

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J.R. WARD

CROWN OF
WAR AND
SHADOW

"Absolutely unputdownable." —JENNIFER ARMENTROUT,
#1 *New York Times* Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

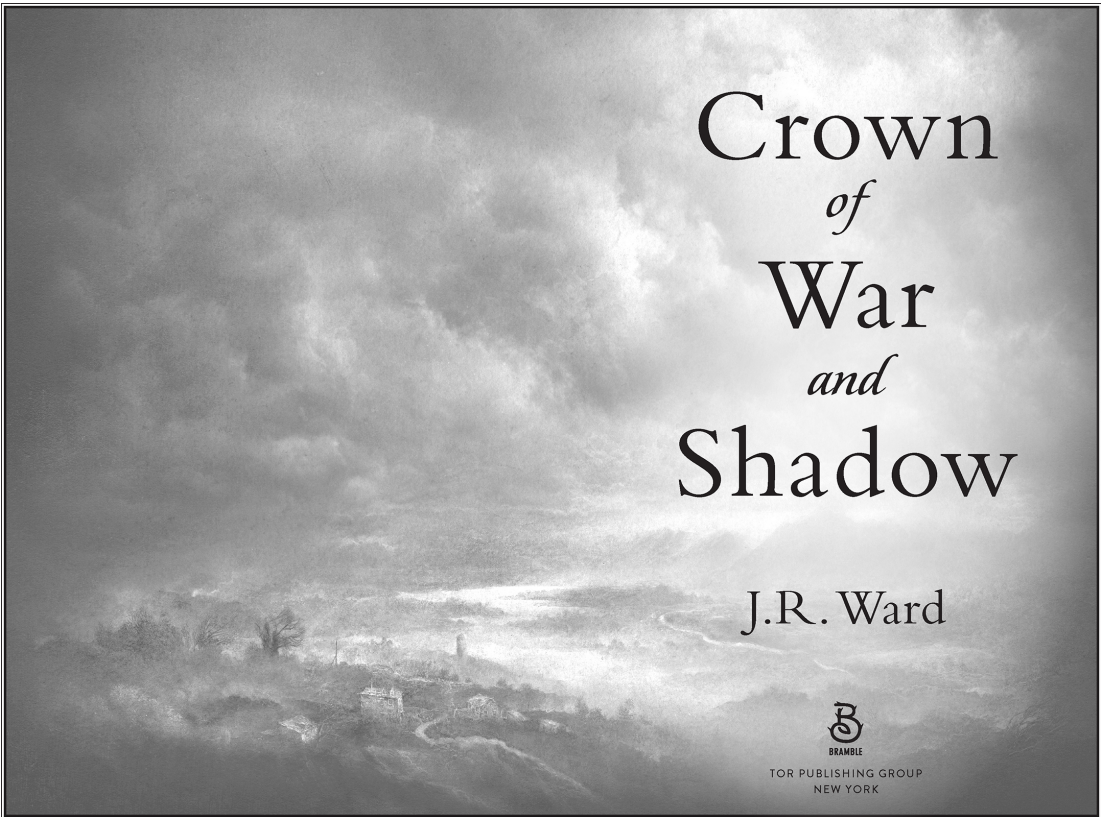
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Crown *of* War *and* Shadow

J.R. Ward

TOR PUBLISHING GROUP
NEW YORK

Okumaya Başla

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
Tor Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

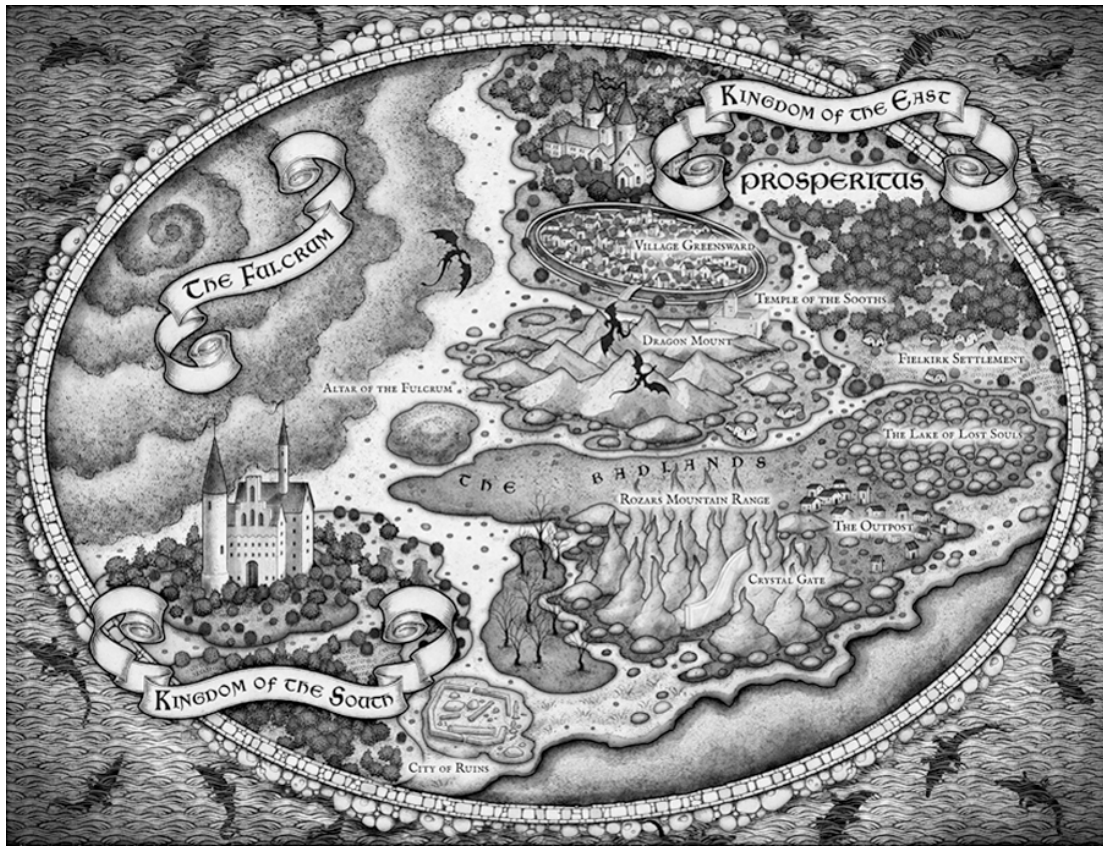
Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okuyabilmeniz için Dijital Haklar Yönetimi (DRM) yazılımı uygulanmadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı yazdıramaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali kanuna aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğine inanıyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillan.com/piracy.

Bu kitap, benim ve daha pek çok kişi için bir lider olan Jennifer L. Armentrout'a ithaf edilmiştir. (Ayrıca, seni gerçekten çok seviyorum.)

Daima ileri, asla geri değil.

Birinci Bölüm Köy Meydanı

Her şeyin başlangıcı.

Bir Şeytan ve Ayrılıklar.

"Sorrel, nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bay Lewis tombul bedenini yoluma yığarken, çiçek hastalığı koruyucu pelerinin altına büzüldüm. Gauntlet Meyhanesi'nin sahibi, kel bir zirveye sahip bir dağ gibiydi ve özellikle benim gibi bir barmen için etrafından, üzerinden veya içinden geçmek mümkün değildi. Gözlerimi yıpranmış botlarından ayırmadan, hazırladığım ilaç dolu çantayı, ağrıyan başımdan yırtık terliklerime kadar beni örten pelerinin kıvrımlarının altına sakladım.

"Tahıl değirmencisine haber göndermem gerekiyor—"

Kaba kahkahalar ve yumruk sesleri yalanı bozuyor. Fenerlerin ışığında, pub'ın ana kapısı sadece yirmi adım ötede, ancak kaba işlenmiş masaların labirenti, terli, sarhoş müşteriler ve solgun yüzlü çalışan kadınlardan oluşan kalabalık bir manzara. İşverenim kaçış yolumu kapattığı için, o engellere bile ulaşamıyorum.

"Saat başı kiralanan odaları temizledim," diye geçiş ücreti olarak teklif ediyorum. "Ve ihale için kapları yıkadım, un çuvallarını da içeri getirdim..."

"Ya merdivenler?" Bütün vücudunu sökmeye çalışırken gösterdiği çabayla çuvaldan yapılmış pantolonunun belini yukarı çekiyor. "Ve çarşafılar."

"Çarşafıları çamaşır ipinden içeri getirdim ve katladım."

"O halde merdivenlerden çıkalım." Bir kahkaha tufanı daha koparken, Bay Lewis tombul parmağıyla omzumun üzerinden işaret etti. "Oda ve yemeğinizi hak etmeniz gerekiyor. Ben bir hayır kurumu işletmiyorum."

Bana bunu her fırsatta hatırlatıyor ve eğer buradan kovulursam, ne ailem, ne param, ne de geleceğim kalacak.

"Çok cömertsiniz, Bay Lewis—"

"Fazla cömertim." Sanki kendinden hoşnut değilmiş gibi derin bir nefes alıyor. "O zaman süpürgeyi al. Burada işler yoğunken dışarıda dolaşmana gerek yok."

"Ama değirmencinin yarınki un siparişini bilmesi gerekiyor. Çok uzun sürmeyecek—"

"Karısının ona o kötü yemeğini ikram etmesinden sonra hep buraya gelir. Benim biram olmasaydı, gut hastalığı onu felç ederdi. O zaman ona söylersin."

“Hemen geri dönebilirim—”

"Neden hâlâ konuşuyorsun? Bir de barın arkasını süpüreceksin."

Karşıdaki görevliye şöyle bir göz attım; sürekli asık suratlı, benim tekrar orada olmamı istemeyecek bir adamdı.

Pelerinimin kıvrımlarının altında, çantayı elimde sıkıca tutuyorum. "Evet, Bay Lewis."

Arkamı dönüp kemerli geçitten evin arka tarafına tekrar giriyorum ve işlerimi hızlıca halledersem Mare'ye ulaşmak için hâlâ zamanım olduğunu kendime söylüyorum. Yaşlı kadın, özellikle bu bitmek bilmeyen sonbaharın soğuk ve nemli havasında, ona verdiğim şeylerden yoksun kalıyor ve bu sabah müsait olamadım. Onun için yaptığım battaniyelerden oluşan yuvasında, bir yavru kuş kadar kırılgan halini hayal ederken, yeterince sıcak olmasını diliyorum.

Merdiven altındaki uyuduğum yeri atlayıp, bir sonraki dolaba gidiyorum. Çantamı bir cebe tıktırdıktan sonra, elime gelen herhangi bir sapı kapıp, en üstten başlamak için yıpranmış basamakları tırmanıyorum.

Bizde kalan genç bir adam, gri yeleğini giyerken hızla aşağı doğru inmeye başladı. Dışarı sarkmış gömleğinin etekleri sallanıyordu ve belli ki şehvetli uğraşlarından zevk almış bir şekilde ıslık çalıyordu.

"Bir yeri atlamışsın," diye alaycı bir şekilde beni kenara itti.

Doğu'nun kraliyet merkezi Prosperitus'tan gelip bir haftadır bizimle birlikte. Şehir hayatı taşralıların hayranlığını kazanmış durumda ve bu saygıdan hoşlandığı açıkça görülüyor. Hanımlar da onun paralarından kesinlikle keyif almışlar.

Ne zaman gideceğini merak ediyorum, böylece çarşaflarını yıkamak zorunda kalmam.

Yukarıya vardığımda, Bay Lewis'in boş bir anımı beklediğine yemin ederim ve süpürgeyi korkuluktan çıplak duvara doğru çekerken, bir sonraki basamağa süpürecek gevşek kir yoktu. Bolca olan şey ise boğuk birleşme sesleriydi. Homurtular ve tiyatral inlemeler kadınlar tuvaletinin kapalı kapılarından dalgalanıyordu ve artık onları duyamayacak kadar ilerlemek bir rahatlamaydı.

Kadınların gayri resmi patroniçesi Sallae Mae, aşağıda bir adamla beliriyor. Sırtına dökülen sarı saçları var, ama otuz yıl ve dört yıllık zorlu yaşamın etkisiyle yüzünde çizgiler ve gülümsemesinde ve sesinde alaycı bir ton var. Adam önden gidiyor ve yukarı çıkarken, yaptığım işi bırakıp

geçmesi için yer açmaya çalışıyorum. Gözlerimi aşağı indirsem de, binicilik çizmelerini tanıyorum. Çok güzel, gümüş gibi parlayan cilalı mahmuz uçları var. Belediye başkanının oğullarından biri—

"Yolumdan çekilir misin?" diye mırıldandı bana.

Geçen ay karısının doğum yatağında yanında olduğumu hatırladıkça duvara daha da yaslanmaya çalışıyorum. Sahip olmaktan çok gurur duyduğu oğlu sadece benim sayemde hayatta ve bu da onunla benim tehlikeli, yasa dışı bir sırrımız olduğu anlamına geliyor.

Kendime diyorum ki, işte bu yüzden benden nefret ediyor... işte bu yüzden köylülerin çoğu benden nefret ediyor.

Onun ardından, Sallae Mae etrafımı saran parfüm bulutu içinde yanımdan süzülerek geçiyor. Ona ve diğerlerine çeşitli rahatsızlıkları için gizlice tedavi konusunda yardımcı olsam da, hiçbiri beni fark etmiyor. Ama bu, açıkça dışlanmaktan daha iyidir.

Yalnızlık, sadece tek başına kalmaktan çok daha fazlasıdır.

Gereksiz görevime devam ederken, süpürge'nin sert saman başı, sayısız ayak iziyle nehir taşları gibi pürüzsüzleşmiş tahtaların üzerinden hızla geçiyor. Söylendiğine göre, bu geçit Büyük Kısıtlama'dan önce bile köyümüzün bir parçasıymış, yani yüzyıllardır var olmalı. Kesinlikle burada sonsuza dek kalmış gibi hissediyorum, her gece ve her gün aynı, ezici tekrar sonsuzluk hissi veriyor.

Aşağı inerken attığım her adımda, boşa harcamak zorunda kaldığım zaman, yüzüme bağırarak biri gibi geliyor. Çantadaki ilaç, hazırladığım kökün sonuncusu ve ağrı kesici, kendi güvenliğimden daha değerli. Kendime, Bay Lewis'in yakında diğer köylülerle birlikte bağlanacağını ve ancak o zaman...

Barda duyulan gürültüyü yarıp geçen yankılı bir alkış sesiyle başımı hızla kaldırdım.

Giriş bölümünde, sağanak yağmur altında duran sütçü Bay Cavenish, kanla kaplı bir inek çanı tutuyor. Diğer elinde ise bir avuç hayvan iç organı var; iğrenç bir karışım pantolonunun paçasından aşağıya, diz hizasına kadar uzanan çizmelerine damlıyor.

İçeri girerken "Şeytanlar!" diye bağırdı. "Denge noktası bozuluyor ve bize doğru geliyorlar!"

Adam elindeki kanlı parçaları savururken ve sendeleyerek bir masaya doğru ilerlerken insanlar eğiliyor. Yağ lambalarının sarı ışığında yüzü

grotesk bir çarpıklık gösteriyor; ama daha kötüsü, söyledikleri, kolektif, dile getirilmeyen korkularımızın somutlaşmış halı.

"Alacakaranlıkta avlanıyor, geceleri bizi takip ediyor! Sürüden koparıldı, karnı pençelerle yarıldı..."

Köylüler yüzlerine sıçrayan kanla nefes nefese kalıp geri çekilirken, adam zoraki neşelerini bir kenara bırakıp son zamanlarda hepimizin farkında olduğu o samimi dehşeti yaşayan başka bir gruba yönelir. "Şeytanlar Fulcrum'dan çıktılar ve bizi avlıyorlar—Karanlık Kral geri döndü! Gökyüzünde beliren yıldız onun!"

İlk sürüsünün öldürülmesinden beri hepimizin endişelendiği şeyin doğrulanmasıyla merdivenlerden aşağı yuvarlanıyorum. Ancak, ardından gelen endişeli sessizlik birinin konuşmasıyla bozulurken, kenarda kalmaya özen gösteriyorum.

"Ormanda vahşi hayvanlar var. Birçok şey saldıracak—"

"Ceset güneye konmuştu," diye tükürdü Bay Cavenish. "Hangi hayvan inekleri tam kuzeye, doğuya... ve şimdi de güneye keser! İki hafta önce bu başladığında sizi uyarmıştım! Hepinize söylemiştim! Bizi çevreleyen duvar dayanmayacak—"

"Yeter!" diye bağırdı Bay Lewis.

Sessizliğin içinde, ipuçları bizi kesinlikle batıracak bir gerçekliğin etrafında bir araya geliyor: kesilmiş inekler, garip ayak izleri... köyümüzü saran karanlık perdesi. Diğerleri de aynı şeyi düşünüyor, bunu omuzlarının düşüklüğünden, başlarının öne eğikliğinden anlayabiliyorum.

Bu muhtemelen onlarla kuracağım tek mutabakat olacak, gerçi umurunda bile olmaz. Ben de korkuyorum. Muhtemelen onlardan daha çok korkuyorum.

"Büyü kullanılıyor," diye çıkışıyor Bay Cavenish. "Büyü yüzünden denge noktası zayıfladı ve iblisler gelecek olanların habercisi! Karanlık Kral yükseliyor!"

Pelerinimin altına büzülerek fener ışığından dışarı çıkıyorum. Kimse beni fark etmedi zaten.

Onlardan hiçbirini beni suçlayacak bir şey söylese kendilerini de suçlu duruma düşürmezdi.

"Onu buradan çıkarın," diyor Bay Lewis bitkin bir halde.

Elini çıkışa doğru salladığı sırada, birkaç adam donakalmış hallerinden sıyrılıp ayağa kalktı ve Bay Cavenish, dirseğinden tutulup soğuk yağmurun

içine geri sürüklenirken söylenmeye devam etti.

“Büyü, kanuna aykırı bir şekilde kullanıldı ve bunun yüzünden Anathos'un tamamı ölecek! Bunu biliyorsun—”

Bay Lewis kapıyı kendisi kapatıp iri cüssesini kapıya dayıyor. Gözden uzak durmaya özen göstersem de, bir şey aradığı açıkça belli. Umarım bu, her zaman korktuğum gece, sonunda sürgün edileceğim gece değildir.

"Sooth'lara gidebiliriz," diye öneriyor biri. "Onlar bilirler—"

“Ben zaten gittim,” diye araya girdi bir başkası. “Onlar bundan bahsetmeyecekler—”

“Hadi bakalım,” diye araya giriyor Bay Lewis. “Biralarınızı bitirin. Sonraki sipariş bizden.”

Bu biraz da olsa havayı canlandırıyor ama onları kalmaya ikna etmesi gerekiyor, yoksa gecenin geri kalanında kârını kaybedecek; aksi takdirde evlerine, eşlerine ve çocuklarına koşup pencerelerini ve kapılarını kilitleyecekler. Bay Lewis masadan masaya dolaşıp gergin sohbetleri yatıştırırken, ben fırsatı değerlendiriyorum. Hızla uzaklaşıyorum, süpürgeyi dolaba tikiyorum ve boş mutfaktan ve arka çıkıştan kayboluyorum.

Dışarıda, çalkantılı, huzursuz gökyüzünden yağmur yağıyor ve gece bu akşam sadece erken gelmekle kalmamış, başlı başına bir mevsimmiş gibi hissediliyor. Konuşmalar ve bir tıkırtı duyduğumda, Gauntlet'in arkasına fısıldayarak köşeden bakıyorum.

Bay Cavenish ana caddede yürütülüyor ve yanındaki adamlar kaba davranmıyorlar. İç organlar artık elinde değil ama çan hala duruyor. Çıkardığı hüznü ses bir geri sayım gibi ve köyümü çevreleyen harap olmuş duvarı düşünüyorum. Yıkılışına rağmen, harçlı taş sur, Gauntlet'in sazdan çatısı kadar yüksek ve bir bal likörü fıçısı kadar kalın. Yine de, yüzleri ve dişleri henüz görülmemiş o yaratıkların tırmanıp tırmanamayacaklarını merak ediyorum. Ya da ejderhalar gibi uçup uçamayacaklarını.

Belki hendekteki baltalar bize biraz koruma sağlar.

Yirmi yıllık hayatım boyunca Greensward'ın duvarları arasında kapalı kaldım, sadece ihtiyacım olan bitkileri ve kökleri toplamak için dışarı çıktım. Aksi takdirde, mecbur kalmadıkça pubdan bile ayrılmadım. Köyümüzün içinde bile kendimi asla güvende hissetmedim ve bizi takip eden şeyin ne olduğunu düşündükçe? Anathos'taki diğer bölgelerden gelen haberler, beni tüketmeye hazır orman yangınları gibi geliyor: Çeşitli

kraliyet saraylarını çevreleyen yerleşim yerlerinde hayvanlara, hatta insanlara saldırıldığı konuşuluyor. Gecenin sonunda o kadar çok korkulu fısıltı duydum ki, gezginler gün ışığında kabul etmeyi reddettikleri şeyleri paylaşıyorlar.

Sütçü haklı. Burada avlanıyoruz, bizi koruyan duvar hem bir savunma hem de bir hedef. Ama Fulcrum'un sihir yüzünden zayıfladığı konusunda yanılıyor. Ben hayatım boyunca o kutsal enerjinin bir parçasını kullandım ve bunun kötü bir sonuç doğurduğuna inanmayı reddediyorum; bu barda beni görmezden gelen herkes de aynı şekilde düşünüyor. Bay Cavenish bile.

Bana muhtaç kalmak zorunda kaldıkları için nefret ediyorlar, ama dışlanmış bir yetim olsam da, sağlam bir gerçeği öğrendim: İnsanlar aileleri için yapmayacakları hiçbir şey yoktur.

Hayır, sebep başka bir şey.

Ve korkmamız gereken şey de bu, hatta şeytanlardan bile daha çok; çünkü şeytanlar çok daha ölümcül bir düşmanın sadece bir başlangıcıdır.

İki Fare Arasında Bir Sıçan.

Üç adamın benden daha da öne geçmesini bekliyorum, sonra da inek çanının ürkütücü çınlamasını takip ederek onların peşinden sessizce ilerliyorum. Pelerinim buz gibi yağmuru sanki soğuk suya susamış gibi emiyor ve yıpranmış deri tabanlarımın altında, kaldırım taşlı yol yosunlu bir nehir yatağı gibi kaygan. Ana caddemizin her iki tarafında sıkışmış sıra evlerin panjurları sıkıca kapalı ve kapıları kötü hava dışında başka nedenlerle sürgülenmiş, ancak bacaları açık, duman telleri rüzgar tarafından yutuluyor.

Uzaktan gelen bir gıcırtı kulağıma ulaştığında, omzumu çevirip baktım. Hendek üzerindeki köprü yukarı çekiliyordu ve tahtalar alçak kulelere kilitlendiğinde, iki nöbetçi görev yerlerinden aşağı indi. Adamların Gauntlet'e doğru yönelmesi hiç de şaşırtıcı değildi ve keşke oldukları yerde kalsalardı diye düşündüm.

O tırmıklarla ne kadar fayda sağlayabilirlerdi ki?

Onlar da tıpkı bizler gibi sıradan siviller. Köyümüz Prosperitus topraklarının en uç noktasında ve burada kraliyet muhafızları yok, çünkü biz sadece değersiz bir ticaret merkeziz. Bu yüzden duvarımız onarılmamış ve koruyucularımız yok.

Kendimize iyi bakmalıyız.

Kendi yolculuğuma yeniden odaklanırken, önümdeki yol gri tonlarında bir paletle kaplı ve sağanak yağmurda sis bulutları huzursuz hayalet uzuvlar gibi kıvrılıp düzleşiyor. Duyduğum tek şey su; çatılardan damlayan, ayaklarımın altında sıçrayan, kaputuma vuran su. Ama başka şeyler de dinliyorum. Başka şeyler arıyorum... Nöbetçilerin önden bir girişi kaçırmış olmaları pek olası değil. Ya bir iblis tepeden içeri girdiyse? Ya karanlık büyüye sahiplerse, yani katı olan her şey onlar için hava ise? Ve nasıl dışarı çıktılar...

Tıpkı bizim duvarımız olduğu gibi, Anathos kıtasının da bir Denge Noktası var. Fark şu ki, ikincisi şeyleri içeride tutmak için tasarlanmış ve sonsuza dek sürmesi gerekiyordu. Zaman Kitabı bize Büyük Muhafaza'nın öyküsünü anlatıyor; Karanlık Kral kıtanın doğal büyüsunü toplayıp yozlaştırdıktan ve tüm yönlerdeki nüfusları boyunduruk altına aldıktan sonra, Kurtarıcı gelip atalarımızı işkence ve zulümden kurtardı. Gizlice çalışarak, manzarada kalan küçük enerji kuantumlarını çıkardı ve sonra

kötü hükümdarı yerdeki bir yarığa çekerek onu ve iblis ordusunu hapseden girdaplı bir güç alanı yarattı.

Durup omzuma doğru baktım.

Sonra gökyüzüne bakıyorum. Bulut örtüsü yüzünden, aylar önce beliren ve çevresindeki diğer tüm yıldızları gölgede bırakacak kadar parlak olan o yıldızı göremiyorum. Diğerleriyle aynı fikirdeyim. Varlığı bir şekilde felaket habercisi gibi.

Arkamı döndüğümde, Bay Cavenish ve korumaları bir köşeyi dönüp gözden kayboldular. Bir an için, duvarımızın içinde hayatta kalan tek kişinin ben olduğumu, diğer herkesin öldüğünü, sıkıcı, yalnız hayatımın yok olup yerini çok daha kötü bir şeyin aldığını hissettim. Sinir uçlarımda kaygı tohumları ekildi, ellerim ve ayaklarım uyuştı ve panik ve soğuk titreme dalgasının içinden geçerek etrafımdaki dünyayla bağlantı kurmaya çalıştım. Benim de dönen, çalkalanan bir özüm var ve en ufak bir sarsıntıda korku ve dehşet girdabına düşüyorum—

Elimi pelerininim cebine sokup ot demetini hissettim.

Durmaya gücüm yetmez, kesinlikle geri dönemem.

Aceleyle dışarı fırlarken, gözlerim bana kapalı olan tüm kapılara, örtülü tüm pencerelere takıldı. Her evde, tahta duvarların perdesini aralayıp içeriyi gördüm. Hiçbir zaman ön kapılardan girmedim ya da yemek masasında misafir olarak karşılanmadım; her zaman arka kapıdan gizlice içeri sokuldum, amaçları için kullanıldım.

Bundan sonra, bir yabancından bile beterim. Ruhlarının derinliklerinde tanıdıkları ama keşke tanımasalar dedikleri biriyim.

Ayaklarım yine donup kaldı. Gerçek bir uyarı içgüdüleriyle korkuyu ayırt etmek zor. Ama ardımdan gelen bir gölge sisin içinde kaybolunca, gözlerimin beni yanıltmadığını anlıyorum.

Sokakta bir şey arkamdan beni takip ediyor.

Soğuk pelerininim ağırlığı altında titriyorum ve çatlak tırnakların ensemdeki deriyi batırdığını hissediyorum; daha önce hiç hissetmediğim bir uyarı bu.

Saklamak.

O söz, o iddialı ses tonuyla söylendiğinde, beynimdeki diğer tüm düşüncelerin ve kanımdaki tüm kaygının yerini alıyor. Hayatım boyunca bu emir peşimi bırakmadı, sanki beni burada doğuran ve sonra terk eden kim olursa olsun bana verdiği özel bir isimmiş gibi.

Islak yün parçalarını avuç avuç kapıp kaçmaya koyuldum; zihnimde her türlü korkunç, dişleri ve pençeleri olan yaratıklar belirdi ve hayal gücümünden fırlayıp beni kovalamaya başladılar. Belki de tehdit bir iblisten daha sıradan bir şeydi. Barda, seyahat eden erkeklerin çiftleşme yoluyla çiçek hastalığından korunmaya çalıştıkları hikayelerini duymuştum. Ben örtüyü farklı bir nedenle giyiyor olsam da, bunun diğer herkes için ne anlama geldiğinden kaçamıyorum.

Köyümdeki tüm sokaklar pazar meydanına çıkıyor ve eğer oraya kadar gidebilirim, boş tezgahların arasında saklanabileceğim yerler ve devriye gezen bir bekçi var. Belki bana yardım eder çünkü bir kızı var ve eğer çılgılık atarsam, belki de onun gibi ses çıkarırım?

Sanırım silahsız değilim. Küçük bıçağımı belime sıkıştırdım ve ağır ağır yürürkenki sarsıntılar arasında bıçağın kabzasını elimle bulup arkama bakmakla vakit kaybetmedim.

Varlığın kovalamacaya dahil olduğunu hissettiğimde, karanlıkta gözlerimden çok içgüdülerime güveniyorum. Meydana daha yakın. Daha yakın. Daha yakın—

Karşıma çıkan figür o kadar şok ediciydi ki, kollarımı savurarak ve kaldırım taşlarında kayarak asla yapılmaması gereken bir şeyi yaptım.

Yolumu kesen iri yarı, sakallı adamın gözlerinin içine dosdoğru bakıyorum.

Bir anlık tanımanın ardından, içimden bir enerji patlaması geçiyor ve gözlerim kamaşıyor. Sonra nalbantı bu gece, yağmurda, yolda olduğu gibi değil, ölüm anında görüyorum: Kırışık, sakallı yüzünün bir tarafı yanmış, eti şişte pişmiş et gibi kararmış, elmacık kemiği yaraların ortasında parlak beyaz bir alev gibi, azı dişlerinin kökleri açıkta kalan çenesine doğru akan mine nehirleri gibi. Aynı şekilde, gözü yuvasından çıkmış ve saçları kafatasına yapışmış. Nefes nefese kalmış ve sonra nefes alamıyor—

Çektiği acı tüm duyularımı sarıyor, yüzüm tarifsiz bir acıyla burkuluyor, ciğerlerim sanki ateş soluyormuşum gibi yanıyor, duman ve yanmış kas kokusu burnuma doluyor. Bedenim gevşiyor, kalbim de durmadan önce titriyor, onun ölümü bana, benim aracılığım iletiliyor.

Tam yere yığılmak üzereyken beni yakalıyor, sert elleri üst kollarımı ısıyor ve devrilmiş bir sepetten düşen bir şey gibi ıslak yola savrulmamı engelliyor. Kendimi gölgelerin içine çekilmiş hissediyorum ve beni göğsüne çektiğinde, yüzünün yaralanmamış tarafı dayanılmaz bir şekilde

belirginleşiyor: Yüz hatları şu anki haliyle aynı, yaşlılıktan kaynaklanan bir zayıflama yok, hatta gür sakalının uzunluğunda, rengine veya kalınlığında bile bir değişiklik yok.

Ölüm ona çok yakın.

Ancak o bunu bilmiyor. Ve beni karanlığa hapsedmesinin sebebi bu değil.

"Çocuk ölüyor..." diyor boğuk sesiyle. "Yeni doğmuş oğlumun yanına gelmelisiniz. Hemen!"

Üçüncü Bölümde Kanunu Çiğnedim.

Nalband ve yedi kişilik ailesi, pazar meydanının hemen yanındaki dükkanının arkasında yaşıyor, ama beni ön tarafa sokmaya cesaret edemiyor. Zaman kıymetli olsa da ve korkusunun kokusu burnumda uğultu gibi olsa da, beni kirli saman ve gübreyle dolu bir ara sokaktan, atölye ve evin bir arada bulunduğu yerin arka tarafına doğru hızla götürüyor. Çatlak ve siyah lekeli eli, kalın kapısının demir halkasını kavradığında titriyor ve takip edilip edilmediğimizi görmek için omzuma doğru bakıyorum.

Hiç kimse. Hiçbir şey.

Artık o takip eden varlığı hissedemiyorum ve kendime kafamın karışık olduğunu, sadece nalbantın beni almaya geldiğini söylüyorum. Bu yalanın hiçbir mantığı yok çünkü tehlike arkadan yaklaşıyordu, ama bazen yaşayabileceğim bir gerçeklik yaratmak zorundayım.

"Bu taraftan," diyor.

İçeri adımımı attığımda, iri cüssesiyle evinin girişini kapatıyor, ama bu beni korumak için değil. Evinde görmek istediği son şey benim ve kimsenin beni görmemesini sağlıyor, gerçi burada kimse etrafı gözetlemiyor—

Koku berbat. Taze kan, eski ter, at toynakları ve erimiş metal. Mutfak darmadağınık, etleri ve kıkırdakları tamamen temizlenmiş tavuk kemikleri tahta bir masanın üzerine saçılmış, güveç artıkları da teneke kaselerin tabanlarına yapışmış durumda. İçecek dolu bidonlar sıralanmış, ama adamın asidik kokusuna bakılırsa, çocuklara süt veya su yerine bal şarabı dolu olduklarına bahse girerim.

"O burada."

Nalbandın çizmelerinin tahta döşemeler üzerinde çıkardığı gürültü, nal taktığı atların ağırlığı gibi yankılanıyor ve evinin hali için hiçbir özür dilemiyor. Zaten ona göre bu kadın işi.

Yırtık pırtık bir perdeyi araladığında, ilk gördüğüm şey küçük çocuklar oldu. Dört kız çocuğu, yırtık pırtık giysiler içinde, solgun yüzleri kirli, saçları karışık ve keçeleşmiş halde bir araya toplanmışlardı. Hepsi beş yaşı altındaydı ve nalbant bu kadınla evlendiğinden beri her yıl doğmuşlardı. İlk çocuğunu da doğum yatağında öldürmüştü; cenin rahimden çıkmayı reddedip içeride çürümüştü.

Orada ayrıca ergenlik çağında, daha büyük bir kız da var; hatırladığım kadarıyla bir ara doğum için yanına aldığı yeğeni. Zayıf bir görünümü var

ve ince kolunu çocukların etrafına sarıyor. Bana hiç ilgi göstermiyor, korku dolu gözleri sadece nalbantın nerede olduğunu merak ediyor ve bu çatı altında kaç kez dayak yediğini bilmeme gerek yok. Her şey omuzlarını büküp başını öne eğmesinden belli oluyor.

Çocukların hiçbirinin gözüne bakmıyorum. Gördüklerime zaten dayanamıyorum ve geleceklerini bilmek istemiyorum.

Köşedeki sedyeye döndüm. Kanlı battaniyelerin üzerinde ip gibi kıvrılmış yatan genç kadın ter içinde kalmış ve nefes nefese kalmıştı. Şişmiş alt vücudu tamamen açıktaydı, dizleri açık, göbek bağı hâlâ onu bacaklarının arasında mum gibi hareketsiz yatan morarmış bebeğe bağlıyordu.

Nalcı şöyle diyor: "Çalışma neredeyse bütün gün sürdü ve—"

Elimle işaret ediyorum. "Sessizlik."

Bu çiftleşmeyi bir kez daha zorla yaptırdığı için ona bir tokat atmak istiyorum. Onu, doğum malı olarak sahiplenmeden önceki anılarım var; benim yaşıttım, tasasız ve sevimli bir kızdı, koyu saçları köy meydanında güneşin altında kız kardeşleriyle dans ederken arkasında dalgalanırdı. Şimdi burada, çok fazla kullanılan bir saban atı gibi ölüyor. Ve o, bu istenmeyen kızlarını büyütme ve daha da önemlisi istediği oğlu doğurmak için başka birini alacak, çünkü bunu yapacak parası var.

Ve eğer o da ölürse, genç kızların bulunduğu kuyuya yeniden dönecektir.

Sedyeye diz çöküp kendimi hazırladım ve bebeğin kusursuz küçük yüzüne baktım. Çocuğun gözleri açıktı ve ben onların içine bakarken...

Hiçbir şey. Hiçbir his, hiçbir görüntü yok. Başkalarının kolayca yaptığı şeyi yapıyorum, başkasının gözbebekleriyle karşılaşıyorum.

Tanıdık bir hüznün içimi kemiriyor, damarlarımı ekşi bir umutsuzlukla dolduruyor. Babalarından nefret etsem bile, çocuklara yardım etmeye çalışmalıyım; bu, kanunu çiğnemek ve kasaba meydanında kanlar içinde kalacak şekilde kırbaçlanma riskini göze almak anlamına gelse bile. Bebekken terk edildiğimde, bir yabancı hayatımı kurtaracak kadar önemsemişti. Aynı şeyi yapmak benim görevim, yerine getirmem gereken tek miras bu.

Üstelik, aileleri beni asla kabul etmeyecek olsa da ve kendileri de beni bir aşağılık herif ya da en alt sınıfın en aşağılık insanı olarak hor görecekseler da, kurtardığım çocuklara kapüşonumun altından baktığımda

yalnızlığım hafifliyor. Onlar gidip kendi hayatlarını yaşarken, biliyorum ki benim sayemde hayattalar ve bu yönüyle, asla sahip olamayacağım bebeklerim onlar.

Onlar benden uzak dursalar da, ben onları seviyorum. Ve çok geç kaldığımda onlar için yas tutuyorum.

"Ya oğlum?" diye sordu nalbant boğuk bir sesle.

Başımı sallıyorum ve o ağlamaya başlıyor. Karısının halini sormaya bile tenezzül etmiyor ve bu da dikkatimi tekrar toplamamı sağlıyor.

Ona doğru yaklaşırken, tüm iblislerin onu bulmaya gelmesini istiyorum. "Elly?"

Tam adı Ellyne ve takma adını duymak onu kendine getiriyor gibi görünüyor. Göz kapakları kalkıyor ve gözyaşları dökülüp şakaklarından aşağı akıyor. Konuşacak gücü yok ve elini tuttuğumda, bir kızgın demir gibi yanıyor. Gözlerine bakmıyorum. Onun ölümünü hissetmem ikimize de yardımcı olmayacak—

Sarhoş ve azgın katilinin homurtuları arasında duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Dayanmalısın." Yavaşça ince telli saçlarını geriye doğru okşadım. "Yarın sana ilaç getirebilirim."

Ve onun için başka bir şey daha yapabilirim. Eğer izin verirse.

"Bizi yalnız bırak," diye emrettim kocasına. Adam orada öylece durup hıçkırınca, kapüşonumun altından öfkeyle baktım. "Çocuklarını da yanına al. Zaten çok fazla şey gördüler."

Nalband kirli yün koluyla burnunu sildi. "Yani oğlumu geri getirebileceksiniz?"

"Hayır, ama karınızın rahatsızlığını gidermeye çalışacağım."

Ses tonum o kadar sert ki, genç kızlar ellerinin arasında titriyorlar ve nalbant benden yaş ve statü olarak üstün olmasına rağmen, cüretkarlığım karşısında o kadar şaşkına dönüyor ki cevap veremiyor.

"Git," diye çıkıştım.

Elini savurarak çocuklarına değersiz bulduğu hediyeleri geri çevirdi; çünkü aralarında tek bir penis bile yoktu ve hepsi birden ayağa kalktı. Kızıl saçlı yeğeni kız kardeşlerinin etrafına koruyucu bir kol attı ve onlar onun iri cüssesinin arasından geçerken, denizden daha yaşlı bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Gözlerinin gösterdiği şey beni çok yaşlı hissettiriyor.

"Onlara bir şeyler yedir," diye emrettim gittikten sonra. "Ama o bozuk paralarıyla aldığın bal şarabını değil."

O pis mutfakta bir sineği bile besleyecek hiçbir şey yok ve kader onu lanetlesin, birileri onu bu ihmalkarlığından sorumlu tutmalı.

Nalbandın sinsice uzaklaşması, şüphesiz fermente bal dolu keselere doğru gitmesi ve mahremiyet için ağır örtüyü yerine geri çekmemesi beni çileden çıkarıyor.

Hemen ayağa fırladım ve kapı aralığındaki perdeleri hızla çektim.

Elly'nin yanına döndüğümde, elini bir kez daha tutuyorum. "Doğum plasentasını atmalısın."

O kadar güçsüz ki, sözlerim havanın bir ucundan bile geçmiyor ve bundan sonra ne olacağını biliyorum çünkü hepsini daha önce gördüm. Bir gün içinde, rahminde çoktan kök salmış olan enfeksiyon onu ele geçirecek, yine de onu aramaya devam edeceğim.

Ve ben daha ileri gitmeyeceğim. Bu hayatta yeterince acı çekti, onu ölümden kurtarırsam da bu ona bir iyilik olmaz.

"Acınızı dindireceğim," diye kekeledim.

Soğuk ve nemli pelerininin kıvrımlarının içine girerek, belimdeki deri kılıfından küçük bıçağımı çıkarıyorum. Onunla korkunç şeyler yapmak için canım çekiyor.

Eğer o canavarın testisleri olmasaydı, birçok sorun çözülmüş olurdu.

Nalbandın peşine düşmek yerine, gri, lastiksi göbek kordonunun içinden baktığımda titredim. Sonra elime geçen lekeli battaniyelerden birini kapıp Elly'nin mahremiyetini örttüm. Kaba yün kanlı tenine değdiğinde inledi ve ben de yatıştırıcı bir şeyler mırıldandım. Sonra bir kez daha bebeğe baktım. Ne kadar mükemmel özellikler, küçük burun ve kanat gibi bir ağız, hayatta kalması gereken kadar dolgun yanaklar. İntikamım o kadar büyük ki, nalbandın arzuladığı şeyden mahrum kalmasına sevindim, sanki oğullar tek değerli şeymiş gibi. Yine de, önem verdiği tek tür evlat arayışı, köyümüzdeki kız kardeşlerimin hayatlarına mal olmaya devam edecek.

Paletin yanında, Elly'nin doğum sırasında yırtmış gibi ikiye ayrılmış bir tunik var. Soğuyan bebeği kıvrımlarına sarıyorum ve kalıntıları düzgün bir şekilde, Dinlenme Yeri'ne gömeceğim hayalini kuruyorum. Ama aramızdan hiç kimse duvarın o kadar dışına çıkmaya cesaret edemediğinden beri çok uzun zaman geçti.

Hayat kıvılcımını çoktan kaybetmiş olan bu kıymetli bedene ne olacağını bilmiyorum. Elly'nin bedeni için de aynı şey geçerli ve hissettiğim acı o kadar derin ki, ikisi de sanki kendi kanımdanmış gibi. Tüm yalnızlığımda, duygularımın köylülere kolayca bulaştığını görüyorum, ancak hiçbiri beni sahiplenmedi.

“Kızlarım...” diye fısıldadı Elly.

Bıçağımı bir kenara bırakıp, dikkatimi onun gevşek ağzına veriyorum. Yeni kırılmış bir ön dişi var.

“Onların güvenliğini sağlayacağım.” Yeminimi ederken elini tekrar tutuyorum, kanı ve teri avuçlarımızı birleştiriyor. “Onlar Sooth'lara gidecekler.”

Kehanet Tapınağı'nın terk edilmiş kadınları kabul ettiği biliniyor. Kızlar ve yeğen, inanmadığım o kehanetçilerle birlikte orada güvende olacaklar. En azından duvarları sağlam ve güçlü.

“Böyle bir şeye asla izin vermeyecek.”

Gözlerim Elly'nin burnunun ucuna kaydı. “Neleri görebildiğimin farkındasın, değil mi?”

“Evet,” diyor güçsüz bir sesle. “Ve yapabileceğiniz şey... Ama ölüm... her zaman... bir lanet değildir.”

Gözlerimi kapattım, onunla aynı fikirde olduğumuzun farkındaydım. Onu elimden geldiğince kurtaramayacağım. “Öyleyse rahatla. Ondan gelen azap uzun sürmeyecek ve zamanı geldiğinde, güzel kızlarının ve yeğeninin tapınağa alınmasını sağlayacağım.”

Yüzünde kısa süreli bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, ama bu uzun sürmüyor. “Söz mü...?”

“Kalp atışlarım üzerine yemin ederim.”

Islak pelerininim kıvrımlarının içine geri dönüp, daha önce hazırladığım keseyi çıkarıyorum. Mare'nin otlara ihtiyacı var. Elly'nin ise daha çok ihtiyacı var. Çay olarak demlenmeleri gerekiyor ama bunun imkanı yok. Nalbanda güvenmem, ayrıca burada daha fazla kalamam. Biri içeri girebilir, belki de Bay Cavenish ile barda olanlar hakkında haber getirebilir.

Şu an, ölmekte olan bir başka kadının doğum masasının yanında bulunmamın zamanı değil.

Pelerininim eteğini kaldırıp, iç eteğime ulaşmak için katmanları tek tek inceliyorum. Bıçağımla, ince pamuktan elim büyüklüğünde bir kare kesip dizimin ölçüsünde bir masa yapıyorum. Çantanın ağzını açtıktan sonra,

kurutulmuş pamuk parçalarının tamamını karenin ortasına boşaltıyorum. Sonra onu toplayıp küçük çantanın bağcığıyla köşelerini kapatıyorum.

“Bunu arka dişlerinin arasına koyup çiğnemeni istiyorum.” Ona doğru eğilip ağzını açmasına yardım ediyorum. “Bu ağrıyı dindirecek.”

Şekli düz bir kama haline getiriyorum ve ilacı bir yana doğru itiyorum, böylece boğazının arkasını tıkamıyor. Çenesini kapatarak, ilacı yerinde tutmasını umuyorum. Otlar seyreltilmemiş halde oldukları için güçlü olacaklar ve bilincini kaybederse boğulmasını istemiyorum.

Üzerine çöken rahatlama hızlıdır ve beraberinde kısa süreli bir aydınlık hali getirir. Bir an için, bizi terk ettiğini ve verdiğim sözle bu süreci durdurmayacağımı düşünürüm. Ama hayır, bu parıltı zihnimin yarattığı bir yalandır, çünkü onun rahatlamaıyla benim de rahatlamam gelir.

Kalbi durana kadar onu kucaklayacak olan o derin uykuya dalarken, gözümden bir damla yaş siliyorum ve yanağıma onun kanını sürdüğümü fark ediyorum. Bu doğru hissettiriyor.

Tunik içindeki bohçayı topladım ve ayağa kalktım.

Kemiklerle dolu tahta masasının başında nalbantı buluyorum; beyaz çubukların dağınık hali, Anathos'un bir zamanlar kutsal olan topraklarında geçirdiği gün ve gecelerde yaptığı tüm tüketim ve yıkımın bir alegorisi. Ağzına bir mesane dayamış, aklını karıştıran memeyi emmek için aceleyle sakalını ıslatmış.

Kızlar ortalarda görünmüyor ve sanırım yakınlarda bir yerlerde saklanıyorlar, bu ev cehenneminin dışında bir sığınakları var. Yeğen kız kardeşlere iyi bakacak ve umarım nalbantın ocağındaki sıcak ateşle başına gelenler çok yakında gerçekleşir.

Ölü çocuğu kemiklerinin üzerine masaya koyarken, "İki saat sonra yanıma geleceksin," dedim. "Onun için şifalı otlar getireceğim, sen de onları vereceksin."

Karanlıkta bile buraya tekrar girmek benim için çok riskli. Onu umursamıyorum ama o kızları benim varlığımdan korumalıyım. Özellikle de Bay Cavenish'in bu gece Gauntlet'a getirdiklerinden sonra.

Nalband, yenilgiyi kabul etmiş bir ifadeyle etli pençesini yüzünden aşağı doğru gezdirdi. "Demek hâlâ yaşıyor."

"Evet. Ve ona karşı doğru davranacaksın."

Eğilip kapüşonumun altından ona bakıyorum. Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, bir ağacı ikiye bölen şimşek gibi, çektiği acı beni yeniden

sarsıyor ve iğrenç bir tatminle onun yakıcı acısını içime çekiyorum.

Ağzımdan çıkan ses, ruhumdan yükseliyor, aramızda derin ve alçak bir şekilde titreşiyor: "Sen bilmezsen ben bileceğim."

Gözlerindeki kan çanağına dönmüş korku, hepsine karşı sahip olduğum kozdur. Gün ışığında, fenerlerin ve kalabalığın güvenliğinde, köylüler benden uzak dururlar, ama bana gelirler. Her biri, kendi yöntemleriyle, yasa dışı işler için beni aramış ve garip ve rahatsız edici bir mucizeye tanık olmuştur.

Yani ölümle dans etmek benim tek ayırt edici özelliğim olsa da, onlar benim onlara karşı kullanabileceğim başka özelliklerim olduğunu varsayıyorlar.

Bu adamın benim ona neler yapabileceğim konusunda endişelenmesinden son derece memnunum.

Mesajımı aldıktan sonra dikildim. "Oğlunuza, ilk kaybettiğiniz eşinize ve kızıınıza yapmadığınız gibi, gereken özeni gösterin. Ve bilin ki, ölüm anınızda, nerede olursam olayım veya ne yapıyor olursam olayım, bileceğim ve sevineceğim."

Ona o ocağın yanında bulunmaktan çekinmemesini söylemiyorum. Yakında bir kaza olacağı konusunda onu uyarmıyorum. Önce bedenini, sonra da canını alacak alevlerden hiç bahsetmiyorum.

Girdiğim gibi çıkıyorum, dondurucu yağmurun ve tehlikeli gecenin içine sessizce geri dönüyorum. Mare'yi yarın görmem gerekecek. Bar dolu ve saat geç olduğu için silinecek masalar, temizlenecek pislikler, yıkanacak bira bardakları olacak. Ama bunların hiçbirisi, hatta yaşlı hastamın gece boyunca yardımsız kalması bile aklımı kurcalamıyor.

İçimde saklı kalan ve kendim olarak tanımadığım bir başka yanımla serbest kaldı ve tıpkı ahırdan kaçmış bir at gibi, öfke ve intikamı tekrar kontrol altına almanın kolay bir yolu yok. Aynı şeyin tekrar tekrar yaşanmasını izlemek çok zor.

Ve tıpkı diğer genç kadınlar gibi, kendi istediğim şekilde kullanılıp atılmak.

Kaldığım yere geri dönerken, arkamdan gelen her neyse onunla karşılaşmayı neredeyse umuyorum. Daha önce peşimden gelen şeyden kaçmış olsam da, kendi gerçeğimi görmezden gelemem.

Karanlıkta köylülerin korktuğu şeylerden biri de benim.

Ve ben bu ruh halindeyken, korkmaları haklı.

Dördüncü Bölüm: Bir Yabancı Geliyor.

Meyhane özellikle gürültülü. Köyün adamları ellerindeki bira bardaklarını sallıyor, Bay Cavenish'in izinsiz girişinin onları daha önce yüzleşmeye zorladığı şey karşısında kahkahalarını top mermisi gibi fırlatırken kafalarını geriye atıyorlar. Hava ekşi ter ve keskin bira kokusuyla ağırlaşmış durumda ve ben de kayarak gidip boş bira bardağı daha alırken kapıyı kontrol ediyorum. Döndüğümünden beri, merdiven altındaki kulübeme birkaç kez gizlice girip Elly'ye yardımcı olacak çiğnenebilir atıştırmalıklardan daha fazla hazırlayabildim.

Kocası mutlaka ortaya çıkmalı.

Somurtarak arkamı döndüm ve zeminin büyük bir kısmını kaplayan masa ve sandalyelerin arasından geri döndüm. Bar, karşı tarafta uzanıyordu ve ben de çukurlaşmış, lekeli tezgahının ucuna gittim, böylece gece bitmeden temizlemem gereken bir düzine kadar tezgahın arasına kendi payımı da ekledim.

Bir bağırış duyulur ve sandalyeler devrilir. Ardından, düzgün yürüyemeyen üç adam çıkışa doğru ilerlemeye başlarken kahkahalar patlar.

"Öylece orada durmayın, paspası alın," diyor Bay Lewis.

Köşedeki, özel odasına açılan kapıdan çıkıyor. Tüm o huysuz ve onaylamaz tavrıyla, birkaç yıl önce kaybettiği karısının tam tersi. Onu kurtarmaya çalıştım ama doğru zamanı yakalayamadım. Bunun için bana kırgın olduğunu düşünebilirim ama gerçek şu ki, dul kalmadan önce bile benden hoşlanmıyordu.

"Evet, Bay Lewis."

Paspas ve kova barın arkasında, fıçıyı sanki kolunu yerinden sökecekmiş gibi çekiştiren barmen ise ben onun bölgesine girerken bana dik dik bakıyor. Beni dışladığında gücenmediğim tek kişi o. İşini sevmiyor, barı sevmiyor, Bay Lewis'i sevmiyor. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmiyor.

İşverenimizin özel kapısının hemen yanında bir su pompası ve bir gider var ve ben paspaslı kovayı musluğun altına doğru yönlendiriyorum. Demir gibi sıcak olan tutamak, elim kadar sıcakken, tüm gücümle işe koyuluyorum—

"Evet! Yap şunu!"

"Yap şunu—"

"-BT!"

Bir tezahürat başlıyor, sonra da fısıltılar biraz azalıyor. Sallae Mae, kendisine en yüksek sesle seslenen terli, sakallı adama cilveli bir bakış atıyor. Üzerinde gökyüzü mavisi, o kadar dekolteli bir elbise var ki, derin bir nefes alsa pazarlık ettiği şeyin üst yarısı tamamen ortaya çıkacak ve uzun sarı saçları çıplak omuzlarının etrafında bir şal gibi duruyor.

"Öyleyse bir polis memuruymuş," diye alaycı bir şekilde yanına gidip eteğini kaldırarak, çoraplı ayağını sandalyesinin üzerindeki bacaklarının arasına yerleştirdi.

Parayı eline aldığı anda havaya kaldırır ve müşteriler mırıldanmaya başlar. Mekandaki herkesin gözü üzerindeyken, parayı göğüs dekoltesine sıkıştırır ve bara doğru salınarak ilerler. Barmen işi bırakacak gibi görünür, ancak tezgahın altına eğilir ve ince saplı ince bir bardak çıkarır.

"Teşekkür ederim," diyor abartılı bir reveransla.

"Bunlar ucuz değil," diye mırıldanıyor Bay Lewis.

Sallae Mae, bara otururken flütünü havada tutuyor. "Ben de değilim."

Bu numarayı daha önce de görmüştüm—aslında hepimiz görmüşüzdür, ama erkekler onun derin bir nefes almasını izlemekten hoşlanıyorlar ve ben onun nefes alışıyla ilgilenmiyorum—bu yüzden boğazını temizlerken, kalabalığın sakinleşmesinden faydalanıyorum. Kovamı, sarhoşların birkaç bira bardağını döktüğü yere doğru itip, kirli paspasımı yer döşemelerine bırakıyorum. Barda, Sallae Mae ağzını açıp bardağa doğru tiz bir ses çıkarıyor. Ses kulağa bıçak gibi saplanıyor ve daha da yükselip daha da gürleşiyor. Daha yüksek. Daha gür. Daha yüksek—

Cam parçaları, fenerin ışığında parıldayan bir ışık hüzmeleriyle kırılıyor.

Hayranların nefes nefese kalmaları ve alkışları, sanki omzuna bir saban atı kaldırmış gibi yüksek ve uzun sürüyor. Sallae Mae bu ilgiden çok memnun ve olduğu yerde kalıp, ince sapı tutarken saçlarını düzeltiyor.

Ön giriş kapısı açılıyor.

İçeri giren şey, pub'ın tüm sesini ve havasını emip götürüyor.

Savaşçı en az altı adam boyunda. Kaslı üst vücudu paslanmış bir ağ ve dolgulu siyah deri bir üst giysiyle kaplı, kalın bacakları da siyah deriyle sarılı. Kalçasında bir hançer, karşı uyluğunda bir kama ve omzunda, geniş kılıcın kalın sapı elinin altında.

Kimse kıpırdamıyor, Sallae Mae bile bardan inmek için yerinden kımıldamıyor.

Tek bir adım ileri atıyor ve bir çırpışıyla soğuğu dışarıda bırakıyor. Saçları uzun ve siyah, iki yanında örgüler yüzünden uzak tutuyor. Sakalı temiz, çenesi kare ve belirgin, burnu ok gibi düz. Gözlerine doğrudan bakmamaya dikkat ediyorum, ancak yan görüşüm bana bir gözünün savaşta kaybedildiğini, kaşından şakağına doğru uzanan, dünyaya bakan opak bir beyazlık olan bir yara izi olduğunu söylüyor. Ancak bu yara, onun gücünü ve otoritesini ya da ondan şimşek gibi yayılan cinsel çekiciliğini azaltmıyor.

O, vahşi bir güzelliğe sahip...

Çalışan kadınlar onun erkeksi gücünü açıkça fark ediyorlar. Masalarda, meslekleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde, adeta tüylerini diken diken ediyorlar. Erkekler ise sanki hiç nefes almıyorlarmış gibi görünüyorlar.

Bay Lewis, omuzlarında gevşek duran askılarını yukarı doğru topladı. Gergin bir sesle, "Peki, ne istiyorsun o zaman?" dedi.

Sanki bu gece kötü sürprizlere yol açacak o kapıdan artık tamamen bıkmış gibi.

Savaşçı yavaşça meyhaneyi tarıyor ve sarhoşlar yerlerinde kıpırdanıyorlar; bu da bana, aç bir yırtıcının otlak alanına girdiğinin farkında olan huzursuz bir sürüyü hatırlatıyor.

Adamın konuşmasını beklerken, eminim çoğumuz benim düşündüğümü düşünüyoruz: Kraliyet nişanı yok. Demek ki o bir paralı asker ve birini arıyor, peki onu bulduğunda? Kan dökülecek.

"Bir oda," diyor alçak ve yankılı bir sesle. "Ve biraz yemek."

Beşinci Bölüm: Atların Rüyası.

"Ona götür. Hadi bakalım."

Barda, garsonun bana olan emri sabırsızcaydı ve önüme teneke bir tabak uzattı. Üzerinde bir dilim ekmek, bir parça peynir ve kızarmış bir hindi budu vardı. Tüm yiyecekler soğuktu, aşçı ve ben tarafından mutfakta gün boyu hazırlanmıştı. Garsonun servis yapmamasına şaşırdım. Yanıcı maddelerle uğraşmaktan nefret ediyor, ama Bay Lewis, veba hastalığı yüzünden yiyecek veya içeceklerin yanına yaklaşmamı istemiyor. Ben sadece boş şişelerle ilgileniyorum.

Paralı askere şöyle bir göz attım, ben de o adama yaklaşmak istemedim. Mekânı şiddetli bir kış fırtınası gibi ıslatmış, sıcaklığı düşürmüştü ve hepimizin kendi içimize kapanmasına neden olmuştu. Meyhane boşalmıştı, sarhoşların çoğu hayatta kalma içgüdüsüyle sendeleyerek uzaklaşmış, kadınlar ise Bay Lewis tarafından yukarı kata gönderilmişti.

Bu durum onların büyük hayal kırıklığına neden oldu.

Patronumuz, iki çoban ve bir çiftçiyle birlikte yakındaki bir masada oturmuş, şüpheli bakışlarını paralı askere dikmiş, beni ve yardımcıyı dinliyordu. Adama doğru sabırsızca başını sallayıp sonra da bana dik dik baktığında, başka seçeneğim olmadığını anladım. Zaten hiçbir zaman da gerçekten bir seçeneğim olmamıştı.

"Evet, efendim."

Ellerimi pelerinime siliyorum. Tabağı alırken ellerim titriyor ve masaların arasından geçmeye başlarken zaten kısık olan sesler daha da kısılıyor. Erkeklerin neyin yeneceğini görmek istediklerinden şüphem yok. Beni mi yoksa yemeği mi?

Paralı asker kadehini bitirmişti. Boş kadeh dirseğinin dibinde duruyordu. Yaklaşırken bakışlarını üzerimde hissettim ve ben de onun içtiği bal şarabı oldum. Gözlerimi ellerine diktim, iyileşmiş çizikleri, nasırları inceledim. Her iki serçe parmağının da ilk kısımları eksikti ve bunları nasıl kaybettiğini merak ettim. Onu esir alınmış, elinde bıçak olan birinin tehdit ettiği bir halde hayal ettim.

Eğer bu sakatlamalar bu şekilde gerçekleştiyse, bunu yapan kişinin hayatta kalıp olayı anlatacak kadar yaşamadığını da tahmin ediyorum.

"Teşekkür ederim." Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak ve aksanını fark ediyorum. "Acıktım."

Kendime geldiğimde, az önce onun önünde durduğumu fark ettim ve tabağı masaya koydum. Yemeği almak için hareket etmeyince, eğilip yemeği ona doğru itmek zorunda kaldım. Daha yakından baktığımda, dövüş kıyafetinin deri ve çelik zırhının altında göğsü çok iriydi ve kolları ağaç gövdeleri kadar kalın görünüyordu.

Prosperitus'tan mı? Sanmıyorum. Burada duyduklarımıza göre, Adil Kral Rehm halkını sıkı bir şekilde kontrol ediyor ve paralı askerlerin düzeni bozmak için bölgeye girmesine izin verilmiyor.

Evet, bölgenin büyük bir kısmı. Köyümüzde işlenen bir suç, Kral için mazur görülmeekten ziyade önemsiz sayılır.

Boğazımı temizledim. "Bira ister misiniz—"

"Evet, isterdim."

Bardağı bana bırakmak yerine uzatıyor. Ağırlığı alırken ona temas etmemeye dikkat ediyorum, ama son anda işaret parmağını hareket ettiriyor. Başparmağımın üzerinden geçen dokunuş bir şok etkisi yaratıyor, tenimiz arasında bir şey cızırdıyor.

"Bu kupa bardağı kullanmaya devam edeceğim," diyor usulca. "Sakıncası yoksa."

Bir trans halinde arkamı döndüm ve bara dönerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bardağı garsonun önüne koyduğumda, adam sanki kirlenmiş gibi geri çekildi ve ne düşündüğünü biliyordum. Zaten hastalığa kurban edilmişim ve yıkanmadığı sürece sahip olduğum hiçbir şeye dokunma fikrinden hoşlanmıyordu.

"Bunu kullanmak istiyor," diye açıklıyorum.

"O zaman içini doldurursun."

Barın arkasına doğru yavaşça ilerleyerek, içeceği kirletmekle suçlanmamak için bir bez alıp elimi örtüyorum. Sonra fiçiden birayı çekiyorum ve çok geçmeden masaya geri dönüyorum. Paralı asker, birayı tabağın yanına koyarken başını sallıyor ve yana doğru kayarken içgüdüsel olarak menzilinden çıkıyorum.

Omuzlarının genişliği göz önüne alındığında, onun için aşılmaz bir engel yok.

Hareketini yarıda kesiyor. "Benden korkacak bir şeyiniz yok."

Çıkardığı ve ileri doğru kaydırıldığı bakır, pürüzlü tahta kalaslar üzerinde gıcırtilı bir ses çıkarıyor. Her şeyi çok gürültülü görünüyor. Öte yandan, kıtanın geri kalanından da sesi emmiş durumda.

"Senin için," diyor bana.

Başımı sallayıp geri çekildim, tam o sırada pub kapısı açıldı. Paralı asker hariç herkes neyin geldiğini görmek için baktı. Başka ne geliyordu ki

Nalband, kalabalığın arasından kolayca beni bulup yanıma geldi, iri göbeği sanki hedefime doğru yönelmiş gibi bana doğru döndü. Tezgahın üzerindeki kurmalık saate göz attım. En azından zamanında geldi.

"Senin arkadaşın mı?" diye soruyor paralı asker.

"Afiyet olsun."

Başım kapüşonla örtülü olsa da, başımı öne eğip mutfağın arka tarafına doğru hızla ilerliyorum. Kimse beni durdurmuyor, Bay Lewis bile.

Merdiven boşluğunun yanında eğilip, sürünme alanımın panelinin mandalını açıyorum. İçeri sıkışarak girerken, yukarıdaki basamaklardaki boşluklardan süzülen ışık sayesinde yönümü buluyorum. Titizlikle temiz tuttuğum bir uyku yatağı ve merdivenin alt tarafına çaktığım askılardan asılı bir sürü pelerinin var. Sonra da çalışma masam var; iki tuğla yığınının üzerine koyduğum, atılmış bir tahtadan ibaret.

Küçük toprak kaplarda çeşitli merhemler bulunuyor ve havanım, üzerinde çalışmaya vakit bulamadığım kuru yapraklarla dolu. Elly için hazırlamayı başardığım topraklar, toplama torbalarımın birinde paketlenmiş durumda ve ben de ilacı alıyorum.

Tekrar ortaya çıkıp nalbantla karşı karşıya geldim ve keseyi onun etli pençesine bastırdım. "Her dört beş saatte bir ağzına bunlardan yenisini koymasına gerekiyor. Yeğenine söyle, o yapsın. Yarın daha fazlasını getireceğim."

Küçük çantaya sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Ve oğlumu Huzur Yeri'ne gömeceğim..."

"Benim tek derdim hayatta olan eşiniz. Bu onun göz bebeklerini değiştirecek, böylece ona verilip verilmediğini anlayacağım—"

Karşımızda bir izleyici kitlesi var. Hem Bay Lewis hem de fırtınayı içeriye taşıyan yaralı paralı asker kemerli geçitte duruyorlar. Getirdiğim tabak savaşçının sol elinde ve ağır kalaydan yapılmış, yiyecek dolu ağırlığı sanki bir yaprakmış gibi tutuyor.

"Onu sekiz numaraya götürün," diye emretti Bay Lewis.

Nalband başını öne eğip, bir meyhane veya pansiyonun içinde değil de ormanda olması gereken bir şeymiş gibi ağır ağır uzaklaşıyor. Bay Lewis

geçmesi için yol açıyor. Paralı asker ise açmıyor. Nalband, geçmek için kirli duvara sıkışıyor.

"Evet efendim," diyorum.

Pelerinimi toplayıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım ve savaşçı arkamdan gelirken, onun başkası tarafından çok sık yönlendirilmediğini düşündüm. Patronum aşağıda bizi izliyordu, ama beni koruduğu için değil. Diğerleri gibi o da, peşimden gelen bu katilin bana ne yapacağını merak ediyordu; böylece kendi başlarına gelebilecekleri değerlendirebilecekti.

Gauntlet'ın ikinci katı, tavanı ve duvarları duman kalıntılarıyla lekelemiş yağ lambalarıyla aydınlatılmış, kapalı kapılarla dolu mağara benzeri bir koridordur. Direkt ilerliyorum ve inleme sesleri ile gıcırdayan yataklardan, yeni misafirimize rağmen işlerin hızla devam ettiğini anlıyorum. Onu soldaki son odaya götürürken yüzüm kıpkırmızı oluyor ve varlığını arkamda hissediyorum; tahta zeminler ağırlığı altında protesto ediyor, silahlarının ve zırhının yumuşak şıkırtısı kıvrılmış bir engerek yılanının tıslaması gibi geliyor.

Soğuğu da beraberinde getirmiş olsa da, bana ateşi hatırlatıyor: Şu an kontrol altında ve sınırlandırılmış durumda, ancak yıkım potansiyeli asla uzak değil ve kendime, vücudumun onun her hareketini algılamasının bu gizli tehditten kaynaklandığını söylüyorum.

Ama nedense korkmuyorum. Kendimi... canlı hissediyorum.

Kapıya vardığımızda, onun için kapıyı açmaya gidiyorum ama uzun bir kol omzuma uzanıp panelleri ardına kadar itiyor. Deri, metal ve sedir sabunu kokuyor ve ona tahsis edilen odanın karanlığına bakarken derin bir nefes alıyorum. İçeriye sadece huzursuz, altın sarısı bir ışık sızıyor ve yine de içeri giriyor. Girişte onu neyin beklediğini bilmemesi onu en ufak bir şekilde endişelendirmiyor gibi görünüyor. Zaten, kendini koruma içgüdüğü olan her şey yolundan çekilirdi.

Arkasını döndüğünde, salondan gelen ışık onu aydınlatıyor, başka hiçbir şeyi değil. O sadece gölgelerden ibaret değil, onları evcilleştirmiş.

"İçeri girmeyecek misiniz?" diye soruyor, tabağını ve bira bardağını gözden kaybolacak şekilde yere bırakırken.

"Neden böyle bir şey yapayım ki..." Boğazımı temizledim. "Özür dilerim, ne?"

"Yoksa o köylü zaten sizin hizmetlerinizden yararlandı mı?" Gözlerinin pelerinimi süzdüğünü hissediyorum. "Boş ver, yemeğimi yerken

bekleyebilirim.”

Kaşlarımı çatarak anlamaya çalışıyorum. "Nalband mı? Benim onunla hiçbir işim yok—"

“Öyle görünmüyordu.” Omuz silkerek, “Mesleklerimiz konusunda çekingen olmaya gerek yok, değil mi? Ben en iyi yaptığım işi ücret karşılığında yapıyorum, bu yüzden başkalarını aynı şey için yargılamıyorum.” dedi.

Koridorun karşısında biri orgazm oluyor, sanki iddiasını desteklemek istercesine ve ben de göğsünü saran fileye inanmazlıkla bakakalıyorum. İnanmazlığımı bir kenara bırakırsak, yaptığım tüm yasadışı şeyleri düşündüğümde, sanırım gerçekliğime yakın herhangi bir şeyi riske atmaktansa fahişe olarak anılmak çok daha iyi.

"Anladığınıza sevindim," diye mırıldandım.

“Öyleyse geri döneceksin. Onunla işin bittiğinde.”

Pelerinimin bir kısmını yukarı kaldırarak öne eğildim. "Bunun ne olduğunu bilmiyor musun?"

“Elbette biliyorum. Bu bir çiçek hastalığı pelerini.”

Vücudunun gücünü ve uzun, dalgalanan saçlarını ölçerek başımı sallıyorum ve Sallae Mae ile diğer kadınların ona sahte olmayan bir açıklıkla bakışlarını düşünüyorum.

"Senin gibi biri neden benim gibi birinin bir şey için para ödesin ki?"

Derin nefes alırken burun delikleri genişliyor ve gözlerini kapattığında, sanki bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi başı biraz geriye düşüyor. "Çayır çiçekleri. Güneş ışığı. Ve... kristal taşlarla dolu bir havzada taze, mineralli bir kaynak suyu."

Yüz ifadesini düzeltiyor ve sesi bambaşka bir hal alıyor. Beni okşuyor adeta: "Uzun zaman önce sahip olduğum özgürlüğün kokusunu taşıyorsun. Nasıl güzel olmazsın ki?"

Ben cevap veremedim elini uzattı. Aşağıdaki masaya koyduğu bakır para elinin tam ortasındaydı. "Bunu al. Ve geri gel."

Ardından gelen sessizlikte, beni her zaman tanımlayan yalnızlık, daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla karışıyor. Ben bir bakireyim, tamamen dokunulmamışım ve şimdiye kadar bekar olmam her zaman en az endişe duyduğum şeydi. Bu yabancıyla birlikte dururken? Birdenbire cinsel eylemin nasıl bir şey olduğunu merak etmeye başlıyorum.

Ve bir kez olsun, bedenimi onunla paylaşmak isteyebileceğime karar veriyorum—

"Hayır," dedim sert bir şekilde. "Buraya geri dönmeyeceğim."

"Neden?"

"Sizi tanımıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bana Merc diyebilirsiniz." Başını eğerek selam verir. "Peki ya siz...?"

"Paralı asker gibi mi?" Hayır, adını bilmek istemiyorum. Aramızdaki fiziksel mesafe ne olursa olsun, zaten çok yakın. "Adın mesleğin mi?"

"Kesinlikle. Peki bu durumda seninki ne oluyor?"

"Benim adım Sorrel." Başım kapüşonla örtülü olsa da çenemi kaldırıyorum. "Benim adım bu."

Sesi tekrar yumuşadı ve söylediği hecelerin tenimde akıp gittiğini hissettim. "Okyanus kıyısında özgürce koşan atlar gibi."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne...?"

"Anathos'un her köşesini gezdim. Ve bazı yerlere kimsenin gitmemesi gerekiyor. Gördüğüm en güzel manzara, vahşi atların dalgaların üzerinde nal attığı ve okyanus spreynin yeleleri ve kuyrukları haline geldiği kıyı şeridiydi."

Hayalim. Kimseye anlatmadığım hayalim.

Aniden başım ağrıyor ve nedenini daha sonra merak edeceğim bir sebeple kekeleyerek, "Bazen geceleri sahilde koşan atların hayallerini görüyorum... toynaklarının sesi dalgaları yarıyor ve okyanus kıyısında yarışırken yeleleri yüzümü gıdıklıyor..." diyorum.

Eski madeni parayı başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor, serçe parmağının ucu ise kalkık. "Üzerlerinde ne siyah ne de beyaz renk var. Saf bakırdan yapılmışlar ve güneş üzerlerine vurduğunda, tıpkı bu madeni paranın yeni basıldığı zamanki gibi parıldıyorlar."

Sonra da benim adımı söylüyor: "Sorrel."

Tekrar odaklandığımda, tam karşımdaydı, sessizce hareket etmişti. Gözlerine bakmayı o kadar çok istiyordum ki titriyordum, ama bakışlarımı boğazına dikmiştim.

"Al bunu." Bakır parayı avucuma bastırdı ve parmaklarımı yumruk yaptı. "Aşağıdaki hizmetlerin için. Sonra ne olacağını göreceğiz."

Madalyonun etrafına sıkıca sardığı şeyi açtığımda kafam karıştı. Eskiden kararmıştı, ama şimdi metal sanki yeni basılmış gibi parıldıyor...

tıpkı rüyalarımnda ziyaret ettiğim ve uyanıkken hatırlamakta zorlandığım o atların tüyleri gibi.

"Bu nasıl bir sihir?" diye fısıldadım.

"Hiçbir sihir yok."

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve her Şey kayboluyor. Arkamdaki ışık ve onu çevreleyen karanlık, Eldiven ve köyüm, Prosperitus toprakları.

Anathos'un kendisi.

"Yalan söylüyorsun." Sözlerim çoğunlukla nefesimden ibaret. Bu da tuhaf bir durum, çünkü ci erlerimde hava yok.

"Bana bakın," diye emrediyor. "Gözlerine bakmadan kimseyi gerçekten göremezsiniz."

Ses tonundaki bir Şey beni sersemlikten uyandırıyor ve bakışlarımı bakıra çeviriyorum. Bakır, aniden eski haline dönüyor; yüzeyi kirli ve mat.

"Asla," diye mırıldanıyorum. "Sana asla bakmayaca ım."

"Yaram o kadar çirkin mi ki..." Eli, sanki yara izli yana ını siliyormuŐ gibi kalkıyor. "Sizi i rendiriyor."

"HAYIR."

"Şimdi yalan söylüyorsun," diye mırıldanıyor. " ki gözüm de gayet iyi çalışıyor, biliyorsun, birinin görünüŐüne rağmen, bu yüzden  irkinli im bana çok tanıdık geliyor."

"Ben bir  i ek hastalığı   t s n n altındayım," diye tersledim. "Fiziksel görünüŐün ve kusurlarının benim için hiçbir önemi yok."

" yleyse bana düzgünce bakın ve bunu kanıtlayın."

Cevap olarak, bozuk parayı uzattım. Hiçbir Şey yapmadı. "Bunu geri al."

"Bu senin."

Hayır,  yle değil. Ve ne sana ne de başka birine borçlu olmayaca ım.

"Değerini kanıtlamıŐ hizmetler zaten sunuldu." Elini yana doğru savurdu. "Yeme im ve biram gayet hızlı bir Şekilde getirildi. Ve ben de bu odaya getirildim."

Parayı yere düşürüyorum, çıplak zeminde sekip duruyor. Onu karanlıkta yalnız bırakırken hâlâ  nılıyor.

Oysa O'nun istediklerinden ve reddetmek zorunda olduğum her Şeyden kaçarken yalnız olan benim:

Saklamak.

Altı, Tek ve Gerçek Dostum.

"Sorrel, Ölümü hakkından mahrum etme arzun, senin sonun olacak."

Ertesi sabah, o kibirli açıklamayı görmezden gelip, küçük bir ocağa daha fazla sert ağaç odunu yerleştirme bahanesiyle işlerimi hallediyordum. Su ısıtıcısı neredeyse hazır ve teneke bir kupanın dibinde kurutulmuş unslee yapraklarımın sonuncusu da duruyor. Azalan meşe kütüklerini ölçerken, duvarın dışındaki hasat alanına gittiğimde daha fazlasını toplamam gerektiğini biliyorum.

Prosperitus'un eski Leydi Marehomen'i, "Söylediklerimi duydunuz mu?" diye soruyor.

"Konuyu saptırmayı bırak." Pelerinimin kapüşonunun altından omzuma doğru dik dik baktım. "Bütün bunları içeceksin ve acı olup olmaması umurunda bile olmayacak."

"Birazını içeceğim ve içerken sürekli şikayet edeceğim."

Paletin üzerinde, yaşlı arkadaşım Mare, pansiyonun stoğundan topladığım ve bu terk edilmiş ayakkabı dükkanına gizlice getirdiğim, birbirine uymayan battaniyelere sarılı yatıyor. Orada, o kadar kırılğan, o kadar bitkin yatıyor ki, dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibi, en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor, benim gelip yardım etmemi bekliyor. Buraya her geldiğimde, ikimizin de yakalanma riskini alıyorum, ama o bırakamayacağım bir yük. Köyde başka kimse ona bakmayacak ve vicdanım zaten yeterince yük taşıyor.

Ayrıca onun neşeli ve samimi tavrından da hoşlanıyorum.

"Anathos topraklarında daha fazla kalmayacağım," diyor. "Neden acımı uzatıyorsunuz?"

Arkadaşımın sözleri içimi parçaladı. Bu kasvetli ve soğuk şafakta ilk durağım o değildi. Elly'yi kontrol etmeye gittim ve nalbantın kulübesinin arkasındaki ara sokaktan daha ileriye gidemedim. Nalbant, cesedini bir arabaya yüklüyordu; kızları ve yeğeni kapıda bekliyorlardı, sanki hepsi onun ardından mezara gitmeyi diliyormuş gibi.

Eğer onun için bir tane kazmaya zahmet ederse tabii.

Mare, "Bugün çok sessizsin," diye belirtiyor.

"Hayır, değilim ve biliyorsun ki bu içecek sadece ağrı kesici." Tekrar ona doğru baktım. "Gerçi tadıyla ilgili şikayet etmen sana hayati bir hobi sağlıyor diye düşünüyorum. Eğer bırakırsan, anında ölürsün."

Eliyle gösterdiği umursamaz tavır, bir zamanlar sahip olduğu yüksek mevkiyi ele veriyor; parmaklarında mücevherli yüzükler ve ojeli tırnaklar hayal ediyorum. "Gittiğimde beni özleyeceksiniz."

Çatırdayan alevlere doğru eğilerek, elimi pelerinin uzun yün koluna sardım ve demir kolundan demlik alırken hâlâ sıcağı hissediyordum. Dökme işlemi sırasında, kurumuş yapraklar teneke kupanın içinde dönüp duruyordu ve küllerinin rüzgârda savrulduğunu hayal ettim.

Boğazımı temizlemem gerek.

"Hâlâ bunu mu içiyorsun?" diye sertçe tekrarlıyorum, kendi acımı dindiremediğim için, onun acısını, hoşuna gitsin ya da gitmesin, acımasızca dindiriyorum.

Ama o öyle yapmıyor.

Demleme sırasında, harap haldeki iç mekana şöyle bir göz atıyorum. Tek arkadaşım, köy meydanına daha yakın bir yere taşınmadan önce ayakkabıcının dükkanı olan yerde yaşıyor. Bir zamanlar tamircinin envanterini barındıran raflar, yapının iskeletini oluşturuyor ve tüm duvarları kaplıyor. Orada burada, geride bırakılmış ayakkabı çiftleri toz içinde kalmış, ince toz tabakaları tıpkı Mare'nin üzerine yığıldığım tüylü battaniyelerin yaşlı bedenini örtmesi gibi, ayakkabıların hatlarını yumuşatıyor.

"Peki, o dökük mekânınızda ne duyduunuz?" diye soruyor.

"Gauntlet benim değil." Ezilmiş bir kaşıkla karıştırıyorum. "Ve yeni bir haber de yok."

"Yalan söylüyorsun kızım. Başka inek kesildi mi?"

Bir laneti yutarak başımı sallıyorum ve ona neden her şeyi anlattığımı merak ediyorum. Öte yandan, korku su gibidir. İfadesini gösterebileceği her boşluğu bulur.

Mare burnunu çekti. "İşte bu, duyduğum en kesin cevap."

"Ben hiçbir şey söylemedim—"

"Yani bir başka şeytan daha saldırdı."

Gözümü kırıp bir sonrakine baktığımda, Bay Cavenish'i pub'ın kapısında, bir elinde kanlı bağırsaklar, diğer elinde o hüzünlü inek çanıyla dururken görüyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz—"

"Ormanda hem vahşi hem de zeki başka bir şey daha mı var acaba, yoksa orman kurtlarının pusulanın yönünü bilecek kadar zeki olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu sefer hangi noktayı hedeflediler?"

Onu Prosperitus'un sarayında, ipekler içinde ve hizmetkârlar eşliğinde hayal ediyorum ve hafıza eksikliğinin bir armağan olduğu yaşam biçimleri üzerine düşünüyorum. Zihni hâlâ keskin, bu yüzden o kadar yüksekte düşüşünün hiçbir acısını esirgememiş; bu derme çatma, sızdıran palmiye ağacı onu yakalamış ve bahçıvanlarının bile seviyesinin ve standartlarının altında bir sığınak sağlamış.

Ama o hiç şikayet etmedi. Olanlar hakkında da hiç konuşmadı. Belki de bu onun başa çıkma yöntemidir.

Aramızda ateşin uğultusu giderek artarken, yalan söylüyorum: "Köy surlarının içinde güvendedeyiz."

"Ve sen bana ateş yakmak için odun getiren ve o iğrenç ilacını getiren kişisin; bunların hepsi o yıkık kayaların dışında bulunuyor." Daha yumuşak bir ses tonuyla ekliyor: "Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenmeniz gereken son kişi benim."

Yaprak parçacıkları tenekenin dibine çöktükten sonra, bardağı bir bezle sarıp demlenmiş içeceği ona götürüyorum. Bardağı uzattığımda, başını sallarken bile iskelet gibi elleriyle alıyor.

"Bana haberleri söyle, ben de bunu yutayım. Yoksa soğuyacak."

Onun kaşlarını çatmasına karşılık ben de sert bir bakışla karşılık verirken, gözlerine bakmamaya özen gösterdim. "Sadece sen, Mare, kendi iyiliğin için zorla bir şey yapmaya kalkışabilirsin."

"İşe yarıyor mu?"

Taburenin ayak ucuna oturuyorum. Yüzümü göremese de, kızardığımı gizlemek için başımı öne eğiyorum. "Dün gece bir adam bara geldi."

Bu itirafı yaptığım için hemen pişman oldum. Şeytanlarla, ölü ineklerle ve pusula yönleriyle başımın derde girmesinin sebebi tam olarak buydu. Gerçi konuşacak başka kimsem yok.

"O ahlaksızlık yuvasında çok sayıda erkek var," diye kuru bir şekilde belirtiyor.

"İçki içme zamanı. Ya da paylaşacağım tüm haberler bu kadar."

Mare homurdanır ama fincanın kenarına bir yudum alır. "Ah, bu berbat. Kesinlikle aşçı değilsin. Şimdi bana bu adam hakkında daha fazla şey anlat."

Paralı askerin detayları zihnime işliyor; simsiyah saçları, savaş kıyafetleri ve kaslı vücudu, gözlerim açık olsa bile beni kör ediyor.

"O geldikten sonra, Bay Lewis'in pub'ı hayatının en sessiz gecesi oldu."

Mare homurdanır. "O bira dolu mekanda sessizliğe benzer bir şey bulmanın tek yolu, başını bir battaniyeye sarmaktır."

"Daha önce hiç içeri girmedin."

"Sokaktan bile duyulabiliyor." Bardağı işaret ettiğimde başını salladı. "Bana hiçbir şey söylemedin. Bir anlaşmamız var. Peki ya bu adam?"

Nefesimi dışarı üfleyerek, kelimelerimi özenle seçtim. "Savaşmaya hazırlanmıştı... üzerinde her yerinde silahlar vardı, ama herhangi bir nişan göremedim. Kralın gizli bir muhafız birliğinden haberdar mısınız? Belki de gölgelerde saklanarak O'nu koruyan bazı askerler vardır?"

Bir şekilde o yabancıнын ahlaklı olmasını istiyorum. Ya da en azından kanun kaçağı olmamasını.

"Onun Prosperitus'lu olduğunu nereden bildin?" diye soruyor.

"Sanırım... bilmiyorum. Sadece varsaydım."

Anathos'un diğer üç krallığı hakkında aklıma pek bir şey gelmiyor, sadece duyduğum ve hiçbirini ziyaret etmek istememe neden olmayan dedikodular var: Tehlikeli yerler ve tehlikeli insanlar. Şeytanlar neden bizden daha iyi kurbanlar seçmediler ki?

Öte yandan, eğer Fulcrum başarısız oluyorsa, belki de onlar başarısızdır.

Mare kendi isteğiyle bir yudum alıyor ve burnunu kırıstırırken, sanki alışkanlıktan dolayı sıcak kupayı dudaklarına götürmüş ve çay bekliyormuş gibi davranıyor.

"Kralın sarayındaki her asker kraliyet armasını ve amblemini taşımak zorundadır," diyor sert bir şekilde. "Bu, görevde olsun ya da olmasın, her zaman geçerli olan bir kuraldır. Dolayısıyla ya adamınız farklı bir geleneğe sahip başka bir saraydan geliyor ya da..."

"Ya da ne?" Sonra başımı sallıyorum. "Ve o benim değil."

"Ya da o paralı bir haydut. Bu durumda, Prosperitus'un kenarındaki bu mütevazı yerleşim yerini bile terk etmesi akıllıca olurdu. Kralımız paralı askerlerin çirkin işleriyle ilgilenmez. Yabancı yakalanırsa asılacaktır."

"Burada daha önce hiç kraliyet muhafızı veya temsilcisi görmedim."

"Bunun farkındasınız."

Arkadaşımın gözlerine bakmaktan özenle kaçınsam da, dudakları kararlılıkla inceliyor ve bana geçmişiyile ilgili anlatmadığı her şeyi merak ediyorum.

"Ama sen gördün mü?" diye soruyorum. "Mare, gördün mü—"

“Şimdi silahlı adamlardan yeterince bahsettik. Peki ya iblisler?” Bana sertçe baktı. “Ve beni de koruma altına alma kızım. Yaptığın her şeyi bilmeye hakkım var.”

Karanlıkta ve soğuk yağmurda yaptığım koşuyu hatırladıkça, içimden geçen o uyarıcı ürpertiye yeniden yaşıyorum.

Mare sert bir sesle, "Söyle bana," diye emretti.

“Sanırım dün gece içeri bir şey girdi. Buraya geliyordum ve arkamda bir şey hissettim...” Ve nalbanttı bahsetmeyeceğim için ekliyorum: “İşte bu yüzden gelmedim. Geri dönmek zorunda kaldım.”

“Şeytanlar.” Göğsünün üzerinde hilal işareti yapıyor, işaret parmağı ve başparmağıyla kalbinin üzerinde çıkıntılı bir C şekli oluşturuyor. “Kesinlikle aramızdalar.”

“Ama buraya gelirken yolda hiçbir aksaklık yoktu. Kimse yaralanmadı, hiçbir olay yaşanmadı. Belki de aklım bana oyun oynuyordu.”

“Geceleri asla gelmemelisin.” Yorgunluktan nefesini veriyor. “Bunu sana daha önce de söyledim.”

"Gün içinde mutfakta ekmek ve peynir hazırlamakla uğraşmak zorundayım."

"Yaşlı ve ölmek üzere olan bir kadına yardım etmeye çalışırken bir iblis tarafından öldürülürseniz, bu, ücret almadığınız bir vardiyaya biraz geç kalmaktan nasıl daha iyi olabilir ki?"

“Bay Lewis bana barınak ve yiyecek sağlıyor—”

“Bunun için canınızı dişinize takarak çalışıyorsunuz. Bundan böyle sadece gündüzleri geleceksiniz—”

“Mare. Kimsenin beni buralarda görmemesi daha iyi, bunu biliyorsun. Belediye başkanının gözünde sihirle şifalı otlar arasında hiçbir fark yok.”

“O bir aspinhaul.” Bu küfür karşısında şaşkınlıkla nefesimi tutarken, o da sanki küstahça davranmaktan zevk almış gibi gülümsedi. “Ayrıca, kurtardığın onca çocuktan sonra köylüler senin yargılanmanı asla kabul etmezler.”

"Benden nefret ediyorlar."

“Hayır, senden korkuyorlar.” Mare, kendine özgü bir şekilde elini havada salladı. “Ve beni umursamıyorlar. Burada olanlar kimseyi ilgilendirmez.”

“Seni önemsiyorum.” Teneke bardağa tırnağımla vuruyorum. Tak tak tak. “Daha fazla.”

Mare yüzünü buruşturdu ve bir kez olsun, itiraz etmeden söylenenleri yaptı. Ve ateşin çıtırtısı arasında, karanlık misafir odasında o paralı askerle yalnız kaldığım ana geri döndüm. Daha zayıf bir adamı yutacak gölgelerden hiç etkilenmemişti. Ayrıca beni Sallae Mae gibi, kısa bir süreliğine satın alınacak bir şey sanıyordu. Onun zevki için.

Yüzüm kızardı, ama bu utançtan değil. Onun parasını alıp bana emrettiği şeyi yapsaydım ne olurdu diye düşünüyorum ve aklımın nereye gittiğine inanamıyorum. Ondan sakınmalıyım ve sakınıyorum da. Ama benim için başka bir şey daha var.

Gözlerimi küçük ocağa çevirip alevlere bakıyorum, ışığın dalgalanmasını, ısı alevlerinin birbirine dolanıp kavis çizmesini izliyorum.

Dikkatimi tekrar toparlayarak sevgili eski dostuma baktım. Yastıklarına yaslanmış, elinde boş bir fincan sallanıyordu; dikkati sanki aramızdaki mesafede bir şeye odaklanmıştı.

“Mare?” Bardağı elinden alıp omzuna dokunuyorum. “Mare. Bana bak. Mare.”

Ona çok fazla şey verdiğimden endişelenirken, sanki zihninin derinliklerinden bir yerden geri dönüyormuş gibi başını bana doğru çevirdi.

"Sorrel, senden bir şey yapmanı istiyorum."

İnsanlara dokunmamaya çalışsam da, avucunu kendi avucuma alıyorum. "Elbette. Her şey."

O tekrar sessizliğe büründüğünde, boşta kalan elimle battaniyelerle oynuyorum, sanki bu onu yeniden canlandıracakmış gibi.

“Şu raflara git.” Eğri parmağı, bir dal üzerindeki tırtıklı bir çubuk gibi sabit bir şekilde, sığ odanın karşısına doğru işaret ediyor. “En üstten üçüncü raf.”

Sesi, bana emir verirken kullandığı o buyurgan ses değil. Ses tonunun nasıl olduğundan emin değilim.

Bardağı yere bıraktım ve onun gösterdiği yere gittim. "Kısrak?"

“Panel gevşek. Kalıpla birleştiği yerden itin.”

Çatlağı buluyorum ve ahşap basınç altında kırılarak koyu bir yarığı ortaya çıkarıyor. Arkama bakıyorum ve talimat bekliyorum.

"Hadi," diyor usulca. "Çıkar onu."

"Nedir?"

“Geleceğiniz.”

Elimi deliğe uzatırken, dükkanın sızdıran duvarlarında soğuktan ve nemden saklanan fareleri düşündüm. Ama kuduz küçük dişler yerine, kadife gibi bir şey hissettim. Her neyse onu çıkarmaya çalıştığımda, ne kadar ağır olduğuna şaşırdım—

Kırmızı kadife çanta, üst kısmında ateş ışığını yansıtan altın bir püskülle bağlanmış. "Bu ne?" diye tekrarlıyorum.

"Aç onu."

Beceriksiz ellerimle, söylenenleri yapıyorum—

Avucuma kraliyet paraları dökülüyor ve yere düşerek ayaklarımın dibinde parıldayan, şıkır şıkır bir koro oluşturuyor.

"Kısrak..." diye fısıldıyorum.

Yaşlı arkadaşım bir aydır yapamadığı şekilde doğruldu. "Sürgüne gönderildiğimde, onları elbisemin eteğinde gizlice dışarı çıkardım. Hâlâ yasal olarak bir soylunun karısı olduğum için beni aramadılar."

Avucumda bir madeni parayı çevirirken hayrete düşüyorum. "Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim."

Ne kadar güzeller! Her kraliyet dnakasının bir tarafında sakallı kralın gururlu profili, diğer tarafında ise vahşi bir grilon başı işlenmiş ve ah, ne ağırlıkları var! Değer bakımından çok yoğunlar.

"Her şeyi alıp bugün gitmenizi istiyorum."

Emri doğru anladığında, başımı hızla çevirdim. "Ne? Ben hiçbir yere gitmiyorum—"

"Burada çok uzun süre güvende değiliz. Eğer dün gece bir şey hissettiyseniz—"

"Bu sadece benim korkumdu."

"Buna inanmıyorum." Mare inleyerek geriye yaslandı. "Zamanım sona eriyor ve aklımda sadece sen varsın—"

Sözünü kesmeye kalktığımda, o buyurgan bir şekilde kaldırdığı eliyle beni susturdu. "Mahkemedен kovulduğumda çocuklarım benden mahrum kaldılar ve hiçbirini beni bulmaya ya da bakım ve beslenmem için sadaka vermeye zahmet etmedi. Bu nedenle, sahip olduğum tek kızım sensin ve sahip olduğum tüm dünyevi mallara hakkın var."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, çünkü beni bugüne kadar kimse sahiplenmedi.

Duygularımı sezmiş gibi daha yumuşak bir sesle, "Bu yatakta huzur içinde öldüğümde -ve ikimiz de müdahale etmeyeceğinize karar verdik- bu

köyde sizi bağlayan hiçbir bağınız kalmayacak. Gitmelisiniz, hem de hemen şimdi, böylece son günlerimi bu endişelerle geçirmeyeyim." dedi.

Elimde kalanları kadife keseye geri dolduruyorum. Sonra çömelip diğer paraları tek tek alıyorum. Hepsini inceliyorum, ters çeviriyorum, hepsi aynı, grilon ve Kral. Grilon ve Kral. Grilon ve—

Hayır, farklı bir tane daha var. Üzerinde hükümdarımızın daha genç bir versiyonu damgalanmış ve arka tarafında bir taç resmi var. Şüphesiz ki bu, Kral Reh'm'in tahta ilk çıktığı zamandan kalma daha eski bir taç.

"Kuzukulağı."

"Bana kızım diye seslenip de seni terk edeceğimi bekleyemezsin."

Ayrıca, Elly gibi doğum yapan kadınların da bana ihtiyacı var. Ve bebeklerin de. Ama Mare ne yaptığımı bilse de bunu sesli söylemiyorum.

Üstelik ben bir korkağım. Zaman zaman güç gösterilerim olsa da, bunlar asla uzun sürmez, çünkü bu benim gerçek karakterim değil. Tüm bu altınla bile, kaygımdan dolayı felç olmuş ve Anathos'un daha büyük tehlikeleri arasında kaybolmuş bir halde, orada işe yaramaz olurdum.

Bu köyün surlarının dışında yaşayamam.

Mare, o buruşuk parmağını tekrar bana doğru uzattı. "Herkesin hayatında kendisini başkalarından üstün tutması gereken bir an gelir. Bunu şimdi yapmalısın. Bu hayatta kalmakla ilgili. Paraları al, Bay Brownly'den kendine bir at al ve git."

"Bunlardan birini kullanırsam?" Son altın dnakayı havaya kaldırıyorum. "Bu köyde ya da başka bir yerde? Hırsızlıktan ihbar edilirim. Bunları sadece saray mensupları kullanabilir—hem de zaten buradan ayrılmayacağım—"

"Gitmelisin." Sadece ikimiz olmamıza rağmen Mare'nin sesi alçalıyor. "Ve senin gibi yetenekli biri savunmasız sayılmaz."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum—"

"Kuzukulağı."

Adım öyle bir aceleyle söyleniyor ki, neredeyse gözlerine bakıyorum. Ve aramızdaki sessizliği dolduran bu boşlukta, kalbimi gümbürteten ezici bir korku hissediyorum.

"Orada tek başıma hayatta kalamam," diye itiraz ediyorum. "Yeterince güçlü değilim."

"Öyleyse kendine seni koruyacak birini bul." Mare paralara işaret ederek başını salladı. "Ve bunlar sana yardımcı olacak; altın eritilebilir.

Değeri Kralın damgasında değil, metalin kendisindedir.”

“Peki ya siz? Size yiyecek ve suyu kim getirecek?”

“Son günlerde uyku o kadar derin ki, kendime gelmek için adeta tırnaklarımla yol almam gerekiyor ve ne susuzluğum ne de açlığım var. Çok yakında ufukta süzülüp, beni seven babam ve benim için parlayan bir neşe kaynağı olduğum annemle sonsuza dek huzur bulacağım. Anathos'tan yeterince zevk aldım ve buna hazırım. Tek endişem... sensin.”

Son parayı da keseye geri koyuyorum ve tatlı çınlama kırmızı kadife tarafından bastırılırken, meyhanedeki paralı askeri, geniş kılıcının sapını ağır omzunun üzerinden yukarı doğru uzatmış halde hayal ediyorum.

“Burası su alıyor.” Ön pencerenin yanındaki köşede oluşan su birikintisine dikkatlice bakıyorum. “Bu sulardan bazılarını sizi daha iyi bir yere taşımak için kullanmalıyız.”

“Hayır. Hepsini alacaksın ve bu maddi dünyada benim bıraktığım şeylerle geleceğini güvence altına alacaksın.”

Küçük fal kağıdını gizli köşeye geri koydum ve boşluğu tahtayla tekrar kapattım. “Gün batımında yiyecek ve daha fazla ilaçla döneceğim...”

“Sorrel, senden hiçbir şey istemedim, aramızdaki bu ilişki başladığında bile.”

Bir yıl önce onu ilk kez pazar meydanında gördüğüm güne geri dönüyorum. Paçavralar içinde, topallayarak bir somun ekmek ve bir demet yaban mersini taşıyordu. Öğle vakti olmasına rağmen, yanına gidip yardım ettim ve hepimizin boş bir dükkan sandığı yerde yaşadığını görünce şaşırdım. O zamandan beri hep oraya geri dönüyorum.

“Sen bu köyden daha önemlisin,” diyor bana ciddi bir ifadeyle. “Yapabileceklerin korunmalı...”

“Hiçbir şey yapmıyorum.”

Yerimde duramayan ben, faydasız işlerle meşgul oluyorum; paletin ucundaki battaniyeleri açıp kapatıyorum, ateşin yanındaki zavallı odun yığınının yeniden düzenliyorum.

“Buraya gel evlat.”

Zihnim ona yaklaşmak isteyip istemediğime karar vermeden önce bedenim Mare'nin çağrısına cevap veriyor: Bir sonraki an, onun yanında oturuyorum.

“Yüzünü bana hiç göstermeyecek misin?” Başlığımı çıkarmak için hiçbir hareket yapmayınca içini çekti. “Yaralanmış olman umurumda değil.”

Şimdi elimi tutan Mare. Onun eli benimkinden çok farklı, en temel yapı taşlarına kadar soyulmuş, kemikler ve bağlar yaşlılık lekeleriyle kaplı ince derinin altında belirgin bir şekilde görünüyor. Sessizliğiyle, daha fazla konuşsaydı duyacağından daha yüksek sesle yalvarıyor, ama onun istediğini, emrettiğini yapamayacağım birçok sebep var.

Bunların başında, paraları alırsam onun ölümünü hızlandıracakmışım gibi hissetmem geliyor.

Ve bu köyde, bu dünyada, tek gerçek dostum olmadan ne yapacağımı bilmiyorum.

Yedi: Duvarın Dışına Bir Yolculuk.

Öğleden sonra çok geç bir saatte Gauntlet'in arka kapısından çıkıp nöbet kulelerine ve hendek üzerindeki köprüye doğru ilerliyorum. Gözlerimi kaldırım taşlarında tutuyorum ama etrafımdaki köylülerin akışını, sohbetlerini, su dolu kovalarının şıpırtılarını, omuzlarında dengede tuttukları gıcırtilı odun demetlerini hissediyorum; bunlar beni sakinleştiriyor, oysa sakinleştirmemeleri gerekiyor. Normal hayatın kanıtlarını tehlikede olmadığımızın kanıtı olarak görüyorum ve bu hatalı bir mantık yürütme—

"Bir tane daha, evet."

"Gerçekten mi? Hangi pusula yönünde?"

"Ceset güneydeydi. Bütün sığırları sayma zamanı geldi—"

Başımı daha da eğiyorum, kapüşonumun konuşmaları duymamı engelleyeceğini umuyorum; ama bu işe yaramayınca, etrafımda sadece erkeklerin olduğunu fark ediyorum. Normalde kadınlar da gelip gider, karanlık çöktüğünde duvarın içine girmesine izin verilen küçük yavruları içeri getirir, çocukları akşam yemeğini hazırlamak için eve doğru yönlendirir, nehirden gelen çamaşırları taşırlardı. Acaba bu, henüz duymadığım bir belediye başkanının emri mi, yoksa tüm kocalar, babalar, amcalar ve kardeşler topluca ayak diremiş mi diye merak ediyorum.

Mare, bunca altınla bile kendi başıma hayatta kalabileceğimi mi düşünüyor?

İki nöbet kulesini birbirine bağlayan bir taş kemer var ve tünele girerken kısa bir yankı odası oluşuyor. Yukarıya bakarak, harcı ufalanan yerlere değil, sağlam olan taş bölümlerine odaklanmaya çalışıyorum ve azalan güneş ışığına yeniden çıktığımda, uzaktaki orman kenarına doğru uzanan dalgalanan çayırları inceliyorum. Otlak çitleri her zamanki gibi sağlam ve kırıksız, ancak içlerinde at yok. Aynı şekilde, ahırların ötesindeki otlarda koyun veya inek otlamıyor. Açıkçası, hayvanlar ahırlarda kapalı tutuluyor. Tıpkı evlerdeki kadınlar gibi.

Köprüye geçerken kimse beni durdurmadı.

Üzerinden geçtiğim tahtalar çamurla kaygan ve birbirine çivilerle tutturulmuş, köyümüzün ana sokağı kadar geniş. Çamurlu suya bakmayı reddediyorum. Hendekte çalkalanan, kırmızı gözlü, boynuz sırtlı, çok dişli ardıç kuşları olan balaların ulaşamayacağı kadar uzakta olduğumuzdan

emin olmak için en az on on beş tahta boyu yukarıdayız, ama onların ne kadar aç olduklarını hatırlatacak herhangi bir şey istemiyorum.

Bir iblisin sürünge muhafızlarımıza karşı nasıl bir performans sergileyeceğini merak ediyorum ve vardığım sonuçtan korkuyorum.

Köprünün sonuna vardığımda, sola ve sağa doğru kıvrılan toprak yola adım atıyorum. Yağmurdan dolayı bataklıklaşmış, iyi işlenmiş çeşitli patikalar, bu daha büyük kaynaklardan gelen kollardır ve ben de çayırdan ağaç sınırına doğru inişe götüren birine katılıyorum. Bu yoldan başka kimse geçmiyor, bu yüzden yeşil ve sarı yaprakların arasından yalnız başıma ilerliyorum. Başımın üstünde gökyüzü masmavi ve güneş de oldukça canlı, ancak ufukta alçakta olduğu için hava serin ve pelerinine minnettarım.

Ama ben bunların hiçbirine takılıp kalmıyorum.

Gün ışığında bile, gökyüzümüzde aniden beliren rahatsız edici yıldız görülebilecek kadar parlak. Yemin ederim yaklaşıyor ve o şiddetli parıltının görüntüsü beni bulutlu bir hava özlemine sürüklüyor.

Bu yüzden, dikkatimi Ejderha Dağı'nın karla kaplı zirvesine odaklıyorum. Şu anda, o büyük pullu yaratıkların hiçbirisi inlerinde devriye gezmiyor, ancak birçok kez onları kayalık zirvenin etrafında büyük daireler çizerek uçarken gördüm. Kesinlikle korkunç yaratıklar, ancak bir yuvayı koruyan yaban arıları gibiler. Onları yalnız bıraktığınız sürece, ateş püskürten içe dönüklüklerinde kalmaktan memnunar ve ayrıca, yemek olarak biz sıksa insanlardan çok daha fazla grilonları tercih ediyorlar.

Peki ya bir iblis onlardan birine karşı savaşırsa? Ejderhalar muhtemelen kazanır.

Şüphe olasılığı beni daha hızlı yürümeye teşvik ediyor.

Ağaç sınırına vardığımda ve dalların arasından geçtiğimde yolum kayboluyor, ama nereye gittiğimi biliyorum. İyi ki de biliyorum, çünkü yaprakların arasından süzölen güneş ışığı çok az; yapraklar o kadar koyu mora dönmüş ki neredeyse siyah olmuşlar. Bu son renk değişimi, yaprakların yakında döküleceğı ve bahara kadar ihtiyacım olan bitkilerin yetişmesi için taze bir toprak tabakasının oluşacağı anlamına geliyor.

Ayaklarımın altında toprak süngerimsi ve burnuma yoğun, topraksı bir koku geliyor. Genellikle bu beni rahatlatır ve bu toplama gezileri benim için dinlenme zamanı olur. Ama artık değil. Küçük bıçağımı çıkarıyorum ve adımlarımı sakın ve düz tutarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Günün bu saatinde burada olmak istemiyorum ama Mare'nin ona verdiğim uykuyu dindirici ilaçtan daha fazlasına ihtiyacı olduğuna karar verdim. Şimdi aradığım şey gece açan alsaag bitkisi, çünkü kalp ve solunum için iyileştirici özelliklere sahip. Eğer vücuduna daha fazla güç verebilirim, belki biraz daha benimle kalır.

Güneşin konumuna bir göz atıyorum, Gauntlet'in mutfağından ayrıldığım zamankinden bile daha alçakta ufukta. Hasat için alacakaranlık şart, çünkü çiçek tomurcukları tam açtıkları anda toplanmalı, aksi takdirde bileşenler değersiz olur.

Kötü bir koku alıyorum ve duruyorum.

Havada bedensel çürümenin kokusu var.

İlk düşüncem köye geri koşmak, ama kader... ya Elly ise? Ya o berbat kocası onu buraya terk etmişse?

O korkunç kokunun izini sürerken, yapraklar ve dallar beni geri tutmaya çalışan eller gibi önüme engel oluyor ve ben mücadele ederken, giderek daha da yoldan saparken, zihnim karmakarışık oluyor—

“Ah... kaderler,” diye fısıldadım.

Ölü inek sırtüstü yatıyor, zavallı hayvanın kalp şeklindeki toynakları, yayılmış, ince bacaklarının ucunda gevşek duruyor. Karnı paramparça olmuş, iç organları sanki onu deviren her neyse, ne yediği konusunda seçici davranmış gibi etrafa saçılmış. Geriye doğru sendeliyorum ve kusmamak için ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Sineklerin tembelliği yüzünden kalıntılar burada epey zamandır duruyor, çoktan karınlarını doyurmuşlar ve günün sıcaklığı kokuyu yeniden alevlendirmiş.

Onun donuk, boş bakışlarına bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey hissetmiyorum. Gerçi, ölümü en az bir hafta önce olmuştu.

Gözlerimi kaldırıyorum, ne göreceğimi tam olarak biliyorum—

Batan güneş, kalıntılarla tam aynı hizada.

Batıya doğru. Son pusula noktası.

Yalvaran bir ses dudaklarımdan döküldü ve sendeledim, sonunda bir arabanın bagajına çarptım. "Kader... mahvolduk."

İçimdeki her şey bana köye geri dönüp diğerlerine haber vermem gerektiğini haykırıyor ve biliyorum ki bana inanacaklar çünkü ceset burada. Kalıntılar kendi kendilerini anlatıyor.

Ama sonra Mare'yi düşünüyorum. Özellikle şimdi beni bir anne gibi sahiplendiği için, hayatta kalmasına yardımcı olmak için o özel yapraklara

ihtiyacım var.

Burada toplanmak, o ineği yiyen şey yüzünden hayatıma mal olabilir.

Konuyu hızlıca halledeceğim.

Tökezleyip düşerek ve çırpınarak, dalları savurarak ve yeri yoklayarak ilerliyorum; gün ışığı endişe verici bir hızla azalmaya devam ederken, o kötü yıldız sanki peşimden geliyormuş gibi gittikçe daha belirginleşiyor. Toplama kesem kalçama çarpıyor, pelerinin dikenlere ve dallara takılıyor, kapüşonum neredeyse başımdan düşene kadar geri çekiliyor.

Alsaag, orman çalılıklarının tabak büyüklüğündeki yapraklarının altında saklanan utangaç bir bitki ve biliyorum ki yavaşlamalıyım yoksa onun ürkütücü parıltısını kaçıracağım. Yine de kanım korkuyla kaynarken, daha hızlı ve daha uzağa, daha hızlı ve daha uzağa gidiyorum—

Birdenbire, ormanın çok derinlerine girdiğimi fark ettim.

Durup etrafa bakıyorum. Bir sürü gölge, tıpkı önceki gece köy yolunda koşarken olduğu gibi, üzerime doğru yaklaşıyor, beni takip ediyor.

Belki de bitkinin o belirgin parıltısını kaçırmışımdır, ama geri dönüp hiçbir şey bulamazsam, tekrar bu kadar uzağa gitmek için çok geç olacak. Devam ediyorum, çalılıkları taramaya çalışıyorum, oysa gözlerim sadece şeytanları arıyor. Onları yetişkin bir adamın iki katı büyüklüğünde, bir yırtıcının dişlerine, bir grilonun pençelerine ve—

Burnumu gıdıklayan bir şey oldu ve kapüşonun altına yüzümü sürdüm. Tekrar olduğunda, havada bir şey olduğunu fark ettim. Siyah dumanlar kar taneleri gibi etrafta dönüyordu ve dallarda, koyu yapraklarda, kollarımda birikme vardı. Bunun hakkında fazla düşünmeden önce, ilk parıltıyı yakaladım.

Nihayet.

Geniş yapraklı walla ağaçlarının altında, hafif gölgeler oluşturan bir alsaag öbeği var. Oraya doğru hızla ilerleyip yere oturuyorum ve kalp şeklindeki çiçekleri yaprak yuvalarından koparıyorum. Serinleyen havada ölü bir bedenin kokusu yayılıyor ve beni ineği hatırlatıyor, gerçi buna ihtiyacım yoktu. Hayatı bu kadar güçlü bir şekilde sürdürebilen bir şeyin, sıcakta bırakılmış bir ceset gibi kokması bana her zaman doğanın en kötü şakalarından biri gibi gelmiştir ve midem bulanıyor.

Yakınlarda daha fazla bitki yetişiyor, ancak sürekli arkama bakıp gökyüzünden düşen kar tanelerine elimle vurmak zorunda kaldığım için

hasat işim yavaşlıyor; üstelik yukarıda hiç bulut yok ve bu daha önce hiç görmediğim türden bir kar.

Çalıların arasına doğru ilerledikçe, zamanın tükenmekte olduğu hissi ellerimi titretiyor. Mare'nin doğrulmaya çalışırkenki görüntüleri beni daha da cesaretlendiriyor ve onu hayatta tutmaya her zamankinden daha kararlı hale geliyorum.

Aniden, kulaklarımda yankılanan uğultu sesi bana çok ileri gittiğimi söylüyor.

Sanki yanımda bir nehir varmış gibi, ama burada su olmadığını biliyorum. Ayrıca o hafif uğultunun gerçekte ne olduğunu da farkındayım.

Daha sonra neden ilerlediğimi merak edeceğim, ama bir şey kesin.

Ormandan çıkıp, ağaç gövdelerine doğru ilerleyen ve ağaçlık alanın kök sistemlerini öldüren soluk, gevşek kuma adım attığım anda tüm hayatım değişiyor. İskelet gibi cangja ve tallsi ağaçlarının arasında durup boynumu uzatıyorum ve yukarı, yukarı... yukarı bakıyorum.

Karşımda yükselen bir girdap gibi duran, gözün görebildiği her yöne uzanan, fırtınalı bir enerji bandı olan Denge Noktası var. Gökyüzü kadar yüksek olan bu yapı sağa doğru dönüyor ve boğuk uğultusu zihne işliyor. Bu mucize aslında, kıvrımında hapsolmuş beyazlaşmış parçacıklardan oluşmuyor. Aksine, toprak susuzlaştırılmış ve dairesel kuvvetine çekilmiş, tepede serbest bırakılmış ve altta tekrar içeri çekilmiş; yüzyıllardır süregelen sonsuz bir döngü içinde.

Bu harikayı daha önce sadece birkaç kez gördüm ve vücudum elektrik yüküne tepki vererek ürperdi. Fulcrum, saf sihirdir; Karanlık Kral'ın iktidara yükselip kontrolü ele geçirmesinden sonra geriye kalan tüm element enerjisi, Kurtarıcı tarafından toplanmış ve Büyük Muhafaza sırasında burada yoğunlaştırılmıştır.

Kötülüğü ve ölümsüzler ordusunu içeride tutmak için.

Ancak ortada korkunç bir sorun var.

Bu girdabın ortasında, soluk dalgaların arasından siyah bir kirlilik sızmış. Çürümenin bantları bizi koruyan her şeye işlemiş ve işte bu bantlardan siyah kar dökülüyor.

Sütçü haklı. Fulcrum arızalanıyor.

Ve içeride, Karanlık Kral ve iblis askerleri harekete geçmeye hazırlanıyorlar—

İlk başta, solumdaki gürültü, Fulcrum'un uğultusu ve gördüklerimin dehşeti arasında dikkatimi çekmiyor. Ama sonra kulağım odaklanıyor.

Bağırarak.

Birileri tehlikede.

Sekizinci olarak, kötülük hem bana hem de sana geliyor.

İleri doğru aceleyle ilerlerken, yumuşak ayakkabılarım kumda tutunmakta zorlanıyor ve pelerininin kıvrımlarını tutup kenara çekmeme rağmen beni yavaşlatıyor. Fulcrum'un yamacında onları takip ederken tiz çığlık sesleri daha da yükseliyor ve kadınlar için endişeleniyorum, kim olduklarını bilmiyorum. Bu kadar geç saatte ve köyden bu kadar uzakta kim dışarıda olabilir ki? En azından burada, açık alanda, biraz daha ışık var—

Gözümün ucuyla başıma doğru gelen bir gölge görüyorum ve yırtıcı kuşun beni yakalamaması için eğiliyorum. Ama bu bir kuş değil. Dengemi kaybedip gevşek zemine yüzüstü düşüyorum ve yuvarlanıyorum; tam o sırada Fulcrum'un bantlarından birinden uzanan siyah, kol benzeri bir uzantı bana doğru hamle yapıyor ve sonra girdabın içine geri çekiliyor.

Her neyse o, tekrar üzerime geliyor ve ben de kumları savurarak kendimi daha da geriye itiyorum, ne kadar uzağa ulaşabileceğimi bilmeden.

Kaderler, bu kirlilik canlı ve öngörülü, kara büyüden yapılmış bir yırtıcı ve etrafa daha fazla kara kar, kötülük fırtınaları saçıyor.

"Seni terk edeyim!" diye bağıriyorum kalbimin üzerinde hilal işareti yaparken.

Yıpranmış ağaçlık alana şöyle bir göz attım, ama sonra çığlıklar tekrar bilincimi deldi. Daha hızlı kürek çekmeye başladım ve Fulcrum'un kıvrımını dönerken kendi korkuma teslim olmayı reddettim.

Ortaya çıkan tablo mantıksızdır ve unsurlar bir dizi odak noktasında belirginleşir; bunlardan ilki, bunların kadınlar veya kızlar olmadığıdır. Bunlar, yaşları yaklaşık on ve iki olan üç küçük erkek çocuğudur. Ve tehlikede değillerdir.

Onlar işkencecilerdir.

Bir ejderha kumun üzerinde yatıyor, yanardöner pulları hastalıklı bir beyazlığa bürünmüş, bir kanadı kötü bir açıyla kıvrılmış, uzun burnu açık ve gri dili nefes almakta zorlanırken dışarı sarkmış durumda.

"Tekrar!" diye bağırdı çocuklardan biri. "Bir tane daha at!"

Üç kişiden sarışın olanı ölü bir cangjas'ın yanına gider, bir dal koparır ve deri çizmelerinin topukları üzerinde zıplayarak bir tür dans edercesine ilerler. Ejderha geriye doğru sıçrayıp ağzı seğirince arkadaşları kıkırdar.

"Yap şunu! Yap şunu—"

Çocuk hızla hareket ederek büyük canavarın başına doğru koştu. Vahşi bir darbeye gözüne vurdu. Acıdan bir inilti duyuldu, ejderha güçsüzce kumu eşeledi.

"Durun!" diye bağırdım. "Hemen şimdi!"

Çocuklar bana doğru döndüler ve yüzlerindeki suçluluk duygusuyla karışık şok ifadesi, onlara öğretilen bana karşı olan küçümsemeye anında yer değiştirdi.

"Hiçbir sorun çıkarmıyor," diyor sarışın olan. "Sadece çiçek hastalığına yakalanmış!"

Diğer ikisi ise daha önce duyduğum, tekerleme gibi alaycı bir tona bürünüyorlar: "Çilek ve veba hastalığına yakalandın, çirkin ve veba hastalığına yakalandın, çirkin ve veba hastalığına yakalandın—"

Onlara doğru yürüyorum, öfkem hiyerarşideki yerimi unutturuyor bana. "Eğer o ejderhaya bir daha vurursanız—"

"Ne yapacaksın?" diye alay etti sarışın çocuk. "Bana çiçek hastalığı mı bulaştıracaksın? Babam seni cezalandıracak!"

Heyecandan kıpkırmızı olan adam, ejderhanın etrafında dans eder, yaratığa sopayla tekrar tekrar vurur, ta ki yaratık artık kıpırdamayana veya seğirmeyene kadar. Ejderha, gökyüzünden düştüğü yerde öylece yatar, yavaş yavaş ölür, etrafında dönen bir sinek son anlarını daha da kötüleştirir.

"Hemen şimdi durdurun—"

"Bizi zorlayamazsınız!" diyor diğerlerinden biri, bir dala uzanıp arkadaşına katılırken.

İkisi kahkahalar atarak ejderhanın etrafında koşuyorlardı, görkemli yaratık ise bitkinlikten gözlerini kapatmıştı.

İçimde yakıcı bir öfkeyle sağ avucumu uzattım. "Onu rahat bırakmazsan seni lanetlerim!"

Bütün çocuklar donakaldı, hatta ejderhanın yaralı kanadının yanında duran sarışın kışkırtıcı bile. Ve bana tamamen şok içinde bakarlarken, ses tonumu alçalttım, içindeki başka bir ses serbest kaldı ve saldırdı.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye hırladım. "Ne yaptığımı da biliyorsun. Ejderhayı rahat bırak."

Sarışın çocuğun elinden dal düşüyor.

Denge noktasından, kirlenmiş gruplardan biri serbest kalıyor. Çocuğu uyarmadan, diğer çocuklar görmeden önce, sarışın işkenceci siyah kumdan bir yumruğa sarılıp, bir ot gibi yerden sökülüyor.

Yüksek perdeden bir ıgıllıkla, kollarını ve bacaklarını havada döndürerek, tutuşa karşı çırpınıyor; çıkardığı ses, beni ona ve arkadaşlarına çağırır şeye benziyor, ancak şimdi bunun sandığım şey olduğunu anlıyorum:

Ölümcül tehlike altında.

Ve gittikçe daha yükseğe çekilirken yardım için yalvarmaya devam ediyor; olmaya çalıştığı minyatür adam, erkek saldırganlığının en kötü ifadesini taklit eden biri değil, kendi yaşına uygun bir ocuk olarak—

"Sen bir şeytansın!" diye bağırdı ağaçlık alanda kalan ocuk bana. "Herkes anlatacağım! Bu senin işin!"

Kaçarken, diğer arkadaşları yardım etmeye çalışır ve çok yaklaşır. Sarışın ocuk bir yemek gibi siyah kuma gömülürken tam o sırada yakalanır; o dalgalanan ıgıllıklar, bir sonraki kurbanın ıgıllıkları duyulmaya başlayınca kükremeye dönüşür.

İleri fırlayarak ejderhanın yanından kayarak geçtim ve geriye kalan çocuğun ayağını yakalamak için yukarı sıçradım. İki elimle sıkıca tutundum ve bir oltaya takılmış balık gibi savrulmaya başladım, pelerinin havada dalgalanarak savruldu.

"Yardım edin!" ocuğun acı dolu yalvarışları tam bir kâbus gibiydi. "Yardım edin! Yardım edin—"

"Seni yakaladım, Fergus!"

Onunla benim aramda bir geçmiş var, bunu bilen tek kişi ben olsam bile. Doğduktan sonra nefes almakta zorlandı ve Fulcrum'da ölecek kadar uzun süre yaşamasının tek sebebi benim.

Ve ölecek.

Gücümü kaybediyorum ve ayakkabısı da benimle birlikte geliyor. Ayrıldığımız anda gözlerim doğrudan onun gözlerine kilitleniyor ve vücudumu saran elektrik çarpması, daha önce hiç bilmediğim bir acının habercisi oluyor. Yakıcı, yırtıcı, delici— yere düşerken kıvranıyorum ve o da siyah bandın içine çekiliyor.

İnişim sert, nefesim kesildi, kafam geriye doğru savruldu ve kafatasımın dibinde çınlayan bir darbe hissettim. Toparlanmaya ya da kaçmaya çalışacak zaman yoktu. Kötülük beni yakalamaya geldi. Siyah bir kum yığını bana doğru uzandı ve ben de ağaçlık alana doğru yengeç gibi geriye doğru yürürken ona tekme attım, kapüşonum öne doğru eğik olduğu

için hiçbir Şey göremiyordum. Eğer l kangjaların arasına girebilirsem, tutunabileceğim gövdeler bulurum—

Bacağım takıldı ve denge noktasına doğru sürükleniyorum. Herhangi bir Şeye tutunmak için çırpınıyorum ama kum parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve sonra tekrar yerden kesiliyorum.

İŞte o zaman siyah bantın içindeki boynuzlu yüzü görüyorum.

Sanki beni tanıyormuŐ gibi, korkunç bir Şey bana bakıyor.

Sorrellll ...

Adım duyulur duyulmaz çığlık atıyorum ve bunun kurtuluŐunun olmadığını biliyorum.

Kötülük, sanki fırsatı bekliyormuş gibi beni ele geçiriyor.

Dokuzuncu Bölüm: Ejderha ve Şövalye.

Güneşin bir parıltısı beni kurtardı.

Tam da tüketilirken, pelerinim bedenimi sarıp beni sıkıca kilitlerken, ayaklarım ve bedenimin geri kalanı da kesinlikle aynı şekilde emilirken, yüzümün önünden altın bir parıltı geçti. Sonra o kadar yüksek, kutsal olmayan bir çığlık duyuldu ki, kulaklarımda ses yerine acı olarak yankılandı.

Fulcrum'un üzerimdeki etkisi bir anlığına gevşiyor.

Ve sonra bir başka altın parıltı. Bir başka tiz çığlık.

Şimdi yine düşünüyorum.

Kumlu zemine bir kez daha sertçe çarptım, bu sefer yüzüm yere dönük, kapüşonum da başımın üstüne savruldu. Nefesimi tutarken ağzıma kum doldu ve öksürerek, hırıltılı nefes alarak, güneşin neden insan şeklini aldığını ve benim gibileri savunduğunu anlamaya çalıştım.

Sonra başımı çevirdim ve... kesinlikle bir efsane olması gereken bir şey gördüm. Altın zırhlı, esmer tenli bir şövalye, göz kamaştırıcı beyaz bir atın üzerinde, altın kılıcıyla kara çeteyle savaşıyordu; kılıcın bıçağı, beni savunurken ateş gibi parlıyordu. Hem zarafet hem de güç timsaliydi; savaş atını alt ederken, silahını savuşturuyor, darbelerini savuşturuyor ve saplıyordu.

Bir anda, kirlilik denge noktasına geri çekilir, renk bozulması kaybolur, garip kar yağışı durur, tiz çığlıklar azalır ve sihirli bariyerin normal kükremesinin üzerinde duyulamaz hale gelir.

Kurtarıcım atını bana doğru yönlendirirken aynı anda attan iniyor; altın göğüs zırhı gün batımını daha da aydınlatıyor, çarpıcı yüzü ise vücudundaki tüm değerli metallerin oluşturduğu hale ile daha da belirginleşiyor.

Gözlerine neredeyse bakacaktım ama son anda hatayı fark ettim. Ağzı kıpırdıyordu ama kendi gürleyen kalp atışlarımdan başka hiçbir şey duyamıyordum.

Diz çöktü ve bakışlarını pelerininim kapüşonunda hissettim. "Bayan?"

Titreyen bir elle başımı örten şeyi daha da aşağıya çektim ve gözlerime kum kaçtı. Gözlerimi kırıştıtırıp kumları ovuştururken kekeleyerek, "Sen... beni kurtardın," dedim.

"Uzun sürmedi. Ne olduğunu bilmiyorum. Greensward köyünden misin, dreah?"

"Küçük olan," diye sesleniyor bana.

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak. Sanki Fulcrum'un yarısını yutmuşum gibi hissediyorum, ama bu beni felç eden şeyin sadece bir kısmı. Siyah banttaki o yüz, bana seslenen ismim, o çocuklar şimdi ölü, bu şövalye tam da doğru zamanda ortaya çıktı...

"Sizi ailenize geri götürmeliyiz." Altın kılıcının ucuyla neredeyse kararmış gökyüzünü işaret ediyor. "Burada güvende değilsiniz."

Cevap beklemeden kolumu sıkıca kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Sendelerken, geniş göğsüne baktım. Prosperitus Mahkemesi'nin amblemi hiç de şaşırtıcı değildi, kumlu, dağınık pelerininin yansıması da öyle.

"Efendim," diye hırıltılı bir sesle reverans yapmaya çalıştım.

"Bütün bu saçmalıklara aldırış etmeyin."

Beni yarı kucağında muhteşem bir şekilde eyerlenmiş atına taşıyor ve at, sanki çok şey görmüş gibi, kum kokan örtülü bir kadına tepki vermeye değmezmiş gibi, yaklaşmamıza kayıtsızca omuzunun üzerinden bakıyor.

Beni kaldırıp eyerin arkasına yerleştirirlerken bir inilti duydum ve sesin geldiği yöne baktım.

Ejderha ölümün eşiğinde, yerde acı çekerek ve umutsuzca kıvranıyor. Nefes alırken iri göğüs kafesi yukarı kalkıyor ve nefes verirken yenilgiyi kabul ederek gözlerini kapatıyor.

"Beklemek!"

Şövalye tam üzengeye çizmesini koyup ata binmek üzereyken, ben attan inip canavara doğru koştum. Şövalyenin bağırdığını duydum ama onu umursamadım ve ejderhanın ulaşamayacağı bir mesafede durdum.

Yakından bakınca daha da büyük görünüyor ve pullarının ne kadar güzel olduğunu, her birinin vücudunun her yerinde bir diğerine mükemmel şekilde oturduğunu, yeşil ve mor renkler solmuş olsa bile parıltısının hala görülebildiğini fark ettim. Düzensiz nefes alıp verirken tüm sıralar dalgalanıyor ve bana karşılık olarak kanatlı hayvan büyük arka bacaklarını ve küçük kollarını zahmetli bir şekilde hareket ettiriyor. Kanadı kısa bir süreliğine kalktığında, onu evinin karla kaplı zirvesinin çok yukarısında, yalnızlık ve huzur aradığı yerde uçarken hayal ediyorum.

Kısık bir sesle fısıldadım, "Çok özür dilerim—"

"Ne yapıyorsun! Şu şeyden uzaklaş!"

Altın şövalye yanıma doğru kayarak yaklaşırken ejderhanın burnu kıvrılıyor ve devasa kafasını kaldırmaya çalışıyor.

Sahadaki savaşçı kolumu tuttuğunda kendimi kurtardım. "Hayır! Ona yardım etmeliyim—"

"Sen delirdin mi? O şey henüz ölmedi—"

"İşte mesele de bu! Ona yardım edebilirim çünkü henüz çok geç değil."

Altın şövalye ses tonumdan bir an şoka uğradı ve mevkisine yapılan bu hakareten henüz kurtulamadan, ejderhanın başına, jilet gibi keskin dişlerle dolu çenesine ve ateş püskürten burun deliklerine doğru ilerledim.

Yaratık beni takip etmek için elinden geleni yapıyor, ama belli ki gücünün sonuna gelmiş. Diz çöküp derin bir nefes alıyorum... ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum—

Nefesimi tutarak bir anlığına irkildim ve uzun göz bebeklerini fark etmeye ancak bir saniye vaktim oldu, ardından onun acısına ortak oldum. Yanımdaki ve sol kolumdaki ağrı dayanılmazdı ve nefes almakta zorlanıyordum, ama daha başka yaralanmalar da vardı. Ve sonra ölümü gördüm ve hissettim, korkunçtu. Ejderha bütün gece acı çekti ve rahatsız edici yırtıcı hayvanlar tarafından alay konusu oldu, sonunda şafak ışığı kırık bedenine vururken kalbi durdu.

Burnundan hırıltılı bir homurtu çıkıyor, sanki acımam bir nebze olsun rahatlama sağlıyor gibi—

Vücudum geriye doğru irkildi ve bir an hissettiklerimden dolayı bunun bir kasılma olduğunu düşündüm. Ama sonra şövalye kollarımın ikisini de tutmaya çalıştı—

"Beni bırak!"

Onun elinden kurtulmaya çalışırken, kurtarıcım geriye sıçradı ve aşağıya doğru baktı. Şaşkınlıkla, elimde küçük bıçağımı gördüm—zırhına ve daha büyük gücüne karşı absürt bir öz savunma gösterisiydi bu, ama çaresizdim ve bu bana bir avantaj sağladı.

"Git," diye emrettim ona Fulcrum'un gürültüsü arasında. "Ben senin için hiçbir şeyim, git!"

"Kanıyorsun!"

Adamı görmezden gelerek, ejderhanın yanına tekrar diz çöktüm. "Sana ben bakacağım. Bana güven."

Canavar gözlerini kırıyor, iki çift göz kapağı dikey olarak çaprazlanıyor.

Boğazın yanından yukarı doğru uzanan atan damarı bulmak zor çünkü kalp atış hızı çok yavaş ve anatomisini tam olarak bilmiyorum. Ama

sonunda buluyorum ve öne doğru eğilirken bakışlarımızı ondan ayırmadan devam ediyorum.

Bıçağımın ucunu, o kocaman çenenin alt tarafında çok daha yumuşak olan pul desenine dayadı.

"Ardından geleceğim," diye yemin ediyorum. "Gitmene izin vermeyeceğim ve seni kaybetmeyeceğim."

Daha önce hiç hayvan diriltmeyi denememiş olsam da.

Derin bir nefes alarak çenemi sıktım—

Sert bir hamleyle bıçağımı boğazına, tam damarına sapladım. Ejderha neredeyse hiç kıpırdamadı ve mor kanı sıcak ve kaygan bir şekilde elimi kaplarken, göz göze, neredeyse burun buruna gelene kadar eğildim. Kafası neredeyse tüm vücudum kadar büyüktü.

Ruhuna doğru bakarken, öngördüklerim değişiyor. Ölüm anında bedenin etrafındaki şafak ışığı ufukta kayboluyor ve yerini yıldızlarla dolu bir gece gökyüzü alıyor. Yıldızlar kalın bir daire içinde dönüyor, o garip, yeni, en parlak olanı, yerinde kalan tek göksel ışık. Ve sonra alacakaranlık geliyor, gün batımının şeftali, pembe ve turuncu tonlarının batıda parıltıyan son ışıkları—

Şu anda, tam buradayız.

Şu anda-

Derin bir nefes daha alıyorum ve sanki iskeletim ve kaslarım genişliyormuş gibi derim geriliyor, içimde sanki atlayacakmışım gibi bir heyecan büyüyor.

Tam olması gerektiği gibi olmalı. Bir saniye önce, bir saniye sonra... ve bir şekilde kontrol ettiğim bu yasadışı enerji işe yaramayacak.

Ani bir ışık patlamasıyla ejderha, vücudundan fışkıran ve uzuvlarını, kanatlarını, dikenli sırtını ve kuyruğunu kaplayan ayna benzeri bir etkiyle yıkanır. Bu, ölümün gidişini müjdelemeden önce fiziksel ifadesini bulan, içindeki yaşam gücüdür.

Anathos'ta artık sihir kalmadı diyorlar. Bu bir yalan. Hayat sihirdir—

Şimdi.

Nefesimi toparlayıp hilal işareti yapıyorum ve ardından enerji havuzuna baş aşağı dalıyorum. Bunu kaç kere yaparsam yapayım, şok her zaman yeni oluyor; hem buz gibi soğuk hem de yakıcı bir sıcaklık. Hiç anlamadığım bir nedenden dolayı, yaşam gücü için bir mıknatıs gibiyim; parıltının içinden yüzerken, kaynağın pınarına doğru ilerlerken, o bana yapıyor.

Ejderhanın göğsünün tam ortasında, kalbinin bulunduğu yerde bir yarık oluşmuş ve ben vücudumla o yarıktan içeri girdiğimde, kaçan her şey benimle birlikte geliyor.

Şimdi kwale'deyim, yani ruhun ikamet ettiği kutsal iç mekândayım. Kaygan ama sağlam bir zeminde duruyorum ve ayaklarımın altındaki ısıldayan seviye yükselmeye başlarken etrafıma bakıyorum; benimle birlikte geri dönen her şey, tutulduğu yere geri dönüyor—

İşte o yırtık. Kwale'nin tepesinde, meydana gelen ölümcül yaralanmayı yansıtan bir gedik var ve ben elimi uzatıyorum. Ne yaptığımı nasıl yaptığımı, bu yeteneğin nereden geldiğini veya rolümü neden her zaman bildiğimi anlayamıyorum, ama avucumu o yırtık deliğe uzattığımda, ruhun eve dönmeye devam edebilmesi için sadece yeterli bir açıklık kalacak şekilde kapanıyor.

Gümüş rengi etkinin seviyesi vücudumda yükseliyor, dizlerime, sonra kalçalarım, belime ve daha da yukarıya... göğsüme, boğazıma, çeneme ulaşıyor. Ağzım ve burnum örtülürken her zaman bir panik hissediyorum, oysa bu diğer alemde nefes almıyorum. Burada sadece kendi enerjimden ibaretim ve başka bir şey değilim. Çıkarılmam, kap dolduğunda gerçekleşiyor, basınç artıyor ve sonunda bir yabancı olarak dışarı atılıyorum, çıkışım ardımda bıraktığım deliği kapatıyor—

Kendi bedenime yeniden giriş acı verici ve nefes alırken uzaktan gelen bir inilti duyuyorum. Yan tarafa doğru yığılırken kuma düştüğümün farkındayım, ama yere çarptığımda hissettiğim duygu yine de çok yoğun.

Açık olan şu ki, büyük ejderha birden harekete geçiyor. Güçlü arka ayakları üzerine sıçrayarak kanatlarını sonuna kadar açıyor ve canavar, etrafımda alevler titrerken bile hissedemediğim bir ateş akımı püskürtüyor. Pulları şimdi zümrüt yeşili ve koyu ametistten soluk lavantaya kadar değişen bir dizi mor renge bürünmüş durumda; sağ kanadındaki, onu uçuştan alıkoyan yara ise düzensiz ama tamamen iyileşmiş bir şekilde onarılmış.

Canavar havalanırken bana ne bir bakış atıyor ne de kükrüyor; kanatlarını indirirken oluşan güçlü, yumuşak rüzgarlar uyuşmuş bedenimin etrafındaki pelerinimi savuruyor. Kumdaki çukurdan, erken mezarından, yukarı, yukarı ve uzaklara doğru yükseliyor ve ejderha gittikçe daha yükseğe çıkarken o parlak, rahatsız edici yıldızın önünden geçiyor. Pullarındaki göksel aydınlatma, gökkuşağına layık bir ışık gösterisi ve

yaratığın evinin karlı tepesine doğru uçarken sahip olduğu özgürlüğe ne kadar imreniyorum.

Kapüşonumun altından dışarı bakarken, gözlerim hüzünden yaşıyor, çünkü biliyorum ki bir daha asla o kadar uzağa seyahat edemeyeceğim.

Altın şövalye üzerime eğiliyor ve gözlerine bakmamaya dikkat etsem de, asil, koyu tenli yüzünde hayranlık çizgileri olduğunu anlayabiliyorum.

“Sensin,” diyor saygıyla. “Aradığım kişi sensin.”

On Kanlı Bir Kalabalık.

"Prosperitus'tan Julion Wyse, hizmetinizdeyim."

Altın şövalye miğferini çıkarıp, kadınların ona anında aşık olmasını sağlayacak bir zarafetle eğildi. Sonra karanlık batı ufkuna baktı ve bana doğru elini uzattı.

"Şimdi gitmeliyiz, değil mi?"

O gece ve Fulcrum konusunda endişeli. Ben ise neden beni tanıdığını ve bana ihtiyacı olduğunu düşündüğü konusunda endişeliyim. Hangisinin daha büyük tehlike olduğuna karar vermek zor, ki bu da çok şey ifade ediyor.

Çok sendelediğim için ayağa kalkmama yardım etmesini kabul ediyorum, ama artık yollarımız ayrılmalı, o ve ben. "Hayır, teşekkür ederim. Kendi başıma geri döneceğim—"

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp tekrar atının yanına taşıyor. Daha önce sessiz olan, hatta bir ejderhanın dirilip uçup gitmesine bile aldırış etmeyen aygır, birdenbire yerinde tepinmeye ve homurdanmaya başlıyor.

Keskin gözleri, ormanın kum fırtınasıyla aşınmış dış halkasının ötesinde, sağlıklı ağaçların yoğun dallarının arasında gizlenen gölgelere odaklanmış durumda.

Ölü ineği bulduğum yer.

"Sanırım bir araba yolculuğunu kabul edeceğim," diye mırıldandım.

"Sayın yargıç benim yanımda güvendedir, sizi temin ederim."

Şövalye dizginleri toplar, üzengiye bir çizmesini yerleştirir ve bir şekilde ikimizi de tek bir akıcı hareketle eyerin üzerine çıkarmayı başarır. Ben onun arkasına bir çuval tahıl gibi yerleşmişken, at şaha kalkar ve havaya toynaklarını vurur.

"Sıkı tutunun!"

Şövalye konuşmasını bitirmeden at dört nala koşmaya başladı ve ben de tutunabildiğim her şeye tutundum. Başımı sırtındaki pürüzsüz altın plakanın arkasına eğerek kendi omzuma baktım. Denge noktası, bir varlığın tutulduğu bir yer olmaktan ziyade, başlı başına kötü bir varlık gibi belirliyordu ve gün ışığının son parıltısında siyah bantlar aradım—

Boynuzlu yüz tekrar belirliyor, bu kez devasa boyutlarda, hatları girdap gibi dönen kumların arasından fırlıyor. Ağzı açık, gözleri aç ve gürleyen bir

savaş ılııyla bana doğru hücum ediyor—

ılık attım ve şövalye arkasını döndü.

"Kaderler!" diye bağırıyor, gümbür gümbür toynakların sesi arasında.

"Bize doğru geliyor!" diye bağırdım.

Bu bir yalan. Her neyse, o bana ve sadece bana geliyor.

At aniden hızlanarak karşılık veriyor, ancak atın zaten neler olup bittiğini sezdiği açıkça belli. Ve uzakta düzgün bir patika olmasına rağmen, şövalye bizi doğrudan çalılıkların ve kurumuş ağaçların arasına sürüklüyor. Sonsuzluk gibi geliyor, ama sonra ağaçlık alana ulaşıyoruz ve dallar tarafından hırpalanıyoruz. Metalin gıcirtısından, darbelerin büyük kısmının şövalyenin üzerinde olduğunu anlıyorum ve zırhın onun için iyi olduğunu düşünüyorum.

Hız kesme yok.

Hâlâ baş döndürücü bir hızla ilerlerken, dar ve kıvrımlı bir hayvan yoluna bağlanıp karanlık ormanın derinliklerine doğru yol alıyoruz. At sağa sola koşuyor, başını sallıyor, ağırlığını değiştiriyor. şövalye ve ben de aynısını yapıyoruz; ben önümdeki erkek bedenine can havliyle tutunurken, Fulcrum'da hapsolmuş olan şeyin bizi kovalamasını bekleyerek arkamızdan sürekli gzetliyorum.

Ve çıkmaya alışıyor.

Korku beni boğuyor ve pelerinimin altına büzülüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum; bu çılgın geri çekilmede düşmekten başka yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anlıyorum. Attan daha hızlı gidemiyorum ve şövalye gibi savaşacak yeteneğim yok, bu yüzden bu ağaçların arasında başımıza gelecek her kaderin insafına kalmış durumdayım.

şans eseri zırh sağlam altından yapılmış, yoksa kesinlikle kağıt gibi ezip geçerdim.

Kaçış yıllarca sürecekmiş gibi geliyor ve tüm vücudum, özellikle dişlerim, atın coşkun çabalarıyla birbirine çarpmaktan uğulduyor; ağaçlar, ağaçlar ve daha fazla ağaçtan başka bir şey göremiyorum, ta ki şövalyenin kaybolduğundan ve daireler çizerek dndğmzden emin olana kadar—

Ağaçların oluşturduğu yoğunluğın içinden adeta kovulmuş bir şey gibi kurtuluyoruz.

Serin ve taze havanın etkisiyle kendimi yenilenmiş hissediyorum ve at da belli ki aynı şeyi hissediyor. Aygır boynunu uzatıp havada bir kuş gibi süzülürken hızımız daha da artıyor; sarsıntılı hareketler kayboluyor, artık

sadece çayırın uzun otları üzerinde köyümün duvarına doğru yıldırım hızında, pürüzsüz bir uçuş var.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı gitmedim ama şövalye gitti. Atıyla bir bütün olmuş, eyerde bir heykel gibi dindik ve sadık, fırtınada benim demirim.

Bir ahırın korunaklı tarafında aniden durduğumuzda, at öfkeli bir savaş çığılığı attı ve sanki dörtnala koşması engelleniyormuş gibi tekrar şaha kalktı. Neredeyse arkasından yuvarlanıyordum, son anda şövalyenin koluna tutunarak kendimi kurtardım.

Sert bir inişle yere inerken, kemiklerimdeki ağrıları ve azı dişlerimdeki sızıyı unutuyorum. Buz gibi ay ışığında, Greensward'ın hendeğinin üzerindeki köprü kalkıyor ve bulanık su çemberi, sanki çoktan bir şeyler yemiş gibi heyecanla çırpınan bala balıklarıyla çalkalanıyor.

Ama bu, köyümdeki huzursuzluğun yanında hiçbir şey.

Duvarın içinden turuncu bir parıltı yükseliyor, duman bulutları gece gökyüzüne vuruyor ve gün ışığından ürkek bir şekilde çıkan yıldızlara doğru hücum ediyor. Pazar meydanından yukarıya doğru büyük bir bağırış korusu yankılanıyor ve o kadar yüksek ki, öfkeyi burada, dışarıda bile duyabiliyoruz.

Sanki tüm bu öfke, şenlik ateşinin sebebiymiş gibi.

"Çocukları benim öldürdüğümü düşünüyorlar," diyorum başıma kapüşonumu düzeltirken.

Şövalye bana doğru dönüp baktığında bir tıkırtı duyuldu. "Onların hayatları için savaştın—"

"Kimse bana inanmayacak."

Kendinden emin bir tavırla, "Sözüm senettir. Olanları onlara anlatacağım," diyor.

Bu tür bir yetkiye sahip olmak güzel olsa gerek, ama sanırım sorunu hafife alıyor.

Saklanmalısın. Saklanmalısın—

Başım zonkluyor, sallıyorum ve kendimi eyerden atıyorum. Yere indiğimde bacaklarım titriyor ve şövalye beni hızlı bir el hareketiyle yakalıyor.

Yardım teklifinden geri sendeledim. "Aradığınız kişi ben değilim ve sizinle daha ileri gitmeyeceğim..."

“Oraya tek başına girip bununla yüzleşmeyi mi düşünüyorsun?” Duvara doğru başını salladı. “Çocuğun kaçarken sana ne bağırdığını duydum. Şimdi benimle gel. Yakınlarda kraliyet av köşkü olduğunu biliyorum. Şafak sökene kadar orada kalabiliriz—”

"HAYIR!"

Şövalye altın miğferini çıkarıp göğüs zırhının üzerine yerleştirdi. "Onurum sizi burada öylece bırakmama izin vermez."

"Ve dürüstlüğünüz benim için en önemsiz sorun."

Eylerden inip elimi tuttu. Bir an, aramızdaki bağa, onun zengin kahverengi tenine ve benim çilli tenime baktım. İki farklı dünyadan geliyorduk ve onunki benimkinden o kadar üstündü ki, sanki ayrı türlermişiz gibi.

“Bana size yardımcı olma fırsatı vermelisiniz.”

Başlığımın altından gözlerim tekrar o korkunç parıltıya ve öfkeli, yükselen dumana kayıyor. Daha önce ölçüp yetersiz bulduğum duvar şimdi bir dağdan daha sağlam görünüyor ve kader, orada beni neler bekliyor.

Başka seçeneğim yok. Gitmek zorundayım.

Panik damarlarımda kanımı tüketerek beni sarıyor ve elini bırakırken kendimi mantıklı düşünmeye zorluyorum. İlk olarak, Mare'ye biraz erzak sağlamalıyım ve kendim için de biraz almalıyım. Ancak duvarın içindeki isyanın gürültüsü daha da artarken, kalabalığın arasından nasıl geçeceğimi bilmiyorum. Sonra ormana bakıyorum, orada beni neyin beklediğini hayal etmeye çalışıyorum ve sadece o saygısızca davranılmış ineği düşünüyorum

Sanki ceset tam önümdeymiş gibi kan kokusunu ve tembel sineklerin vızıltısını duyabiliyorum.

Tek başıma hayatta kalmamın imkanı yok.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, birkaç kalp atışı sonra yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde, "Hâlâ aradığınız kişi ben değilim. O ejderhayla birlikteyken ne görmüş olursanız olun." dedim.

“Öyleyse yine de size yardım edeceğim. Bir beyefendi asla bir hanımefendiyi savunmasız bırakmaz ve onun namusuna yaptığı hizmet karşılığında hiçbir şey beklemez.”

Bu... çiçek hastalığı pelerini giymiş bir barmene söylendi.

Gözlerimden yaşlar süzülerek, boğazım düğümlenerek, "Öncelikle bakmam gereken biri var ama köprü kapalıyken içeri giremeyiz. Ve kader, o

isyan benim başıma bela oldu..." dedim.

"Hiç sorun değil."

Bu sakın tepki beni onun deli olduğundan endişelendiriyor, ama başka seçeneğim yok ve aklımda Mare var, bu yüzden kendimi bir kez daha savaş atının üzerinde ve şövalye zırhına sıkıca tutunmuş halde buluyorum.

"Arkamda, sanki bir eyer çantasıymışsınız gibi çömelin," diye emretti dörtnala hareket ederken.

"Memnuniyetle," diye mırıldandım.

Kısa bir mesafeden sonra, çıkardığı ıslık bir domuzun çığlığı kadar yüksek çıktı. Dirseğinin arkasından başımı kaldırıp baktığımda, sağdaki nöbet kulesinden bize bakan iki adam gördüm. Bunlar, Bay Cavenish'i önceki gece evine götüren iki çiftçiydi.

"Hey!" diye bağırdı içlerinden biri. "Ne saçmalıyorsun sen—"

Şövalye, "Tahtalarınızı indirin," diye emretti.

İkisi de duyduklarından emin değilmiş gibi birbirlerine baktılar. "Öyle bir şey yapmayacağız," diye yanıtladılar. "Devam edin."

"Şimdi kapınızı açıp tahtaları indireceksiniz—"

"İlerleyin!" diye bağırdı diğer muhafız, kemerin arkasından tüfeğini doğrultarak. "Vücudunuz örtülü olabilir ama başınız örtülü değil ve ben asla hedefi iskaalamam—"

"Eğer köprüyü hemen şimdi indirmezsensiz, bir orduyla geri döneceğim ve köyünüzün anlamsız sopa ve taş yığınının yerle bir edeceğim. Ayrıca belirtmek isterim ki, ben Prosperitus'un sarayının bir üyesiyim, bu yüzden yanımda herhangi bir tetiği çekmenizi tavsiye etmem—eğer şafak sökmeden darağacında olmak istemiyorsanız."

Kalabalığın kükremesi gece boyunca yankılanıyor ve yemin ederim ki o ateşin sıcaklığını ben de hissedebiliyorum.

"Bekliyorum," diye çıkıştı şövalye.

Bir an sonra çiftçiler ortadan kaybolur ve büyük köprü, ağır zincirlerin dişlilerden geçerken çıkardığı şangırtı sesleri eşliğinde yıkılmaya başlar. Tahtalar hâlâ kontrollü bir şekilde düşerken şövalye atını ileri doğru sürer, savaş atı sıçrayarak kuleler arasındaki kısa tünele doğru inişin sonuna kadar ilerler.

Ana caddeye çıktığımızda ve şövalye dizginleri tekrar çektiğinde, muhafızlar çoktan köprüyü tekrar kaldırıyorlardı ve bir kez olsun, Gauntlet gürültülü seslerin kaynağı değildi. Sisli pencerelerinden fener ışığı

sızıyordu, ancak her iki katta da kabarcıklı camların önünden geçen hiçbir gölge yoktu. Mekan boştu çünkü insanlar bana saldırmak için tırmıklarını topluyorlardı—

Saklamak.

Atın sabırsız ayak seslerinin ve alkışlarının arasında, "Devam et," diyorum. "Bu yoldan meydana doğru. Kalabalığı kendi gözlerimle görmem lazım."

Her şeyi alt üst edip Mare'nin yalnız, aç ve acı içinde ölmesine neden olmadan önce, köylülerimin gerçekten beni protesto ettiğini doğrulamalıyım. Belki de iblislere karşı bir savunma yapıyorlardır? Bu muhtemelen yanlış bir iyimserlik, ama şövalye öne atıldığında, benimle aynı fikirde olduğunu varsayıyorum.

Zırhlı bedenine yapışmış halde, olabildiğince küçülüyorum. Sıra evler hızla yanımdan geçiyor ve savaş atının demir nallarının keskin vuruşları, kötü bir şeyin yaklaştığına dair bir uyarı gibi yankılanıyor. Kalabalığın kenarına geldiğimizde, şövalye dizginleri tekrar çekiyor ve aygır yavaş bir koşuyla ilerliyor.

Kimse bize aldırış etmiyor. Dikkatler meydanın ortasındaki platforma odaklanmış durumda. Kaçan çocuk, babası, amcası ve dedesiyle birlikte platformda duruyor; şenlik ateşinden yayılan çılgın ışık, zaten hareketli olan bedenlerini ve yüzlerini daha da hareketlendiriyor. Çocuğun yüzünden yaşlar akıyor, ama tiyatroya hıçkırıklarının altında hafif bir gülümseme var; sanki bu dramdan zevk alıyor ve arkadaşlarının kaybını ve kıskırttığı yetişkinlerin öfkesini anlayamıyor.

"—yasa dışı büyücülük yapıyor. Öldürülmeli!" İri yapılı bir işçi olan baba, çocuğu kucağına aldı. "Onu duydun!"

Adam çocuğu, çalışması için hazırlanması gereken bir müzik kutusu gibi sarsıyor ve ardından oğlunun daha tiz sesi kalabalığı susturuyor.

"Çiçek kızı hepimizi lanetlediğini söyledi!" Çocuk, daha önce açıkça söylediği şeyi gittikçe hızlanarak tekrarlıyor, kelimeler birbirine karışıyor, gençliğin heyecanı gücün ilk tadıyla harmanlanıyor. "Thaddeous'u ve Fergus'u öldürdü! Büyüsüyle beni de öldürecek ama Fulcrum'un kara bandı ona saldırdı!"

"Onun yüzünden denge noktası zayıfladı!" Baba sözü devralıyor. "Bize verdiği karanlık büyüyü kullanmakla yanlış yaptık—iblislerin serbest

kalmasının ve bizim tehlikede olmamızın sebebi o! Burada kim benim kanımla birlikte duracak da onun kanını döküp hepimizi kurtaracak!”

Kalabalık o kadar yüksek sesle bağırıp ayaklarını yere vuruyor ki yer sarsılıyor ve aygır şaha kalkıp dumanlı havaya toynaklarını vuruyor.

İhtiyacım olan bilgileri edindikten sonra, şövalyeden kurtulma zamanı geldi. Sarsıntıdan faydalanıp eyerin arkasından kayıyorum. Gölgelemin arasında kaybolurken, şövalye hızla dönüp beni ararken bir yandan da atını kontrol etmeye çalışıyor.

Onu sadece duvarın içine girmek için kullandım.

Doğrusu şu ki, buraya ordu getirme tehditlerine rağmen, bensiz daha iyi durumda. Şu anda yanında başka kimse yok ve o kalabalık onu ele geçirirse? Ama dahası, özellikle bu geceden sonra, beni aramak için buraya gelmesine neden olan sorunun çözümü olamam. Mare haklıydı. Mahkemeden temsilciler bir noktada buraya gelmiş ve benim neler yapabileceğimle ilgili fısıltıları duymuş olmalılar.

Ve er ya da geç, ısrar edecektir. Onun gibi emir vermeye alışmış biri, kendi ihtiyaçlarını da karşılamak zorunda kalacaktır.

Pelerinimi yukarı çekip, boş sıra evlerin arkasından geçen ara sokaktan sisli bir şekilde aşağı doğru yürüyorum. Başım dönüyor ve nefes nefese kalmışım, ciğerlerim bacaklarım kadar hızlı çalışıyor ve tüm bu süre boyunca kafamda tek bir itici ses var.

Saklan. Saklan. Saklan—

Davul sesleri aralıksız devam ediyor. Mare'yi kontrol eder etmez, bu boş evlerden biraz erzak çalacağım, çoğunu ona vereceğim ve geceyi geçirmek için saklanacak bir yer bulacağım. Şafaktan sonra mı? Belki bir saman arabasına gizlice binebilirim...

Ana caddede aniden bir kargaşa başladı. Bağırışlar, koşuşturmaca sesleri... Ve bu sesler kalabalığın olduğu yöne değil, bana doğru yaklaşıyor.

İki blok evin arasındaki bir geçide geldiğimde, içeri eğilip nefesimi toparlarken ve caddeye bakarken fazla ses çıkarmamaya çalışıyorum. Dört adam yolda hızla ilerliyor ve ellerindeki bıçaklar, asılı fenerlerin yanından geçerken şimşek gibi parlıyor. Nereye gittiklerini biliyorum. Beni bulup kalabalığa getirmek için Gauntlet'e doğru koşuyorlar ve bıçakları zaten kanlı, demek ki şiddet dolu görevleri için ölümcül bir yemin etmiş olmalılar.

Hiç şüphe yok ki, kalabalığın tezahüratları eşliğinde o platformda olacaktı.

Yanımda hangi ev varsa ona sırt üstü yaslanıp, korkudan çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatıyorum.

Onlar geçtikten sonra, bir kez daha arkama doğru eğiliyorum.

Ve işte o zaman onu görüyorum.

Paralı asker, pazar meydanına ve tüm o kargaşaya doğru, sokağın ortasından ağır ağır ilerliyordu. Birkaç kişi evlerinden çıktığında, ona geniş bir mesafe bıraktılar ve o da onlara aldırış etmedi.

Duruyor. Burnunu kaldırıyor.

Sonra da koridordaki saklandığım yere yöneliyor.

Başka bir adam hızla yanından geçti ve yol boşaldığında paralı asker bana doğru yürümeye başladı. Devasa vücudu ve tüm silahları, şimdi koşmaya başlamadığım sürece kurtulamayacağım bir tehdit oluşturuyordu; üstelik beni kaçırıp köy halkından işkence kaynağı olan bu kişiyi teslim etme bedelini alarak ne kadar para kazanabileceğini de düşünün.

Ama donup kaldım. Bacaklarım titriyor, kalbim atmak yerine seğiriyor ve ciğerlerimdeki boğucu havayı dindirmek için Anathos'un tamamında bile yeterli hava yok. Takip edilen ama kaçamayan bir geyik gibiyim.

Ve şimdi tam önümde duruyor.

Dikkatlice sadece çenesine, siyah örgüler ve dalgalarla çerçevelemiş, keskin hatlı, güçlü çenesine bakıyorum. Altın şövalyenin aksine, bu savaşçının zırhı ve silahları karanlıktan yapılmış ve bu yüzden daha ölümcül görünüyor.

"O zaman bunca yaygaranın nedenini anlamayacaksın," diye mırıldanıyor.

Bu bir soru değil. Ve şimdi gözlerimi çenesine dikiyorum. "Zaten biliyorsun. Barda duydun."

"Demek doğruymuş." Paralı askerin sesi sıkılmış bir tonda. "O çocuklara lanet okudun ve ikisini öldürdün."

"Kesinlikle hayır. Ama 'katil kalabalık' suçlamalarına karşı hiçbir savunma yok."

Yolda ayak sesleri yaklaşıyor ve aniden vücuduyla beni görmemi engelliyor, tahta duvara doğru itiyor. Devasa kılıcının ucuyla yüz yüze geldiğimde, savaş yeleşinden sağlam ve emin bir elle bir demet wensel (bir

tür Hint otu) çıkarıyor. Yakınca duman soğuk havada hoş bir koku yayıyor, ama asıl dikkat çeken onun kokusu oluyor.

Prensipsiz olsa da, yine de çok güzel kokuyor. Temiz, erkeksi ve deri kokusu. Ve o sedir ağacı kokusu...

Onun benim kokum hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Buradan ayrılmalısın," diyor bir sonraki nefes verişinde usulca.

Ne yaptığımın farkına varmadan, "Ne kadar?" diye ağzımdan kaçırdım.

Omuzunun üzerinden bir bakış atıyor ve bana doğru sarkan örgünün ucunu takip ediyorum. Örgüyü bağlayan deri ipte, üst üste dizilmiş siyah boncuklar var. Bunları kimin koyduğunu merak ediyorum, çünkü onun bu kadar zamanını boşa harcayacak kadar önemsiz görünüyorlar.

"Bana ayıracak paran yok."

"Tek başıma gidemem." Gerçekler başıma yıkılmakta olan duvarımızdan düşen kayalar gibi çökerken gözlerim yaşlarla doldu. "Ve burada da kalamam."

Ve altın şövalye, beni bu karmaşaya sokan aynı büyüyü kullanmak istiyor.

"Sizi işe almak zorundayım."

On Birinci Bölüm: Korkunç Bir Keşif.

“Tam olarak nereye gidiyorsunuz?” Cevap vermeyince, mavi bir duman bulutu üfleyip bana doğru döndü. “Fiyatım, anlaşmaya bağlı. Nereye gidiyorsunuz?”

“Çorak Topraklar,” diye mırıldanıyorum. “Çorak Topraklar'daki karakola gitmek istiyorum.”

O kıkırdadığında, sol kulağının memesine dik dik bakıyorum ve gözümün ucuyla soluk gözünün üzerindeki kaşının nasıl kavislendiğini fark ediyorum.

“Neden Prosperitus olmasın? Daha yakın. Daha güvenli.”

Hayır, itibarım orada benden önce geliyor ve bana daha fazla bela açacak. “Çorak Topraklar. Karakol.”

“Orada sadece kanun kaçakları var.”

“Buradan sağ çıkarsam sence ne olacağım?” Bana bakarken, ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırıyorum. “Fiyatını söyle.”

Wensel'den bir nefes çekiyor ve karanlıkta bile mavi parlayan başka bir bulut salıyor. “Bin emra.”

Nefesim kesildi. “Bu... bu çok büyük bir servet.”

“Bu köy ile Çorak Topraklar arasında ne olduğunu biliyor musun?” Gülümsemesi soğuk. “Vahşi hayvanlarla dolu ormanlar, Kayıp Ruhlar Gölü, grilon bölgesi. Ve şeytanlardan bahsediliyor. Bu, uzun otların arasında yapılacak rahat bir gezinti değil.”

“Ömrüm boyunca yüz tane bile emra göremeyeceğim.”

“Hım. Yazık.” Sigara içerken bir süre sessizlik oluyor. Sonra yavaşça, “Ama anlaşılan bugün sizin şanslı gününüz,” diyor.

“Şu anki durumumu böyle tanımlayamam.”

“Ben de tam o sırada Badlands'e gidiyorum.” Kısa süreli rahatlamam hemen sönüyor. “Ancak hiçbir koşulda ücretsiz çalışmam. Benim de bir kuralım var, biliyorsunuz.”

“Bu, kesinlikle şerefli bir davranış değil.”

“Anathos'ta onurun hiçbir anlamı yok. Bunu şu anda öğrenme sürecindesiniz.”

Ah, zaten yardım ettiğim biri tarafından ilk kez dışlandığımda bunu anlamıştım. “Peki, saçma bir miktarda para dışında ne istiyorsun?”

“Başka ne sunabilirsiniz?” Dikkatini pelerinin etek ucuna indiriyor. Sonra yavaşça, sanki beni çıplak hayal ediyormuş gibi, kapüşonuma geri dönüyor. “Acaba isteyebileceğim başka neyiniz var?”

Vücudum birdenbire ısınıyor, öyle ki ayaklarımın altındaki zeminin sıcak bir kaynak haline geldiğine yemin edebilirim.

Uzaktan kalabalık tezahürat yapmaya başlıyor.

“Zamanınız tükeniyor.” Paralı asker başını sokağa doğru eğdi. “Ne yapacaksınız? Benim yardımımıyla buradan mı ayrılacaksınız yoksa burada kalıp aşağıdaki büyük yangında mı yanacaksınız?”

Gözlerimden yaşlar akıyor ve titriyorum, ama ondan ya da içinde bulunduğum durumdan korktuğum için değil. Her ikisi de korkulacak şeyler olsa da. Hayır, bu tepki bakire olduğum ve ölmeyi bakire olarak kabullendiğim için. Bir erkeğin dokunuşunu, dudaklarını... bedenini... kendi bedenime karşı hissetme şansım olacağını hiç düşünmemiştim, çünkü o beni istiyordu ve ben de onu istiyordum.

Kutsal gizem, kulak misafiri olunacak bir şey değil, yaşanacak bir şeydir.

"Sana karşı nazik olacağım," diyor alçak ve yankılı bir sesle. "Mesleğim, seninle yatağa girerken sergileyeceğim tavır olmayacak."

"Neden?" diye fısıldadım.

“Ben sadece bana karşı savaşımlarla savaşıyorum.” Yaralı hançer gibi keskin eli uzandı ve sanki saçlarımmış gibi kapüşonumun üzerinde gezindi. “Ve bana zarar veremezsin.”

Kalabalık yeniden kükrete başlıyor ve bu koridorda yarattığımız gergin mahremiyetin dışında neler olup bittiğini hatırlıyorum. Ancak bedenim üzerinden yaptığımız pazarlık çok daha tehlikeli görünüyor.

"Parayı sana getireceğim," diye hırıltılı bir sesle konuştum, ondan değil de kendimden uzaklaşmak zorunda kalırken. "Beni takip et—"

Sokaktan aşağı doğru ilerlemeye çalışırken elimi yakaladı ve beni geri çekti. Avuç içi sıcak ve nasırlıydı ve sanki tüm vücuduma aynı anda dokunuyormuş gibiydi.

Dudaklarım aralandı ve ağzına baktım. "Ne?"

"Sana ihtiyacım var," diyor aceleyle.

“Sen delirmiş olmalısın.”

“Ben gayet akli başında biriyim.”

Pelerinimin bir kısmını topluyorum. "Bunun ne olduğunu gerçekten biliyor musun?"

"Sizi temin ederim ki, yünlü kıyafetlerinizle yatağınızda yatmak istemiyorum."

Yanıma doğru yaklaşıyor, bedeni inkar edilemez, görmezden gelinemez veya küçümsenemez bir cinsel enerji yayıyor. Bu, her zaman yüzeyinin altında olan şey, bara girdiği anda her kadının tepki gösterdiği şey.

"İlgimi çeken bambaşka bir şey," diye mırıldanıyor başını eğerek, dudakları kulağıma değiyor, aramızda sadece pelerinimin kapüşonu var. "Sıcak, kaygan ve bir erkeğe karşı misafirperver bir yer. Kendimden bir şeyler bırakabileceğim, senin içinde kalabileceğim bir yer."

Eminim ki birçok kadına verdiği tüm zevki düşünüyorum ve kolumu onun elinden kurtarıyorum. Ama yine de dudaklarından gözlerimi alamıyorum.

Bakışlarının daraldığını hissediyorum. "Neden başkalarına bu kadar kolay satıyorsun da, benim çok iyi yaptığım bir iş karşılığında bana vermiyorsun? Hele ki hayatın bu kadar tehlikede iken. Bunu kişisel olarak algılamaya başladım."

Bir kadını incitmenin başka yolları da var, diye düşünüyorum kendi kendime. Ve onun için bir alışveriş olan şey, benim için kendimin bir parçası olacak.

Ama gerçekten de kimseden yara almadan ölmek mi istiyorum?

Derin bir nefes alırken, tamamen farklı iki pazarlığın gerçekleştiğinin farkındayım ve o sadece yüzeysel olanın farkında. O, şartların seksle ilgili olduğunu düşünüyor, oysa ben ruhumun bir parçasını pazarlık konusu yapıyorum.

"Pekala," dedim ona sertçe. "Eğer beni Çorak Topraklara götürürsen, sana istediğini vereceğim. Ama sadece ben izin verdiğimde."

Memnuniyet dolu kıkırdaması göğsünün derinliklerinden geliyor ve oldukça erkeksi. "Elbette. Ben bir paralı askerim, vahşi değilim, biliyorsunuz."

"Aralarında bir fark var mı?"

"İsterseniz hemen şimdi kanıtlayabilirim. Ama ihtiyatlı davranmanın da bir sakıncası yok, değil mi?"

Kalbim hızla çarpıyor ve yeniden odaklanmam gerektiğini biliyorum. "Bunu göreceğiz bakalım..."

Tekrar havalanmak üzereyken elimi yeniden tuttu. "Anlaşmayı tamamlamamız gerekiyor. Henüz resmiyet kazanmadı."

Ancak el sıkışmak yerine, avucumu ters çevirip daha da eğildi, içinde bulunduğumuz tehlikeyi umursamadı. Başparmağıyla bileğimin içini ovarken ve ardından dudaklarını can damarıma bastırırken donakaldım.

O doğrulurken gözlerimi kapatmak zorundayım. Hayatımda ilk defa, bir erkeğin bakışlarıyla karşılaşamıyorum, tek sebebi onun ölümünü bilmek istememem: Eğer şu an bu paralı askerin gözlerine baksaydım, alevler içinde kalırdım.

"Haydi bakalım," diyorum sertçe. "Önden ben gidiyorum."

Koşmaya başladım, ara sokağı daha da takip ettim. Paralı asker hemen arkamdan geliyordu, hareketleri o kadar sessizdi ki, tüm silahlarına rağmen arkasından geldiğini duymadım. Başka bir ara sokağın kesiştiği noktaya geldiğimizde, aniden durdum ve geride kalan olup olmadığını kontrol ettim.

"Sağa," diyorum usulca. "Sağa gidiyoruz—"

"Köyden ayrılıyorz sanıyordum." Omzumun üzerinden işaret etti. "Kapı orada, ve şimdi o iki muhafızı etkisiz hale getirmek için iyi bir zaman. Gürültüden dikkatleri dağılacak."

Omuzumun üzerinden kaşlarımı çatarak o sert çeneye odaklandım. "Onları öldüremezsin. Onlar sadece çiftçi."

"Ah, size temin ederim ki bunu gayet iyi yapabilirim—"

"Hayır!" Kolunu tuttum ve sonra elimi geri çektim. "Onlara zarar veremezsin. Seni ben işe aldım ve ben sorumluyum."

Uzaktan gelen bağırışlar arasında, paralı asker kafalarımız aynı hizaya gelecek şekilde yere çömeliyor ve kapüşonumun içine bakmadığından emin olmak için botlarına bakmak zorunda kalıyorum.

"Seni öldürecekler. Her biri, hatta köy duvarının dışındakiyle aranızdaki iki kişi de dahil. İstedğin kadar yönetici olabilirsin, ama bazı kararlar bana aittir ve sadece bana aittir."

Birdenbire ona çok kızıyorum ve bu sadece vicdanımın kaldıramayacağı türden bir mantık ortaya koyduğu için değil. Kızgınlım çünkü Fulcrum'a kızamıyorum. Ya da o acımasız, ölü çocuklara. Ya da acı çeken ve korkan, ama aynı zamanda çocuklarını kurtardığım, acılarını dindirdiğim ve o kumda olanlarla hiçbir ilgim olmadığı halde beni acımasız, halka açık bir katliama mahkum etmeye hazır olan o ailelere.

Kaderin cilvesi işte, ben de bu paralı askerin fahişesi oldum.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Sağa gidiyoruz."

O kıkırdama geri geldi ve sanki beni kırmamak için başını eğdi. "Şimdilik sen önden git."

Tekrar koşmaya başlamaktan çok mutluyum. Diğer birçok yöntemle göre daha iyi bir rahatlama yolu.

Ayakkabıcının eski dükkanı bir sonraki köşede ve o dönüşü yapmadan önce, önümüzde kimse olmadığından emin olmak için kendimi durmaya zorlamam gerekiyor. Durakladığımız sırada nefes nefese kalmışım. Paralı asker sanki uzun bir yürüyüşten çıkmış gibi görünüyor.

Bacaklarına tekme atmak istiyorum.

"Burada kal," diyorum ona.

"Neden."

"Çünkü ben öyle söyledim." Yola çıkıp kapüşonumun altından ona dik dik baktım. "Hemen geri döneceğim."

Mare'nin kapısına doğru ağır adımlarla ilerlerken gözlerim yaşlarla doluyor. Ona nasıl veda edeceğimi bilmiyorum...

Giriş aralık.

Etrafıma şöyle bir göz attım. Sallanan paneli biraz daha açtım. "Kısrak?"

Algıladığım bir koku var ama beynim onu adlandırmayı reddediyor.

"Kısrak."

Normalde, buraya şifalı otlarımla geldiğimde ondan bir yanıt beklemem. Şimdi bekliyorum, avlanıyor olsam bile. Eşiğin önünde kalbim gümbür gümbür atıyor ve daha görmeden ne olduğunu biliyorum.

Paralı asker beni dirseğiyle kenara itti ve önden içeri girdi.

İçeri girerken siyah çizmelerinin kanlı izler bıraktığı görülüyor.

On iki. Yara izinin başlangıcı.

Boğazımdan bir çığlık koptu ve onu yolumdan ittim. Kanlı bir iz yatağa giden yolu işaretliyordu ve sevgili arkadaşımın kurumuş bedeni, ona getirdiğim battaniyelerin üzerinde, yatağında yatıyordu. Göğsü yarılmıştı ve kaburgalarının içindeki boşluk boştu; burnuma dolan yanmış et kokusuna odaklandım.

Kalbini ve ciğerlerini çıkarıp, onun için topladığım odunlarla yanan küçük ocağa attılar.

Ve bu da işin en kötü yanı değil.

Göz çukurlarından iki hançer, ağzından bir hançer çıkmış, dördüncüsü ise karnının alt kısmına saplanmış. Ritüel cinayeti aceleyle işlendiği için hançerlerin sapları eğik.

Eli hâlâ paletin kenarını sıkıca kavramış durumda.

Onlar işe başladığında, önce gözlerini aldıklarında hayattaydı.

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Mare..."

Terk edilmiş dükkândaki tek düz duvarda, paletin üzerinde, kadının kanıyla kabaca çizilmiş bir hilal var; çizim özensiz ve hâlâ damlıyor, o kadar taze ki.

Gördüğüm o dört adam, ellerinde kanlı bıçaklarla duruyordu. Avuç içlerine bıçak iziyle mühürlenmiş o ölümcül av yemini değildi bu. Onlar buraya gelip, onun beni sakladığını düşünenlerdi.

Sevgili arkadaşım benim yüzümden öldü ve elini tutarken hâlâ sıcak olması dayanılmaz. "Çok üzgünüm..."

Bu sabah ona ikram ettiğim otlarla dolu teneke kupa yerde ezilmiş, ağır bir bot ince metali tahta zemine çarpmış. Ona kara büyü yaptığımı düşünüyorlar. Kötülüğü uzaklaştırmak için ve ayrıca sadece öldürmek istedikleri ve beni henüz bulamadıkları için onu katlettiler.

"Böyle bitmesi beklenmiyordu..."

O kadar zayıftı ki, kimseye tehdit oluşturmuyordu. Yaşlılıktan yavaş yavaş, huzur içinde ölecekti. Ama bu şekilde, gerçek büyüünün ne olduğunu bilmeyen köylülerin batıl inançlarına kurban edilerek, bir hayvan gibi vahşice öldürülmeyecekti.

Eğer bu sabah bana söylediği gibi gitmiş olsaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Şaşırtıcı derecede nazık bir el omzuma dokundu. "Burada güvende değilsin."

Başlığımın altında yüzümü siliyorum ve temizleme ritüelinin henüz yarıda kaldığını biliyorum. İşi bitirmek için kollarını ve bacaklarını kesmeleri, gövdesini yüzüstü yatırıp uzuvlarını dört ana yöne doğru uzatmaları ve geri kalanını ateşe vermeleri gerekiyor.

Beni Gauntlet'te bulamadıklarında geri dönecekler.

"Ama onu burada böyle bırakamam—"

"Başka seçeneğiniz yok."

Dışarıda, köylüler koşuşturuyor, meşaleleri bulutlu pencerelerde parıldıyor.

"Öldü," diyor paralı asker daha sert bir sesle. "Artık onun için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Ama kendinizi kurtarabilirsiniz."

"Suçlu benim—"

"Bunlar senin hançerlerin mi?" Cesede parmağıyla işaret ediyor. "Hayır mı? O zaman sen suçlu değilsin. Hadi gel."

Beni ayağa kaldırdı ve neredeyse sürükleyerek kapıya götürdü. Eşiğe neredeyse varmışım ki, elinden kurtulup raflara doğru koştum. Sadece dokunarak dikiş yerini buldum, mandalı açtım ve elimi gizli bölmenin içine soktum. Kadife keseyi çıkarıp, kraliyet paralarının ağırlığını pelerinimin cebine koydum ve yatağa son bir kez baktım.

"Onu bırakamam."

Ona doğru dönerken bunları söylüyorum ve ancak soğuk terlikli ayaklarıma ve çıplak ellerime değdiğinde tekrar dışarıda olduğumuzu anlıyorum. Beni tekrar ara sokağa götürüyor ve gölgelere girdiğimizde, giderken benimle konuşuyor. Onu duyamıyorum ve durmak zorunda kalıyorum.

İki büklüm oldum, midem boşalmaya çalışırken öğürdüm ama kusacak bir yiyecek yoktu. Sonraki hatırladığım şey ise, ne hakkında konuştuğumuzu bilmesem de onunla tartışıyor olmamdı.

"—Gauntlet'ta. Bunu yapmalıyım," dediğimi duyuyorum.

"Bunu zorlaştırmaya kararlısın, değil mi?"

Yine de beni vücuduyla öne doğru, meyhane yönüne doğru götürüyor. Görünmemek için birbirini kesen ara sokakları kullanarak epey bir yol kat ediyoruz, ta ki her iki elinde de birer hançer olduğunu fark edene kadar. Ana caddede ellerinde meşalelerle ilerleyen, etli yüzleri öfkeyle kızarmış ve

buruşmuş birkaç adamı daha görünce, bu paralı askerlerin dünyasında olmak istemiyorum—

Tekrar duruyorum ama o fark etmiyor. Yoluna devam ediyor.

Sıra evlerin kenarına yaslanıp başımı  ne eğdim, nefes nefese kaldım; kurtardığım tüm çocukları, asla anlayamadığım bir şey sayesinde hayata d nd rdüğ m o küçük gri bedenleri düşündüm. Sonra Mare'ye yaptıklarını düşündüm.

Ya yardım ettiğim herkesi öldürmeye karar verirlerse?

Paralı asker yine karşımda, ağır botları kaldırım taşları üzerinde bir çift kaya gibi gıcırıyor. "Ne yapıyorsun—"

"Gidip teslim olmalıyım." Titriyorum, korku dalgaları beni boğuyor. "Eğer beni öldürüp köyü temizlemezlerse, doğum yatağında ilgilendiğim çocukların peşine düşecekler—"

"Sen delirdin mi?" diye çıkıştı.

Geri getirdiğim tüm çocukları, şimdiki yaşlarında hayal ediyorum ve onları tıpkı Mare gibi görüyorum: gözleri, ağızları ve bağırsakları bıcaqlarla delinmiş, kalpleri ve ciğerleri çıkarılıp yakılmış, bedenleri başka bir ateş için pazar meydanına serilmiş. Parçalanmış cesetlerinden yükselecek dumanın, arınmanın işe yaradığının, kara büyünün ortadan kalktığının bir işareti olması gerekiyor.

"Ne yaptığımı anlamıyorsunuz," diyorum. "Bütün o aileler... eğer bir şey olmazsa çocukları öldürecekler—"

"Gerçekten bunun seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi sert. "O çetenin tek istediği, korkularını boşaltacak bir hedef. Onların çocuklarına ne yaptığını bilmiyorum ama kendi çocuklarına zarar vermeyecekler. Senin peşindeler   nk u senin bir önemin yok, aynı şey arkadaki arkadaşın için de geçerli. İkiniz de hiçbir şeysiniz, bu yüzden kolay birer kurbansınız."

Sanki bana yumruk atmış gibi nefesimi veriyorum.

Kolumu tutup beni öne doğru sürüklerken, ona karşı direndim. "Bırak beni, meydana gitmem lazım—"

"İster iste ister isteme, bunu atlatacaksın."

"Neden umurunda!"

Paralı asker arkamı döndü ve neredeyse yüzünü kapüşonumun altına soktu. "Bir zamanlar soylu bir şey yaptım ve bu kendi kendime kurduğum bir lanet oldu. Hayatımı mahvetti. Belli ki işlerin nasıl yürüdüğünü

bilmiyorsun, bu yüzden aynı hatayı yapmana izin vermeyeceğim. Asla başkası için kendini feda etme. Hayatta kalmak her şeyden önemli ve bunun için bana sabah teşekkür edeceksin. Hala hayatta olduğunda.”

Boğazımda düğümlenen bir hıçkırıkla, her şeyin yok olmasını sağlayabilirmişim gibi gözlerimi sımsıkı kapattım. "Bu dünyada yaşamak istemiyorum."

"Hiçbirini yapmam."

Beni peşinden sürüklerken, o kadar dağılmış ve hissizdim ki tartışmaya devam edecek gücüm yoktu. Ama Gauntlet'ın ön köşesine vardığımızda ve aniden durduğumuzda, kendimi odaklanmaya zorladım.

"Sen burada kal," diyor. "Neye ihtiyacın var ve nerede?"

Dönüp parmak uçlarımda yükselerek opak pencerelerden birinden içeri baktım. Pek bir şey göremiyordum ama hareket eden bir şey yoktu ve içeriden hiçbir ses ya da söylem duyulmuyordu. Aklıma gelen tek şey, bıçaklı dört adamın ana caddede ilerleyişiydi. Herkesi öldürdüler mi? Sallae Mae'yi ve diğer kadınları? Bay Lewis'i?

Paralı asker ayağına bir çizme vurdu. "Daha fazla vakit kaybedemeyiz. Kalabalık dağılmadan önce saklanacak bir yer bulmalıyız—"

Hiç düşünmeden ondan uzaklaştım, pansiyonun ön cephesinden koşarak kapının önünde aniden durdum. Kapı yarı açıktı.

"Gökyüzündeki en sevgili ay," diye fısıldıyorum paralı asker yanı başımda küfürler savururken.

Meyhane yağmalanmış, sehpa devrilmiş, sandalyeler etrafa saçılmış, bira bardakları yerlere saçılmış ve her yerde bira birikintileri vardı. Bay Lewis, her zamanki yerinde, etraftaki tek dik duran şeye oturmuş, sanki bu vandalizmi oradan izliyormuş gibiydi.

Önünde bir fener titriyor, ışığı kederli, tombul yüzüne vuruyordu.

Bay Lewis bize bakarken hiç şaşırılmış görünmüyor.

"Otur aşağı," diyor sert bir sesle. "Böylece sonunda sana annen hakkında bir şeyler anlatabilirim."

On Üç Vahiy.

Sanki bir rüyadaymışım gibi Bay Lewis'in yanına doğru süzülüp karşısındaki banka oturdum. Fenerin yanında tozlu bir çanta ve büyük bir kutu, ayrıca dokunulmamış bir bira bardağı vardı. Patronumun kızarmış, terden sıırıslam olmuş yüzü düşünceli bir hal aldı ve omzumun üzerinden bir yerlere bakıyor, beni ya da paralı askeri fark etmemiş gibiydi.

"Peki ya annem?" diye fısıldıyorum, o konuşmayınca.

"Ona inanmadım." Bay Lewis kel kafasını salladı ve iri avucuyla yüzünü sildi. "Bana söylendiğinde... hiçbirine inanmadım. Ama işte buradayız ve babamın dediği gibi oldu. Köylülerin meydana dökülüp, kurtarıcıyı aramak için meşalelerini getirdiği bir gece."

Kapıda bekleyen paralı askere aniden baktı. "Sen bile kehanette yer alıyorsun. Dün gece içeri girdiğinde her şeyi birleştirmeliydim, ama kaderin ortaya çıkmasına kim hazır olabilir ki?"

"Peki ya annem—"

Bay Lewis beni görmezden gelerek paralı askeri kovdu. "Şimdi bir anlığına bizi yalnız bırakmalısınız—tartışma yok, dışarıda bekleyin. O ve ben işimizi hemen burada bitireceğiz ve sizi geri çağıracağım. Ve hayır, buraya geri dönmeyecekler. Onu zaten iki kez aradılar. Bizi yalnız bırakın."

Bir sessizlik oldu ve bir tartışmaya hazırlandım. Ama bunun yerine, bana eşlik eden kişi arkasını dönüp çıktı.

Adam benimle sürekli tartışıyor, diye düşünüyorum içten içe.

Bay Lewis ile yalnız kaldığımızda, patronum başını sallıyor.

"Şimdi neden çiçek hastalığı pelerinini giydiğini anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ama diğer birçok şey gibi buna da inanmamıştım..."

"Bay Lewis, bunların hiçbirini anlamıyorum—"

"Soyumdaki her ilk doğan oğul babasının ölüm döşeğine çağırılmış ve bunlara kavuşmuştur." Avuç içlerini kesenin ve kutunun üzerine koyar. "Bize bu çatının altında yaşayan, merdivenlerin altında saklamamız gereken vaat edilmiş kişiden bahsedilir... Kurtarıcının kızı, Denge Noktasının yaratıcısı, Karanlık Kralın boyun eğdiricisi."

Ben nefes nefese kalmışken, nesneleri bana doğru itti. "Bunlar senin. Biri, görevinde sana yol gösterecek bir pusula, diğeri ise her şeyin özü. Bu gece kılıç şövalyesiyle birlikte yola çıkmalı ve kendisine hak ettiği değeri verecek kimseyi görmeyen savaşçı kraliçeyi bulmalısın. Ancak o zaman

Kuzey, Güney, Doğu ve Batı Krallıklarını birleştirecek ve Anathos'u öyle savunacak ki Karanlık Kral bir daha asla yükselemeyecek.”

Sözleri sanki çok uzaklardan geliyor ve hiçbir anlam ifade etmiyor. Ben sadece otlarla uğraşan ve kendi gölgesinden bile korkan bir barmenim.

“Annem yok,” dediğimi duyuyorum. “Doğum yatağında yetim kaldım ve köy meydanına bırakıldım—”

“Annen, Kurtarıcı, seni benim soyumun himayesine emanet etti. Karanlık Kral'ı yarığa çekip Denge Noktası'nı yaratmadan önce, kalan son sihir kuantumunu da birleştirdikten sonra seni bize verdi.” Bana bakmıyor ve sanki önceden hazırlanmış bir konuşma okuyor gibi. “Bu, Anathos'a karşı görevin. Annenin başlattığı işi bitirmelisin.”

“Hayır.” Çantayı ve kutuyu ona geri ittim ve ayağa fırladım. “Ben sıradan biri değilim. Doğum yatağında yetim kaldım ve köy meydanına bırakıldım...”

Sesim yavaş yavaş kaybolurken yorgun bir tonla, "Devam et," diyor. "Sonra ne olacak? Anlat bana."

"Yetim kaldım," diye güçsüzce tekrarlıyorum, tekrar otururken. "...doğum yatağında. Ve köy meydanında bırakıldım..."

Daha fazla ilerleyemediğimde, sabırsızca eliyle işaret etti. "Sırada ne var?"

Ancak, kökenim hakkında soru soran birkaç kişiye tekrarladığım o satırlar dizisinden sonra aklımda hiçbir şey yok. Zihnim tamamen boş.

“Ben daha bir bebektim. Bundan sonra ne olacağını nereden bilebilirdim ki?”

“Asıl soru şu: Sen neden her şeyi biliyorsun?” Elini göğsüne koydu. “Sana hikayeni hiç anlatmadım. O zaman kimden duydun?”

Cevap vermek için ağzımı açıyorum. Ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum.

“Kurtarıcı yüzlerce yıl önce yaşadı,” diye itiraz ediyorum. “Ben onun kızı olamam ki—”

"Tam olarak on dört nesil." Bay Lewis sert bir kahkahayla güldü. "Eşim bana çocuk veremediğinde ne kadar rahatladığımı biliyor musun? Bu yükü devam ettirecek hiçbir oğlum olmasını istemiyordum ve işte sen, yine de bu yükü sonlandırıyorsun."

“Ben yüzlerce yaşında değilim—”

“Bundan sonra ne yapacağınız umurunda değil.” Bay Lewis, çantayı ve kutuyu bana doğru iterken sözümü kesiyor. “Ama ailemin size olan borcu bu gece bitti. Hayatım boyunca sorumluluğumuzu yerine getirdim ve sonunda bunu da bitirdim. Şimdi bunları alıp gideceksiniz, yoksa geçim kaynağım o çete tarafından yakılıp kül edilecek.”

Bay Lewis ön kapıya doğru ısıklık çaldı ve paralı asker içeri girer girmez homurdanarak ayağa kalktı. "Beni takip edin. İkinizi de tünele götüreceğim."

"Tünel mi?" diye soruyorum ayağa kalkarken.

Bay Lewis özel odasına doğru yürürken ve paralı asker onu takip ederken, ben de çantayı alıyorum. Görüldüğünden daha ağır; kutu da öyle.

Meyhanenin kapısına göz ucuyla baktığımda kaçmak istiyorum, ama dışarıda ölümcül bir şey var ve paralı asker haklı. Beni kullanıp sonra da halk önünde görmezden gelen köylüler kendi çocuklarını kurban etmeyecekler. Kendi çıkarları, beni kurban etmeye çalışırken kendi suçlarını ve suç ortaklıklarını görmezden gelmelerine neden olacak; bu da Fulcrum'un yozlaşmasını, iblislerin gelmesini ve Karanlık Kral'ın...

Annem kurtarıcı mı?

Bay Lewis'in yanılıyor olması kesin. Yüzlerce yıl geçti—
Saklamak.

Zihnimin karmaşasında, her ne kadar mantıklı içgüdülerim olduğum yerde kalıp gerçekliğin daha anlamlı hale gelmesini beklememi söylese de, o eski, tanıdık ses beni harekete geçiriyor. Adamların peşinden koşarken bir şeye—bir sandalyeye mi?—takılıp devrilmiş sehpalardan birinin üzerinde dengemi sağlamak zorunda kalıyorum.

İşverenim ve paralı askerle birlikte sahibinin odasına girdiğimde, Bay Lewis'in karısının çerçevelemiş bir resminin dağınık yatağının başlığının üzerinde en gözde yerde durmasına şaşırmadım. Hepimizi içeri kilitledikten sonra, perdelerle örtülü bir kemere doğru gitti ve dolabından eski bir sandık çıkarırken inledi. Kapağı kaldırdığında bir toz bulutu yükseldi ve içindeki çantanın her tarafı örümcek ağlarıyla kaplıydı.

“Size vermem gereken şey bu.” Çantayı ayaklarımın dibine fırlattı ve çanta hışırtılı bir sesle yere düştü. “Yanında biraz da erzak.”

Mutfak bölümüne geçince, iki somun taze ekmek ve içinde su, süt veya bal likörü olabilecek bir kese alıp hepsini dokuma bir çuvala dolduruyor. Yanımıza döndüğünde ise yiyecekleri bana doğru uzatıyor ve ben de hem

onları hem de daha önce almam konusunda ısrar ettiği şeyleri tutmakta zorlanıyorum.

"Bu taraftan," diyor Bay Lewis.

Geçtiği boş duvarın hiçbir anlamı yok—ta ki omzunu indirip dar, gizli bir açıklığı açana kadar. Fener ışığı içeriye dolarken... kesinlikle hiçbir şey görmüyorum. Sanki zamanın ve Anathos'un dokusunda bir yırtık ortaya çıkmış gibi, bir kara delik.

"Solda bir el feneri var." Bay Lewis bol pantolonunu karnının üzerine çekiyor, ancak beli olmadığı için pantolon tekrar karnının altına kayıyor. "Bununla yakabilirsiniz."

Paralı askerin eline birkaç kibrit sıkıştırdıktan sonra, gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Pekala, hadi bakalım. Buradan defolun—"

Paralı asker, "Tünel nereye çıkıyor?" diye soruyor.

"Burada değil. Önemli olan bu zaten—"

Savaş gemisi ona doğru yaklaşıyor ve hançerin tekrar elinde olduğunu fark ediyorum. Bay Lewis de silahı görüyor; tam o sırada özel odaların dışında, bir birliğin meyhaneye girdiğini duyuran sesler duyuluyor.

Paralı asker, ses tonunu sertleştirerek emir verir: "Nerede?"

"Köy duvarının altından geçiyor, sonra da hendekten." Bay Lewis, sanki bıçak göğsüne doğrultulmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor, oysa silah hâlâ paralı askerin yanında duruyor. "Bilmiyorum çünkü hiç oradan geçmedim. Ama babam bana onun için çıkış yolu olduğunu söyledi. İçeri girdiğinizde ve ben paneli kapattığımda, fenerin yanındaki düğmeye basıyorsunuz ve iş bitiyor. Kimse oraya giremiyor. Asla."

Sesler yükseliyor ve sanki yumruklar bar tezgahına vuruyormuş gibi gürültüler duyuluyor.

Adamlardan yüzümü çevirip, karanlık boşluğa doğru yöneldim. Sonra fazla düşünmeden ayağımı uzattım—

Güçlü bir kol yolumu kesiyor. "Önce ben başlıyorum."

Paralı asker, geniş kılıcını kınından çekerken metalin metale çarpma sesi tehditkar bir şekilde duyulur. Karanlığa doğru eğilerek sola uzanır ve diğer eliyle meşaleyi çıkarır. Kibrit kullanmak yerine ocağa gider ve orada parlayan közlerden meşaleyi yakar.

Oturdukları yerdeki alevler çıtırdarak yanarken, adam karanlığa doğru yeniden yaklaştı ve tereddüt etmeden içeri girdi.

Onun özgüvenine imreniyorum.

Kapı eşiğinde durup Bay Lewis'e baktım, ama gözlerinin içine bakmadım. "İşte bu yüzden dışarı çıkmamı, özellikle de gece vakti çıkmamı istemiyordunuz. Beni koruyordunuz."

"Duygusallaşma." Bakışları karısının portresine kaydı. "Ben sadece işimi yapıyordum. Şimdi lütfen gidin. Sonunda."

Kafamdaki o ses kadar tanıdık bir acı göğsümü delip geçiyor. Ama ondan başka bir şey mi bekliyordum ki? Buradaki kimseden?

Tünelin içine girdiğimde ve Bay Lewis kapüşonlu yüzümdeki paneli kapattığında, onu bir daha asla göremeyeceğimi ruhumun derinliklerinde biliyordum.

Ve bunu önemseyen tek kişi benim.

İkinci Bölüm: Macera Başlıyor

Becerilerin Buluşması.

On dördüncü Tünel.

Tek ışık kaynağımız karanlıkta yalayıp tükürürken, titrek aydınlatma paralı askerin sert yüz hatlarını ve uzun siyah saçlarını boşluktan ortaya çıkarıyor. Korkudan neredeyse gözlerinin içine bakıyorum ve sadece ömür boyu süregelen alışkanlık bakışlarımı burnuna kaçırmamı sağlıyor.

Meşalenin boş yuvasının solunda, özensizce harçlanmış taş duvarın içine yerleştirilmiş eski bir kaldıraçtan başka, benden daha uzun, birkaç metre uzunluğunda, kirle kaplı çam tahtaları da var. Barda çıkan gürültü o kadar yükseliyor ki, içeriden bile duyabiliyoruz; öfkeli köylülerin o özel odalara dalıp bir şekilde varlığımızı hissettiklerini hayal ediyorum. Ayaklarımın dibinde dengelediğim yükü bırakıp, zihnimden hiçbir komut almadan ellerim öne uzanıyor ve soğuk, paslanmış metali kavıyorum. Hilal ayına mı yoksa kaderin kendisine mi dua ettiğimi bilmesem de, bir tür dua mırıldanarak çekiyorum—

Düğmeyi çevirmekte bir türlü başarılı olamıyorum ve bir yandan kapana kısılmış hissetmekle, diğer yandan bu kasvetli, boğucu tünelden kaçmak istemekle, kendimizi içeride kilitleyerek koruyamamaktan dolayı tamamen paniklemek arasında gidip geliyorum. Tekrar denediğimde, paralı askerin boşa kalan kolu başımın üzerinden uzanıyor. Avucu, benimkinin altındaki kola kenetleniyor ve onu bu kadar kolayca aşağı çekmesi beni derinden sinirlendiriyor.

Uzaktan gelen yeraltı gök gürültüsü gibi bir uğultu başlıyor. Ve bir tür ivme kazanıldıkça, düzensiz toprak zeminden titreşim yükseliyor ve yanımızdaki çam tahtalarından tozlar uçuşuyor—

Paralı askerin kolu göğsümün üzerinden bir bariyer oluştururken, geniş kılıç görüş alanıma girdi. Tahta kalaslar paramparça olup devasa bir taş disk gizli girişin üzerine kükreyerek ve ardından kemikleri parçalayan bir gürültüyle yerleşirken beni geriye çekti.

Olayın ardından, sert nefes alışverişim meşalenin tıslamasıyla ve çam kıymıklarının ve kum tanelerinin hafif yağmuruyla uyum sağlıyor. Bay Lewis haklı. Yaylı kaya o kadar büyük bir engel ki, adeta bir ufuk çizgisi gibi. Üzerinden veya etrafından geçmek mümkün değil, hele içinden geçmek hiç mümkün değil. Ayrıca, büyüklüğü ve karşı duvardaki bir oluğa yerleşmiş olma şekli nedeniyle onu hareket ettirmek de mümkün değil. Hem korunuyoruz... hem de tuzağa düşmüş durumdayız.

Geri dönüş yok, zaten geri çekilmek bir seçenek de değildi—

Aniden, arkamdaki her şey, sıcak, sert ve son derece erkeksi bir şekilde aklıma geldi. Bir çılgılık atarak öne sıçradım ve işte o zaman boğuk bağırışlar daha da şiddetlendi. Bütün bunları duydular mı? Duvardaki deliği buldular mı?

Avucumu düz, soğuk taşa koyup arkama baktım. "Bay Lewis'e zarar verecekler mi?"

"Sana ne? O da onlardan biri."

"Bana karşı çok nazikti."

"Öyle mi? Sanki bir yükten kurtulmuş ve seni buraya kilitlediği için de memnunmuş gibiydi." Paralı asker omuz silkerek, "Öyleyse işe koyulalım. Burada oyalanmanın bir anlamı yok." dedi.

Elindeki meşaleyi önüne doğru uzattığında, omuzlarının ve başının silueti -ve elindeki o geniş kılıç- sanki önümdeki karanlık canlı bir forma dönüşmüş gibi görünüyor. Ama kendime onun kontrolüm altındaki bir silah olduğunu hatırlatıyorum ve neyle karşılaşacağımızı bilmesem de, tek bir şeyden eminim:

Bu tünelde ölmeyeceğim. Belki başka bir yerde, ama burada değil, bu gece değil.

Bu kararlılıkla paketi açtım ve kutu da dahil her şeyin içine sığdığını gördüm. Ağırlığı sırtıma yüklerken, paralı asker önümüzdeki her neyse ona doğru döndü.

"Beklemek."

Başını yana çevirdi, yüz ifadesi herhangi bir yırtıcı hayvanınki kadar sertti. "Ne?"

"Gerçek adınız ne?" Bunu öğrenme konusunda acil bir ihtiyaç duyuyorum ve o sessiz kalınca ısrar ediyorum, "Bu yolculuk boyunca iyi geçinmemiz gerekiyor..."

"Neden?" Sabırsızlıkla kılıcını savurdu. "Boş ver. Bana ne diye seslenebileceğini de söylemiştim zaten."

"Lütfen. Gerçek adınız nedir?"

"Benim yok."

"Herkesin bir adı vardır—"

"Ben değilim."

Karşılaşacağımız her şeyin üstesinden gelebilecekmiş gibi öne çıkıyor ve benim de onun izinden gitmekten veya geride kalmaktan başka

seçeneğim yok.

"Sana 'Merc' diyeceğim," diye ilan ediyorum, terliklerimin altından aşağı doğru bir eğim başlarken ve hava toprak ve küf kokusuyla yoğunlaşıyor. "Paralı asker' çok..."

Gerçeğe çok yakın olduğu için sürekli hatırlatılmasına gerek yok.

"İstedğin kadar ye." Sonra dudaklarında hafif bir gülümsemeyle tekrar profilini gösterdi. "Sorrel."

Adımları uzun ve özellikle yere değip çok daha düşük bir hızda ilerlediğimizde ona yetişmek için acele etmem gerekiyor. Yukarıda, kemerli tavandaki çatlaklardan sızan soğuk su bizi ıslatıyor ve ayaklarımızın dibinde su birikintileri oluşturuyor. Sanki burnuma toprak çekiyormuşum ve boğazımın arkasında çamura dönüşüyormuş gibi hissediyorum—

Bir cıvıltı ve telaşla başlayan fareler, şu anda yol arkadaşlarımız oluyor ve yanımızdan hızla geçip göremediğim her şeye karışırken, tombul gri bedenlerini ve etli pembe kuyruklarını fark etmemeye çalışıyorum. Başka bir eğimle karşılaştığımda, kendimi dengelemek için elimi duvara uzatıyorum—ve sonra geri çekiyorum. O yapışkan his dayanılmaz ve bana Bay Cavenish'in pub'a getirdiği inek iç organlarını hatırlatıyor.

Pelerinime elimi sürdüğümde göğüs kemiğimde bir karıncalanma başlıyor ve midem kalçamın arasında kasılıyor. Sonra boğazım sanki bir pençeyle kavranmış gibi kapanıyor.

Boğuluyordum, dudaklarım aralandı ve nefesim sanki koşuyormuşum gibi girip çıktı, ön dişlerimden çıkan tiz ıslık, samanlıkta saklanan bir ahır kedisini haber veren bir kuş gibiydi. Ayaklarım aniden uyuşunca dengem bozuldu ve sızan duvara yığıldım. Ellerimi dizlerime dayayarak, bayılmamak için üç ayaklı bir masa gibi durmaya çalıştım—

Merc, gizli yüzüme ışığı tutmak için geri dönmek zorunda kaldı. "Sende ne sorun var?"

"Nefes alamıyorum—"

"Şu aptal kapüşonu kafandan çıkar. Burası çok sıcak."

"H-h-hayır!" Çektiğini hissettiğim anda irkildim. "Hayır, hayır, hayır —"

Ellerimi başımın üstüne kenetledim. "Bunu yapamam, nefes alamıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum. Geri dönmeliyim, yapamam..."

Pazularımı sıkıca kavradı ve beni salladı. "Evet, yapabilirsin—"

"H-h-hayır, yapamam! Geri dönmeliyiz, burada öleceğim!"

Birkaç dakika öncesine kadar çok umut verici görünen kararlılık böylece suya düştü.

Merc'in yüzü benimkine yaklaştı ve onun gözlerine bakmaktan kaçınmak için gözlerimi sıkıca kapattım. "İleri gidiyoruz—"

"Yapamam—"

"Yapabilirsin ve yapacaksın çünkü başka seçeneğin yok." Keskin sesi tünelde yankılandı. "Bunu hemen durdur ve yürümeye başla. Sadece ileriye, asla geriye değil!"

Merc beni öne doğru çekiyor ve o kadar şok oluyorum ki vücudumdaki altüst edici hisleri unutuyorum. Beni sürüklerken, deri terliklerimle su birikintilerinde çırpınıyorum, pelerin bacaklarıma dolanıyor.

"Beni bırak—"

"Beni yap."

"Bu haksızlık." Elini çekiştiriyorum. "Sen benden daha büyüksün. Daha güçlüsün. Daha sertsin—"

"Beni yap."

"Sen nesin—"

"Bırakmamı mı istiyorsun?" Beni döndürüp feneri elime doğru itti. "Önden git, bırakacağım. Ama ya sen önden yürüyeceksin ya da ben seni arkamdan sürükleyeceğim. Burada ikisinden biri olacak ve bu senin seçimin. Ama geri dönmek değil, burada durmak da değil. Hangisi olacak?"

Gözümü kırıp bir sonraki an, Mare'nin onun için çaldığım battaniyelerin arasında kirletildiğini görüyorum.

"Bu adil değil," diye kekeledim.

"Hayatın ne olduğunu sanıyorsun?" Sözlerinde yüzündeki yara izine bakışlarımı çeken bir vahşet vardı. "Zayıf ve aptal olma. Hiçbir şey adil değil, seni kendinden başka kimse kurtarmayacak ve geri dönmek bir seçenek değil. Seni ben mi sürüklüyorum yoksa bunu şimdi mi durduracaksın?"

Bütün bunlar nasıl oldu acaba? Merak ediyorum. Ben burada ne yapıyorum?

"Yetim kaldım," diye tekrarlıyorum kendi kendime, hissiz bir mırıltıyla. "...doğum yatağında. Ve köy meydanında bırakıldım..."

"Bunu nasıl yapacağız? Tek gereken yanıt bu."

O kadar titriyorum ki, pelerinin meşale alevi gibi yanıyor. Köyümden, bana bağırان bu adama, her şeyimi elimden alan kadere, hatta merdiven

altındaki kulübemde topladığım o kıymetli otlara ve ucuz hatıralara kadar, Anathos'un tamamı bana karşıymış gibi hissediyorum. Bir de benim sözde geçmişim var ki, bunun hakkında bilinçli bir bilğim yok ve Bay Lewis'in görünürdeki inancına rağmen inanmıyorum.

"Doğum yatağında yetim kaldım," diye fısıldıyorum bilinçaltımda bir şey dolaşırken, bu tünelden veya önümdeki sert, hayal kırıklığına uğramış paralı askerden bile daha tehditkar bir şey. "Ve köy meydanında terk edildim..."

"Ve bunun sizi özel kıldığını mı düşünüyorsunuz? Hepimiz doğduğumuz anda terk edilmiş durumdayız."

"Kader neden bu kadar acımasız?"

Uzun bir sessizlik oluyor, aramızda sadece damlayan suyun sesi ve meşalenin tıslama ve tükürme sesleri duyuluyor. Sonra onun kasvetli cevabı: "Zulmün ne olduğunu bilmiyorsun."

Kurtardığım çocukların sahipleri olan tüm köylüler tarafından dışlandığım tüm zamanları düşünüyorum. Çenemi yukarı kaldırıp güçlü bir sesle, "Neler çektiğimi tahmin bile edemezsiniz. Ve o kalabalık bir yalan yüzünden beni öldürmek istedi..." diyorum.

"Ama yapmadılar. Peki sen kaçtıktan sonra bu işi onlar için mi yapacaksın?" Merc omzumun üzerinden işaret ederek iğneleyici bir şekilde, "Şimdi durursan, o meydana gidip orada ateşe verilmiş gibi olursun" dedi.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kulaklarımın arasında bir uğultu ve göğsümde bir çarpıntıdan başka bir şey duyamıyorum.

Kolunu indiriyor. "Yanılmışım."

"Anlaşmamız hakkında mı?"

"Hayır, üçüncü bir seçenek var." Geri çekiliyor. "Seni burada bırakıyorum. Seni ne kadar çok istesem de, hayatımı senin zayıflıkların yüzünden boşa harcamayacağım."

Bunun üzerine arkasını dönüp tekrar yürümeye başlar ve varlığını—ve sahip olduğumuz tüm ışığı—yanında götürür.

O virajı dönüp gözden kaybolunca karanlık üzerime çöktü.

Tünelde yalnızım.

On Beş: Çıkmaz.

Bakır kokusu dikkatimi elime çekiyor ve avucumun yandığını fark ediyorum. Oradan kan akıyor ama karanlıkta yaranın derinliğini ölçemiyorum. Muhtemelen duvardan kaynaklanıyor ve işe yaramayan beynim, yaranın enfeksiyon kapmaması için yıkamamı ve sıyrığa talrow kökü sürmemi öneriyor.

Kolumu indirdiğimde, yine Mare'nin yatağının başındayım. Eğer benim gençliğime ve sağlığıma sahip olsaydı, kaçardı. Kapısına vuran kalabalığı duyar ve yatağının altındaki gizli kapıdan dışarı çıkardı.

Belki o yapmazdı ama ikimiz bir arada olsaydım ben yapardım.

Ve bu durum beni ne kadar sinirlendirse de, Merc haklı. Şimdi yapmam gereken tek bir şey var.

Yaralanmamış elimi yönlendirmek için yana doğru uzatmış halde, hareket etmem gerektiğini biliyorum; bunun sebebi onun bana söyledikleri değil, o yatakta yatan, adamların ona saldırdığı sırada çaresiz kalan eski sevgili arkadaşımı hayal etmem. Onların öldürücü yüzlerini, bıçaklarını, terlerinin iğrenç kokusunu hayal ediyorum. Hissetmiş olması gereken dehşetin yankısı, boğulma ve panik halimin içinden geçiyor ve bir adım ileri atıyorum. Ve bir adım daha.

Ve bir diğeri.

Onun altını bedenimde, cebimdeki bir kesede. İlerlememi, ağırlığının uyluğuma çarpma şekliyle ölçüyorum.

Dönüşü yaptıktan sonra, terliklerimin yumuşak tabanlarının altında başka bir eğim belirliyor ve ayaklarımdaki hissin geri döndüğünü hissedebiliyorum. Hemen ardından, sanki cesaretimin ödülümüş gibi, ilerideki boşlukta meşalenin ışığı parlıyor. Gittikçe daha da parlaklaştıkça, Merc'in beni beklediğini anlıyorum.

Rahat bir nefes aldım. Bana yetişmem için zaman veriyor ve eğer vermeseydim, kesinlikle geri dönüp beni yakalardı.

Görünüşe göre dördüncü bir seçenek daha vardı—

Ah. Beni beklemedi. Yani, kendi isteğiyle beklemedi.

Merc, bir göletin kenarında çömelmiş, meşaleyi sanki havuzun derinliğini ve uzak kenarının tünel tavanının eğimiyle kesiştiği noktayı ölçüyormuş gibi hareket ettiriyordu. Ateş ışığı siyah suyun üzerinde

parıldayarak onu yağ gibi gösteriyordu ve tek istediğim ona bir şey üzerine atlamadan önce geri çekilmesini söylemekti.

"Yüzmeyi iyi bilsen iyi olur," diyor sert bir şekilde.

Ayağa kalkıp meşaleyi bana doğru uzattı ve ben de onun tutuşuyla ısınmış olan sapı kavrayıp sıkıca tuttum. Geniş kılıcını sırtına değil de kalçasına yerleştirdikten sonra, belindeki ağır silah kemerini çözmeye başladı.

Gözlerim, pantolonunun bağcıklarının üzerinden geçen deri kayışı çekiştiren, yara izleriyle dolu ellerine kilitlendi. Tam da... cinsel organının üzerinden.

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve gözlerimi kaçırdım.

"Ne yapıyorsun?" Her şey apaçık ortada olsa bile—ve daha ne kadar ileri gidecek ki?

"Bir yol olup olmadığını kontrol edeceğim. Tünelin ileride bir yerde çöktüğünden ve buranın hendek suyu olduğundan şüpheleniyorum."

"Bekleyin! Burada balalar var—"

"Biliyorum. Ama artık geri dönüş yok, unutma."

Sırt çantasını yere bırakıp, gövdesindeki tüm kılıfları çıkarıyor, ardından deri paltosunu ve zincirli göğüs zırhını çıkararak, kaslı göğsünü, omuzlarını ve kollarını saran uzun kollu siyah bir elbiseyi ortaya çıkarıyor. Bulanık bir şekilde, diğer tüm kıyafetlerinin nerede olduğunu merak ediyorum—kesin o çantada olmalılar—ve sonra eğilip ağır botlarının tokalarını çözmeye başlıyor.

Pantolonunu indirmek üzere gibi görüldüğü için yüzümü çevirmek zorunda kaldım.

Hilal, muhtemelen deri pantolonunu çıkaracak. Ve kader beni korusun... Görmek istiyorum. Hepsini.

Onun tamamı.

Gözlerimi kapattığımda, kıyafetlerin hışırtısı, nefesi, alt bedenini örten şeyin gıcırtısı dayanılmaz derecede mahrem geliyor ve bir an için kendimi ikinci kattaki Gauntlet'te, Sallae Mae ve benzerlerinin işlerini yaparken buluyorum.

Bir sıçrama sesi duyduğumda hızla arkamı döndüm. Merc çoktan o pis kokulu sele dalmıştı bile—

Tamam, siyah kılıfı üzerinde tutuyor ve kılıfın uzunluğu uyluğunun ortasına kadar uzanıyor. Rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı

olduğuma karar veremiyorum. Şurası açık ki, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, onun çıplaklığı ya da çıplak olmaması aklımdaki en son şey olmalı.

"Silahın nerede?" diye patladım.

Merc omzunun üzerinden bir bakış attı ve ben de tam zamanında yana doğru sıçrayarak gözlerinden kurtuldum. "Onlar için geri döneceğim. Ve senin için de."

Beceriksizce küçük bıçağımı çıkarıp ona uzattım, gerçi bıçağın küt ucu onun normalde taşıdığına kıyasla çok yetersizdi. "Bunu al. Eğer orası hendek suyuysa, balas balıkları akıntılar sayesinde seni koklayacaklar ve en azından bu elindeyken rahatça yüzebilirsin."

Elimde tuttuğum şeye öylece bakıp durunca, bıçağın sapını ona doğru çeviriyorum. "Hiç yoktan iyidir."

Ateş ışığında, yarım gülümsemesi başlı başına bir işaret feneri gibi. "Bunu her zaman yanında mı taşıyorsun?"

"Tehdit edildiğinde bir fare bile ısırarak zorundadır."

Merc sudan çıktı ve bıçağı aldı. Sonra nazikçe parmaklarımı açtı ve bıçağı tekrar doğru şekilde elime yerleştirdi.

"Bunu sende tut."

"Ya geri dönmezsen?" diye patladım, o tekrar arkasını döndüğünde.

"O zaman ya suyu kendin deneyeceksin ya da burada açlıktan öleceksin." Bana doğru baktı. "Ama merak etme, çok yakında gideceğim. Bana o kaputunun altında ne olduğunu göstermen için yeterince uzun yaşamam gerek, değil mi?"

Bir an için başını yana eğerek bana bakıyor ve acaba saç ve göz renklerini mi deniyor diye düşünüyorum. Sonra kıkırdıyor ve yağlı siyah suya dönüyor.

Eğilerek, girebildiği kadar suya giriyor, ancak iri cüssesi ve tünelin tavanının havuza doğru keskin bir açıyla inmesi nedeniyle çok fazla ilerleyemiyor. Sonra nefes nefese kalmaya, ciğerlerine hava üflemeğe başlıyor. Sonunda, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen uzun, yavaş bir nefes alıyor—

Sanki içine çekilmiş gibi, karanlık derinliklere doğru ilerliyor.

Yüzeydeki bozulma uzun sürmez.

Ve şanslıysam ne olacağını biliyorum: Tekrar ortaya çıkacak ve bana o sudan onu takip etmem gerektiğini söyleyecek.

Panik hemen geri dönüyor.

Yüzme bilmiyorum.

Daha önce de denedim, durgun akarsularda ve sakin göllerde. Göletlerde de. Taş gibi batıyorum ve koordinasyonum da bir nöbet geçiren birininki kadar zayıf.

Etrafıma bakındığımda, el fenerinin sapını sokabileceğim kadar büyük bir çatlak buluyorum. Sapı yerinde tutmak birkaç deneme gerektiriyor, ama sonunda tutuyor. Sonra sırt çantamı omzumdan indirip ellerimi kapüşonuma götürüyorum.

Boğulmadığımı beynime inandırmak için bir iki derin nefes almam gerekiyor. Kıvrımları geri bırakmadan hemen önce havuza bir göz atıyorum. Sonra da kapüşonu başımdan hızla çıkarıyorum—

Ah, hava çok güzel. Burası ne kadar küf kokulu olsa da, rahatça nefes alabilmek ve yüzümdeki sıcaklık düşüşü beni biraz olsun sakinleştiriyor.

Üzerimdeki pelerini çıkarmak da yardımcı oluyor. Gövdemden ve kollarımdan kalkan ağırlık, sanki havada süzülüyormuşum gibi hissetmemi sağlıyor ve beni bir mengeneye hapsetmiş gibi hissettiren bunaltıcı sıcaklığı bir ürperti uzaklaştırıyor. Altımda iki katman var; köprücük kemiklerimden ayak bileklerime kadar uzanan dış keten bir tunik ve onun altında da iç çamaşırlarım. Çalışan kadınların korse ve diz üstü ipek taytlarının aksine, ben sadece gömlek ve bol bir erkek şortu giyiyorum.

Titreyen ellerimle olabildiğince hızlı bir şekilde kılıfımı çıkarıyorum, boyun deliğini kapatmak için üst kısmına bir düğüm atıyorum ve tekrar üzerime geçirip uzunluğunu başımın tepesine yerleştiriyorum. İnce kumaşın kıvrımları etrafıma yerleşirken, görüşümü engellemeyen ama yine de yüzümü gizleyen bir örtü oluşturuyorlar.

Sonra pelerine geri dönüyorum. Kıvrımların arasında arama yaparak Mare'nin ağır altın çantasını çıkarıyorum ve onu nereye saklayabileceğimi düşünüyorum. Şortun arkasında düğmeli bir cep var ve arkadaşımın bana vermemi istediği şeyi oraya tıktırıp tekrar ilikliyorum. Bel kısmındaki sürtünmeyi gidermek için, şortu kalçamda tutmak için giymek zorunda olduğum deri kemeri sıkıyorum.

Sonrasında öylece durup havuza bakıyorum.

Yüzey o kadar durgun ki, yukarıdaki kaba taş duvarların ve kemerli tavanın bir yansıması gibi.

Zaman sonsuzluğa doğru akıp gidiyor ve Merc'in nefesini tutarken ciğerlerindeki yanmayı ve o geniş, nasırlı avuçlarını kullanarak kendisini, onun için de sonsuz gibi gelen soğuk bir karanlığın içinden itmesini hayal ettikçe kalbim daha hızlı atıyor.

Düşüncelerim bilincimi kemirmeye başlıyor. Onu ağırlıksız boşlukta ters dönmüş, geri dönüş yolunu bulamayan bir halde hayal ediyorum.

Meşaleye göz atıyorum. Umarım ışık ona yol gösterir? Tabii ışığın çorbanın içinden bile geçebildiğini varsayarsak.

Bekliyorum.

Ve biraz daha bekleyin.

Kendimi tekrar bir girdabın içinde bulurken, aklım hafızamın var olduğu sürece barlarda duyduğum halk masallarına kaçıyor. Anathos hâlâ büyüsunü koruyor muydu? Kıta yaratıldığında herkese ve her şeye verilen o görünmez güç, o kutsal enerji, havada, toprakta ve suda hâlâ mevcut muydu? Belki onu yönlendirebilir ve ona yeterli bir yön bulma sinyali verebilirdim. Ya da belki de onunla birlikte gidebilirdim, bir gemi gibi kullanabileceğim koruyucu bir balonun içinde asılı kalabilirdim—

İkimiz de benim sihirli su altı gemimde olabilirdik.

Evet, yüzeyin altında bir baloncuk. Parlak bir ışık ve hendekteki en büyük balas balıklarının dişlerine bile dayanabilecek kadar geniş bir alanla...

Hızla aklımdan geçen düşünceler gerçekliğin acı yüzüne çarpıyor: Eski zamanlarda, o çocukları sahiplenecek bir denge noktası olmazdı. Dolayısıyla biz de burada olmazdık.

Bu senaryoda, Merc kendi granthesini çağırabilir ve en güvenli kaçış yolunu zihninde canlandırabilirdi.

“Merc...” Ellerimi ağzıma götürdüm. “Merc! Geri gel!”

Panik yapmamaya çalışarak gözlerimi kalabalığa çevirdim ve tüm bunları Bay Lewis'in anlattığı aptalca hikayeye bağladım; oysa asıl sorun öfkeli kalabalıktı.

"Saklan," diye emrediyor o tanıdık eski ses.

Ve ardından yepyeni bir şeyle devam ediyor:

Kimseyi görmeyen savaşçı kraliçeyi bulun ve ona ait olanı geri verin. Kurtuluşunuz orada.

Durgun suya bakarak başımı acı acı salladım. "Greensward'dan çıkıp bir yerlerde hayatta kalacağım. Bu da yeterince zor olacak, çok teşekkür

ederim."

On altı İlk Canavar.

Merc'in şimdiye kadar ölmüş olması gerek.

Korkudan titreyerek havuz kenarında volta atıyorum, sanki herhangi bir hareketim ona yardımcı olabilirmiş gibi. Çok uzun zaman oldu, çok çok uzun zaman. Sudan her zaman çekinerek kaçınmış olsam da, nefesin sınırlı olduğunu biliyorum, hele ki kolların ve bacakların çabasını hesaba katmadan önce...

Bir fokurdama sesi dikkatimi çekiyor ve suya doğru dönüyorum. Bir yerlerden hava kaçıyor ve yüzeye doğru yükselerek dalgalanıyor; aklıma o gün bir adamın hendek köprüsünden korkunç bir şekilde düştüğü an geliyor. Adam hemen bir balas balığı tarafından çırpınırken yakalandı, suyun altına yuvarlandı ve sonra... sadece baloncuklar.

Küçük bıçağımla çömeliyorum ve kendime dalmaya hazır olduğumu söylüyorum.

Ardından dalgalar geliyor, havuz canlanıyor—

İki başlı bir canavar, dev bir dalga gibi patlayarak doğrudan bana doğru geliyor.

Çığlık atarak menzilden uzaklaştım ve kaygan duvara çarptığım anda önümdeki çalkalanan, kıvrılan kütleyi çözdüm. İki başlı bir canavar değil, hayır. Merc ve bir balas ölümcül bir mücadele içindeydi, bedenleri birbirine kenetlenmişti, hayvanın ısırın çeneleri tutunacak yer arıyordu, adamın kasları ise kavgayı kontrol etmeye çalışırken şişmişti. Ayaklarımın dibinde birbirine dolanmış halde yere düştüler ve balas yuvarlanmaya başladı, kalın, dikenli kuyruğu Merc'i alt etmeye çalışırken çırpınıyor ve şapırdatıyordu.

Sonradan beni harekete geçiren şeyin ne olduğunu merak edeceğim, ama o an, hilal şeklindeki aya yemin ederim ki bilinçli bir düşüncem yoktu. Onlardan sıyrılıp, işe yaramaz bıçağımlı sakladım ve Merc'in geniş kılıcına yöneldim. Balas'ın pürüzlü, sert derisiyle, sahip olduğumuz tek umut, o silah kadar ağır ve keskin bir şeydi.

Tünelin zeminine çarpan katı kütlenin mide bulandırıcı sesleri beni daha da hırslandırıyor, ama kılıcın hantal ağırlığına hazırlıksızım. Şey bir dağ kadar ağır ve tek yapmaya çalıştığım onu kılıfından çıkarmak. Dizlerime doğru çökerek, tüm gücümle çabalıyorum. Kabzanın dokulu kavrama yeri avuç içlerime batıyor ve hiçbir şey kıpırdamıyor. İlk başta.

Bıçak gevşemeye başladığı anda, kayışa ayağımı basıp çekiyorum, çekiyorum, çekiyorum—

Geniş kılıç, serbest bırakılmış bir canavar gibi deri kafesinden fırladı, ama doğrulamadım, silah üst bedenimi yere sabitlemişti ve Merc'i bir kez daha yere serdiğinde dürtümün aptallığı açıkça ortaya çıktı. Hayvanın siyah ve kirli yeşil pulları meşale ışığını yuttu ve silaha doğru hamle yaptığımda kendimi çırpınan kuyruğun içine attım. Bacaklarım altımdan çekildi ve omzuma düştüm—

Balasın pürüzlü başı bana döndü ve çeneleri korkunç bir sesle şakırdadı, kocaman sararmış dişlerden oluşan çit kilitleti—

“Bana kılıcı ver...”

Merc'in dişleri, saldırganınıninki gibi, kendisi ölmeden önce başka bir canlıyı öldürmek için verdiği amansız savaşın ortasında kenetlenmiş durumda. Ayağa fırlayarak kılıcı kendime doğru çekmeye çalışıyorum, ama arka pençelerden ve o vahşi dikenli kuyruktan kaçıyorum.

Balasın dişleri aramızda bir o yana bir bu yana gidip geliyor ve çeneleri her açıldığında, ağzının pembe etine odaklanıyorum. Eğer Merc kılıcın kabzasını tutmak için elini bırakırsa, ki ona ulaşmayı başarabilirsem, o benim yemeğim olacak—

Canavar onu duvara çarptırdı, sonra da bana fırlattı. Merc yere yığılıp ayaklarımın dibine düştüğünde vücudu gevşedi ve ben de düşünmeden doğrudan yüzüne baktım.

Gözlerine bakmıyorum, çünkü gözleri kafasının içine doğru kayıyor.

Balas zafer dolu bir tıslama sesi çıkararak bana odaklandı ve ağzını açtı.

Göz açıp kapayıncaya kadar ne yapacağımı anladım. Ellerim kılıcın sapını bıraktı ve dikkatlice keskin bıçağın kendisine doğru ilerledi. Bıçağı avuçlarımın arasına düz bir şekilde alarak, sapını yerdeki bir çıkıntıya dayadım, keskin ucunu yukarı doğru eğdim ve açığı doğru ayarladım.

O canavar ağzını açıp üzerime atılacak.

Ve ona muhteşem bir akşam yemeği hazırlayacağım.

"Hadi bakalım, seni pislik! Isır beni!"

Omurgasındaki dalgalanma saldırı anını haber veriyor ve tiz bir sesle çılgılık atarken bir enerji akışı buluyorum ve dengemi korumak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Kontrolüm uzun sürmeyecek ve eğer açığı yanlış ayarlarsam—

Gözlerimiz kenetleniyor ve o uzun gözbebekleri beni içine çekerken ciğerlerim birden bire nefes alıyor. Balasın ölüm anı zihnime kazınıyor—

Öyle ölmez. Benimle ve geniş kılıçla asla ölmez.

Görüntü beni ele geçirirken, silah tünel zeminindeki kancadan kurtulup yana doğru yuvarlandı. Balas, uzman bir avcının uzay ve zamanlama duygusuna sahipti ve doğrudan başıma doğru geldi—ama ben silahı geri çekmeye çalıştığım için, silah söndüğünde ben de yere yığıldım, geriye doğru olan ivmem beni ayaklarımın altından sürükledi.

O çeneler havada aniden kapanıyor—

Sert iniş beni sersemletti ve görüşüm karardı. Görüşüm düzeldiğinde, Merc bir şekilde tekrar savaşa dahil olmuştu. Elleri balasın alt çenesinin altındaydı, kollarını titreterek tüm o dişleri tutmaya çalışırken bir yandan da canavarı benden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Küçük bıçağım elime geçiyor ve ayağa fırlıyorum; az önce şahit olduğum görüntü stratejimi net bir şekilde ortaya koyuyor: İki hızlı sıçrama. Sonra bir varthig gibi havada süzülüyor ve intikam duygusuyla doluyum. Şimdi tam olarak ne yaptığımı biliyorum.

Küçük bıçak da bunu biliyor.

Hendekteki canavarla aniden yüz yüze geldik ve önsezimin gösterdiği gibi, bıçağımın ucu balasın sol gözüne saplandı. Hareketim ve itişim, bıçağı yuvaya derinlemesine saplamada büyük rol oynadı, ama bir şekilde vücudumu döndürmeyi ve ensesine oturmayı başardım. İki elimle geri çekilerek, bıçağın kabzası bir eyerin topuzu haline geldi ve bala acı içinde kükreyerek şaha kalktı. Tavana çarpıp bayılmamak için eğilerek, canavarın çıkıntılı vücudunun üzerinde ilerlerken, altımızda Merc'in kolu uzanıyordu.

Kılıç, sanki çağrılmış gibi avucunda yerini buluyor.

Son gücüyle imkansız ağırlığı kaldırıyor ve balas'ı boğazından bıçaklarken yüzünde saf bir intikam ifadesi belirliyor.

İçgüdüsel olarak ellerimi serbest bırakıp özgürce sıçradım. Geniş kılıcın kafatasının arkasından çıkıp çıkamayacağını bilmiyorum, ama öğrenmek de istemiyorum—

Çatırtı!

Ses, kuru sert ağacı parçalayan bir baltanın çıkardığı ses kadar yüksek ve bir an için bu gürültüyü neyin çıkardığına dair hiçbir fikrim yok.

Sonra başımdaki ağrı hissediliyor ve yapabildiğim tek şey yere yığılıp kalmak, uzuvlarımdaki hissin yerini tuhaf bir uyuşukluk alıyor, midem alt

üst oluyor, gözlerim odaklanmakta zorlanırken balaslara kayıyor.

Merc hâlâ canavarın korkunç örtüsünün altında ve başını yavaşça bana çeviriyor. Siyah saçları yüzünün etrafında karmakarışık bir hale gibi duruyor; yüzü yorgunluktan kızarmış ve balasından sızan kanla kendi damarlarındaki kanın karışımından oluşan yeşil ve kırmızı kan lekeleriyle kaplı.

Göz temasından kaçınmayı zar zor hatırladığım sırada, bu sahneyi her zaman hatırlayacağım düşüncesi aklıma geliyor. Tabii buradan sağ salim çıkmayı başarabilirsek...

Dudaklarının benimle konuşuyormuş gibi hareket ettiğini fark ediyorum ve karşılık vermeye çalışıyorum. Ağzımdan ne çıktığına dair hiçbir fikrim yok. Sonra göz kapaklarım çok ağırlaşıyor ve her şey kararmaya başlıyor; gördüklerim, nefes alışım, hissettiğim acı, sanki uyuşukluk etimi saran bir enfeksiyonmuş gibi.

Bilincimi kaybederken aklıma gelen son şey iki bıçaktı: Benim daha küçük olan bıçağım canavarın gözüne saplanmıştı, Merc'in çok daha büyük silahının ucu ise kafasının arkasından dışarı uzanıyordu.

O an o uzun gözbebeklerine bakarken tam olarak bunu gördüm ve biliyorum ki benim çabam olmasaydı Merc ölmüş olurdu.

Benim gibi önemsiz birinin bile bir paralı askere yardım edebileceğini düşünmek tatmin edici.

Her şey göz önüne alındığında, iyi bir takımız.

On yedi: Paylaşılan Bir Yemek.

Pişen etin kokusu o kadar yoğun ki, açlığım mideme saplanan bir kılıç gibi.

Gauntlet'teyim ve açıklayamayacağım bir nedenden dolayı her şeyin her zamanki gibi olmasından rahatladım: masalardaki tanıdık müşteriler, Sallae Mae ve çalışan kızlar, işinden nefret eden barmen... ve benden hoşlanmayan Bay Lewis. Sesler yüksek, hava tatlı bira kokusu ve haftada bir kez yıkanan bedenlerin ekşi kokusuyla dolu.

Hayatımın her akşamını tam olarak böyle geçirdim. Ama yine de bir şeyler... ters gidiyor.

Bu yerle ilgili sevmediğim her şey bana huzur veriyor, sanki onları özölüyormuşum gibi ve bu hiç mantıklı değil.

Ayrıca, pubın ortasında bir ateş çukuru da var.

Bay Lewis neden zeminin tam ortasına taşlardan bir halka yerleştirilmesine ve bu halkanın alevlerle doldurulmasına izin verdi?

Birisi devasa bir kılıcın düz yüzeyinde et şeritleri pişiriyor.

Ve yanıliyorum. Bu, odunlarla yakılan gerçek bir ateş değil ve ateşi çevreleyecek düz bir ocak da yok. Deri giysili bir çift dizin arasında dik tutulan bir meşale var ve kılıç da onun üzerinde tutuluyor.

Kafam karışmış bir halde, gözlerim kalçanın profil görünümüne doğru dik açıyla uzanan kaslı uyluk kaslarını takip ediyor. O dayanak noktasından yükselen, uzun kollu siyah bir tunik giymiş, kaba işlenmiş bir duvara yaslanmış, uzun siyah saçlarının bukleler halinde kuruduğı bir adamın gövdesi görülüyor.

Aceleyle uyanıyorum, göz kapaklarım sonuna kadar açılıyor, Gauntlet kalabalığının sesi bir anda kesiliyor, çam ağacından yapılmış masaların ve zeminlerin tanıdık parıltısı, sanki mekandaki tüm fenerler aynı anda söndürölmüş gibi kayboluyor.

Sadece bir rüya.

Peki ben neredeyim? Yanağım nemli bir taş zemine degecek şekilde yan yatmış gibiyim ve dayanılmaz bir yorgunluk beni bu pozisyonda tutarken ne olduğunu anlamaya çalışıyorum—

Merc.

Yüzümü örten keten peçenin ardında, gözlerim onun tüm ayrıntılarını algılıyor ve beynim onun kasvetli varlığını kasvetli bugünümüzle ilişkilendiriyor. Göğsümde yankılanan bir hayal kırıklığı filizleniyor:

Tünelin içindeyim. Onunla... ve hendekten onu takip eden balaslarla birlikte.

O da bunu akşam yemeğine dönüştürdü.

Yendiğimiz yırtıcı hayvan bulanık göletin kenarında sırtüstü yatıyor ve kaburgalarından geniş bir et parçası kopmuş; anatomisi hassas gözlerim için çok açık ve kanlıydı.

Bakışlarım, kabul etmek istemediğim bir açgözlülükle adama geri dönüyor. Meşale ışığında, Merc'in bacakları ve kıyafetleri her iki renkteki kandan da temizlenmiş, bu yüzden sanırım kendini iyice yıkamış. Ve pişirdiği şeyi izlerken, zayıf, agresif yüzünün hatları uzak, bakışları yaptığı şeye sabitlenmiş, ancak aklının çok uzakta olduğundan şüpheleniyorum.

Gözündeki yara izini takip ediyorum. Böylesine özel bir anda düşünceleri nereye gidiyor acaba? Ailesine mi, kim olduklarını bilmiyorum? Bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği bir kadına mı? Sahip olduğu ve çok özlediği çocuklarına mı?

Para karşılığında vahşice şeyler yaparak geçindirdiği bir eş mi?

Yersiz kıskançlık içimi kemirirken, acıyan başımı kaldırıyorum—

"Demek uyanıksın."

Sesi alçak ve derin, boğuk. Sonra başını çevirip bana bakıyor. Boğazına odaklanmaya dikkat ederken, gözlerinin kısıldığını hissediyorum ve ağzının gergin bir çizgiye dönüştüğünü izliyorum.

Başka herhangi bir durumda, ona neyin yanlış olduğunu sorardım. Ama şu anki durumda, bu uzun bir liste olurdu ve hepsi de çok açık.

"O hayvandan yiyebildiğimiz kadar yememiz gerek." Tekrar ete bakmaya başladı. "Dayanabildiğin kadar. Ekmeği sudan geçiremeyeceğiz, o yüzden onu da tüketsek iyi olur."

Doğrudum ve tünel bir geminin pruvası gibi etrafımda döndü. Geri düşmemek için avucumu uzatarak kendimi destekledim. Hava dışında bir şey yutma düşüncesi boğazımı düğüm düğüm edecek kadar sıkı.

"Şafağı bekleyeceğiz." Pişmiş yemeğini kontrol etmek için kılıcını etrafına getiriyor. "Karanlıkta çöküntünün içinden bir yol bulamadım. Gün ışığı yolu gösterecek. Eğer bir yol varsa."

Etin görünümünden henüz memnun olmayan adam, bıçağı tekrar ateşe götürür ve cızırtı yeniden başlar.

"İyi iş çıkardın," diye homurdandı sertçe. "Kılıcınla."

Bu, hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmenin en yakın yolu. Ve ben de bunu kabul ediyorum. "Rica ederim..."

"Senin için temizledim ve bile dim." Ayaklarımı işaret ederek başını salladı. "Bu küçük şey, işini bilen biri tarafından çok iyi yapılmış."

Tam elimin altında, bıçak bir mücevher gibi parlıyor ve tanıdık nesneyi elime alırken elim titriyor. Bir şekilde, onu her zaman içinde bulunduğu donuk ve kirli halinden kurtarmış ve şimdi her parçası yepyeniymiş gibi parlıyor.

Boğazımı temizleyerek kısık bir sesle, "Onu köy meydanında buldum. Birkaç yıl önce seyyar tüccarlar gününden sonra." dedim.

"Birisi hâlâ o şeyi kayıp, size bunu söyleyeyim. İnce çelikten yapılmış ve sapı da mükemmel bilenmiş."

"Bu ağacın ne tür bir ağaç olduğunu bile bilmiyorum."

"Kuzey bölgesinde yetişiyor." Yüzü yumuşamış gibiydi. Yoksa yine bayılmak üzere miydim? "Bu ağaçlar, dağ yamaçlarında yaşayan tek şey. Küçükler ve gövdeleri kıvrımlı, ama dalları hep düz. Onlara ulaşmak için yürüyüş yapmanız gerekiyor ve menzile girdiğinizde, raggle'lar peşinize düşecek çünkü yuvalarını onlarda yapıyorlar."

"Raagle nedir?"

"Leş yiyen kuşlar." Başını sallıyor. "Kanat açıklıkları kolum kadar geniş. Onlarla savaşırken, istediğin dikenli dal da seninle savaşacak. O çirkin ağaçlar bir düzine veya daha fazla sık küme halinde büyüyor ve onların kollarını ve bacaklarını kıskançlıkla tutuyorlar – ve haklı olarak. Odunları neredeyse bu kılıcın yapıldığı kadar sağlam."

Her zaman eskiliğinden dolayı atıldığını sandığım bulduğum şeyi ölçerken, Merc şu sonuca varıyor: "Ama eğer toplama işinde başarılı olursan, ödül asla çürümeyecek ve ıslakken bile belli bir tutuş özelliğini koruyacak küçük bir bıçağın sapıdır."

"Kuzeyde zaman geçirdiniz, öyle mi?"

Uzun bir sessizlik olur. "Ben orada doğdum. Çok uzun zaman önce."

Onu henüz boyuna ve yapısına tam olarak ulaşmamış genç bir adam olarak hayal etmek zor, bir çocuk olarak hayal etmek ise daha da zor. Ve onu kundaklanmış, kocaman, masum gözleri ve düğme burnuyla bir bebek olarak görmek ise tamamen imkansız.

"Aileniz halen orada mı yaşıyor?" diye soruyorum.

Başını hızla "hayır" anlamında sallayarak dikkatini tekrar ete verdi, ancak düşünceli ifadesi yüzünden silinmedi.

"Özlediğim bir yer gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Yüz ifadesi tekrar donuklaştı, ağzı büzüldü, gözleri yemeğimize dikildi. "Herhangi bir şey için yas tutmak boşa harcanan bir çabadır. İnsanlar, yerler, nesneler. Gönüllü olarak girmediğiniz yeterince hapishane var zaten. Duygusal bağ da bu listeye eklenmemeli."

Merdiven altındaki derme çatma kulübemi düşünüyorum ve otlarımın o hafif baharat kokusunu alabilmeyi, başımı kat kat pelerinlerime yaslayıp, gıcırtilı tahta basamaklardan inip çıkan ayak seslerinin altında uyuyakalmayı diliyorum. Hissettiğim özlem o kadar güçlü ki, acı verici ve onun haklı olabileceğine dair bir sezgim var. Bu gece yaşananlardan sonra, kaçmak zorunda kaldığım şeyleri düşünmek acı verici bir zaman kaybı gibi geliyor.

Mare'ye yapılanlara dayanamıyorum.

Bay Lewis'i son görüşümü hayal ederken, zihnim onun şaşırtıcı açıklamalarını rastgele bir sırayla tekrar gözden geçiriyor, sanki düşüncelerim ölüme terk edilmiş bir şeyin etrafında dönüyor gibi; sonra gözlerim pelerinime ve çantama kayıyor. Onlar bıraktığım yerde duruyorlar

"Burada."

Geniş kılıcın düz yüzeyi bana doğru savruldu ve ben geriye doğru irkildim.

"Gerçekten sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı Merc.

Sadece şaşırdığımı söylemenin bir anlamı yok gibi görünüyor. Tartışma çıkarmaya can atıyor gibi.

"Bıçağını kullan," diye emretti. "Dokunmak için çok sıcak."

Dediğini yaparken, kılıcımın onun kılıcıyla buluşmasında ve bana sunduğu şeyi mızrakla delip geçmemde samimi bir şey var. Ama sonra bir sorunum var. Hayatım boyunca sadece dört şey yedim: Bay Lewis'in duvarın ötesindeki bahçesinde yetiştirdiği yeşillikler, Bay Cavenish'in her gün getirdiği süt, Gauntlet'ın çalışan kızlarının temel besini olan ekmek ve hendeğin güney kıyısında yetişen ağaçlardan elde edilen psear meyveleri.

Beslenme kısıtlamasının bir kısmı ekonomikti. Sosyal hiyerarşinin en altındaydım ve çok fakirdim. Et, şekerleme veya gezginlerin pazara

getirdiği egzotik yiyecekler gibi her türlü lezzet, bunları karşılayabilecek kişilerin ağızına gidiyordu ve ben kesinlikle o sofralara davet edilmiyordum. Diğer kısmı ise pratikti. Bitkiler hakkındaki bilgim bana bir şey öğrettiyse, o da bitki yetiştirme konusunda denemeler yapmanın tehlikeli olabileceğidir. Bir meyve veya sebzenin güneşte filizlenip olgunlaşması, onun güvenli olduğu anlamına gelmez ve ya yanlış tahmin edersem? Kötü bir mantar veya kök yüzünden ölürsem kimse bana yardım etmezdi.

"Bir sorun mu var?" diyor.

"Daha önce hiç et yememiştım."

"Yalan söylüyorsun—"

"Doğru. Bunu benim için kim harcıyor?"

Hâlâ dumanı tüten parçayı koklarken, ağızımın sulanmasına ve midemin guruldamasına şaşırdım. Büyük bir heyecanla onu ağızıma götürdüm—

Keten kılıf engel oluyor.

"Bana gösterseniz iyi olur." Sesi mesafeliydi. "Anlaşmamızı göz önünde bulundurarak. Yoksa sizin adınıza gösterdiğim çabaların karşılığında ne elde ettiğimi hatırlatmam mı gerekiyor?"

Yerimde kıpırdanarak, bıçağımyı kılıfın altına sokabileceğim kadar örtüyü kaldırıyorum. Yüzümün gizlenmiş olmasına hiç bu kadar sevinmemiştim. Öte yandan, o kadar çok kızarıyorum ki, belki de kırmızı bir parıltı yayıyorum.

"Öpüşmek yok," diye ağızımdan kaçırdım.

"Bu bizim planımızın bir parçası değildi—"

"Fahişeler müşterileri öpmezler."

Boğazının derinliklerinden bir kahkaha attı. "Bu doğru değil, sevgili dostum."

Daha önce kadınlara para ödediğı fikri beni şok ediyor. Öte yandan, gerçek aşkı bulup sadakatinden asla sapmaması daha mı iyi olurdu? Ve neden onun yatak arkadaşlarıyla ilgileniyorum ki?

"Sallae Mae asla müşterileri öpmedi," diye karşılık veriyorum. "Gauntlet'teki çalışan kızların hiçbiri de öpmüyor."

"Sizi bu işe sokan kadın o mu?"

Onu görmezden gelerek, burnumun bir şeyi yanlış tanımlamış olabileceğı ve sert ve tatsız bir şey olabileceğı ihtimaline karşı, ön dişlerimle birazcık ısırdım.

Ağzım en lezzetli tatla doluyor ve karkasa bakarken istemsizce inliyorum. Dıştan bu kadar sert bir şeyin nasıl bu eşsiz lezzeti sağlayabildiğini bilmiyorum, ama midem ayrıntıları ya da eti aldığımız kanlı karmaşayı umursamıyor.

O sadece daha fazlasını istiyor.

“Ah, hilal...” Tadını çıkarmak için yavaşça çiğniyorum. “Bu—”

“Lewis sana yeterince iyi bakmayan bir pislikti. Al, biraz daha al.” Sonra Merc kuru bir şekilde ekliyor, “Kendini hazırla, kılıcım yine sana doğru geliyor.”

Ona doğru baktığımda, söylediği sözlerde cinsel bir çağrışım var ve yanaklarım daha da kızarıyor. “Ya sen?”

“Önce sizi doyururuz. Sonra kendime bakarım.”

O kadar duygulandım ki, neredeyse her şeyi unutup gözlerine baktım. Ama o sıcaklık, “Yüzme yarışından sonra bizi bekleyen yolculuğu atlatacaksan, düzgünce beslenmen gerekiyor” demesiyle birden kayboldu.

Yaşadığım hayal kırıklığı, sevgilileri hakkındaki spekülasyonlarım kadar yersiz. Ve gerçekten de, gördüklerimden sonra, herhangi bir erkekten şefkat beklememin ne anlamı var ki?

“Ve bir şey daha.”

Çiğnemeyi bitirip başka bir parça alıyorum. “Bu ne?”

“Seni öpeceğim.” Sesi ipeksi bir tona büründü. “Buradan ayrılmadan önce.”

On sekizinci bölüm: Ani bir son.

Merc beni sanki kesime götürülen bir domuzmuşum gibi besliyor. Bütün ekmekleri, balas balığının kaburgalarından kestiği bütün eti ve Bay Lewis'in elime tutuşturduğu kesedeki her şeyi bana içiriyor. Şimdi de, paltosunun kıvrımlarında sakladığı nane kökü sayesinde dişlerimi temizlemek için bir nane ağacı kökü çiğniyorum. Ağızlarımızın buluşacağı hakkındaki açıklamasından sonra sessiz kaldı, ama kafamda, karşılıklı tartışıyoruz—

Hayır, durun bir dakika. Sanırım kendimle savaşıyorum.

Onun beni öpmesini istiyorum ve bunun kolay kolay kurtulamayacağım bir aptallık olduğunu biliyorum. Sorun şu ki, bana verdiği tok karınla bile, bundan sonra yapmamız gerekenlerden -ister o havuzdan geçmek olsun ister ondan sonraki her neyse- sağ çıkmam pek mümkün değil. Bir erkeğin dudaklarının kendi dudaklarımda nasıl bir his olduğunu bilmeden, boğularak ölmeyi gerçekten istiyor muyum?

Merc'in dudakları.

Bu teoriye göre, en iyisi şimdi seks yapalım—

“Ne—” diye kekeleydi Merc. Sonra kılıcını kenara koydu ve meşalenin kabzasını duvardaki bir yarığa soktu. “Yani, evet. Şimdi—”

“Bekle, ne—”

Merc dizlerinin üzerine doğruluyor ve meşale ışığında muhteşem görünüyor; saçları tuniğinin siyahıyla birleşmiş, sert yüzü daha önce başka erkeklerde gördüğüm ama bana yöneltilmiş olarak hiç görmediğim bir çiftleşme ihtiyacıyla oyulmuş. Küntleşmiş parmakları pantolonunun önünü kapatan bağcıkların düğümünü çözüyor ve derinin arkasında, cinsel organının şişkinliği kalınlaşıyor ve kısıtlamanın içinde yana doğru uzanıyor.

O kadar şok oldum ki, cevap veremiyorum. Düşüncelerimi sesli dile getirmiş olmalıyım—

"Sadece bir öpücük," diye ağızımdan kaçırdım.

Ve keşke bunu da geri alabilseydim diye düşünüyorum.

Donakalmış bir halde, kaslı ön kolları tam kasılmış halde, ellerindeki damarlar belirginleşmiş. Avuç içlerinin dövüşmekten nasırlaşmış olabileceğini düşünüyorum ve beni bacaklarımdan arasına aldığı anda bu ellerin iç kısmında nasıl bir his vereceğini merak ederek kendimi şaşırtıyorum.

Merc düğümü yeniden bağlıyor. "Pekala, o zaman bir öpücük."

Ve hâlâ cinsel organının uzunluğu ve kalınlığı artmaya devam ediyor. Ve artmaya devam ediyor.

"Peçem başımda kalacak."

Söylediğim son şey bu. Birdenbire nefes alamıyorum, ama önceki paniğimin aksine, bu boğulma hissi tatlı geliyor. Göğüs kemiğimin arkasında kalbim düzensiz atıyor, sonra da gürliyor.

"Sadece bir öpücük." Şimdi derin sesi mırıltıya dönüştü. "Peçen hâlâ üzerindeyken... Evet, sorun olmaz."

Öne doğru düşüyor ve tam yüzüstü düşeceğini düşündüğüm anda, elleri düzleşiyor ve avuç içleri tünelin taş zeminine ağırlığını veriyor. Sonra çömelmiş bir şekilde bana doğru yaklaşıyor, uzun, siyah saçları aşağı sarkıyor, örgüler özgürce sallanıyor, devasa omuzları her zamankinden daha geniş.

"Beni yiyecek misin?" diye fısıldıyorum.

"Evet, öyleyim."

Güzel. Tamamen ele geçirilmek istiyorum. Damarlarımda şimşek çakıyor, korku ve arzunun baş döndürücü bir karışımı—ama henüz onun tamamına hazır değilim, henüz değil. Yine de, o çok büyük ve burada aşağıda yalnızız. Sunmadığım şeyi kabul edeceğini sanmıyorum, ama bundan emin değilim. Yine de öğreneceğim.

Şu anda.

Yüz yüzeyiz, aramızda sadece çarşafların kayması var. Ondan gelen deri ve sedir ağacının o baharatlı kokusunu alabiliyorum ve bu koku havadaki küf ve çamur kokusunu yok ediyor. Bakışlarım dudaklarında kalıyor ama yaralı bakışlarındaki ateşi, ham cinsel ihtiyacı hissedebiliyorum.

Başını yana eğiyor ve bunu yaparken yüzünü çerçeveleyen örgülerinin ucundaki boncuklar çınlama sesi çıkarıyor.

"Ağzını bana ver," diye homurdandı.

Ani bir hamleyle üzerime geldi ve dudakları hiç arama yapmadan, sanki peçe yüzümün çoğunu gizliyormuş gibi, benimkileri buldu.

Her şey kayboluyor. Tünel, ölü balaslar, durumumuz. Sıcak ve yumuşak bir şey ağzımın üzerinde ileri geri hareket ederken, dünya ona indirgeniyor. Bize. Bunun nereye götüreceğine, tıpkı bir heyelanın bir dağı yerle bir edip her şeyi beraberinde götürmesi gibi. Aniden, pençe gibi bir ihtiyaçla

titriyorum, sanki pantolonunu bitirmiş ve eteğimi kaldırıp kendi cinsel organımla benimkine ulaşmaya çalışıyormuş gibi içim açılıyor.

Merc yavaşladığında, zamanın durduğundan mı yoksa bin yıl geçtiğinden mi emin olamıyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Ama o olduğu yerde kalıyor.

Ta ki önceki yerine geri dönene kadar.

Meşaleye bakarken dalgın dalgın görünüyor.

Hayır, hiç hoşuna gitmedi.

Küfreterek yana doğru çekildi ve sanki bir kırıışıklığa sıkışmış bir şeyi düzeltiyormuş gibi elini beline götürdü. Tekrar yerine oturduğunda boğazını temizledi.

"Sorun ne?" diye sordum sertçe, nefesim kesilmişti.

"Yine de işi yapacağım." Sözleri sertti. "Size söylediğim gibi, zaten Badlands'e gidiyorum."

Nemli peçenin üzerinden ağzıma dokunuyorum ve hâlâ dudaklarını hissedebiliyorum.

Ona neyin yanlış olduğunu sormadan önce, tünel duvarına yaslandı, bacaklarını uzattı ve kollarını ve ayak bileklerini çaprazladı. Vücudunun hareketsizliğinden gözlerini kapattığını anladım ve yüzüne bir göz atmaya cesaret ettim.

Göz kapakları kapalıyken, nihayet onu incelemek için zaman bulabiliyorum. Alnı geniş ve kaşlarında hiç kavis yok, sadece düz burnunun köprüsünden geçen iki düz çizgi var. Yanakları belirgin, altlarındaki çukurlar kalın çenesinin kesiminden önce vadiler gibi. Sakal izi yok ve eğilerek gömleğinin yakasına bakıyorum. Kaslı göğsünde koyu renk kıl olup olmadığını görmek için çok yukarıda.

Dikkatimi tekrar ağzına çeviriyorum; alt dudağı çok daha dolgun, üst dudağı ise tepesindeki kıvrımda minik bir yara iziyle bozulmuş. Gözünü yaralayan şeye kıyasla çok daha hafif, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir çizik. Acaba derisinde kaç farklı şiddette yara izi daha kalmıştır diye merak ediyorum.

"Uyuyabilirsen uyu," diye emrediyor bana. "El feneri neredeyse söndüğünde şafak sökecek ve tekrar deneyeceğim."

Onun sessizliğinde kendimi terk edilmiş hissediyorum, kulaklarıma yalnızca birbirimize bağlı alevimizin ateşli çıtırtısı ve tavandan durmaksızın damlayan suyun davul sesi ulaşıyor.

Ama duyduğum sadece bu değil. Zihnimde sesi sürekli tekrar ediyor: "İşi yine de yapacağım... Her halükarda Badlands'e gidiyorum."

Tek bir öpücükle beni aramızdaki anlaşmadan kurtardı.

Onun duruşunu taklit ederek, ben de gözlerimi kapattım ve bir kaya tırmanışına yaklaşırken göstereceğim aynı kararlılık ve gayretle dinlenmeye karar verdim.

Gözlerim tekrar açıldı. Benden herhangi bir izin almadan, gözlerim yavaşça sağlam botlarına indi ve deri kaplı baldırlarından dizlerine, oradan da uyluklarına doğru ilerledi. Bacakları açık bir şekilde uzanmış haldeyken, pantolonunun ön kısmını görebiliyordum. Dik duruyordu ve ince işlenmiş deri, vücudunun hiçbir yerini örtmeyen ikinci bir deri gibiydi.

Başının hatları ve kalın penisinin şekli o kadar belirgin ki, neredeyse çıplak gibi.

Onun bu kadar güçlü olması hiç de şaşırtıcı değil. Sanki onun uyarılması, kendisinin geri kalanından daha az etkileyici olacaktı gibi—

"Bana öyle bakmaya devam edersen," diyor hafif bir eğlenceyle, "yanlış tahmin ettiğimi ve belki de gerçekten beni istediğini düşüneceğim."

Yüzüm meşale gibi kızarılarak başka yöne baktım. Sonra sözlerinin anlamı ortaya çıkınca kaşlarımı çattım. "Bu yüzden mi durdun?" Boğazımı temizledim. "Yani—"

"Sana söyledim, vahşi değilim. Dudakların benimkine hiç değmedi ve bana vermeye hazır olmadığın şeyi ben de almayacağım. Şimdi ikimiz için de bir iyilik yap ve uyumaya git."

Parmaklarımı tekrar dudaklarıma götürüyorum. Ona nasıl öpüşeceğimi bilmediğimi, onun benim için ilk ve -şimdi karşılaşacağımız şey göz önüne alındığında- tek kişi olduğunu söylemek istiyorum.

Ve onun dudaklarını nasıl memnun edeceğimi bana öğretmesini çok isterdim.

Bunun yerine, gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

Bazı şeyleri kendime saklamam en iyisi.

Balıklarla İlgili On Dokuz Konu.

“Vakit geldi.”

Bir ara uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda Merc'in başımda durduğunu gördüm. Yine ıslanmıştı, sanırım biraz daha keşif yapmıştı ve azalan meşale ışığında, ikinci bir deri gibi gövdesine yapışan kılıf bana oldukça etkileyici bir görüntü sunuyordu—özellikle de file zırhını alıp üzerine takarken.

Her hareketinde kasları kasılıp gevşiyor, içindeki güç alev gibi büyüleyici. Ve içim ısınıyor.

En azından o konuşmaya devam ettiği sürece.

“Bunu şimdi yapmalıyız.” Silahlarını kuşanmaya başlarken havuza doğru başını salladı. “Gün ağarmadan önce seni köyden uzaklaştırmamız gerekiyor ve benim de çöken bölgede yolumu bulabilmem için yeterli güneş ışığı var—”

"Yüzmeyi bilmiyorum."

Bu onu, sanki tokatlamışım gibi susturdu. "Ne demek yapamazsın—"

“Gençken birkaç kez denedim.” Yüzüm yine kızarıyor, ama bu sefer utançtan. “Yapamam.”

"Elbette yapamazsın," diye mırıldandı deri ceketini ve sırt çantasını giyerken. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

“Batıyorum—”

Merc sabırsız bir eli savurduktan sonra çantasını karıştırmaya başladı. "Sanki biliyordum ve bu yüzden bunu getirdim. Ayağa kalk."

Elinde bir ip tutuyor ve ben daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi ona bakakalmışken, beni ayağa kaldırıyor. Yaklaşarak, ipin kıvrımlarıyla belime dolanıyor—

Onun kokusu üzerime çöküyor ve derin bir nefes alıyorum. Nasıl olur da her zaman bu kadar güzel kokabilir? Belimin alt kısmındaki bant sıkılaşıırken aklımdan geçen tek şey bu ve ikimizi bir arada tutmak için neredeyse bir adım öne atıyorum.

“Yüzmeyi ben yapacağım.” O her şeyi sıkı bir düğümle bağlarken vücudum ileri geri sallanıyor. “Sen sadece nefesini tutman ve bana karşı koymaman gerekiyor.”

Güçlü, emin elleri, göbek deliğimdeki kravatu son bir kez yokladı. "Bıçağın yanında mı?"

“İşte orada. Sürünün yanında.”

"Onu belinize sokun. Ellerinizin serbest olması gerekecek."

İçgüdüsel olarak pelerinimi almak için eğildim.

"Bunu giymeyeceksin. Seni boğar."

“Ama benim de yanımda getirmem gerekiyor—”

"O şey, ikinizin ağırlığına denk gelecek kadar su emecek. Ben onu akıntıların içinde sürüklemeyeceğim."

Çirkin kahverengi yün kumaşın kıvrımlarına bakarken, bu yolculuk sırasında kendimden daha kaç parçayı atmam gerekeceğini merak ediyorum. Bu şeyi geride bırakma düşüncesi, merdiven altındaki köşemi düşündüğümde hissettiğim gibi beni üzüyor.

"Benimle gerçekten tartışmaya girmeyeceksin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Ben sadece alışkanlığın, derme çatma bir kulübeyi bile eve, o kaba saba pelerini bile rahatlığa nasıl dönüştüreceğini düşünüyorum."

“Duygusallığı bir kenara bıraktığın anda bu dünyada çok daha başarılı olacaksın.”

"Duygularımı kendime saklayacağım, çok teşekkür ederim."

Çantaya bakıp onu geride bırakmaya karar verdim. Uykuya dalmadan önce iyice düşündükten sonra, Bay Lewis'in anlattıklarının hiçbirinin mantıklı olmadığına ve sadece bir sürü efsane uydurdu diye herhangi bir göreve atılmayacağıma karar verdim. Kalabalıkta bir tür güvenlik olduğuna, özellikle de iyi hayatta kalma içgüdülerine sahip insanlarla birlikte olmaya inanarak, kanun kaçaklarının yaşadığı bir kasabada saklanıp hayatta kalmaya çalışacağım. Bu, şeytanların Fulcrum'dan kaçtığı bir ortamda yalnız kalmaktan veya işini kurtarmaya çalışan bir adamın bana uydurduğu yarım yamalak bir hikayeden daha iyi bir seçenek olsa gerek; bu da ya iş yerinden ayrılmamı ve kendimi öldürtmemi ya da en azından bir daha asla kapısından içeri girmememi sağlamamı gerektiriyor.

Bu yüzden çantanın ya da kutunun içine bakmaya zahmet etmedim. İkisinin de içinde ne olduğu umurumda değil.

"Bekle bir dakika." Gözlerimi Merc'in göğüs hizasına diktim. "Pusulanız var mı?"

"Hayır. Neden?"

"Peki, Badlands'e giden yolu bildiğinizden ne kadar eminsiniz?" Gerçi elimizde bir harita yok ki—

“Yolu biliyorum.”

Ya ayrılırsak? Düşünüyorum da. Ya da tek başıma gitmem gereken bir şey olursa? Güney ve batı yönünde olduklarını duydum. Eğer yönümü şaşırırsam veya gece olursa hangi yönde olduklarını nasıl bileceğim?

Aşağıya doğru bakınca bir pusulaya ihtiyacım olabileceğine karar verdim. Ve navigasyon için ihtiyacım olmasa bile, belki de pazarlık yapmak için kullanabilirim.

Çantayı alıp omuzlarıma geçirdim ve itiraz etmesine fırsat vermeden ellerimi ona doğru uzattım. "Eller serbest."

Umarım su, aletin mekanizmasını bozmaz.

Merc, kendi belini bağlarken, geniş kılıcını sırtına bağlarken ve vücudunun çeşitli yerlerine, kemer veya kılıf aracılığıyla bir tür silahın sabitlendiği yerlere vururken mırıldanıyor. Sonra, hem kendi ustası hem de kendi öğrencisiymiş gibi başını sallıyor ve bunun eğitiminin bir parçası olduğunu belirtiyor.

"Hadi ama, şu işi bir an önce bitirelim."

Arkasını döndüğü sırada kolundan yakaladım. Başını hızla bana çevirdi ve ağzımı açtım. Ama ne diyebilirim ki?

"Bilmiyorum," diye mırıldandı omuz silkerek. "Belki başarırız, belki başaramayız. Ama denemekten ölmeyi tercih ederim, sen de öyle değil mi?"

"Bunu hiç yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Öyleyse hilal ay ile konuş. Kader ve onun gerekleri, benimle ilgisi olan her şeyin çok, çok üstündedir."

Merc, devasa boyunu bükerek havuza giriyor, ta ki su yüzeyine batmadan daha fazla ilerleyemeyene kadar. Bizi birbirine bağlayan gergin ipi ölçerken, ciğerlerim dolmaya başlıyor ve sonra gözlerimi simsiyah suya çeviriyorum. Meşaleye geri bakıyorum. Yakacak kamış neredeyse kalmamış. Yakında burada sadece karanlık, fareler ve ayın bildiği başka neler olacak.

"Seni daha fazla beklemeyeceğim," diyor sabırsızca.

Bir adımımı içeri soktuğum anda sanki zaten yutulmaya başlıyormuşum gibi hissediyorum; soğuk, ıslak su yumuşak tabanlı terliklerimi delip geçiyor ve doğrudan etime saldırıyor. O pis, yapışkan dalganın bir adım daha atmadan baldırlarıma doğru yükselmesi beni çılgılık atmaya itiyor.

“Bunu yapamam—”

"Başka seçeneğin yok, unutma." Merc elini uzattı. "Ve sonuna kadar seninle olacağım. Seni orada yalnız bırakmayacağım."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, bizi birbirimize bağlayan ipe hafifçe vuruyor. "Ama artık vakit kaybetmeyelim. Burada ne kadar uzun süre kalırsak, işler o kadar kolaylaşmayacak. Sen ise gittikçe daha çok korkacaksın."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

Hâlâ hareket etmediğimde, beni öne doğru çekiyor ve tünelin zemini aniden aşağı doğru iniyor, bu da sendelememe ve suya düşmeme neden oluyor. Hiç şüphe yok ki, hendeğin altına doğru düşüyor.

Su dizlerime kadar yükseldiğinde, onun yanındayım. Onun gibi eğilmeme gerek yok ve tıpkı bir teknenin dibinde çırpınan bir balık gibi, göğüs kafesimle havayı kasılarak yakalamaya çalışıyorum.

"Hep birlikte üç derin nefes alacağız."

Sesi o kadar sakın ki, tünelde sıkışıp kalmış ve güvenliğe ulaşmak için balıkların arasından yüzmek zorunda kalan tek kişinin ben olduğumu hissediyorum—

"Bir."

Nefes alırken burnum yanıyor. O nefes verirken de aynı şeyi yapıyorum, göğsünün genişleyip inmesine odaklanıyorum.

"İki."

Ciğerlerim gerilmeden sızlayana ve göğüs kemiğim kırılacakmış gibi hissedene kadar çekme işlemi tekrarlıyorum. Cesede şöyle bir bakıp kavgayı hatırlıyorum.

Onlardan sayısız daha fazlası bizi bekliyor.

"Üç-"

Son nefesi alırken her şey hızla gelişti. Merc çevik bir dalışla su seviyesinin altına indi ve ben ne yaptığını anlamaya bile fırsat bulamadan belimden çekilip suyun altına daldım. Soğuk suyun beni bir anda yutmasının şoku, ciğerlerimdeki tüm havanın burnumdan ve dudaklarımdan dışarı fırlamasına neden oldu.

Her şeyimi kaybediyorum. Ve sonra nefesim kesiliyor—

Ağızma buz gibi bir yumruk gibi su doluyor. Çırpınarak, ipe mücadele ederken bir yandan da suyu öksürerek dışarı atmaya çalışıyorum; beynim bana geri dönüp tekrar denememiz gerektiğini söylüyor. Ancak Merc

inanılmaz hızlı gidiyor ve ben de bizi bağlayan ipe tutunup çekmeye çalışıyorum, boğulmanın çoktan başladığını işaret etmeyi umuyorum.

O, güçlü kulaçlarıyla beni de sürükleyerek yüzmeye devam ediyor.

Gözlerim karanlıkta fal taşı gibi açılıyor ve en azından daha fazla şey boğazıma kaçmasın diye ağzımı kapatıyorum. Kollarım ve bacaklarım işlevsiz hale gelirken, zihnim karmakarışık ve dönüyor, düşüncelerim kulaklarımdaki uğultu gibi, tamamen gürültü, hiçbir anlam yok. Tünelin tavanının keskin bir şekilde alçalan açısında tökezliyorum, bilincimi tekrar kaybedeceğimin farkındayım, tamamen yabancı olan bu kaldırma kuvveti beni dehşete düşürüyor—

Aniden başım o tanıdık, keskin ağrıya sızladı ve soğuk, gece yarısı boşluğunda bir görüntü belirdi:

Okyanus.

Gün doğarken okyanusun muhteşem manzarası.

Ve ben tuzlu, ılık dalgalara doğru ilerliyorum. Su altına dalıyorum ama korku yok. Sadece neşe ve güven var; kollarım açılıp geri çekiliyor, bacaklarım topuklardan kurbağa gibi kıvrılıp itici güçle tekme atıyor, koordinasyonum nefes almak kadar doğal ve rahat. Tekrar tekrar, denizin tatlı, dalgalanan bedenini okşuyorum, kalbim şarkı söylüyor.

Hava almaya ihtiyaç duymadan yüzüyorum, çünkü Anathos'un en iyi doğal bariyeriyle birim; bu bariyer bizi kuşatmalardan korudu ve binlerce yıldır izole değil, güvenli bir şekilde, ufuk ötesinde ne varsa onlardan uzak, gelişmemize yardımcı oldu.

Balık gibi yüzüyorum.

Mükemmel.

Yirmi Son Yemek İntikam Alıyor.

Soluk bir ışık bana yol gösteriyor. Aydınlatma, yoğun bir perdenin ardındaki bir fener gibi bulanık suda asılı duruyor ve bir güve gibi, ona doğru yöneliyorum, gittikçe hızlanarak kulaç atıyorum. Fenerin yanına ulaşmak için yükselmeye başlamalıyım ve yükseliyorum da, ta ki gövdemde bir tür dirençle karşılaşana kadar. Daha fazla ilerleyemeyince, kaygan suya tutunarak pençelerimi suya saplıyorum—ama sonra aniden özgür kalıyorum. Akciğerlerim inkar edilemez bir aciliyetle yanmaya başlar başlamaz, özgür kalıyorum ve yüzeye yaklaşıyorum ve bu bana ihtiyacım olan ekstra enerjiyi veriyor. Kendimi kulaçlarla ilerletirken şaşırtıcı derecede rahat olsam da, iliklerimde bir zamanlayıcı işliyor. Yakında derin bir nefes almam gerektiğini biliyorum.

Gitgide daha da yaklaşıyor. Daha büyük ve daha parlak, şimdi ışık—

Yüzeye fırlayarak, başımdaki örtüyü yırtıp ağzım sonuna kadar açık bir şekilde nefesimi veriyorum. Nefes alışım panik dolu değil. Her kasımın ve tüm kemiklerimin kendi akciğerleri varmış gibi, tüm vücudum aynı anda havayla doluyormuş gibi, istikrarlı, emin ve derin bir nefes. Bu, daha önce hiç bilmediğim bir özgüvenle gerçekleşiyor—

Sallanan bir şamandıraya yerleşirken, gerçeklik bir anda geri dönüyor. Burası sahil değil. Burası pis kokulu hendek ve yüzümü kalın bir tabaka halinde kaplayan çamurun arasından, kahverengileşmiş nilüfer yapraklarının arasında bala balıklarını çılgınca arıyorum. Hiçbirinin çıkıntılı, sallanan gözlerini göremiyorum—

Ama ben de Merc'i göremiyorum.

Dairesel bir şekilde dönen köy duvarı, üzerimde yükseliyor, insan eliyle yapılmış devasa bir dağ gibi. Burası arka taraf, neredeyse köprüünün ve kapının hemen arkasında. Bunu, yıpranmış taş ve ufalanmış harç üzerinde dans eden benekli güneş ışığından anlayabiliyorum. Bu etkiyi yaratmak için yaprakların arasından geçmesi gerekiyor.

“Merc,” diye tısladım, böylece savunma siperimizde bekleyen herhangi bir muhafızın dikkatini çekmeyeyim. “Merc.”

Birdenbire ipi hatırladım. Ellerim belime bağladığı düğüme uzandı ve gevşek ipi çekmeye, çekmeye, çekmeye başladım—

Son, önceden bir şey söylenmeden geliyor ve ben onu sudan çıkarıyorum. Beklenmedik sürpriz, kusursuz bir şekilde kurgulanmış.

“Merc!”

Derin bir nefes alarak suya dalıyorum, ama kollarımı sallayıp kendimi daha derine çekerken hiçbir şey göremiyorum. Ciğerlerimi tekrar suyla doldurmam gerektiğinde yüzeye çıkıyorum.

Aramaya devam etmek için nefesimi içeri çekerken, benden üç adım ötede baloncuklar belirdi: Telaşlı hareketlerim canavar muhafızlardan birini bana çağırdı. Kader! Yeneceğim—

Belki de hareketsiz kalmam gerekse de, hendeğin taş duvarına doğru ellerimi uzatmaya başladım. Bütün vücudum kadar yukarıda yükselmesi, sucul yırtıcılar için hazırlanmış bir çukurda olduğumu fark etmemi sağladı ve tıpkı bir yemeğin onu çevreleyen kenarı aşma umudunun olmaması gibi, yukarıdaki çimenlere çıkıp oraya ulaşmayı da hayal edemiyorum.

Yediğim ve hâlâ sindirmekte olduğum balas, kardeşleri tarafından intikam alınmak üzere. Hesabı kapattıklarının farkında olmasalar bile—

Arkamda büyük bir su sıçraması patlak veriyor ve canavar su yüzeyine sert bir şekilde inerken, bir gelgit dalgası beni ileri doğru itiyor ve anında kapanacak bir avantaj sağlıyor. Panikle suya vurarak daha hızlı kürek çekiyorum—

"Beni bekle, neden beklemiyorsun?" diye sabırsız bir ses geliyor.

Şaşkınlıkla yana döndüm ve ivmeyle ilerlemeye devam ettim. "M-Merc?"

Tüm olumsuzluklara rağmen ortaya çıktı ve beni görünce o da en az benim kadar şaşkına dönmüş görünüyor.

"Ne oldu?" diye haykırdım.

"Yüzmeyi bilmiyorsun, ha?" diye mırıldanıyor, örgülü saçlarını geriye itip elini yüzüne indirirken. "Lanet olsun, yüzgeçlerin var—"

"Arkanızdayım!"

Balaslardan ilki beliriyor, kırmızı gözleri çıkıntılı sırtının altından parlıyor. Merc, bildirdiklerimi değerlendirmekle uğraşmıyor. Benim için güçlü kürek çekme hareketlerine başlıyor ve biliyorum ki bize yardım etmenin tek yolu, imkansız hendek kenarına doğru hücumu yönetmek.

Taşlara vardığımda, künt parmaklarımı yosunlu, pürüzsüz yüzeyli kayaların arasındaki çatlaklara sokmaya çalışıyorum ama tutunacak bir yer yok, sümüksü tabaka herhangi bir şekilde tutunmamı engelliyor. Tekrar geriye bakarken bile bir şekilde tutunacak bir yer bulmaya çalışmaya devam ediyorum. Merc bana o kadar hızlı yaklaşıyor ki, arkasında bir dalga izi

bırakıyor, ama bu dalgalanmalar bizi daha da cezbetmiş durumda. Suyun diğer ucundan dört beş bala balığı daha belirmiş, kuyrukları avlanan kedilerin tembel hareketleriyle ileri geri sallanıyor.

Fareyle oynanmadan hemen önce.

Merc yanıma gelir ve kendini duvarın üzerine atar. Benim gibi o da başarısız olur, ama denemekten vazgeçmez. Tek bir hamlede döner ve kılıcını kınından çıkarır, ucu su yüzeyine çıkar ve güneş ışığında ıslak bir şekilde parlar.

Bizi savunmasının imkanı yok ve hepsi üzerimize doğru yaklaşıyor, canavarlar birbirleriyle didişiyor, ilk ısırığı kimin alacağı konusunda dişlerini göstererek kavga ediyorlar. Ve bu sıranın arkasında, saldırmaya hazır sayısız başka canavar daha var.

Tekrar kaygan taşlara doğru kendimi atmaya devam ediyorum ve benzer bir dizi pençeleme hareketi, bir şeyin—ya da birinin—umutsuzca kendini kurtarmaya çalıştığı uzun çizgiler fark ettiğimde boğazımda bir çığlık düğümleniyor; bu tür bir mezar taşı beni dehşete düşürüyor—

Gözümün ucuyla, balalardan birinin yandan üzerime doğru hızla yaklaştığını görüyorum. Yaygın olan önden saldırma yöntemini seçmemiş ve bu düşüncesinin ödülü olarak beni ve Merc'i hedef alacak.

Siperdeki muhafızlar cehenneme gitsin. Çığlık atmaya başlıyorum—

İşte o sırada yılan kafama kondu.

Yirmi Birinci Bölüm: Yılan ve Mezar.

Sürüngenlerin haksız karşı saldırısına öfkelenerek yılanı vurmaya çalıştım, ama yılan inatçıydı, başıma dolanıp omuzlarımdan aşağı düştü. Yardım için Merc'e baktım, ama onun da kendi sorunları vardı ve hepsi beni korumakla ilgiliydi. Kendini benimle şimdi bir balas çemberi haline gelen şeyin arasına koymuş, kollarını genişçe açmış, geniş kılıcı hazırda tutarken suyun üzerinde kalabilmek için çırpınıyordu. Saldırıya geri sayım başlamıştı ve yırtıcılar artık birbirlerini ısırarak yerine odaklanmışlardı.

Sağdan bana doğru gelen, kirli sarı dişlerle dolu şeytani bir sırıtışla çenesini açtığı anda, yılanı yakalayıp üzerimden çekip aldım.

Elimde tuttuğum şeyin hiçbir mantığı yok.

İp netleşmeye başlarken, yukarıdan bir erkek sesi, "Seni buradan çıkaracağım! Sıkı tutun!" diye seslendi.

Aklımın bir köşesinde, bu adamı daha önce duyduğumu biliyorum ama bağlantıyı kuramayacak kadar kafam karışık. Önemli olan tek şey, belki de bu bir çıkış yolu olabilir.

"Merc! Bir ip!"

Saçından bir tutam tutup geriye doğru çektim. Pozisyonunu değiştirmede ama omzunun üzerinden bana dik dik bakarken, ipi yüzüne doğru ittim.

"Çekmeye başla!" diye bağırdım kurtarıcımıza.

Gevşek parçayı alıp kendime sarıyorum, tutunacak gücümün olmadığını gayet iyi biliyorum. Anında sudan yükseliyorum ve yeşil, kahverengi ve eski pekmez gibi yapışkan köpük, sanki hendek sahipleniciymiş gibi -ya da en azından balasların kenarına yapışmış gibi- saçlarıma ve vücuduma yapışıyor.

"İpi tut!" diye bağırdım Merc, saldırganlarımıza doğru dönerken. "Merc!"

Gittikçe daha yükseğe çıkıyorum, ama şimdi kurtarılmayı engellemeye çalışıyorum, kaygan taşlara karşı geri adım atmaya gayret ediyorum.

"Merc!"

Tam duvarın kenarına vardığımda, balalardan ilki ona doğru yöneldi.

Sert eller beni kavrayıp yamaca doğru çekti ve kuru zemine düşer düşmez, kendimi yamaçtan aşağı atarak geri süründüm.

Tam o sırada balaların en büyüğü, çenesi sonuna kadar açık ve paralı askerimin kafasına dikilmiş halde, iğrenç bir sıçramayla ileri atıldı.

“Merc!” Beni yerimde tutan kim olursa olsun ona karşı koyuyorum.
“Merc—”

"Durmalısınız," diyor biri öfkeyle. "Bu iyi değil. En azından güvendesiniz—"

Balas ölümcül bir isabetle saldırır, dişleri yüzünü örtmek için kaldırdığı koluna çarpar ve ardından vahşi yaratık su altına dalarak avını da beraberinde götürür.

Merc gitti.

Bu dehşet beni susturuyor ve çaresizlik içinde, çalkalanan suda bir şey arıyorum, göreceğim şeyin beni kesinlikle yıkabileceğinin farkındayım: Bir bacak. Bir el. Kader bizi korur... bir kafa, sonunda o uyumsuz gözlerle karşılaşabileceğim yer, çünkü ölüm çoktan tanıdığım en olağanüstü adamı benden aldı—

Hendek içine düşünüyorum, bedenim öne doğru yuvarlanıyor.

Aniden tekrar yukarı çekilip bir bez bebek gibi sallandım. "Durun! O sizin hayatınıza değmez!"

Önce altın rengi bir aura gözüme çarpıyor, ardından yakışıklı, erdemli yüz ve kraliyet nişanı belirginleşiyor. "Julion? Burada ne yapıyorsun?"

"Her şey yolunda," diyor nazik bir şekilde.

Merc'ten o tonda bir ses duymayı çok isterdim diye düşündüm. Ve bu beni tekrar konuya getirdi.

“O olmadan yapamam.” Vücutuma doladığım ipi çözüp, ipi tekrar dudağın üzerinden attım ve bir kez daha dışarı doğru eğildim. “Merc, ip! Al... ipi...”

Sesim kısılıyor. Çok aşağıda—yattığım yerden, üzerimdeki pislikle kaplı, sıırılsıklam ve kederli halimden imkansız bir mesafede—hendek suyu huzursuz, ama su kabarcıkları duruyor. O siyah örgülü saçları ve o sert yüzü, geniş kılıcı ve daha geniş omuzları ne kadar umutsuzca ararsam arayayım, bulabildiğim tek şey, ara sıra yukarı doğru kıvrılıp bulanık derinliklere geri dönen bir balas kuyruğu.

Ve sonra her şey sakinleşmeye başlar.

Omzuma nazik bir el dokundu ve irkildim. "Korkma. Seni koruyacağım."

Ama ben parlak zırhlı şövalyeyi istemiyorum. Ben paralı askeri istiyorum.

“Merc...”

Başımı ellerimin arasına alıp geriye doğru yığıldım ve sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi ağladım. Kaçmaya çok yakındık. Keşke o...

"Kaderler!" diye bağırdı Julion.

Balçıklı ellerimi indirdiğimde... gördüklerime inanamıyorum. Anlayamadığım bir nedenden dolayı, Merc, yükselen bir balasın sırtında gidiyor gibi görünüyor; geniş kılıç, çenelerinin arasında bir parça gibi duruyor, güçlü vücudu balasın boynunun arkasına oturmuş, kılıcın kabzasını veya ucunu sırayla çekerek ileri doğru hareketi yönlendiriyor. Bu sırada balas, yolcusuna karşı mutlak bir öfke içinde ve bu öfke, ikisini de bu cehennem ateşi yolculuğuna iten pervane görevi görüyor.

Tam bana doğru geliyor. Tam duvara doğru.

Sanki o canavarı -ve kendini- doğrudan taşlara doğru sürecekmış gibi.

“Ne yapıyorsun!” Ayağa fırladım. “Merc—”

Merc, atletik bir hamleyle yukarı sıçrar ve tahta üzerinde sörf yapıyormuş gibi dengesini koruyarak botlarını çıkıntılı omurgaya yerleştirir. Ve tam doğru anda, geniş kılıcı dişlerle dolu o ağızdan çekip çıkarır, savurur ve balas'ın arkasına saplar. Çirkin, kırmızı gözlü kafa yukarı doğru kıvrılırken ve canavarın gövdesi sudan çıkarken, efendisi bir adım, iki adım, üç adım ileri atlar—

Teknenin burnundan atlayarak kendini hendeğin duvarının kenarına fırlattı.

Kader, kurtulamayacak. Diğer balalar pozisyonlarını geri çekip yeni bir çember oluştururken, taş duvarlara çarpacak, bayılacak ve o korkunç suya ve o sarı dişlerin arasına düşecek.

“Merc!”

Tam da tüm vücuduyla darbe indireceği anda, geniş kılıcının ucunu harçla örülmüş bir yarığa doğrultuyor. Darbe tam isabet oluyor ve kılıcın kabzasını iki eliyle kavrayarak, çevik bir şekilde bacaklarını yukarı ve etrafına doğru sallıyor—

Tam o sırada bala balıklarından biri onun peşinden sudan fırladı.

O çeneler havayı hedef alırken, Merc özgürce uçuyor, kusursuz bir takla atarak her iki ayağı da altında, çimenlerin üzerine düşüyor ve kılıcı hala

sağlam avuçlarının içinde tutuyor.

Nefes nefese kalmış. Ama son derece canlı ve bir tanrı gibi gülümsüyor.

Julion, "Şey," diye karşılık veriyor, "bu zavallı yaratıklara binilebileceğini bilmiyordum."

Düşünmüyorum bile. Ve bu, elbette, paralı asker söz konusu olduğunda benim bir kusurum.

Sevinç çığlığıyla kendimi ona doğru atıyorum ve Merc beni tek koluyla kolayca yakalıyor; kahkahası o kadar derin ve erkeksi ki, içindeki tatmin güneş ışığından bile daha sıcak—ve beni döndürüp dururken gülmeye devam ediyor, bacaklarım havada savrulurken ben de bu mutlu boşalmanın bir parçası oluyorum.

Ve sonra duraklama anı gelir, aptalca dönmemiz durur, yüzlerimiz neredeyse birbirine çok yaklaşır, bedenlerimiz tamamen birbirine çok yaklaşır.

Julion'ın boğazını temizleme şekline bakılırsa, sanki çıplakmışız gibi geliyor.

Merc'in kollarından kendimi kurtarıırken yüzüm kızardı ve kendimi gösterdiğim için paniğe kapıldım. Ama endişelenecek bir şey yoktu. Kollarımı savurduğumda derimden eser kalmamıştı, sadece hendekten gelen çamur vardı. Yüzümden ayaklarıma kadar her yerim donmuş bir balçıkla kaplıydı.

Onun örtüsüyle gizlenmiş, diyebiliriz.

Julion onaylamaz bir tonda, "Anladığım kadarıyla ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedi.

Yirmi İki Boyut Meseleleri Üzerine.

Sonbahar ormanının derinliklerinde, yaprakları kızıl ve turuncuya dönmüş kalın bir yüksükotu ağacının gövdesinin ardında, son derece iğrenç iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Havadaki soğukluk tüylerimi diken diken ediyor, kemiklerimin buz sarkıtlarına dönüştüğünden emin oluyorum. Julion bana temizlenmem için bir torba dolusu taze su verdi – üzerimdeki şeylere karşı ne kadar faydası olabilir ki – ve dişlerimi sıkıp, kendimi hazırlayarak, suyu başımın üzerine boşaltıyorum.

Etrafımı güllerin ve daha önce hiç koklamadığım diğer çiçeklerin muhteşem kokusu sarıyor.

Bu su değil.

Saçlarımın her telinin kökünde bir karıncalanma hissederken, parmak uçlarımı burnuma götürüyorum. Sonra birbirine sürüyorum. Yağlı, büzücü bir madde bu ve giderek yoğunlaşıyor. Vücuduma doğru baktığımda, ayaklarıma doğru bıraktığı köpüren iz ısı üretiyor.

Torbanın geri kalanını başıma döküyorum, gözlerimi kapatıp bu beklenmedik hediyeğin tadını çıkarıyorum. Çok geçmeden, çamur kadar temizleyiciyle de kaplanıyorum ve nasıl durulanacağımı düşünürken, çözelti buharlaşmaya başlıyor. Önce saçımı ve kafa derimi buharlaştırarak, hendeğin pis kokusu ve balçığı da onunla birlikte gidiyor ve çilli cildim ortaya çıkarken ön kolumu izliyorum. Başımı kaldırdığımda, beyaz saç tutamlarının kuru ve kabarık olduğunu görünce şaşırıyorum ve bir kısmını burnuma yaklaştırdığımda, çiçeksi koku kalıyor.

Merc bu konuda ne düşünürdü acaba?

Aklıma geldikçe, vücuduma akan ve iç organlarımı harekete geçiren o sıcaklığın daha da alevlenmesi doğru geliyor. Bu hissin tadını sürdüğü anlarda çıkarıyorum ve bittiğinde o yatıştırıcı rahatlığı özlüyorum. Sonuç olarak, soğuk kalıyorum ve birçok yerimde morluklar ve kesikler olduğunu fark ediyorum.

Giyinme vakti geldi ve neyse ki, Julion'un bana sağladığı bu banyo malzemeleri sadece bunlarla sınırlı değil. Bir dala asılı, o kadar ince dokunmuş yünden yapılmış, adeta havadan ibaret açık mavi bir erkek iç gömleği var. Ayrıca daha kalın lacivert bir ceket ve bir çift binicilik pantolonu da var; ikisinin de paçalarında gümüş gibi görünen bir desen

bulunuyor. Son olarak, o mavi kumaştan kıvrımlar halinde yapılmış ve daha fazla gümüş dikişle süslenmiş bir türban da verilmiş bana.

Titreyerek üzerime kıyafetleri geçirdim. İçlik aşırı boldu, kollarını kıvırdım. Sıkıca oturması gereken binicilik pantolonlarıyla biraz daha şanslıydım; sadece ayak bileklerim ve baldırlarımın etrafında toplandılar. Julion'un eyer çantalarından aldığım ince bir deri kayış, bel bandının kalçalarımın kaymasını önlemek için ilmeklerden geçti ve sonra üzerimdeki ıslak, çamurlu yığına bir göz attım.

Bir şekilde bir şeyden yüzümü kapatmam gerekecek. Ama temiz ve kuru kıyafetler giydiğim şu an, bunların hiçbirinin üzerimde olmasını istemiyorum.

Bu arada, çantaya yöneliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, etrafında bir kir birikintisi var; kumaş, üzerimdeki her şeyin sünger gibi emdiği kiri geri püskürtüyor gibi görünüyor. Eğilip ağzını açtığımda ise iç kısmının tamamen kuru olduğunu görünce de şok oluyorum.

Saklamak.

O eski tanıdık ses kırbaç gibi çatırdıyor ve tıpkı tırıs temposundan yavaşlayan bir at gibi, kendime gelip türban benzeri şapkayı inceliyorum. Saçlarımı bir araya toplayıp yukarı doğru sarıyorum ve örtüyü başıma geçiriyorum. Kumaş şeritlerinden oluştuğu için üst katmanın ucunu koparıyorum ve uzunluğu yüzüme düşerek dünyayı mavi bir pusla örtüyor. Peçeyi yerinde tutmak için gömleğin içine sokuyorum ve daha kalın dış ceketi giyerek işi tamamlıyorum.

Son olarak Mare'nin kadife para kesesini iç çamaşırimdan çıkarıyorum. Kese eski tertemiz halinden eser kalmamış, ama içindeki paralar güneş ışığı gibi parlıyor. Hepsini dışarı döküp, ince kumaşı büküp, büküp, bükerek bulanık çamuru çıkarıyorum. Sonra da Julion'un mesanesinde kalan son parayı kullanıyorum.

Benim durumumda olduğu gibi, bu da bir yeniden doğuş.

Kurutulmuş, temiz bir torbayı yeniden dolduruyorum ve lacivert paltonun içine yerleştiriyorum.

Sırt çantamı omzuma takıp ağacın arkasından çıktığımda, bekleyen iki adam da öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

"Erkek çocuğa benziyorsun," diyor Merc alaycı bir şekilde.

"Gizli bir seyahat için mükemmel bir şekilde giyinmiş."

"Onun tüm o gümüşleri için soyulmasını istediğinizi varsayıyorum."

Julion'un çenesi, sanki tükürmek istediği hakaretleri çiğniyormuş gibi dairesel hareketler yapıyordu. Yanında, Merc ise şövalyenin ağzını açıp her şeyi serbest bırakmasını istercesine bakıyordu.

Gerginliği azaltmak için Julion'a doğru eğildim. "Çok cömertsiniz. Teşekkür ederim."

Julion elini parıldayan altın zırhının üzerine koydu ve karşılık olarak gövdesini eğdi. "Hoş geldiniz."

Boş mesaneyi ona geri verdim. "Peki, sorabilir miyim, bu yıkama sıvısı?"

"Ah, ne kadar güzel değil mi? Çalışanlarım bunu bahçeden hazırlıyor —"

Merc araya girerek, "Bu keyifli sohbeti bozmak istemem ama size şunu hatırlatmak isterim ki, hâlâ sizin ölümünüzü isteyen bir köy var. Ve onlar bu dünyanın öbür tarafında yaşıyorlar." dedi.

Ağır ön kolu, bir fırkateyn gemisinin bomu gibi sallanıyor ve gözlerim, ağaçlık alanın arasından duvara doğru işaret ettiği yeri takip ediyor.

"Yardımcı olmama izin verin." Julion yanıma gelip elimi tuttu. "Bir atım ve çok güvenli bir evim var. Kimse sizi orada bulamaz ve şimdi yola çıkarsak gün batımına kadar orada olabiliriz—"

Merc de aradaki mesafeyi kapatıyor. Ama diğer taraftaki boş avucumu centilmence tutmak yerine, tüm siyah deri kıyafetleri ve yıpranmış çeliğiyle karşımda beliriyor. "Onunla zaten bir anlaşmamız var. Gitmesi gereken yere götüreceğim."

"Karar ona kalmış..."

"O çoktan kararını verdi bile—"

"Ve o da fikrini değiştirebilir..."

"Yeter!" İkisi de bana kaşlarını çatarak bakarken, başımı salladım. "Merc haklı. Onunla bir anlaşma yaptık... Benim güvenli bir yere ulaşmamı sağlayacak."

Bundan pek bir şey beklemiyorum açıkçası. Yolculuk boyunca ya da nereye varırsam varayım.

"Seni öldürtecek." Julion diğer adama öfkeyle bakıyor. "Çünkü işine geldiğinde ya da daha iyi bir teklif aldığında seni terk edecek. Onun gibi adamlar böyle yapar."

"Beni tanımıyorsun, Jyrth."

Neredeyse nefesim kesiliyor. Bunun sebebi özellikle hanımefendi olmam değil, Gauntlet'te geçirdiğim bunca yıldan sonra bile bu kelimeyi daha önce sadece bir kez duyduğum için.

Julion nefes nefese kalır ve tıpkı değerli bir aygırın hazırda beklemesi gibi sırt üstü dikilir. Belki de nallı toynaklarından biri dışkıya değdiği içindir.

"Özür dilerim."

Merc, "İstedğin her şey için yalvarabilirsin," diye mırıldanıyor. "Ve içimden bir ses, senin de muhtemelen bu yönde tercihleri olan biri olduğunu söylüyor. Ama 'benim gibi bir adamdan' ne şimdi ne de asla af dilemeyeceksin, hele de yoluma çıktığın sürece."

Merc, yavaş ve istikrarlı bir hareketle kılıcını kınından çıkarır ve ardından devasa silahı, sanki bir sopadan daha hafifmiş gibi, havada gelişigüzel çevirmeye başlar. Her seferinde kılıcın kabzasını yakaladığında, kılıç eline çarpar ve namusumu bahse girerim ki, bu ses ağaçların arasından yankılandığında, Julion'un kışına bir tokat attığını hayal ediyordur. Ya da daha kötüsünü.

Ah, dur, ben zaten bekaretimi takas etmiştim.

Julion kibirli bir tavırla, "Bu gösteriden etkileneceğimi gerçekten mi sanıyorsunuz?" diyor.

"Benimki seninkinden daha büyük, yani evet, ben de öyle düşünüyorum ___"

"Lütfen hepiniz susar mısınız?" diye yorgunluktan söylüyorum. Sonra Julion'a dönüyorum. "Bizi kurtardığınız için teşekkür ederim—"

Merc araya girerek, "Kendimi kurtardım," dedi.

Ona doğru yaklaşırken gözlerim kısılıyor. "Eğer kıskırtıcılığı bırakmazsan seni o hendeğin içine geri atacağım."

Şeytani bir gülümsemeyle, sesini sahne fısıltısına indiriyor. "Denemenizi görmek isterim. En azından çabanızı beğenirim ve sizin de beğenmenizi sağlarım."

Julion'a yeniden odaklanırken kendi kendime mırıldanıyorum: "İlginiz ve zamanında gönderdiğiniz ip için teşekkür ederim."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Julion.

Merc sözümü keserek, "Bu seni ilgilendirmez—" dedi.

Ona bir kez daha ters ters baktığımda, yapmacık bir tavır takındı, dudaklarını büzerek anahtarı fırlatır gibi bir hareket yaptı. Sonra da Julion'a

doğru kıvrak bir hareket yaptı.

Bir an için, Merc'in sonunda balaslar tarafından yendiğini hayal ediyorum, ben de çok nazik davranan altın bir soyluyla ufukta kayboluyorum.

Julion boğazını temizledi. "Öyleyse, öyle olsun. Ama ayrılmadan önce seninle bir şey konuşacağım." Gözlerine bakmasam da, Merc'e gönderdiği kötü bakışı hissedebiliyordum. "Yalnız."

Yirmi Üç: Davet Kibarca Reddedildi.

"Sana karşı çok koruyucu, bunu kabul etmeliyim."

Merc uzaklaşırken, devasa omuzları turuncu ve kırmızı yaprakları yarıyor; benim baktığım derme çatma mavi örtü yüzünden yapraklar kahverengi ve mor görünüyor. Ağaçların arasından onu artık göremesem de varlığını hissedebiliyorum. Gerçi onu gitmeye ikna etmek, bizi hendekten çıkarmaktan daha zordu.

Ardından gelen sessizlikte, parmak uçlarım dış ceketin kollarından birindeki gümüş detayları okşuyor. Çok uzunlar, uçları ellerimin üzerine sarkıyor ama sıcak tuttukları için memnunum.

"Öyle." Sonra, ne olup bittiğini bilmeme rağmen, şövalyeye soruyorum: "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

Julion hemen devam etmeyince, gözlerim altın zırhına kayd. Çarpık yansıma bana bakıyordu; mavi türban, peçe ve kıyafetlerdeki gümüş işlemler, köyümün duvarlarının içindeki halime hiç benzemeyen bir görüntü oluştuyordu. Kendime, "Bu iyi bir kamuflaj," dedim, "ama evimin yakınlarında kalabileceğim kadar da iyi değil."

Ve sonra birden aklıma geldi. Julion yalnız. Aklıma şu geldi: Kalçasındaki mücevherli kılıf içinde taşıdığı, evet, daha küçük olan kılıcı iyi kullanıyor olmalı. Prosperitus'tan aşağıya doğru yolculuk hırsızlar ve haydutlarla dolu, bu yüzden kendini savunma yeteneğine kesinlikle güveniyor olmalı.

Ve bunu başarmakta da başarılı oldular.

"Söyle bana," diye fısıldadım alçak sesle.

"Ejderhaya ne yaptığını gördüm." Bir an duraksadı, sanki Julion gördüklerini doğrulamamı istiyormuş gibi. Sessiz kalınca devam etti, "Prosperitus topraklarının sınırlarında yaşayan, insanları ölüm mağarasından çıkarabilen genç bir kadın olduğunu duydum—"

"O ben değilim," diye yalan söylüyorum. "Sizin için hiçbir şey yapamam—"

"Bu Krallıkta karanlıktan, çökmekte olan denge noktasından gelen bir tehditle karşı karşıyayız. Elbette bu konuşmaları duymuşsunuzdur. Ya da belki de bu ormanlarda cesetleri görmüşsünüzdür."

“Prosperitus’taki ölü ineklerimizi biliyorsunuz, değil mi?” Buna inanmakta zorlanıyorum—

"Hayır, şehirde bizim de kendi tesislerimiz var."

"Mahkemede şeytanlar mı dolaşıyor?" diye korkuyla nefesimi tuttum.

"Ve sizde de bunlardan olduğunu bilmiyordum."

Küfreterek etrafta volta atmaya başlayan Julion'un renkli yaprakların arasından süzülen güneş ışığı, altın zırhında parıldar ve ışıldar. Ruh hali kasvetli bir hal alır, bir savaşçı olduğu düşünülduğünde bu hiç de şaşırtıcı olmayan bir saldırganlık ifadesi takınır.

“Karanlık Kral'ın Büyük Kısıtlama sırasında sürgün edilmesinden bu yana Anathos'ta hüküm süren huzursuz barış,” diyor, “bolluk zamanlarında bile sürdürülmesi zor. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı'nın dört Krallığı, hayatta kalmak için kaynaklar için rekabet ettiğimiz ve aramızda güven olmadığı için, hiçbir zaman hizalı olmadılar ve olmayacaklar. Eğer inandığım şey bir efsane değil de gerçekse, halkımızın iyiliği, Prosperitus'un iyiliği için alınması gereken kararlar var...”

Durup dalların arasından küçük köyümün uzaktaki duvarına bakıyor. İşte o zaman, henüz yıkılmakta olan duvarın içinden yükselen boğuk duman bulutlarını fark ediyorum; bu da gitmem gerektiğinin ve bu kadar gün ışığında ne kadar erken o kadar iyi olduğunun bir hatırlatıcısı.

“Şu anda çok özel bir cesarete ihtiyacım var.” Şövalye omzunun üzerinden bana bakıyor. “Yol boyunca bir yerlerde kaybettiğimi ve artık erişemediğimi fark ediyorum.”

"Bu tür bir diriliş size bağlıdır, başkasına değil."

“Yanılıyorsunuz. Sevgilim yanımda olduğu sürece onu bulabilirim.” Karanlık gözlerine bakmasam da, bakışlarının üzerimde daraldığını hissedebiliyorum. “İşte bu yüzden size ihtiyacım var. Nişanlım ölüyor. Şanslıysam, ... günü kaldı. Onu hayatta tutmanız gerekiyor ki, Prosperitus vatandaşlarına -ki siz de onlardan birisiniz- hizmet etmem gereken görevi yerine getirebileyim.”

Başımı sallıyorum, görebildiğim tek şey Mare. Bu soylu adam fiziksel olarak ondan daha güçlü ve kesinlikle daha yüksek mevkiye ve kaynaklara sahip, ama bir kalabalığa güvenemezsiniz—ya da çılgınca saldırılarında neyi yok edeceklerini tahmin edemezsiniz.

"Benden sonra gelecekleri istemezsin," diye sert bir şekilde söylüyorum.

Onun bu kadar asil bir tavır sergilemesi hiç de şaşırtıcı değil. "Anathos'ta hiçbir ölümlüden korkmuyorum."

"Batıl inançlar, özellikle bir grup halindeyken, silah ve alev taşıyan adamları çok tehlikeli hale getirir."

"Ve benim bir ordum var."

Julion tekrar ileri geri yürümeye başlıyor ve ben de üzerindeki silahları sayarken, savaş atının ne taşıyor olabileceğini de düşünüyorum. Belki de bu kadar güvende olması haklıdır—işlerin normal seyrinde. Ama korkarım ki Anathos'un o hali çoktan ortadan kalktı; sadece bu çözülmeyi yakalamamız biraz zaman aldı.

"Ejderhayla ne yaptığını gördüm." Sesi sertleşti, ayak sesleri yer örtüsünü ezen gürültülere dönüştü. "Önce öldürdün. Sonra geri getirdin."

"Ben öyle bir şey yapmadım." Yalan yine dudaklarımdan kolayca dökülüyor. "Ve korkarım ki çaresizliğiniz sizi delirtiyor—"

"Size ödeme yapacağım." Tekrar durdu ve aramızdaki mesafeye baktı. "Maddi imkanlarım var."

"Paraya ihtiyacım yok, olsa bile size verebileceğim tek şey en içten taziyelerim. Ne pahasına olursa olsun."

Julion küfür ederek bana yaklaştı. "Neden hediyeni saklıyorsun? Benim ve daha birçoklarının hayatının seyrini değiştirebilirsin—"

Ağzımı açıp Zaman Kitabı'ndan, ya da en azından kulak misafiri olduğum kadarıyla, şu sözleri alıntılıyorum: "'İşlerin doğru ve düzgün düzeninde, ölümün çağrısından kaçacak hiçbir şey yoktur.'"

"Geçmişin bayat laflarından beni kurtar." Bana doğru eğildi ve ondan yayılan enerji değişti. Artık bir kahraman değil, bir saldırgan oldu. "Ayrıca, eğer gerçekten buna inansaydın, ejderhayı geri getirmezdin—"

"O canavar kendiliğinden canlandı. Olur böyle şeyler—"

"Bıçağını boğazına sapladıktan sonra gözlerimin önünden kayboldun. Yoksa olanları göremeyeceğimi mi sandın? Her şeye şahit oldum ve bu Krallığı ve halkını korumak için yapmam gerekeni yapabilmem için sevgilimi kurtarmanı istiyorum."

Başımı çevirip, değişmiş yaprakların arasından Merc'in siyah deri ceketli figürünü aradım. Ne zaman dönmesi gerektiğini bize bildirecek bir işaretimiz olmalıydı. Bir ıslık ya da kuş sesi gibi bir şey.

"Kaderler, sizi anlamıyorum." Julion, omzundaki düğümü çözmeye çalışıyormuş gibi kolunu çevirdi. "Siz bir dışlanmışsınız, hiçbir kaynağınız

yok ve size yardım edecek kimse yok, sadece kendi çıkarını düşünen vicdansız bir adam var. Ve ben karşınızda duruyorum, size barınak, koruma ve para sağlamaya hazırım, ama siz bana, o aptal canavara bedavaya verdiğiniz şeyi vermiyorsunuz.”

Ejderhayı kumun üzerinde yatarken, pullarının rengi solmuş halde, o çocukların acısıyla alay edip sopalarla kafasına vururken hayal ediyorum.

“İnsanlar size çok sık ‘hayır’ demiyorlar, değil mi?” diye kendi kendime söylediyimi duyuyorum.

Bu durum onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Gerçekten de öyle değiller. Ama zaten ben de akıllı başında olmayan kadınlardan çok sık bir şeyler isteme alışkanlığında değilim."

“Yani eğer isteğinize boyun eğmezsem, aptallığa mahkum mu olacağım?”

“Size sahip olduğunuzdan çok daha fazlasını sunuyorum!” Şimdi, yere çakılmış bir tasmayla bağlıymış gibi, dar bir daire çizerek yürüyor. “Karşılığında... acımasız ve adaletsiz bir kaderin ortasında merhamet ve lütuf göstermenizi istiyorum. Yine de bana karşı savaşıyorsunuz—”

“Dün geceki kalabalığı hatırlıyor musun?” Öfke sesimi keskinleştiriyor. “O kalabalık, hatırlayabildiğimden beri her an beklediğim ve korktuğum şey. Eğer gerçekten de dediğin güce sahip olsaydım –ki böyle bir güce sahip olduğumu reddediyorum– ve bunu kullanarak sarayındaki herhangi birini, ne kadar adaletsiz olursa olsun, bekleyen mezardan geri getirebilseydim, o şiddet yanlısı kalabalık kesinlikle senin de peşine düşerdi. Sadece köylülerin yırtık pırtık kıyafetleri yerine ordunun üniformalarını giyerlerdi ve silahları meşale ve tırmıklardan çok daha fazlası olurdu.”

Birdenbire sustu. "Hayır, yapmazlardı."

"Kendine çok güveniyorsun."

“Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun.”

“Senin gibiler sandığından daha yaygın.” Başını geriye atıp sinirle gökyüzüne bakarken, daha önce yapamadığım bir şekilde profilini inceliyorum ve onu tüm ihtişamıyla tanıyorum. Zengin ve güzel insanlar, ister erkek ister kadın olsunlar, benim gibilerden çok farklı bir kabile oluşturuyorlar. “Sen, Anathos'ta ölümlü zamanını dilediğini yaparak, istediğini yaparak, istediğin yere giderek ve başkalarını kendi kaprislerine boyun eğdirerek geçiren, soylu ve sarayda doğmuş, varlıklı, iyi yetiştirilmiş

bir adamsın. Ve konumundan o kadar eminsin ki, sadece doğum şansı olan şeyi kendi zekasına ve yaptıklarına bağlıyor.”

"Sen ise sıradan, hiçbir gelecek beklentisi olmayan birisin ve senin konumundaki bir kadının evlenmeyi bile hayal edemeyeceği türden bir güvence sunuluyor."

“Yanlış,” diye çıkıştım ona. “Ama yaklaştın. Ben sıradan, hiçbir gelecek beklentisi olmayan ve senin kibirli teklifini reddeden biriyim; bunun için bana teşekkür etmelisin. Benim yardımımıla gelecek olanla başa çıkamazsın.”

Mare'ye olanlardan sonra, o gücü bir daha asla, asla kullanmayacağım. Asla.

“Özel bir yeteneğin olmadığını söylemiştin sanırım,” diye mırıldanıyor. Sonra çok alçak bir sesle, “Gerekirse seni zorlayabilirim,” diyor.

İçimdeki o alışılmadık öfke alevleniyor ve ceketinin düğmelerini çözmeye başlarken neredeyse gözlerinin içine bakarak şöyle diyorum: "Dene bakalım, nasıl sonuçlanacak. Bir kadını dövmek senin tertemiz vicdanını ne kadar rahatsız ederdi, değil mi?"

Aniden gözlerini kapatıp arkasını döndü. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarım düğmelere saldırıyor. "Kıyafetlerini geri veriyorum—"

Ormanın içinden bir atın tiz kişnemesi duyuldu ve ikimiz de sese doğru irkildik.

Julion acı bir şekilde, "Kaderler," diyor, "yardımsever dostun benim aygırımı çalmasın ve ikimizi de ortada bırakmasın sakın."

Koşmaya başladık. O önde, arkasındaki kişiye yol vermeden dalların arasından hızla geçiyordu. Umurumda değildi. Ondan daha kısa boyluydum ve turuncu ve kırmızı yaprakların yüzüme çarpmasından kolayca kurtuldum.

Bulunduğumuz yerden çok uzak olmayan bir açıklıkta, onun güzel beyaz aygırı bir ağaca bağlıydı ve Merc gerçekten de o muhteşem savaş atının önünde duruyordu. Atın başını savurup kuyruğunu sallayışını izlerken, sanki eyerin üzerine atlamayı düşünüyormuş gibi görünüyordu ve Julion'un, körü körüne güvendiğim adam hakkındaki düşüncesinin, itiraf etmekten çekindiğimden daha doğru olup olmadığını merak ettim.

Julion tepeye doğru fırlarken, "Çekil bakalım!" diye bağırdı.

Merc'in başı aristokratın yönüne döndü. Sonra avuçlarını kaldırdı. "Hiçbir şeye dokunmuyorum." Ardından beni süzerek alaycı bir gülümseme

takındı. "Anlaşılan senin için aynı şeyi söyleyemem."

Paltoyu toparlayıp aceleyle düğmeleri yeniden ilikledim. Bu sırada aygır yerinde nazlı nazlı yürümeye devam ediyordu, ince nallı toynakları yere çukurlar açarak sanki tam bir koşuya hazırlanıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Julion atın yanına gidip homurdanan burnuna sakın bir okşama ve usulca söylenen yumuşak sözlerle onu yatıştırdı—

Ürkütücü bir netlikle, ipek çarşaflara yaslanmış, koyu kahverengi tenli ve uzun, dalgalı siyah saçlı güzel bir genç kadını, yavaş yavaş gözden kayboluşunu görüyorum.

"Çok özür dilerim," dedim kısık bir sesle.

Julion derin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden bana bakarak, Merc'in gözlerinin önünden bana doğru baktı. "Lütfen. Bana yardım et. Yapmam gereken şeyler var... Onsuz yapamayacağım şeyler."

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak ve gözlerimi onun ince işçilikle yapılmış binicilik çizmelerine indirmek.

"Elbiseleri saklayın," diyor bana yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde. "Fikrinizi değiştirirseniz, saraya gelin ve beni sorun. Sizi hemen kabul edeceğim."

Dizginleri doladığı daldan çözerken, "Kaderler sizinle olsun," diyor.

"Hilal ay senin yolunu da korusun," diye fısıldıyorum.

Altın şövalye zarif ve sade bir hareketle ata bindi ve aygır geriye doğru kalçasını attı; belli ki, şüpheli ahlak anlayışına sahip alt sınıf kadınlar ve erkeklerle bir an bile daha ilişki kurmak istemiyordu. Julion dizginleri bir hamleyle savurarak savaş atını döndürdü ve başını serbest bıraktı; toynakları ormanın içinden, köyümden kuzeye ve doğuya doğru uzanan ana yola doğru gürleyerek ilerledi.

Artık benim değil.

Merc'e dönüp baktım, dikkatimi örgülerinin uçlarına bağlı boncuklara verdim. Daha konuşmadan, "Hizmetin için sana ne kadar ödedi?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı—"

"İşinizi neden bu kadar inkar etmeye kararlısınız?"

Tam tersine, o düğmelerin nasıl çözüldüğü konusunda tartışmayacağım. "Şimdi gitmeliyiz. Çobanlar koyunları ve inekleri otlaklara götürmeden önce..."

Merc yanıma geliyor ve üzerini kaplayan çamurun arasından bile, çok bağımlısı olduğum sedir kokusunu alabiliyorum.

Yaralı eli uzanıp yüzümdeki peçeye dokundu. "Seni öptü mü? Biliyor musun, onu öldürmem gerekebilir."

"Onun bir ordusu var," dediğimi duyuyorum kendi kendime.

"Bu beni henüz durdurmadı." Merc'in gözlerinin kısıldığını hissediyorum. "Senden istediği tek şey bu muydu? Seks."

Çenemi kaldırıp omzunun üzerinden uzaklara bakıyorum ve mavi peçenin manzaranın renklerini nasıl değiştirdiğini fark ediyorum. "Evet."

"Bana yalan söylüyorsun."

Uzun ve gergin bir anın ardından Merc küfür ederek geri çekildi. Sanki topuklarım delinmiş ve tüm gücüm ayaklarımın altındaki dikenli otlara akmış gibi anında moralim bozuldu. Yalanı nefretle karşılıyorum, ama gerçek çok daha karmaşık ve çok daha kötü.

"Eğer uyumazsak, Badlands'te at sırtında tam bir gün geçiriyoruz," diyor sert bir şekilde. "Yürüyerek mi? Hiç ara vermeden iki gün sürer. Bu yüzden az önce bıraktığınız asil adamın bıraktığı şeylerden bazılarını bulmamız gerekiyor."

Cevap vermeyince bana ters ters baktı. "Bana bisiklete binemediğini söyleme."

Derin bir nefes alıyorum ve boyun eğerek, "Tamam. Yapmayacağım," diyorum.

Yirmi Dört Binilecek Bir Şey.

"Tanrı aşkına, sen ne yapıyordun böyle? Yüzemiyorsun, ata binemiyorsun, ne yapabiliyorsun ki?"

Merc sözünü kesip avucunu uzattı. "Boş ver. Tahmin edebilirim."

Onu düzeltmek için çok yorgunum. Gerçek şu ki, size ata binmenin inceliklerini öğretecek kimse yoksa, gidecek yeriniz yoksa ve paranız yoksa, seyahat etmek öncelik olmaktan çıkar ve yüzmek de ancak hendeğe düşüp hayatınızı kurtarmaya çalışıyorsanız yapacağınız bir şey olur.

Okyanusla ilgili o hayalime gelince? Diğer birçok şey gibi, onu da açıklayamıyorum ve şu an gerçekten umurumda değil. Gerçek sorunlar bir kez daha beni bekliyor.

"Denemeye hazırım," diye isteksizce teklif ettim. "Yani ata binmeyi."

Merc bir kez daha küfrederek ellerini beline koydu ve şövalyenin atının gitmeden önce çiğnediği dağınık zemine baktı. Sonra Julion'un gözden kaybolduğu yola doğru baktı. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum.

"Kimse seni burada tutmuyor," diyorum ona. "Gitmekte özgürsün."

"Bensiz gündüz saatlerini bile atlatamazsın."

"Belki doğru ama bunu gönüllü olarak yapıyorsun." Neredeyse gitmesini istiyorum—sırf beni ne zaman terk edeceğinden endişelenmek zorunda kalmayayım diye. "Hem zaten, duyguları bırakmaktan bahseden sen değil miydin? Bana acımayı bırak ve kendi kaderine doğru ilerle."

Başını bana doğru çevirdiğinde, gözlerimiz buluşmadan hemen önce bakışlarımı yere indirdim. "Sana acıma duygusu beslemiyorum."

Sesi o alçak, kadifemsi sesti ve anında, pantolonunun bağcığını çözmeye giderkenki halini, bana karşı sertleşmiş cinsel organını hatırladım.

Ya da... herhangi bir kadına karşı sertleşme. Benim nasıl görüldüğümü bile bilmiyor.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

"Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalmayı başardın? Ben de başaramıyorum—"

"Senin gibi bir adam için seks bulmak çok kolay olmalı." Ses tonumdaki acılığı neredeyse gizleyerek söylüyorum: "Neden bu karmaşayı benimle takas edip, istediğin kadar yatakta kolayca elde edebileceğin bir şey için uğraşıyorsun?"

Ortada sadece sessizlik olduđunda, bunun retorik bir soru olduđunu dűşündűđű açıkça belli oluyor.

“Sen farklısın.”

Nefesim kesildi. "Neden?"

Merc arkasını dönüyor ve ben de omuzlarının genişliğini, belinin inceliğini, muhteşem...

Eh, tam anlamıyla berbat. Lafı fazla uzatmadan söyleyeyim.

Beni görmezden gelip şövalyenin çalılıkların arasından açtığı yola baktı. "Bir ata ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacımız var—"

“Nereye gideceğimi biliyorum. Birincisi.”

Onun tekrar döneceğini bekliyordum. Dönmedi. Olduğu yerde kaldı, hâlâ diğer adamın izine, bizi şu an bulunduğumuz yerden çok, çok uzaklara götürecek yola doğru bakmaya devam etti.

"Ciddi söylüyorum," diyorum. "İstediğiniz zaman gidebilirsiniz."

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından başını sallıyor, örgülerinin uçlarındaki boncuklar hafifçe çınlarken Julion'un yoluna ve açıkça dűşündűđű şeye boyun eğmesi halinde onu bekleyen kadere sırtını dönüyor.

"Önden gidin. Beni atlara götürün."

Dalların arasından hızla ilerlerken, beni takip edip etmediğine bakmaya zahmet etmiyorum. Takip edecek ya da etmeyecek, ve yalnız kalmaktan çok korksam da, yapmam gerekeni yapacağım çünkü o yanılıyor. Bu kadar uzun süre hayatta kalmam şaşırtıcı değil. Bu kadar uzun süre hayatta kaldım çünkü dikkat çekmemeye özen gösterdim ve eğer bu beni gelişmemiş bıraktıysa?

Saklamak.

Ölü olmaktan iyidir.

Güneşten uzaklaşıp, köyün otlaklarından bir tampon bölge oluşturacak şekilde ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum ve sadece yoğun dallar yüzünden değil, sık sık durup dinlediğim için de yavaş ilerliyoruz. Gün iyice kendini göstermeye başladı ve yakında her türlü insan etrafta dolaşmaya başlayacak. Görölme riskini göze alamayız ve yaprakların ve çalılıkların arasında sessizce ilerlerken, sanki yanımızda bir trompetçi getirmişiz gibi geliyor bana.

Bana ait olmayan bir şeyi almaktan da rahatsızlık duyuyorum. Kendime, ödünç almak zorunda olduğumuz şeyi geri vermenin bir yolunu bulacağım diyorum; ayrıca, sahipleri dün gece beni öldürmeye

kalkışmışlardı. Bu durum, belli bir ahlaki esneklik alanı yaratıyor olmalı, değil mi?

Sonsuza dek gidiyormuşuz gibi geliyor ve hatta ormanın ortasında yükselen bir dağ gibi o kutsal kadınları koruyan kayalık, gri kale olan Kahinler Tapınağı'nı bile görebiliyorum. Ama sonra güneybatıdaki çayırlar ormanın kenarından öte tarafta beliriyor. Arazi düz ve temiz derelerle, toynak ve ayak izleriyle çimenlere kazınmış patikalarla kesişiyor; araziler, bölünmüş raylı çitlerle ve nesiller boyu süren mülkiyetle ayrılmış durumda.

"Tam zamanında geldik," diyorum, varlığımızı gizleyen dalların arasından işaret ederek. "İşte oradalar."

Merc yanıma geldi. "Şaka yapıyor olmalısın."

Alt dudağımı ısıyorum. "Şey, biliyorum bunlar at değil. Ama eminim iş görürler..."

"Bunlar eşek."

Merc, sanki her yer onunmuş gibi ağaçların arasından çıkıyor. Ama avlanan değil, avcı o. Mecburiyetten onu takip ediyorum, iri bedeninin ardında sürükleniyorum ve üzerimde bambaşka kıyafetler olduğunu, fakir köylülerin saygıdan gözlerini kaçıracağı kadar gümüş ipliklerle süslenmiş, zengin giysiler giydiğimi kendime hatırlatıyorum.

"Çabuk olmalıyız," diye fısıldıyorum. "Diğer çobanlar geri dönecekler..."

"Sanırım bunların hepsi birden beni taşıyamaz. Bu yüzden bu zaman kaybı—"

"Hiç de değil." Omuzunun üzerinden bana baktığında yüzündeki rahatsızlığı hissedebiliyorum ve bundan rahatsız oluyorum. "Dört tanesini yan yana dizip, narin bedenini de devrilmiş bir ağaç gibi sırtlarına yatıracağız. Ben de yanından yürüyüp seni kaçırmalarına izin vermeyeceğim."

Bir sessizlik oluyor, sonra Merc kakhaha atıyor. Ses duyuluyor ve açık kahverengi eşek sürüsü ağıllarında huzursuzca kıpırdanıyor, büyük kulakları sinirle dikiliyor. Ses sayesinde, rüzgarın ters yönünde bulunduğumuz bekçi köpeklerinin de dikkatini çekiyoruz.

Kurt büyüklüğündeki iki devasa benekli köpek, sürülerini korumak için nöbet yerlerinden fırlayıp kendilerini bizimle aramıza yerleştirdiler.

Kükremeleri dişlerini göstermeleriyle destekleniyor ve akıllıca bir şekilde, tehdit olarak yalnızca Merc'e odaklanmış durumdalar.

Küfreterek deri paltosunu çekiştirdi. “Üzerimden balas kokuyor. Köpekler de bunu algılıyor.” Kolumdan tuttu ve beni ağaçların arasına çekti. “Eğer o köpeklere saldırırsam kazanırım ama kavga çok gürültülü olur ve gürültü dikkat çeker. Ayrıca, bizim için gösterdiğin çabaları takdir etsem de, bizi ata bindirmenin daha iyi bir yolu var. Burada kal.”

Doğal olarak, hemen arkasından gidiyorum. Tartışmak için arkasını döndüğünde, avucumu tam yüzüne doğru kaldırıyorum.

Daha ağzımı açmadan başını salladı. "Bak, ne biliyorsun işte."

"Üzgünüm?"

"Bu konuda seninle tartışacak kadar umursamıyorum," diye mırıldandı arkasını dönerken. "Bu senin hayatın. Kendini öldürterek ikimize de iyilik yapmış olabilirsin."

Bir kez daha hızla uzaklaştı, köyden uzaklaştı ve ben üzerime doğru gelen dallara karşı kıvrak hareketler yaparken, gücüm geri geldi, muhtemelen karşı koyacak bir şeyim olduğu için. Eğer yolumu kapatacaksa, zaten içinden yol açtığım bu ormandan daha sağlam şeyler kullanması gerekecek.

Yaklaşık on kulaç ileride, tüm küçük otlak derelerini besleyen geniş, kayalık nehir bize yaklaşıyor ve Merc bizi ağaç sınırının tam kenarına götürüyor, böylece güneşin sıcaklığını hissedebiliyorum. Akıntının kıvrımına bakarken, karşı kıyıdaki ormanı ölçüyorum, ama buraya kimse gelmiyor, bu yüzden gerçekten gerek yok. Suya başka yerlerden daha kolay ulaşıyor, ana yoldan uzaktayız ve ölü inekler de cabası?

"En iyisi ormana geri dön," diyor kayıtsızca.

Korunmak için ona daha da yaklaştım. "Ne gördün?"

"İzlemek istemediğiniz sürece." Merc sırt çantasını çıkarır ve eli belindeki kılıfında duran hançere gider. "İzlemek isterseniz, burada kalmanızda hiçbir sakınca yok."

Silah kemerini çıkarırken kaşlarını çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerim balas kokuyor ve bu kokuyu üzerimden ve kıyafetlerimden olabildiğince gidermem gerekiyor." Deri paltosunu çıkarıp kıyıdaki bir kayaya fırlatıyor. "Yoksa evcil hayvanların çoğu ve tüm vahş hayvanlar varlığımızı fark edip alarma geçecekler."

Bunun üzerine, fileli göğüs örtüsünü çıkarıp pantolonunun bağcıklarına uzandı. Yüzüm kızardı, gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, sanki olduğum yerde kalmaya cesaret etmemi istiyormuş gibiydi.

Ormana doğru o kadar hızlı geri döndüm ki, yüzüm kendimi korumaya çalıştığım yapraklara çarptı. Tökezleyerek ve dalları iterek, daha serin gölgelerin derinliklerine daldım ve gözlerimi ters yöne odaklamaya özen gösterdim. Ona hakkını vermek gerek. Ormanın yoğunluğu ve nehir kenarına doğru sıkışması göz önüne alındığında, burası herhangi bir yer kadar güvenli bir yüzme yeri—ve hayvanlar konusunda haklıydı.

Ayrıca, arkamdaki su sıçramalarına bakılırsa, oldukça büyük vücudunu hızla tüketiyor diyebilirim...

Zihnim, ona her türlü çıplaklığı atfederken, özellikle de nasırlı ellerinin suyu avuçlayıp çıplak tenine nasıl taşıdığını hayal ederken, uygunsuz bir şekilde keskinleşiyor. Yemin ederim, hayal gücümün canlandırdığı şey o kadar canlı ki, sanki onu izliyormuşum gibi. Saçlarının uçlarından düşen damlacıkları, göğsünün yastıkçıklarından aşağı akan su akıntılarını ve karın kaslarının sertçe kasılmasını görüyorum—

"Kes şunu," diye tısladım.

Ama... ben öyle düşünmüyorum.

Yapamam.

Yirmi Beş Güven Sorunu.

Merc'in banyo yapmasını dinlerken, içsel yönelimim her zaman oldukça iyi olmasına rağmen, yön duygum tamamen kayboluyor: Hayatım boyunca geçtiğim tanıdık ormanda tamamen kayboluyorum ve bu, beni bekleyen yolculuk için hiç de iyiye işaret değil.

Ve sonra aklıma bir şey geldi.

Paralı asker çıplaklığından başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanabildiğim için rahatladım, sırt çantamı omuzlarımdan indirip diz çöktüm. Her şeyi sıkıca kapalı tutan kapağı gevşetirken ellerim titriyordu, ama kendime bunun sadece soğuktan olduğunu söyledim. Evet, güneşe rağmen hava sıcaklığı oldukça soğuk, özellikle de burada ormanda—

"Peki neden bana onun gerçekte ne istediğini söylemiyorsun?" diye sesleniyor Merc banyodan.

Elimi içeri sokarak oyalanıyorum. "Kim?"

Suyun sesinde bir sessizlik oluyor. "Altın haleli ve üstünlük taslayan o züppe."

Kutuyu hissetmekten başka hiçbir şey hissedemediğim için, etrafta bir şeyler ararken hareketlerim daha da düzensizleşiyor. Pusula çantasında nerede? Ve ilk düşüncemin Merc'in onu almış olup olmadığı olması da nefret ettiğim bir şey.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum—"

Çamaşırlar tekrar yıkanmaya başlıyor ve Merc'in sesi, artık çok iyi tanıdığım o kuru, eğlenceli tonu alıyor. "Giderken neden ondan özür diledin?"

Ona doğru bir bakış attığımda neredeyse yüzüstü yere düşüyordum.

Nehrin tam ortasında, su seviyesi bel hizasında, çıplak göğsü ve şekilli karın kasları güneş ışığında parıldayarak, ıslak ve güçlü bir şekilde duruyor. Gauntlet'ın birçok müşterisinin aksine, tamamen kılız, kaslarını gizleyen hiçbir şey yok.

Dolayısıyla vücudundaki izler oldukça belirgin.

Onlardan çok fazla var... Ve yine de bunca şeye rağmen hayatta kalmış olması, onu ölümlüler arasına indirgenmiş bir tanrı gibi gösteriyor.

"Sadece neden özür dilediğini bilmek istiyorum," diye alaycı bir şekilde soruyor ve avucundaki suyu göğüs kaslarına doğru hafifçe vuruyor.

Kendime gelip tekrar kendime geldim ve elimi çantanın içinde gezdirmeye devam ettim. "Seni ilgilendiren bir şey değil."

Ben tünelde baygın haldeyken o bunları mı yaptı? Ve pusulayı mı aldı? Çanta bu kadar sağlam ve bağları bu kadar sıkıyken, aletin düşmesi imkansız.

Nehirde büyük bir sıçrama sesi duyuluyor, ardından da sanki suya dalıp tüm o siyah saçlarını savurarak yeniden yüzeye çıkmış gibi bir şapırtı sesi geliyor. İstemesem de, uzun saçlarının sudan yelpaze gibi fırlayıp, temiz su damlacıklarıyla başının üzerinden savrulup çıplak sırtına düştüğünü hayal ediyorum...

Orada da izler var mı?

"Seninle ilgili her şey beni endişelendiriyor," diyor sert bir şekilde. "Özellikle de mahkemenin düşmanı haline geldiysen."

"Julion aramızdan iyi niyetle ayrıldı."

"Şimdilik." Şimdilik hoş, baharatlı ve güzel bir koku. Yanında taşıdığı sabun mu? "Düzenli müşterilerinizden biri mi? Bu yüzden mi sizi kurtarmakta bu kadar kararlıydı?"

"Onun gibi birinin benden ne işi olabilir ki? Bu koku da ne?"

"Ok zambağı. Bu kayaların hemen yanında birkaç tane yetiştiriyor. O ve buradaki su, beni bir tür yırtıcı hayvan sanan hayvanların işini bitirecek."

Ah... harika. Şimdi gözümde canlandırabildiğim tek şey, keskin beyaz dişleriyle sapın ilk katmanını soyup, içindeki kırmızı eti her yerine sürmesi...

"İşinizde çok iyi olmalısınız," diyor alaycı bir şekilde.

"Üzgünüm?"

"O soylunun sizin güvenliğinizle bu kadar ilgilenmesi... Ve açıkçası, ondan özür dileyecek bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum."

Cevap vermediğimde aramızda sessizlik beliriyor ve yer altında tuttuğumuz meşaleyi düşünüyorum; farklı koşullar altında yıkıcı olabilecek, kontrol altında tutulan bir alev. Güvensizlik de aynı şey, tüketebilen bir uyarı içgüdüğü.

Daha sessiz bir şekilde, bir kez daha su sıçratma sesleri geliyor ve tekrar bakmam gerekiyor. Merc şimdi siyah gömleğini temizliyor ve karın kaslarının kıvrımlarını bir yıkama tahtası gibi kullanarak, köpüren baloncuklar nehre düşene kadar ok zambağı bitkisini ovuyor. Köpüklerin

aşağı doğru akıp önünde girdaplar oluşturmaması, kalçalarının ön kısmında, yüzeyin hemen altında ne olduğunu düşünmemeye neden oluyor.

Yüzümü çevirmek zorundayım ama o deri pantolonunu ve ardından silahlarını tamir ederken onu dinlemeye devam ediyorum.

Soğuktan etkilenmemesi, disiplininin bir işaretidir. Gözlerimi ondan alamamam ise öz kontrol eksikliğimin kanıtıdır.

Sonunda nehirden çıkıyor ve yeniden giyinip silahlanırken bir dizi hışırtı ve tıkırtı sesi duyuluyor.

Merc, sırt çantasını omzuna asarken, "Tekrar dönebilirsin," diye duyurdu. "Tüm mahrem yerlerimi tekrar örttüm."

Dönme noktasında, yaprakların arasından mırıldanıyorum: "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum."

"Flört mü ediyorsun?" Elinden sarkan, sırlıslıkam deri paltosuyla ağaçların arasına doğru geliyor. "Kılıç ve keseler mi? Çekiç ve taşlar—devam etmeli miyim?"

Çantamı tekrar kapatıp ağırlığı omuzlarıma yükledim ve kulaklarımı kapattım. "Bu, yeterli bir açıklama, teşekkür ederim."

Şimdi rahatça gülüyor ve avuçlarımdan arasından bile olsa, sesinin hoşuna gidiyor. Bu yüzden ellerimi indiriyorum.

Tam önümde dururken, "Burada kalmanı istiyorum—" diyor.

"HAYIR—"

"-böylece seyyar yoldan bize uygun bir at alabilirim."

"Ben de seninle geliyorum—"

"Hayır, değilsin."

Kollarımı göğsümde kavuşturup Julion'un onun hakkındaki uyarısını düşündüm. "Neden olmasın?"

"Çünkü bunu nasıl yapacağımı onaylamayacaksınız ve sizin fikrinizle ilgilenmiyorum. Eleştirilerinize bir eyer takıp buradan def olup gitmedikçe ilgilenmeyeceğim." Sırt çantasını ve paltosunu yere bırakıp işaret etti. "Bunlarla burada kalın; bunlar çok ıslak, onlarla rahatça hareket edemem. Gün ışığı iyice kendini gösterdi ve sizi buradan çıkaramazsak, dün gece olduğumuz yerde olacaksınız."

Haklı olduğunu biliyorum. Zaten çok zaman kaybettik ve köylülerin çoğu muhtemelen duvarın içinde kalacak olsa da, dışarı çıkmak zorunda kalacak olanlar olacak ve eminim ki yanlarında silah olacak. Ya da en azından silahlı insanları çağırmak için sesleri olacak.

“Kimseye zarar vermeyin.”

"Elbette hayır," diye mırıldanarak uzaklaşmaya başladı. "Bunu neden yapayım ki?"

Islak eşyalarıyla orada duruyorum, ağaçların arasında yeniden kayboluşunu izliyorum ve sonra şüphelerim ve korkumla baş başa kalıyorum. Bir an etrafa bakındıktan sonra, geride bıraktıklarının yanında diz çöküyorum. Deri paltosunu düzelterip, hâlâ gitmiş olduğundan emin olmak için tekrar kontrol ediyorum... sonra elimi büyük ön ceplerden birine sokuyorum—

Hafif bir çınlama ve bir çıtırtı sesi var. Silahlar... sayılamayacak kadar çok. Bir parça pirinç zincir. Katlanır bıçaklar (iki)—

"Ah," diye tısladım bir şey tarafından sokulurken.

Elimi hızla geri çektiğimde, parmak uçlarımdaki bir sıra iğne deliğinden kan fışkırdı ve kalçamdaki lekeler dokunarak sildim, daha dikkatli bir şekilde devam ettim. Çıkan şey, dikenli bir zincir parçasıydı. Her şey gibi - ve artık kendi bıçağım gibi- temiz ve çok iyi bakımlıydı ve birinin boğazında neler yapabileceğini hayal etmek hiç de zor değildi.

Tekrar başımı kaldırıp arkama baktım.

Sonra dikenli çeliği dikkatlice yerine koydum ve ceketin geri kalanını inceledim. Her köşeyi didik didik ettim. Bulduğum tek şey, onun kokusunu taşıyan nemli deri kıvrımları, ok zambağı ve insanlara korkunç şeyler yapabilecek daha birçok silahtı.

Kesinlikle pusula yok.

Öte yandan, eğer çalmış olsaydı, enstrümanı burada bana bırakır mıydı? Belki de bir yerlerde yanında saklıyordur—

Çalıların hışırtısı başımı yukarı kaldırdı ve üzerimdeki paltoyu savurarak, o ağır yükü bıraktığı anın nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştım. Sonra, sadece gümbür gümbür atan kalbimin eşliğinde beklemeye başladım.

Bundan hiçbir sonuç çıkmadı ve çantasına göz attım. Muhtemelen benim eşyalarım da aynısını yapmıştı ama tüm eşyalarını karıştırma fikri beni oldukça rahatsız etti. Tekrar kendi askılı çantama gittim ve bu sefer sadece içini karıştırmak yerine, içindekileri dışarı döktüm—

Çanta en son düşen şey oluyor ve yere boğuk bir sesle çarpıyor.

"Hilal ayına şükürler olsun," diye nefesimi verdim.

Tekrar oturarak, sade kahverengi okul çantasının bağcığını çözmeye koyuldum. Beceriksiz parmaklarım beceriksizce iş çıkarırken, kendi kendime mırıldanmaya başladım: "Doğum yatağında yetim kaldım ve köy meydanında bırakıldım..."

Sözlerim tükenirken, neden daha önce asla bu kadar ilerleyebileceğimi fark etmediğimi merak ediyorum, ama sonra pusula elime dökülüyor ve her şey benim için duruyor.

Avuç içi büyüklüğündeki aletin ağırlığı ilk önce dikkatimi çekiyor ve sonrasında aklıma gelen tek şey ne kadar eski görüldüğü, ama yine de çok iyi korunmuş olduğu. Her iki yanında kapakları ve üstünde bir açma mekanizması bulunan sarı metal kasanın kararmamış olması, acaba altından mı yapılmış... yoksa sadece havadan uzakta, özenle saklanmadan önce mükemmel bir şekilde parlatılmış pirinçten mi? Ön kapak gibi görünen kısım, ince bir detaycılıkla işlenmiş; Kuzey, Güney, Doğu ve Batı yönleri güzel bir el yazısıyla yazılmış. Ortada, içgüdüsel olarak Anathos'un kendisi olduğunu bildiğim, çıkıntılı bir şekil var.

Gözlerimi kısarak, Prosperitus Krallığı topraklarının en alt ucunda bulunan küçük köyümün bulunduğu bölgeye odaklanıyorum. Merc, Çorak Topraklar'a bir günlük yolculuk olduğunu söylemişti ve bölgedeki son yerleşim yeri olduğunu duyduğum Karakol'a ulaşmak için ne kadar daha güneye gitmem gerekeceğini tahmin ediyorum.

Güney Krallığı'nın, kıyaslama yapıldığında, o kadar da uzak olmadığını fark etmeden edemiyorum.

Barda duyduklarıma göre, o tahtta savaşa düşkün ve kimseyi görmek istemeyen bir savaşçı kraliçe oturuyor.

Seyyahlar düzenli olarak küçük köyümüzden geçer, dinlenmek ve yiyecek bir şeyler içmek için Gauntlet'te mola verirlerdi ve her zaman Anathos'un dört bir yanından haberler ve tarih getirirlerdi. Kraliçenin şöhreti o kadar yaygındı ki, güneye kadar gitmeyi çok az kişi isterdi, çünkü o, topraklarını bin kişilik atlı bir orduyla savunuyordu.

Hatta kurbanlarını adamlarına yedirdiğini bile duydum.

Baş parmağım pusulanın üstündeki açma düğmesinin üzerinde duruyor ve tereddüt ederken kendime, tüneli ve hendeği atlatabildiysem, o küçük mandalı çevirmek için gereken çabanın hiçbir şey olmadığını söylüyorum. Ama yapamıyorum. Nedense, içeride ne olduğundan korkuyorum—

Pusulayı tekrar çantaya koyup kutuya yöneldim. Ah aptan yapılmıştı ve ilk başta ahşap dokusunun oniks kabuğu çözeltisiyle boyanmış olduğunu d    nd m, ama öyle değildi. Uzun yıllar geçmesi kutuyu karartmı tı ve üst ve alt kısımları bir arada tutan k    k mandal paslanmı tı. Kancayı çıkarmaya çalışırken tırna ımı çizdim ve tam vazgeçmek üzereyken, kanca yerinden  ıktı.

Kutunun kenarlarını saran diki i zorla açmak zorunda kaldım ve sonunda kutuyu a tı ımda mente eler gıcırdadı.

“Baktı ım şey de ne böyle...” diye hayretle fısıldadım.

Yirmi Altı Beklenmedik Seyahat.

Yukarıdan eğik bir şekilde süzülen güneş ışığı, bir grup siyah sivri uçlara çarpıyor ve ışık kırılıp gözlerime ulaştığında, gece yarısı bir gökkuşağı gibi, var olan tüm renkler yoğun karanlığın şeritleri arasından akıp gidiyor.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Işıltılı görüntüye kapılarak, kristal oldukları ortaya çıkan şeylere dokunmaya çalışıyorum ve parmağımın ucu, sanki ısırılmışım gibi kesiliyor. Elimle hızla geri çekilirken, kırmızı ve hayati kanım damlalar halinde çeşitli katmanlar arasına sızıyor ve emiliyor gibi görünüyor. Oysa bu doğru olamaz.

"Bu bana göre değil," dediğimi duyuyorum.

Kutu neredeyse kendiliğinden kapanıyor ve mandalı tekrar yerine çevirmek büyük bir rahatlama. İşin sağlamasını yapmak için, her şeyi tekrar pakete koyuyorum ve bir daha asla ona dokunmayacağıma dair yemin ediyorum.

Sonra biraz daha bekliyorum.

Pusula tekrar elime geçiyor. Ardından baş parmağım üstteki düğmeye kayıyor. Hem gizemli hem de güzel bir vahiy için kendimi hazırlayarak mekanizmayı çalıştırıyorum ve üst kısım açılarak ortaya çıkıyor—

Sıradan beyaz bir kadran, üzerinde siyah bir ok ve dairesel kadranın dış kenarında siyah yön işaretleri. Hiçbir özelliği yok. Hatta doğru yöne bile işaret etmiyor, çünkü güneş doğudan doğuyor ve ben avucumu ağaç tepelerinden süzülen ışıklara doğru çevirdiğimde, düzgün küçük sivri kafa kuzeyi gösteriyor.

En azından kan akıtmaya çalışmıyor.

Hayal kırıklığıyla kapağı kapatmak üzereyken bir şey beni durdurdu. Eğilip yüze daha yakından baktım.

Pusula bana doğru bakıyor.

Bakışlarımın, görsel olarak aslında pek bir şey olmayan bir şeye takılıp kalmasıyla oluşan o tuhaf hissi ancak bu şekilde tarif edebilirim. Kendimi düzenli siyah N, S, E ve W harflerini ve bunların birleşimi olan NE, SE, SW, NW harflerini ararken buluyorum.

Hem ibre hem de yön göstergeleri önce yavaşça, sonra giderek hızlanarak dönmeye başlar ve bu hareketle birlikte bir sıcaklık yayılır.

Sertleştirilmiş çeliğin siyah rengi, tıpkı yeni dövülmüş bir at nalı gibi kızgın bir şekilde kırmızıya dönüşüyor.

"Sihir..." diye fısıldıyorum parmak uçlarımı camın üzerinde gezdirirken.

Halk hikayeleri, Anathos'taki her şeyin içinden geçen gücü anlatmış ve fısıltılar, Karanlık Kral'ın kötü amaçları için neleri hasat edip yozlaştırdığı hakkında spekülasyonlar yapmıştır. Ve gerçekten de, kitaplar hem tarihi hem de gerçekte olanların abartılmış halini kaydetmiştir. Ama ben, ölümle olan tuhaf danslarıma rağmen, Fulcrum dışında hiçbir sihir görmedim.

Belki de kutsal gücün tamamı o girdap gibi dönen bariyerin içinde değildir, değil mi?

Birdenbire, kirliliğin kara bantları ve uçuşan siyah kar görüntüsü aklıma geliyor ve tüm kötülüğün kaynağını ve onun iblis ordusunu düşünüyorum—

Sağ tarafımda, sanki kolum çekiliyormuş gibi hafif bir gerilme hissediyorum. Hatta Merkür'ün beni ayağa kaldırdığını göreceğimi umarak başımı hızla yukarı kaldırıyorum. Yalnızım. Ve pusulanın yüzüne tekrar baktığım anda, dönme hissi daha da şiddetleniyor ta ki—

POP!

Girdap beni içine çekiyor ve dünya kayboluyor. Tek dayanağım pusula yüzü oluyor ve artık hiç de standart değil. Dış kenardaki basit harfler çoğalıyor, sonra aletten fırlayıp yükseliyorlar, böylece optik yanılsama alfabetik değil de... doğrusal bir hal alıyor? Çizgiler, bir sürü çizgi, şimdi içeri doğru kıvrılıp dışarı doğru uzanarak kendi içine kapanan girintili çıkıntılı bir desen oluşturuyor.

Anathos. Ön kapağa işlenmiş desen bu.

Ve serabın altında, artık kırmızı olan yönlendirme kolu duruyor.

Öne doğru eğilerek haritaya bakıyorum, ortasındaki bir nokta yön göstergesinin çapasıyla hizalanana kadar... ve içim ürperiyor. Tıpkı haritadaki gravürde köyümü seçebildiğim gibi, konumumu da buluyorum.

Okun gösterdiği yer de orası.

Ama orada kalmıyor. Avucuma bir titreşim yayılırken, kırmızı kol yavaşça güney yönüne doğru sallanıyor.

Durana kadar.

Pusulanın yüzeyinde orijinal siyah harfler yeniden beliriyor. Tam güney. Kol doğrudan aşağıya doğru işaret ediyor...

Güney Krallığı'nda.

Bay Lewis'in bana sunduğu yolculuk—

Döner girdap geri dönüyor, akış ters yönde çalkalanıyor. Aniden, büyülü harita parçalanıyor, çizgiler yüzüme geri çekiliyor ve sıcaklık da dağılıyor. Kafamın içinde bir yerlerde bir patlama sesi daha duyuyorum ve ormanın kokuları duyularımı yeniden doldururken nefesim kesiliyor—

Bir şeyler değişti ve göğsümde alarm zilleri çalmaya başladı.

Hâlâ ağaçlık vadideyim, ama artık yerde oturmuyorum. Ayaklarımın üzerindeyim ve bir anlık saf panikle etrafımda dönmeye başladım—

Çanta sırtımda.

Çantayı omuzlarımdan hızla çekip, elimi çantanın ağzından içeri soktum—

Kutu orada, pusula da çantasında.

İkinciye ne zaman yerine koydum?

İşte o zaman güneş ışığını fark ediyorum. Ağaçların yapraklarının iç içe geçmiş deseni arasından, açının tamamen yanlış olduğunu anlayabiliyorum. Artık ufka yakın değil, parlak, delici ışınlar tam tepemde.

Öğle vakti.

“Merc?” Arkamı döndüm. “... Merc?”

Çantasına uzanıp yerden kaldırırken homurdanıyorum, ağırlığını omzuma yerleştirirken de aynı şekilde ağır olan deri paltosu da zincirleriyle birlikte ağırlaşıyor. İkisi de artık eskisi kadar ıslak değil ve saatler değil, günler kaybettiğimden endişeleniyorum.

Ağır yükü dalların arasından kürek çekerek, ormanın labirent gibi ağaç gövdeleri arasında tökezleyip sendeleyerek, körü körüne koşuyorum. Ne kadar ilerlediğimi veya hangi yöne gittiğimi bilmiyorum, ama uzaktan at sesleri duyduğumda donup kalıyorum ve yere eğiliyorum. Dalların arasından, köyün girişine doğru kıvrılan yol zar zor görünüyor, ama uzakta beliren adamları değerlendirecek kadarını görebiliyorum.

İşte belediye başkanımız. Tombul vücudu eyerde sallanıyor, hem yıpranmış takım elbisesi hem de acınası durumunu ilan eden solmuş kırmızı bayrak, belinin altında zorlanarak duruyor. Yanında, kişisel korumaları gibi görev yapan üç oğlundan ikisi var. Babalarının bira ve ekmeğe olan düşkünlüğünü paylaştıkları düşünüldüğünde, hepsine saldırılırsa pek bir savunma yapabileceklerini sanmıyorum ve onlar da babalarının şu anki memnuniyetsizliğini paylaşıyorlar. Hiçbiri çıktıkları geziden memnun görünmüyor, kızıl yüzleri ince dudaklı bir şekilde kaşlarını çatmış.

Tahminimce bunun benimle bir ilgisi var, ancak olanları Kralın sarayına bildirmek için Prosperitus'a kadar gittiklerini hayal edemiyorum. Ayrıca, bu kadar çabuk geri dönemezlerdi de—

Gün kaybetmediğim sürece.

Konumlarını üçgenleme yöntemiyle belirleyerek, hayır, muhtemelen sadece kahinlerden tavsiye almak için Tapınağa gitmişlerdir diye düşündüm ve ifadelerine bakılırsa, kehanet oldukça kasvetliydi.

Arkamda yaklaşan bir varlığı hissediyorum.

Kendimi durduramadan, dudaklarım şaşkınlıkla aralanarak bir çığlık attı.

Ağzıma sertçe kapanan avuç içi dışında hiçbir şey beni susturamıyor.

Her taraftan yirmi yedi yalan.

“Şşş—benim.”

Merc'in sesi kulağımda bir tıslama gibi yankılanıyor ve beni bedenine bastırırken göğsü arkamda sağlam bir duvar gibi duruyor. Eli yüzümden çekildiğinde, avucunun sıcaklığı dudaklarımda kalıyor ve sanki yazın en sıcak ayı midemde belirmiş gibi hissediyorum.

Taşıdığım şeyi sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi alıyor. Yumuşak bir sesle, "Nerede kaldın bunca zamandır?" diye soruyor.

“Beni bıraktığın yerde—”

“Bu ormanın yakınlarından bile geçmedin.” Sırtındaki kınında duran geniş kılıcın üzerine deri paltosunu giydi. “Peki, geri dönmeye karar vermene ne sebep oldu?”

"Sana söylüyorum," diye fısıltıya karşılık verdim, "asla gitmedim."

"Öyleyse neden saatlerdir bu ormanda seni arıyorum?"

"Sanırım sürekli aynı döngüde dönüp duruyoruz."

Bundan sonra, belediye başkanı ve oğulları yavaş bir tırısla yaklaşırken, ikimiz de nefes almak dışında kıpırdamadık. Merc'in ciğerlerinin her şişkinliğinde, göğüs kasları tabanca kılıflarının tokalarını ve kaslarının dolgun hatlarını bana doğru itiyordu, ancak onun varlığının düşüncelerimi ele geçirmesine izin veremem. Belediye başkanını -ya da pubın müdavimleri olan ve sık sık benimle dalga geçen oğullarını- hiçbir zaman özellikle sevmemiş olsam da, yollarımızın kesişmesini istemiyorum. Zaman kaybını açıklayamam, ama Merc hala bir at arıyorsa, o adamlar onun hedefinde. Ya da bizi önce görürlerse? Tüm köyü uyarabilirler—

Gözümün ucuyla, Merc'in geniş kılıcının kabzasının, omzunun üzerinde, sanki yükselmiş ve saldırmaya hazır bir yılan başı gibi durduğunu fark ettim.

Üçlü neredeyse yanımıza gelmişken, "Bırakın gitsinler," diye usulca söylüyorum. "Başka atlar da olacak."

"Bunlar dört saat içindeki ilk vakalar."

“Dört saat—”

“Şşş.”

Bize en yakın olan oğlunun atı homurdanıyor, sonra hayvan aniden duruyor ve bize doğru dönüyor. Gözleri kocaman açılmış, pozisyonumuza kilitlenmiş durumda ve bu tetikte olma hali diğer atlara da hızla yayılıyor.

Ön ayaklar dikiliyor, sağrılar yukarı kalkıyor ve küçük çocukların ağlamaya hazırlandığı anlardaki sızlanmaları gibi sinirli kişnemeler yükseliyor.

Oğullardan biri dengesini kaybedip sendelerken "Hey!" diye bağırdı. "Aptal at!"

Mahmuzlarını zavallı hayvanın derisine saplıyor, ama hayvan birçok yönden sahibinden daha zeki. Geçmeyi reddediyor ve şaha kalkıyor—

Sonuç olarak, dağın yamacından yuvarlanan bir kaya parçası, yavaş ve beceriksiz bir şekilde yuvarlanan binici, yere düşen bir çuval tahılın çıkardığı gürültüyü andıran bir darbe alıyor. Çamur sıçrarken, at geldikleri yöne doğru dörtlüyle koşuyor ve küçük sürünün diğer iki üyesi de onun tavsiyesine uyuyor.

Ancak yüklerini aktarma konusunda daha az başarılılar.

Belediye başkanı atın yelesine tutunup çömelerek, yağ tabakasıyla kaplı taranmış saçları yıldırım çarpmış gibi kabarıp havaya kalkarken, atın üzerinde kalmaya çalışıyor. Sakallı olan diğer oğlu daha iyi binici ve yerinde kalmayı başarıyor, ancak atını ileriye doğru hareket ettiremiyor.

İkisi de kan bağı olan akrabalarının çamur banyosundan kaçınmakla o kadar meşguller ki bizi fark etmiyorlar bile.

Merc usulca, "Çantam sende," dedi.

Ben yükü taşıırken, o aniden yola fırladı. Bu, belediye başkanının atını tekrar ürküttü ve o etli yumruk gibi kavrama gevşediğinde, paralı askerim dizginleri kaptı ve kontrolü ele aldı. Kahverengi at dört ayağıyla havaya sıçrasa bile, baba ilk oğlunun peşinden gidip çamura düşerken, paralı askerim bir şekilde atın kontrolünü elinde tutmayı başardı.

Sesin aynı olması ve sıçramanın da aynı olması, özelliklerin nesilden nesile nasıl aktarıldığına hayran kalmama neden oluyor.

At sırtında kalan sakallı oğul, Merc'e bir bakış atar ve atının başını savurur. Ve geldikleri yere doğru yol alır.

Belediye başkanı arkasından "Roy!" diye bağırdı. "Roy...!"

Evlatların sadakati işte bu kadar. Baba da yetiştirdiği şeyden yakınmakla vakit kaybetmiyor: "Yanımda para yok."

"Sizi soymaya gelmedim." Merc, nefes nefese, panik halindeki atın dizginlerini sıkıca tutarken adama ayağa kalkması için yardım eli uzatıyor, ardından çamurlu oğluna da aynı şeyi yapıyor. "Atlarınızdan birini alıyorum —yani, ödünç alıyorum. Gördünüz mü? Şurada?"

Yaşlı adam ve oğlu, adamın işaret ettiği yöne bakıyorlar.

Ve sonra her şey o kadar hızlı oluyor ki, hiçbirimiz olan biteni takip edemiyoruz.

Göz açıp kapayıncaya kadar, daha kısa boylu ve tombul iki adam, daha önce incelediğim pürüzsüz zincirle birbirine bağlandı. Merc'in bunu nasıl bu kadar hızlı yaptığını bilmiyorum, ama baba ve oğul şimdi sırt sırta, elleri bir boğanın toynakları gibi birbirine dolanmış, zincir de bellerinde.

Merc, yaptığı işten belli ki memnun kaldığında, onları dengelerini bozacak şekilde itiyor ve devrilmeye başladıklarında da onları tekrar çamurun üzerine yavaşça indiriyor.

Belediye başkanı güçsüz bir sesle, "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye soruyor. Sanki cesaret arayışı içinde kendi kendine hitap ediyormuş gibi.

"Bizi soymaya gelmediğini söylemiştin," diye itiraz etti oğlu.

"Yalan söyledim." Merc eğilerek hoş bir tonda, "Atlarınızdan sadece birini alacağım ve iyi ekipman için teşekkür ederim—" dedi.

"Bunu yapamazsın!" Oğlunun kızıl teni kıpkırmızı oldu. "Sen dinsiz! Ne olduğunu biliyorum—"

Bir anda, Merc'in vücut pozisyonu değişmese bile, her şeyi değiştir; tek fark omzunun üzerinden kalkan elinin, geniş kılıcının kabzasına uzanmasıdır.

"Senin yerinde olsam, konuşmaktan çok sessiz kalmayı tercih ederdim. İstersen, bu konuda sana hemen şimdi yardımcı olabilirim."

Yapraklarla kamufle olmuş halimin içinde, olacakları durdurmak için bir adım ileri atıyorum. Bu adamların katledilmesine izin vermeyeceğim—

Merc, silahını kınından çıkarmadan hemen önce yüzünü bana çevirdi. Ben öfkeyle başımı sallarken, parmakları kılıcın kabzasında kasıldı. Gergin bir sessizliğin ardından kolunu indirdi, geniş kılıç olduğu yerde kaldı.

Bu sırada belediye başkanının oğlu, sanki az önce neyden kurtulduğunu tam olarak biliyormuş gibi ağzını sıkı tutuyor.

"Birileri yakında gelecektir." Merc, belediye başkanının şişmiş gövdesinden kırmızı kuşağı kapar. "Belki de iblisler gece çöktükten sonra ortalıkta dolaşmadan önce bile."

Kahverengi at biraz sakinleştiği için Merc, adamların üzerine eğilip başlarını birbirine sararak onları görmelerini engellerken dizginlerin uçlarını kalça cebine sokabiliyor. Hediye paketi gibi açılmayı bekleyen adamlara oldukça güzel bir reverans yaptığını fark ediyorum. Ve her ne

kadar beni köy meydanında alevlere teslim etmeyi tercih etseler de, onları bulan şeyin iblisler olmasını istemiyorum.

Merc öne gelmem için işaret etti ve sessiz olmam için işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Konuşkan değilim şu an.

Çantamla saklandığım yerden sessizce çıktığımda, kestane rengi kedi tekrar huysuzlandı. Genişlemiş burun delikleri havayı çekiyordu ve kokumu aldığını anlayabiliyordum. Tuhaf kıyafetime rağmen bir tehdit oluşturmadığımı hissederek biraz rahatladı. Ya da belki de beni daha önce köyden koklamıştı ve hatırlıyordu.

Merc çantasını alıp bir yana bağladı ve akıcı bir hareketle ata bindi. Bacaklarının arasındaki hayvan üzerindeki kontrolü anında sağlandı ve elini bana doğru uzattı. Gözlerinin üzerimde olduğunu, yoğun ve buyurgan bakışlarını hissedebiliyordum. Sanki ben attan pek farklı değilmişim gibi.

Bunların hiçbirini sevmiyorum.

Bu çalıntı hayvana binmek istemiyorum.

Merc'in yardımına gerçekten ihtiyacım yok.

Ama çamur ve üzengi olmaması, üstelik ilk defa ata biniyor olmam nedeniyle vücudumu atın üzerinde olması gereken yere getirmem imkansız. Tuhaf bir kopuklukla, kendi elimi onun eline doğru uzattığımı izliyorum. Temas kurulduğu anda, mavi peçemin altında kızarıyorum.

Ve sonra uçuyorum.

Merc beni sanki hiç çaba sarf etmeden kestane rengi atın sırtına kaldırıyor ve bacaklarımı ayırmayı neredeyse unutuyorum. Eyer büyük ve seyahat için bölmelendirilmiş, bu yüzden koltuğun kıvrımlarının arkasında benim için bir yer var, deri raf bir uyku tulumunun bağlanabileceği kadar büyük. Dengesiz hissetmeye hazırlanıyorum—

Oraya vardığım anda kendimi eve gelmiş gibi hissediyorum.

Bu durum ne kadar doğal olmasa da, özellikle atın omurgasının çok aşağısına kadar uzanan ekstra ağırlıktan ürkmesi göz önüne alındığında, ben sakinleşip rahatlıyorum. Garip bir şekilde, sağ avucumda sanki içinde bir şey olması gerekiyormuş gibi bir karıncalanma hissediyorum.

Dizginler. Dizginleri tutmalıyım...

Ve işte o zaman oluyor.

Bir görüntü her şeyi ele geçiriyor ve etrafımdaki her şeyi siliyor.

Okyanusa tekrar dalıyorum, hiç yaşanmamış bir şeyin anısı zihnime geri dönüyor. Ancak bu sefer dalışın sırası tersten işliyor. Giriş noktasından yükselen tuzlu suya doğru çekiliyorum ve dalgaların arasından toynaklarıyla geçen ve beyaz köpükler saçan kızıl bir atın çıplak sırtına iniyorum.

Gülüyorum, güneş yüzüme vuruyor ve saçlarım arkamda açılmış bir bayrak gibi dalgalanıyor. Elimde dizgin yok, bunun yerine yeleşin dibinden tutuyorum ve hıza rağmen, sanki sağlam bir sandalyede oturuyormuşum gibi yerimde güvende hissediyorum.

Saklanmıyorum. Özgürüm.

“O zaman o kadar da kötü değil.” Kuru ses beni kendime getiriyor. “Tek yapman gereken dayanmak.”

Merc'in geniş kılıcının kabzası tam yüzümün önünde, ama bu uzun sürmüyor. Bizi tırısyla koşturmaya başlarken, savaşta sertleşmiş eli geriye uzanıp kılıcı paltosunun altından çıkarıyor, metalin metale sürtünme sesi kulaklarıma kadar geliyor. Onu kalçasına koyacağını tahmin ediyorum.

Onu avucunda, yan tarafında tutuyor; yol boyunca karşılaşacağımız şeylerin bir hatırlatıcısı olarak.

Belediye başkanı ve oğullarının gittiği yöne doğru ilerliyoruz ve omzumu geriye doğru çeviriyorum. Bağlı ikili, onları bıraktığımız yerde hareketsiz oturuyor, kurtulmaya bile çalışmıyorlar ve aklıma bağlı keçiler geliyor, bu da acımasızca görünüyor.

"Gerçekten birilerinin geleceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum. "Akşam karanlığı çökmeden önce?"

"Benim için fark etmez, şöyle ya da böyle." Kırmızı ve turuncu ağaçların oluşturduğu arka planda yara izleriyle dolu yüzü belirirken bana doğru baktı. "Şimdi nereye gittin sen?"

Altımızdaki toynakların ritmik vuruşu, eyerin hafif gıcirtısı gibi oldukça yüksek sesli geliyor ve bunların hepsini daha önce biliyordum: atın değişen yürüyüşünün hissi, kuyruğun savrulması, manzaranın hızla geçip gitmesi. Görüntünün nerede ve ne zaman olduğunu araştırırken, baş ağrısı beni daha önce hiç görmediğim bir kıyı şeridinde dörtnala koşturmaktan ve beni okyanusun sıcak, tuzlu kucaklamasına daldıran çevik dalıştan daha ileriye gitmekten alıkoyuyor.

Daha önce hiç yüzmediğim bir yer—

"Nereye gittin?"

Tekrarlanan talep beni yeniden odaklanmamı sağlıyor.

Ona cevap vermeye çalışırken, baş ağrım, bir davetsiz misafir tarafından artık tetiklenmeyen bir bekçi köpeği gibi yavaş yavaş geçiyor.

“Saklanmak zorunda kaldım.” Önümdeki kalabalık yola doğru, kalın üst kolunun üzerinden baktım. “Hendekten çıkarken çamur izi bırakmış olmalıyız çünkü bir köy devriyesi ormanı aramaya geldi.”

Yalan söylemenin fiziksel bir bedeli var. En azından benim için. Merc, belediye başkanını ilk başta rahatlatırken boğazı sıkışmış gibi hissetti mi? Soyulmayacaklarını söylerken ciğerleri yanmış gibi hissetti mi?

Şüpheliyim.

“Daha az kullanılan patikalardan birine girmemiz gerekiyor.” Yönümü bulmaya çalışıyorum. “Sanırım burada solda bir tane var—”

“Bunu bir daha yapma.”

"Ne yap."

"O kadar da aptal değilsin."

Neredeyse gerçeği söyleyecektim: Ben hiçbir şey "yapmadım" ve eğer Merc benden bu garip zaman kaybının tekrarlanmayacağına dair söz vermemi bekliyorsa, bu yemini edemem çünkü en başta ne olduğunu bilmiyorum.

Öte yandan, o pusulaya bir daha asla bakmayacağım. Yani sorun çözüldü.

“Yukarıda,” diye emrettim ona. “Oradan dön.”

Yirmi Sekiz: Ürpertici Bir Kabuk Kendini Gösteriyor.

"Üst ceketimin altına gir."

Keskin sözler, farkında olmadan daldığım bir uykudan beni uyandırıyor. Dikkatimi toplarken etrafıma bakıyorum. Eskiden aşına olduğum patikalar veya manzara çoktan yok olmuş. Şimdi yoğun bir ormanın içinden geçen geniş bir yol üzerindeyiz ve kalabalık yolun kenarları, sanki kaçırma ve araba hırsızlığını önlemek için temizlenmiş. Sonbahar yapraklarıyla bezenmiş thimbe ağaçları yok artık, onun yerine kayalık ve seyrek çalılıkların arasına dikilmiş dikenli çalılar var. Güneş ufukta alçakta, batmak üzere—

Saklamak.

Bir an kafam karıştı. Kafamdaki ses doğru gelmiyor—

Merc, eyerde kıvranarak tısladı, "Eğil artık. Saklanmalısın."

İçimdeki soğukluk bir anda uçup gitti ve artık alışkanlık haline gelmiş bir hareketle, deri ceketinin arkasından çekip ağır ağırlığın altına daldım. Aldığım bir sonraki nefes cennet gibiydi. Sadece onun kokusunu alabiliyordum ve yüzümü yana çevirip yanağımı omurgasının çukuruna yaslarken, kollarımı gövdesinin kıvrımlı yanlarına doğru kaydırdım.

Bunu ilk yaptığımda, kraliyet kıyafetleri giymiş, çevik iki atlı bize yaklaştı. Merc, üst giysinin altına girme emrini verdiğinde, ellerimle ne yapacağımı bilemedim. Ben el yordamıyla bir şeyler ararken, fısıltıyla "Sadece yok edin, nerede olduğunuzun önemi yok" diyerek sorunumu çözdü. Ben de kollarımı onun yanlarından yukarı doğru uzattım ve giydiği uzun gömleğin ince kumaşının hiçbir şeyi gizlemediğine şaşırdım. Ve şimdi de hiçbir şeyi gizlemiyor. Artık kendimi ona uydurmaya ve gövdesini hissetmeye alıştım.

Çok sıcak. Ve her yeri sert.

Gözlerimi kapatıp, güvenli bir şekilde yolculuğumuz için hilal şeklindeki aya dua ediyorum ve oraya ulaşmak için geçmemiz gereken tehlikeli yollardan ve araziden daha tehlikeli olduğunu duyduğum bir yere gittiğimizi düşününce bunun ne kadar aptalca bir yakarış olduğunu fark ediyorum: Çorak Topraklar'daki Karakol vahşi bir yer. Ama en azından Merc'in otoritesi ve kontrolü henüz hiç sarsılmadı. Her yerimdeki ağırlara ve sertliğe boyun eğsem de, tehlikeli durumumuza rağmen bitkin düşsem de, o her zaman tetikte ve savaşmaya hazır kaldı.

Ona daha ne kadar yolu olduğunu sormamamın tek sebebi gururum.

Üç at yanımdan geçiyor—ya da en azından ikiden fazla gibi geliyor. Merc, kim olduğunu bilmediğim birine bir şeyler söylüyor, göğsündeki hırıltı bana da geçiyor ve panikim geri dönüyor. Prosperitus'ta Fulcrum'da o çocuklarla yaşananlar hakkında haberler yayılmış olmalı—

"Pekala," diye ekliyor Merc.

İstemeyerek de olsa onu bırakıp kozadan ayrılıyorum. Soğuk hava yüzüme çarptığında, sıcaklık değişiminden titriyorum ve ondan bir küfür yankılanıyor.

"Hava çok kararmadan durmalıyız."

"Burada mı?" diye soruyorum. Oysa nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bir yerlerde."

Batı gökyüzünde şeftali ve pembe tonlarının açması, günün muhteşem aydınlanma finalini müjdeliyor ve çok geçmeden kasvetli bir alacakaranlık çöküyor. Her göz kırpışında daha fazla ışık kayboluyor ve gözlerim alışsa bile, çevremizdeki o dikenli, kötü ağaçlarda çok fazla gölge var.

Ve işte o zaman gerçek karanlık gelir.

İçgüdülerim harekete geçti ve bakışlarım yolun kenarlarını tarayarak parlayan kırmızı gözler ararken, kulaklarım at toynaklarının ve koşum takımlarının seslerini bastırıp yerine bir hırıltı veya homurtu duyuyor.

Şeytanların sesleri nasıl?

Merc, "Ata güvenin," diyor. "O bizden önce uyarı verecektir."

Bunu sesli söylemiş olmalıyım.

İlerlemeye devam ediyoruz çünkü mecburuz; yol sonsuza dek uzanıyor gibi görünüyor, manzara bize gerçek bir sığınak veya koruma sunmuyor. Zaman, sürekli var olan şimdinin odak noktasına sıkışıyor; önümüzde gelecek yok, arkamızda geçmiş yok. Sadece her anın tek bir kalp atışı, atın ağır ağır ilerleyişinin ritmine göre tekrarlanıyor.

En azından içimde oluşan gerilim, kemiklerime işlemiş olan soğukluğu uzaklaştırıyor.

Başımızın üzerinde, üç çeyrek ay yükseliyor, ancak yolculuğumuz ve kaderimiz konusunda tarafsız kalmaya kararlıymış gibi, bize pek bir ışık vermiyor. Daha önce hiç hissetmediğim garip bir umutsuzluk beni sarıyor: Özlediğim güvenliğin, geceyi geçireceğimiz bir yer bulduğumuzda sihirli bir şekilde ortaya çıkmayacağını biliyorum. Hala kendi başımıza olacağız

ve en iyi ihtimalle, sadece soyguncular veya mülkünü savunan bir toprak sahibi tarafından saldırıya uğrayacağız—

Bir anda, bir virajı dönüyoruz ve orman, Anathos kadar büyük görünen çayırli bir vadiye yerini bırakıyor. Arazi değişimi o kadar ani ki, güneybatıdaki dağ silsilesinin eteklerine kadar halı gibi serilen tarlalara bakarken rüya görüyor muyum diye düşünüyorum. Ay ışığında, uzun otlar en açık mavi tonlarında parlıyor ve bunun sadece peçemden kaynaklanmadığını biliyorum. Sonbahar gündüzünde, incecik saplar yeşil yerine sarı renkte, mevsimsel değişim onları etkilemiş. Ancak ay ışığı, platin ve çelik ışınlarıyla resim yapan bir sanatçı gibi ve o narin yapraklarla birlikte, önümüzdeki yol ve hatta biz bile gece gökyüzünün serin paletinde parlıyoruz.

"Orada."

Merc, geniş kılıcıyla bulunduğumuz yer ile karla kaplı zirvelerin ilki arasında kalan bir yerleşim kümesini işaret ediyor. Çiftlik evleri bir köy sayılmayacak kadar az, tek bir çiftçiye ait olamayacak kadar çok ve umarım sakinleri yabancıları ağırlama konusunda içten bir istek duyarlar.

Olayların gidişatına bakılırsa, bunun mümkün olduğundan şüpheliyim; bu yüzden yaklaşmanın güvenli olup olmadığını sormaya bile gerek duymuyorum. Cevap hayır.

Ormanda iblislerle karşılaşma riskine girmekten daha iyi bir şans bu.

Merc, yorgun atımızı teşvik ederken her an hazırda bekliyor. Dörtnala koşmasını istemiyor, tıpkı kestane rengi atın su içtiğinden emin olmak için iki kez derelerin yanında durduğu gibi. Hepimizin dinlenmeye ve biraz yemeğe ihtiyacı var.

"Başka bir şey çalmak istemiyorum," diye uyarıyorum.

"Göreceğiz."

Ne kadar ilerlersek, açık alanda kendimi o kadar savunmasız hissediyorum. Oysa ağaçlarla çevrili olduğumuzda, kesinlikle takip edildiğimden emindim.

Çok fazla seçenek var.

Merc tarlaları tarıyor ve burada, açık alanda, ay gözün üzerinde çalışabileceği bir şey sunuyor. Neredeyse kendi gölgesini oluşturan o parlak yıldızı ölçtükten sonra, arkamızdan bir şey gelmediğinden emin olmak için başımı omzumun üzerinden hızla çevirmekle, giderek büyüyen bina çıkıntılarına odaklanmak arasında gidip geliyorum.

Ve sonra sadece gelecek olana bakıyorum.

Yerleşim yerinde bir sorun var ve ne olduğunu anlamak için gözlerimi kısarken, ensemdede bir ürperti hissettim. Sonra garip bir koku burnumuzdan esti, havadaki keskin koku beni hapsırttı.

Çayırıların yarısına geldiğimizde ancak buranın gerçek bir kasaba olduğunu fark ediyorum. Ama yapıların çoğu... uzun zamandır...

Merc, "Oldukça büyük bir yangın," diye belirtiyor.

"Ah... sevgili kaderlerim..."

Evlerin ve ahırların çoğu yerle bir olmuş, oldukça büyük bir yerleşim yeri olduğu anlaşılan bölgenin en uç köşesinde sadece birkaç yapı ayakta kalmış. Ve sonra birden aklıma geliyor.

"Burası Fielkirk mi?" diye fısıldadım. "Bu nasıl olabilir?"

"Bu kasabayı biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum—yani, ben hiç burada bulunmadım. Ama pazar günleri bize tahıl ve samanla gelirlerdi. El işleri ve giysiler de satarlardı. Ne oldu da böyle oldu?"

Erkeklerin ve kadınların nasıl göründüklerini hatırlamaya çalışıyorum, ama elbette yüzlerine pek dikkat etmedim. Giysilerinin ve aksanlarının bizimkilerle aynı olduğunu hatırlıyorum ve şimdi keşke onları koruyacak bir duvar olsaydı diye düşünüyorum, harcı yer yer dökülmüş olsa bile.

Ve bir hendek. Ve balas.

Çok geçmeden atımızın toynakları kavrulmuş toprağa bastı, alevler merkezden çevredeki otlaklara yayılmıştı. Yine de kül ve duman kokusu çok yoğun değildi. Bu en az bir hafta önce olmuştu ve o zamandan beri bolca soğuk yağmur yağdı. Kaderin cilvesi, yangın tam bir cehennem olmalıydı. Yanmış sığır ve koyun cesetleri kalbimi parçalıyor, kömürleşmiş kaburgaları hala şeklini koruyor, iç organların bir zamanlar bulunduğu hayaletimsi boşluklar, uzaktaki evlerin kalıntıları olan kirişler ve bacalar gibi.

"Bunu kim yaptı?"

Merc hiçbir cevap vermiyor, ama sanki verecekmiş gibi? Dizginleri çekiyor ve kestane rengi at uysalca duruyor. Sonra, yola çıktığımızdan beri ilk kez, eyerde dönüyor ve ben de onunla birlikte dönmek zorunda kalıyorum, yoksa omuzlarının genişliği yüzünden eyerden düşme riskim var. Yavaş bir dönüşle, tıpkı bir baykuş gibi, tamamen geriye doğru dönüyor.

“Bunu durdurmalıyız ama bu durum hoşuma gitmiyor.”

“Bu yolculuğun herhangi bir kısmı keyifli geçti mi?” diye kendi kendime mırıldanıyorum.

“Ah, aklıma bir tane geliyor.”

Mavi peçemin altında yüzüm kızarıırken, o bizi tekrar yola koydu ve kısa süre sonra yanmış evlerin ilkinin yanından geçtik. Taş temel, kömürleşmiş ama sağlam bir şekilde yerinde duruyordu ve aynı şey ocak ve tuğla iskeleti için de geçerliydi. Bazı tahtalar ve kirişler, uçları yıpranmış olsa da, ayakta kalmıştı. Ancak kişisel eşyalar neredeyse tamamen küle dönüşmüştü; şöminenin etrafındaki devrilmiş çaydanlık ve tencere kümesi, is tabakasının altında dalgalanıyordu, üzerlerinde durdukları masa, dayanabildikleri cehennem ateşine karşı koyamamıştı.

Bunun birkaç farklı varyasyonunu görüyoruz, ancak daha sonra yapıların giderek daha azı kalıyor, ta ki yangının merkezi olması gereken yere ulaşana kadar. Burada, harç bile sığağa dayanamamış, temeller moloz yığının dönüşmüş, tüm ahşap ve tekstil ürünleri yanmış, hatta bacalar bile yıkılmış—

Atımızın kişnemesi beni irkiltti ve kestane rengi at da sanki keskin koku burnunu da rahatsız ediyormuş gibi başını salladı. Dizginler yüksek sesle şingirdarken, batımızdaki karla kaplı zirvelere baktım ve bu seslerin ay ışığıyla aydınlanmış inlerindeki ejderhaları uyandırıp uyandırmayacağını merak ettim.

Sonunda karşı tarafa, hâlâ ayakta duran evlere ulaşıyoruz. Yangının kuzeybatı rüzgarıyla taşındığı açıkça belli, çünkü burada hasar sadece kararmış sıva ve kapalı, kavrulmuş panjurlardan ibaret.

Merc bizi, kiremit çatının saçaklarının altındaki boya lekelerine bakılırsa, özenli bir baklava deseniyle boyanmış iki katlı bir evin önünde durduruyor. Dış cephenin geri kalanı ise isle lekelenmiş durumda.

"Atın üzerinde kalın," diye emretti, bir bacağını öne doğru atıp atımızın yelesinin üzerinden yere çömelirken. "Onu kaybedemeyiz, zaten koşacak gücü de kalmadı."

Dizginler ellerime tutuşturuluyor ve ben de refleks olarak onları kavıyorum.

Kaşlarını çattı. "Daha önce hiç ata binmemiş biri için bunları doğru tutuyorsun."

"BENCE..."

Merc, geniş kılıcını çekmiş bir şekilde ön kapıda dikilirken, sesim gergin bir sessizliğe büründü.

Tam yaklaşırken, is lekeli paneller açıldı.

Yirmi Dokuz Susuzlar İçin Su.

Merc olduğu yerde durdu ve dizlerinin üzerine çöktü, vücudu toparlanmış ve atılmaya hazır haldeydi. Kapı pervazındaki aralıktan içerisi, etrafımızdaki ay ışığıyla aydınlanmış geceden daha karanlıktı, bu yüzden hiçbir şey görünmüyordu. Saldırı gelmeyince Merc ileri doğru hamle yaptı. Geniş kılıcının ucuyla kapıyı tamamen açacağını düşündüm. Ama açmadı. Silahın kabzasını iki eliyle kavradı ve botunu çıkarıp kapıyı sonuna kadar tekmeledi.

Keskin bir alkış sesi duyuluyor! Ve o da sekme anında panelleri yakalıyor.

İçeri girerken "Dikkatli ol," diye fısıldadım.

O yokken atımız canlanıyor, kulakları öne arkaya seğiriyor, kuyruğunu sallıyor. Ayaklarını yere vurmuyor ama bunun yorgunluktan olduğunu biliyorum. Enerjisi olsa şaha kalkardı, ve tüm bunlar koruyucumuzla birlikte kalmak istediği için—

Ani hareketlerle arkamı dönüyorum. Arkamızda ne olduğunu gözlemliyorum.

Geçtiğimiz yol, tek başımıza bıraktığımız ayak izlerimizle işaretlenmiş; is üzerindeki sürtünme izleri bana Fulcrum'dan savrulan siyah karı hatırlatıyor. Biliyorum ki kontrol noktası buradan oldukça uzakta, ama ya iblisler zaten köyümün etrafındaysa?

Onların da burada olması gerekiyor.

Merc, kılıcı hâlâ tetikte, ancak çömelmiş pozisyonundan çıkmış bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor. "Hiçbir şey."

Ama yanıma gelip elini uzatırken hiç de rahat görünmüyor. Başımı sallıyorum ve kendi başıma yere çöküyorum. Bacaklarım hemen taşımaları gereken ağırlığa isyan ediyor ve bizi sadakatle taşıyan hayvanı düşünüyorum.

Merc ile aynı anda eyer kayışını almaya gidiyoruz.

"Hayır," diyorum ona. "Çevremizde olup bitenlerle ilgilenmen gerekiyor. Bırak ben onunla ilgileneyim."

Çantasını çıkarırken açık kapıya bir göz attım ve yere düşmesine izin verdim. Sonra deri kayışların altındaki tokalarla uğraşmaya başladım. Eyeri ve yünlü pedi çıkardığımda atın kısa tüylerinin arasında bir ter yığını

gördüm ve ardından gelen rahatlama iniltisi ve tüm vücudunun titremesi, onun adına hem daha iyi hem de daha kötü hissetmeme neden oldu.

Yarın daha fazlasını yapmak zorunda kalacağız.

“Onu içeri götürün.” Merc evin en uzak köşesinde, etrafı inceliyor. “Eyerin içeri getireceğim ama önce kirlenmemiş bir su kaynağı bulmaya çalışacağım.”

Ata şöyle bir göz atarken, sadece burnuna odaklanmaya özen gösteriyorum. En son isteyeceğim şey, o ter lekesi kurumadan önce bir iblis tarafından katledildiğini öğrenmek. Bu yanmış yerleşim harabesinde zaten korkacak yeterince şeyim var.

"Hadi bakalım," diyorum ve dizginleri çekiyorum.

At, başını eğmek zorunda kalsa ve dar kapı pervazları yanlarına değse bile beni takip ediyor. Gerçi, muhtemelen çok soğuk gecelerde zaman zaman içeriye alınmış ve bu saatlerin zorluğunun ardından, mecburiyetten bize güvenmeye başlamış.

Ya da belki de daha çok yıpranmaya benziyor.

Kapıyı kapattıktan sonra gözlerim karanlığa alışıyor, ama sadece nesnelerin hatlarını seçebilecek kadar. Tıpkı yangından kurtulanların kül tabakasıyla kaplandığı gibi, hiçbir şeyin belirgin kenarları yok, sadece şekiller: şöminenin önünde bir masa ve birkaç sandalye, bir dizi pişirme malzemesi ve ardından kancalara asılı düzenli bir şekilde dizilmiş kalın paltolar. En uzak köşede, dik bir merdiven ikinci kata çıkıyor.

Kulaklarım iyice gerilmiş bir halde tavana bakıyorum. At başını yere yaslayıp, sanki bir yerlerde saman arıyormuş gibi etrafı eşelerken, çıkan hafif sesleri duymamaya çalışıyorum.

Bekliyoruz. Ve biraz daha bekliyoruz.

Ensemde başlayan ve kollarıma doğru yayılan bir karıncalanmayla birlikte kaygım geri dönüyor. Hiçbir yere varamayacağım uyarısı ikiye katlanıyor, ta ki göğsüm patlayacakmış gibi hissedene kadar. Evimden çok uzaktayım, merdiven altındaki derme çatma yerimi sanki savaşa giden bir aile üyesiymiş gibi özlüyorum.

Ama soğuk gecede dışarıda kalan benim, değil mi?

İçeride volta atarak kollarımı kavuşturup nefesimi dışarı veriyorum. Bir daire çiziyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha—

Merc'in bir kovaya ihtiyacı olacak.

Bu inanç hiç beklemediğim bir anda ortaya çıktı ve hiç öngöremediğim türden bir kurtarıcı oldu. Hayatım boyunca panik ataklar geçirdim ve hiçbir şey onları asla alt edemedi. Hiçbir zaman.

Ancak şu anda, Merc'e yardım etme isteği bana... bir iş veriyor. Ve suyla doldurabileceğimiz bir şey aramaya başladığımda, korku hissim azalmaya başlıyor: Beynimin odağı, hatırlayabildiğimden beri sürekli prangam olan aciz korkudan daha önemli bir şeye kayıyor.

Bu, uzun süre devam edebilecek kişisel bir zafer. Eğer şimdi korkuyu alt edebiliyorsam, belki de sakat kaldığım diğer durumlarda da bunu başarabilirim.

Anlaşılan tek yapmam gereken bizi hayatta tutmaya odaklanmak. Ve kader biliyor ki, buradan karakola kadar geçen süre içinde bunu uygulama fırsatım bolca olacak.

Titrek ama kararlı bir şekilde şömine alanına gidip ellerimle duvardaki rafların etrafını yoklamaya başladım. Karanlıkta, dokunarak arama yapmak bana merdiven altındaki evimi hatırlattı; orada her şey hep loştu. Bardakları ve tabakları, kaba çatalları, mutfak bıçağının keskin ucunu kolayca tanıdım. Bir tencere. Bir—

Kapı gıcırtyla açılıyor ve ben arkamı dönüyorum.

Merc kapı aralığında duruyor ve yanında iki kova var. "Su buldum."

Atın yanına gidip yüklerden birini yere bıraktı. Kahverengi at başını eğip keyifle su içerken ben de bardak bulmak için acele ettim.

"Boşuna uğraşma, buraya gel."

Kovayı kaldırırken yanına gidip dudaklarımı tahta kenarına yaklaştırdım. Nefes alırken hiçbir koku almadım ve bir yudum aldığımda tatlı, temiz bir lezzetle karşılaştım, bu da beni inlemeye itti. Atı taklit ettim ama doymadan önce kendimi durdurmaya zorladım ki geriye bolca kalsın—

Merc yumuşak bir sesle, "Devam edin," diyor. "Güvenli olduğundan emin olmak için orada yeterince kontrol ettim."

İçmeye devam ettikçe, onun her zaman beni önceliklendirdiğini düşünüyorum.

Duygularım fazla ileri gitmeden önce, Julion'un söylediklerini hatırlıyorum. Çok uzun zaman önce olduğu için, altın şövalyenin endişeleri, benim paralı askerim ve benden tamamen farklı iki kişiyle ilgiliymiş gibi geliyor.

Susuzluğumu gidermeme izin veren Merc, ben yutkunurken sürekli olarak saçlarını öne doğru eğiyor. Sonunda doğrulduğumda, yukarı bakıp bakışlarımı örgülerinden birinin ucunda durduruyorum.

"Teşekkür ederim."

Başını sallayıp kovayı yere koydu. Ata doğru gidip dizginleri çıkardı ve bir kez daha iyice silkeledi; ardından kestane rengi at bir köşeye doğru koşarak başını eğdi. Bir an sonra arka toynaklarından biri yukarı kalktı.

"Hepimiz için yiyecek bulmalıyız." Merc dolapları karıştırmaya başlıyor. "Buralarda mutlaka bir şeyler vardır."

Üzücü bir ciyıklama bana her yerde fare olduğunu hatırlatıyor ve küçük kemirgenlerin ayaklarının koşturması beni üzüyor, oysa daha büyük ve daha iyi şeyler de moralimi bozabilir. Yine de, bacağınızı kaybettikten sonra bile, kalan ayağınızdaki bir cam parçası acıtır ve bazen beyin, bütün o iğrenç yemeği değil, sadece trajedinin parçalarını işleyebilir.

Hemen ona katıldım ve alt kademede çalışan işlere dahil oldum.

Bulduğumuz tek şey fareler ve yenmeyecek kadar bozulmuş veya kemirilmiş yiyecekler.

Tökezlediğimde dengemi düzeltmeye bile çalışmıyorum ve yere düşüyorum. Kalçam acıdan çınlarken, düştüğüm yerde öylece yatıyorum, kafam da tesadüfen eğik kolumun üzerine düşüyor. Ah, ne güzel.

Konfor, tıpkı güzellik gibi, görecelidir.

"Öldün mü yoksa ayaklarının üzerinde duramamanın verdiği mutluluktan mı bu kadar sevinçlisin?"

Ayakkabılarının uçlarına odaklanarak, nasıl devam ettiğine hayret ediyorum. "İkisinden de biraz."

"Anlaşıldı." Merc kapıya doğru gidiyor. "Biraz ellerimi yıkayacağım."

"Elinde ne var?"

"Bence bu bir kalıp sabun. Ya da güzel kokulu bir taş."

O gidiyor, beni ve atı baş başa bırakıyor. Merc'in evin arkasında bir yerlerde soyunup ay ışığında bir kuyunun musluğunu pompaladığı düşüncesi bana bir enerji patlaması veriyor ve tekrar doğruluyorum.

Kulaklarım düşen suyun sesini dinliyor ve o kadar keskinler ki, etrafımdaki sessizlik çatırtılı bir hal alıyor. Ayağa kalkıp etrafta sürünüyorum ve yemin ederim ki sedir ağacına benzer bir koku alıyorum. At beni ya da herhangi bir kokuyu fark etmiyor gibi görünüyor. Ayakta

bayılmak mümkün mü? Zaman akıp giderken esniyorum ve bu teoriyi kendim denemeye karar verip vermeyeceğimi düşünüyorum—

Kapı tekrar açılıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Ah, şu sabun... çok güzel kokuyor."

"Denemek ister misin?" Merc her şeyi kapatıp seleyi yere koyuyor. "Dışarısı soğuk, ama seni rüzgardan korumak için birkaç kova içeri taşıyabilirim."

Kolumu burnuma yaklaşıtıyorum. Julion'un o yağı her neyse, kokusu hâlâ burnumda. "Sanmıyorum."

"Tavsiye etmeyi düşünmüyordum. Burası bile soğuk."

"Üşüyor musun?" Yerimde kıpırdanıyorum. "Belki ateş yakabilirim—"

"Hadi biraz uyumaya çalışalım."

"Ama şöminenin başında ısınabiliriz? Orada odun var."

"Bacadan duman çıkma riskini göze alamayız. Ben iyiyim."

Merc kapının önünde yere çömelmiyor. Bir köpek gibi kendini yere atıyor, sert darbeler onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor; sırtını panellere yaslıyor, bacaklarını uzatıyor ve elinde geniş kılıcıyla yerini alıyor.

Bana bakarken, içeride hiçbir aydınlatma olmamasına rağmen (çünkü tüm pencereler kapalı), yüzü ay ışığında parlıyormuş gibi görünüyor.

Ne düşünüyor acaba?

"Yarın da uzun bir gün olacak." Ayak bileklerini çaprazladı, silahının ağır bıçağı uyluklarını ikiye bölüyordu. "Ve bu gecenin geri kalanının neler getireceğini bilmiyoruz."

O sustuktan sonra, soğuk şöminenin yanına bir yer seçip inleyerek oturdum. Bütün kaslarım buz kesmişti ve kramplar geçince ona doğru bir bakış attım. Çok loş olmasına ve gözlerine yaklaşımdan kaçınmama rağmen, bitkin olduğunu anlayabiliyordum. O sert, yakışıklı yüz hatlarında daha önce olmayan çizgiler vardı; benden sakladığı bitkinliğin kanıtıydı bu.

Belki de kendisinden saklanıyordu.

Tamamen bitkin düşmüş.

Gözlerim, bana su içmem için uzattığı kovaya kayd.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Aramızdaki durgun havada hafif bir horlama duyuluyor ve ben tekrar ona bakmaya başlıyorum. Vücudu, dinlenirken bile güçlü ve eminim ki, eğer bir şey veya biri bize saldırmaya kalkarsa, ayağa fırlayıp bizi hayatta

tutmak için ölümüne savaşır. Ayrıca, dinlenme halindeyken birinin onu izlediğini düşünmekten nefret edeceğini de biliyorum ve bu çalınmış yakınlık, soğuk havaya rağmen içimi ısıtıyor.

Belki de ona duyduğum özlem budur. Çok yorgun olsam da, bu evde yalnız olduğumuzun farkındayım ve tünelde paylaştıklarımızın daha fazlasına susamış durumdayım.

Bu vesileyle gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Ama bu rahatlamak ve huzur bulmak için değil.

Onun kokusuna bayılıyorum.

Otuzuncu Perde Aralandı.

Bir şey beni uyandırıyor.

Başımı kaldırdığımda o gürültü tekrar geliyor ve yavaş çalışan beynim, nerede olduğumu anında fark etmemi sağlasa da, bu aksaklığın nedenini bir türlü anlayamıyor. Mavi peçemin ardından kapıya baktığımda, karanlık o kadar yoğun ki, elle tutulur bir katı gibi.

“Merc?”

Ama biliyorum ki o burada değil. Geniş göğsünün ve uzun bacaklarının gölgelerini boşlukta ararken bile, yokluğunu hissedebiliyorum.

Yalnızım. Yanmış köyün ıssız topraklarında.

Korku bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor ve ayağa kalkmak için ayaklarımla ve ellerimle yere vuruyorum. "Merc."

Vücudum kaskatı ve dengesiz, sonunda dik durduğumda dişlerimi ve uzuvlarımı titreten sarsıntı, sıcaklığın ne kadar daha düştüğünün bir hatırlatıcısı oluyor. Gözlerim kapı pervazlarını takip ederken, ısınmak için üst kollarımı ovuyorum. Solgun gri ay ışığı, tahtaların aralarından sızıyor. Şafak sökmeye daha çok var—

O, içindeki şeytanlarla boğuşuyor.

Merc dışarıdan bir ses duydu ve sesin kaynağını kontrol etmeye gittiğinde pusuya düşürüldü.

İçimden gelen bir uğultu duyma duyumu devre dışı bırakıyor ve panik içinde boğulmaya başlarken, yüzümdeki ince örtü ıslak bir yün battaniyeye dönüşüyor. Türbandan düşen kıvrımı çekiştirerek daha fazla hava almak için ağzımı açıyorum ve bu da işe yaramayınca, suyun kirlenmiş olduğu ve zehirlendiğim konusunda ani bir paranoya yaşıyorum.

Titreyen ellerimle başımdaki peçeyi çekip derin, kısıtlamasız nefesler alıyorum. Başım dönmeye başlıyor ve elimi uzatırken küllü duvara tutunarak dengemi sağlıyorum. Hava anında ince parçacıklarla doluyor ve anlaşılan o ki, bu derme çatma yüz örtüsü burnumu ve boğazımı bir tür koruma sağlıyor. Öksürerek koşmam gerektiğini hissediyorum. Hızlı ve uzaklara koşmam gerekiyor. Ama nereye gidiyorum ki?

Peki bu terk edilmiş evden ayrılırsam beni neler bekliyor?

Birden kaşlarımı çattım.

Bekle... rüya mı görüyorum? Bu gerçek mi? Köşedeki atı fark edip tekrar etrafa bakıyorum ve kahverengi atın şeytani bir musallatın etkisiyle

gözleri kıpkırmızı parlayarak bana doğru dönmesini bekliyorum. At böyle bir şey yapmasa da, köydeki yaşlı kadınların hep söylediği gibi, gecenin karanlığı ne kadar korkutucu olursa olsun, rüya dünyasının tehlikeleriyle kıyaslanamaz bile diye düşünüyorum. Orada, iblisler canlı değiller, bu yüzden gölgelerden çıktıklarında öldürülemezler.

"Merc, neredesin?" diye yalvarıyorum sessizliğe.

Olduğum yerde kalamıyorum, dışarıda ne bulacağımdan korkuyorum, kapıya doğru yöneliyorum, terliklerimin uçları yolumdaki nesnelere çarpıyor ve onları tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. Gürültü umurumda değil. Bir şeyin bana doğru gelmesini istiyorum, böylece en azından ne zaman geleceği konusunda endişelenmeyi bırakabilirim—

Kapı ardına kadar açıldı ve içeriye ay ışığı doldu, gözlerimi kamaştırdı.

Nefesim kesildi. Ya da durun bir dakika... bir başkası nefesini tuttu.

"Merc?"

Omuzlarının genişliğinden ve sedir sabununun kokusundan onun olduğunu anladım. Ama o sadece kapı pervazında öylece duruyordu, bir eli kapı kolunda, diğer eli ise geniş kılıcını kavrayarak havada duruyordu.

"Neredeydin?" diye soruyorum sesim kısık bir şekilde, nefesim ay ışınlarının arasından geçen bulutlar gibi çıkıyor.

Geniş kılıcın ucu yavaşça aşağı iner. Sonra, kapıyı kapatması gerektiği halde, olduğu yerde kalıp bana bakmaya devam eder.

O ince tahtadan yapılmış şeyin bizi pek bir şeyden koruyabileceği söylenemez.

"İyi misin?" Bir adım daha ileri atıyorum, başka bir şeye tekme atıyorum ve ses geliyor. "Yaralandın mı? Ne oldu—"

Ani bir hareketle döndü, başını eğdi ve beni durdurmak için boşa kalan elini uzattı. "Peçeniz."

"Ne?"

"Peçe! Peçeniz."

Şaşkınlıkla durdum ve o sırada üçüncü kez o gürültüyü duydum. Meğerse at, köşede yerini değiştirirken toynaklarını yere vuruyormuş. Beni uyandıran da bu oldu.

Benzer şekilde, ses beni tamamen kendime getiriyor.

Bir gıcırtyla elimi başıma götürdüm. Yüzümü örttüğüm kumaş parçası, onu kopardığım yerden, yani döşeme tahtalarının üzerinde duruyordu.

"Yerine geri koydun mu?" diye soruyor Merc sert bir sesle. "Arkamı dönebilir miyim?"

Gözlerim tekrar onun heybetine takıldı. Gövdesi kalçalarının üzerinde bükülmüş, deri palto omuzlarına sıkıca gerilmiş, uylukları dizginlenmiş bir güçle kalınlaşmıştı. Ay ışığında, siyah saçları lacivert ve parlak gümüş tonlarında parıltıyordu.

Saklamak.

Birdenbire, kendimi hendeğin suyunda gibi hissediyorum, bedenim çırpınıyor ve ağırlıksız, ciğerlerim boğulmaktan yanıyor: Tüm hayatım boyunca kafamdaki sese kulak verdim, uyarıyı dikkate aldım. Ben... uslu durdum.

Ama şimdi buradayım, gece vakti. Bu yanmış köyde.

Geldiğim yerden tehlikelerle dolu olarak geldim, gideceğim yer de yalnızca tehlikelerle dolu.

Artık saklanmaktan bıktım.

"Sorrel, peçen yerine geri takıldı mı?"

"Evet," diye fısıldadım, çünkü hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenle, hayatımın hiçbir döneminde olmadığı kadar sakinleşmiştim birdenbire.

Merc uzun ve derin bir nefes verdi ve gerginliği azaldı, rahatlayıp arkasına döndü.

Bir kez daha donakaldı.

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyorum, çünkü arkasından gelen ışık onu bir gölgeye dönüştürüyor ve beni olduğum yerde kör ediyor.

"Yalan söylüyorsun," diyor sesi o kadar kalın ki neredeyse duyulmuyor.

Uzun bir an geçiyor ve bana yeniden düşünmem ve kendimi toparlamam için zaman verdiğini açıkça hissediyorum. Gözlerimi botlarından ayırmadan, cevap verircesine çenemi yukarı kaldırıyorum.

Merc arkasına uzanıp kapıyı kapatırken bana bakmaya devam ediyor. Ay ışığı santim santim kesiliyor, sanki canlı bir şey yavaş yavaş öldürülüyormuş gibi ve karanlık ikimizi de yuttuğunda, tekrar titremeye başlıyorum.

Ama bu soğuktan kaynaklanmıyor.

Utaniyorum.

Ne kadar tuhaf görüldüğümü biliyorum. Merdiven altındaki köşemde bir ayna parçası saklıyordum ve zaman zaman, bir şeylerin değişmesini bekleyerek kendime bir göz atıyordum: Renksiz, dalgalı saçlarım, bir kere

bile kestirmedim ve ensede topuz şeklinde topluyorum. Çilli bir tenim var. Sıradan yüz hatlarım var. Gözlerim o kadar soluk gri ki, sadece gözbebeği belirgin.

Kendime benzeyen birini hiç görmedim. Açıkçası, bu Merc için de aynı şey geçerli ve aramızda sessizlik devam ederken kendimi ifşa ettiğime pişmanım. Ona duyduğum çekimin, beni görür görmez aynı şeyi hissedeceği anlamına geldiğini gerçekten düşündüm mü? Sanki garip bir şekilde kurgulanmış ortaklığımızda yeterince gizli gerilim yokmuş gibi—

"Neden."

Söylediği sözler, bir mağaradaki duman gibi aramızda yankılanıyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Evet, öyle."

Sesinin tonu daha önce duyduklarımdan farklı, ve bu sadece normalden bir oktav daha düşük olmasından kaynaklanmıyor. Hayır, bu bambaşka bir şey.

"En azından şimdi neden kendini sakladığını biliyorum." Uzun bir sessizlik oluyor. "Sen..."

Orada durup boğazını temizlediğinde, sanki başkasının yüzüymüş gibi yüzüme dokunuyorum. Çirkin olduğumu düşündüğü düşüncesi beni geri çekilmeye, eğilmeye... ve isin içine düşmüş ince mavi bezi yerden almaya itiyor.

"Onu tekrar takmanın bir sebebi yok." Sesi şimdi sertleşmişti ve kapıya yaslanarak yere yeniden otururken, vücudunda taşıdığı silahların metal kılıflarında kıpırdadığını duydum. "Ayrıca, burası zifiri karanlık. Hiçbir şey göremiyorum."

Kendi yerime tekrar oturmadan önce, paltoların askılara asılı olduğu yere gidiyorum. Gece ilerledikçe havanın daha da soğuyacağını biliyorum, bu yüzden paltolardan birini duvardaki askısından alıyorum. Yünlü palto duman kokuyor ve yabancı birinin kıyafetini giymenin garip bir yanı var. Ama uyumam gerekiyor ve tekrar yatağa uzanıp dizlerimi göğsüme doğru çektiğimde gerçekten kış gibi geliyor.

Sessizlik. Çok fazla... sessizlik.

Omuzlarımdaki ağırlık bana pelerinlerimi hatırlatıyor ve yüzümü örtmek için kullandığım kumaş parçasına bakıyorum. Elimde bir tüy kadar ince ve böylesine narin bir şeyin nasıl bu kadar güçlü olabileceğine hayret

ediyorum. Utanç duygusu beni ağır kumaşlarla örtünmeye itiyor ama içimdeki bir şey buna karşı çıkıyor.

Kendimi hep saklanmak zorunda hissettim, bu sadece kafamdaki o sestten ya da köyümde gizlice yaptığım şeylerden kaynaklanmıyordu. Bunun başka bir boyutu daha vardı, sadece nedenini hiç araştırmadım ve şimdi de cevabını bilmiyorum. Ama artık yeter dediğimi biliyorum. Özellikle kimsenin beni veya neler yapabileceğimi bilmediği bir bölgeye doğru ilerlerken, kumaşın altında boğulmaktan bıktım.

Eğer Merc benim bakması zor biri olduğumu düşünüyorsa, o zaman gözlerini başka yere çevirebilir.

Kollarımı dik açılı bacaklarımın etrafına dolayarak, türban parçasının yere düşmesine izin verdim.

"Nereye gittin?" diye soruyorum.

"Güvenliğimizi sağlamak için devriye geziyorum." Şimdi sesi kuru bir tona bürünüyor: "Durum böyle işte. Uyuyun. Güneşin doğmasına daha üç saat var ve etrafı iyice görebildiğimiz anda yola koyulmamız akıllıca olur. Badlands'e gün ışığında girmek istiyorum ve daha saatlerce yolumuz var."

Kesin bir nefes veriş sesi duyuluyor ve bunun önümüzdeki yolculuğa devam etmekle mi yoksa kendi uyku emrine uymaya çalışmakla mı ilgili olduğunu bilmiyorum.

"Düşünmeyi bırak," diyor.

"Aklımı okuyamazsın," diye çıktım. "Ve ben hiçbir şey düşünmüyorum."

Bana doğru bir homurtu geliyor. "Uyu..."

Ondan sonra bir kelime daha geliyor, o kadar alçak sesle söyleniyor ki neredeyse duyulmuyor. Ama kulaklarım tüm zorlanmasına rağmen onu gayet iyi duyuyor.

"Kadın," diye sesleniyor bana.

Otuz Bir: Keder Hasadı.

Tekrar uyandığımda, sabah nihayet gelmişti. Tüm pencerelerden ve kapılardan şafak ışığı sızıyordu, kapalı panjurlar sandığım kadar sıkı kapanmıyordu. Merc ve at gitmişti, ama sırt çantası ve deri postosu eyerin yanındaki kapının yanındaydı, yani beni terk etmediğini biliyordum.

Ya da en azından... ekipmanlarının çoğunu yanına almadan gideceğini hayal edemiyorum.

Gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım ve gerindim, kemiklerim bir dizi çıtırtı ve patlamayla yeniden hizalandı. Etrafıma baktığımda, yüzüm odadaki hafif esintileri algıladı ve burnumun serbest kalması, gözlerimin engellenmemesi, cildimin havayı hissetmesi, tüm küllere rağmen iyi geldi. Elimle birkaç tutam saçımı geriye doğru ittiğimde, türbanın bir kısmı daha açıldı ve refleks olarak, uzunluğunu alnımın ve burnumun üzerine çekmeye başladım.

Kendimi durduruyorum. Ve yumuşak kumaşı geldiği kıvrımın içine geri sokuyorum.

Sonra kapıya yöneliyorum, gece boyunca girip çıkan Mercedes'in bıraktığı is izlerini takip ediyorum.

Gün ışığının aralıklı olarak içeri girmesiyle devrilmiş sandalyeleri, kırılmış tabakları, etrafa saçılmış eşyaları fark etmemek imkansız. Bu evin sahibi (ya da sahibi olmuş olan) kimse aceleyle ayrılmış; komşularınızın evinde yangın çıktığında ve eşyalarınızın mümkün olduğunca çoğunu kurtarmak istediğinizde yapacağınız şey de bu zaten. İnsanları tanımıyorum ama köyüme gelen tüccarları hayal ediyorum ve iyi olmalarını diliyorum.

Bir rüzgar esintisi eve çarparak, derzlerden ısıklık çalarak panjurların titremesine neden oldu.

Bunlardan biri yırtılıyor ve içeriye ışık doluyor.

Büyük kan lekesi kapı girişinin solunda, pencerenin altında bulunuyor.

Çoğu yerde, ama duvarda da cam panellere sıçramış lekeler var... sanki çok sayıda yarası olan biri büyük bir şiddet dalgasıyla oraya fırlatılmış gibi. Lekenin çoğu kahverengi, bu da olayın üzerinden birkaç gün geçtiğini gösteriyor, ancak pencereyi lekeleyen kısım hala parlak, canlandırıcı bir kırmızı renkte.

Kaderler, bu muazzam miktarda kandı. Ve içimi kemiren bir korkuyla arkamı döndüm—

Elim ağzıma gidiyor ve kilitleniyor. Şöminenin yanında, neredeyse bir haftadır yağmur yağdıktan sonra bir yol kenarındaki su birikintisi kadar büyük başka bir leke daha var.

Tam da bütün gece oturduğum yerde.

Kötü bir hisle ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yürüyorum. Yukarıda ne göreceğimden korkuyorum, yine de gıcırdayan, isle kaplı basamaklardan yukarı çıkan ayaklarımı durduramıyorum. Kaba yontulmuş korkuluğu aşır, güneş ışığıyla aydınlanan açık, kirili bir alana bakıyorum. Bir başka panjur daha açılmış... böylece minik yatağın ve daha da küçük beşiğin üzerindeki pas lekeli yorganlar acımasızca görünür hale geliyor.

Anne ve babalar alt katta öldürüldü. Çocuklar ise üst katta.

Annelerinin ve babalarının davetsiz misafirleri püskürtürken çıkardıkları sesleri duydular mı? Aşağıda mobilyaların kırılma ve eşyaların dağılma seslerini?

Gözlerimi sıkıca kapatarak boğazımın arkasından inledim ve merdivenlerden aşağı inerken takla atıp neredeyse başımın üstüne düşecektim. Titreyerek, sendeleyerek kapıdan fırladım—

Yangının yol açtığı yıkım beni derinden etkiledi.

Gecenin karanlığında, pusuya düşürülmekten korktuğum zamanlar bile yeterince kötüydü. Ama şimdi yıkım, daha önce hiç görmediğim bir şey ve tek yapabildiğim sığağı ve alevleri, panik içinde kaçan ve diri diri yanan insanları ve hayvanları hayal etmek...

Ama olaylar öyle gelişmedi, değil mi?

Ve tüm bunları bir araya getirdiğimde, dehşetim daha da artıyor.

Dar yolun karşısında, alçak bir açıyla gelen güneş ışığı huzmesi, ayakta kalmayı başarmış bir başka evin köşesini aydınlatıyor... ve kapının yanındaki sıva üzerindeki kahverengi işaret, görünmeyen bir şeyin dikkatimi bu sembole çekmemi istediğı gibi belirginleşiyor.

Fırçanın kanının bittiğı yere bakılırsa, özensiz kıvrım saat yönünün tersine yapılmıştı. Desenden aşağı doğru akan damlalar, aceleyle yapıldığını gösteriyor ve daha arkamı dönmeden bile, aynı işaretin az önce çıktığım kapının yanında olacağını biliyorum.

Öyle.

Geldiğimiz yola dönüp yanmış enkazlara baktığımda, diğer ayakta kalan yapıları incelememe gerek kalmadan hepsinin aynı sembolle işaretlendiğini biliyorum. Birbirine geçmiş bir S ve bir P harfi.

Kurtuluş ve Koruma.

Daha önce sadece kara büyü uyarısını duymuştum. Güya, belirli bir şekilde kesilmiş bir keçi veya başka bir çift tırnaklı hayvanın kanıyla yapılmış. Bunun anlamı, birinin buraya gelip çiftçileri ve ailelerini, tüm hayvanlarıyla birlikte öldürdüğü ve ardından küçük topluluğu kötülükle kirlenmiş olarak işaretlediğiymiş.

Ve her şey yerle bir oldu çünkü cesetleri üst üste yığıp Bay Lewis'in meyhanesindeki lambalarda kullanılan aynı yağla üzerlerine ateş döktüklerinde... yangın o kadar şiddetli, o kadar yoğun, o kadar büyük oldu ki binaların her yerine yayıldı.

Amaç evleri değil, insanların kalıntılarını yakmaktı.

“Merc...?” diye sesleniyorum, sanki sonsuza dek o yalvaran ses tonuyla adını tekrarlıyormuşum gibi geliyor. “Neredesin?”

Onu bulmalıyım. Tüm bu ifşaatlarda yalnız olamam, ama eminim o da burada olup bitenleri biliyordur.

Eğer beni terk etmediyse.

Yürümeye başladığımda, terliklerimin tabanında kül gıcırdadı ve solmuş duman ile ölü bedenlerin kokusu bildiğim tek şey oldu; bu iğrenç karışım burnumun içini lekeledi ve boğazımın arkasına doğru aktı. Kaslarımın tutulmasına rağmen koşmaya başladım ve bu kokuyu geride bırakmaya çalıştım.

Ve sonra artık bunu ya da başka hiçbir şeyi düşünmüyorum...

Son iki evin yanından geçiyorum ve önümde kuzeybatıya doğru uzanan uzun bir manzara açılıyor. Ancak çitlerle çevrili otlak ve dışarıdaki dalgalı tarım alanları yerine, çimenlerin ortasında duran yalnız figür tüm dikkatimi çekiyor.

Merc sırtını bana dönmüş. Siyah saçları rüzgarda dalgalanıyor, şafak vaktinin altın sarısı ışığıyla yıkanıyor, elindeki kılıç gümüş gibi parlıyor. Yanında, kestane rengi boynuna dolanmış bir iple bağlı atımız, yeşil yaprakları büyük büyük çekişlerle koparıyor.

Merc'in adını söylemek istiyorum ama boğazımda bir şey o heceyi yutturuyor.

Adamı hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim ve uzakta tehlikeli bir şey fark etmiş olabileceğinden endişeleniyorum. Batımızdaki karla kaplı dağların yamaçlarına kadar ufku tarıyorum. Manzaranın genişliği daha önce

hiç görmediğim bir şey ve baş dönmesi hissi dengemi bozmakla tehdit ediyor.

Manzarada hareket eden hiçbir şey yok. Ona doğru gelen hiçbir şey yok... ya da bana doğru gelen hiçbir şey yok.

Bu arada, o bir heykel gibi orada öylece durmaya devam ediyor, dikkati hiç dağılmıyor; bu ürkütücü hareketsizlik, kapıların yanındaki sembolleri fark edip etmediğini, anlamlarını bilip bilmediğini ve geceyi geçirmek zorunda kaldığımız yerin onu rahatsız edip etmediğini merak etmeme neden oluyor. Yine de bu pek mantıklı değil. O, kendisine en çok para ödeyen herkes adına sakatlamak veya öldürmek için her yere seyahat etmiş bir paralı asker. Bu tür şiddeti daha önce de bir şekilde görmüş.

Hatta zaman zaman ben de yapmış olabilirim.

Zaman geçtikçe ve içimde bir korku hissi kabardıkça, onu rahat bırakmam gerektiğine karar veriyorum. Ama konu bu adam olunca mantıklı davranabileceğimi düşünmemem gerektiğini biliyorum. Kendimi durduramadan, çitin açık kapısından geçip, yavaş akan bir derenin kesiştiği bir otlak alanına doğru ilerliyorum.

Bana doğru dönmüyor. Kristal berraklığındaki sudan geçerken adımlarım gıcırdarken, sallanan köprünün yuvarlak sırtından yukarı çıkarken bile. Ancak at yaklaşımımı duyuyor ve kısa, ilgisiz bir bakış için boynunu uzatıyor; sonra da kışneyerek güçlü bir şekilde otlamaya devam ediyor.

Ve Merc hâlâ burada olduğumu fark etmiyor gibi görünüyor.

Tekrar etrafıma bakmak için durduğumda, dağlarla aramızda gördüğüm tek şey, birkaç gece önce bu bölgeyi vuran ilk dondan önce hasat edilmemiş ekinlerle dolu tarlalar; kabaklar ve kavunlar ezilmiş ve kahverengileşmiş, yapraklar buruşmuş haldeydi.

Merc, sanki kendinden geçmiş gibi, tasmaını bırakıp yürümeye başladı. Tarım arazisini çevreleyen iki raylı çite vardığında, geniş kılıcını kınına soktu, eğilerek geçti ve ekili sıraların ilkinde doğru ilerledi. Eğilerek elini koyu toprağa soktu. Toprak parçaları parmaklarının arasından dökülürken, başını tekrar uzaklara doğru kaldırdı.

Zihninde nereye gitmiş olursa olsun, başkalarının buna şahit olmasını istemez. Bu yüzden de ondan uzaklaşmam. Sağ tarafa doğru dönerek, profilini görene kadar ilerliyorum—

Yüzündeki ıstırap, aşına olduğum düzlemlere ve açılara yeni özellikler katıyor. Şimdi olduğundan iki kat daha yaşlı ve hastalık derecesinde bitkin görünüyor. Kendi isteğiyle eğilmek yerine, o kadar ağır yüklerin altında ezilmiş ki, artık kendisi bile ağırlığını taşıyamıyor.

Yaralı gözünün köşesinde tek bir gözyaşı titriyor, uzun siyah kirpiklerinin arasına dolanıyor.

Ve yanılıyorum. Bakışları ufukta değil.

Tarlalarda. Ekili bitki sıralarına bakıyor ve daha iyi bilmeseydim, sanki tüm bunları yetiştiren çiftçiymiş gibi kaybın yasını tuttuğunu söylerdim.

Gözyaşı süzülüp yanağının yamacında ilerleyerek sert çenesinin altındaki çukura iniyor. Boğazının kenarından aşağı kayarken bile onu silmiyor. Ağladığının farkında değilmiş gibi, benim ya da atın farkında da değil.

Özenle işlenmiş ve bakılmış olanlara böylesine özlemle bakışının görüntüsü dokunaklı olmalıydı. Ama o bir çiftçi değil. Savaş kıyafetleri giymiş. Ve o bitkiler, hasat edip tüketmesi gereken insanlar öldüğü için artık yenilemez hale gelen yiyecekler vermişti.

Dolayısıyla bu, üzüntü ve kayıp dolu bir sahne; şiddetin bir topluluğa girdiğinde neler olduğunu gösteren ibretlik bir görsel.

"Neyin var?" diye soruyorum usulca.

Merc arkasını dönüyor ve bu kez elleri silahlarına uzanmıyor ve agresif bir tepki vermiyor. Savunma amaçlı kollarını kaldırıyor, darbelere hazırlanıyor ve bu sırada geriye doğru sıralardan birine düşerek kurumuş yaprakları ve çürümüş sebzeleri eziyor.

Benden uzaklaşırken neredeyse göz göze geliyoruz ve bu sefer beni kurtaran şey, bir insan hakkında bilmek istemediğim şeyler değil. Ona biraz mahremiyet tanımak istiyorum.

Ama artık çok geç, değil mi?

"Özür dilerim." Ellerimi açıp tehditkar görünmemeye çalıştım. Aslında çok da zor değildi. "Ben... sadece senin için endişelenmişim."

Tek yaptığı bana dik dik bakmak, sanki zihni bulunduğu yere aniden giren gerçeklikle mücadele ediyormuş gibi.

Daha sonra, çok çok sonra, ona aşık olmaya burada başladığımı düşüneneceğim. Şu anda, hissettiklerim hakkında fazla düşünmeye vaktim yok. Emin olduğum tek şey, onunla ortak bir noktamız olduğunu birdenbire

fark etmiş olmam: Benim pelerinin ve onun gücünün altında, düşündüğüm kadar farklı değiliz.

O da kendi yöntemleriyle acı çekiyor.

“Burada ne yapıyorsun?” Merc’in sesi titriyor ve şimdi yüzüne his geri gelmeye çalışıyormuş gibi ovuşturuyor. “Neden—”

“Atın gittiğini gördüm.”

“Ve sen de Julion’un benim hakkımdaki düşüncelerinin doğru olduğunu sandın ve ben de oradan ayrıldım.”

Başını bir kez daha sahaya çevirdi. Hiçbir şey söylemeyince ve ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmayınca, onun yönüne doğru birkaç adım attım.

“Konuş benimle, Merc.” Beyaz saç tutamlarından biri yüzüme düşerken, sabırsızlıkla onu kenara çekiyorum. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Cevap vermesi biraz zaman alıyor: “Bir zamanlar çiftçiydim.” Elini tekrar toprağa daldırıp, koyu renkli, zengin topraktan bir avuç daha alıyor. “Öncesinde... başka bir şey oldum.”

“Satın alınmış kılıçla yaşamak ve ölmek zorunda değilsin.” Buna bir yanıt gelmeyince ısrar ediyorum: “Kuzeye dönemez misin? Sevdiğin yerde mutlaka boş arazi vardır. Oradaki dağlardan ve ağaçlardan bahsederken sesindeki özlemi duydum.”

Sonunda verdiği cevap, alçakgönüllü ve gücüyle bağdaştıramadığım bir yenilgiyi yansıtıyor: “Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yanılıyorsun.” Başını sallayınca karşılık veriyorum: “Ben ancak etrafımdaki insanları, özellikle de erkekleri değerlendirerek hayatta kalabildim. Ve sen, çoğu insandan daha çok, nereye gideceğine ve ne yapacağına karar verebilirsin.”

“Artık benim için geri dönüş yok.”

Tünelde bana söylediklerini düşünüyorum. “Öyleyse farklı bir forvet yarat.”

“Yapamam.”

“Neden.”

“Senin sayende.” Toprağı kenara attı, hızla ayağa kalktı ve sabırsızca avucunu pantolonunun arkasına sildi. “Evde görüşürüz. En kısa zamanda yola çıkıyoruz ama atın daha fazla yemesi gerekiyor.”

Belki de doğru. Ama onun burada yalnız kalmak istemesinin sebebi bu değil.

"Elbette."

Arkamı döndüğümde, ufka doğru bakarkenki boş bakışı aklımdan çıkmıyor, asla unutamayacağım türden bir şey bu.

İkimizin de peçeleri düştü.

Ama içimizden sadece bir kişi bunu kabul etmeye hazır.

Otuz İki Son Bir Ayrılık Hediyesi.

Merc nihayet geri döndüğünde, evin önündeki merdiven basamağında, eyerin, çantalarımızın ve onun postunun yanında oturuyordum. Adama ya da ata bakmadım, çünkü yüzümde ne görüldüğünden korkuyordum. Artık bir kapüşonun veya peçenin arkasına saklanmadığıma göre, kendimi kontrol altında tutmayı öğrenmem gerekecekti, özellikle de hiç de sakin olmadığım zamanlarda.

Ve yukarıda bulduklarımдан bahsetmiyorum. Şüphesiz o da birinci kattaki kan lekelerini gördü ve sanki daha fazlası sürpriz olacaktı gibi?

Merc boğazını temizledi. "Hazır görünüyorsun."

Ayağa kalkıp derme çatma pantolonumun arkasını silkeledim ve kapiya doğru baktım. "Yenilebilir gibi görünen tüm yiyecekleri bir çuvala topladım ve iki su torbası bulup doldurdum. Ama hepsini burada bırakmalı mıyız, emin değilim..."

"Sembollere takılma." At, sanki itiraz edercesine başını salladı. "Hiçbir anlam ifade etmiyorlar."

Ciddi mi? "Buradaki her canlının şiddetli bir şekilde ölmesini sağlayacak kadar."

"Kirlenme konusunda endişelenmemiz gerekip gerekmediğini soruyorum. Üçümüz de dün gece o suyu içtik. Kara büyü önce oraya gider. Eğer burası gerçekten lanetli olsaydı, şimdiye kadar bunu hissederdik."

"Ya da öleceksin," diyorum dehşet içinde.

"Ve zehirlenen ürünlerden hiçbirini yemedik."

"Bunun don olduğunu düşündüm."

"Hayır. Bütün otlar hâlâ canlı."

Kaderler işte. Ama en azından kontrolü yeniden ele geçirmiş gibi konuşuyor, sanki o tarlada ne olduysa, harap olmuş sebzeler ve solmuş yapraklarla birlikte geride kalmış gibi.

Kahverengi atı eyerlerken sert bir şekilde, "Hepimiz bu işin içindeyiz, Sorrel," dedi.

"En azından Badlands'e kadar."

Bir an duraksıyor. "Evet, doğru."

Sanki anlaşmamızı yeniden teyit etmiş gibi başımı sallıyorum.

"Eşyalarımı alacağım, sonra—"

“İşte buradalar.” Fark etmemiş olmasına şaşırdım. “Öyleyse, atlarımıza binelim mi?”

Anlamadığım bir şeyler söylüyor ve sonra eşyalarının oluşturduğum yığının yanına gidiyor. Emin ellerle, sırtındaki geniş kılıcı taşıyan omuz kılıfını çıkarıyor, göğsündeki çelik tel örgünün üzerine paltosunu giyiyor ve silahın ağır ağırlığını tekrar yerine koyuyor. Dün olduğu gibi sırt çantasını yan tarafa bağlarken, ben de kendi çantamı takmaya gidiyorum ve dün gecedan beri giydiğim yün paltoyu fark edince duruyorum.

Gözlerim tekrar girişin yanındaki S ve P işaretlerine kayıyor.

Çok fazla düşünmeden paltoyu çıkarıp eve geri döndüm. Paltoyu askıya geri koyarken son bir kez etrafa baktım. Gözlerim kan lekelerinde oyalandı. Ölen bir adamın kıyafetlerini giymek istemiyorum, sanki şiddetli bir ölüm olayı, soğuk algınlığı gibi bulaşıcı bir şeymiş gibi.

Dışarı çıktığımda, çantamı alıp takarken Merc'in beni izlediğini hissediyorum. Kahverengi ata binmeme yardım etmesini beklemiyorum. Daha önce yaptığımı bilinçli olarak hatırlamasam da, sanki önceden prova edilmiş gibi gelen bir hareketle, atlıyorum, sol ayağımla üzeniği buluyorum ve sağ bacağımlı atın sağrısının üzerinden geçiriyorum. Ağırlığımlı, sanki eyer için yaratılmışım ya da eyer benim için yaratılmış gibi, daha önce üzerinde durduğum arka çıkıntıya yerleşiyor.

"Uzun bir yol kat ettiniz."

Bu yorum, ayakkabımın az önce durduğu yere çizmesini koyarken ve bacağını öne doğru savurarak yeleğın üzerinden ata binerken söylediğı, öylesine bir laf kalabalığıydı.

Kılıcını kınından çıkarıp bizi yola koyarken, sözler kulaklarımızda yankılanıyor.

Bir gün öncesine kadar hayal bile edemeyeceğim şeyleri düşünmeye başlıyorum: Özgürlüğe yüzerek ulaştım, ata bindim—kaderin cilvesiyle bir balas balığını öldürmeye yardım ettim. Et yedim, uzun mesafeler kat ettim, gerektiğinde koştım, saklanmam gerektiğinde saklandım, ormanı, geceyi, şafağı atlattım...

Kendi panik halim.

Artık yüzümü saklamıyorum.

Ve ben öpüldüm.

Ayrıca sahip olduğum tek arkadaşımı, bildiğim tek evimi ve köy duvarının sağladığı göreceli güvenliğı de kaybettim. Ve kendi geçmişimi de.

Ya da en azından... geçmişin ne olduğunu sandığım şeyi.

Hayır, hâlâ o bende. Çünkü Bay Lewis'in bana söylediği veya yapmamı istediği hiçbir şeye inanmayı reddediyorum.

Badlands'e doğru gideceğimiz yola bağlanırken, Mare's'e ulaşmaya çalışırken yağmurda yapayalnız kaldığım ve nalbant tarafından yolumdan saptırıldığım geceyi hatırlıyorum. Beni bekleyen vahşi değişikliklerden habersizdim. Ve şimdi, köyün ukalalarının bile seslerinde korkuyla bahsettiği bir bölgeye doğru ilerliyorum.

Tehlikeli bir yabancı olan bir adamla. Aslında artık pek de yabancı sayılmaz.

Şu anki gerçekliğimi düşünürken, çok garip bir dönüşüm gerçekleşiyor. Tüm bunlardan önce, sahip olduğum tek güç, asla anlayamadığım bir yeteneğe dayanıyordu. Sadece başkalarının ölümleriyle dans ederken kendimi güçlü hissetmişim. Bunun dışında, gerçekten de fareler arasında bir fareydim; zayıf, korkak, yalnız bırakılma umuduyla saklanacak yer arayan, ama sürgünümde acı verici bir yalnızlık içinde olan biriydim.

Ama her şeyi yanlış anlamışım. Yeteneğim bana güç vermiyor: Onu kullandığımda öyle hissettim çünkü kendi gücümü sahiplendiğim tek an oydu.

Bu korkunç yolculuk beni direnç geliştirmeye zorluyor.

Bu yüzden güçlü kaldım.

Bu da şu anlama geliyor...

Ben güçlüyüm.

Merc'in direksiyonunun üzerinden ilerideki, yanmış yerleşim yerinin yanından dağlara doğru uzanan yola baktığımda, bundan sonra gideceğimiz yerin giderek daha tehlikeli ve ölümcül hale geleceğini biliyorum.

"Haydi bakalım," diye yemin ediyorum, içimde giderek artan bir öfkeyle.

Onu getirmek.

Üçüncü Bölüm: Çorak Topraklar

Müttefiklerin Buluşması.

Zorlu Bir Manzarada Otuz Üç Mizah.

Yemyeşil vadi, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyor ve tırmanmamız ve aşmamız gerekeceğini düşündüğümüz dağlara paralel ilerliyor. Bunun yerine, üzerinde bulunduğumuz yol, büyük, kayalık yükseltelerin eteğinden geçiyor ve başka şartlar altında, güzel hava ve atımızın uysal yürüyüşüyle yolculuk oldukça keyifli olabilirdi.

Her şey değişir.

Aniden otlar kayboluyor ve zemin seviyesi gri kayalardan oluşan misafirperver olmayan bir bölgeye dönüşüyor. Artık ağaç veya bitki örtüsü yok, nem yok, dere veya nehir yok. Elimizde sadece kaya kümeleri var; bazıları o kadar büyük ki patikanın etrafından dolanması gerekiyor, diğerleri ise duvar örebileceğiniz büyüklükten çakıl ve kum tanelerine kadar değişen boyutlarda.

Güneşin yakıcılığı hoş olmaktan çıkıp amansız bir hal aldıkça sıcaklık da değişiyor. Keskin mavi gökyüzünde gittikçe daha yükseğe çıkıyor, ancak bir çuvalın kemeri gibi etrafımızı saran bu sıcaklık, sadece ışınların şiddetiyle ilgili değil. Kavurucu kuruluk bambaşka bir iklim, hiç geçmeyen ve asla yağmurla hafiflemeyen, öğlen vakti bir yaz günü gibi.

Merc, hızımızı yavaş ve istikrarlı tutuyor ve durup atımıza iki su torbamızdan birini uzatıyor. Zavallı hayvan hepsini içiyor. Sonra Merc kendine saklıyor ve diğerinden bir yudum almamı söylüyor. Kabul etmiyorum. Eminim daha sonra pişman olacağım ama o içmiyorsa ben de içmeyeceğim.

Yolumuza devam ederken pek konuşmuyoruz; bu, hiç konuşmadığımız anlamına gelmiyor elbette. Beynim sessizliği ikimiz arasındaki her türlü diyalogla dolduruyor ve onun nasıl cevap vermesini istiyorsam, onun bakış açısını da ekliyorum. Onun için yarattığım sahte geçmişin, yaşadığı gerçek geçmişe ne kadar benzediğini merak ediyorum doğrusu.

"Orada nasılsınız?"

Derin sesi, atın toynaklarının ağır ağır çıkardığı sesleri ve tüm koşum takımlarının gıcırtısını bastırıyor. Ve bunu düzenli olarak sormuş olmasına rağmen, sanki daha önce hiç bana hitap etmemiş gibi dikkat kesiliyorum.

"Ah, evet, iyiyim. Ya siz?"

"Gevezelik, gevezelik, gevezelik," diye düşünüyorum kendi kendime.

“İyi bir hızla ilerledik.” Başını masmavi gökyüzüne doğru kaldırdı. “Öğleden sonra geç saatlerde karakola varmış olmalıyız.”

O ilerlememizden oldukça memnun görünse de, en az dört saat daha bu eyerin arkasında olacağım düşüncesi beni eziyor. Bir kadının kesinlikle istemeyeceği bir yerde sürtünmeden kaynaklanan tahriş var, aynı anda hem açım hem de midem bulanıyor ve kuyruk sokumum uyuşmuş durumda. Sonuncusunun bir avantaj olacağını düşünürsünüz, ama değil. Kan dolaşımı normale döndüğünde kesinlikle gelecek olan dayanılmaz bir ağrının habercisi bu.

Bu arada, Merc'in hiç yorgun olduğundan emin değilim. Gezinen bakışları hiç durmuyor, kılıcı hiç aşağıya inmiyor, dizginleri tutuşu hiç gevşemiyor. Bu konuda, içinden geçtiğimiz bu acımasız arazi kadar sert. Minnettarım.

Bu güce biraz da olsa içerlememek de zor.

O tekrar sessizliğe büründüğünde, arkamı dönüp kestanenin dolgun kalçalarına bakıyorum. Arkamızdaki yol, önümüzdeki yol, doğuya ve batıya giden yoldur.

Kayalar. Kayalar. Ve daha da fazlası... kayalar. Gözün görebildiği her yerde.

Gri tonlarının bu kadar çok olduğunu bilmiyordum ve manzaranın genişliğine olan önceki hayranlığım da kayboldu. Yine de, batıdaki zirvelerin tepeleri tüm güneş ışığında elmas gibi parlıyor ve kendime ejderhaların yuvalarının etrafında döndüğünü görebildiğimi söylüyorum. Ancak bunun sıcak hava dalgalarının yarattığı bir yanılsama olup olmadığından emin değilim.

Bir süre sonra Merc, "Bize doğru yaklaşan var mı?" diye soruyor.

Güneş ışınlarının az önce geçtiğimiz kaya kümesine vurduğu keskin siyah gölgeleri arıyorum. Yarıklar ve çatlaklarda saklanacak yeterli alan yok; en azından bir koyun yavrusundan daha büyükseniz. Bana göre tek gerçek riskimiz, bu büyük kaya gruplarından birinin arkasında kurulmuş bir pus; ancak bu kadar uzağı ve geniş görebilme yeteneğimizle, her türlü tehdidin biz gelmeden çok önce kurulmuş olması gerekirdi.

“Kimse yok.” Arkamı dönüp ilerideki gri kumlu patıkaya baktım. “Ve buranın neden pek işlek bir yol olmadığını anlayabiliyorum.”

Kaçtığım şey göz önüne alındığında, tek bir canlıyla bile karşılaşmamak, ister hayvan ister insan olsun, tartışmasız iyi bir şey. Ancak

bu yalnızlık ürkütücü.

Su ve barınaktan ne kadar uzakta olduğumuz konusunda endişelenmeli miyim diye düşünürken, tanıdık bir gerilim kaburgalarımı sarıyor ve nefes alamıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum—ve belki de bu yorgunluğumun bir belirtisi, ama bu kaygı beni rahatsız ediyor. Geniş, açık bir manzaranın beni nasıl bu kadar klostrofobik hissettirebileceği yeni bir şey—

"Burası eskiden çok büyük bir göldü."

Merc'in sesine odaklandığımda, konuşuyor olmasına minnettarım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Merc, geniş kılıcıyla sola doğru işaret etti, sonra ufku, atın sallanan başının ve sarkık kulaklarının üzerinden taradı. "Burası Kayıp Ruhlar Gölü. Etrafımızda eski kıyı şeridini görebilirsiniz. Ve geçtiğimiz şu yüksek kayaların tepelerine doğru olan işaretlere bakın. Orası suyun eski seviyesi."

Saatlerce etrafa bakmama rağmen, bu gözden kaçırılmış olamayacak kadar açık bir keşif oldu. Gerçekten de, uzak kenarları her yöne doğru yükselen, devasa bir havzaya inmişiz. Zihnimde manzara anında yeniden canlanıyor ve çukurun içinde okyanus dolusu su, kayalık çıkıntıların etrafında yelkenli teknelerin dolaştığı, bu taş dolu dipten çok, çok yukarıda bir manzara hayal ediyorum.

"Fark etmedim," diye mırıldandım.

"Manzara asla yalan söylemez." Başını sağa sola çevirerek etrafı tarıyor. "Geçmişin izleri topografyada, toprakta, taşların kendisinde yazılıdır. Bu ipuçları, yüzyılların geçişinin fiziksel bir tezahürüdür."

Elini toprağa sapladığını hatırlıyorum ve o geniş kılıcı kullanmayı öğrenmeden önceki hayatını bir kez daha hayal etmeye çalışıyorum. Çiftçiler savaşçı değildir, sanırım topraklarını savunmadıkları sürece. Bana kendisi hakkında daha fazla bir şey anlatacağını sanmıyorum ve sırlarını, yiyebileceğim bir yemek gibi özlüyorum.

Öte yandan... kendim hakkında da bazı şeyler merak ediyorum.

"Karakola vardığımızda ne yapacaksınız?" diye soruyorum.

"Bundan sonra ne olursa olsun." Gülüşünde bir burukluk var. "Böyle bir yerde benim gibi bir adam için her zaman iş vardır."

Anladığım kadarıyla, Badlands, Prosperitus Krallığı'nın en güney ucu ile Güney Krallığı'nın etekleri arasında uzanan bu bölge için kullanılan genel bir isim.

"Daha önce geldiniz mi?" diye soruyorum.

"Şöhreti herkesçe biliniyor."

Bu konuda haklı. Barda, gezginlerin kasaba ve oradaki sefahat hakkında konuşmalarını duydum ve oraya asla gitmek zorunda kalmayacağım için mutlu olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Ah, kader.

Merc, "Karakolda sizin için iki kuralım var," diye duyurdu. "Ve oraya yaklaşmadan önce bunları netleştirek iyi olur."

Belki sıcaktan, belki de açlığımdan dolayıdır. Ama onun tavrına sinirleniyorum. "Sanırım sorumluluk bende..."

"Birinci kural. Ben orada olduğum sürece birlikte kalacağız."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim... ne?"

Başını sola çevirdi, profili manzarada kısa bir süre için bir silüet oluşturdu. "Sen ve ben aynı odada olacağız."

Oturduğum yerde kaskatı kesildim, sesime acı tonunu yansıtmamaya çalıştım. "Anlaşmamızdan dolayı hâlâ para almakla ilgileniyor musunuz?"

"Burada mesele güvenlik, seks değil."

Demek haklıymışım. Fikrini değiştirmiş ve beni istemiyor. "Hâlâ başka birinin bana karşı şehvet duyacağını mı düşünüyorsun? Gurur duydum."

"Bunun anlamı ne?"

"Sanırım doğal özelliklerim yeterince caydırıcı. Artık yüz maskesi takmamaya karar verdim."

Merc tekrar öne doğru yöneliyor. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Sana nasıl ödeme yapacağım?" diye kendi kendime soruyorum. "Cinsellik söz konusu değilse?"

Merc atı durdurur ve bacağını kestane rengi atın yelesinin üzerinden atarak yere çömelir. Yere inerken elleriyle o meşhur hareketi yapar; paltosunun altından gövdesine, kalçalarına, sonra sağ uyluğuna, sol uyluğuna vurur. Dalgın dalgın silahlarını kontrol eder.

"Evet?" diye soruyorum, o da etrafına bakınıyor.

Uzun bir süre geçtikten sonra bana ve atımıza döndü. "İkinci kural—"

"İlkinde henüz同意 vermedim—"

"Biz yaklaştığımız anda başınızı tekrar örteceksiniz."

Bu beni çok etkiliyor. Ve bu yoğun duyguyu kendime saklamak istiyorum, gerçekten de istiyorum. Ama başımı eğdiğimde sesim kısık ve yumuşak çıkıyor.

“O halde... bu kadar utanıyorsun.”

Ama hadi ama. Bir erkeğin beni çekici bulmaması, su altında kalmış bir tünelde neredeyse boğulmak ya da bir hendeğin içinde neredeyse ölmek kadar zor değil. Ya da attan düşmek. Ya da iblisler tarafından yenmek, kara büyüyle lanetlenmek, Çorak Topraklara giderken kaybolmak...

“Eh, yapacak bir şey yok,” diye cevap veriyorum kendi kendime. “Şu anki yüz hatlarımı seviyorum, o yüzden buna katlanmak zorundasın. Benimle birlikte görülmekte bir sorun yaşıyorsan, istediğin yerde yollarımızı ayırabiliriz.”

Görüş alanımın kenarında onun detaylarını algılıyorum ve beni ve atı terk etmek üzere olduğuna dair son derece güçlü bir kanaate kapılıyorum; ve yemin ederim ki, yaşayan, nefes alan bir insan değil de, zihnimde yarattığım bir alter ego gibi, birdenbire ortadan kaybolarak bunu yapacak.

Geniş göğsünden gelen o kıkırdama, ondan beklediğim en son tepki olurdu.

Sonra da bana hakkıyla gülüyor.

Otuz Dört, Bunun Üzerine Biz Hem Balıkçıyız Hem de Yemiz.

"Neye gülüyorsun?"

Merc beni görmezden gelince, attan inip yanına oturdum. "Dedim ki, sen ne yapıyorsun—"

"Duydum. Orada çatıdan bağırıyordunuz herhalde."

Sonunda bana bakıyor. Gözlerimi aşağı indirmek zorunda kaldığım için, neye odaklandığından tam olarak emin değilim ve bu muhtemelen iyi bir şey.

"Balık tutmayı seven biri olduğunu düşünmemiştim." Sesi yumuşak, fazla yumuşak. "Ama yakalanmaktan da rahatsız olmam, yeter ki benim şartlarımla olsun."

Bir sonraki an, yanıma doğru yaklaştığını ve geniş kılıcını sırtına kınına soktuğunu gördüm. Sonra uzun kolunu yüzüme doğru uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kısık bir sesle.

Cevap olarak eli başımın arkasına doğru uzanıyor ve ensemden bir çekme hissediyorum. Saçlarım sanki bunca yıldır bu özgürlüğü beklemiş gibi açılıyor ve ağır buklelerin bir kısmını omzuma doğru çekiyor. Güneş ışığında, en derin dalgalarda hafif bir altın rengi parıltı var, ama çoğu bulut beyazı.

Merc'in parmakları yelpaze gibi açılıp saçlarımın arasından geçerken, sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi, parmaklarındaki her bir yara izini ve tırnaklarının künt ve temiz olduğunu fark ediyorum. Ve bundan sadece birkaç dakika önce beni terk edeceğini hayal etmiş olsam da, şimdi asla ayrılacağımızı düşünemiyorum. Sanki her zaman burada, bu çorak arazide, bu yorgun, çalınmış atın yanında, onun saçlarıma dokunmasıyla birlikte olmamız gerekiyordu—

"Elini ver."

Kulağıma fısıldadığı alçak bir emir gibiydi ve neden yapmamam gerektiğini düşünmeden, istediğini verdim. Temas nazikti ve avucumu aşağı doğru yönlendirirken kılıç kabzasından kalan nasırlar tenime sürtündü. Ne yaptığını anlamadım—

Elim ters çevrilmiş ve bacaklarının arasına, deri pantolonunun ön kısmını dolduran çok büyük, çok sert çıkıntıya bastırılmış durumda...

Aniden beni bıraktı, kollarını sanki onu tüfekte soymaya çalışıyormuşum gibi havaya kaldırdı.

Avucum olduğu yerde sabit kalırken, hırlayarak, "Benim hakkımda sorgulayabileceğın birçok şey var. Ahlakım, vicdanım, hatta ciğerlerimdeki hava bile. Ama seni istediğimden asla şüphe etme," dedi.

"Nasıl?" diye fısıldıyorum. "Neden..."

Parmakları soluk saçlarımmın uçlarına geri dönüyor ve savaşçı ellerinin bana karşı nasıl bu kadar nazık olabildiğine hayret ediyorum. Sonra dokunuşu yukarı doğru ilerliyor. Parmak boğumlarıyla yanağıma dokunuyor ve başparmağıyla alt dudağıımı okşayarak bitiriyor.

"Nasıl gülümsemeyeyim ki?" Hafifçe gülümsüyor. "Senin gibisini daha önce hiç görmedim—ve bunu yüzünü görmeden önce de biliyordum."

Bir bakıma, onunla böyle burada durduğuma inanamıyorum ve elimi sertçe çekip başka bir yere gitmesini emrediyorum. Herhangi bir yere. Ne yazık ki, avucum bu emri en ufak bir şekilde bile yerine getirmiyor. Bunun yerine, ona bastırıyorum, uyarılmasının hatlarını, penisinin uzunluğunu ve kalınlığını, küt başını, yani—

Tıslama sesi o kadar şaşırtıcıydı ki, neredeyse Merc'in gözlerine bakıyordum ama bakışlarım ağzında takılınca ona ne yaptığımı anladım. Dişleri kenetlenmişti, ön dişleri bembeyaz ve düz, köpek dişleri sivri uçlarıyla belirgindi. Yüzündeki acı ifadesi ona acı verdiğimi gösteriyordu.

Onun uyarılmasının verdiği his, benim öyle olmadığını gösteriyor.

Sonuçta, bakireyim belki ama bazı şeyler, bu konuda bilgisi olmayanlar için bile kendiliğinden anlaşılır niteliktedir.

Merc hızla geri adım atıyor. Arkasını dönüyor. Bir bacağını yana doğru uzatıp yere çöküyor, bu sırada her iki kolu da kalçalarının önünde kayboluyor. Bir şeyler düzeltirken birkaç homurtu çıkıyor ve benim tek istediğim, tek umrumda olan şey—Badlands ve Kayıp Ruhlar Gölü umrumda değil—etrafında koşup onu izlemek.

O nasırlı el pantolonun içinde mi? Yoksa dışarıdan çok ciddi bir sıkışmayı gidermeye mi çalışıyor?

Merc içinden küfürler savurarak yürümeye başladı, o geniş kılıç da benim aklımı başıma getiren avucuma geri döndü.

"O zaman beni terk etmiyorsun, değil mi?" diyorum.

Omzunun üzerinden bana doğru bir bakış attı ve yemin ederim ki gözlerini deviriyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Rahat ve acımasız bir zarafetle, kılıcı havada çevirmeye başlıyor; bilenmiş bıçak, kabzaya takılmadan önce güneş ışığında dönüyor.

Koordinasyon ve güç gösterisine –ve yeniden kavramayı yanlış hesaplarsa ön kolunu koparabileceği gerçeğine– bir an için dikkatim dağılıyor.

"Şey, kaçıp gidiyor olabilirsiniz," diye karşılık veriyorum.

"Ah, evet. Elbette olacak." Geniş kılıcı sırtının arkasına ve omzunun üzerinden fırlattı, bu sefer iki eliyle yakaladı. Sonra, görünmez bir düşmanla kılıç savuruyormuş gibi, kılıcı önündeki sıcak havada ustaca hareket ettirdi. "En azından o atı almam konusunda endişelenmenize gerek yok. Şimdi eyerin üzerine çıkmaya kalkarsam, hadım edilmiş bir at olurum."

Bıçağı tekrar omzunun üzerinden arkasına savururken irkildim. "Bu daha çok testislerle ilgili bir sorun değil mi?"

"Ah, benim de orada bir tane var. İnanın bana."

"Çok garip yürüyorsun."

Bana doğru bir başka öfkeli bakış daha yöneltti ve bunu desteklemek için kılıcının ucunu bana doğrulttu. "Pantolonuna bir kütük tıkip ata binmeyi dene bakalım. O zaman bana şunlardan bahsedebilirsin..."

İkimiz de saldırıyı aynı anda görüyoruz. Barda bulunan sehpalardan birinin büyüklüğünde, devasa bir kara yırtıcı kuş, hiç beklenmedik bir yerden ortaya çıkmış ve uzay ve zamanın dokusunda bir yırtık gibi parlak mavi gökyüzünden bize doğru hızla iniyordu. Kanat açıklığı boyumun iki katıydı ve siyah gagası bir...

"Hadi, eyerin üzerine bin!" diye bağırды Merc. "Hemen!"

Hiç düşünmeden atıma atladım, dizginleri topladım ve kısrağı çekiştirerek yönlendirdim.

"Haydi! Haydi!"

"Ne? Hayır, gel benimle—"

"Çok ağırım!" Merc kılıcını savurarak sözümü kesti. "Hayatınız buna bağlıymış gibi kaçması gerekiyor! Ben kalıyorum, sen gidiyorsun—"

Korkunç, tiz bir çığlık tüm manzarayı delip geçti, sanki kulakları uyuşturan bu ses her yerden aynı anda geliyordu.

"Gitmek!"

Merc, geniş kılıcının düz tarafıyla kestane rengi atın kalçasına bir darbe indirir, ancak atımızın teşvike ihtiyacı yoktur. Sanki Merc'in söylediklerini duymuş ve emri ciddiye almış gibi, kestane rengi at son hızla koşmaya başlar.

Ani hızlanma yüzünden neredeyse eyerden düşüyordum ve eyerde kalma çabam durumu daha da kötüleştirdi. Yan tarafa doğru sendelerken, topuğu veya sağlam tabanı olmayan sol terlik ayakkabım üzeninin ön kısmını iterek bileğimin sıkışmasına neden oldu. Bu da dengemi daha da bozdu ve neredeyse yarış atından düşüyordum.

At toynaklarının bulanık sesinin altında, gevşek gri taşlar hızla geçiyor ve kan kaybından bayılana kadar kafamın o taşlara sürtündüğünü şimdiden hissedebiliyorum.

Dörtnala koşan arka ayaklarının arasından geriye baktığımda, Merc'in geniş kılıcını gökyüzüne doğru eğik bir şekilde tutarak, sanki kendisine isabet edecek bir yıldırıma savaş ilan etmiş gibi durduğunu görüyorum. Siyah deri kıyafetleri ve sıcak, kuru rüzgarın sert yüzünden geriye savurduğu siyah saçlarıyla, yaklaşan şeye karşı tek olası rakip o gibi görünüyor: Tam tepesinde, devasa yırtıcı kuş meteorik inişinde çılgılık atıyor ve Merc de karşılık veriyor; insan ve kanatlı canavar, ölümüne savaşmaya hazırlanıyor.

Çarpışma rotaları kesinleşmiş ve aradaki mesafe neredeyse tamamen ortadan kalkmışken, yırtıcı kuş aniden pozisyonunu değiştiriyor. Devasa kanatlarını açarak havayı katı bir madde gibi algılıyor—

Ve tüm ölümcül keskin pençelerini öne doğru uzatır.

Sanki Merc, göletten çıkarılmak üzere olan bir balık gibi.

Otuz Beş: Hava Saldırısı.

Hızla ilerlememe ve dengemi tamamen kaybetmeme rağmen, Merc'e yardım edeceksem tekrar eyerde dengemi sağlamalıyım. Elimle uzanarak eyerin ön kısmına tutunmayı başarıyorum ve sonra nasıl olduğunu bilmiyorum ama kendimi yukarı çekip eyerde dengemi sağlıyorum. Nefes almak için zaman yok, diğer üzeniği yakalamak için zaman yok.

Sanki içgüdüselmiş gibi, atı yönlendiriyorum ve oturuş pozisyonumu koruyorum. Kahverengi at, ne yapacağımı anladıkça şaha kalkıp tekme atıyor, yine de yelesini sıkıca kavriyorum, bacaklarımı sıkıyorum ve topuklarımı yanlarına bastırıyorum.

Merc'e saldıran büyük siyah kuş korkunç bir manzaraydı, sanki kuru göl yatağındaki tüm gölgeler tek bir tehdit haline gelmişti, ama Merc de doğru zamanda büyük bir hamleyle kılıcını savururken eşit derecede güçlüydü. Pençeler dövülmüş çelikle buluştuğunda kıvılcımlar saçıldı ve kuş uzaklaştı —ama hemen geri döndü. Merc buna hazırды. Siyah deri paltosu savrulurken, kuzgun siyahı saçları büyük akbabanın tüyleri gibi havada uçuşarak etrafında döndü.

Bir vuruş daha, bir savunma daha. Daha fazla kıvılcım.

Ve ben hâlâ çok uzaktayım.

At bana karşı koyuyor ve bizi dövüşün kesiştiği yolda tutmak benim kendi mücadelem—özellikle de metal şimşeklerin bir başka turu daha geldiğinde, o acımasızca keskin pençeler geniş kılıcın bıçağı boyunca hızla ilerlerken. Kalbim boğazımda, Merc'in saldırıyı savuşturma çabasından şişmiş kollarına güç vermesi için dua ediyorum. Ona doğru gürlerken kendi güvenliğini düşünmüyorum, ayrıca hiçbir planım da yok—

Kuş bir kez daha aşağı doğru süzülür ve Merc, bıçak gibi keskin ayaklarının darbesiyle kafasının omurgasından kopmasını önlemek için eğilip yuvarlanmak zorunda kalmadan hemen önce kuşun karnını sıyırmayı başarır. Kuştan büyük bir hayal kırıklığı çılgılığı yükselir ve Merc'in ayağa kalkıp pozisyonunu yeniden ayarlaması için hiç duraksama olmaz.

Ne olacağını görebiliyorum. Kendini savunmak için yuvarlanırken, kuş karnına saldırarak.

Ve onu tıpkı o ineklere olduğu gibi parçalayın.

Dizginleri sertçe geri çekiyorum ve at korkuyla kişnerken, siyah kanatlı saldırganın bizi neden fark etmediğini anlamıyorum.

Onun gözü sadece Merc'te.

İşte o anda, görüş alanımın kenarından hava canavarının vahşi bakışlarını görüyorum. Gözlerinin tam görüntüsünü alamam da (ve almayacağım da), siyah yarıklar içinde beyaz düzlemler gibi görünüyorlar.

Bunlar, geniş kılıcın parıltısına kilitlenmiş durumda.

Kuş neredeyse kördür ve güneş ışığı Merc'in kılıcına her vurduğunda, nerede olduğunu bilir. İşte bu yüzden bu bela başımıza geldi, bilenmiş çelik silahla yapılan o sinir bozucu atış-yakalama gösterisi.

Bilinçli bir düşünce oluşturmuyorum, yine de amaçlı bir şekilde hareket ediyorum: Lacivert dış ceketimin cebine elimi sokup küçük bıçağımı çıkarıyorum.

Merc'in benim için büyük bir özenle temizleyip parlattığı şey.

Bıçağımın güneş ışınlarına temas ettiği anda, daha önce hiç görmediğim bir ışık yoğunlaşması oluyor. Açıklayamadığım bir nedenden dolayı, cilalı metalin yapısı sadece ışınları yansıtmakla kalmıyor, aynı zamanda gökkuşağı renklerinin o kadar parlak bir patlamasına dönüştürüyor ki, gözlerim kamaşmasın diye başka yöne bakmak zorunda kalıyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatsam da, kanatlı yırtıcının korkunç çağrısından dikkatini çektiğimi biliyorum.

Bir de atımın arka ayaklarını şiddetli bir şekilde iterek ürkmesi var.

Üzengilerin hiçbirini kullanmadan bile, vücudum kalçalarımın omurgama ve zar zor bağlı kafamdan enerjiyi yönlendiren bir dalga gibi sarsıcı girdabı emerek, atın üzerinde kalmayı başarıyorum. Sonra atın boynunun üzerinden eğilip başını bırakıyorum ve kısırağın kuştan hızla uzaklaşmasına izin veriyorum.

O küçük bıçağı omzumda tutarken.

"Hayır, Sorrel, hayır!" diye bağırıyor Merc, onu arkamda bırakırken sesi kısılmış bir şekilde.

Kuşun kanatlarının aşağı doğru vuruşlarından gelen güçlü rüzgar dalgaları beni itiyor, dörtlüye koşmanın hızıyla saçlarım geriye savruluyor, saldırganım kanatlarını büyük bir çırpışla üzerime doğru süzülürken saçlarım öne doğru itiliyor, sonra tekrar geriye savruluyor. Bu noktada, dürtümün aptallığı açıkça ortaya çıkıyor. Bir sonraki kalp atışında, hava canavarı üzerime gelecek ve kendimi savunacak hiçbir şeyim yok—

Aşağı doğru saldırı gerçekleşti ve gözümün ucuyla siyah pençelerden birini yakından gördüm. Pençe neredeyse bileğim kadar kalındı ve demir bir

çivi kadar sivriydi.

Saçlarım takılıp çekiliyor, başım yana doğru savruluyor, gövdem de onunla birlikte sürükleniyor. Elde edebileceğim her tutunma gücüne ihtiyacım olsa da, elim yeleşin arasından kayıp gidiyor ve kendimi dörtnala koşan attan kaldırılırken buluyorum—

Bıçak.

Kolumu yeniden açıldırarak, bıçağı takılmış olan saç yığınınına sokuyorum ve düzensiz bir şekilde kesmeye hazırlanıyorum—

Merc bıçağı öylesine bilemiş ki, kalın kilit ipini benim hiçbir çabam olmadan kesiyor. Bağ kesildiği anda, serbest kalma hareketi beni eyerde geriye doğru savuruyor ve başım atın sallanan kalçasına çarpıyor.

Ayrıca kuşun etrafımda daireler çizerek tekrar bana doğru yaklaşmasını yukarıdan da görebiliyorum.

Kısırlaştırılmış atın şiddetli, panik dolu adımlarıyla sarsılıp zıplarken bile, yukarıdaki manzarayı görünce donakaldım.

Karnım parçalanacak. Ve yere düşer düşmez, yakalanıp bir yuvaya veya beslenme noktasına taşınacağım; kaslarım, yağlarım ve kemiklerim besin kaynağı olarak kullanılacak—

Dişlerimi sıkarak, vücudumdaki tüm kasları kasıp, hava akımına karşı kendimi dikleştirdim. Bundan kaçamayacağız. Er ya da geç, at ya tökezleyecek ya da yavaşlayacak ve pençeleriyle omuzlarım arasında mükemmel bir hizalama oluşacak.

Kulaklarımda yankılanan uğultuya rağmen, o yıkıcı, şiddetli çağrı bir kez daha tam üzerimde yankılanıyor; kanat çırpışları kendi fırtına şiddetindeki rüzgarlarını yaratıyor.

İleride, benim yiğit atım ve o kâbus kuşundan daha büyük kayaların yuvarlanmasıyla oluşmuş bir kaya oluşumu var.

Dizginleri kestane rengi atın boynunun yan tarafına doğru eğerek, bir zamanlar ada olan yere doğru rotamı değiştiriyorum. Rotamız değişirken, bıçağı soluma doğru getiriyorum. Eyerdeki pozisyonumu korumak dışında vücudumun herhangi bir bölümünü kontrol etmek neredeyse imkansız—neredeyse. Beni sürüklenerek ölümden kurtaran şeye benzer bir odaklanmayla, dizimi yukarı büküp üzengi kayışını ortaya çıkarıyorum.

Küçük bıçağım sert deriyi nefes kesici bir hızla keserken, ayağımı bağlayan şeyi serbest bırakıyorum ve bir daha asla körelmesine izin vermeyeceğime karar veriyorum.

Yansıtıcı bıçağı tekrar omzuma astım—

Kolum boynuz darbesi aldı.

Acı içinde feryat ediyorum ama küçük silahımı kaybetmiyorum. Saldırғанımı da kaybetmiyorum ve plan da bu zaten. Kuş, yorgunluk belirtisi göstermeden aniden taktik değiştiriyor, etrafımızdan dolanıp önümüzden bize doğru geliyor. Ufkun tamamını kapatan geniş siyah kanatlarını, keskin pençelerini ve gergin siyah gagasını bir kez daha tam olarak görüyorum—

Dalgalar. Okyanus.

Hendekte ilk başta anlamsız gelen, sonra da kısırağın sırtına ilk oturduğumda da aynı şekilde anlamsız gelen görüntü birdenbire aklıma geri geliyor. O kadar canlı, o kadar net ki, ağzımda tuzlu suyun tadını hissedebiliyorum, altımda özgürce koşan kızıl atı hissedebiliyorum—

Gerçeklik yeniden gözümün önüne seriliyor ve ben de dizginleri bırakıyorum.

Kalan üzengeye sert bir yumruk atarak eyerden kurtuldum ve sahip olmamam gereken bir koordinasyonla havaya fırladım. Ve taşlı zemine doğru havada süzülürken, bunun Merc'e yardım etmeye gitmemden bile daha aptalca bir şey olduğu düşüncesi aklıma geldi.

O kuş beni ve bir atı kaldırıp taşıyamazdı.

Sadece ben mi? Eh, bu da öğle yemeği sayılır, değil mi?

Bir şekilde havada yuvarlanıp koşarak yere iniyorum, sanki bu manevrayı daha önce prova etmişim gibi—ki kesinlikle etmemişim. Elimden geldiğince hızla koşmaya devam ediyorum, başımın üzerinde ışık gösterisi yapan bıçak, iki gündür aralıksız eyerde olmama rağmen bacaklarım güçlü bir şekilde çalışıyor. Kestiğim üzenge bileğime çarpıyor, kayış alt bacağıma sürtünüyor ve kolumdaki yaralı yerden kendi kanımı hissedebiliyorum, ama bunlar çok küçük ayrıntılar çünkü kuş beni takip ediyor, atı değil.

Beni yakalamak daha kolay, ama daha da önemlisi, cezbedici bir cazibem var.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Hele de bir kolum başımın üzerindeyken hiç!

Ayaklarım bir anda zemini kaybediyor ve altımdan kayıyor. Tam yere düşerken, takla atıyorum. Kuş, bir zamanlar işlediğim bir yanlıştın

intikamını alıyormuş gibi, bana doğru gelerek, kesinlikle son hamlesini yapıyor.

İçimdeki son gücü toplayıp, bıçağı olabildiğince sert bir şekilde, sadece üç ağaç boyu uzaklıktaki kayalara fırlattım.

Ve her şey gibi aynı gri renkteler.

Bıçak bir o yana bir bu yana savruluyor, sap ve bıçağın her dönüşümlü hareketi, Merc'in yaptıklarının mini bir varyasyonu; ritmik alevlenme, umduğum, dua ettiğim şey, yeterli olacak. Yeterli değil. Bir kez daha, siyah kanat açıklığı tüm görüşümü kaplıyor ve siyah tüylü bela üzerime geliyor. Top gibi kıvrılıp iç organlarımı koruyacak zaman yok. Yere serildim, derim yüzülmek üzereyim—

Kuş, son anda yön değiştiriyor.

Ve ardından göz kamaştırıcı, dalgalanan ışık geliyor.

Yanıma doğru yuvarlandım, tam zamanında bıçağın iki kaya arasındaki bir yarığa saplandığını gördüm. Kuş bu sefer pençeleriyle öne atılmadı. Başını öne uzattı, boynu inceldi, kanatları gövdesine doğru kıvrıldı ve hızı iki katına çıktı.

Yani neredeyse serbest düşme hızına yakın bir hızda ilerliyor—

Kanatlı yırtıcı kayalara çarparak yere serildi.

Çarpmanın şiddeti, kuşun çağrısı kadar yüksek, omurgasının kırılma sesi o kadar şiddetli ki, kuşun ölümü dizilimi bozuyor ve kayalar sekerek etrafa saçılıyor. Bir yığın halinde yere düşen hayvanın isteksizce yaptığı kanat çırpışının ardından bir dizi seğirme geliyor.

Ve sonra... sadece kaybedilmiş bir hayatın getirebileceği türden bir dinginlik.

Nefes nefese, başım dönüyor ve her yerim ağrıyor; balas etini düşünüyorum ve istersek yemek yiyebileceğimizi biliyorum—yine de ölüm beni üzüyor, o ya da ben olacaktım.

O mu, ben mi?

"Kuzukulağı!"

Merc'in bariton sesinin tınısı o kadar tatlı ki, rahatlamayla ürperiyorum. Ve onu karşılamak için ayağa kalkmayı—ya da en azından oturmayı—düşünüyorum. Enerjim yok. Tekrar sırt üstü uzanıyorum ve ona doğru bakarken nefes nefese kalmaya devam ediyorum.

Benden daha hızlı koşuyor, neredeyse o kısarak kadar hızlı, sırtında kılıcı kınında, kollarını havaya yumruk atıyormuş gibi sallıyor. Siyah saçları

arkasında savruluyor, deri giysili vücudu onu ileriye doğru itiyor; Merc, en güçlü dönemindeki bir adamın tam bir örneği—ve neredeyse ikimizi de öldüren yırtıcı hayvana da benziyor. Ve o silahını saklamış olması iyi, diye düşünüyorum uyuşmuş bir şekilde, etrafta daha fazla kuş varsa diye. Tüm ışık parlamalarını en aza indirmemiz gerekiyor.

Tekrar doğrulmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Bu yüzden olduğum yerde, mezarım olabilecek bu gri kayalıklar tarlasında yatıyorum. Tepede güneş o kadar yakıcı ki gözlerimi acıtıyor, yine de o tuhaf ve endişe verici yıldızı görebiliyorum—

Merc, yanımda kayarak durdu, gri çakıl taşları havaya fırlayıp cansız bacaklarımın üzerinden sekti. Dizlerinin üzerine çöküp elimi tuttuğunda, gülümsemeye başladım.

"Beni terk etmedin," diyorum boğuk bir sesle, vücudunda yara izi ararken.

"Beni bırakmalıydın." Eğilip saçlarımı yüzümden çekti. "İyi misin kadın?"

Duygularım ciğerlerimi sıkıştırırken, ona cevap vermek için ağzımı açıyorum. Ama o anın etkisiyle, asla yapmamam gereken şeyi yapıyorum.

Gözlerime bakarak onun gözlerine göz gezdirdim.

Otuz Altı: Uğruna Ölünecek Bir Adam.

Nefesim bir yırtıcı kuşun çağrısı kadar yüksek çıkıyor ve Merc'in paltosunun ön kısmına tutunuyorum, bedenimi öldürmeyecek olsa da ruhumu kesinlikle öldürecek bir saldırıya hazırlanıyorum. Kendimi toparlayarak, inleyerek, ayaklarımı çakıllara vurarak, zayıf bedenimi onun ölürken hissedeceği şeye hazırlıyorum—

Yaralanmamış olan tek gözü koyu renkli. O kadar koyu ki, arkasından süzülen güneş ışığıyla göz bebeğinin nerede bittiğini ve irisinin nerede başladığını ayırt edemiyorum. Diğer taraf ise tam tersi, o kadar beyaz ki, soluk merkezin etrafında sadece çok hafif bir halka izi var.

Bu kesik izi çirkin ve düzensiz, daha zayıf bir adamı kesinlikle öldürebilirdi.

“Sorrel.” Adımı sert bir şekilde söylüyor. “Seni güneşten uzaklaştırmam gerek—”

Yüzüne doğru uzanırken, birden sessizliğe bürünüyor ve şimdi zamanın geldiğini anlıyorum. Geliyor, o şimşek çakması ve acı, istemediğim, sahip olmamam gereken, değiştiremeyeceğim bilgi. Lanetim, buraya gelip her şeyi mahvetmek—

Bakışlarında kayboldukça dünya uzaklaşıyor, gece yarısı karanlığı beni sarıp sarmalıyor, beyaz enginlik beni uzaklaştırıyor... Ama dondurucu bir soğuk, sinsice yaklaşan bir dehşet veya ezici bir boğulma hissi yerine, kendimi bir kozanın içinde hissediyorum. Güvende. Sadece şiddeti ve yalnızlığı bilen bu yabancıyla evimdeymiş gibi.

O, toprağı seven mütevazı bir çiftçiydi.

Bütün bunlar aklıma gelirken fark ediyorum: Zaman geçiyor. Ve hâlâ gözlerim onun gözlerine dikilmiş durumda. Bana bakan iki evrenden başka hiçbir şey görmüyorum. Sıcaklık ve güven duygusundan başka hiçbir şey hissetmiyorum. Sert çakıllı zeminde uzanırken onun üzerime eğilmesinden, üzerimize uzanan mavi gökyüzünün, bulutsuz bir gün ışığı örtüsü gibi durmasından ve bakışlarının yarısının rengine karışıp kaybolduğunda tehlikeyi haber vermesinden başka hiçbir şey bilmiyorum.

Tam bir inanılmazlık duygusu beni ondan uzaklaştırıyor ve bu da ölüm görüntüsünün nihayet gelmekte olduğu anlamına geliyor. Her an. Evet, tam şu anda...

Ölüm görüntüsü, onun ölüm anı ve bununla birlikte gelen tüm fiziksel ve duygusal hisler beni ele geçirecek, kıvrınmama neden olacak ve asla paylaşamayacağım bir şeyi bilmemi sağlayacak.

Saklamak.

“Sorrel.” Şimdi bana çok sert davrandı. “Bir şey duyabiliyor musun?”

Uzandığımda elimi yakalayıp sıktı. “Kanıyorsun—”

“Şşş.”

Sessizliğe büründüğünde, tekrar yüzüne yöneliyorum. Parmaklarım şakağına, ardından soluk gözünü kesen yara izine değiyor. Cildi sıcak ve sakalı olabilecek yerlerde pürüzsüzlük var, ancak bu sabah tıraş olduğunu sanmıyorum. Dahası, kirpiklerini fark ediyorum. Üst kirpikler kalın ve uzun, alt kirpikler ise kalın ve kısa; oluşturdıkları çerçeve, derin ve yoğun bakışlarını vurguluyor.

Hepsi bu kadar.

Hayatımda ilk defa, diğer herkesin normal şartlarda fark ettiği detaylara sahibim: Göz rengi, yerleşimi, kirpikler. Ve kişinin bakışlarının nereye yöneldiği.

Mercedes benimkini terk etmeyecek.

"Seni gölgelemeye zorlayacağım," diyor sert bir şekilde.

Beni kucağına almak için uzandığında, hafif bir dokunuşla elini durduruyorum. "Bıçağını göster. Göreyim."

"Ne—"

"Lütfen, kendimi görmem gerekiyor..."

Bu isteğe sabırsızca yaklaşıyor, ama ağır silahını kınından çıkarıyor ve gökyüzünden gelen şeylerden daha fazla dikkat çekmememiz gerekse de, bunu bilmem gerekiyor.

Bıçağı yönlendirerek yüzüme doğru açılı bir şekilde tutuyorum.

Ve gözlerimle buluşayım.

Gördüğüm tek şey—şimdiye kadar gördüğüm tek şey—garip soluk irisleri ve ortadaki gözbebekleri. Kendi ölümümün en ufak bir belirtisini bile hiç görmedim ve bu her zaman minnettar olduğum bir şey oldu.

Ev sahibi kendi ölümünden haberdar olmamalıdır.

“Başının arkasını kontrol edeyim.” Kılıcını sabit tutarak, Merc gövde mi yavaşça yukarı kaldırdı ve arkama doğru uzandı. “Kan yok.”

Sesindeki rahatlama içimi ısıtıyor ama üzerinde fazla duramıyorum. Beynim, önceki deneyimlerim ışığında bu eksikliği anlamlandırmaya

çalışırken karmakarışık durumda.

Geniş kılıç kınında ve ellerinin omuzlarımla arkasına ve dizlerimin altına gittiğini hissediyorum. Kayalıklardan dikkatlice kaldırılıyorum ve Merc'in uzun adımları bizi ölü kuşa doğru götürüyor. Şimdi devrilmiş kaya yığınının etrafından dolanıyor ve beni içine koyacağı bir gölge buluyor.

"Bana bak, Sorrel."

Derin bir nefes alıyorum. Belki de kafamı çarptığım için hiçbir şey elde edemedim? Ya da kovalamaca beni yordu? Ve her zaman normal yoluma devam edip bakışlarından kaçınabilirim, ancak o zaman anormal olanın bu durum mu yoksa o mu olduğunu asla bilemem.

Dikkatim tekrar ona yöneliyor ve paltosunu tekrar daha sıkı tutuyorum...

Daha serin bir gölgede olmama rağmen, parlak güneş ışınları yüzüne doğru eğik bir şekilde vuruyor. Şimdi koyu renkli iris ve göz bebeği arasında hafif bir ayrım olduğunu görüyorum ve bunu, sağlam gözünün ışınların yoğunluğuna uyum sağlama şeklinden anlıyorum.

"Bakışlarını kontrol edeceğim," diye bilgilendiriyor beni.

Sağ ve sol göz kapaklarımı dikkatlice aralarken neredeyse kahkaha atıyordum. Nefesini verirken, ağzında kısa bir onay gülümsemesi belirdi.

"Ne görüyorsun?" diye soruyorum kısık bir sesle.

"Kafanı çarpmışsan, iyisin." Geriye yaslanıp yaralı kolumu incelemek için kaldırdı. "Birçok adamın kafasına darbe aldığını gördüm ve eğer gözleri aynı değilse, kısa süre sonra ölüyorlar. Şimdi şu kanamaya bakalım."

Sırtıma dayanan taşlar, yer kadar rahatsız ediciydi, yine de Merc küfür edip dış ceketin düğmelerini iliklemeye koyulurken ben de o taşların engebeli yüzeyine yaslandım. Bu sırada ben de sadece yüzüne bakıyordum.

Belki de lanet sona ermiştir.

Bu fikir aklıma gelir gelmez, şüpheyi düşünüyorum. Yıllar içinde kayıp düşmeler, kafa çarpmaları, stresli olaylar yaşadım. Fulcrum'u, o çocukları ve ejderhanın çektiği sıkıntıdan hâlâ görebildiğim kadarıyla olanları düşünüyorum. Yani korku ve öfke... sahip olduğum her neyse onu etkilemiyor.

"Hadi seni biraz daha doğrultalım." Omzumu kavrayıp pozisyonumu ayarlama işini tamamen kendisi yapıyor. "Şimdi de bunu çıkaralım."

Ceketimden bahsettiğini sanıyordum. Bunun yerine, tamamen unuttuğum sırt çantamı çıkarıyor ve beni tekrar yerleştiriyor.

"Orada daha rahat edersiniz."

Aslında öyleyim. Kayalar sandığım şeyler aslında pusulanın ve kutunun hatlarıymış. Ama bunların hepsi kimin umurunda ki? Onun içine neden bakabildiğimi anlamak istiyorum—

Kolumu ince gümüş işlemeli bol kolluktan çıkarırken, tanıdık bir takırtı sesi yaklaştığını haber verdi ve gerçekten de terli atımız, başı öne eğik, kulakları bir köpeğinki gibi sarkık, ayakları gevşek gri taşların arasında ağır ağır ilerlerken, bizim koşuşturmamızdan hala nefes nefese kalmış bir halde kayaların etrafından dolandı.

Başımı çevirip elimi uzattım. Kahverengi at Merc'e baktı ama sonra bana geldi. Bu sırada Merc benimle konuşuyor ve kolumu dürtüyordu. Ne dediğini ve keşif sırasında hissettiğim kısa süreli acıları görmezden geldim. Bunun yerine, gevşek dizginleri avuçlarımla tutarken ata odaklandım.

Derin bir nefes alarak, bakışlarımı yavaşça o köpüklü, hâlâ açık burun deliklerinden, başının zarif köprüsünden yukarıya, ceylan gözlerine doğru kaldırdım...

Şimşek çakması gibi, bedenim elektrikle sarsılıyor ve kollarım, bacaklarım kaskatı kesiliyor. Çorak göl yatağı kayboluyor, Merc de öyle; atla olan bağ beni tamamen ele geçiriyor.

İlk defa acı yok. Sadece huzur var. Şiddet, ateş, kan veya vahşet görmüyorum... sadece mis kokulu yeşil bir çayır, huzurlu bir otlak, tepede geniş bir ağaç. At yan yatmış, toynakları ve ince bacakları kıvrılmış, başı yavaşça mis kokulu yeşil çimenlere batıyor. Kalbini kendi kalbim gibi hissedebiliyorum ve atışları yavaşlıyor, yavaşlıyor... gittikçe yavaşlıyor. Kısa bir nefes darlığı oluyor ama o da kısa sürede geçiyor.

Ve sonra her şey sessizleşir.

Ölüm bu hayvana karşı nazik davranmış ve onun kaderine duyduğum minnet duygusuyla gözlerim dolmadan edemiyorum.

Merc, derimdeki yırtık yaraya su dökerken, "Üzgünüm," diyor, "Biliyorum acıyor, ama temizlememiz gerekiyor."

Sözleri beni kendi zaman çizgime geri döndürüyor ve dizginleri bırakıyorum. "Dur. Ona su ver. Daha önemli."

Merc bana bakıyor. "Öncelik sende—"

"Hayır, öyle yapıyor."

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, içimi hayret kaplıyor ama aynı zamanda beni yolumdan saptıran bir kafa karışıklığı da yaşıyorum.

"Bütün suyu ona verin," diyorum. "Ona benden daha çok ihtiyacı var ve gösterdiği çaba için bunu hak ediyor."

Merc'in kaşları öfkeyle çatıldı. Ama sonra başını salladı. "Kurtuluşa karşı bir zaafın var, değil mi?"

Geri çekilerek, paltosunun kenarından bir leğen yaptı ve suyu deri kaseye döktü. At hemen içine girdi ve çizmeye başladı; ikisi bir tabloya dönüştü, adam diz çökmüş, hayvan eğilmişti.

Kurtuluş.

Kılıfın üst kısmından dışarıya doğru uzanan geniş kılıcın kabzasına bakıyorum, ama gördüğüm şey kılıcın düz yüzeyi... ve bana bakan kendi gözlerim.

Her zaman kendi ölümümü göremediğimi düşünmüşümdür, çünkü ona çok yakınım ve hayatta kalma içgüdüm o kadar güçlü ki, özgür iradem, en azından şu anki yaşımda, nihai kaderime müdahale edecek kadar güçlü değil. Ve bence şu anda kilit nokta ikincisi. Merc ve benim önümüzde uzanan yolculuğu ve kaderlerimizin ne kadar süreyle bağlı kalacağını düşünürsek, onun için kendim için savaştığım gibi savaşmaya hazır olduğumu biliyorum: Gördüğüm birçok ölümden hiçbirinde, asla, gözümü diktiğim herhangi bir insan veya hayvan için kendi hayatımı feda etmeye razı olmadım. Merc neden farklı? O benim koruyucum.

Ve belki de bunun, bu sabah o tarlaya bakarken onda gördüklerimle de bir ilgisi vardır.

İçinde bulunduğumuz durum nedeniyle ben de ona çok yakınım.

Belki de, ayrıldığımız anda, gözlerine bakabilseydim, son nefesinde onu neyin beklediğini görebilirdim. O zamana kadar mı? Onun ölümlü kaderi benimkiyle o kadar iç içe geçmiş ki, mezarının zamanı ve koşulları hakkında bilgi sahibi olamayacağım.

Bu büyük bir rahatlama.

"Pekala o zaman," diyor Merc. "İster beğen ister beğenme, doydun işte."

Adam paltosunu çırpıyor, su damlaları etrafa savruluyor; at ise memnuniyetle homurdanıyor ve koşum takımlarının şıkırtısıyla başını sallıyor.

"Kolunu sarmak için bir bezim var."

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, ne dediğini anlayamadım. Ama sonra iç cebinden temiz, kırmızı bir kumaş parçası çıkardı ve kolumun etrafına sarmaya başladı. İşini bitirince ucunu üst kısma sıkıştırdı ve topuklarının üzerine oturdu.

"Harekete geçmemiz gerekiyor. Sence tekrar ata binebilir misin?"

Gözlerine tekrar bakıyorum ve artık irkilmeyi bırakıyorum.

Ona cevap vermek yerine, kollarımı uzattım. Başını sallayarak göğsünü benimkine yaklaştırdı ve beni kucağına aldı.

Benim aradığım şey bu değil.

Devasa omuzlarına sıkıca sarılıp, göz kapaklarımı kapatıyorum ve boynuna sokularak, sadece ona özgü olan deri, temiz ter ve sedir baharatının kokusunu içime çekiyorum.

"Hadi sizi yakalayalım—ah, biz... tamam. İşte yapacağımız şey bu."

Kucaklaşmaya karşılık verirken o kadar beceriksiz ki, aslında çok sevimli. Ya da öyle olurdu, eğer duygularım kabarmaya başlamasaydı.

"Sorun yok," diyor usulca, kollarını bana sararken. "Çok zordu. Bir anlığına kendini bırak."

Titreyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ve kendimi onun kucağında yeniden konumlandırıldığımı hissediyorum. Beni sabit, atan kalbine doğru tutarken, kılıç gibi keskin eli sırtımda yavaşça daireler çizerek beni rahatlatıyor.

"Başardık," diyor gür bir sesle. "Sen çok pervasız ve kendi iyiliğin için fazla cesursun. Ama ikimiz de iyiyiz ve her şey senin sayende oldu; bir daha asla böyle aptalca bir şey yapma. Anlaştık mı?"

O, duygularımın ikimizin de atlattığı şeylerle ilgili olduğunu düşünüyor. Öyle değil, ama ona gerçeği söyleyemiyorum.

Hayatımda daha önce uğruna ölmeye razı olacağım biriyle hiç tanışmamıştım ve bu potansiyel fedakarlığın böyle bir özgürlük getireceğini ya da acınası varoluşumu tanımlayan yalnızlıktan böyle bir rahatlama sağlayacağını kim bilebilirdi ki?

Ayrıca ...

Şöyle söyleyeyim, kendisinin çok güzel gözleri var.

Otuz Yedi Susuzluğun Giderilmesi.

Merc, atımızın ağırlığından biraz olsun kurtulması için yürümekte ısrar ediyor.

Kahverengi at, yanımızda değil de önde gitmeyi tercih ediyor gibi görünüyor, bu yüzden önde gidiyor, dizginler sol eliyle atımızın ağzındaki gem arasında zarif bir kavis oluşturuyor. Üzerinde otururken, yavaş yavaş ilerlemekten uykum geliyor; ileri geri sallanma, kendi nefesimin ritmi gibi, kontrol edebildiğim bir şeyden ziyade bana olan bir şey. Ve ciğerlerimin düzenli kasılıp genişlemesi gibi, gri zeminde vızıldayan toynak sesleri artık dikkatimi çekmiyor.

Aklımın bir köşesinde birçok yerimin ağrıdığının farkındayım, ama ya yorgunluktan ya da yeni bir alışkanlıktan dolayı artık bu belirtileri fark etmiyorum.

"Orada işler nasıl gidiyor, Sorrel?"

Üç... iki... bir—

Merc omzunun üzerinden bakarken gözlerimiz buluşuyor. Sorularına hemen cevap vermemeyi öğrendim, bu yüzden görsel olarak kontrol etmek zorunda kalıyor. Yüzüne doyamıyorum ve o siyah beyaz gözler her zaman benim gerçek pusulam olsa da, ağzının, yanaklarının ve neredeyse her zaman çatık kaşlarının görüntüsünden de zevk alıyorum. Yüzünün görüntüsü bende hala eskimeyecek ve bunun kalıcı olduğunu hissediyorum.

"Pekala, evet. Teşekkür ederim—"

Sol kaşını kaldırırken diğerini aşağıda tutması gibi bir hareketi var ve bunu çok sevimli buluyorum. "Renklerin kötü olmuş."

"Öyle mi?"

"Çok solgun, yanakları çok kızarmış." Tekrar arkasına dönüyor. "Ama çok uzak değil."

"Çok uzak değil" ifadesine pek güvenmiyorum.

Çevremizde her şey değişti. Batıdaki sıradağlar gittikçe yaklaştı ve sanırım sonunda göl yatağının en uç noktasına ulaştığımız yavaş bir yükselişe geçtik. Ancak karakolun bize ne kadar uzaklıkta olduğunu bilmiyorum ve sormayacağım da.

En azından güneş daha alçakta ve bulutlar geliyor. Kendime sıcaklığın düştüğünü söylüyorum. Bu bir yalan. Kayalar bütün gün ısınmış, bu yüzden tepedeki ışınların azalan gücünden kaynaklanan ısı kaybının geri kalanını

telafi ediyorlar; ateş söndükten sonra bile ocak hala sıcak. Tepeyi aştığımızda, diğer tarafta ne varsa, hafif bir umudum var—

“Ah... kader,” diye fısıldıyorum acıyan, kuru boğazımdan. “Çok güzel.”

Merc ilerlememizi durduruyor ve herkes etrafına bakıyor: O, ben... ve at. Her yer yeşil.

"Su..." diye hırıltılı bir sesle titrek bir elimle işaret ettim.

Hepimiz aynı anda görüyoruz ve hepimizin aklından aynı düşünce geçiyor. Merc ve atı ayaklarını öne doğru uzatıyor, hatta ben bile, eyerde otururken, sanki bir su arayıcısıymışım gibi, hızla akan dereye doğru eğiliyorum. Gür, sağlıklı otlarla kaplı halının üzerinde, çalkalanan, kristal berraklığındaki akıntı o kadar hoş bir manzara ki, gözlerim yaşıyor ve durmayı bile beklemiyorum. Yolun yarısında attan iniyorum, boğazımın arkasından aşağı doğru akan serin akıntıyı, yüzümden ve gözlerimden akan teri hayal ediyorum—

Bacaklarım altımda bükülüyor.

Yüzüstü yere düşmeden önce, Merc hızla elini geriye doğru savurarak sağlam kolumu yakaladı. Ani bir hareketle kendimi onun üzerinde buldum ve beline bir kilit vurdum.

Dizginleri bıraktığında at bizsiz yoluna devam ediyor. "Seni taşıyabilir miyim?"

“Yürüyerek gideceğim.” Bu etapta benden daha çok çalıştı. “Hilal gibi, hiç bu kadar içki istememiştim—”

Tökezlerken, hiçbir yere yürümediğim açıkça belli oluyor. Uyuşmuş bacaklarımın ucundaki ayaklarım hissizleşmiş durumda.

Merc beni kucağına alırken at, başını öne eğerek hızla akıntıya kapıldı, dizginler de hızlı akıntıda savruldu. Akıntı beş tekne boyu genişliğinde ve her iki yönde de sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyor. Dip tamamen kayalık ve suyun akış hızına rağmen, kayalıkları görebiliyorsunuz.

Su bulanık değil, ot ya da balık bile yok, ama tadını şimdiden hissedebiliyorum.

Merc benimle birlikte suya giriyor ve beni aşağı doğru kaydırıp ayaklarımı küçük nehre koyduğunda irkiliyorum. Su onun dizlerine kadar geliyor. Benim içinse su uyluklarımın yarısına kadar geliyor ve acıyan, sıcak ayaklarıma ve sızlayan, zonklayan baldırlarıma çarpan soğuk suyun verdiği yakıcı zevk beni inlemeye itiyor.

"Bunu hallederim," diyerek ondan kurtuldum.

Avuçlarımı birleştirerek eğiliyorum—

Bacaklarım yine beni taşıyamadı ve dereye düştüm. Merc tekrar küfür ederek elini uzattı, ama susuz kalmamış olsaydım kahkaha atabileceğim çirkin bir ciyaklamayla onu savuşturdum.

Yere uzanıp, dibindeki pürüzsüz, temiz taşlara tutunarak kendimi tamamen suya bırakıyorum. Her şey bir şok etkisi yaratıyor; sıcak tenim, sıcak kıyafetlerim, sıcak saçlarım, karıncalanma hissiyle patlıyor ve sonra da yaram adeta çığlık atıyor. Ama umurumda değil. Görünmez parmaklar kafa derime kadar inip, tahriş olmuş, kumlu, terli her yer yıkanırken, susuzluğumu gidermeye başlamadan önce bile yenilenmiş hissediyorum.

Ağzımı açıp, günlerdir boğuluyormuşum gibi, sanki havayı içine çekiyormuşum gibi litrelerce su yutuyorum. Tadı tam da tahmin ettiğim gibi, çok tatlı, tıpkı elma gibi.

Aniden Merc beni dışarı çekti ve kekeleyerek yanlışlıkla yüzüne sprej sıktım. "Ah! Çok özür dilerim—"

"Boğulduğumu sandım." Kahkahalarla güldü. "Endişelenme kadın. Benim de üzerimdeki her şey ıslak."

Gerçekten de, kafasının tamamını dereye sokmuş ya da benim içtiğim kadar suyu kendi üzerine dökmüş. Berrak su, örgülerinin boncuklu uçlarından damlıyor ve uzun, siyah saçları nemli burgular halinde kıvrılmış. Damlacıklar uzun, kalın kirpiklerine bile yapışmış ve ben, obsidyen gözlerinin etrafındaki elmasların parıltısına büyülenmiş bir şekilde bakıyorum.

"Sana bir şey soracağım," diyor o derin sesiyle, sanki iliklerime kadar işleyen sesi, şarkısının akort çatalıymış gibi.

Atımız suya girip otları eşelemeye başlarken, "Ne?" diye fısıldadım.

"Neden şimdi bana bakıyorsun?" Elini yüzüme uzatıp ıslak yanağıma dokundu. "Daha önce hiç bakmazdın."

Saklamak.

Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Ama gerçeği nasıl açıklayabilirim ki?

"Tüm yaşadıklarımızdan sonra mı?" Hafifçe gülümsüyorum. "Şöyle diyelim, sürekli çektiğimiz rahatsızlık bir tür... rahatlığa yol açtı."

"Ah." Kaşını kaldırır. "Göz teması için epey bir bedelmış o zaman."

Buna değer. Gerçekten çok değer.

Islak saçlarımı geriye doğru tarıyorum. "Bira içip güzel bir yemek yemeyi çok daha fazla tercih ederdim, doğru."

Merc başını geriye atıp içtenlikle gülüyor ve boynunun yanlarındaki kasların kasılma şekli, güç gerektiren bir işte neden bu kadar iyi olduğunu bana hatırlatıyor. Ve kendini toparlarken, onun için unutulmaz olmak istediğim hain düşüncesi aklıma geliyor. Ayrıldıktan sonra, onun beni benim onu hatırlayacağım gibi hatırlamasını istiyorum—

Daha iyi düşünmeden, parmak uçlarımda yükselip yüzünü kendime doğru yaklaştırdım. Dudaklarımız o kadar kolay birleşti ki, sanki yıllardır birbirimizi öpüyormuşuz gibiydi ve dili içime girmeye çalıştığında, penetrasyonu istedim.

Onun başka bir yerde de içimde olmasını istiyorum.

Tüm o yolculuk ve sıcaktan sonra, yaşadığım ilk keyifli anın tadını çıkarıyormuş gibi hissediyorum...

Durmadan.

Ondan daha fazlasını istiyorum. Onun her şeyini istiyorum; çıplak tenini, cinselliğinin içimde olmasını, üzerime çöken ağırlığını.

Sonunda yavaşlayıp geri çekildiğimizde, gözlerinin içine bakıyorum ve daha önce nasıl durduğunu hatırlıyorum. Yüzüm kızararak kekeliyorum, "Özür dilerim."

"Böyle şeyler için özür dileme."

Ardından kıymetli bir an geliyor—bu gece nerede olursam olayım uyumaya çalıştığım da hatırlayacağım bir an—birbirimizin bakışlarına kilitleniyoruz ve ikimiz de zihnimize çok daha ileri gidiyoruz. Açıkçası, onun daha önceki düşünce değişikliğini yanlış yorumlamışım. Ya da belki o zaman haklıydım... ve şimdi bir şekilde farklı.

Ölümden kıl payı kurtulmalar insanları huzursuz ediyor olabilir mi?

Yine de, onun "daha ötesi" benim hayallerimden çok daha doğru. Ama içimden bir ses bana onun bana bir şeyler öğreteceğini söylüyor.

Ama sonra güneye doğru bakıyor ve ben, kaşlarını çatmadan ve geri çekilmeden önce bile, o anın kaçtığını biliyorum.

Bu durum devam etmemeli.

Bir binici yaklaşıyor.

Otuz Sekiz: Karakol Varıyor.

Merc önüme geçiyor ama geniş kılıcı sırtındaki kılıfında bırakıyor. Eli onun yerine kalçasındaki hançeri buluyor ve silahı uyluğunun yanında tutarak, gizlice kılıfından çıkarıyor.

Pazularının etinden dikkatlice bakarak, alçak güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Batıdan siyah silindir şapkalı bir adam yaklaşıyor. Resmi gri ve siyah bir takım elbise giymiş ve çok güzel siyah bir atın üzerinde oturuyor. Atın koşum takımlarındaki tüm gümüş parıltılar, -güzel kıyafetleri bir yana- kim olursa olsun, belli bir servete sahip olduğunu gösteriyor. Yine de yalnız seyahat ediyor.

Yani, tıpkı Julion gibi, ya aptal, ya kibirli... ya da savunmacıya ihtiyaç duymayacak kadar tehlikeli.

Ancak altın soylunun aksine, bu kişiye güvenmek doğru değil.

"Hiçbir şey söyleme." Merc, sanki zaten tartışıyormuşum gibi başını salladı. "Kesinlikle."

İçimden ona laf sokmak geliyor—ama öpüşmek anlamında değil. Fakat binici hemen yanımızda, atımızın yanında durup bekliyor. Silindir şapkasının kenarının altında koyu renkli favorileri var ve bana bir selamlaşmadan ziyade bir uyarı gibi gelen bir gülümsemesi var. Gözlerini göremiyor olmam iyi bir şey.

Onun gibi bir adamın sonu şiddet dolu olacaktır. Hayatın kuralı budur.

Gülüştü derin ve kadifemsiydi. "Zehirli bir dereye bir çift aşk kuşu."

"Ne!" diye hırıltılı bir sesle sudan kurtulup, ondan ters yöne doğru sıçradım. "Ah, hilal ay—"

"Rahat ol," diyor. "Her şey yolunda. Sadece bir şakaydı."

Yabancı aksanı dikkatimi çekerken, Merc'in silahlarını kontrol ettiği gibi ıslak kıyafetlerimi yokluyorum, ne kadar faydası olsa da. Eğer su gerçekten kirlenmişse, bu benim içimde, üzerimde. Yine de, boş midemi tutuyorum ve dengesine özellikle dikkat ediyorum.

"Pek de şaka değil." Merc de akıntıdan çıkıyor, ama benden farklı olarak, sürücünün tarafını tutuyor. "Bence sen artık ilerlemelisin dostum."

Diğer adamın karanlık sırtışı bir uyarıysa, Merc'in duruşu çoktan başlamış bir kavgayı gösteriyor. Artık hançeri saklamaya da zahmet etmiyor.

"Oldukça misafirperver olmayan insanlarsınız," diye mırıldandı silindir şapkalı binici. "Öte yandan, anladığım kadarıyla hepiniz bir şekilde Kayıp Ruhlar Gölü'nü geçmeyi başardınız. O... yaşlı atla. Biraz cesaret gerektiren bir iş."

Merc hiçbir şey söylemiyor ve bakışlarının nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum.

Binici omzunun üzerinden güney ve batıyı işaret etti. "Öyleyse karakola mı gidiyorsunuz? Dinlenmek ve toparlanmak için. O yönde çok uzak olmayan bir yerde bulacaksınız." O kıkırdama geri döndü. "İçimden bir ses, oradaki renkli karakterler arasında gayet iyi olacağınızı söylüyor."

Adamın dikkati tekrar bana döndü. "Ancak onu iyi kontrol altında tutmanı tavsiye ederim. Senin daha önce tattığın şeyden tatmak isteyen birçok kişi olacaktır."

Şapkasının kenarına dokunarak başını eğiyor, ama yine de bir şekilde boyun eğmiyor. Sonra azı dişlerinin arasında bir tıkırtı çıkararak, siyah aygır, toynaklarının daha da hızlı olabileceğini düşündüren bir dörtlüyle koşarak uzaklaşıyor.

Merc, binici çok uzaktaki düzgün bir yola ulaşana kadar olduğu yerde kalmaya devam eder ve kuzeydoğuda toplanan karanlık bulutlara doğru ilerler. Paralı askerim sonunda dereye geri döndüğünde, gözleri bana yöneltilmemiş bir öfkeyle parlıyordu.

Sessizce sudan geçtim, sudan atladım ve atımızın dizginlerini topladım – ki bu bir hantal at değildi. Eyer çantalarından birini kaldırıp diğer elimi içine sokup arama yaptım ve umduğum şeyi bulduğumda boş bir bez torba çıkardım. Belediye başkanının veya oğullarından birinin içinde hatırı sayılır miktarda erzak sakladığını tahmin ediyorum. Kokudan anlaşıldığı kadarıyla portakal meyveleri, şüphesiz ziyaret ettikleri Kahinler için bir adaktı.

Umarım o çamurlu, elleri bağlı çift köye sağ salım geri dönmüştür.

Ani bir hareketle çantayı yırtıyorum, ince dikişler fazla güç gerektirmeden açılıyor. Tamamen açıldığında, mavi türbanı çıkarıyorum, alt yüzümü ve saçımı çuval beziyle sarıyorum, böylece sadece gözlerim görünüyor, sonra da örtüyü yerinde tutmak için başıma eskisini geri koyuyorum. Uç kısmını lacivert paltoya sokarken Merc'e bakıyorum.

"Yola çıkmalıyız," diyorum. "Bu hava hiç hoşuma gitmiyor."

Yüz ifadesi yumuşuyor, ama bu neredeyse fark edilmiyor: Eğer onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, sert ve acımasız dış görünüşünün ardında

aynı şeylerden başka bir şey olmadığını düşünürdüm.

Ona başımı sallayarak dizginleri topladım ve eyerin deri kenarına oturdum, ıslak ve rahatsız edici bir şekilde ata bindim.

Sıcaklığa kıyasla, bu daha iyi.

Merc bir süre olduğu yerde kalıyor ve ben onu acele ettirmiyorum. Etrafı tarıyor, sonra da uzaktaki yola tekrar bakıyor, sanki silindir şapkalı binicinin kendi yolculuğunda kaldığından ve bizimkinden ayrı tuttuğundan emin olmak ister gibi. O siyah aygır, sıradağların en yakın dağının eteğinde bir yerlerde kaybolduktan sonra ancak Merc yanına geliyor.

Eyerin üzerine doğru hızla yükselirken, dizginleri gevşetip ona yer açmak için geriye yaslandım. Sağlam bir şekilde yerine oturdu ve atımız altımızda homurdandı. Şüphesiz ki, sadece benim yükümün daha hafif olduğu yere geri dönmeyi özlüyor.

Merc, atımızı şapkalı adamın yaklaştığı yola doğru yönlendiriyor ve sıkıştırılmış topraktan oluşan ikiz çizgiler, posta arabalarının bu güzergahta sık sık seyahat ettiğini gösteriyor. Arkama dönüp bakıyorum. Fırtına giderek şiddetleniyor, kötü hava yakında tüm mavi gökyüzünü kaplayacak büyük siyah ve mor dalgalar getiriyor. En azından hala şapkalı adam yok ve geçtiğimiz göl yatağının genişliği beni hayrete düşürüyor. İnise başladığımız uzaktaki kıyıyı göremiyorum, o zamanlar pek dikkat etmemiştim ve tüm o gri kayalar, gri taşlar ve gri çakıllar, hayal edebileceğim en misafirperver olmayan ortam.

Kayıp Ruhlar Gölü. Ne kadar da uygun bir isim, ve o havzaya doğru inerken bu ismi fazla düşünmediğime sevindim.

Arkamı döndüğümde, içgüdülerimin tamamı bana başka türden misafirperver olmayan bir yere doğru gittiğimizi söylüyor.

"Bulutlar ne yapıyor?" diye soruyor Merc.

"Hızla geliyor."

Kaygı omurgamdan yukarı doğru tırmanıp faydasız düşünceleri beslerken, kendime daha önce birçok fırtına gördüğümü söylüyorum; ancak aklıma gelen tek şey Fulcrum'daki siyah bantlar. Hilal şeklindeki aya, gökyüzündeki şeylerin ne kadar kasvetli ve karanlık görünürlerse görünsünler sadece bulut olduğunu ve bizi avlamaya gelen kötü bir enerji olmadığını umarak dua ediyorum.

Ama silindir şapkalı adam haklı çıkıyor. Çok geçmeden ufukta büyük bir kasaba belirliyor ve çevresindeki tarım alanlarına ulaştığımızda, alçak taş

çitler ve düzenli sıralanmış olgun bitkiler, aslında şaşırtıcı olmaması gereken bir manzara oluşturuyor. Ne kadar sefahat olursa olsun, insanların yemek yemesi gerekiyor. Şu anda kimse parlak yeşil çalı sıralarında çalışmıyor, ancak yabancı otlar veya zararlılardan zarar görmüş yapraklar olmadan iyi bakılıyorlar. Ve Merc dikkatini ekinlere dikerken, acaba fasulye ve tahıllar hakkında uzman bir değerlendirme mi yapıyor diye merak ediyorum.

Onun için çok üzülüyorum.

Bir düzineden fazla atın otladığı otlaklar hemen ardından geliyor. Bu çayır alanları demir parmaklıklı çitlerle ayrılmış ve ardından ilk yapılar geliyor. Ahırlar düz çatılı ve kapalı, yıpranmış tahtalar göl yatağının grisi renginde ve ortalarında, belki de güneşten bir tampon görevi görmesi için ağaçların büyümesine izin verilmiş. Bu ağaç örnekleri, daha önce gördüklerimden çok farklı; uzun, gür ve üçgen şeklinde, dalları koyu yeşil dikenlerle dolu, gövdeleri sürekli bir tüy dökme sürecinden dolayı pürüzlü görünüyor.

Rüzgarla gelen sesler duyulsa da kimseyi göremiyorum. Merc de konuşmaları duyuyor, kulağıma ulaşan sesleri duyduğu anda başını çeviriyor.

O hançeri hâlâ uyluğunun yanında tutuyor.

"Bizi izliyorlar," diyor usulca.

Gözlerim her yeri tarıyor ama ahır binalarının içinde veya arasında hiçbir şey göremiyorum. "Nerede—"

"Yukarı."

İşte o zaman, en yakın ağacın tepesine doğru yarı yolda kurulmuş, kamufajlı saklanma yerini görüyorum. Nasıl gördüğünü bilmiyorum ama bir tane daha var. Ve... ileride bir tane daha.

Arkamızdan gök gürültüsü duyulurken, "Sanırım atlarına çok önem veriyorlar," diye kısık bir sesle söylüyorum.

"Bu tamamen kumarla ilgili. Hem kötü kaybedenlere hem de büyük kazananlara karşı dikkatli olmak gerekiyor."

"Ah."

Ve şimdi vardık.

Kasaba hayal ettiğim gibi değil. "Karakol" kelimesi, erkeklerin ve kadınların pek de gizli olmayan yollarla kirli işler yaptığı, birbirine yakın birkaç bakımsız binayı çağırıştırıyor. Burası neredeyse bir şehir.

Sayılamayacak kadar çok ev, dükkan ve ticaret merkezi var ve yol, ticaret ve konutların yoğun olduğu bir alana doğru uzanan farklı güzergahlara ayrılıyor. Hiçbir yerinde çekicilik yok. Benim köyümün aksine, sokakları kaldırım taşlarıyla döşenmiş, yuvarlak kapıların yanında fenerler asılı ve sıvalı cepheler rengarenkken, burada her şey yıpranmış ahşap ve kullanışlı. Ayrıca her şey kapalı bir görünüme sahip, hiçbir yerde açık pencere veya kapı yok.

Bana kalırsa bunun sebebi sıcak hava ya da yaklaşan hava koşulları değil.

Solmuş tabelalar, bir tahıl tüccarı, bir bakkal ve bir giyim mağazası ve son olarak da ilgimi çeken bir şey olduğunu duyuruyor: Şifalı bitki satıcısı. Ve bu faal işletmelerin arasına serpiştirilmiş, evlere bağlı olduğunu tahmin ettiğim işaretsiz verandalar var—

Bir başka gök gürültüsü sesi kulağıma ulaştı ve tekrar omzuma doğru baktım. Turuncu bir şimşek çakması, hızla yaklaşan karanlık bulutların alt kısımlarını alaycı bir şekilde aydınlattı ve içimde bir korku ürpertisi belirdi. Daha önce hiç bu renkte görmemiştim.

Merc, "Buradaki her şey saklanmaya uygun yapılmış," diyor. "Ve ahşap dış cephenin durumuna bakılırsa, kötü havanın yanı sıra kötü bir davranış da söz konusu sanırım."

"Nerede kalacağımızı biliyor musun?"

"Hayır, ama bir şeyler değişecek—"

İleride, çift kanatlı bir kapıdan iki adam gürültüyle dışarı fırladı ve Mercedes arabamızı durdurmak zorunda kaldı. İki sarhoş adam yumruk yumruğa kavga ediyordu, gevşek yumrukları ve kaygan botları, barda görmeye alışık olduğum türden şeylerdi, ancak bu gece yarısı değil, öğleden sonranın geç saatleriydi.

Kısa saçak altında iki kapı daha var ve bu çıkışlar açılıyor, yıpranmış kıyafetler giymiş, dağınık saçlı insanlar sokağa dökülüyor. İzleyiciler de dövüşçülerden pek farklı değil ve ikinci katta, cephe boyunca dikişler açık, panjurlu pencerelerden yüzler dışarı bakıyor. Birçok sakallı insan var ve kadınlar da erkekler kadar sert görünüyor.

"Seni alçak herif! O benim—"

Dengeli, savrulan bir yumruk, beceriden ziyade şans eseri temasa geçiyor ve suçlama, dişlerin zarar gördüğünü düşündüren bir çatırtıyla kesiliyor. Tabii ki, o ağızda en başından beri diş varsa.

Nakavtla yere yığılma, bir arabadan atılan yulaf çuvalı gibidir ve sersemlemiş olan da aynı kesinlikle yere düşer; yüzüstü toprağa düşse de nefes almak için başını kaldırmaz. Galip gelen ise iki kolunu da başının üzerine kaldırır ve dans etmeye başlar, en azından rakibinin botuna takılıp dengesini kaybedene ve yere serilmiş adamın üzerine düşene kadar.

Aynı yere yığılma sesi. Ve o da kalkmıyor.

Bu noktada uzun bir sessizlik oluyor, izleyiciler suskun kalıyor. Ardından tartışma başlıyor, herkes sokakta bayılmış adamlara parmak sallıyor. Seslerin yüksekliği artıyor, ta ki sinirli görünen şişman, bıyıklı bir adamdan keskin bir ıslık sesi gelene kadar.

"Önce o düştü, olay bu!" diyor.

Kaderler, tıpkı Bay Lewis gibi, sadece saçlı hali.

Bu duyuru her türlü homurdanmaya yol açar, ancak insanlar arkalarını dönüp binaya tekrar girerken paralar el değiştirmeye başlar. Üst katta meraklı yüzler geri çekilir ve ikinci kattaki panjurlar keneler gibi sıkıca kapanır.

İşte o zaman, saçakların hemen üstüne monte edilmiş solmuş tabelayı fark ettim: DUL'UN TEPE NOKTASI HAN VE MEYHANESİ.

Merc, "Burada kalıyoruz," diye duyurdu.

Otuz Dokuz: Değişmeyen Şeylerin Bir Hatırlatıcısı.

Giriş işlemleri sorunsuz geçti. Bize bir oda tahsis edildi, atımız da aynı şekilde pansiyona alındı ve Merc'in etrafında herkesin dikkatli adımlar atmasından, hemen başımıza bela gelmeyeceği açıkça belliydi. Dahası, herkese benim karısı olduğumu söyledi ve bakır değil, gümüş bir parayla ödeme yaptı.

"Burası otelin en iyi odası." Bizi gıcırtılı merdivenlerden yukarı çıkaran sert tavırlı kadın homurdanmalar arasında konuştu. "Üstelik yeni temizlendi. Kader böyleymiş."

Kaç yaşında olduğunu anlayamıyorum. Saçları gri ve biraz kambur, ama sağlam ve ciddi bir yapısı var. Bu yönüyle, karakolun tüm binaları gibi, sağlam ve dayanıklı. Barda bulunan birçok kadın gibi, eteği de koyu kırmızı renkte, yere doğru düz bir daire şeklinde genişleyen kalın, keçe bir kumaştan yapılmış. Nasıl oturduğunu ve merdivenleri nasıl çıkacağını merak ediyordum, ama eteğin ön kısmı menteşeli gibi kıvrılıyor. Üstünde aynı kumaştan kısa bir yelek ve kollarının etrafında bolca dalgalanan gri bir bluz var.

Keçenin bu kadar önemli olmasının nedenini tam olarak anlayamıyorum. Bazı erkeklerin pantolonları ve dış giysileri de keçeden yapılmış, ancak kıyafetleri kahverengi ve giyimdeki bu tekdüzelik, topluluğun bir parçası olanları ve geçici olanları ayırt etmeme yardımcı oluyor. Ama rahat olamaz—

Merdivenlerin tepesine vardığımda, her iki yöne de bina boyu uzanan bir holle karşılaşıyorum. İkinci kat, alt katın iki katı büyüklüğünde; bu da alanın, birinci kattaki diğer mağazaların ve ticari işletmelerin üzerine sonradan eklendiğini düşündürüyor.

"Bu taraftan," diye duyurdu kadın, sanki o bir çoban köpeğiymiş ve biz de koyun sürüsüyümüz gibi.

Çizmelerini yere sağlamca basmış olan Merc'e şöyle bir baktım. Gözleri kısılmıştı, ama sağa doğru sürünerek ilerleyen hancıya değil. Tüm kapıları, özellikle de keçe liderimizi takip edersek arkamızda kalacak olan kapıları inceliyordu. Sanki onların içini görebiliyordu, oysa ben onun göremediğini biliyordum.

Onu bekliyorum.

Ne kadar kasvetli bir yer burası. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş sarı ışık saçan fenerler olsa da, burası loş bir alacakaranlığa bürünmüş. Öte yandan, iç mekanlar bile o yıpranmış gri tahtalarla döşenmiş, bu da kasabanın ya bir indirimden faydalandığını ya da her neyse o ağaçtan oluşan koca bir ormanı kestiğini düşündürüyor.

Merc bana sert bir şekilde başını sallayınca sağa doğru yürümeye başladım. Oda sayısı benim için neredeyse akıl almazdı ve kapıların diğer taraflarında insanların seslerini duyabiliyordum; erkekler ve kadınlar bana tanıdık gelen bazı sesler çıkarıyorlardı.

Bal şarabı, şüpheli yiyecekler ve barınağın sunulan tek şey olmadığı açık.

Neyse ki, aşağı indikçe "belirli" sesler azalıyor; bu da saatlik odaların merdivenlerin üst kısmında, konaklama yerlerinin ise uçlarında olduğunu gösteriyor. Trafik göz önüne alındığında bu mantıklı.

"Buyurun," diyor kadın en sondaki kapıyı açarken.

Şans eseri, tam karanlığa adımımı attığım anda turuncu bir şimşek çaktı ve şeftali rengi ışık kapalı panjurlardan içeriye süzüldü.

"Lamba masanın üzerinde." Parlayan fitili yukarı çevirirken, gök gürültüsü tehditkar bir şekilde yankılandı. "Oda fiyatına bir ölçü yağ dahildir. Ekstra ücretler var. Sabun isterseniz, o da ekstra. Ama battaniyeler ve özel banyo fiyata dahil. Bir gece kalacağınızı söylemiştiniz, ama Bay ve Bayan, daha uzun süre burada kalacaksınız, bu yüzden yarın sabah saat onda bar açılmadan önce daha fazla ödeme yapmanız gerekecek."

Merc hâlâ koridorda ve birdenbire aklıma, ben uyurken orada kalıp kapıyı koruyacağı düşüncesi geldi.

"Biz sadece bu gece buradayız," diye duyurdu.

Han sahibi, odaya bir başka şimşek çakarken kahkaha atıyor; sanki kapı kilitliymiş ve içeri girmek için zayıf noktaları test ediyormuş gibi.

"Yağmur geliyor." Başka bir kapıyı işaret ediyor. "Odanın içinde banyo var. Binadaki tek banyo o. Şanslısınız. Alt katta sadece bir öğün yemek dahil."

"Yiyecekleri buraya, bize getireceksiniz."

Merc, kadın ağzını açarken eline bir bozuk para sıkıştırıyor ve kadın gülümsemeden önce paranın ne olduğuna bakıyor.

"Ne istersen..."

“Önemsediğiniz herkese, davet edilmeden o kapıyı açmamalarını söyleyin.” Kadının bizim için açtığı kapıyı işaret ediyor. “Yoksa yere düşmeden ölmüş olurlar. Eşyalarımız için de aynı şey geçerli. Bir milim bile yerinden oynatılırsa, bunu anlayacağım ve bir şeyler yapacağım. Anlaştık mı?”

Odanın içinde değil, koridor boyunca ve tüm binada sıcaklık düşüyor gibi görünüyor ve kadının sıkılmış, hoşgörülü ifadesi bambaşka bir ciddiyete dönüşüyor.

Yüzündeki yara izine bakarken başını bir kez salladı. "Yemeğinizi ne zaman istersiniz efendim?"

“Şimdi, karım yorgun ve aç.”

"Nasıl istersen."

Kapıyı sessizce kapatıyor ve ayak sesleri kaybolurken gri panellere bakıyorum.

Birdenbire, burada, Çorak Topraklar'da, Karakol'da olduğumuz gerçeği, ısırgan otundan bir pelerin gibi üzerime çöktü.

Anlaşmamız yerine getirildi. En azından onun tarafında.

Ve acaba ne kadar süre benimle kalacak? Görünüşe göre sadece bir geceliğine.

Kat ettiğimiz onca mesafeye ve iç düşüncelerimle geçirdiğim onca zamana rağmen, sonunda buraya vardığımda ne yapacağımı hiç düşünmemiştim: Yolculuk çok tehlikeliydi, varış noktası önemsiz görünüyordu.

Henüz kendi başıma yaşamaya hazır değilim.

Merc, sanki bir sakatlığı teşhis ediyormuş gibi, "Uyuman gerekiyor," diye bilgilendiriyor beni.

Gözlerim yatağa kayıyor.

Çok büyük ve battaniyelerin kırmızı ve kahverengi keçeden yapılmış olmasına hiç şaşırmadım. Yan yana iki ince yastık var ve başlık elbette göl havzasındaki kayaları çok fazla hatırlatan o gri ahşaptan yapılmış. Sırt çantamı çıkarıp yatağın altına koyarken etrafa göz attım. Odanın geri kalanı da aynı derecede sade. Lambalı bir masa ve benim kadar yorgun görünen bir şifonyer var. Karşıda, panjurlarla işaretlenmiş, dışa doğru bombeli bir bölüm pencere kenarı oturma yeri sunuyor, ancak minder yok. Sadece o ahşaptan daha fazlası—

Tak tak.

Merc, kapı panellerinden pervaza ve duvara vidalanmış bir yuvaya uzanan ağır cıvataı fırlatıyor. Sonra da kolu çekiyor. Kendi kendine mırıldanıyor, onaylayıp onaylamadığından emin değilim.

"Ben ne zaman ayrılırsam bunu çalıştırmanı istiyorum." Mandalı tıklatıyor. "Her seferinde."

O, banyoya doğru gidiyor. İçeri girerken ben de elimi yatağın ayak ucuna koyup uyku düzeninin nasıl olacağını merak ediyorum. Dere kenarındaki o öpüşmeden sonra, kendimi, aslında bana göre olmadığını düşündüğüm şeyleri umarken buluyorum—

Kulaklarım dikleşti ve kapıya doğru bir göz attım.

Şarkı söylüyor. Bir kadının şarkı söylediğini duyuyorum...

Ses boğuk geliyor ama tatlı, tiz notalar bir sürpriz niteliğinde—

"Aşağı iniyorum." Merc geri çıktı, sırt çantasını omuzundan attı ve pencere kenarına koydu. "Ne yiyecek getireceklerini bilmiyorum, eğer iştah açıcı olmazsa, ben de bir şeyler bulurum."

"Şununla gidebilirim—"

"Ayakta uyuyorsun. Elini yıka ve uzan." Sürgüyü açtı ve bana baktı. "Bu mandalın sesini duyana kadar diğer tarafta bekliyorum ve diğer taraftan sesim gelene kadar sakın dokunma."

"Yiyecekleri nasıl temin edeceğim?"

"Bunu size iletıyorum."

Eşyalarını açarken tüm silahları üzerindeydi ve şarkı söyleyenleri fark ettiğinde kendisi bile şaşırılmış görünüyordu. Onun iri cüssesinin ardında, koridorun karşısındaki odadan kova ve fırçayla geri geri çıkan ufak tefek, kahverengi saçlı bir hizmetçi gördüm. Merc'i fark ettiği anda sustu ve göz teması kurmadı; sanki darbelere hazırlanıyormuş gibi kambur duruşundan, geçmişte dövülmüş olabileceğinden endişelendim.

"Şarkıyı sen mi söyledin?" diye soruyor Merc.

"Affedersiniz efendim," diyor ve duvara sinerek siniyor.

Aklıma mantıklı bir şey gelmeden vücudum hareketlendi ve Merc'in kolunun altından sıyrılıp çıktım. "Hiçbir yanlış yapmadın. Çok güzel bir sesin var—"

Düşünmeden, onun güzel kahverengi gözlerine baktım ve nefesim kesildi.

Kırk Tehlikeli Bir Kararlılık.

Genç kızın öldürölmesi, sanki kendi başım ve omuzlarım bu darbeleri emiyormuş gibi hissettiğim bir dizi bedensel darbeyle üzerime yağıyor. Geriye doğru sendeliyorum ve kollarımı yüzüme kapatıyorum, ancak olaylar zinciri başlamış durumda ve onu durdurmak, engellemek, ondan kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yere yığılıp, onun gibi yere düşüyorum ve saldırıya karşı kendimi korumaya çalışarak çömelıyorum.

İşte o zaman demir tava kafamıza doğru geliyor.

Kollarımın çapraz geçişinin arasından yukarı bakıyorum.

Sanki şu anda oluyormuş gibi, adamın onun üzerinde durduğunu, göbekli yüzünün öfkeyle buruştuğunu, ağzının açık bir şekilde ona bağırdığını, terli boynundaki damarların belirginleştğini ve onu öldürecek olan aşağı doğru hareketi başlattığını net bir şekilde görüyorum.

"Kuzukulağı!"

Kendi ismimin sesi beni bu hayalden çıkarıyor ve sonra Merc'in ellerinin kollarımı yanlarıma çektiğini hissediyorum. Yüzü tam benimkinin üzerinde ve ben gözlerimi kaçırıp irkiliyorum, kısmen kendim, çoğunlukla hala hizmetçiyim—ve tatlı sesli kızın ölümünün acısına dayanamıyorum.

"Bana bak, hasta mısın?" Merc yanağımı okşadı. "Sorrel."

"Belki de yiyeceğe ihtiyacı vardır?" Hizmetçi biraz daha yaklaşırken çok tereddütlüydü. "Gidip ona biraz ekmek ve su getirebilirim?"

Merc elini cebine sokup ona bir bozuk para uzattı. "Çabuk geri gel."

Ona doğru eğilerek, "Evet, efendim," dedi.

Hizmetçi parayı almadan aceleyle uzaklaştı, kırmızı keçe eteği bir çanın tabanı gibiydi. Şaşkınlığım içinde, koridorun gri tahta zemininde kahverengi deri terlikler giymiş minik bir çift ayağın hızlı bir fısıltıyla ilerlediğini hayal ettim. Ayakkabılar hayalimde kahverengi miydi? Neden kahverengi olduklarını düşündüğümü bilmiyorum—

Gök gürlemeleri artarken ve bina sarsılırken dünya dönüyor ve kayıyor. Bir an için, turuncu bir şimşek çaktığını ve çatının çöktüğünü sandım, ama hayır. Merc'ti. Beni koridordaki yerden kaldırdı ve odamıza, yatağa taşıdı. Beni kırılacak bir şeymişim gibi yatırış şekli gözlerimi yaşarttı.

Özellikle de o güzel sesli hizmetçiye daha önce hiç bu kadar nazik davranılmadığı hissine kapıldığım için.

Merc yatağın kenarına yanıma oturuyor, kalçasıyla yatağı öyle bir eğiyor ki vücudum ona doğru yuvarlanıyor. Üzerinde bir sürü silah var ama bana bakış şeklinden, sanki silahsızmış gibi hissediyorum.

“Bugün çok uzun bir yol kat ettik.” Nasırlaşmış eli çeneme gidiyor ve yüzümü örten çuval bezini çıkarıyor. “Çok, çok iyi iş çıkardın.”

"Özellikle de kuş söz konusu olduğunda mı?"

Gülümsüyor. "Özellikle de bu durumda."

Üzerimdeki kumaşı çekerken, serin hava çok iyi geliyor.

"Yorgunum," diyorum sert bir şekilde.

“Biliyorum. Sen burada dinlen. Biz de sana ihtiyacın olanı getiriyoruz.”

Buradasın, diye düşünüyorum kendi kendime. İhtiyacım olan şey bu.

Saçlarımı geriye doğru itiyor ve ben de onun gözlerine bakmak yerine gözlerimi kapatıyorum. Şu anda hiçbir şeye daha fazla dayanamıyorum, özellikle de vücudumdaki ağırlar o kadar birbirine karışıyor ki kendi acımı o genç kızın yaşayacağı acıdan ayırt edemiyorum... Bir göz kırpmasıyla diğerinde, saldırının perspektifinden gelen görüntü değişiyor ve onu sinmiş, yüzü zaten morarmış ve kesilmiş, gözleri dehşetle açılmış halde görüyorum.

"Gitmiyorum," diyor yataktan kalkarken.

Yine de eklemeler yapıyorum.

Merc kapıya doğru gidiyor ve dışarıya doğru dönüyor, vücuduyla kapı pervazlarını dolduruyor; geniş omuzları ve yere sağlam basan botları, panellerden ve kilit mekanizmasından daha sağlam duruyor. Yiyecek ve içecek bekliyor ve beni koruyor.

O benimle olduğu sürece.

Onsuz bunu nasıl yapacağım? Uzun vadede nerede kalacağım ve burada nasıl bir hayat süreceğim?

Elimi kalçama götürürken, Mare'nin altın paralarıyla dolu keseyi hissediyorum. Keşke onları nasıl güvenli bir şekilde kullanacağımı bilseydim—yoksa mahkeme damgası burada önemli değil mi? Kader biliyor ki, Prosperitus topraklarından çok uzaktayız—

Genç kız bir tepsiyle geldi ve Merc, üçümüzü birlikte içeri kilitlemeden önce onun geçmesine izin verdi. Doğrudan yanıma geldi ve getirdiklerini yatağın yanındaki yere bıraktı. İki eliyle bana bir toprak kupa uzattı.

“Bu, tüm sıkıntılarınızdan sonra sizi ferahlatacak.”

Sesi yumuşak ve hecelerinde o ötücü kuşun sesinin izlerini duyuyorum. Bardağı dudaklarıma yaklaştırdığında kalbim sıkışıyor ve limon kokusu

alıyorum. Tereddüt ettiğimde başını sallıyor ve bardağın kenarını kendi dudaklarına götürüyor. Yutkunması küçük değil ve çok belirgin, ince boğazı yudumu tamamlarken dalgalanıyor.

"Güvenli, söz veriyorum."

Ama tereddüt etmemin sebebi bu değildi. "Teşekkür ederim."

Doğrulup avuçlarımı uzattım ve o içeceği avuçlarıma koyarken, kollarının yukarı kalkmasıyla bileklerindeki morluklar belirginleşti.

Bakışlarımın onlara kaydığını fark etmeli, çünkü hızla geri çekilip her şeyi tekrar yerine koyuyor.

"Bu güzel görünüyor," diye mırıldanıyorum, sanki bir yudum alıyormuş gibi yaparak.

Tadı limonlu ve tek seferde bitirirken vücudumda bir karıncalanma hissediyorum. Başımı doğrulttuğumda, bana şüphesiz nazik elleriyle küçük parçalara ayrılmış bir tabak dolusu taze ekmek veriyor. Sadece bir tane alıyorum, çünkü bana getirmişti, ama o narin lezzet midemi uyandırıyor. Açlık gerçekten de en iyi baharattır ve bir top daha alıp ağzımda erirken, bunun muhtemelen şimdiye kadar yediğim en iyi yemek olduğuna karar veriyorum.

Bir başka rüzgar esintisi panjurları salladı ve turuncu şimşekler odamızın etrafında, sanırım sokağa bakan taraftan başlayıp köşeyi geçene kadar bir tur attı.

Ve sonra yağmur başlıyor. Tıkır tıkır sesler bana tüneldeki fareleri, ayaklarının hızlı ve hafif hareketlerini hatırlatıyor.

Kız, uykusuzlukla alakası olmayan bir bitkinlikle nefes veriyor ve gözümü kırpmamla bir sonraki kırpmam arasında, öldürülmeden hemen önceki halini tekrar görüyorum; sinmiş bir şekilde, dayakların durması için yalvarıyor, tava başının üzerinde tutuluyor. Şakaklarında morluklar var ve boğazının etrafında bir morluk şeridi uzanıyor.

Yaşı şimdikinden daha büyük değil. Ve erkek çocuklarınıninki gibi kısa kesilmiş saçları da artık eskisi gibi değil.

Çatırtı eşliğinde daha fazla şimşek çakıyor ve kadın neredeyse nefesini tutmayı başarıyor.

"Fırtınalar geçer," dedim kısık bir sesle, dudaklarıma daha fazla ekmek götürürken.

"Burada öyle yapmıyorlar. Burada günlerce oyalanıyorlar." Zoraki bir gülümsemeyle ekliyor: "Ama siz şanslısınız, sığınacak bir yeriniz var. Ve..."

güvendesiniz.”

Bakışları Merc'in yönüne kayıyor ve kendi içine nasıl büzüldüğünün farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Günler mi?" diyorum, sadece onu yanımda tutmak için.

Başını salladı. "Bir de sel sorunu var. Nereye gittiğinizi bilmiyorum ama güneye giden yol bir süre kapalı olacak."

Merc, yatağa tekrar otururken "Neden?" diye sordu.

Neredeyse irkilmesini yakalayacaktı ama öz kontrolü için çok hızlıydı, korku patlaması kaslarından dışarı fırladı, kırılğan bedeni kırmızı keçenin altında baştan ayağa sarsıldı.

Merc daha yumuşak bir tonda, "Bana güney rotası hakkında daha fazla bilgi verir misiniz? Lütfen." diyor.

Hizmetçi yere oturuyor, eteği yelpaze gibi düzenli kıvrımlarla yukarı katlanıyor. Parmaklarını birbirine kenetleyip ellerini kucağına koyduğunda, porselen teni kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyen koyu saç tutamlarıyla tezat oluşturan canlı bir oyuncak bebek gibi görünüyor.

"Rozar Dağları'nın zirvelerinden geçmenin tek bir yolu var," diye yanıtlıyor. "Ve eğer dün gelmiş olsaydınız, geçebilirdiniz. Bu yağmurla birlikte sel sizi beklemeye zorlayacak."

"Dağlara, sağanak yağmurda bile çıkılabilir."

Başını salladı. "Ejderhalar üreme alanlarını koruyorlar, bu yüzden yere yakın durmak gerekiyor, ancak yolun sular altında kalması bunu imkansız hale getirecek, özellikle de Eski Patika kapalı olduğu için."

"Yani tek bir yol değil, iki yol var?"

"Özür dilerim." Hizmetçi, sanki ikimizden birini üzmemekten korkuyormuş gibi ellerini bükerek tekrar başını salladı. "Bunu söylememeliydim—yani, Eski Patika, mevsim veya hava ne olursa olsun, geçilmesi imkansız bir yer."

"Neden?"

"Kristal Kapı kimsenin geçmesine izin vermeyecektir—"

Sorguyu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ekmek ve içecek için teşekkür ederim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Ah, hanımefendi. Buna çok sevindim." Hizmetçi ayağa kalkar, kırmızı etek basamak basamak açılır. "Size layık bir yemek ikram edeceğim—"

Uzaktan bir bağırış duyulur ve kız çıkışa doğru döner. Solan bir çiçek gibi, korkusunun içinde sönmeye başlar.

“İzin verirsiniz.” Önce Merc'e, sonra da bana doğru eğildi. “Yemeğiniz hazır olur olmaz size getireceğim.”

O, gitmekten ziyade adeta yok oluyor, yaşayan bir hayalet gibi, peşinden gelen bir ölümün peşinde koşuyor; eminim ki, eğer ona sorsaydım ve dürüst olsaydı, bu ölümün yakında geleceğini çok iyi biliyordur.

Merc kendi kendine, "Keşke onu döven adamı ele geçirebilsem," diye mırıldanıyor.

Dikkatimi tekrar üzerinde hâlâ ekmek parçaları bulunan tabağa çeviriyorum. "Ne yapardın ki?"

"Onu öldürün."

“Ama bu cinayet olurdu.”

Kısa ve soğuk bir şekilde gülüyor ve cevabı bu kadarla sınırlı kalıyor.

Ağızma bir parça daha atarken, içimde alışılmadık bir şeyin biriktiğini hissediyorum ve bu duygu çok karanlık olduğu için onu bir kenara itmeye çalışıyorum. Ama dünyadaki zulümden bıktım ve bazen, sadece bir fantezi olsa da, terazinin dengesini sağlamayı hayal etmek iyi geliyor.

"Aşağı inip etrafı inceleyeceğim," diyor ayağa kalkarken. "Şimdi sizin için bir sakıncası yoksa."

"Şimdiden yeni işinizi mi arıyorsunuz?"

Ardından gelen sessizlikte gözlerine bakıyorum—ve bunu gerçekten istiyorum. Ayrıca biliyorum ki, ayrıldıktan sonra bile o siyah beyaz bakışlar peşimi bırakmayacak.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelecek.

"Yarın güneye mi gidiyorsun?" diye sordum ona.

“Kilidi yerine takmanı bekleyeceğim.” Kapıyı açıyor. “Gitmeden önce.”

Bir an için omzunun üzerinden baktı. Masadaki fenerin sarı ışığı, kaşlarının altındaki kırıksıklıklardan yanaklarının altındaki çukurlara ve çene hattına kadar yüzündeki her gölgeyi aydınlatıyordu. Köyümünden ayrıldığımız zamana göre yüz hatları çok daha belirginleşmişti; bu da ne kadar çok yolculuk yaptığımızın ve ne kadar az yemek yediğimizin kanıtıydı.

Gri panelleri kapatırken, aklımdan şu geçti: Ben bu yatakta olduğum yerde kaldığım sürece, o da benimle kalacak.

Ama sonra ayaklarımı zorla yere bastım. Bir noktada mutlaka tek başıma devam etmek zorunda kalacaktım.

Kapıda, mandalı tutup yavaşça yerine kaydırıyorum. Sürgü yerine oturduğunda, "Hoşça kal," diye fısıldıyorum.

Sonuçta bu benim yolculuğum, benim hayatım.

Bizim değil.

Kırk Birinci Bölümde Bir Sorun Ortaya Çıkıyor.

"Kuzukulağı. Ağzını aç."

Ses, huzursuz uykumun içine sızıyor ve birden uyanıyorum. Fark ettiğim ilk şey yağmur. Daha önce yağıyordu. Şimdi ise, başımın üstündeki çatıya sağanak halinde sular çarpıyor—

"Kuzukulağı—"

Gök gürültüsü gibi bir uğultu duyuluyor, fırtınanın bir başka sesi— hayır, bu Merc'in omzunu kapıya sertçe vurması, darbenin etkisiyle kapı mandalı neredeyse yerinden çıkıyor.

"Geliyorum! Sakın yıkmayın!"

Yere düşüp hızla ayağa kalkarken bacaklarım kaskatı ve koordinasyonsuzdu ve sürgüyü çeker çekmez paneller yırtıldı. Pişmiş et ve baharat kokusu çok hoştu. Merc'in yüzündeki ifade ise hiç hoş değildi. Elinde yiyecek ve içecek dolu bir tepsiyle içeri girerken gergin ve düşmanca bir tavır sergiliyordu; acaba mutfağı kılıcıyla mı rehin almıştı diye düşündüm.

"Kapıyı kapat," diye emretti, yükünü lambanın yanına bırakırken.

Memnuniyetle kabul ediyorum, çünkü aklım umursamasa da midem onun satın aldıklarının hepsiyle çok ilgileniyor.

Yatağa doğru giderken "Ne oldu?" diye sordum.

"Size yemek getirdim." Bir kuş budu alıp ısırıldı. "Hadi bakalım, çekinmeyin."

"Kız iyi mi? Bunu o dile getirecekti."

"Yemek yemen gerek." Merc yanıma gelip daha önce getirdiğim tabağı aldı, ben de onu limonlu içeceğin olduğu bardağın yanına yere koydum. "Ve uyku. İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

Tepsinin yanına geri döndüğünde, bacağı dişlerinin arasına alıyor ve ekmegi, yeşillikleri ve eti aktarma şekli, sanki çatalla bir şeyi bıçaklıyormuş gibiydi. Kule eğilmeye başlayınca, bana doğru iki adım atarken botları tahta zemine sürtünüyor ve tabağı öne doğru iterken ona yukarıdan bakıyorum.

"Benimle konuş."

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye karşılık veriyor.

Ona sadece baktığımda omuz silkip topladığı şeyleri pencere kenarındaki koltuğa götürüyor. Sırtı bana dönük bir şekilde oturuyor,

bacaklarının uzunluğu sığsın diye dizlerini büküyor ve botlarını karşı tarafa dayıyor. Turuncu şimşek çakıyor. Gök gürlüyor ve kayboluyor.

Etleri yerken kendi kendine mırıldanıyor: "Günler sürer. Hiçbir yağmur o kadar uzun sürmez."

Ona istediği zaman gidebileceğini hatırlatmak istiyorum. Ama bunu bir davet olarak algılayacağından korkuyorum.

"İyi misin?" Başını çevirmeden, gayet sakin bir tonda sordu: "O bayılma gerçekten sadece açlık ve susuzluktan mı kaynaklandı? Yoksa başka bir şey mi vardı?"

Kalkıp, servis tepsisine doğru gidiyorum. Kendime servis yaparken, "Başka ne olabilir ki?" diye mırıldanıyorum.

"O kıza bakıyordun. Tam da o olaydan önce... her neyse o oldu."

Birdenbire, artık açlık hissetmiyorum ama ağzıma bir şeyler atıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum çünkü haklı. Bu ara dönem benim için iyileşme ve planlama dönemi olmalı ve son günlerde hiç yağmur görmedim. Onunla birlikteyken hissettiğim kadar güvende hissetmeyeceğim, bu yüzden onun varlığından faydalanmalıyım.

"Bana Gauntlet'taki halimi hatırlatıyor." Yine aynı yerdeyim ve yemekler güzel, etler yağsız bala balığına kıyasla biraz yağlı olsa da. "Zor bir yerde, yapayalnız hayatta kalmaya çalışmak."

"Hâlâ o durumdasınız."

"Hatırlattığınız için teşekkür ederim."

Sessizce yemek yiyoruz; o ıslık çalan panjurların yanında oturuyor, ben yatakta—bir noktada yakıt tasarrufu için lambayı söndürmemiz gerekeceğini düşünerek. Midem artık daha fazla lokma kaldıramayacak hale gelince, tuvalete gitmek için izin istiyorum.

Merc, oturduğu yerden homurdanarak tabağı dizlerinin altına koydu. Ekmek ve yeşilliklerden uzak durmuştu, şüphesiz onları zayıf cinsiyetin besini olarak gördüğü için. Bal likörü getirmemesine şaşırdım, ama yine de, karakol benim küçük köyüm gibi değil. Onun gibi bir adam bile burada aklını başına toplamalı.

Genellikle kapıyı kapatıyorum, etrafta yolumu bulmak için biraz ışığa ihtiyacım var. Gördüğüm şey... daha önce bir tuvalette hiç görmediğim bir şey. Küçük odaya, uzanıp oturabileceğiniz kadar büyük bir porselen lavabo hakim. Üzerinde bir tür boru sistemi var... başa yağmur yağıdırıyor gibi

görünüyor? Ayrıca arkasında daha küçük ölçekte benzer bir ağa sahip bir lazımlık benzeri düzenek ve bir de lavabo var.

İlkini denedim ve kaseye bol miktarda taze su akıtan bir kol buldum. Hızlıca çalkaladıktan sonra, her şey alttaki bir delikten içeri kayboldu.

"Harika bir fikir," diye mırıldanıyorum, tekrar dolarken. Ve köyümdeki tuvaletlerden çok daha iyi.

Lavaboda musluğu açıyorum ve korozyon nedeniyle iki elimi de kullanmam gerekiyor. Akıntının soğuk ve kötü kokulu olmasını beklesem de, parmak uçlarımla suyu test ettiğimde, akan suyun sıcak ve tatlı kokulu olduğunu fark ediyorum. Tıpkı düzlüklerdeki nehir gibi, suyun içinde kir veya mineral kalıntısı yok.

Kurulanmak için bez yok, bu yüzden avucumu kalçama siliyorum ve sonra büyük leğeni incelemem gerekiyor. Su tahliyesi dikey bir boru üzerindeki minik bir tekerlek şeklinde ve sola çevirdiğimde bir gıcirtı sesi geliyor. Sıcak damlacıklar küvete düşüyor ve lavaboda olduğu gibi aynı temiz akışla başıma çarpıyor.

"Çamaşır yıkatmaya mı geliyorsunuz?" diye seslendim.

Sanırım karşılığında bir homurtu duyuyorum. Suyun şiddeti yüzünden tam olarak anlayamıyorum.

Lazımlığı kullandıktan ve bu sefer gerçekten de gelişmiş işleme sistemini denedikten sonra durup kapıdaki yarığa bakıyorum.

"Merc?" Gidip pencereden dışarı baktım. "Dedim ki, ben..."

Kapakları açarken sesim titriyor.

Karşıdaki pencere kenarındaki koltukta, Merc kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki kendi kilitleme sistemini devreye sokmuş gibi, çenesi de göğüs kemiğine yaslanmış durumda. Sırtındaki çantası, paltosu ve tüm silahları kılıflarında, her türlü tehdide karşılık vermeye hazır ve acaba hiç dinleniyor mu diye merak ediyorum. Siyah beyaz gözleri kapalı, kirpikleri yanaklarının tepesine inmiş ve nefesi yavaş ve düzenli olabilir... ama eminim ki, ona bir şey fısıldasam bile, elinde o geniş kılıçla ayağa kalkacaktır.

Onu böyle izlememem gerektiğini de biliyorum.

Ama gözlerimi kısa bir süreliğine kapattığımda, sadece yanmış evleri, çocuk yataklarındaki kan lekelerini ve hâlâ ayakta duran kapıların üzerindeki iç içe geçmiş S ve P sembollerini görüyorum.

Kurtuluş ve Koruma.

Masum insanlar, başkalarının şeytanlar tarafından lanetlendiğini düşünmesi yüzünden katledildi. Bütün aileler, beni de kovalayan aynı korku yüzünden yok oldu.

Kapıya şöyle bir göz attığımda, Merc'in kendi koyduğu kurala uymadığını fark ettim.

Sessizce gri parkelerin üzerinde ilerleyip kapıyı kilitledim. Sonra tuvalete geri döndüm. Uyurken soyunmak daha kolaydı ve lacivert ceketin düğmelerini çözmeye başlarken, bu ödünç alınmış erkek kıyafetlerini giydiğim anı düşünmeden edemedim. O ağaçlık alan ve Julion'un isteği, sanki bir başkasının başına gelmiş gibi, çok uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyor—

Sağ kolumu kolluktan çıkarmaya çalışırken, ortaya çıkan sorunun ilk belirtisi kendini gösterdi.

Kolumda şiddetli bir ağrı hissettim ve içimden küfrettim.

Rahatsızlığa rağmen direnmeye devam ediyorum, bağırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum ve dış katmanımı çıkardığımda, sanki koşmuş gibi nefes nefese kalıyorum. Katlanmış kumaşı yere sererken, gümüş detayların arasından yırtık bir iz görüyorum.

O devasa siyah kuşun bana yaptıklarını incelemeye cesaretim var mı bilmiyorum. Ama başka seçeneğim yok ki?

Derin bir nefes alıyorum, sonra Merc'in yarayı sardığı kırmızı beze bakıyorum. Geçici bandaj nemli. Kendime bunun derede yüzdüğümünden olduğunu söylüyorum, ama bu loş tuvalette saatlerdir yavaş yavaş kan kaybedip kaybetmediğimi anlayamıyorum. Kalbim gümbür gümbür atarken, sargıları açmaya başlıyorum ve işim bittiğinde oda dönüyor. Titreyerek, kapı aralığından sızan fener ışığının eğik ışığına doğru ilerliyorum—

“Ah... hayır.”

Kesik yerin kenarları şimdiden kızarıp şişmeye başladı, içi ise morarmaya doğru gidiyor. Derin bir kesik, bazı yerlerde neredeyse kemiğe kadar uzanıyor ve çok uzun, bilek kemiğimden neredeyse dirseğime kadar uzanıyor. Eğer şu an böyle görünüyorsa, sabahleyin ateşim çıkacak.

Küvete özlemle bakıyorum. Ve suyu kapatıyorum.

Odaya geri dönüp, boğazımı temizlerken eşyalarımı tekrar sardım. "Merc? Bir sorunum var."

Kırk İki, Şifacı.

Daha önce hiç gökyüzünden yatay olarak su yağdığını görmemiştim. İmkansız olduğunu düşünürsünüz, ama mevcut koşullar aksini kanıtlıyor. Fırtınanın sağanakları, bir at sürüsü gibi yere paralel ilerliyor. Damlacıklar gözlerimi kamaştırıyor, burnuma giriyor ve yüzümü örten sargıya rağmen kulaklarımı tıkıyor. Kendimi korumak için elimden geleni yapıyorum, kollarımı yukarı kaldırıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor

Merc beni arkasına doğru kaydırды, iri cüssesi rüzgardan korunmamı sağladı. Kılıç kılıfına tutundum ve sıkıca yapıştım, ama sağanak yağmur yerden de yükseliyor gibiydi. İki sarhoş adamın beceriksizce kavga ettiği çamurlu yoldan geçtiğimizde, baştan aşağı ıslanmışım ve hâlâ birkaç binadan aşağı inmemiz gerekiyordu.

Nihayet "Bitki Satıcısı" tabelalı dükkanın sığ verandasına vardığımızda, saçak altında pek bir korunak yoktu. İçerisi o kadar karanlıktı ki, her şeyin sıkıca kilitli olmasını bekliyordum, ama Merc kapıyı denediğinde, küçük bir zil sesiyle kapı kolayca açıldı.

Fırtınayı içeriye taşıyoruz ve Merc, kaba bir misafiri dışarıda tutuyormuş gibi omzunu kapıya dayayarak onu engelliyor. Benim içinse, derin bir nefes aldığım anda, hazırlanmış köklerin, yaprakların ve kabukların kokusu beni merdiven altındaki evime geri götürüyor ve gözlerim, yüzüme damlayan her şeyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde yaşıyor.

"Neredeyse kapanıyoruz," diye bir erkek sesi geldi arkadan.

Kendimi odaklanmaya zorlayınca anında rahatlıyorum. Küçük bir dükkan ama tezgahlarda ve raflarda o kadar çok cam kavanoz var ki sayamıyorum. Ancak tabelalar çözemediğim bir dilde olsa da, kapların içindekilerin bazılarını tanıyorum.

Kasa tezgahının arkasındaki kapıdan bir adam içeri giriyor. Bize bir bakıp başını sallıyor. "Kapalıyız dedim."

Olgunluğun genç tarafında, esmer tenli, tıraşlı kafalı ve uzun burnunun ucunda gümüş gözlükleri olan bir adam. Köylülerin giydiği kahverengi keçeden bir kıyafet giymiş, beline beyaz bir önlük bağlamış ve ellerini birbirine sürme şekli, ya ellerini yıkadığını ya da yıkamayı saplantılı bir şekilde istediğini düşündürüyor.

Merc ona öfkeli bir bakışla döndü. "Hayır, orada bir 'neredeysse' vardı. Ve şimdi buradayız, ihtiyacı olan her şeyi alacağız."

Dükkan sahibi Merc'i süzdükçe, giderek daha da sinirleniyor. "Ne istiyorsun? Ve lütfen acele et."

İşte o sırada boğuk bir ses duyuyorum. Küçük binanın arka tarafında bir yerlerden geliyor ses ve dükkan sahibi sese doğru aniden dönünce, birini rehin tuttuğu paranoyasına kapılıyorum.

Merc'in etrafından dolaşıyorum. "Morpa, turtine ve roship bitkilerinden, yerel bal ile bağlayıcı bir lapa yapmam gerekiyor."

Adam alnındaki bir noktayı ovuşturdu. "Neye atıfta bulunduğunuzu anlamadım—" Ses tekrarlanınca, tekrar omzunun üzerinden baktı. "Kapalıyım—"

"İşte. Bu." Koridorda ilerleyip ikinci raftaki kavanozları işaret ediyorum. "Bu. Ve..."

Yola devam ediyorum—

Dükkân sahibi önüme geçti, avuçlarını birbirine sürttü, gözleri etrafta geziniyordu. "Üzgünüm, kapalıyım—"

Merc onun yanında belirir ve kılıç tutan elini diğer adamın omzuna bir örs gibi koyar. "Ve dedim ki, ona ihtiyacı olanı vereceksin. Burada daha fazla kalmamızı istemezsin, değil mi? Çünkü kapalıydın? O halde, ihtiyacı olan şeyle bizi yolcu et ve kapıyı arkamızdan kilitle ki, bir daha ödeme yapan müşteriler tarafından rahatsız edilmeyelim."

Söylenmemiş olan mesajının son kısmı şu: Eğer itaat etmezseniz, istediğimi alacağım ve geri kalanını mahvedeceğim.

Merc'e geri çekilmesini söylemek istiyorum ama yaramın durumundan kaçamıyorum. "Bunun için çok üzgünüm, ama yaralıyım ve acilen tedavi olmam gerekiyor..."

Ses tekrar ediyor. Sanki zamanlanmış gibi.

Gözlerimi kısarak dükkan sahibinin üst dudağındaki ter damlalarını izliyorum. Ama sonra yavaşça uzaklaşıp, katlanmış poşet yığınının olduğu tezgaha gidiyor. Huzursuz elleri titreyerek üç poşet alıyor ve sonra metal bir kepçe almayı unuttuğu için geri dönmek zorunda kalıyor.

"O zaman barda mı kalacaksınız?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Merc.

"O zaman balı oradan alırsınız."

Dükkân sahibi işaret ettiğim kavanozlardan birine doğru giderken, içimden saymaya başladım. Cam kabı indirirken elinden düşürdü ve ben de yardım etmek için öne atıldım. Ağırlık avuçlarıma çarptı ve tam zamanında gözlerinden kaçınarak, ağzının etrafındaki beyaz çizgiye odaklandım—

Doğrulurken ses tekrar geliyor ve bizi birbirimize bağlayan şeyden kopmuyorum. "Beni karının yanına götür."

Dükkan sahibi donakalır.

Yapmak istediğim son şey olsa da, yardım etmeliyim. "Lütfen, onu duyabiliyorum. Ona... yardım edebilirim. Belki."

Nefes alışverişi değişiyor, sanki kendini zorla kontrol altında tutmaya çalışmış ve sonunda bu kontrolü kaybetmiş gibi. Saf korkudan dolayı kısa kısa nefesler almaya başlıyor.

"Bu onun ilk çocuğu."

"Pekala." Bizi birbirimize bağlayan kavanoza, tıpkı yabancıları ve yakınları birbirine bağlayan kader iplikleri kadar görünmez olan cama şöyle bir bakıyorum. "Kavanozu ver, bırak gitsin. Sonra da beni karına götüreceksin. Zamanı geldi bile."

Dışarıda fırtınanın uğultusu duyuluyor ve dükkanın tavan kirişleri gıcırıyor. Ardından, acının yumuşak iniltisi tekrarlanıyor; sert bir dünyaya yeni bir hayat getiren, ölüm çizgisinde tek başına yürüyen bir kadının sesi.

Dükkan sahibi Merc'e şüpheyile bakıyor.

Kavanozu kenara koydum ve aralarına girdim. "Onun için endişelenmeyin. Sadece ben olacağım. O nöbet tutacak ama doğum odasına girmeyecek."

Hâlâ bir tereddüt varsa, sesimi alçaltıyorum. "Bu yatağa ilk defa gelmiyorum."

"Sizin için kaç tane?"

Saklan. "Sayılamayacak kadar çok."

Zihnimde anların sayımı yeniden başlıyor ve aniden, bu adamlardan bıktım. İkisini de yolumdan itip kız kardeşimin zorlanarak gelen sesini takip ederek tezgahın arkasına, bir kapıdan geçerek, nalbantın tam tersi bir yaşam alanına giriyorum. Burada her şey düzenli, özellikle de bitki istasyonu. Tüm aletleri, ayrıca hazırlık aşamasındaki bitkiler, yapraklar ve kökler, şüphesiz doğum sancısı çeken şifacı için düzenli bir şekilde hazır bekliyor.

Mutfak alanında kirli tabaklar, çürümüş yiyecekler ve korkmuş çocuklar yok.

En köşede aralık bırakılmış tek bir kapı var.

Yanına gidip elimi gri tahtanın üzerine koydum. "Benim adım Sorrel. İçeri girebilir miyim?"

Zayıf bir inilti duyuyorum ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum. Gerçekten daha fazla kayıp, daha fazla acı, daha fazla... için enerjim yok.

Kapıyı iterek açıyorum. "Size yardım etmek için buradayım."

Kırk Üçüncü Gün Savaşa Gidiyorum.

Yatakta yatan güzel kadın siyah saçlı, koyu tenli ve incecikti. Yüzü acıdan buruşmuştu ve büyük karnının etrafına kıvrılmış üst bedeniyle oturur pozisyondaydı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve doğum sancılarında ter içinde kalmıştı. Beyaz battaniyeler ve çarşaflar omuzlarını ve belini örtüyordu ve eminim ki altındaki her yeri kanla lekelemişti. Yorgun gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerine bakmasam da, içlerindeki korkuyu hissedebiliyordum.

Onun beni iyice görebildiğinden emin olmak için yüzümdeki ıslak bezi kaldırıyorum ve sonra yanına gidiyorum. "Karnına dokunmama izin ver—"

Eli uzanıp elimi kavradı. "Bir sorun var..."

Kocasına göre daha koyu bir aksanı olsa da, söylediklerini anlayabiliyorum.

"Bir bakayım."

Boşta kalan elimle şişmiş karnının üzerine avucumu yaydım ve tam kocası kapıda belirdiğinde, onu sarsan kasılmanın dalgalanmasını yakaladım. Daha aşağıya indim ve bebeğin başını hissettiğim için rahatladım. En azından ters gelmemişti.

"Ne zamandır böyle?" diye sordum ayakkabılarımı çıkarıp dizlerimin üzerine çökerek yatağa uzanırken. "Yani, duraklamış durumdasın..."

Kadının başı geriye doğru düşüyor ve vücudu çocuğu dışarı atmaya çalışırken bembeyaz dişlerini gösteriyor.

"Lena..."

Kapının eşiğinde, dükkan sahibi muhtemelen ana dillerine geçiyor, yalvarır bir sesle söylenen heceler nehri gibi akıyor. Ve sonra orada öylece duruyor, her zaman yaptıkları gibi, korkmuş ve çaresiz bir şekilde kenarda bekliyor. Erkekler genellikle koruyucu olsalar da, bu kutsal zamanda biz kadınlar savaşçıyız, ele geçirdiğimiz topraklar için, ölümün kıskanç pençesine karşı savunmamız gereken hayatlar için savaşıyoruz.

Ona doğru döndüm. "Ne zamandır böyle, bu frekansta?"

"İki saat," diye mırıldandı. "En azından. Fırtına başlamadan önce."

"Peki ağrılar ne zaman başladı?"

"Dün sabah."

İyi değil. "Suyu mu geldi?"

"Dün öğlen."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. "Bebeği hemen çıkarmamız gerek yoksa ikisi de ölecek."

Battaniyeleri üzerinden çekmeye giderken neyle karşılaşacağımı zaten biliyorum ve evet, kan gölü muazzam. Çok fazla zamanı yok ve bunu gözlerine bakmadan da anlıyorum.

"Yardım etmek zorunda kalacaksın," diyorum kocasına. "Sen benden daha güçlüsün."

Odanın hemen içinde olduğu yerde kalınca, sert bir şekilde, "Onun senin gözlerin önünde ölmesini mi istiyorsun? Buraya gel. Ona tohumu sen ektin, şimdi de ikinizin birlikte yarattığı şeyle ona yardım etmek zorundasın." dedim.

Bu onu harekete geçiriyor ve talimatlarımı uygulayarak karısının yanına diz çöküyor. Bacaklarının arasından çıkan kana dehşetle bakarken, onun şokuna tahammülüm yok. Harekete geçme zamanı. Ama önce yapmalıyım

Küçük bir masanın üzerinde bir leğen var ve bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğunu hissediyorum. Gerçekten de, burnumu yaklaştırdığımda, berrak sıvıdan yükselen keskin kokuyu alabiliyorum. Ellerimi içine daldırıp iyice ovuyorum.

Çamaşırları yıkamadan çıkardığımda üzerlerinden su damlıyor ve öyle bırakıyorum. Temiz gibi görünen bir çarşaf üzerinde bile olsa silmek temizliği bozardı.

Onları her şeyden uzak tutarak, yatağın ucuna yerleştirdim ve kız kardeşime, özellikle terden sıırıslıkm olmuş boğazına baktım. "Bebeği bulmaya gidiyorum, tamam mı?"

Ama o artık yok. Bilinci yerinde olsa da, vücudunun içinde olup bitenlerden başka hiçbir şeyin farkında değil.

Bükülmüş dizlerinin arasından, nazik ama kararlı bir şekilde, doğum kanalını buluyorum ve bebeğin başını hissedebiliyorum. Gözlerimi kocasına çeviriyorum.

"Onu sırt üstü yatıralım. Düz bir şekilde yatması gerekiyor. Şimdi ona yardım edin, sırt üstü yatmasına yardım edin."

Bana öylece bakıp duruyor, sanki anlamadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi, ona bağırma isteğim neredeyse karşı konulmaz. Ama bu hiç yardımcı olmuyor. Ne kadar sakin olursam, o da o kadar sakin olur ve beni o kadar çok dinler.

"Adın ne?" diye soruyorum, kelimelerimi yavaş ve düzgün bir şekilde telaff etmeye çalışarak.

"R-Ronl. Bu benim eşim Lena."

"Ronl, lütfen karını yavaşça sırt üstü yatır. Bunu hemen yap."

Sahte sabrım onu rahatlatıyor ve istediğimi yapıyor; ve bu gibi anlarda erkeklerin doğum yatağında donup kalma eğiliminden kolayca sinirlensem de, ona karşı davranış biçimini hiç eleştiremiyorum. Aralarında, onun içinde sevgi var; dikkatli elleriyle onu düz bir şekilde yatırıyor ve yüzü güven ve kabulle onun dokunuşuna dönüyor. Sabırsızlığıma rağmen, özellikle köyümdeki sevgili Ellyne'i ve katlanmak zorunda kaldığı her şeyi düşündüğümde, göğsümde bir şükran duygusu yükseliyor.

Nasıl olması gerektiğini neredeyse unuttum, çünkü nasıl olmaması gerektiğine dair onca örnek gördüm.

"Bu iyi, bu doğru." Bana doğru bakarken, başımı onun karnına doğru salladım. "Şimdi en güçlü elini onun şişkinliğinin üstüne, kalbinin ve ciğerlerinin hemen altına koymanı istiyorum." Tereddüt edeceğini bekliyordum ve öyle de oldu. "Ronl, avucunu düz bir şekilde koyacaksın, sonra da diğer elinle üzerini kapatacaksın. Tam göğüslerinin altına."

Alnından öpüyor ve sonra benim talimatlarımı uygulayarak pozisyon alıyor.

"Bir sonraki kasılmayı bekliyoruz." Kendi ellerimle kendimi hazırlıyorum. "Size ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğim ve tüm gücünüzü vermelisiniz. Ona zarar vermeyeceksiniz, söz veriyorum. Ama şimdi bebeği çıkarmanın zamanı ve birlikte çalışacağız. Benim emrimle."

Lena'nın uzun, koyu renkli örgüsüne bakıyorum, özellikle ucundaki kıvrıma odaklanıyorum. Şu anda gözlerinden uzak durabileceğime güvenemiyorum ve bunun işe yaramayacağından da emin olamıyorum.

Çünkü onu ya da çocuğu geri getiremem.

Burada değil. Karakolda değil.

Köyümden zaten kovulmuşken, bu yabancılarla birlikte olmak çok tehlikeli. Büyü yasağı kesinlikle Çorak Topraklar'ı da kapsıyor ve buradan ayrılmak zorunda kalırsam kaçabileceğim bir yer düşünemiyorum.

"Lena, itmen gerekiyor," diyorum ona, beni duyamayacağından endişelenirken. "Biliyorum, yorgun olduğunu biliyorum ama sana yardım edeceğiz. Bir sonraki kasılma geldiğinde, olabildiğince sert iteceksin, tüm gücünle. Bunu yapabilir misin? Bebeğin için?"

Birdenbire, sanki o kelime içindeki bir şeyi açığa çıkarmış gibi, odaklanmış görünüyor.

“Evet,” diye devam ediyorum, “çocuk için. Benimle birlikte derin bir nefes alın—işte bu. Doğru. Bunu yapacaksınız. Bunu yapacaksınız—”

Tam o sırada rahmi kasılıyor ve vücudunun gerildiğini hissediyorum.

“Şimdi. İt, bebeği dışarı itmeliisin—” Kocasının ellerine bakıyorum. “Ronl, onunla birlikte it. Tüm ağırlığınla, tüm gücünle. İçeri ve aşağı doğru it. Bebeği dışarı it. İt. Eğer yaşamalarını istiyorsan—it!”

Ellerini avuçlarının içine gömerek, omuzlarını gererek çabalıyor. Lena da aynısını yapıyor, bacakları titriyor, içinden hayvansı bir ses yükseliyor.

Bebeğin pozisyonu değişiyor.

Konsantre olabilmek için gözlerimi kapatıyorum ve ben de çabaya katılıyorum, ama içeri giriyorum, dışarı değil. Parmak uçlarımin daha fazlası minik kafatasına temas ediyor ve ne olduğunu anlıyorum. Bebek yüzüstü değil. Yan yatmış durumda. Yani omuzlar kalçaların geniş kısmından geçmiyor, aksine leğen kemiğine yapışmış durumda.

"Daha sert!" Lena'nın homurdanmalarının üzerine bağırmak zorunda kaldım. "Daha sert—"

Kadın korkunç bir çığlık attı, ama bu acıdan değil, öfkeden kaynaklanıyordu. Bir savaşçının mücadeleye çığlığıydı.

“İşte bu, ihtiyacımız olan şey bu!”

Kadından önce alçak sesle, sonra giderek şiddetlenen bir hırıltı daha yükseldi. Ardından kocası aniden pozisyonunu değiştirip kollarını düzleştirip tüm vücut ağırlığını avuç içlerinin aşağı doğru itişine verince kadın tekrar çığlık attı.

Ve sonra hiçbir şey olmaz.

Ne kadar çabalarsak çabalayalım, kadının kahramanca gayretine ya da kocasının kararlı gücüne rağmen, bebek olduğu yerde kalıyor. Ellerime taze kan bulaşırken ve kaygan kafayı tutmaya çalışırken uyguladığım güçten titremeye başlarken bile, hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor.

Bebek, tıkanıklığın içinden öyle bir hızla fırladı ki, sıcak ve kaygan minik bedeni kollarımın üzerinde kaydı. Onu zamanında yakaladım ve hemen çarşafların bir kısmını minik şeyin üzerine örttüm.

Hiçbir çığlık yok. Sadece gevşek uzuvlar ve hareketsiz bir beden var.

Nazik değilim. Çarşafı taze cildin üzerinde kuvvetlice ovuyorum.

“Bebeğim...” diyor Lena güçsüzce, başı yana doğru sarkmış.

Kocası, "Sorun ne?" diye yalvarıyor. Sanki soruyu dua ile karıştırıyor. Ya da belki de onun için ikisi birden.

“Bebeğim, benim—”

Çocuğun tiz çığlığı o kadar yüksek ki, kulaklarım çınlıyor, ama bunca yıldır hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştım.

Hayat kazandı. Ölüm kaybetti. Ve bunların hiçbirisi benim eserim değildi.

Anında, gri ten pembe ve sağlıklı bir ışıltıya kavuşur.

Kadına ve kocasına dönüp hediye kadının göğsüne koyarken gözlerimden yaşlar akıyor.

"İşte burada," diye kekeledim. "İşte... kızınız."

Geceleyin Kırk Dört Güneş Işığı.

Ronl ve Lena'nın birlikte yarattıkları şeye ve onun Ronl'un yardımıyla dünyaya getirdiği şeye hayranlıkla bakmalarını izlerken, geriye doğru düşüp nefesimi tutuyorum. Yüzümden bir saç telini silmeye çalışırken ellerimdeki kanı görüyorum ve aşağıya bakıyorum. Plasenta atılmıştı ama kanama, sanki bir musluktan fışkırıyormuş gibi devam ediyordu.

Henüz işimiz bitmedi ve hâlâ zamanımız yok.

Lavabonun yanındaki bıçakla ipi hızla kestikten sonra yataktan fırladım ve ellerimi tekrar lavaboya daldırdım. Kocasını minnettar gözyaşlarıyla bana baktığında, içindeki duyguların kabarmasını engellemek için avucumu uzattım.

"İhtiyaç duyduğu şifalı otları temin etmem konusunda bana güvenmelisiniz."

Bacaklarının arasında başımı sertçe sallarken, o kırmızı çarşaflara bakıp korkudan ürperdi.

"Git," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Her şey, her şeyi al."

Başımı sallayarak yere yattım ve koşmaya başladım. Yatak odasından fırlayıp çıktığımda, Merc'in küçük mutfaklarında durduğunu ancak belirsiz bir şekilde fark edebiliyordum; tıpkı içeride bir dağın olması gibi, orada garip duruyordu. Gözleri üzerimden geçerken, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve kıyafetlerimin kan içinde olduğunu tahmin edebildim.

"Açıklamaya vaktim yok." Hızla yanından geçip dükkana doğru yol açtım. "İhtiyacım var, ihtiyacım var..."

Gözlerim kavanozların üzerinde geziniyor ve içlerindeki görmek yerine, yabancı dildeki işaretler dışında hiçbir şey algılayamıyorum. Gözlerimi kırıştırırken ve yataktaki tüm kanı hatırlarken panik boğazımı sıkıyor. Eğer çocuk yaşarsa ve anne ölürse, bu bir başarı değil—

"Ne yapabilirim?"

Arabayı Merc'e doğru çevirdim. "Ben..."

Bakışlarımız kesişti ve sonra sordu: "Neye ihtiyacın var?"

Ona cevap veremiyorum. Olduğum yerde donakalmış bir şekilde duruyorum, nefesim kesiliyor, benim—

"Bunu başarabilirsin," dediğini sanki çok uzaklardan duyuyordum. "Sorrel, buraya kadar geldin. Şimdi ne yapman gerekiyor?"

"Kanama dursun... Durmam gerek..."

"Peki burada sizin için bunu ne sağlayacak?" diye soruyor sakın bir şekilde.

Ronl ile konuşma şeklim tam olarak buydu ve eşine nasıl ulaştıysam, Merc de bana aynı şekilde ulaştı: Bir anda beynim tekrar çalışmaya başladı ve dükkan girişine göz attım.

"Kapıyı kilitleyin. Başka kimseye ihtiyacımız yok."

"Bunu zaten yaptım."

Tekerleklerimi çevirerek, dükkan sahibinin benim için kullanacağı üç poşeti, kepçesini ve neredeyse düşürdüğü kavanozu buluyorum. Ardından gözlerim dükkandaki her kabı inceliyor, içeriklerini değerlendiriyor, kesin olarak bildiklerimi, kısmen tahmin ettiklerimi ve hiç tanımadıklarımı ayıklıyorum. Kataloglama işlemi tamamlandıktan sonra harekete geçiyorum.

"Şunu aşağı indirmeni istiyorum... şunu da aşağı. Lütfen bunları ve şunu da getir. Hepsini mutfağa getir—"

Koca telaşla kapı aralığında belirdi. "Onu uyandıramıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Burası onun dükkanı, bunlar onun ilaçları..."

"İstediğim kavanozları getirmesine yardım et." Kepçeyi kapıp, yanından hızla geçerken onu rahatlatmak için kolunu sıktım. "Çabuk ol."

Mutfağa geri döndüğümde, bitki hazırlama istasyonunda, oldukça büyük bir havan ve havan tokmağı, bir kase ve bir ip buluyorum. Adamlar tam olarak istediğim şeyleri getiriyorlar ve ben de çeşitli kurutulmuş yaprakları dökmemeye çalışarak kaseye dolduruyorum.

"Köklerden birini ezin," diye emrediyorum, hangisinin ezdiği umurumda değil.

"Ne kadar?" diye soruyor Merc.

"Şu kavanozdaki en büyüğü." Kocaya döndüm. "Geri dön, onunla ve kızınla birlikte ol. Lena ile konuş, sesinle onu uyandırmaya çalış ve onu yanında tut."

"Daha ne kadar sürecek—"

"Git," diye sözünü kestim.

Merc ile yan yana çalışıyoruz ve onun ezdiği şeyden yükselen keskin koku beni sakinleştiriyor. Koku tam da olması gerektiği gibi. Ve yaprakları biraz suyla karıştırdığımda, kendimi daha da kontrol altında hissediyorum. Bu aroma beni geçmişe götürüyor—

Başımda aniden şiddetli bir ağrı hissettim.

Saklamak.

Bilincimin altında beni gıdıklayan her türlü anıyı bir kenara bırakıyorum ve şakaklarımdaki acı, sessizliğe karışan bir ılık gibi yavaş yavaş kayboluyor. Merc'in, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ezerek püre haline getirdiğı kökü ekleyerek hazırlığı tamamlarken, kararlılıkla şimdiki zamana odaklanıyorum.

"Bana altı parça ip kes. İplerin uzunluğı senin önkolunun uzunluğı kadar olmalı."

Ben hazırlığı bitirir bitirmez o da hemen kabul etti. Sonra kaseyi ve ipi yatak odasına götürdüm. Karısı çok kötü görünüyordu. Kocasının kucağında, ağzı gevşek, gözleri kapalı, dudakları bebeğinin uyanmadan hemen önceki gri rengine bürünmüştü. Göğsünde bebek memesini emmeye çalışıyordu ama kadın tepki vermiyordu.

Hızla hareket ederek Merc'e ellerini yıkamasını ve ardından bana birkaç çarşaf yırtmasını emrettim. Kapıda bir an tereddüt ettikten sonra lavaboya doğru atladı ve benim görmediğim katlanmış bir çarşaf yığını kaptı.

"Şeritler değil," diyorum ona. "Kareler lazım, hem de bu büyüklükte."

Ellerimle boyutları havalandırırken, yırtılma sesleri yavrunun ağlamalarıyla karışıyor; yeni doğanın annesine olan özlemi, zamanın kendisi kadar eski bir içgüdü. Ellerimi tekrar yıkadıktan sonra, Merc yanımda, yaptığı şeyi uzatırken gözlerini tavana çeviriyor.

"Daha mı?" diyor, sanki iş istiyormuş gibi.

"Evet," diye yanıtlıyorum, yeterince şey olmasına rağmen. Ama bu onun için yapabileceğim en nazik şey.

Kareleri alıp, nemli ot ve kök topraklarıyla dolduruyorum, köşelerini kapatıyorum ve uzun ipler bırakarak bağıyorum. Altı tane hazırladığımda, kadının bacaklarının arasına geri dönüyorum.

Gözleri kapalı olmasına ve gerçekten de bilincini kaybetmiş gibi görünmesine rağmen, "Elimden geldiğince nazik olacağım," diyorum ona.

ılıklarına yanıt vermemesi, çoktan ölmüş olduğunu gösteriyor. Yine de nefes alıyor.

Nemli bez parçalarını dikkatlice, teker teker doğum kanalına itiyorum. Onların gittikçe daha derine indiğini, iç rahim girişine ulaşana kadar ilerlediğini hayal ediyorum; kan kaynağının daraldığını, akışın yavaşladığını, dokunun iyileştiğini gözümde canlandırıyorum.

Görselleştirmelerimin hiçbir etkisi olmayacak. Ama tıpkı Merc'in büroda hararetle yeniden oluşturduğu kare yığını gibi, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor.

Yeni anne olmuş bebeğin güzel, koyu tenli yüzüne şöyle bir göz attım. Göz kapakları hâlâ kapalıydı. Solgun ten rengi... çok kötüydü.

Başka ne, başka ne, ne—

"Hemen geri döneceğim," diye aceleyle yataktan kalktım.

Yatak odasından hızla çıkıp, dükkana geri döndüm, sanki kendi evimmiş gibi mekanlarda dolaştım. "Neredesin, neredesin... nerede—"

Aradığım yapraklar üçüncü rafta, en üstteki rafta. Alttaki dolabın çıkıntısını kullanarak kendimi yukarı çekip dik duruyorum. Parmak uçlarımda yükselirken kavanozu elimden düşürüyorum ve onu yere düşmekten kurtarıp göğsüme bastırırken kocamı düşünüyorum.

Aşağıya atlayıp mutfığa ısındım ve küçük bir raftan bir kupa alırken birkaç kupayı devirdim. Lavaboda su kolayca akıyordu ve içine çok fazla yaprak attım. Bir kısmını zorla çıkardım ve sonra yatak odasına dönerken bir kaşıkla karıştırdım.

"İçebilmesi için onu kaldırın," diyorum kupayla içeri girerken.

Koca, karısını daha yukarı doğru kaydırır ve başını daha iyi bir hizaya getirmek için hiç vakit kaybetmez.

"Çocuğu al." Ama eğer karısını bırakırsa, boğazından hiçbir şekilde sıvı geçiremem. "Hayır, bekle—onunla kal."

Eğitilmiş bir köpek gibi hemen eski pozisyonuna döndü ve ben de Merc'e döndüm. "Bebeği tutmanı istiyorum. Eğer bu işe yararsa, huzursuzluk olacak."

İçindeki dinginlik odanın her tarafına yayılıyor gibiydi. Tüm komuta yeteneğine, tüm gücüne rağmen, basit bir ricayla onu tamamen etkisiz hale getirdim.

"Merc, çocuğu tutmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Annesinin yanında duran yeni doğmuş bebeğe sertçe başımı salladım ve bu onu tekrar dikkat kesilmiş gibi gösterdi; ancak istediğimden çok daha yavaş hareket ediyordu ve her zamanki gibi de değildi, vücudu hantal ve kararsızdı. Elleri uzandığında, küçük, ağlayan bebeği yatağın üzerinden alırken titriyordu. Bu işi hallettikten sonra, kupayla eğildim ve gözümün ucuyla, sanki göğsüne doğrultulmuş bir kılıç taşıyormuş gibi bebeği geriye doğru ittiğini gördüm.

Dikkatimi tekrar Lena'ya çevirerek, tentürü dudaklarına sürdüm.

“İçki iç.” Sesimi biraz daha yükselttim. “Lena, içki içmen gerek.”

Kocası araya girip onların dilinde konuşarak, "ve hilal şeklindeki aya şükürler olsun," dedi ve bu Lena'nın dikkatini çekti. Lena mırıldanarak karşılık verdi, dudakları aralandı.

Bundan faydalanıp bardağı eğiyorum. Çoğu dökülüyor ama boğazının hareketinden birazını yuttuğunu anlıyorum. Daha fazlasına ihtiyacı var. Tekrar deniyorum.

"Ona kendi dilinizde içki içmesini söyleyin."

Kocası birkaç hece daha mırıldandı ve ben cevabı bekledim. Karısı ağzını açar açmaz çenesini tuttum, aşağı doğru bastırdım ve toprak kupada kalan çayın çoğunu ağzına döktüm. Öksürdü ve boğuldu, soğuk çay yüzümü lekeledi.

Ama sonra bir yudumda yutkunuyor.

Arkama yaslanıp dibinde kalan nemli, kahverengi yapraklara bakıyorum. Bardağı yere bırakırken kendi kendime daha fazla yapabileceğimi, ama eğer çok fazla içerse nöbet geçirip öleceğini söylüyorum.

Karısının gözleri birden açılıyor ve nefesi kesiliyor. Sonra yüzü kızarıyor ve derin bir nefes alıyor. Bir tane daha. Ardından gelen hareketler huzursuz ve koordinasyonsuz, elleri ve ayakları seğiriyor, bacaklarındaki kaslar kasılıyor. Ama nefes alıyor, derin ve sık sık, kalbi karışımın etkisiyle şüphesiz hızlanırken ihtiyaç duyduğu havayı içine çekiyor.

Hepimiz onu izliyoruz. Kocası, tam başının yanında. Ben de yanında.

Merc, çiftin kızını kocaman kollarında tutarak kanlı yatağın başında duruyor.

Titremesi daha da artarken Ronl'a "Bana bir kemer getir" diye emrettim.

Ronl elini beline götürüp kıyafetlerinin üzerinden bir şeyler yokladı. Ama sonra arkasını döndü. "Benim yok—"

Çıt!

"Benimkilerden birini kullan."

Merc, kılıflarından birinin parçası olan siyah bir kayışı uzatıyor. Ben onu alıp Lena'nın dişlerinin arasına yerleştirdiğim anda, Lena hemen deri şeridi sıkıca kavradı. Muhafız tam zamanında müdahale etti: Lena kaskatı kesildi, titreme kasılmalara dönüştü ve tüm kasları kilitlendi.

Bardağa bir kez daha göz attım. Tanrım, eğer ona yanlış doz vermişsem...

Sanki saatler geçmiş gibi geliyor, oysa nöbet muhtemelen bir dakikadan uzun sürmüyor ve uyarının azaldığının ilk belirtisi ayaklarının gevşemesi oluyor. Sonraki işaret ise bacakları ve kollarındaki gerginliğin azalması. Ve sonra daha yavaş nefes alıyor.

Fırtına geldiği gibi hızla geçer, ama ardında diriliş sürer. Gözleri aralanır ve önce kocasına, sonra da kıymetli kızını tutan siyah giysili paralı askere bakar.

İşte o zaman Merc'e şöyle bir göz attım.

Siyah saçları öne doğru dökülmüş, boncuklu ikiz örgüleri serbestçe sallanırken, bebeğe aşağıdan bakıyor. Bebek sessiz, ama bir sorun olduğu için değil. Serçe parmağını emzik gibi uzatmış ve bebek kabul etmiş. Ayrıca botlarının üzerinde ileri geri sallanıyor, ağırlığını ritim bulacak kadar kaydırıyor.

Onun o minicik bebekle olan uyumsuzluğu, gecenin güneş ışıyla bölünmesi gibi; bakışlarım, sanki silah da bebeğe yukarıdan bakıyormuş gibi, omzunun üzerinden yükselen o geniş kılıcın kabzasına kilitleniyor.

Merc'in ifadesi son derece kayıtsız.

Ve acaba kaç çocuğunu kaybetmiştir diye merak ediyorum.

Kırk Beş, Benden Sadece Bir Tane.

“Hayır, hayır, sen Lena'n ve bebeğinle kal. Biz iyi olacağız.”

Dükkanın çıkışında duruyorum ve üzerimde kırmızı keçeden yapılmış kadın kıyafetleri var. Çan etek ve ceket şaşırtıcı derecede yumuşak ve hafif, ama beklediğim sıcaklığı sağlıyor. Hatta altın için iç cebi bile var.

Üzerimdeki, daha doğrusu Julion'unkiler, kan lekeleriyle istenmeyen dikkatleri üzerime çekmeden pansiyona geri dönemezdim ve her şeyi bir çuvala tıktırdık. Ancak misafirperverlik burada bitmek istemiyor. Ronl bizim için endişeleniyor, ellerimize yiyecek tutuşturmaya çalışıyor.

Merc, elini omzuna bambaşka bir şekilde koyarak, "Artık yeter," diyor. "Karın ve kızın için endişelen."

Başlangıçta yaptığımız aynı jestti, ama dördümüz bir nevi yakın arkadaş olduk. Ronl'un bariz minnettarlığı alışık olduğum bir şey değil ve korunaklı kalbim bana yarın ne onun ne de karısının beni bir daha tanımayacağını hatırlatıyor. Yasadışı yeteneklerimi kullansam da kullanmasam da, çabalarım her zaman böyledir.

Bu olumlu bakış açısını içime sindiriyorum ve kendime saklıyorum.

“Bekleyin, bekleyin, bir şeye ihtiyacınız vardı.” Ronl dükkanının etrafını işaret etti. “Buraya bir sebeple geldiniz, bir şeyler istediniz. İhtiyacınız olan her şeyi almalısınız. Lütfen.”

Yaralı ön kolumu göğsüme bastırıp son bir kez etrafa bakıyorum. Lena'ya tüm purpa ve turtine'i kullandım ve roships diğer ikisiyle birlikte kullanılmadığı takdirde hiçbir işe yaramıyor. Geri kalan seçeneklerden yeterince emin değilim ve kendimi zehirleme riskini göze alamam.

“Ne alabilirsiniz?” Ronl, kasanın yanındaki katlanmış kağıt torbalara doğru gidiyor. “Burada çok şey var—Lena'ya sorabilirim—”

“Hayır, hayır, bırak dinlensin.” Sonra aklıma bir şey geldi. “Gerçi... sanırım sabununuz yok—”

"Evet! Evet, cildi temizlemek için mi?"

Ronl tekerlekli sandalyesiyle uzaklaşıp neredeyse koşarak mutfağına geri döndü. Bir an sonra, yapmayı planladığım merhemin kokusunu taşıyan dolu bir barla geri geldi.

“Lena bunu yaralarda kullanıyor.” Ana tezgahta sabunu balmumu bir keseye koyup üstünü katlıyor. “Lütfen alın. Günde üç kez yıkıyor—keşke

size tavsiyede bulunabilseydi. Tanınmış bir şifacı—iyi misiniz? Ne kadar kötü yaralandınız?”

“İyiyim,” diye yalan söylüyorum. “Teşekkür ederim.”

Ronl, o güzel kokulu hediyeği ellerime tutuşturdu ve avuçlarını benimkine dayadı. "Eğer içeri girmeseydin..."

“Öyle olması gerekiyordu.” Keçe ceketimin kapüşonunu başıma geçiriyorum, hem de sadece fırtına yüzünden değil. “Artık endişelenme ve ailenin yanına git.”

“Ve kapıyı arkamızdan kilitleyin.” Merc sürgüye doğru gidip, dükkan sahibinin orayı unutabileceğini ima edencesine işaret etti. “Kilitleyene kadar buradan ayrılmayacağım.”

Gözlerim duygudan doldu ve sesimi alçalttım. "O öyle biridir."

Merc kapıyı açtı ve biz de hızla dışarı çıktık. Fırtına bir şekilde daha da şiddetlenmişti, yağmur rüzgarın şiddetiyle üzerimize öyle bir yağıyordu ki, savrulmamak için belime kolunu dolayarak beni yere sabitledi.

Ve o bekler. Sürgü atılana kadar.

Sonra yola koyulduk, yatay yağan yağmurun, sert fırtınanın, derin çamurlu su birikintilerinin içine. Merc yılmadı. Fırtınaya karşı nasıl hareket ettiği, ne kadar sağlam, ne kadar güçlü olduğu, her iki cinsiyetin de bu sert dünyada bir faydası olduğunu hatırlatıyor. O olmasaydı, ben sürüklenip giden bir yuvarlanma parçası olurum.

Ben de kuru kalıyorum. Demek ki keçe kullanmamın sebebi buymuş, diye düşünüyorum; su damlacıkları tıpkı su kuşlarının sırtından akıp gidiyormuş gibi üzerimden kayıp gidiyor.

Pub ve pansiyonun ilk girişine vardığımızda, Merc kapıları deniyor ama kilitli. İkinci girişe gidiyor, aynı sonuçla karşılaşılıyor ve ben endişelenmeye başlıyorum. Son girişte beni bırakıyor ve gerekirse panelleri parçalamaya hazır bir şekilde ellerini kapı kollarına koyuyor.

Kapılar gayet iyi açılıyor. Ve beni neredeyse içeri fırlatıyor. Arkamdan atlayıp kapıları kapatıyor—

Üzerimizde çok fazla göz var.

Barda sohbetler devam etse de ve bakışlardan kaçınsam da, sanki ateşe çok yakınmışım gibi üzerimdeki ilgiyi hissedebiliyorum.

Saklamak.

Ama ben yine de saklanıp kalırdım. Yanımdaki Merc ise tam tersini yapıyor. Merdivenlere doğru ilerlerken kenarlardan dolanıp pub

müşterilerinden kaçmak yerine, omzuma kolunu atarak beni kendine doğru çekiyor ve sanki etrafımızda yüzlerce kabadayı, serseri ve kumarbaz fırsat ve zayıflıklarımızı ölçmek için bizi inceliyormuş gibi, tam ortasından bizi geçiriyor.

Umurunda değil. Gerçi, buna alışmış, hiç şüphe yok. Ben mi? Etrafıma gizlice bakıyorum, saklanabileceğim yerler arıyorum—bu daha çok refleksimden ibaret, yapacağım bir şey değil.

Onunla kalmak en doğru yol.

Gauntlet'e benzer şekilde, uzak tarafta bir bar bulunuyor; fark şu ki, burası ve içindeki her şey Bay Lewis'in bira dükkanının üç ila dört katı büyüklüğünde. Yuvarlak masalar bu alanı dolduruyor, barmenler yiyecek ve içecek servisi yapıyor ve yukarıda para kazanan hanımlar, keçe değil, vücutlarına güzelce oturan, renkli ipeklerden yapılmış dekolteli elbiseler içinde dolaşıp şarkı söylüyorlar. Alçak kirişlerden fenerler sarkıyor ve her yeri aydınlatıyor; ancak arka duvardaki bir bölüm o kadar loş ki, orada ne olduğunu göremiyorum.

O karanlığa odaklandığımda omurgamda bir ürperme hissettim ve gözlerim alışınca bazı detaylar ortaya çıktı. Binanın arka tarafına paralel uzanan tek bir sehpa vardı ve tüm sandalyeler müşterilerin bulunduğu açık alana doğru bakıyordu. Masanın en uç tarafında oturan bir grup adam, başlarını birkaç siyah mumun loş ışığının dışında bırakacak şekilde yerleşmişlerdi.

Grubun başında tek bir adam var ve o da bir koltukta oturuyor.

İşte o zaman şapkayı görüyorum. Silindir şapka—

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, hepsinin kralı öne eğildi; yüzünün sadece alt yarısı titrek ışığa girdi, geri kalanı şapkasının kenarı tarafından gizlendi. Serinletici dereden gelen biniciydi ve bana doğru bakıyordu.

O bidonun kenarına dokunarak, centilmence başını yana eğdi... ve bana içinde bulunduğum suyun zehirli olduğunu söylediği zamanki gibi gülümsedi.

Başımı hızla başka yöne çevirdim ve bir şeye takılıp düştüm.

“Dikkat et, hanımefendi—” Öfkeli müşteri, Merc'in sözünü kesmesiyle sustu. “Şey—şey, sandalyeme vurdu.”

Keçe kıyafet giymeyen sakallı adam, yanındaki iki kişi de kadehlerine dalmış bir şekilde bakarken, yüzünü buruşturarak içkisine geri döndü. Bir

süre sonra Merc devam etti, ancak yanında olmasaydım muhtemelen bir konuşma olurdu diye tahmin ediyorum.

Belki de daha fazlası.

Tek istediğim sağ salim merdivenlere ulaşmak ve kalabalıktan uzaklaşmak. Burada zaten çok fazla risk alınıyor ve ben daha fazla risk almak istemiyorum, ne gerçek anlamda ne de mecazi olarak.

Bu geceki ikramiyeyi zaten kazandım—

Kader benimle işini henüz bitirmedi. Merdivenlere neredeyse varmıştık ki, mutfak gibi görünen yerden birinin fırladığını gördüm. O, güzel şarkı söyleyen kısa saçlı hizmetçiydi—

"Merhaba," diye seslendim ona.

Beni görmezden geliyor, başını öne eğiyor ve boş tepsiyi omzuna koyuyor, sanki altına saklanmak istiyormuş gibi. İşte o zaman, sallanan paneli açık tutan, kirli kasap önlüğü giymiş adamı görüyorum.

Kanım dondu, ayaklarım durdu. Terli, kıpkırmızı yüzü öfkeyle kıvranırken ve şişmiş vücudu titrerken, o ağır demir tavayı omzunun üzerine kaldırdığı görüntüsü zihnimde patladı.

"Kuzukulağı?"

Merc'in adımı çok uzaklardan söylediğini duyuyorum ve ona cevap veremeyecek kadar dalgınım. Aşçının yerinde durup hizmetçiyi kalabalığın arasından takip etmesinden, kıza sahip çıktığını anlıyorum. Sanki o bir insan değil de bir köpekmiş gibi, aşçı da onun eğitimine uyup uymadığını kontrol ediyor. Kız ise, keçe eteğini çekiştiren ve çok yüksek sesle gülen erkeklerle dolu masalardan kullanılmış tabakları ve boş bira bardaklarını toplarken, sürekli gözleriyle ona bakıyor.

"Hadi bakalım," diyor Merc dirseğimden tutarak.

Kirli önlüklü adam aniden, kızıl yüzünde öfkeli bir bakışla bana dik dik baktı ve görünüşünü aklıma kazıdım. Tıraşı düzgün değildi, etli yanaklarında çiçek hastalığı izleri vardı ve seyrek saçları kel bir bölgenin üzerine taranmıştı. Yirmi yaşında mı yoksa kırk yaşında mı olduğunu anlayamadım ve gözlerine bakmadım. Ne yer ne de zaman—

"Ne bakıyorsun?" diye sordu, ardından yere tükürdü.

"Bunu tekrar denemek ister misin?"

Merc'in sesi gürültüyü yarıp geçiyor ve adam başını, iyice yukarı kaldırıyor. Şaşkınlığı, hizmetçiyi takip etmekle ve sonra bana dik dik bakmakla o kadar meşgul olduğunu, yanımda olan adamı bir şekilde fark

edemediğini gösteriyor ve aşçının daha hareket etmeden o kapıdan geri kaybolacağını anlayabiliyorum: Kibirinin nasıl dağıldığından, omuzlarının nasıl çöktüğünden, duruşunun nasıl çöktüğünden, yine de öldürebilen bir kağıt canavarından başka bir şey olmadığı anlaşılıyor.

Tam çıkmadan önce, o iğrenç, sinsi bakışları kıza kaydı ve onun bu tavrının ve benim varlığımın yarattığı rahatsızlığın bedelini kızın ödeyeceğinden korktum. Şerefsiz. O, ancak kendinden küçük birini korkuttuğunda güç hisseden türden bir adam.

"Hadi gidelim," diyor Merc, mutfak paneli kapanırken.

Merdivenlere doğru ilerlerken, kızı son bir kez daha arıyorum. Barın öbür ucunda, narin omzunda imkansız gibi görünen bir sürü bira bardağı ve tabağı dengelemeye çalışıyor. Sonra görüşüm merdiven boşluğunun duvarı tarafından engelleniyor.

Üst kattaki sahanlıkta Merc bana baktı. "Buradayken başına hiçbir şey gelmesine izin vermeyeceğim, merak etme."

Benim endişelendiğim hizmetçi, ben değilim.

Koridordan odamıza doğru yürümeye başlıyoruz, çalışan kadınların kapılarının önünden geçiyoruz. Bedenim onun yanında olsa ve yürüyor olsam da, çok çok uzaktayım, kendi geçmişimdeyim. Yetim olduğum için, doğum yatağında yardım ettiğim kadınları her zaman ailem, kız kardeşlerim gibi hissettim, her ne kadar sonrasında beni asla kabul edemeseler veya istemeseler de—ve şimdi, her zaman olduğu gibi, hepsini koruyabilmeyi diliyorum: hamile olanları, zalim efendilerin altında çalışanları, hastaları, güçsüzleri, haksız yere suçlananları ve korkunç şekilde istismar edilenleri.

Ama çok fazla var... ve benden sadece bir tane var.

En İyisi İçin Kırk Altı.

Tekrar tuvalete girdiğimde, sanki haftalar geçmiş gibi hissediyorum. Kapıyı neredeyse tamamen kapatıyorum, daha önce yaptığım gibi aynı aralık bırakıyorum ve lavaboya gidip doğum sırasında giydiğim kıyafetleri ıslatıyorum. Altın soylu Julion, o güzel kıyafetlerinin nereye gittiğini bilseydi, hiç şüphesiz onları eyer çantalarında saklardı.

Sonra büyük havuza yöneldim. Oturmayı planladığım suya elimi daldırdım, suyun soğuk olduğunu fark ettim ve alttaki tıpayı çektim.

Yorgunluk çökerken, hırıltılı sesler sessizliği bozuyor ve beni başka bir koşuya başlamaya motive eden tek şey enfeksiyon kapma endişesi. Soyunmadan önce yatak odasına bir göz atıyorum. Merc, pencere kenarındaki koltuğunda, bana sırtını dönmüş, bacakları bükülmüş, botları yine nişin duvarına dayalı bir şekilde oturuyor. Ancak çantası yanında yerde ve silahlarının çoğu da onunla birlikte, ölümcül metal nesnelerin kümesi, sapları ona dönük şekilde dizilmiş.

Dirsekleri dizlerinin üzerinde, elleri ise önünde açık. Parmaklarını açıp kapatıyor, sonra da avuç içlerine bakıyor.

Acaba kundaklanmış çocuğu hatırlıyor mu ve birlikte yaşadığımız deneyim hakkında konuşmak istiyorum. Daha önceki tüm tehlikeli kurtarma girişimlerim ve kıl payı atlattığım olaylar hakkında kimseyle konuşacak halim yoktu.

Sanki Mare'den başka kimsem varmış gibi?

Ve onunla sadece bir yıl birlikteydim.

Odaya döndüğümüzden beri Merc tek kelime etmedi ve kesinlikle sohbet etmek istiyor gibi görünmüyor.

Onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakıp geri çekilip soyunuyorum. Etek kendi kendine dikiliyor, kırmızı bir koni şeklini alıyor ve kapüşonlu ceket, sanki özellikle bunun için tasarlanmış gibi, o sivri ucun üzerine oturuyor.

"Tuhaf ama oldukça kullanışlı..."

Lavaboya geri dönüp sabunu açtım ve küvetin su seviyesi çok yüksek olmasa da içine girip oturdum. Yukarıdan akan su ılıktı ve tüm ağrılarıma ve tahrişlerime merhem gibiydi - ve bunların sayısı oldukça fazlaydı. Oluşturduğum havuza batarken, yukarıdan yağan yağmurun parmak

uçlarım gibi üzerime damlamasına izin verdim. Rahatladıka göz kapaklarım yavaşça kapandı ve sabunu burnuma götürdüm.

n kolumdaki sıkışma hissi, yarayı henüz tekrar amadığımı hatırlatıyor.

Bu acı, iyi bir haber olamayacak kadar büyük.

İşleri uzatmanın daha çok acı vereceğini bildiğim için, hızlıca geri alıyorum. Loş havada pek bir şey göremiyorum ama zonklamadan anlıyorum ki yara, ayrıldığım zamankinden bile daha kötü.

"Sabun işte bunun için var," diye yüksek sesle söylüyorum.

Avularımdaki sabunu ovarken, köpükler akmaya başladı ve yarama ilk değdiğinde içimden bir küfrettim. O pençe kesinlikle temiz değildi ve umarım açıkta kalan etim, enfeksiyonun yanı sıra bir tür hastalığın da üreme alanı olmaz.

İkincisi zaten yeterince kötü.

Üç kez temizledikten sonra, o hassas bölgeye daha fazla ilgi gösterilmesine dayanamıyorum—ve vücudumun diğer yerlerindeki çizik ve pürüzleri de hesaba katarsak, sabunu tüm vücudumda, hatta saçlarımda bile gezdiriyorum. Bir noktada durup gideri açmak zorunda kalıyorum çünkü su seviyesi çok yükseliyor ve durulama zamanı geldiğinde, her şeyi tamamen fişten çekip ayağa kalkıyorum.

Başımı geriye doğru eğip ılık suyun akışına bakarken, dışarıdaki yağmuru düşünüyorum. Çatıda, gökyüzünden düşenleri toplayan bir su deposu olmalı.

Bu karakolun eleştirilebilecek yönleri ne olursa olsun, banyo olanakları konusunda hiçbir kusur bulunamaz.

Musluğu kapatıp küvetten çıktığımda, yaranın şiddetli ağrısına rağmen kendimi oldukça din hissediyorum ve o keçe kıyafeti tekrar giymek istemiyorum.

"İşte." Merc'in kalın kolu kapı ile pervaz arasındaki boşluktan uzandı. "Kurulan ve bununla sarın."

Bu, adamın üzerinden çıkardığı yatak arşaflarından biri.

Gğslerime bir elimle tokat attım, diğer elimle de bacaklarımın birleşim yerine gittim. Ama gri ahşap panellerin arasından görebilecek gibi değildi zaten—ve daha da içeri girmedi.

"Ah... teşekkür ederim." Sunduğu şeyi sanki beni ısıracakmış gibi kabul ediyorum. "ok naziksiniiz."

Çarşaf yumuşak ve güzel kokulu; vücudumun ve nemli saçlarımın üzerinden geçirdikten sonra, onu defalarca sarıyorum. Sonra bir parça koparıp ön kolumu sarıyorum. Ondan sonra... olduğum yerde kalıyorum, üzerimdeki her şeye rağmen çıplaklığımın farkındayım.

Ama ben burada uyumaya hiç niyetim yok.

Omuzlarımı dikleştirerek, sanki üzerimde tamamen giyinikmişim gibi kapıyı açıp dışarı adım atıyorum.

Merc, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini aşağıya eğmiş, gözleri kapalı bir şekilde pencere kenarındaki koltuğa geri döndü. Koyu saçları çoktan kurumaya başlamıştı ve ıslak, sıkışık kıyafetlerden kurtulmuş olmanın, temiz ve sıcak olmanın ne kadar büyük bir nimet olduğunu düşündüm. O da aynı şeyi istemez mi? Öte yandan, biz aynı değiliz. Onun içinde bulunduğu hiçbir durum onu asla cesaretini kırmıyor gibi görünüyor.

"Feneri al," diyor bana bakmadan. "Yatağa götür. Sonra da alevi neredeyse tamamen sönene kadar kıs."

"Elbette."

Gidip ışık kaynağını sapından tutarak alıyorum. Geri dönmeden önce, bu sefer kendi kuralına uyduğunu fark ediyorum. Odamıza açılan kapı iyice kilitlenmiş.

Yatakta, çarşafı çıkarırken muhtemelen bozduğu şeyi yeniden düzelttiğini görüyorum.

"İkimiz için de oldukça büyük," dediğimi duyuyorum. "Yatak..."

"Burada iyiyim."

"Elbette."

Yatağa çıkarken yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuştu ve tam başımın yanında duvara çakılmış bir kanca olduğunu fark ettim. Fener kolayca kancaya asıldı ve küçük kolu çevirmeden önce Merc'e son bir bakış attım; ışık, fitilin tepesindeki mavi ve sarı bir lekeye kadar kısıldı.

Işık neredeyse tamamen kaybolmuşken, boşluğu doldurmak için sesler yükseliyor: Yukarıdaki çatıya hâlâ şiddetle yağan yağmuru, panjurlardaki rüzgarın ıslığını ve uzaktan gelen piyano notalarını duyuyorum. Sesler hacim ve sayı bakımından yükselip alçalıyor, ama çok uzaktalar.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum karanlığa doğru, yorganın üzerine uzanırken.

Hiç cevap gelmiyor, uyuyakaldığını varsayıyorum. Sonra Merc boğazını temizliyor.

"Yakında," diyor. "Başka bir işe geçiyorum."

Yan tarafıma kıvrılıp sırtımı ona döndüm ve kendime bunun sebebinin uyurken hep kapıya dönük olmam olduğunu söyledim. Ama sebep bu değil.

Öncelikle ondan ayrılmam gerekiyor, hem de sadece gururum için değil.

Tek başıma olmaya ne kadar çabuk alışırsam o kadar iyi—

"Hiçbir ücret istemiyorum." Sesi kulaklarıma ulaştı. "Sizi buraya getirdiğim için."

Gözlerimi kapatıp kendi bedenime büzülüyorum. Dere kenarında beni öpen adama ne oldu acaba? "Para bile mi yok?"

"Beni hiçbir zaman para motive etmedi."

"Paralı asker olmanın amacı bu değil mi zaten?" Cevap vermeyince kendimi kaba hissediyorum. "Peki, anlaştık demek ki."

Aramızdaki sessizlik üzerime bir ağırlık gibi çöküyor ve ciğerlerim yanıyor. Ondan sakladığı şeyleri bana anlatmasını istemek istiyorum. Biliyorum ki oradalar; benim sırlarım varsa, onun da vardır. Ama daha önce yemeğimizi almak için aşağı indiğinde bir şeyler daha değişti, ne olduğunu asla bilemeyeceğimden şüpheliyim.

Ve sonra bebek geldi.

Belki de böyle olması en iyisi.

Acı vermesi çok kötü.

Kırk Yedi: Işıltılı Bir Rüya.

Sorrel! Uyan artık!

Bir girdabın içindeyim, bedenim acı veren, şiddetli, girdap gibi bir akıntı tarafından kırbaçlanıyor. Ama erkek sesi acil ve yakınımda, hiçbir şey göremediğim için yönümü bulmak için onu kullanıyorum. Kum. Ağzımda kum tadı hissediyorum ve nefes nefese kalırken kum tanelerinin boğazımdan aşağı indiğini hissediyorum. Ardından gelen öksürük nöbeti—

Yatakta birden doğruldum ve bir anda altımdaki şilte eğildi, omuzlarıma ağır bir kol dolandı. Korkudan nefes nefese kalmışken... sedir ağacı kokusu aldım. İşte o zaman her şey yerli yerine oturdu.

Paralı asker. Konaklama odası. Karakol.

"Bu sadece bir rüya—şşş, kadın." Beni kucağına çekiyor. "Hepsi bu. Sadece bir rüya..."

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve daha çok farkındayım, ama pek bir şey değişmiyor. Hala kumla çevriliyim ve nereden geldiğini anlayamıyorum. Pürüzlü, aşındırıcı madde cildimde ve saçımda da var, ince parçacıklar halinde—

Denge Noktası. Bir şekilde, Denge Noktası beni bulmaya geldi.

Titrerken, büyük bir el sırtımı kavradı. "Sorrel, sakın ol, sadece bir rüyaydı."

Merc'in sesi yatıştırıcı, ama ne dediğini hiç anlamıyorum. Bu yüzden anlam kazanana kadar heceleri tekrar tekrar söylüyorum: "Bir... rüya. Bir rüyaydı. Bir rüya—"

"Doğru. Oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıp duruyorsun."

Gözlerim sonuna kadar açık olsa da, çözemediğim bulanık görüntüler beni alaya alıyor; turuncu bir şimşek çakması gölgelerin çoğunu bir anlığına dağıtıyor. Kabus bilinçli erişimimin hemen dışında, dehşeti kavrayamıyorum, yine de bedenimde, kaygı şokları ve hızlı bir kalp atışıyla varlığını sürdürüyor.

Merc'in içinde bulunduğum durumdan çıkış yolum olduğunu fark ederek ona doğru döndüm ve paltosuna uzandım. Derinin kıvrımları sıcak ve yumuşaktı, ellerimi onların içine kıvırdım.

"Sorun yok." Başımın arkasını avuçlarının içine alıp beni göğsüne doğru çekiyor. "Ben yanıdayım."

Karanlık o kadar yoğun ve yağmurun sesi o kadar yüksek ki, bu fiziksel temas olmasaydı, eminim ki geceye, fırtınaya doğru sürüklenip bir daha asla geri dönmeyecektim. Bunun yerine, Merc'in kokusu, yanaklarımdaki saçlarının hissi ve beni tutuş şekli beni demirliyor.

Bir şeyler mırıldanıyor, göğsündeki uğultu bana da geçiyor, çenesinin şakağıma değmesi bir öpücük kadar samimi. Bir sonraki an, paltosundan elimi çekip ellerimi içeri sokuyorum. Kaburgalarını ve gövdesini saran kasları hissediyorum ve at üzerindeyken görülmemek için eğilmek zorunda kaldığım anları hatırlıyorum.

Biraz geri çekiliyor ama ben onu takip ediyorum ve tekrar denediğinde de yanından ayrılmıyorum.

“Kuzukulağı...” Sesi kararlı, bir çizgi gibi.

Başka çarem yok, bırakmak zorundayım—ve kollarımı geri çekerken elim, kas olmayan, kemik olmayan, bacağı ya da kolu olmayan bir şeye dokunuyor...

Ama uzun ve zorlu.

Nefes alışması keskin ve ani bir şekilde geriye doğru irkildi.

Yatağından kalkmıyor.

"Ne istediğini biliyorum," diye fısıldıyorum, olduğum yerde kalıp bedenimi onun bedenine yaslıyorum.

“Hayır, öyle değil.” Eli saçlarıma dokunuyor, parmak uçları beyaz dalgalarda bir süre oyalandıktan sonra omzuma iniyor. “Aslında değil.”

“Öyleyse git,” diye karşılık verdim usulca. “Pencere kenarındaki koltuğa geri dön ya da şu kapıdan çık.”

Ama yapmayacak. Daha önce onun için bir şeylerin değiştiğinden emin olduğum gibi, hiçbir şeyin değişmediğinden de eminim; en azından bu karanlıkta, bu yatakta. Bu anda.

İstemese de beni istiyor.

"Kuzukulağı."

Şimdi isminin ardında bir yalvarış var ama onun sıkıntılarından kurtulmasına yardım etmeye niyetim yok. Bu onun yolculuğu ve neyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum. Bir kadına karşı bir saygı duymaya başlaması, sadece birlikte olmak istediği bir kadınla tamamen farklı bir durum.

Benim açımdan, onu istiyorum. Ve beni terk etmesinin sonuçları ne kadar yıkıcı olursa olsun, şu anda umurumda değil.

"Kuzukulağı."

İşte orada, onun derin, alçak ses tonunun içinden sızan cinsel arzu var.

Elimi daha önce geçtiğim yere geri götürüyorum ve uyarılmasının hatlarını hissettiğimde, inleyerek bana doğru kıvrılıyor, kalçaları öne doğru itiliyor. Hemen dokunuşumla bir ritim yakalıyor, pelvisi geri çekiliyor ama tekrar öne geliyor, parmaklarımı genişçe açsam bile uzunluğu elim için çok fazla geliyor.

Dudaklarım boynuna sokularak boğazının yan tarafındaki atan nabza dokunuyor. Onun öz denetimini sınıdığımın farkındayım, ama kararımı verdim. O da kendi kararını vermeli—

Merc bir sonraki nefeste üzerime çıktı ve dudaklarımdaki dokunuşu hiç de nazik değildi. Ağırlığı beni aşağı doğru iterken, bacaklarımı araladım ki aralarına girebilsin—ve girdi. Aramızdaki çarşafa bastıran sert sırtını hissettim, içimdeki özü arıyordu.

Şimdi üzerimde, sanki zaten vücudumun içindeymiş gibi itişler yapıyor ve dili ağzıma girerken, aşağıda bir penetrasyon düşüncesiyle inliyorum. Orada bir sıcaklık toplanıyor ve tüm vücuduma yayılıyor, beni sıvılaştırıyor

Dudaklarımdan ayrılıyor ve o doğrulunca birden rahat bir nefes alabiliyorum. İstedğim bu değil. Çaresiz, beceriksiz ellerim onu geri getirmek için uzanıyor.

Sanki tutkumuz fırtınayı çağırmış gibi, şimşekler çift çakarak turuncu bir ışık hüzmeleriyle kapalı panjurları delip onu aydınlattı. Deri üst giysisini çıkarırken göğsü genişledi. Ardından gök gürlemesiyle birlikte altındaki metal zırhı da çıkardı ve ağır metal parçalar yere düştüğünde bir gürültü koptu.

Bir sonraki saldırı gerçekleşirken Merc bana doğru geri geliyor ve turuncu alev gece yarısı saçlarında ve sert yüz hatlarında dans ediyor. Üzerime uzanmıyor, yan tarafına yaslanıyor, elleri etrafımı saran çarşafın üst kısmına gidiyor, parmak uçları derme çatma korsenin ve dokunuşunu bekleyen tenimin üzerinde geziniyor.

Kollarımı yukarı doğru uzatırken, yaramdan kaynaklanan hafif bir sızı hissediyorum, ama bunu görmezden gelmek çok kolay. Yatak başlığı tahta çitalardan yapılmış ve ben de omurgamı bükerek ona alacağı şeyi, sahip olması gerekeni sunarken onlara tutunuyorum. Bu gecede yalnızız, sadece yanımızda kimse olmadığı için değil, aynı zamanda dünyevi zaman

izgisinin dışında olduğumuz hissinden dolayı da. Uyanık olsak bile, karşılıklı bir rüyanın içinde dönüyoruz... fantezi, gün ışığının büyütemediği ve karanlığın pervasızca hasat ettiği bir gölge gerçekliğine dönüşüyor.

Parmakları arşafın kıvrımının altına giriyor ve sıkılığı gevşettiğini hissediyorum. Beni örten şey eriyip gidiyor, şimşek tekrar çakarken göğüslerim onun a gözlerine maruz kalıyor. Turuncu bir ışık parlamasıyla, başının bana doğru eğildiğini görüyorum ve sonra dudaklarının meme ucumda olduğunu hissediyorum. ığlık atarken, gök gürültüsü dudaklarımdan dökülen adının sesini yutuyor.

Ne yapacağını biliyor.

Saçları etrafıma dökölüyor, örgülerinin uçlarındaki boncuklar köprücük kemiklerime yumuşak ve serin bir şekilde değiyor; ağzı yapışıp emiyor, sonra kılıç gibi keskin eli vücuduma uzanıyor, omzumdan aşağı inip diğer göğsüme ulaşıyor. Beni bir enstrüman gibi kullanıyor, nasırlı avucu belime, kalçama doğru iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıp beni kavrayıp okşuyor.

Hilal şeklindeki ay, ne yapacağını çok iyi biliyor...

Yatak başlığını bırakıp saçlarına daldım ve onu sertçe kendime çektim. Sanırım kıkırdadı, emin değilim.

Gök gürlemesi yeniden geliyor.

Merc'in sırtı şimdi bacaklarımla arasında yatıyor ve ben kendimi ona sürtüyorum, içimdeki açlık giderek artıyor—şimşekler yeniden çakıyor ve onu görüyorum, bana yaptıklarını hissediyorum—yalamayı, okşamayı, çekmeyi. Ve başparmağı, diğer tarafta, diğer tarafımın üzerinde ileri geri hareket ediyor—

El göğsümden ayrılıyor.

Ağırlılığını bir kez daha başka yöne kaydırıyor ve ben itiraz etmeye başlıyorum—ama sonra avucu belimin kıvrımından aşağı, kalçamın şişkinliğine doğru kayıyor. şimdi uyluğumun dış tarafında.

Merc, özenle öptüğü uç kısmını bırakıp tekrar dudaklarıma dönüyor...

Eliyle bacağımın iç kısmına dokunurken.

Yavaşça. Yavaşça... yumuşak derinin üzerinde yukarı doğru ilerliyor...

Ve onun için ıslak olan, daha da yumuşak eti bulur.

Avucunun içime dokunuyor, avucunun topuğu içime doğru bastırıyor ve parmakları yokluyor ama içeri girmiyor. Bir an için mantıklı tarafım ayrılıyor ve hazırlıklı olmamı söylüyor. Sallae Mae'nin yeni kızlarla ilk deneyimin acı verici olabileceği hakkında konuştuğunu duymuştum. Keşke

daha hazırlıklı olsaydım. Keşke bana bunu nasıl yapacağımı, ona dokunduğumda onun için de nasıl iyi olacağını anlatabilecek kız kardeşlerim olsaydı.

Şimşek daha da çakıyor ve tavanın hatlarını kısa bir an için karanlıktan çıkarıyor. Gök gürlemesinden önceki sessizlikte, Gauntlet'teki kapıların ardındaki kadınlara, buradaki merdivenlerin başındaki kapıların ardındaki kadınlara benzediğimin farkındayım. Nefes nefese kalmış ve hafif inilti çıkarıyorum. Tekrar inliyorum—

“Benim için geleceksin,” diyor ağzıma doğru. Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. “Sorrel...”

Adımı hırslayarak söyleme biçimiyle ve aşağıda beni okşamaya başlama şekliyle emri veriyor; sürtünme, şimşek gibi içime işliyor, vücudumun kalbine katlanıp tekrar katlanan bir elektrik yükü getiriyor.

Dışarıda fırtına korkunç bir şiddete ulaşıyor, yağmur daha da sert yağıyor, rüzgar ise sanki bütün kasabayı yerle bir etmeye çalışıyormuş gibi pansiyona pençeleriyle vuruyor.

İçimde şimşek oluyorum. İçimde uyandırdığı şey serbest kalıyor, o büyük güç açığa çıkıyor ki, beni öyle büyük bir zevkle paramparça ediyor ki—

Birdenbire oda yıldızlarla aydınlandı.

Mantıklı olmasa da, beyaz kıvılcımlar tavandan dört köşeye doğru akıyor, kirişler boyunca sekip yere düşüyor. Elbette, bunların hepsi benim hayal gücümde oluyor—

Hayır, öyle değil.

Merc'in başı aniden yukarı kalkar ve güzel gösteri parıldarken, geniş siyah beyaz gözleriyle etrafına bakar; bize gelen bir galaksi gibidir bu— ancak berrak bir gece gökyüzünün aksine, her neyse o sonsuza dek sürmez. Vücudumdaki hisler solmaya başlarken, ışık gösterisi de aynı şekilde sönmeye başlar, serbest bırakılan her şey söner ve sonunda karanlık bizi tekrar yutar ve bir boşlukta süzülürüz.

Sadece birbirlerine bağlılar.

Ve fırtına.

Kırk Sekiz: Ayrılış ve Çağrı.

Bir sonraki uyanışında yalnızdım ve gün ışığı vardı.

Yağmur hâlâ yağıyor olsa da, pencere panjurlarındaki çatlaklardan odaya sızan yalnız, gri bir şafak ışığı, boş pencere kenarının, ilk başta fenerin bulunduğu masanın ve üzerinde yattığım yatağın hatlarını belirginleştiriyor.

Saçlarımı yüzümden çekerek kendime baktım. Üzerime örtüler çekilmişti ve altında bedenim tekrar çarşafa sarılmıştı.

Gözlerim tekrar pencere kenarındaki koltuğa döndü—ama sanki Merc orada olabilir ve ben onu kaçırmış olabilirim? Sırt çantası ve silahları da yoktu.

Kader, beni terk etti.

Ellerimi yüzüme götürerek, önceki gece olanları hatırlamaya çalışıyorum. Pek ilerleyemiyorum ve çabucak pes ediyorum—ve kollarımı indirirken tavana bakıyorum ve karanlıkta bana yaptıklarının hepsinin bir rüya olup olmadığını merak ediyorum.

Güzel, imkansız bir rüya.

Gerçek olsun ya da olmasın, Merc, olduğu gibi bir yabancı olarak, isimsiz ve sessizce ayrıldı. Gidişi bana, Gauntlet'ın kapısından ilk girdiği anı hatırlatıyor. Herkes yaptığı işi bırakıp ona bakakalmıştı—tıpkı dün gece aşağıda olduğu gibi. O, dikkat çeken türden bir adam ve şimdi hangi odaya girdiğini kimin izlediğini merak etmeden edemiyorum. Özellikle bu yağmurda nereye gidiyor?

Burada değil. Bildiğim tek şey bu ve muhtemelen de hayatım boyunca bileceğim tek şey bu.

Bütün vücudumu saran keskin bir acıyla, suçlu sadece benim. Bunun geleceğini en başından beri biliyordum ve dün gece durumu daha da kötüleştirdim. Yine de, yağmur yağarsa onunla daha fazla zaman geçirebileceğimi umuyordum. Ama sanki herhangi bir fırtına onu durduracak kadar güçlüymüş gibi?

Oda tamamen karanlık olmasa da, kendimi daha az yalnız hissetmek için aydınlığa özlem duyuyorum. Askıda asılı duran feneri almak için uzanıp, kolunu bulmak için el yordamıyla arıyorum—

Çok garip bir şey oluyor.

Fitilin üzerindeki minik ışık, yağlı kumaşı kaldırmak için kola uzanmadan önce birden parlıyor. Ve sonra elimi çekmeye kalktığımda? Alev kendiliğinden tekrar sönüyor.

Kaşlarımı çatarak tekrar deniyorum, parmak uçlarımı ileri doğru hareket ettiriyorum ve aynı şey oluyor. Lambanın buğulu camına yaklaştıkça alev onlara doğru yükseliyor ve elimi hareket ettirdiğimde parıltı da onu takip ediyor, küçük damla şeklindeki alev sanki uzanıyormuş gibi eğiliyor—

Yer döşemelerinin gıcirtısı başımı tuvalete çevirmeme neden oldu.

Kalbim gümbür gümbür atarken, alışkanlık gereği belime uzandım, çünkü küçük bıçak eskiden orada kılıfında duruyordu.

Merc dışarı çıkıyor. Saçları ıslak ama tamamen giyinmiş, zırhını giymiş, silahları da üzerinde; ve her zamanki gibi etkileyici ve erkeksi. Benim için şimdi daha da öyle.

Duraksadı ve kendine baktı. "Ne?"

Ayakta bile değilken, hain bir rahatlama beni yere sermekle tehdit ediyor. Sonra fark ediyorum ki bana bir şey sormuş. "Ben... ah, özür dilerim?"

"Neye bakıyorsun? Bir şeyim açıkta mı kaldı?"

Bu sorunun saçmalığı beni duraksatıyor—sanki pantolonunun ters giyildiğinden endişeleniyor gibi? Ve bir yanıt beklerken kaşları kalkıyor ve başı yana doğru eğiliyor.

"Geceleyin aklını mı kaçırdın?"

"Evet, yaptım," diye fısıldadım kendi kendime. Sonra daha yüksek sesle, "Hiçbir şey yerinden oynamadı, hayır. Sadece hala burada olmana şaşırdım," dedim.

"Bu fırtınada başka nerede olabilirdim ki?" Kapıya doğru yöneldi. "Her neyse, birkaç saat içinde döneceğim. Sen dinlen."

"Yorgun değilim—"

"O zaman burada kalacaksın çünkü aptal değilsin ve bunun en güvenli şey olduğunu biliyorsun." Vücudunu hızla çevirerek bana baktı. "Gerçekten seni terk edeceğimi mi sandın? Veda etmeden."

Boğazımı temizledim. "Hayır, kesinlikle değil—"

"Sana haber vermeden gitmeyeceğim." Ağır metal sürgü mekanizmasına vuruyor. "Kendini nasıl kilitleyeceksin ki?"

Sanki tek dikkate alınması gereken şey buymuş gibi. "Şey... teşekkür ederim."

Gözlerimiz buluşuyor ve ondan bir tür... herhangi bir şey duymak için nefesimi tutuyorum. Hayır, bu bir yalan. Belirli bir şey istiyorum, aramızda olanların onun da aklında tutacağı türden nadir bir şey olduğuna dair bir açıklama. Hiçbir şey söylemediğinde, bakışlarını vücuduma indirerek veya o anlamlı yarım gülümsemesini göstererek mecazi anlamda elini açmanın tam zamanı olduğunu düşünüyorum. Ya da... bir şey, herhangi bir şey—

Merc mandalı geri çekip tekrar vuruyor. "Bunun fırlatıldığını duyana kadar buradan ayrılmam."

Göz açıp kapayıncaya kadar dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Sadece onun karşı tarafta beni beklediği düşüncesi bile beni hareket ettiriyor ve bacaklarımı yere indiriyorum—

Kapı tekrar açılıyor ve adam bir tepsi yemek getiriyor. "Bunu sizin için getirdi. Mutfaktan—"

"Şarkı söyleyen hizmetçi mi?" Çarşafının üzerimde sarılı kalmasına dikkat ediyorum. "Orada mı?"

"Hayır, aceleyle gitti." Merc yemeği masaya koydu. "Ama bana bunların hepsini test ettiğini ve güvenli olduğunu söylememi istedi."

Aynı ekmek, özenle küçük parçalara ayrılmış, aynı ferahlatıcı içecek— ama iki büyük bardak var ve her şeyden hem ona hem de bana yetecek kadar.

"Burada senin için de birkaç tane var," diye belirtiyorum.

"Aç değilim. Hem zaten ben daha çok et yiyen biriyim." Gözleri odanın içinde gezindi, sonra sanki çatıya düşen yağmurun sesinden ne kadar yağdığını ölçmeye çalışıyormuş gibi tavana dikildi. Sonunda kapı mandalına başıyla işaret etti. "Unutma."

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldanıyorum kapı bir kez daha kapanırken.

Orada durup ondan gelecek başka bir teslimatı bekliyorum. İkinci bir tepsi yiyecek ve içecek. Çalınmış bir midilli.

Hiç bir şey.

Mandalın yanına gidip yerine geri itiyorum. "Şimdi mutlu musun?"

Bana cevap vermiyor ama ağır botlarının uzaklaştığını duyuyorum. İçimde biriken öfkeyle ben de odanın etrafında kısa bir tur atıyorum. Sonunda tepsinin önüne geri dönüyorum ve genç hizmetçinin yiyeceklerle

buraya koştuğunu hayal ediyorum; belki de aşçı bayılana ya da başka birinin peşinden gidene kadar beklemişti.

Aç olduğum için değil, bana yemeği getirmek için aldığı riskler yüzünden yemek yiyorum.

En azından ekmeğin tadı hala güzel ve içki de beni iyice uyandırıyor. İkincisinin yan etkisi olarak bir sorun ortaya çıkıyor. Duvarların üzerime kapandığını hissediyorum ve fazladan enerji beni daha da kapana kısılmış hissettiriyor. Ama sonra silindir şapkalı adamı ve onun gibi ya da daha kötüsü olan diğerlerini düşünüyorum. Merc'e ve onun aptal cıvata kuralına ne kadar karşı çıkmak istesem de, haklı, burası tehlikeli bir yer—

Tak tak.

“şimdi ne olacak?” Kapiya dik dik bakıyorum. “Bir şey mi unuttunuz —”

“Sorrel?” Merc’in sesi olmayan bir erkek sesi beni anında dikkatimi çekti. “Sorrel, sen—”

Düşünmeden cıvatayı söktüm ve panelleri hızla açtım. Yeni baba Ronl, koridorda kahverengi keçeli takım elbisesiyle duruyordu, gözlüklerinin ardındaki gözleri omzunun üzerinden sürekli hareket ediyordu, sanki takip edildiğinden endişeleniyordu. Bana tekrar odaklandığında yüzü kızardı ve gri parke zemine baktı.

Ah, ardında bırakacakları konusunda hiç endişeli değil. Elbette benim yakınımnda yakalanmak istemez.

Ayrılırken bize gösterdiği sıcaklık ve misafirperverlik, duygularına yenik düşmesinden kaynaklanıyordu. Ama şimdi aklı başına geldi -hepsi de gelir zaten.

Örtüyü daha yukarı çekiyorum. "Sorun ne?"

"Lena," diyor aceleyle. "Sana ihtiyacı var."

Kırk Dokuzuncu Kız Kardeş.

Yağmur altında ikinci kez bitki dükkanına giderken, yine kırmızı keçe kıyafetimi giydim ve Ronl'u korumak için kapüşonunu taktım. O önden gidiyor ve tek söyleyebileceğim şey, en azından gri gökyüzünden gelenlerin artık yatay olmadığı ve turuncu şimşeklerin çoğunun durduğu. Bu kadar uzun süren bir fırtına hiç görmemiştim ve bunu ifade etmek zorunda hissediyorum, ancak yağın su ve yön seçemeyen rüzgar arasında, Lena'nın kocasıyla aramda hiçbir konuşma yok. Zaten o da konuşma arayışında değil.

Ancak her yer çamur içinde. Hem de çok fazla çamur.

Keçe ayakkabılar güzel olurdu. Ya da belki bir kayak.

Uzun bir yürüyüşün ardından dükkana vardığımızda, Ronl önden atlayıp büyük bir anahtarla kapıyı açtı.

"O, şurada mı?"

"O şurada..."

Sanki yatak odasından başka bir yerde olmak istermiş gibi.

Koridorda hızla ilerlerken, tezgahın ve kasanın etrafından dolanıp durdum ve açık kapıya doğru giderken mutfaktan hiçbir şey göremedim.

Yatağı görünce o kadar hızlı durdum ki, tökezleyip neredeyse yüzüstü yere düşüyordum. Gri tahta kaplı odanın karşısında, başucu tahtasına yaslanmış oturan Lena, bebeğini göğsüne yaslamış gülümsüyordu. Ronl'un sevgili karısının saçları yeni örülmüş ve temiz beyaz bir elbise giymişti. Aynı şekilde, yatak örtüleri de değiştirilmişti ve havayı phosies ve trill kokusuyla tatlandırarak dumanı tüten bir tütsü kabı vardı.

"Kız kardeşim—" Sözümü kesiyorum, haddimi hatırlayarak.

Bir önceki gece paylaştığımız her şeye rağmen, gün ışığında birbirimize yabancı olduğumuzu, bizi birbirimize bağlayan tek şeyin içimdeki yalnızlık olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Lena titrek elini bana uzattı. "Gel, dünyaya nelerin gelmesine yardım ettiğini gör."

Bir an için doğru duyup duymadığımdan emin değilim ve Ronl'un arkamdan geldiğinin de belirsiz bir şekilde farkındayım. Ama sonra Lena kocasına ıslıl ıslıl bir gülümseme gönderiyor ve kundaklanmış bebeği bana uzatıyor.

"Gel, gör."

Daha önce hiç yaşamadığım bir sıcaklık ve dostluk duygusu beni sarıyor, hepsi ondan geliyor. Bunun üzerine, sanki bulutların üzerindeymişim gibi yatağa doğru gidiyorum ve Lena yanındaki yatağa vurunca oturuyorum.

Sonrasında kendimi onun kıymetli çocuğunu kucağımda tutarken buldum.

Küçük kızın gözlerinden kaçınmak zorunda olmaktan nefret ediyorum, çünkü bana bakan yüz o kadar mükemmel ki, her bir özelliğini not almak istiyorum. Şu an ise, minik ağzına, düğme gibi çenesine, tombul koyu yanaklarına ve ince, koyu buklelerine takılıp kalıyorum.

Bu kıymetli hediyein sonsuza dek yaşayacağına inanmak istiyorum. Bu yüzden onun bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamıyorum.

“Ah, Lena.” Gözlerimi yeni annenin başının hemen üstündeki, koyu renk saçlarının sıkı örgülerine dikerek şöyle bir baktım. “Çok güzel.”

“Adı Gloriana, annemin adını taşıyor.” Lena’nın sesi titriyor. “Onu daha bir yıl önce kaybettim.”

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. “Çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim. Annemin anısını, kızımı bizim gibi bir şifacı olarak yetiştirerek yaşatacağım.”

“Anneniz de onlardan biri miydi?”

“Hayır, tıpkı sen ve ben gibi. Biz şifacıyız.”

Çok hareketsiz kalıyorum. Sanırım bu kelime uygun, ama ne olduğumu hiç bilmediğimi de söyleyebilirim. Odaklanarak, yakındaki masada duran acı madde dolu kaseye göz atıyorum. O da değişmiş, suyu berraklaşmış, artık kanlı değil.

“Ronl, beni görmen gerektiğini söyledi?” Yatak elbisesinin göğüs kısmındaki dikişlere bakıyorum. “Zorlanıyor musun?”

Lena başını salladı. “Bana ders veren ustamın yapacağı şeyi yaptın. Ben de aynı şekilde kendime yardım ederdim ama gücüm yetmedi.” Uzandı ve dizime dokundu. “Sana ne kadar teşekkür etsem az. Eğer o zaman dükkana gelmeseydin...”

“Kaderdi.” İşaret parmağımla çocuğun tombul yanağını okşadım. “Ve bazen yabancıları birbirine bağlayan görünmez ipler nazik olabiliyor.”

Lena’nın gülümsemesi ışıltı ışıltı. “Evet.”

Sonra ciddileşiyor: “Ama dükkana kendi nedeninle geldin ve Ronl bana istediğin üç şeyi söyledi. Onlara farklı isimler verdin ama ne için

olduklarını biliyorum; ikisini benim için kullandın. Kim incindi, sen mi yoksa kocan mı?"

"Kocam mı? Ah, o benim değil..." Yüzüm kızarıırken derin bir nefes aldım ve koluma işaret ettim. "Ben... sıyrıklar aldım. Ve bazı şeylerin tedavi edilmesi gerektiğini biliyorum. Ama Ronl bana sabun verdi ve onu iyi bir şekilde kullandım."

Bunu, bu sabah yaptığım herhangi bir muayeneden ziyade, ona duyduğum minnettarlıktan dolayı söylüyorum. Ayrılmadan önce ambalajın altına bakmaya vaktim olmamıştı.

"Bir göz atmama izin verir misiniz?"

Gözlerimi kırıyorum. Birkaç kez. Yıllardır başkalarını tedavi etmeme rağmen, hiç kimse benim halimi sormadı, hele hele bununla ilgili bir şey yapacak kadar önemsemedi.

"Ronl?" Lena, kocası kapıda yeniden belirince gülümsedi. "Lütfen kızınızı yanınıza alır mısınız?"

Şifacının kocası işe hazır ve istekli, seve seve gelip tayini kabul ediyor. Bebekle açıkça büyülenmiş durumda ve ben onun sıcaklığını, nalbantın sözde "kızıl cinsiyetin" çocuklarına olan ilgisizliğiyle karşılaştırıyorum.

Çıkarken kapıyı neredeyse tamamen kapatıyor ve işte o zaman Lena'nın tüm dikkatini üzerimde hissediyorum. Bana bakışındaki o sabit, berrak bakış, kelimelerle yapılacak herhangi bir açıklamadan daha çok, doğumu yeterince iyi atlattığını gösteriyor. Bu noktadan itibaren kendi bakımını yönlendirecek kadar gücü var; görünüşe göre benimkini de yönlendirecek kadar güçlü.

Yatağında biraz daha dik oturuyor. "Neren ağrıyor?"

Derin bir nefes alarak keçe ceketin düğmelerini açtım ve dış katmanımı çıkarırken yüzümü buruşturduğumu gizleyemedim.

"Öyleyse ön kolunuz mu?"

Başımı sallayıp iç gömleğimin kolunu yukarı çektim. Dikkatlice, dün gece banyo yaptıktan sonra sardığım çarşafı açmaya başladım ve yarıda durmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapatıp acıyı azaltmaya çalıştım ki devam edebileyim; yanımda duran bu kadının fiziksel acı hakkında benden çok daha fazla şey bildiğinin farkındaydım.

Bu, ağır işlerle kıyaslandığında hiçbir şey. Biraz daha dayanıklı olmam gerek—

"Acele etme," diyor usulca.

Yine mi başımı sallıyorum? Bilmiyorum. Ama ambalajı açmaya devam ederken bildiğim şey, bunun çok kötü bir işaret olduğu. Ve şimdiden sıcağı hissedebiliyorum.

Lena, bağ nihayet çözülünce nefesini tuttu ve ben de koluma bakmaktan kaçınmak için yatak odasının etrafına göz gezdirdim.

"Bunu nasıl başardın?" diye soruyor.

"Ben... ah, düştüm."

"Ne zaman."

"Dün."

Yaraya şöyle bir göz atmaya cesaret ettiğimde, içimden küfretmekten başka bir şey yapamadım. Şişlik, yaranın etrafındaki dış halkayı bir vadi haline getirmişti ve Kayıp Ruhlar Gölü gibi, aradaki et kötü haberdirdi: Bir enfeksiyon sadece yerleşmekle kalmamış, yayılmıştı; kızarıklık artık lokalize değil, uzuvun alt kısmının uzunluğu ve çevresi boyunca uzanıyordu.

Lena'nın sesi son derece netleşti. "Bunu doğru şekilde ele alabilmem için bana karşı dürüst olmalısınız. Bu nasıl oldu?"

Yorgunluktan ne fark eder ki diye düşünüyorum. Buradan bir sürü gezgin geçiyor, neden kimliğim ortaya çıkarılsın ki? Ya bir şekilde ortaya çıkarsa ve bu haber kuzeye ve doğuya yayılırsa, köyümün beni bulmak için kaynakları olur mu gerçekten?

Julion bunu yapabiliirdi gerçi. Eğer benden istediği hizmeti zorla elde etmeye karar verirse.

Yine de ona olanları anlatıyorum.

"Dün Kayıp Ruhlar Gölü'nü geçtik." Omuz silkdim, sanki bunun herhangi bir etkisi olacakmış gibi umursamaz davranmaya çalıştım. "Gökyüzünden büyük, siyah bir yırtıcı kuş geldi ve bize saldırdı—"

Lena'nın çıkardığı nefes kesme sesi o kadar yüksek ki Ronl odaya geri giriyor. "İyi misin—"

"Bir gökyüzü avcısı mı?" diye dişlerini sıkarak sordu. "Bir gökyüzü avcısının saldırısından sağ kurtuldun mu?"

Ronl bebeği kendine daha da yaklaştırıp kulağını kapatıyor, sanki çocuk ne dediğimizi anlayabiliyormuş gibi. "Gökyüzünden bir takipçi mi? Böyle bir şeyden kimse sağ çıkamaz—şükürler olsun ki kocan yanıdaydı—"

"Hayır, hayır. O aslında kocam değil. Ve aslında, kuşu ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım." Dikkatlice yaraya odaklanıyorum.

“Kılıcıyla kuşla mücadele ediyordu, ama sonra kendini yerde buldu. Ben de kuşu beni kovalamaya zorladım—”

"Sen ne yaptın ki—"

“Ne dedin—”

Tekrar omuz silktim. "Işık parlamalarını seviyorlar, bu yüzden bıçağımı başımın üzerinde tuttum ve atımızı mahmuzladım. Kuş—sanırım gökyüzü avcısıydı—peşimden geldi."

Ortamda gergin bir sessizlik var ve belki de yalan söylediğimi düşünüyorlardır diye onlara şöyle bir bakıyorum. Ama hayır. Tamamen şaşkına dönmüş görünüyorlar.

"Nasıl kaçmayı başardın?" diye sordu Lena nefes nefese.

"Onu bir kayaya çarptırdım."

Ronl bebeğini kalbine o kadar sıkıca bastırıyor ki, küçük çocuk tiz bir çığlık atıyor. "Anlamıyorum? Ne yaptın sen...?"

“Bıçağı fırlattım.” Hareketi taklit etmeye çalıştığımda ön kolum acıyla kasılıyor ve kolumu aşağı indirirken yüzümü buruşturuyorum. “Bıçağımı istiyordu. Atı bir kaya grubuna doğru dörtnala sürdüm ve... menzile girdiğimizde bıçağımı kayalara fırlattım. Işık parıltısına saldırdı.” Ve kader, keşke hâlâ o silaha sahip olsaydım, sadece nostalji olsun diye. “Neyse, evet, onu baş aşağı bir kayaya çarptırdım. Ve yaralanmam da tam ondan önce oldu. Pençelerinden biri bana doğru inerken kolumu çizdi.”

Lena kocasına kısa bir bakış attı. Sonra kendini toparlıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. "Bu tür ataklardan birini atlatan birini hiç tanımadım."

“Ben de öyle düşünmüyorum,” diye tekrarlıyor Ronl. “Ve buraya Kayıp Ruhlar Gölü yolundan gelen birçok kişi var. Hatta o bölgede seyahat gruplarının üyelerini yırtıcı kuşlara kaptıran birçok kişiyi tanıyorum.”

Bana gösterdikleri hayranlık alışık olduğum bir şey değil, ama en azından Lena hızla konuyu değiştiriyor. "Böyle bir yara çok tehlikeli. Nekro-yiyici oldukları için hastalık taşıyorlar ve bu ayaklarını ölüleri toplamak için kullanıyorlar."

Bunun üzerine Lena susar, ama bana, kocasına ya da yeni doğmuş bebeğine bakmaz. Gözleri önündeki boşluğa dikilmiş, zihni açıkça çalışıyor.

Konuşması epey zaman alıyor ve konuştuğunda da anlayamadığım bir dilde konuşuyor. Ve "konuşmak" yanlış kelime. Ronl'a emirler yağıdırıyor, o

da başını sallıyor. Sonra kollarını kaldırıyor ve Ronl bebeği uzattığı ellerine veriyor.

Ronl'un nazık bir insan olduğu kanıtlandı, ama kapıya doğru dönerken bu özelliğinden eser yok. Karısının talimatıyla benim için savaşa gidiyor...

"Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum," dedim kısık bir sesle.

"Hayatımı kurtarmama ve bebeğimin hayatta kalmasını sağlamanıza yardım ettiniz. Umarım size bu fani iyiliği karşılık olarak yapmıyorumdur, ama endişeleniyorum." Başını sallıyor. "Bu çok ciddi bir yara ve bunu biliyorsunuz. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Lena, yüzünü buruştursa da aniden biraz daha öne doğru oturdu. Elimi tutarak, "İnsanlar sana iyi davrandığında hep ağlar mısın?" dedi.

"Üzgünüm?"

Elini uzatıp yanağıma dokundu ve parmak uçlarını çevirerek topladığı gözyaşlarını görmemi sağladı.

"İnsanlar sana iyi davrandığında ağlar mısın?"

Gözlerimi siliyorum ve titrememi gizlemeye çalışıyorum. "Bilmiyorum ki."

Avucumu kendi eliyle sıktı. "Artık benim ailemdensin. Sesindeki kelime neydi? 'Kardeşim' sanırım."

Başımı öne eğerek, gözyaşlarımdan birbirine kenetlenmiş ellerimize damlamasını izliyorum.

"Kardeşim," diye tekrarladım sert bir şekilde. "Evet, kelime bu."

Elli Açılan ve Kapanan Kapı.

Pansiyona dönmem epey zaman alıyor ve Ronl beni yağmurda geri götürüyor. İyice tedavi edilmişim, ön kolum temizlenmiş, pansuman yapılmış ve düzgünce yeniden sarılmış; ertesi gün tekrar muayene için gelmem gerektiği konusunda da kesin olarak bilgilendirilmişim. Tüm debridmandan sonra her yerim oldukça ağrıyor ve Lena'nın yaranın derin, kızgın merkezine koyduğu şey canımı yakıyor, ama bana gösterilen ilgi yalnız kalbimi o kadar ısıtıyor ki rahatsızlığı neredeyse hiç fark etmiyorum.

Pansiyonun üç girişinden ilkinde vardığımızda, Ronl kapıyı açık tutuyor ve sonra benimle birlikte içeri giriyor.

“Oh, merak etme.” Yüzümü görebilmesi için kapüşonumu geriye iterek, çenesine odaklanıp ona gülümsedim. “Burada oldukça güvendesim.”

Yalanı bir selamla kabul eder. “Yarın mutlaka geri dönmelisin, yoksa beni seni tekrar almaya gönderecek.”

Koluna elimi koyup hafifçe sıktım. “Seni gelip beni almaya zorlamayacağıma söz veriyorum.”

Ronl tekrar eğildi ve etrafına bakındı. Birkaç kişiye başıyla selam verdi, sonra bana veda etti ve fırtınanın içine doğru geri çıktı.

Kapı kapanırken şarkı söylediklerini duyuyorum. İlk aklıma gelen hizmetçi oluyor ama şarkı söyleyen o değil. Çalışan kadınlardan ikisi. Barın yanındaki yuvarlak masalardan birinde, bacaklarını uzatıp boş sandalyelerin üzerinde çaprazlamışlar, çoraplı ayak bilekleri eteklerinin altından görünüyor, korseleri gevşetilmiş, böylece dekolterileri o kadar belirgin değil. İkisi de öyle saf ve rahat bir şekilde uyum içinde şarkı söylüyorlar ki, biraz hayran kalıyorum; sesleri baharda kuşların cıvıltısı gibi tiz ve melodik. Bu yeteneklerin, yaşamak zorunda kaldıkları hayat için heba edilmesine üzülüyorum.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, pub oldukça boş ve arkadaki sehpa masasına şöyle bir göz atıyorum. Artık ona “Şapkalı Adam” diye hitap etmeye başladığım kişi bile orada değil. Sanırım buranın sahibi o. Belki de tüm şehrin.

Yanında bulunan, fedailere benzeyen maiyeti de ortadan kaybolmuş durumda.

Arkamda kapılar tekrar açılıyor. Kahverengi keçe giymemiş bir adam var ve kolayca çözemeyeceğim türden bir belaya bulaşmadan önce

yolundan çekiliyorum.

Bana bir bakış atıyor ve yana sıçırıyor. Belli ki sarhoş; alkol kokusunu alabiliyorum, ayrıca dengesi de o kadar bozuk ki sanki altındaki zemin güvenilmezmiş gibi. Ama benden kaçınmak, kafası karışık zihnini alt üst edecek kadar önemli görünüyor.

İşte o zaman masaların etrafına dağılmış diğer adamları fark ediyorum. Bana bakmıyorlar. Hiçbir şekilde. Gözleri, sanki dillerindeki uyuşukluğu gidermek için bir öğretmen tarafından sınanacaklarmış gibi, ciddiyle kadehlerine kilitlenmiş durumda.

Başlığımı doğru yerine çekerek yüz hatlarımın tamamen gizlenmesini sağlıyorum.

Açıkçası, Merc'in varlığı benden önce geliyor ve bu bana moral bozucu bir özgüven aşıyor: O gittikten sonra bile, hâlâ onun kadını olarak görüleceğimden şüpheleniyorum.

Dün gecedен sonra kesinlikle öyle hissediyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken duruyorum ve sonra mutfağın sürgülü kapısına yöneliyorum. Bir tür altıncı his beni harekete geçiriyor ve yapışkan panellere elimi koyup itiyorum.

Pişirme tesisi düşündüğümde daha büyük, korktuğum kadar kirli ve personelsizdi. Tezgahlar, bir ahır büyüklüğündeki bacadan yükselen ısıyı dışarı atan merkezi bir taş ocağın etrafında kare şeklinde dizilmişti. Isı kaynağının etrafında birden fazla fırın giriş noktası vardı ve her birinin yanında yığın yığın doğranmış odun bulunuyordu. Bütün bunlar sayesinde, baskın koku yemek kokusu değil, ateş ve kül kokusuydu ve beni yerleşim yerine geri götürdü.

Unlanmış raflarda sayısız ekmek soğuyor, kaynağı belirsiz et parçaları sineklere bırakılmış, tencere dolusu güveç ise yerde duruyor. Belli ki insanlar bu şekilde hazırlanan yemeklerle hayatta kalıyorlar ve ben de onlardan biriyim. Ama tüm bu yağ, kir ve döküntüler midemi bulandırıyor. Bu kadar çok atılmış tahıl çuvalı hiç görmemiştim, gerçi fare popülasyonu tahıl öğütücüsüne dökülen bu özensiz atıklardan şüphesiz memnundur.

Arkadan bir kapı açılıyor ve bir gıcırtı duyuyorum.

Arkamı döndüğümde, kısa saçlı hizmetçinin çıktığı yarım kapıdan tekrar içeri girmek için U dönüşü yaptığını gördüm.

Hemen söze giriyorum: "Bekleyin, durun."

Hemen durdu ama bana bakmak için dönmedi. Gözlerimle omuzlarının titremesini izlerken, buradan ona dokunmamın imkanı olmamasına rağmen elimi uzattım.

“Bu sabahki yemekler için teşekkür etmek istedim,” diyorum nazikçe. “Ve dünkü için de.”

"Rica ederim." Duvara doğru konuşuyor. "İzin verirsiniz—"

"Devam etmek."

"Gitmek zorundayım—"

“Neden?” Mutfakta büyük fırının etrafından dolaşarak yürüdüm. “Lütfen, gitmeyin—”

"Mecburum—"

Her şey çok hızlı oldu. Tam o sırada yarım kapıdan geri geçmeye çalışıyordu ve ben yanına yaklaştım, o da öyle bir tökezledi ki yüzünün bir tarafı bana göründü.

Nefesim kesildi. "Hilal..."

Hizmetçi, morarmış yanağını iki eliyle kapatarak, "Lütfen... beni bırakın." dedi.

"Seni öldürecek."

Sözler ağzımdan dökülürken, o arkasını dönüp dehşet içinde bana baktı. Anında, morlukların desenini listeledim. Dün gördüklerimle birebir aynıydı. Midem alt üst oldu.

"Sen ne diyorsun?" diye fısıldadı.

“Beni duydun.” Saçlarının bir kısmını geriye doğru ittim, şakağındaki başka bir yarayı kontrol ettim. “Ve yakında olacak.”

Olayın zamanlaması, yanağındaki kızarıklıkta ve alnının kenarındaki şişlikte gizli. Ayrıca boğazının etrafındaki döküntüde ve ağzının kenarındaki kesikte de zamanlama belli oluyor.

Sesim sertti. "Hemen şimdi gitmeniz gerekiyor."

"Lütfen, beni bırakın giteyim—"

Ellerimi kaldırdım. "Sana dokunmayacağım. Ama sana söylüyorum, o bunu bitirecek. Eşyalarını alman gerekiyor—"

"Hiçbir şeyim yok ve gidecek hiçbir yerim yok..."

"—ve ben de sana yardım edeceğim."

Hizmetçi bana öylesine şaşkın bir şekilde bakıyor ki, neredeyse tekrar göz göze gelecektim. "Bunu neden yaptın?"

Fısıltılarla, giderek hızlanan bir hızla konuşuyorduk ve aniden bir sessizliğe gömüldük.

Şimdi ellerini tutmak istiyorum, sanki bu mesajımın daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacakmış gibi, ama korkarım ki eğer onunla temas kurarsam, korkup kaçacak.

“Çünkü ben senim.” Boğazımı temizlemem gerekiyor. “Senin gibi çalıştım, yalnız kaldım ve hiçbir şeyin değişmeyeceğine veya değişmeyeceğine ikna oldum. Bırak da sana yardım edeyim.”

Gözlerini benden kaçırıyor ve ben de onun profilini inceliyorum.

"Bana güvenebilirsiniz."

“Bana yardım edemezsin.” Eli yanağına gidiyor, parmak uçları darbe aldığı yerde geziniyor. “Onunla her zaman böyle oluyor. Beş yıl önce beni ailemden satın aldığından beri.”

Onun takas yoluyla alındığını haykırma isteğimi bastırıyorum. "Başka bir şey istemiyor musun? Ekmeği sen yapıyorsun, değil mi? Ve temizliği de sen yapıyorsun. Güvenli bir evde ya da handa bir iş istemez miydin?"

Köyümün dışındaki ölü inekleri ve Fulcrum'u düşünüyorum. Ne biçim bir kurtarıcıyım ben, Anathos'ta hiçbir yerde yerine getirilemeyeceğinden korktuğum şeyleri vaat ediyorum.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Sana yardım edeceğim."

Hizmetçi omzumun üzerinden devasa şömineye doğru baktı. "Burada çalışmam gerekiyor."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin ve kendini kurtardığın için de kötü hissetmemelisin."

"Hayır, beni öldürmeyecek çünkü iş gücüne ihtiyacı var. Sadece iyileşebileceğim ölçüde düzeltme yapmaya özen gösteriyor."

Başımı öne eğdim, soğuk bir umutsuzluk ve aynı zamanda yakıcı bir öfke tüm bedenimi sardı... “Burada çalışan başkaları da var. Yalvarıyorum sana, kader sana bir çıkış yolu sunuyor—”

“Kardeşimin peşine düşecek.” Hizmetçi, sanki acıyormuş gibi ensesini ovuşturdu. “O, aracı kurumun bir parçasıydı, ama ahır sahibi tarafından satın alındı. İyi bir adam ve karısı ona iyi davrandılar. Onların yanında kalması gerekiyor.”

Kaşlarımı çatarak, tanımadığım insanlardan sanki onları tanıyormuşum gibi bahsediyorum. "Yani onu koruyacaklar..."

“Bana bunun bir önemi olmayacağını söylüyor.” Elleri göğsünün önünde kenetleniyor, sanki kalbi tekliyor. “İki yükümlülüğünü de yerine getirmek zorunda kalacak. Burada hukukta ikizlerin yolu böyle diyor. Biz ayrılmaz bir bütünüz, bu yüzden bana yaptığını kız kardeşime de yapacak.” Bir an duraksıyor. “Hepsini.”

O eller, iç çamaşırının yakasını boynunun dibinde birbirine doğru çekiyor.

Arkadaki odadan bir gürültü ve hışırtı geliyor ve hizmetçi titremeye başlıyor. "Gitmelisin—"

“Size yardımcı olayım—”

"HAYIR."

Portaldan geri kayıp gidiyor ve sanki onun mezarına girdiğini izlemiş gibi hissediyorum. İlk ve tek içgüdüm onun peşinden içeri girmek, ama aşçı tarafından burada yakalanırsam sonuçlarının ne olacağından hiç şüphem yok.

Onun ölümünü görmem ve bir şeyler yapmaya çalışmam... onun öldürülmesine neden olacak.

Aceleyle dışarı çıkıyorum, beni götüren her adımdan nefret ediyorum. Keşke Merc kadar fiziksel olarak güçlü olsaydım. Keşke bir kılıç sallayıp o zalim, zorba devin kafasını kesebilseydim.

Pubın içine girdiğimde, içimden karanlık bir enerjinin aktığını hissediyorum ve bundan dehşete kapılmak yerine, öfke ve kızgınlığı kucaklıyorum. Nereden geldiğini bilmiyorum ve merdivenlerin dibini dönüp yukarı çıkmaya başlarken de umurumda değil. Her adımda, o masum kızı terörize eden ve onu sadece dövmekle kalmayan o şişman sarhoşun farklı bir sonunu hayal ediyorum.

Eğer böyle bir şey olursa onu çıplak ellerimle öldürürüm—

Ayaklarım yarı yolda duruyor ve görüşümde garip bir tünelleşme oluyor. Görüşüm bulanıklaşırken, işitmem daha da keskinleşiyor ve aşağıya bakıyorum.

Merdivenlerin gevşekçe çakılmış tahtalarından, karşılıklı sesleri duyuyorum. Alçak, boğuk derin ses, bir de uysal, tiz ses. Aşçı uyandı, belki de benim araya girmem yüzünden. Gözlerimi kapatıp, bana gösterilenler konusunda yanılıyor olmayı diliyorum.

Öyle olmadığımı bilmeme rağmen.

İçimdeki her içgüdü bana aşağı inip aralarına girmemi, bedenimi araya sokmamı söylüyor. Ama bu onu daha da büyük bir tehlikeye atacak.

"Defol git!" diye bağırdı. "Değersiz fahişe, tahılı getir!"

Bir koşuşturma sesi duyuluyor ve bir kapı kapanıyor.

Nefesimi veriyorum, bunun onun için bir kurtuluş olmadığını bilsem de. Sadece, bir ölüm meleği gibi yaklaşan kaderin bir duraklaması.

İçimde tanımadığım bir yerden bir inanç yeşeriyor ve büyümeye başlıyor. Kendime bunun birçok açıdan yanlış olduğunu söylüyorum. Ancak hareketsizlikle yaşayamadığınızda, izleyeceğiniz yolu her zaman seçme şansınız olmuyor.

Ayağımı kaldırıp bir sonraki basamağa koyarken, bir karar verdiğimin farkındayım ve merdivenlerin geri kalanını bu karardan nasıl kurtulacağımı düşünerek geçiriyorum. Ancak artık zamanı geldi.

Tam tepeye ulaştığım anda, önümdeki odanın kapısı açılıyor—

Merc dışarı çıkıp paltosunu tekrar giyiyor. Arkasında, kan kırmızısı satenle örtülü bir yatakta, çalışan kadınlardan biri tembel bir şekilde uzanmış, uzun, sarı saçları yastıkların üzerinden dalgalanıyor, çıplak göğsü açıkta, ojeli tırnakları dekoltesinden aşağı doğru iniyor, sanki ona yaptıklarını hatırlıyormuş gibi.

Ve bu aradan oldukça memnun kaldılar.

Başını kaldırdığında beni gördü ve donakaldı. Yüzünde kısa bir an için duygu ifadesi belirdi, ama sonra hemen bir maske taktı.

O benden daha hızlı iyileşiyor. "Tanrı aşkına, o odanın dışında ne işin var?"

Çenemi yukarı kaldırıp, onu sayısız kez yaparken gördüğüm gibi kaşlarımı çattım. "İçeride olmanla ilgili aynı şeyi sana da sorardım ama bu zaten kendini açıklıyor. En azından her şeyi açmadan önce pantolonunun düğmelerini iliklemiştin."

Uzaklaşırken, daha önce hiç kıskançlık hissetmemiş biri olarak, bu duyguyu bu kadar kolaylıkla benimsememin inanılmaz olduğunu düşünüyorum - hem de kötü anlamda.

Elli Bir Sınırlama.

“Sana bir soru sordum. O odanın dışında ne yapıyorsun?”

Merc, koridorda odamıza doğru yürürken peşimden ayrılmadı—yani benim odama. Talebini tekrarlarlarken sesini alçak tutuyordu ama sanki bağıırıyordu. Benim tarafımda ise, her gözümü kırptığımda o yatağı... ve içindekileri görüyordum. Buruşuk çarşafları da. Ve kadının ojeli tırnaklarını da...

Çevik bir sıçrayışla önüme geçiyor ve kapıyı iterek açıyor, kapı pervazlarında kalıyor, böylece ben onu itmek zorunda kalıyorum. Ona dirsek atmaktan mutluluk duyuyorum ve bizi içeriye kapatırken, sanki bir yere, herhangi bir yere, buradan başka bir yere gitmem gerekiyormuş gibi yürümeye devam ediyorum. Onunla birlikte.

“Gitmemen gerekiyor!” diye kapı sürgüsüne vurdu. “Sana söyledim, burada kalmalısın—”

Tam önüne kadar yürüdüm ve göz göze geldim, sanki zirvede bir dağla karşılaşmaya çalışıyormuşum gibiydi. "Hayır, istemiyorum."

Onun bu kadar şaşkına dönmüş olması, tuhaf bir şekilde tatmin edici. Ama çabuk toparlanıyor. "Evet, haklısın—"

"Neden."

Merc bana doğru eğildi. "Şaka mı yapıyorsun? Aşağıdaki sarhoş, iyi niyetli adamların hepsi seninle arkadaş olmak istiyor mu sanıyorsun?"

"Hayır, neden senin dediğini yapmak zorunda olduğumu düşünüyorsun?" Etrafımızı işaret ederek, "Ben senin karın, kız kardeşin, çocuğun, himayendeki kişi değilim. Senin yerine getirdiğin profesyonel bir anlaşmamız vardı ve bunu yerine getirdiğine göre, işimiz bitti—benden para almayacağını söylediğine göre."

Ya da bedenimi doğru bir şekilde ele alırsam, kendime eklerim.

Şu anda pek çok nedenden dolayı böyle bir şey olmuyor, çünkü ihtiyaçları açıkça karşılandı ve ben de sonrasını gördüm.

"Beni dinle." Dizlerinin üzerine çöktü, yüzlerimiz aynı hizaya geldi ve ellerini dizlerinin hemen üstüne koydu. "Kendini öldürteceksin—"

"Sadece ileri, asla geri değil. Tünelde bana bunu söylemiştin. Öyleyse ileri git, Merc. Kapı hemen orada."

Kolumu sallayıp çıkışı işaret ederken, başkalarının kendi zihinlerimizi okuyamamasının ne büyük bir nimet olduğunu düşünüyorum. Başka bir

kadınla birlikte olmuş olması beni öfkeyle kıvrandırıyor, oysa benim de onun üzerimde egemenliği olmadığı gibi, benim de buna hakkım yok.

"Ben sadece size yardım etmeye çalışıyorum," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Ona aynı klişeyi söylemek için ağzımı açıyorum—ama sonra fark ediyorum ki, bir bakıma o da aşağıda hizmetçiyle yaşadığım durumda. Ve onu düşünmek bile küfretme isteği uyandırıyor içimden.

Ondan ayrılıp odada dolaşmaya başladım, yukarıda neler olup bittiğiyle mutfakta neler olduğunu bildiğim arasında kalmış bir halde yere bakıyordum. Merc ise bu fırsatı değerlendirip tuvalete gitti. Bir şeyler mırıldandığını duydum ve geri döndüğünde elinde sırt çantası vardı. Bir an için, bize bu odayı gösteren kadına yaptığı uyarıyı hatırladım. Tabii ki tüm eşyalarımız bıraktığımız yerde duruyordu.

Merc, ağırlığı masaya sertçe vuruyor, omuz çantasının ağzını hızla açıyor ve sanki bir şey eksik değilmiş gibi içindikileri karıştırıyor. Her şeyi tekrar kapattığında, her şeyin yolunda olduğunu anlıyorum; şu anki ruh haline bakılırsa, hırsızlığın gerçekleşmesini ve bununla ilgili bir şey yapabilmeyi dilediğini merak ediyorum.

Çıkıp gideceğini bekliyordum. Bunun yerine, avuçlarını sırt çantasının iki yanına koydu ve kollarına yaslandı. Kasları belirginleşirken, kambur sırtını, dar kalçalarını ve güçlü bacaklarını izledim ve onu diğer kadının bacaklarının arasında çıplak hayal ettim. Saçlarının etrafına dökülme şeklinden o da zevk almış mıydı? Ağzıyla yaptıklarından hoşlanmış mıydı?

"Nereye gittin?" diye soruyor sert bir şekilde.

Düşüncelerim o kadar yoğunlu ki, onun bana konuştuğunu fark etmem biraz zaman aldı. Ancak beklentiyle omzunun üzerinden bana baktığında zihnim sözlerini çözebildi.

"Ronl geldi. Lena'nın beni görmesi gerektiğini söyledi. Gitmek zorundaydım."

Merc ağzını açar. Kapatır. Tekrar çantasına bakar. Gergin vücudundaki gerilim yavaş yavaş azalırken, açıklamalarımın onu yatıştırmış olmasından hiçbir şekilde etkilenmemeye karar veririm.

Ne önemi var ki?

Bana dönerek, siyah beyaz bakışlarını bana dikti. "İyi mi?"

"Evet." Kollarımı kavuşturup kadının yarama sardığı bandajı hissediyorum. "Öyle."

Onun benim için yaptıklarından bahsetmek isterdim ama ayrılık sürecine şimdi başlamak en iyisi.

“Sorrel, beni dinle, buradan tek başına dışarı çıkmamalısın—”

“Er ya da geç, kendime bakmak zorundayım. İster şimdi olsun, ister bu aralıksız yağmur dindikten sonra sen gittikten sonra, sonsuza kadar bana bakamayacaksın.”

Uzun bir sessizlik oluyor. "Artık işler o kadar basit değil."

"Evet, öyle."

“Hayır, öyle değil.” Merc başını salladı ve çantasını masadan kaptı. “Ve bunun pişmanlığını yaşayacaksın. Er ya da geç, bu şehirde bana ihtiyacın olacak, ama çok geç olacak.”

Bu ifadenin doğruluğu beni daha da öfkeliyor çünkü ona gerçekten ihtiyacım var. Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

Belki de bu bir işarettir.

Kapıyı işaret ediyorum. "İleri git, Merc. Kendi tavsiyene uy ve bana kendi çıkarını dayatma. Kaderim için sandığından daha az önemlisin."

Yine gergin bir sessizlik oluyor. "Anlaşıldı. Hoşça kalın."

Ve her şey burada ve böyle sona eriyor. Merc öylece çıkıp gidiyor ve kapıyı da çarpmıyor.

Kendi başıma kaldığımda titremeye başlıyorum, bu yüzden tekrar volta atmaya, söylemem gereken, söylemek istediğim şeyleri düşünmeye geri dönüyorum; bunların hiçbirisi uzlaşmacı değil, hepsi onu evden kovma düşüncemi hatırlatıyor. Ama sonra kendimi aşıyorum.

Hizmetçiyi aklımdan çıkaramıyorum. Ve sonunda Merc'i bırakmak zorunda kalsam bile, ona aynı şeyi yapamam.

Ona son bir kez daha ihtiyacım var.

Küfreterek çıkışa doğru geri yürüdüm ve kapıyı hızla açtım, onu aramaya hazırlanıyordum—

Merc tam dışarıda duruyor, çantası ayaklarının dibinde yerde, vücudu gri duvara yaslanmış. Kaşları biraz daha aşağıda olsaydı, göbek deliği göz kamaştırıcaktı ve başını çevirip bana bakarken ne hissettiğimi bilmiyorum.

Hayır, bu bir yalan. Hissettiğim hiçbir şeyden hoşlanmıyorum.

"Artık kilit için beklemenize gerek yok," diye mırıldanıyorum.

"Alışkanlıklar kolay kolay değişmez."

Eğilip çantasını alırken koridorun sonuna doğru bakabiliyorum ve merdivenlerin başında, kırmızı yataklı kadın odasından çıkmış. Merc'in göz

rengini anımsatan, dekolteli, siyah ipek bir sabahlık giymiş ve uzun, soluk saçlarını ortaya çıkarıyor. Kapı pervazına yaslanması, gördüğüm en davetkar şeylerden biri ve özellikleri benimkiler görünmezmiş gibi görünürken, onun özellikleri son derece açık.

Şimdi Merc'e, yani bize döndü ve onu giderken yakalamaya hazır olduğu açıkça belli.

"Haklısın," diyorum.

Sözlerim, uzaklaşmaya başlayan adamı durduruyor ve kendimi diğer kadına dik dik bakarken buluyorum; bir yandan da ona karşı hissettiğim saldırganlığın hiçbirine hakkım olmadığını kendime hatırlatıyorum. Ne yazık ki, onun kadının odasından çıktığını hatırladığımda bu mantık tamamen anlamsız kalıyor.

Kendi kapımı daha da açarak yana doğru bir adım attım. Merc gözlerini bana dikti.

"Ne?" diye soruyor.

Gururumu bir kenara bırakarak alçak sesle, "Yardımaınıza ihtiyacım var," dedim.

"Son üç dakikada ne değişti? Beni dışarı attığınızdan beri."

Buna verilebilecek pek çok cevap var, bunların çoğu öfkeye dayalı ve onu sadece uzaklaştıracak, geri kalanını ise burada söylemek istemiyorum.

"Karar verdim..." Boğazımı temizledim. "Ne kadar acı verse de, sınırlarım konusunda dürüst olmalıyım."

Kaşları kalktı ve zafer kazanmış gibi yapmasını bekledim. Ama bunun yerine sadece bir kez başını salladı. "Haklısın."

Merc'in iri cüssesi yanımdan geçiyor ve ben de koridora doğru bakıyorum.

Çalışan kadın yavaşça gülümsüyor ve ardından başını eğiyor, sanki bana ve ortaya koyduğum iddiaya saygı gösteriyor gibi. Odasına geri dönüp gözden kaybolana kadar bekliyorum.

Ben de arkamı dönüp kendi odama gitmeden önce.

Elli İki: Uyanış.

Kapıyı kapatıp arkama yaslanırken, Merc ile ne kadar yol kat ettiğimizi ve birlikte çalışarak üstesinden geldiğimiz tüm zorlukları hatırlıyorum. Bu anılar, dağınık yatağındaki soluk saçlı kadının görüntüsüyle zihnimin ön planında yer kapmak için mücadele ediyor; ancak Merc ile paylaştığımız şeyler ya da onun kadınla ne yaptığı önemli değil.

"Bu benimle ilgili değil," dediğimi duyuyorum.

Merc bana dik dik bakıyor ve yemin ederim ki onun bıkkınlığını hissedebiliyorum. Ve sinirinin teyidi de çantasını masaya fırlatma şeklinden geliyor.

"Lena'nın iyi olduğunu söylemiştin sanırım."

"O da değil."

"Yani, tanımadığımız kişilerin isimleriyle rulet mi oynayacağız?"

"Bu senin kadının değil." Buna cevap vermeden önce araya girdim, "Ve eğer bana yardım edemezsen, anlıyorum. Bu... normal seyrin ötesinde bir durum."

Benim için öyle.

O siyah beyaz bakış kısılıyor. "Öyleyse neyden bahsediyorsun? Söyle bakalım."

Kılıç tutan eli, sanki onu alıp, kemerine bağlayıp, koridorda yarım kalan çıkışa devam etmeye tamamen hazırmış gibi, sırt çantasının üzerinde duruyor.

"Devam et," diye teşvik ediyor. "Peki, ne dersin?"

İşte o zaman sesim kısılıyor. İlk başta: "Senden birini öldürmeni istiyorum..."

Bana karşılık gelen kıkırdama, hiç beklemediğim bir şeydi. "Kadınım mı?" diye mırıldandı. "Senin ona verdiği isim buydu."

"Hayır," diye tersledim.

Bir anda değişiyor. "Sana kim zarar verdi? Ne oldu?"

Onun bu kadar kolaylıkla beni savunmaya hazır olması, incinmiş gururuma merhem gibi geliyor. "Sana söylemiştim, mesele ben değilim."

Kekeleyerek, her şeyi başlatan vizyon hariç her şeyi açıklıyorum ve kendi sesimi duyarken, öne sürdüğüm şeyin büyüklüğü kafama çökmeye başlayınca yere bakmak zorunda kalıyorum. Ama söylediklerimin hiçbirinden geri adım atmayacağım.

Lena bana şifacı dedi ve bence bu konuda haklı. Ama benim bir de diğer yönüm var.

"Eğer ona yardım etmezsek..." Boğazımdaki yumruyu temizledim. "Hem de şimdi yapmazsak? Yarını görecektir kadar yaşamayacak."

Merc'in eli çantadan ayrılıp uzun saçlarını omzunun üzerinden attı. Sessizce dururken, üzerinde gördüğüm silahları, özellikle de omzunda değil de kalçasında duran geniş kılıcı inceliyorum.

"Aşçı olduğundan ne kadar eminsiniz?"

"Şey... bana onun olduğunu söyledi. Az önce. Yanına gidip yemek için teşekkür ettim ve o..." Yüzümün etrafını işaret ediyorum. "Onu fena halde dövmüş. Eminim ki dün o tepsiyi bana getirdiği için yapmış."

"Tamam aşkım."

Devam etmesini bekliyorum. Devam etmeyince kalbim endişeyle çarpıyor. "Peki başka ne söyleyebilirim? Sorularınız var mı yoksa—"

"Hayır." Çantasına döndü, tekrar açtı ve bir kez daha içeri karıştırdı. "Sorun değil. Ben hallederim."

Garip bir hançeri kınından çıkarırken metalin metale sürtünme sesi duyulur. Silahın sivri ucu dar ve çok kısadır, ancak kabzası neredeyse ön kolu kadar uzundur. Ön kolunu kolunun içine sokar ve bıçağın tam oturma yerine oturan bir çubuktan sıkıca kavrar.

Onun birinin karnına yumruk atıp keskin yüzeyi yukarı doğru sürüklediğini hayal etmek kolay.

"Biraz örtbas etme gerekecek," diyor. "Bu yüzden biraz zaman alabilir. Ama her şeyi halledeceğim."

"Merc—"

"Bu isteğin niteliği göz önüne alındığında, ben işe giderken lütfen burada kalır mısınız? Ne yaptığınız konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Ve kilidi açacağım."

Bunun üzerine o gitti ve ben de hemen kendimi içeriye kilitledim—hem de çok gürültülü bir şekilde. Sonra bacaklarım yatağın ayak ucuna değene kadar geriye doğru çekildim ve oturur pozisyona düştüm. Ellerimi sıkıca kucağımda kenetleyerek, sanki camdan yapılmış ve mutfığa açılan bir manzara gibi gri parkelere baktım. Panik halim beni ele geçirmeden önceki gibi kanım uğulduyordu.

Ama yine de korkmuyorum ya da endişelenmiyorum.

Başka bir şey hissediyorum.

İntikam.

Köyümdeki sokakta karşılaştığım her adamdan nasıl kaçtığımı düşünüyorum. Mare'ye saldıran kalabalığı, Elly'nin doğum yatağındaki ölümünü, alt kattaki hizmetçiyi ve ikiz kız kardeşini düşünüyorum. Ölmekte olan ejderhayı alaya alan o zalim oğlanları ve karanlık kalpli muhafızlarıyla birlikte gelen silindir şapkalı adamı hatırlıyorum. Kendime, başlattığım şeyden dehşete düşmem gerektiğini söylüyorum. Elbette bu ruhuma bulaşacak, çünkü ben de onlardan daha iyi davranmadım.

Ama umurumda değil ve hiçbir pişmanlığım yok. Kalbimde hissettiğim tek şey, hizmetçinin işkencecisini alt eden kişinin ben olmamamın verdiği hayal kırıklığı.

Başımın üstünde yağmur durmadan yağıyor ve gözlerimi kapattığımda, bir bedenden akan kan gibi görüyorum. Dehşete kapılmalıyım. Ama kapılmıyorum. Gözlerimi açıp avuç içlerime bakıyorum ve yemin ederim ki her tarafı kırmızı. Kendime şok olmam gerektiğini söylüyorum. Ama değilim.

Ama içten içe biliyorum ki, durumun diğer tüm yanlışlıklarına bir şiddet katmanı daha ekledim. Aşçı bir tacizci, ama ben ondan daha mı iyiyim gerçekten? Ya Merc yakalanıp bu suçtan dolayı öldürülürse? O zaman hizmetçiyi kurtarmış, onu da mahvetmiş olurum.

Bu kötü. Yaptığım şey bir çeşit kötülük.

İçimde bir huzursuzluk hissi belirdi, bu yüzden tekrar odada volta atmaya başladım ve odanın etrafında bir tur daha atarken çantam gözüme çarptı. Ne yaptığımı anlamadan gidip ağırlığı aldım ve yatağa götürdüm. Bağcık neredeyse kendiliğinden çözüldü ve içine elimi sokmak su dökmek kadar kolaydı.

Kutu sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi dışarı çıkıyor.

Küçük kancayı çıkarmaya çalıştığımda, çoktan serbest bırakılmıştı ve kapak sanki bir patlamayla açılmış gibi yukarı kalktı.

Odanın içinde bir şimşek çaktı ve siyah kristallerden oluşan daire, sanki enerjiyi içine çekiyormuş gibi ışığı yakaladı.

Nesneyi çıkarma konusunda içimde kontrol edilemez bir dürtü uyanıyor, ama kendimi tekrar kesmek istemediğim için elimi uzatırken dikkatli davranıyorum. Bu sefer soğuk hissetmiyorum ve çemberi tutarken keskin bir acı da yok—

Bir taç.

Bu... bir ta.

Kutudan çıkan hatlar belirdikçe gözlerim etrafta dolanıyor. Siyah metal kıvrımlar, farklı seviyelerde yükselen siyah kristal mızrakları tutuyor; hepsi fener ışığını yakalayıp gkkuşayı gibi parlıyor. İşçiliğın detayları daha önce hiç görmediğim türden ve sadece soyut bir dalga deseni sandığım şey, savaş atları ve silahlı adamlardan oluşan bir ordunun tasviriymiş meğır. Her bir figürü, kılıçlarını ve tüfeklerini, drtına koşan, öfkeli atlarının boyunlarına doğru eğilmiş duruşlarını, sıraların derinliğini inceleyebilmek için elimdeki tacı çeviriyorum.

Bu, gölgelerden yapılmış bir savaş tacı ve Bay Lewis'in sesi sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi zihnime giriyor.

Biri, yolculuğunuzda size yol gösterecek bir pusula; diğeri ise her şeyin zü.

Nedense gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor—

"Sorrel, benim."

Hemen dikkat kesildim ve kapıya baktım. Merc bu kadar hızlı mı hareket etti? "Geliyorum!"

Kraliyet mücevherini kadife yuvasına geri koyarken ellerim beceriksizce hareket ediyor ve kutuyu tekrar çantaya koyup sonra da bir şeylerin kilidini açmak için ileri atıldığımda kararlılığımı yeniden gözden geçiriyorum: O nesne benim yolculuğum değil.

Hedefime ulaştım.

Parmaklarım kapının sürgüsünde beceriksizce hareket ediyor ve birçok nedenden dolayı titreyerek kapıyı açıyorum.

Merc içeri girer ve bizi birlikte odaya kapatır. "Şu an doğru zaman değil."

Masaya doğru gidip o garip bıayı yerine koyarken, korkakça bir rahatlama ve kabaran bir hayal kırıklığı arasında bocalıyorum; bana döndüğünde ise kendimi daha da dengesiz hissediyorum. Çok sakın, ama yine de bu onun işi. Rahatsız olmuyor çünkü bu onun için şok edici bir durum değil.

Onun aşçıyı kendi elleriyle öldürmek istediğini söylediğini hatırlıyorum.

"Mutfakta etrafında bir sürü işçi var." Merc, sanki ona bir soru sormuşum gibi başını salladı. "Evet, orada ve etrafı diğırleriyle çevrili. Akşam yemekleri için hazırlık yapıyorlar. Meyhane dolup içkiler iyice

artınca beklemek daha iyi. Kaos benim işime yarayacak ve gece, iş sonrası işleri çok daha kolaylaştıracak.”

Bu bir işaret, diye kendi kendime söylüyorum.

Belki de cinayet planından vazgeçip başka bir çözüm bulmalıyım.

Merc pencere kenarındaki koltuğa geçip yerleşti. Kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini aşağı indirdi ve gözlerini kapattı.

“Biraz dinlen.” Nefesini verip omuzlarını sanki daha rahat bir pozisyona geçiyormuş gibi oynattı. “Biliyorum, geceye daha çok var ama yolculuktan sonra ikimizin de buna ihtiyacı var.”

Öte yandan, aralıksız devam eden fırtına göz önüne alındığında, sanki hava kararmış gibi de olabilir.

Yatağa döndüm. Sonra tavana baktım ve önceki geceyi düşündüm. “Merc.”

“Hım...?”

Bana bakarken deriden bir gıcırdama sesi geliyor. Sonra aniden ayağa kalkıp yanıma geliyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, nasırlı, yaralı eli uzanıp saçlarıma dokundu. Onu ve sarışın işçi kadını düşündüm ve midem bulandı.

“Bu kolay olmamal,“ diyor.

“Üzgünüm?”

Bakışlarının karanlık tarafı, tacın güzelce işlenmiş siyah metalinden yükselen kristalleri hatırlatıyor bana. “Bir şeyi öldürmek, doğru nedenlerle yapıyor olsanız bile... kolay olmamal.”

İşte o zaman maskesi düşüyor ve ruhundaki acı ve pişmanlık beni yerle bir ediyor. Sanki karanlık, derin bir işkence mağarasına girmişim ve bir acı uçurumuna bakıyorum. Ve yine de gözleri yüzümde, saçlarımda, omuzlarımda dolaşıyor.

“Sen bu dünyada nadir bulunan bir ışıksın, Sorrel. Korkusuz ve cesur, güçlü ve dürüstsün—”

“Ben öyle bir şey değilim.”

“Kendini tanıman gerekiyor, kadın.” Nefesi kesik kesik çıkıyor. “Sen her şeyden daha fazlasısın.”

“Ben korkak biriyim ve senden cinayet işlemeni istedim.”

Omuz silkmesi o kadar umursamazca ki, sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi. “Aşçı bunu hak etti. Ve vicdanını rahatsız etmesine izin verme. Buna değmez.”

"Cinayet yanlıştır."

"Ve sadece ilk defa yaşadığın için böyle hissediyorsun." Birdenbire sesi yorgun bir hal aldı. "En zoru bu."

"Bu benim tek şansım."

Sessizlikte, Sallae Mae'nin yeni kızlara her zaman yaptığı, ilk seferin her zaman en zoru olduğuna dair konuşmayı düşünüyorum ve karşımda duran paralı askerin içindeki çiftçiye, tüm silahların ve yaraların altındaki adamı bulmaya çalışıyorum.

"Bu sizin için de geçerli miydi? İlk deneyiminiz en zoru muydu?"

Uzun bir süre sonra başını sallıyor. "Uzun zamandır öyle düşünüyordum. Ama kaderin cilvesiyle... yanılmışım."

Umutsuz bir dalganın üzerinde, onun çok daha büyük ellerini kendi ellerimle kavradım ve ona ulaşmaya çalışarak sıktım. "Durabilirsin. Bu hayattan kurtulabilirsin. İçinde ne olduğunu görüyorum—"

"Hayır, yapamam." Aramızdan ayrılıp pencere kenarındaki koltuğa geri dönüyor ve vücudunu kararlı bir dinginlik pozuna sokuyor. "Ve... yapamazsın da."

Elli Üç Kemer ve Askı.

Yine oldu.

Uyandığımda ağızımda ve boğazımda kum taneleri vardı ve farkında olduğum tek şey kumun hissiydi; bir de zihnimi ve bedenimi saran bir aciliyet duygusu. Uyurken bir tür diyalog gerçekleşiyor ama ne söylendiğini veya kimin söylediğini bilinçli olarak hatırlamıyorum.

Ani bir hareketle doğrulup, odanın diğer ucunda Merc'i aradım. O, olduğu yerde, pencere kenarında oturuyordu ve kucağında açık bir günlük vardı. Feneri de getirmişti ve altın rengi ışıktaki kurşun kalemle bir şeyler yazıyordu.

"Neden beni uyandırmadın?" Bacaklarımı yataktan indirdim. "Saat kaç oldu ki—"

"Yeterince geç oldu." Birkaç not daha alıyor, günlüğünü kenara koyuyor ve ayağa kalkıyor. "Aşağı kat kalabalık dolu. Vakit geldi."

Sağanak yağan yağmurun ve kafamın içindeki çığlıkların dışında hiçbir şey duymuyorum. Kaç saat geçti—ah, kader, belki de çok geçti ve kız öldü.

"Ne yapacaksın?" diye sert bir şekilde soruyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Ben sessizliğe bürünürken, Merc kollarını başının üzerine doğru uzattı, güçlü vücudu bir yay gibi gerildi. Sonra çantasına gitti ve içinden ne çıkardığını anladım. Garip bıçaklı silahı kolunun içine soktu ve her şeyi yerine geri koydu.

Kapıyı açıp bana doğru baktı. "Ne kadar süre kalacağımı bilmiyorum..."

Erkeklerin kahkahaları ve kadınların mırıldanmaları ikimizin de dikkatini çekiyor. Merdivenlerin başındaki koridorda, çalışan kadınların tuvaletlerinden girip çıkan bir kalabalık var; durmaksızın devam eden bir heyecan ve tatmin döngüsü, Merc'in aşağıdaki kalabalık hakkındaki düşüncelerinin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor. Sarhoşlar ve çok dalgınlar.

"Kilitleyin," diye emretti sert bir sesle.

Arkasından her şey kapanıyor ve ben de kapı mandalına yöneliyorum. Kendimi kilitledikten sonra ellerimi çeviriyorum ve avuç içlerimde kırmızı bir renk görmeyi bekliyorum. Ten rengi olmaları ise bir sürpriz. Bu arada, daha önce içimde yanan tüm intikam duygusu ve ahlaki tereddütlerim

sönmüş durumda. Sonrasında sahip olduğum netlik, soğuk ve boş bir mantık.

Hizmetçinin ölümü. Aşçının ölümü. İkisinden biriyle yaşamak zorundayım ve hangisinin daha kolay bir lanet olduğunu biliyorum.

Bu benim kararım.

Peki ya Merc? O da bir profesyonel, değil mi?

Kalabalığın gürültüsü giderek artarken, huzursuzca tuvalete gidip musluğu açtım. Eğilip dudaklarımı aralayarak su içmeye başladım—

Dilimde kum var. Gerçek kum.

Parmaklarım titriyor, ağzımdaki parçacıkları temizlemek için onları ağzıma götürüyorum ve yatak odası lambasından içeri sızan ışık huzmesine yöneliyorum.

Siyah kum taneleri.

Hemen lavaboya geri dönüp, bol su püskürterek kumları vücudumdan atmaya çalıştım, ama avuç içlerimi ne kadar çok su çekip gidere tükürsem de kum bir türlü temizlenmedi.

Delirdiğime ikna olmuş bir halde yatak odasında dolaşıyorum ve adımlamalarım beni pencere kenarındaki koltuğa götürüyor. Orada bulduğum şey, dikkatimi dağıtabilecek tek şey: Merc günlüğünü açık bırakmış ve fenerin ışığında, kurşun kalemin zarif vuruşları soluk kağıttan kurtulup derinlik ve genişlik dolu bir şey oluşturuyor, sanki sayfa bir pencere ve ben gerçek bir manzaraya bakıyormuşum gibi.

Bu, iki taş sütun arasında yer alan bir kapı ve dövme demirden kalp ve çiçek motiflerinden oluşan güzel bir tasarım yapılmış.

Çizimin üzerinde parmak uçlarımı gezdirirken, böylesine kaba bir güce sahip birinin kalemle bu kadar hassas bir ele sahip olabilmesine hayret ediyorum.

Diğer çizimlerine değinmemeliydim ama yine de ilk sayfadan başlayarak inceliyorum. Dağ sıralarıyla başlayan, ardı ardına manzaralar var. Sonra yemyeşil bir vadi. Ve bir başka dağ sırası, ama bu sefer bir patika perspektifinden. Bir göl. Bir yol. Bir köy merkezi. Bir çayır... ve sonunda da kapılar.

Bariyerin tasarımına kaşlarımı çatarak bakıyorum, sanki gerçekmiş ve ben de onun önünde duruyormuşum gibi, diğer tarafta ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama kurşunların kıvrımları ve çizgileri arasından görebildiğim kadarıyla, sadece daha fazla çayır var gibi görünüyor.

Tekrar başa dönüyorum ve ikinci kez üzerinden geçerken... bunun bir yolculuk olduğunu fark ediyorum. Bizim yolculuğumuz değil, belki de bir zamanlar onun da yaptığı bir yolculuk.

Ya da belki de evine dönüş yoludur.

Günlüğü yerine geri koyuyorum ve onun nasıl yoluna devam edeceğini düşünüyorum. Sonra da hizmetçinin geleceğini düşünüyorum. Onu aşçıdan kurtarsa bile, bu acımasız yerde onu neler bekliyor? Kendi hayatta kalma mücadelesi verirken ona ne kadar yardımcı olabilirim ki? Karakolda o kadar çok karanlık sokak, karanlık köşe, karanlık gece var ki.

Ve bu, iblislerin gelmeyeceğini varsayarsak geçerli—

Koridorda tartışma sesleri duyuyorum ve kapıya gidiyorum. Sürgüyü açıp kapıyı aralıyorum ve dışarı bakıyorum. Merdivenlerde iki adam birbirini itiyor, bedenleri koridor duvarlarına çarpıyor. Üçüncüsü gürültünün arasından sıyrılıp sinsî bir gülümsemeyle kadınlardan birinin odasına giriyor, sanki kavga ettikleri şeyi ele geçirmeye niyetliymiş gibi.

Odak noktam, yatak odasına giren yabancıyı karşılayan çalışan kadının yüzü. Kavgadan ya da erkeklerden korkmuyor. Ve daha önce birlikte oturup şarkı söyleyen çifti düşünüyorum. Ve gördüğüm diğerlerini.

Merc'i oluşturan kişi—

O görüntüyü hemen kafamdan siliyorum.

Tüm o içki içme ve şiddete, tüm o kabadayılığa rağmen, burada gördüğüm kadarıyla kadınlar hiçbir şekilde yaralanmış veya kötü muameleye maruz kalmış değiller. Dahası, hiçbir zaman korku veya geri çekilme belirtisi göstermediler; bu da şahit olduğum kadarıyla durumun aslında böyle olduğunu gösteriyor: Bu mekânda korunuyorlar.

Bu yüzden korkusuzlar ve ellerinde tuttıkları paralar için ne yapmayı seçerlerse seçsinler, dokunulmazlar.

Ve birdenbire, onları kimin koruduğunu anladım.

Elli Dört Bir Teklif Yapıldı.

Başım açık bir şekilde odadan çıkıyorum ve koridorda yürürken, merdiven boşluğundaki kapıların etrafında oyalanan adamlar ayılıyor ve gözlerini kaçırıyor ya da bal likörüyle ıslanmış kıyafetleriyle meşgul oluyorlar. Onlarla birlikte kapı aralarında bekleyen kadınlar beni izliyor. Merc'in yanında olan sarışın kadın—

Şey, ortalıkta görünmüyor. Ve onların tekrar birlikte olduklarına dair aptalca bir paranoyam var, ama tabii ki bu saçma.

Çünkü o benim için birini öldürüyor.

Merdivenlerden inerken kendime ve genel olarak Anathos'a lanet okuyorum. Barda duyulan gürültü bana Gauntlet'ı hatırlatıyor ama hiçbir nostalji hissetmiyorum. Söyleyeceklerimi prova etmekle çok meşgulüm. En alta indiğimde, mutfığa açılan kapıya doğru dönüyorum. Sonra kalabalığa bakıyorum. Yüzü morarmış ve güzel sesli kısa saçlı hizmetçiye göremiyorum.

Tüm bunların çok geç olmasından endişeleniyorum. Eğer geç değilse, devam etmeliyim.

Kalabalığın içine doğru yürürken bir yabancılaşıma hissi beni sarıyor; ter, bal likörü ve çamur kokusu, seslerin yankısıyla birlikte giderek azalıyor. Aldığım kısa süreli şaşkınlık bakışları sanki çok uzaktan geliyormuş gibi ve yolumdan çekilen sandalyelerle birlikte, kumarbazları ve yozlaşmışları içki ve cinsel eğlenceye olan acınası ihtiyaçlarından dolayı sert bir şekilde yargılıyorum. Onlar, kısa süreli zevk otlaklarında dolaşan bir sığır sürüsünden başka bir şey değiller.

Ve onlardan nefret ediyorum.

En arka tarafa, sehpanın yanına doğru ilerliyorum; masanın diğer tarafında, müşterilere, çalışan kadınlara, barmenlere ve hizmetçilere dönük, sert ve ciddi adamlar sıralanmış durumda.

Şapkalı adam orada, grubun başında her şeyi denetliyor.

Şapkasının kenarı yüzünden yüz ifadesini okuyamıyorum tabii ki. Gördüğüm tek şey, acımasız çene hatları ve koyu renkli favorileri.

“Bu hoş bir sürpriz,” diyor alçak ve yumuşak bir sesle. “Ama kocanız nerede? Meşgul mü?”

Dikkatini yere çevirmiş gibi görünüyor ve Merc'in kadınlardan birini görmeye gittiğini bildiğini ve bilerek benimle alay ettiğini düşünüyorum.

“Eğer bu yüzden geldiyseniz,” diye mırıldanıyor, “maalesef size yardımcı olamam. Ben bir iş adamıyım, yoldan çıkmış kocaların ahlakını ele alacak bir vaiz değilim—”

“Seninle yalnız konuşmam gerekiyor.”

Şapkalı adam, diğerlerinden daha büyük olan koltuğuna yaslandı. Şık kıyafetlerine rağmen, yumruğuyla hükmeden bir despot için bir taht gibiydi bu.

“Şimdi, neden bunu yapmak istiyorsun? Benimle konuş.” Sonra sanki bir şarkının son dizesiymiş gibi son kelimesini uzatarak söylüyor: “Yalnız.”

Sizden bir ricam var.

Bana geri dönen kıkırdama, o dereye bakarkenki gülümsemesini hatırlatıyor; bir uyarı gibiydi. Tıpkı bir yılanın çingırağı gibi.

"Bu sizi şaşırtmamalı," diye karşılık veriyor, "ama ben hayırseverliğe meyilli bir insan değilim."

"Karşılığında size sunabileceğim bir şeyim var."

Gözlerinin yavaşça üzerimde gezindiğini hissediyorum ve burada yaşayanların kıyafetlerine benzeyen, ödünç aldığım kıyafetim hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Bakışlarıyla karşılaşmıyorum. Bunun yerine, dikkatim boynundaki kravatı sabitleyen elmas iğneye odaklanmış durumda. Bir misket büyüklüğünde. Sonra gözlerim sağ elindeki serçe parmağındaki yüzüğe kayıyor. Mavi ve yeşil taşı tanımıyorum ama çok değerli olduğundan eminim.

Adamlarından oluşan ekip sessiz ve hareketsiz, ve ben, kendilerinden aşağı bir şeyi ezmek söz konusu olduğunda erkeklerin üst üste yığılma dürtüsüne alışkın olduğum için, içlerinden hiçbirinin bana sataşmamasına şaşırdım. Elbette bir çeşit asker oldukları kesin ve her alay gibi onların da uniformaları var: Hepsi, Top Hat'in giydiği kıyafetlerin benzerlerini giymişler; koyu renklerde, ince işçilikle dikilmiş takım elbiseler, yelekler ve altın cep saatleriyle tamamlanmış, elbette ki göze çarpan -ve şüphesiz ki göze çarpmayan silahlarla-. Ona en yakın olan, sağ dirseğinde oturanın sakalı var. Diğerlerinin bıyıkları veya favorileri var.

"Bir noktaya kadar ilgimi çekti," diyor yetkili kişi. "Peki ya siz?"

“Seninle yalnız görüşeceğim.”

“Bunlar benim adamlarım.” Toplananları işaret ederken serçe parmağındaki yüzük loş ışıktaki parıldıyor. “Bilmedikleri hiçbir şey yok.”

Buna bir an bile inanmıyorum. "Size sunabileceğim şey sadece sizin için."

"Kocanı öldürtmeye mi çalışıyorsun yani?" Şapkalı Adam sıkılmış gibi parmaklarını masaya vuruyor. "Yukarıda benim sevgilimle yaptıkları yüzünden mi? Az önce de söylediğim gibi, aile içi anlaşmazlıklar benim ilgilendiğim şeyler değil ve beni böyle bir anlaşmazlığın ortasına sokmaya kalkarsan, seni uyarıyorum, işleri halledebilirim."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Bakışlarının üzerimde sertleştiğini hissedebiliyorum ve kravat iğnesine tutunarak direniyorum.

"Eğer 'yalnız' olursak, onun böyle düşüneceğini sanmıyorum." Şapkalı adam tahtından kalkar. "Ama sen bilirsin. Bir hanımefendinin isteğini geri çevirmek bana yakışmaz."

Yan tarafa eğilerek sesini alçalttı ve sakallı olana konuştu. Sonra masanın arkasındaki duvara gelmemi işaret etti. Bir şey tetiklendi, belki de ayağını koyduğu yer yüzünden, bir bölüm geriye kayarak tek bir fenerle aydınlatılmış sığ bir koridoru ortaya çıkardı.

"Önden buyurun."

İleriye doğru işaret etme biçimindeki o centilmen tavır beni kandırmamalı ve gizli koridora girerken bu kadar sakın olmamam gerekiyor. Yine de ondan korkmuyorum, çünkü ona sunabileceğim şeyin paha biçilmez olduğunu biliyorum, oysa o bunun sadece bedenim kadar önemsiz bir şey olduğunu düşünüyor.

Panel gürültüyle yerine geri kayıyor ve o yerinde kalınca, ona doğru dönüyorum.

"Silah aramak benim adetimdir." Yaklaşıyor ve temiz, ferah bir kokusu var; üzerinde ne bal likörü ne de ter kokusu. "Kadınların bu konuda hiçbir istisnası olmadığını anlıyorsunuzdur herhalde."

Elleri belimi sarıp yukarı doğru ilerleyerek koltuk altlarına kadar geliyor. Sonra iyice eğilerek sırtımın alt kısmını kavrayıp omuzlarımın üzerinden yukarı doğru uzanıyor.

"Henüz bir şey yok," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde. "Ama bakalım burada ne var."

Üzerimde kırmızı keçe palto yok, sadece boğazıma kadar düğmeli küçük beyaz bir bluz var. Düğmeleri yavaşça açıyor ve iç çamaşırımı parça parça ortaya çıkarıyor.

Gömleğin iki yarısını ayırarak danteli yukarı kaldırdı ve çıplak göğüslerime baktı. "Henüz silah yok. Ama emin olmalıyız."

Parmakları sadece Merc'in dokunduğu yerlerin üzerinde geziniyor ve ben de yüzümdeki acı ifadeyi gizleyemiyorum.

Göğsünden hafif bir kıkırdama yükseldi. "Bu teklifinle ne olacağını sanıyordun ki?"

Ellerini itip atletini yerine geri çektim. "Silah kontrolü yapıyorsun, unutma."

Bir an duraksıyor. "Öyleyim." Yere çömeliyor. "Ayaklarınızı açın lütfen."

Ben bunu yaparken, o önümde diz çöker ve kırmızı keçe süpürgeliğin altına girer. Panele odaklanırım ve o ayak bileklerimin, baldırlarımın, dizlerimin dış kısımlarını yoklarken düzenli nefes alırım. Kalçalarım kadar devam eder, sonra yere geri döner ve aynı işlemi tekrarlar. Bu sefer bacaklarımın iç kısmında.

Elini ta cinsel organıma kadar götürüyor ve orada bir süre oyalanıyor. "Bak, bir şey buldum."

Sessiz kalınca kaşlarını çatıyor. "Benden bir iyilik isteyeceksen, isteğine layık bir zenginlik sunman iyi olur."

"Sunulduğum şey bedenim değil."

Bacaklarımın arasındaki eli geri çekiyor ve o da tüm boyuyla doğruluyor.

"Benimle oyun oynamak isteyeceğiniz türden bir adam değilim," diyor alçak ve tehditkar bir sesle.

"Size ihtiyacınız olan başka bir şey daha var, başka yerlerde kolayca bulamayacağınızdan çok daha değerli bir şey. Size karşı coşku duyan bir kadın."

Bir an duraksıyor. Sonra adam yere ayaklarını vuruyor ve yanımda farklı bir panel açılıyor.

Elini enseme bastırarak beni neredeyse karşı taraftaki karanlık deliğe fırlatıyor. Sendeliyorum ama dengemi sağlıyorum ve gözlerim ortama alışınca buranın onun özel odası olduğu açıkça belli oluyor.

Çizmesini bir kez daha yere vurarak bizi içeriye hapsetti ve ardından kristal sürahiler ve zarif kadehlerle donatılmış bir yan sehpaye doğru ilerledi.

"Bir içki ister misiniz?" diye mırıldandı. Sonra omzunun üzerinden bir bakış attı. "İşe koyulmadan önce?"

Mekânın ortasında bir yatak platformu var ve yatak başlığından sarkan dolgulu kelepçeler, çeşitli noktalardan sarkan fenerlerin ışığında parıldıyor. Karşı duvarda, sıkıca kilitli bir gardırop var, ancak üzerinde bir sıra silindir şapka duruyor ve monolit'in yanında, bağımsız bir tekerlek üzerinde kılıçlardan oluşan bir yelpaze monte edilmiş.

"Hayır mı?" diyor, kendine bir miktar viski doldurup tek yudumda içiyor. "Ne kadar da hanımefendi bir davranış."

Adam bardağını geride bırakıp, bir kedi fare avlar gibi yavaşça bana doğru geldi. Durduğunda uzanıp açıkta kalan köprücük kemiğime dokundu ve parmağını ileri geri gezdirdi.

Danteli göğüs kemiğime doğru indirmeye devam ederken, omurgamı dikleştirip, "Eğer beni başka bir okşamayla utandırabileceğini veya korkutabileceğini düşünüyorsan, yanlış kadını buldun," dedim.

O kıkırdama sesi yükseldi. "Sen burada olduğun sürece istediğimi yapabilirim. Kimse çılgınlıklarını duymayacak."

"Bana kalırsa katlanılmayı bir iltifat olarak gören bir adam gibi görünmüyorsun. Ve eğer beni öldürürsen, sana sunabileceğim şeylerden habersiz kalacaksın ve senin gibi birinin sahip olabileceği en önemli bilgiden mahrum kalacaksın."

Göğüslerimin arasına, tam kalbimin üzerine hafifçe dokunuyor. "Kendine olan değer çok yüksek."

"Hayır, bilmiyorum. Ne sunabileceğimi gayet iyi biliyorum."

O beni incelerken, kravatındaki elmasa bakmaya devam ediyorum ve ardından gelen sessizlikte, köyümde insanlardan kaçtığım zamanların sayısını düşünüyorum. Şimdi kaçmıyorum ya da saklanmıyorum. Ve içimdeki bu diğer yanımda uyandığına göre, bir daha asla kaçmayacağıma inanıyorum. Kimseden.

Parmakları aşağı doğru, kırmızı eteğin bel kısmına doğru ilerliyor. "Söyle bana, adın ne?"

"Kuzukulağı."

"Bana Thale diyebilirsiniz." Elini yanına indirir. "Merak ediyorum, hayatınızı riske atmaya razı olduğunuz bu iyilik nedir?"

Onun açtığı düğmeleri iliklemeğe başlıyorum. "Senin korumanı istiyorum."

Silindir şapka yana doğru eğilmiş. "Bence kocanız sizi gayet iyi gözetiyor."

"Bu bana göre değil."

"İlginç." Kendini işaret ederek, "Yani buraya, tanımadığınız ve güvenmemeniz gereken bir adama gelip, başkası için koruma karşılığında kendinizi sunuyorsunuz." dedi.

"Sana söyledim, kendimi teklif etmiyorum."

"Ah, doğru. Bilgi." Yine kıkırdamalar. "Söyleyin bakalım, güzel bayan, bana zaten bilmediğim ne söyleyebilirsiniz ki—"

"Nasıl öleceksin?"

Elli Beşinci Kabul.

Thale bir an donakaldı. Sonra kahkahası odanın içinde yankılandı ve benden ayrılıp sürahilere geri döndü.

“Biliyor musun, kocanın bugün erken saatlerde hanımlarımdan birini ziyaret etmesi beni şaşırttı.” Kendine bir kadeh daha doldururken bana bakıyor. “Ama bunun nedenini çok net anlıyorum. Güzel birisin, ama hayalperestsin ve bu yersiz özgüveninle de sıkıcsın.”

İkinci viskisinden biraz içtikten sonra bardağıyla geri geliyor. "Seninle seksin pek eğlenceli olduğunu sanmıyorum."

Merc'in birlikte yattığımız yataktan ayrılışını düşününce, bu yabancının doğru söylüyor olabileceği düşüncesiyle boğazım düğümleniyor. Ama şimdi kendi duygularıma kapılmanın zamanı değil.

Cevap vermeyince başını salladı. "O zaman ciddisin."

“Beni duymuşsunuzdur,” diyorum usulca. “Karanlıkta benden bahsedilir, ölüm vaktinin geldiğini bilen, çocukları ölümden geri getiren, kullanılmaması gereken büyüü kullanabilen kız. Kim olduğumu biliyorsunuz.”

Bu sefer Thale hareketsiz kalırken nefes bile almıyor. Bunu biliyorum çünkü bu loş ışıktaki bile nefes alışverişinin ritmiyle parıldayan o elmas hiçbir ışık saçmıyor. Sonra bardağı dudaklarına götürüyor ve başını geriye atıyor.

“Sana inanmıyorum.” Tekrar bara gidip bardağı yere koydu. Arkasını döndüğünde sağ eli kalçasına yakın bir şekilde kıvrılmıştı. “Öyle bir kadın yok.”

"Öyleyse neden eliniz silahınızın üzerinde?"

Artık onda şakacılıktan eser kalmamış, cinsel dürtüler de tamamen yok olmuş: Son derece ciddi birine dönüşmüş. Ve gerçekten de hayatımı tehlikeye attığımı biliyorum.

“Bu sığınağa sahip olmanız akıllıca.” Odaya şöyle bir göz attım. “Sahip olduğunuz para ve güçle mi? Bu kötülük yuvasının kralısınız, ama aynı zamanda birincil hedefsiniz. Ölümünüzün ne olduğunu biliyorsanız, onu engelleyebilirsiniz. Kendinizi koruyun. Ve size nasıl ve ne zaman yapacağınızı söyleyebilecek tek kişi benim.”

Aniden bara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tekrar söylüyorum. Sana inanmıyorum."

“Öyleyse gözlerine bak.” Omuz silkiyorum. “Kaybedecek neyin var ki? Senin gibi iri yarı, güçlü bir adam, benim gibi ufak tefek bir kadından korkacak mı acaba?”

"Tabii ki değil."

Ama o hiç yaklaşmıyor. Olduğu yerde kalıyor.

Ancak direnemeyecek. Bilmek zorunda kalacak - ya da en azından ona söyleyeceklerimi duymak zorunda kalacak, yalan olduğunu düşünse bile.

Zarif bir hareketle Thale silindir şapkasını çıkarıp sürahilerin yanına koydu. Saçları siyah ve dalgalıydı, ancak önünde beyaz bir tutam vardı. Arkaya doğru toplanmış ve siyah bir kayışla bağlanmış olan kartal benzeri yüz hatları, kim olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Yumruk ve silahla hükmeden bir adam.

"Bundan hiçbir şey çıkmayacak," diye duyurdu.

"Öyleyse endişelenecek bir şey yok, değil mi? Gözlerime bak."

"Benimkilerden kaçan sensin."

"Hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

Üç uzun adımla önüme dikildi ve yüzlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. Alaycı bir sesle, "Kendimi hazırlamalı mıyım?" dedi.

"Hayır, bunu yapmalıyım." El sıkışmak için elimi uzattım. "Anlaştık mı?"

"Sen kolay güvenen birisin."

"Kesinlikle hayır. Buradaki çalışan kadınlara çok iyi bakılıyor. Sağlıklılar, rahatlar ve özgürce hareket edebiliyorlar. Müşterilerinizi göz önünde bulundurarak, bunun sizin onları çok iyi koruduğunuzdan kaynaklandığını biliyorum—"

"Konuşmayı bitirdim. Oyun zamanı sona erdi."

Derin bir nefes alarak gözlerimi yukarı kaldırdım ve onun gözleriyle buluşturdum—

Boğazımdan bir nefes koptu ve bakır tadını alınca hemen boğazımı tuttum. Yan tarafa doğru sendeledim, ciğerlerime inen hava, kulaktan kulağa uzanan açık kesikten fişkırان kanın arasından kabarcıklar halinde akarken elimi uzattım. Aniden öne doğru sendeledim ve sürahilerin olduğu masaya doğru yöneldim. Elimle vurunca, içtiği bardak uçup paramparça oldu, parmaklarım bardağın kenarına doğru uzanıp üst kısmının altındaki belirli bir noktayı aradı.

Gizli bir kilidin olduğu yer.

Hâlâ boğulup çırpınırken, çekmeceyi serbest bırakıyorum ve altından bir çekmece fırlıyor. İçine bakmadan, avucum bir tür tutamağa kilitleniyor ve gümüş bir tabanca çıkarıyorum. Ağır silahı savururken bacaklarım yana açılıyor ve şişeler şangırdayarak masaya doğru düşüyorum—

Sakallı adam o. Başımın üstünde duruyor ama elindeki şeyin hiçbir anlamı yok. Sanırım bir bıçak, ama daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Buz sarkıtı mı? Kışın çatı kenarında oluşanlardan mı?

Sanırım doğru görmüyorum—

Sakallı adamın ağzı kıpırdıyor. Tabancayı tutmaya çalışırken bana alay ediyor. Gücüm hızla azalıyor; gümüş silah elimden düşüyor ve ellerimi tekrar boğazıma götürüyorum. Aşağı bakıyorum. Kravatımdaki elmas iğne, altımda biriken kanımdan dolayı artık bir yakut olmuş.

"Seni şerefsiz!" dediğimi Thale'nin sesiyle duydum.

Sakallı adam gümüş tabancayı tekmeleyerek kenara itti. Sonra bacaklarımın üzerine oturdu.

İnleyerek kendimi savunmak için kolumu kaldırmaya çalıştım. Kolumu itti ve yumruğunu omzunun üzerinden kaldırdı. Boğazımın ön kısmındaki yara ölümcül olabilecek kadar derindi, ancak adam kolunu aşağı doğru indirdiğinde ölüm gerçekleşti.

Ağrı çok şiddetli ama uzun sürmüyor.

Daha doğrusu, nefes alamamam bildiğim tek şey haline geliyor. Nefes alamıyorum ve ciğerlerim o kadar çok yanıyor ki, ağzımdaki kanı temizlemek için öğürüyorum. Dudaklarımdan fişkıran köpük sıcak, tenim soğuk, göğsüm uyuşuyor.

Gözlerim giderek bulanıklaşırken gördüğüm son şey, adamın eğilip kravatımdan kana bulanmış elmas yüzüğü çekip almasıydı.

Bir anda, vizyon sona erdi.

Ölüm gerçekleşti.

Kendime geldiğimde, yerde olduğumu ve etrafımda kırık cam parçalarının parıldadığını fark edince bir anlık şaşkınlık yaşadım.

Yukarı baktığımda Thale'nin başımda durduğunu görmeyi bekliyordum. Ama orada değildi.

Benden geriye doğru sendeleyerek geliyor ve odanın ortasındaki yatağa çarptığında, sekerek oturur pozisyona düşüyor.

Yüzü maske gibi buruşmuş, süt gibi bembeyazdı. "Çık dışarı. Defol git... defol git."

Ayağa kalkmaya çalışırken, etraftaki cam kırıklarına dikkat etmem gerekiyordu ve ayağa kalktığımda, benden uzaklaştı ve elleriyle gözlerini kapattı. Tıpkı bir çocuk gibi.

Sonra elini uzatıp ayakucun kenarındaki bir şeye dokunuyor.

Geçtiğimiz panel geriye doğru kayarak loş koridoru ortaya çıkardığında ona baktım. "Diğer çıkış nerede? Beni tamamen dışarı çıkaracak olan?"

Küfür ediyor.

Sonra birden ayağa fırladı ve yanımdan geçip salona doğru yürüdü. Alçak bir sesle, "Bir daha asla yanıma yaklaşma," dedi.

Thale başka bir yere ayağıyla vuruyor ve geçtiğimiz ilk panel geri çekilerek sehpa ve adam grubunu ortaya çıkarıyor. Tek başıma dışarı çıkıyorum ve her şey hemen arkamdan kapanıyor. Akıllı biri. Şoktan kurtulmak için zamana ihtiyacı var ve iyileşene kadar onu yakından tanıyan kimsenin yanında olamaz.

Boş tahtın etrafından geçerken beni izleyen gözlerin farkındayım. Bara girmeden önce arkama bir göz atıyorum. Sakallı olan, onu öldürecek olan kişi, o özel muhafız birliğinin bana bakmayan tek üyesi.

Arkasını dönmüş ve duvara bakıyor.

Kalabalığın arasına karışıp, yuvarlak masaların arasından sıyrılıp merdivenlere doğru ilerledim. Bütün bu süre boyunca, mutfak kapısına odaklanıp içeri nasıl girebileceğimi ve hizmetçinin hâlâ hayatta olup olmadığını nasıl kontrol edebileceğimi merak ettim.

En azından onu tehlikeye atmadan bunu yapamayacağıma karar verdiğim anda aşçı bizzat dışarı çıktı.

Üzerinde tıpkı rüyamda gördüğüm gibi kan izleri olan bir önlükle.

Elli Altı: Farklı Bir Hizmetçinin Ziyareti.

Birden durdum, sonra Merc'i aramaya başladım. Ortada yoktu, bu yüzden dikkatimi aşçıya çevirdim.

Adam avucunun içinde bir şeyler sayıyor. Madeni paralar, öyle görünüyor? Her neyse, bu işe kendini tamamen kaptırmış, etli kaşları gözlerini örtüyor, sarkık yanakları zayıf çenesinden öne doğru çıkıyor. O önlük beni dehşete düşürüyor ve kendi kendime belki de koyun yavrularını veya inekleri parçalamış olabilir diye düşünüyorum.

En yakın çıkışa doğru dalgın bir şekilde ilerlerken, huzursuz olduğu anlaşılıyor; boşta kalan eli sürekli olarak yağlı saçlarının üzerinden geçiyor.

Ve sonra gitti.

Kapı kapanıyor ve Merc'in aniden, herhangi bir yerden ortaya çıkmasını bekliyorum, sonra da onu takip ediyorum. Bu olmayınca ve aşçı da anında geri dönmeyince, mutfak girişine doğru koşuyorum. Çok geç kalmış olabileceğimizden endişelenerek kalbim hızla çarpıyor.

Her şey tekrar açılıyor ve ben geriye doğru sıçırıyorum. "Ah, özür dilerim!"

Kızıl saçlı bir hizmetçi elindeki yemek tepsisiyle arkamı döndü ve sonra beni dengelemek için elini uzattı. "Affedersiniz, hanımefendi. İyi misiniz?"

Diğer hizmetçinin adını keşke bilseydim.

"Ah..." Omuzunun üzerinden bakmaya çalıştım. "Hayır, ama teşekkür ederim."

O eğilip işine devam ederken, ben mutfağa girmek zorundayım. Bilmem gerekiyor.

Paneli iyice açıp içeri baktım ama hiçbir şey göremedim. Bacaların çeşitli ocaklarından çıkan duman havayı bulandırıyordu ve fırının etrafında o kadar çok hizmetçi vardı ki, onları takip edemiyordum. Kahverengi saçlıydı, kısa kahverengi saçları vardı...

Çoğu da öyle yapıyor.

"Hanımefendi, bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Arkamı döndüm. İçeriye yeni gelmiş başka bir genç kız vardı. Tepsisinde bir sürü boş bira bardağı vardı ve yorgunluğu omuzlarından aşağı doğru sarkmış, sırtını kamburlaştırmıştı.

"Hayır," dedim sert bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Bana doğru eğildi, tam o sırada elinde tabaklarla dolu başka bir tepsiyle bir başka genç kadın içeri girmek için yaklaştı. Umutsuz bir şekilde geri çekildim ve merdivenlere döndüm; orada masaların arasında çalışan hizmetçilerden birini gördüm. Sarhoşlar ona dokunuyor, eteğini çekiştiriyor ve onu kucaklarına çekmeye çalışıyorlardı. Daha saygılı davranılan çalışan kızlar onu savunuyor, müşterilerin ellerine vuruyor ve ona dik dik bakıyorlardı, ama yapabilecekleri çok az şey vardı. Düşük ücret ve aşçının sert tavrı da eklenince...

Her şeyden nefret ediyorum. İçim öfkeyle dolu.

Ve hâlâ aradığım barmeni bulamadım.

Merdivenlere doğru ilerleyip yukarı çıkarken, en üst kata vardığımda ve odaların etrafında toplanmış tüm adamları görünce kendimi daha iyi hissetmiyorum. Umarım içlerinden biri yoluma çıkar, ama geçmeme izin vermek için kenara çekiliyorlar. Koridorun sonuna vardığımda, kendimi odama gizledim ve içeri girdikten sonra yaptığım ilk şey sürgüyü çekmek oldu.

Ama sanki kimsenin bana ulaşmasını engellemek yerine kendimi eve kapatmış gibi hissediyorum.

Yatağa gidip oturuyorum. Ellerim bir şeyler yapmak istiyor ama keçe etek dizlerimde bir dalın kıvrımı gibi bükülünce, düzeltilecek bir şey yok. Aşağıya bakınca bluzun düğmelerini berbat ettiğimi görüyorum ve düğmeleri dikili yerlerinden çekerken, tekrar denemek istediğim her şeyi düşünüyorum—

Tak tak.

Vur.

Başımı kaldırdım. Sonra kapıya koştum ve sürgüsünü açtım. "Merc, ne oldu—"

O değil.

Dikkatimi hemen kravatın ortasındaki elmasa çeviriyorum.

Thale'nin arkasındaki koridor tamamen sessizleşmişti. Ne çalışan kadınlar ne de müşterileri tek kelime etmiyordu ve bedenleri, büyük adamın ortaya çıktığı anki pozisyonlarında donmuş halde kalmıştı.

Geri çekilip içeriye giden yolu gösteriyorum.

Thale silindir şapkasını çıkarıp sessizce içeri girdi ve ben de kapıyı kapattım.

"Bunu burada bıraktın," diyor sert bir şekilde, yere bakarak.

Zarif ceketinin içinden altın iplikle işlenmiş ipek bir mendil çıkarıyor.

"Bu benim değil."

"O zaman belki hoşunuza gider."

"Buraya gelmek için bir bahaneye ihtiyacınız yoktu."

Cebine geri koyduktan sonra etrafta dolaşüyor, panjurları ve tavanda eski bir sızıntının izlerinin olduğu köşeyi kontrol ediyor. Tuvalete doğru eğiliyor.

"Lambanıza daha fazla yağ koymanız gerekiyor. Bununla ilgileneceğim."

Ben sadece bekliyorum. Çok geçmeden bana dönüyor.

"Hangi hizmetçi?" diye sert bir sesle sordu, gözleri hala ayaklarımdaydı.

Rahatlama nefesim duyulabiliyor. "Aşçının dövdüğü o."

"Bu, seçenekleri pek de daraltmıyor."

Ağzımı büzerek, ölümün şu anda gerçekleşmesi için dua ediyorum. "Ahırda çalışan bir ikiz kardeşi var."

Thale bir kez başını salladı. "Onu tanıyorum. İş tamamdır."

Bir adım öne çıktım, sanki nasıl kullanacağımı bildiğim bir tabancanın namlusuna bakıyormuş gibi yüzüne odaklandım. "Şunu açıkça belirtiyim, sözünü tutup tutmadığını anlayacağım. Tutmazsan da gerekli önlemler alınacak."

Şimdi kaşlarını çatıyor, bir yandan da yere bakmaya devam ediyor. "Sözüm senettir, hakkımda ne düşünürseniz düşünün."

Umarım bu doğrudur, çünkü yalan söylediğimi biliyorum. Eğer yeminini tutmazsa yapabileceğim bir şey yok, ama elimdeki tek koz bu blöf.

Kader, kızın hâlâ yaşıyıp yaşamadığını bile bilmiyorum.

"Şimdi bana anlatman gerekiyor," diyor sessizce. "Bana çok şey gösterdin, ama kendine sakladığın o bir parçayı da bilmem lazım."

Ağzımı açtığımda, bir adamı daha ölüme mahkum ettiğimi fark ediyorum; yine de kelimelerim dilimde yumuşak bir şekilde dökülüyor. "Sakallı adam. Yanınızda oturan." Şimdi kaşlarımı çatıyorum. "Ama silahı anlamıyorum."

Thale, kendini hazırlıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Söyle bana..."

Ellerimi yaklaşık on iki santim arayla uzattım. "Bıçaktı ama buz parçasına benziyordu, yaklaşık bu büyüklükteydi. Ama eriyormuş gibi

damlamıyordu? Daha önce hiç böyle bir şey görmediğimi söyleyebilirim."

Thale yanımdan ayrılıp tekrar ileri geri yürümeye başladı. Silindir şapkasını iki eliyle tutuyordu ve kaşları o kadar çatıktı ki, üst dudağını kıvrımış, beyaz dişleri görünüyordu.

"Bu ne tür bir bıçak?" diye soruyorum.

Durup kapalı panjurlara bakıyor. "Kristal Kapı'dan kopan bir parçadan yapıldı."

Thale, sanki sehpanın altındaki oturma grubunu ve etrafında kimlerin oturduğunu görebiliyormuş gibi, tahta zemine bakıyor. Sonunda bana doğru baktığında, gözlerimden nasıl kaçındığını fark ediyorum ve bunca yıl boyunca ben de bu şekilde baktığım tüm insanları merak ediyorum.

"Bütün bunları sadece bir yabancıyı korumak için mi yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Yoksa ortada daha büyük bir hikaye mi var?"

"Hizmetçi dövülüyor ve tecavüze uğruyor. Bu yeterince 'hikaye' değil mi? Aslında, tüm hizmetçilerinizin korunmaya ihtiyacı var ve aşçı pozisyonu için bir sonraki işe alacağınız kişiye daha dikkatli olmalısınız. Sadece size para getirenleri değil, maaş verdiğiniz kızları da korumalısınız."

Bir anlık sessizlik oluyor. Sonra sesi inanmazlıkla yumuşuyor. "Sana inanmazdım, biliyor musun? Eğer... sakladığım tabancalardan birinin nerede olduğunu biliyordun. Kilidini biliyordun—imkansız..."

"Bunları ve kim olduğumu kimseye söylemeyeceksin," dedim güçlü bir sesle.

Thale sert bir kahkaha atarak şapkasını tekrar başına taktı. "Tek bir kişi bile. Asla."

Bir soylunun nezaketiyle bana eğildi ve sonra doğruldu. "Öyle olacak. Hepsi için."

Derin bir nefes daha alıyorum. "Teşekkür ederim."

Bir an gözlerime bakmadan bana dik dik bakıyor, başını hafifçe yana eğiyor; bunun onun bir alışkanlığı olduğunu anlıyorum. Sonra bir kez başını sallayıp kapıya doğru gidiyor. Her adımında, dere kenarında ilk karşılaştığım adama dönüşüyor; omuzları geriye çekiliyor, çenesi öne doğru uzanıyor, sorgusuz sualsiz otorite havası, üzerine çektiği bir pelerin gibi.

Kapı koluna elini koyarken duraksadı. Sonra kurnazca, "Yeni bir aşçı tutmam gerekeceğini nereden biliyorsun?" dedi.

"Ölümleri görüyorum, unutmayın."

"Onun ölümünde sizin hiçbir payınız yok mu?"

"Benim sadece hayallerim var. Ben bir katil değilim."

Gözleri Merc'in çantasına kaydı. "Ancak, bunu bilen birini tanıyorsun, değil mi?"

Cevap vermeyince, o alaycı gülümseme tekrar dudaklarına yerleşti. "Biliyor musun, sanırım sana küçük bir sır vermeliyim. Ne de olsa, senin gibi özverili birinin arada bir kendine bir şeyler alması gerekir."

"Bu ne tür bir sır olabilir ki?"

Thale'nin kıkırdaması, çatıya vuran yağmurun arasından duyuluyordu. "Kocanız Bayan Bethle'nin cazibesinden yararlanmaya gittiğinde, başarılı olamadı. Ve edepsizliğe kaçmadan şunu söylememe izin verin ki, onun ne kadar.. ilham verici.. olabileceğini çok iyi biliyorum. Sanırım onu size benzediğı için, sarı saçları sizin saç rengine çok yakın olduğı için seçti. Ama görünüşe göre, yerine geçen kişi gerçeğinin yanına bile yaklaşamıyor."

Nefesim kesildi. Bu doğru mu?

Adamın dik dik bakışlarını görünce, bunun bir tehlike olduğunu anlıyorum ve içimde inkar edemeyeceğim bir gerilim çözülüyor.

Thale'nin yarım gülümsemesi alaycı bir ifade taşıyor gibiydi. "Ah. Görünüşe göre bir kez olsun bir şeyi başarmışım. Erdemimi daha sonra kutlayacağım—sayenizde kendi başıma hallettiğim bir sorundan sonra—"

Boğuk bir ses sözünü keser. "Sorrel. Benim. Ağzını aç."

Thale, silahını çıkarmak için elini şık ceketinin içine sokarken, "Şeytanı anınca ortaya çıkar herhalde," diye mırıldandı. "Daha doğrusu... kocanı."

Elli Yedi Başlayan şey Biter.

"Kuzukulağı. Ağzını a."

Ben cevap veremedem Thale kapıyı açtı. "Endişelenme paralı asker. Buradaki işim bitti, gidiyorum."

Gülümseyerek bana doğru baktı. "yle değil mi?"

Onu görmezden geliyorum. Merc'i yerden yukarıya doğru kataloglamakla çok meşgulüm. zerinde kan var mı? Eğer Thale aşcının ölümünün kendi işi olduğunu biliyorsa, sorun çıkar mı? Bu iri adam, en ufak suçlar için bile herkesten intikam alacak tipe benziyor.

Bu durum, onun yeni bir aşcı aramasına yol açabilecek nedenlerden biri olabilir.

Merc'in gözlerine baktığımda, bana bakmıyorlardı. Ve Thale'ye uzun saplı bıçağı savurmaya hazır gibi görünüyordu.

"Bu kadar agresif görünme dostum," diyor diğer adam ona. "Burada hiçbir şey olmadı. Fırtınalar bu kadar uzun sürdüğünde devriye gezer, odaları kontrol ederim." Başını çevirmeden fenerimizi işaret ediyor. "Yağınız neredeyse bitmiş. Durum bu kadar. Kafanız dönmesin."

İki adam da kıpırdamıyor ve bu gerginlik dikkat çekiyor. Merdivenlerin aşağısındaki sarhoşlar durumu fark etmiş ve bir kavgayı izleyen seyirciler gibi bir araya geliyorlar.

Merc sessiz kalınca, Thale'nin sesi daha da alçalıyor, ne dediğini duyamıyorum. Sonra Merc'in etrafından dolanıyor, omuzları birbirine çarpıyor, sanki temas kurmak istiyormuş gibi.

Olayın ardından Merc onun gidişini izler.

Kapının sertçe kapanacağını bekliyordum ama o sessizce kapattı.

Bana doğru döndüğünde, birden "Ne oldu-" diye sordum.

"O adam buraya petrol için gelmedi. Kadın işi yapmazdı. Burada ne işi vardı ki—"

"Neredeyse tükendi—"

"Bana yalan söyleme." Merc üzerime doğru eğildi. "Ve bana 'bu beni ilgilendirmez' demeden önce, bu gece senin için bir adam ldrdm. Bu yüzden bana karşı dürüst olabilirsin."

"Aşcı öldü," diye fısıldadım.

"Evet."

Ağrıyan gözlerimi ovuşturarak başımı salladım. "Onu mutfakta aradım. Çok geç kalmış olabiliriz, bilmiyorum..."

"Burada ne işi vardı?"

Kollarımı indirip göz göze geldik. "Thale'den yardım istedim. Hizmetçi için. Sen gittikten sonra ve ben... nerede olursam olayım, onu korumasını istedim."

Sonuçta pansiyonda kalıcı olarak kalamam. Mare'nin altınını nasıl eriteceğimi bulana kadar kalamam.

Merc'in siyah beyaz bakışları yatağa iner. "Peki karşılığında ona tam olarak ne verdin?"

"Hiç bir şey."

"Onun gibi bir adamın herkese bedava bir şey vereceğine inanmamı mı bekliyorsun?" Bana geri baktı, bakışları bluzumun ön kısmını taradı. "Yalan söylüyorsun. Ve etrafındaki her erkekle yatmak zorunda mısın?"

Aşağıya doğru baktım. Düğmelerin hepsi açılmış, iç çamaşırım görünüyordu. Düğmeleri iliklemeyi planladığım zamandan kalma bir durum.

Merc araya girdi. "Biliyor musun, sanırım parayı alacağım. Senin için, özellikle bu gece yaptığım her şeyden sonra, en başta anlaştığımız şeyi istiyorum."

Elleri belime dolanıyor ve gözümü kırıp bir sonrakine geçmeden, Thale'nin ininde o adamın bana dokunduğu anı hatırlıyorum. O zaman hiçbir şey hissetmemiştim. Ama şimdi Merc olunca? Vücudum canlanıyor, göğüslerime ve bacaklarımın arasına sıcaklık hücum ediyor.

Merc, ani bir hareketle beni kendine doğru çekti, cinsel uyarılması apaçık ortadaydı.

"Onu elde ettikten sonra beni inkar mı edeceksin?" diye homurdanıyor. "Hâlâ sen sorumlusun."

Kollarının arasına yaslanarak, deri ceket yakalarını sıkıca kavradığımda ellerimi yumruk yapıyorum. Kendi kendime de sertçe hareketler yaparak, ağzını kendi ağzıma yaklaştırıyorum.

Ölümle yüzyıllardır savaşıyordum gibi geliyor ama bu gece sanki etrafımda dolaşıyor, içime girmeye çalışıyor ve ölümlülerin mezara karşı verdikleri her mücadelenin boşuna olduğunu hissediyorum. Ayrıca, burada olanlar, köyümdekiler... hepsi de sahip olduğum tek şey olsa bile, bu kadar çok yabancı için endişelenmekten de yoruldum.

Ve sonra da şu adamla vedalaşma anı geliyor.

Öpüşte nazık hiçbir şey yok. Merc'in dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken beni yatağa değil, yanındaki duvara doğru itiyor. Eteğimin bel kısmı çekiliyor, kalçalarım bir o yana bir bu yana savruluyor, sert bedeni sert keçe kumaşın üzerinden bile içime giriyor—ve o keçe kumaşı çözdükten hemen sonra ayaklarıma kadar düşüyor.

Merc beni tek koluyla kaldırıp eteğimi kenara itti. Eteğin nereye gittiği umurumda değildi, özellikle de elleri aramızda dolaşırken. Pantolonunun bağcıklarıyla uğraşıyordu ve sonra da üst kısmını uyluklarından aşağı doğru çekiyordu.

Dudakları hâlâ benimkine yapışıkken, iç eteğimi yukarı doğru itiyor. Bacaklarımda serin bir esinti hissediyorum ama buna takılmıyorum. Sırtımı avuçluyor, beni yukarı kaldırıyor ve ilk defa, içimde kaba bir yoklama gerçekleşiyor.

Acıya hazırlanıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ama bunu durdurmayacağım.

Onu istiyorum. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.

Merc, sert bir hamleyle bana doğru ilerliyor, uyarılması beni tek bir sıcak damga gibi delip geçiyor. Gözlerim birden açılıyor ve siyah saçlarının arasından oturduğu pencere kenarını görüyorum. Fener yanıyor, günlük bıraktığı yerde açık, panjurlar yağmurdan ılık çalıyor.

Haz içimden akıp giderken bunların hepsi kayboluyor.

Tavana bakıyorum. Düşen kıvılcımlar yok, yer döşemelerinde kendi küçük ölümlerine doğru parıldayan yıldızlar yok. Ama o anki gibi hissediyorum, yükselirken bütün ve eksiksizim. Bacaklarımda, Merc içime öyle bir hızla giriyor ki, ağızlarımız temasını kaybediyor ve tek yapabildiğim ona tutunmak. Kollarımı onun iri omuzlarına doluyorum, başımı etrafıma düşen kuzgun siyahı dalgaların arasına bırakıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Arkamdaki duvar sert, bedeni sert... o sert, içimde.

Ben sadece enerjiye, onun benden istediği her şeye dönüşüyorum. O serbest kalmış, vahşi ve canlı, sanki aşçıyı öldürdüğü gibi beni de öldürüyor; nefesi patlamalar halinde çıkıyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyor, vuruşlar gittikçe kısalıyor.

Kulağıma hırıltılı bir ses yankılanıyor.

Sonra da hiçbir şey duymuyorum.

Bedenimden kurtulmuş, kanımı güneş ışığına çeviren bir dalganın üzerinde özgürce uçuyorum; Merc son bir kez içime giriyor ve orada kalıyor, cinselliği içimde derinden hissediliyor.

Gözlerimi zorla aralayarak tekrar tavana bakıyorum.

Nefes nefese kalıyorum. O da öyle.

Yağmurun sesi, nefes nefese kalışımız kadar yüksek geliyor.

O geri çekilip beni ayaklarımın üzerine bıraktığında, içimden sıcak bir şey çıkarken bile tekrar soğukluğu hissediyorum. Onun tohumu, uyluklarımın iç kısmında. Onu içeride bıraktığı yerden.

Merc asla tökezlemez. Ama şimdi tökezliyor.

Pantolonunu yukarı çekerken kendi botlarından birine takılıp düşüyor ve beni rahatsız etmemek için arkasını dönüyor.

“Az önce yaptıklarımızı göz önünde bulundurursak,” diye sert bir şekilde söylüyorum, “tevazu konusunda endişelenmek için biraz geç kaldık ___”

“Artık meseleyi hallettik.” Arkasını döndü, ama bana değil. Kapıya doğru. “Seni buraya ben getirdim. Bana istediğimi verdin. Aramızda başlayan şey... bitti.”

Merc masaya gidip çantasını alıyor.

Giderken bana bakmadı bile.

Kapı, son nefes kadar sessizce kapanıyor.

Acı tarif edilemez, birleştığımız anda hissettiğim her şeyin korkunç bir zıttı ve eğer zaten duvara yaslanmış olmasaydım, kesinlikle yere yığılırdım. Bu böyle bitmemeliydi. Bu...

Karşı tarafta, cıvataya bakıyorum.

Kapıya gidiyorum ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kapıyı açmadan önce, şans getirmesi için mandalı hafifçe vuruyorum.

O beni beklemiyor.

Dışarıya doğru eğilip koridora baktım. Merc ortalıkta yoktu ve bir anda kendimi merdivenlerin başında buldum. Omuzlarını ve o geniş kılıcı alt kata inerken görmeyi bekliyordum. Ama gördüğüm tek şey, merdivenlerden yukarı doğru sendeleyerek çıkan iki sarhoştı.

"Gitti."

Kadın sesine doğru döndüm. Açık bir kapıdan sarışın kızı gördüm. Sanırım adı Bethle'dı.

“Evet,” dediğimi duyuyorum. “Biliyorum.”

“Böyle daha iyi.” Gözleri beni süzdü, iç eteğimde oyalandı. “Thale işin içine girince, eğer kocana biraz olsun saygınlık duyuyorsan, onun çekip gitmesi en iyisi.”

Kollarımı kalbimin üzerinde kavuşturarak arkamı dönüp odama geri yürüdüm. Bu sefer, kendimi odaya kapatırken, artık burada güvenliğimden endişe etmesem de sürgüyü çektim. Thale'nin otoritesi, Merc'inki gibi, müşteriler ve bana zarar vermek isteyebilecek herkes arasında benden önce geliyordu.

Ve Thale ile olan ünüm zaten benden önce geliyor.

Odaya şöyle bir göz gezdirdiğimde, Anathos'un tamamı bomboş görünüyor ve her şeyin bu kadar çabuk olup bittiğine inanamıyorum. Seks. Merc gidiyor.

Tehlikeli bir yerde yalnızlığıma dönüşüm.

Lambanın yağı bitip her yer karanlığa bürünürken aklımdan geçen son düşünce bu.

Elli Sekiz: Yalnız Yolculuğum Başlıyor.

Ertesi sabah uyandığımda, kapıya dönük, yan tarafıma kıvrılmış, ellerimi dua eder gibi kalbimin üzerine koymuş haldeydim. Ağzımdaki kum taneleri yutkunmaya çalışırken dilimi ve dişlerimin içini tahriş ediyordu ve bu nispeten küçük rahatsızlık, tüm büyük acıları dayanılmaz bir derecede hissetmeme neden oluyordu.

Kendimi zorlayarak doğruldum, ben—

Elimde bir şey var.

Günlüğü.

Pencere kenarındaki koltuğa şöyle bir göz attım ve neden onu yanımda bulundurduğumu hatırlamaya çalıştım. Evet, doğru, o şeyi geride bırakmış, sadece çantasını almıştı. Demek ki gece boyunca bir ara gidip onu almış olmalıyım.

Günlüğü çarşafın üzerine koyarken, küçük, deri kaplı sayfa, çizdiği son resmin, yani kapıların ve ötesindeki çayırın resminin olduğu sayfaya açılıyor. Taş direklerin veya demirin kıvrımlı deseninin tasvirine dokunmadan, çizimin kenarlarına dokunuyorum...

Kaşlarımı çatarak yukarı bakıyorum. Bütün o sessizliği dikkatle dinliyorum.

Yatağımdan kalkıp pencere kenarındaki koltuğa gidiyorum. Pencere kanadını yerinde tutan bir dizi kanca var ve ayrıca panjurların içten kilitleri de mevcut. Sonunda hepsini açıyorum ve Outpost'un gri, yayılmış dükkân ve evlerine bakıyorum.

Yağmur durdu.

Yukarıda, bulut örtüsü alçak ve kalın kalmaya devam ediyor ve çatılardan veranda köşelerine, çitlere kadar her yerden su damlıyor; bu da yağışların yeni kesildiğini gösteriyor. Belki tekrar başlayacaktır, ama gökyüzündeki tüm suyun kurumuş olduğu kesin.

Şehrin yayılımına bakarken, Merc'in nerede olduğunu merak etmeden edemiyorum. Geceleyin ayrılmış olabileceğini sanmıyorum ve sarışınla kalmış olup olmadığını da merak ediyorum. Ama fırtına ilerliyor ve gün ışığı geliyor, sanırım çoktan gitmiş olmalı. Acaba atımızı da mı aldı, diye düşünüyorum.

Ama bu artık benim derdim değil. Hem zaten hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden ata ne gerek var ki?

"HAYIR."

Sözler ağzımdan çıkıyor ama sanki başka biri söylemiş gibi geldiği için arkama bakıyorum.

Arkamı döndüğümde, bulutlar dağılıyor ve güneş ışığı kalabalığın arasından süzülüyor. Mare'nin kraliyet paraları gibi parıldayarak üzerime doğru yaklaşırken, buraya ait olmadığım hissine kapılıyorum. Sadece pansiyona değil, bu kasabanın tamamına da. Mantıklı tarafım bunun hedefim olduğunu ve belki Ronl ve Lena gibi insanlarla iş ve kalacak yer bulabileceğimi söylese de... ruhumun bir kısmı bana aksini söylüyor.

Burası benim varmak istediğim yer değil. Benim kaderim... devam etmek.

"Plan bu değildi," diye yüksek sesle söylüyorum ufka bakarken.

Ama protestonun şu an bir önemi yok ve daha sonra da hiçbir anlam ifade etmeyecek. Ne kadar karşı çıkmak istesem de, bunun başka bir yere, başka bir şeye giden bir ara durak olduğunu biliyorum.

Gerçek kaderim beni çağırıyor.

Bu kanaat iyice yerleşmeye başlayınca da kargaşa başlıyor.

Sabahın sessizliğinde ilk bağırışlar yankılandı ve çok geçmeden bir adam çamurlu yoldan pansiyona doğru koşarak geldi. Kahverengi keçe elbisesinden belli ki pansiyon sakiniydi ve elindeki asadan da bir çiftçi ya da çoban olduğunu tahmin ediyordum; pubın verandasına atlayıp kapılardan birinin gürültüyle kapanmasını duyduğumda da şaşırmadım.

Bir an sonra, verandada her türlü ayak sesi duyulur. Bir grup adam ortaya çıkar ve çobanın geldiği yöne doğru koşarak uzaklaşır.

Ensemde bir ürperti var. Aşçının cesedini buldular mı acaba?

Merc iş çıkışı tam olarak ne tür aktiviteler yapıyordu ve nerelere gidiyordu?

Pubın kapıları tekrar açılıyor ve bu sefer hemen altımdan sesler geliyor. Hızlı konuşmaları kulağım çok iyi duyuyor—

"—Şeytanlar! Bunu başka kim yapabilirdi ki—"

"Kaderler de burada..."

"Her yerde koyun yavrularının bazı parçaları var."

Çok geçmeden adam grubu geri döner. Üzerlerinde, ellerinde ve kıyafetlerinde kan vardır. Çatı altındaki herkes konuşur ve susar.

Ellerimle ağzımı kapatıp geriye doğru düşünüyorum.

Şeytanlar. İşte—

Odamda bir gürültü duyuldu ve başımı hızla çevirdim. Çantam düşmüş. Masaya koymuştum ve nedense, kenardan yeterince uzakta olmasına rağmen, yere düşmüş.

Aniden, sanki çuval ve bağları kaybolmuş gibi, içindikileri görüyorum. Sonra pusulayı ve tacı ellerimde hissediyorum, sanki onları tutuyormuşum gibi. Garip bir berraklık patlamasıyla, ormanda olduğumu ve eski aletin bana güneyi gösterdiğini, bunun kesinlikle bir sihir parıltısı olduğunu hatırlıyorum.

Son olarak, Bay Lewis'in bana anlattığı inanılmaz hikayeyi ve bana yönelttiği suçlamayı hatırlıyorum.

Bana yol gösteren pusula. Taç... ki her şeyin özü de bu zaten.

Kimseyi görmeyen savaşçı kraliçeye gitmeli ve gücü ona geri vermemeliyim.

Gözlerim açık pencereye geri döndü. Güneye bakıyor, sanki bu odayı almam kaderimde varmış gibi—ve özellikle sargılı koluma dokunduğumda garip bir sakinlik beni sardı. Lena ve Ronl. Eğer iblisler buradaysa, onları ve bebeklerini kim koruyacak?

Ve o tatlı genç kız. Zamanında müdahale etsek bile, Thale verdiği sözü tutsa bile, onu kim koruyacak?

Kötülüğe karşı.

Thale, tüm gücüyle Karanlık Kral'la savaşacak bir ordu toplayamaz. Ya da haber yayılırsa ve yerleşim yerinde yapılanlar burada da yapılırsa? Kaderler, ya kendi köyüm iblisler tarafından bulunup yakılırsa ve başka bir kasabadan bir kalabalık korkudan halkı arındırmaya gelirse?

Anathos, Karanlık Kral'ın ikinci kuşatmasından sağ çıkamayacak. Bunu yürekten biliyorum. Tarih boyunca aktarılan ve Zaman Kitabı'nda kaydedilen, memleketteki barda gecelerin sonunda fısıldanan hikayeler, hayal edilemez acılardan, kötülüğün demir yumruğu altında ezilen insanlardan bahsediyor.

Bay Lewis'in benim hakkımdaki düşüncelerinin doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. Ama inkar edemeyeceğim şey, çantamda ne olduğu... ve şimdi bu Çorak Topraklar'daki karakolda neyin pusuda beklediği.

Ve Fulcrum'un, o siyah bantlarıyla birlikte nasıl görüldüğünü bir düşünün.

Titreyen elimi ağzıma götürürken, kumun tadını, siyah kumu hatırlıyorum ve kâbusumun ince detayları bilincimin kenarlarını kurcalıyor.

Eğer denge noktası başarısız oluyorsa, belki bu kraliçe iblisleri geri püskürtebilir?

“Ah, ben ne diyorum böyle...” diye inledim.

Ama beni burada tutan hiçbir şey yok. Ve gerçekliğimi ortaya koydukça, her şey bana gitmemi söylüyor—

Tak tak.

Pencereyi kapatıp kapıya doğru gidiyorum ve sürgüyü açıyorum. "Merc —"

"Hanımefendi? Size biraz yemek getirdim."

Orada öylece durup gözlerimi kırkıyorum. Kısa kahverengi saçlı ve güzel sesli hizmetçi, hani o çok korktuğum kişi. Kırmızı keçeli elbisesiyle, ekmek ve içecek dolu bir tepsi taşıyor ve dudaklarında küçük, endişeli bir gülümseme var.

"Yemek mi?" diye tekrarlıyor, sanki ben fark etmemişim gibi yükü biraz yukarı kaldırırken.

Bir adım geri çekildim, gözlerim gözlerine yaklaşmadan yüzünde gezindi. "Hilal..."

“İyi misiniz?” Kız içeri girer ve tepsiyi masaya koyar. “Çok solgunsunuz. Buraya oturun, oturun—”

İstemedem yapıyorum bunu. Ama kollarımı ona dolayarak sarılıyorum.

“Hanımım?” Kucaklaşmaya tereddütle karşılık verilir. “Bir şifacıya ihtiyacınız var mı? Lena yeni doğum yaptı, ama—”

Geriye doğru çekilip, hizmetçinin gerçek olup olmadığını tekrar kontrol ediyorum. Ama yine de gözlerine bakmıyorum. İhtiyacım olan cevabı dün gece Merc'in yaptıklarıyla aldım ve başka hiçbir şey bilmek istemiyorum.

"Hanımım?"

"Hayattasın," diye kekeledim. "İyisin."

Başını öne eğdi. "Dünkü davranışım için beni affedin. Ben—"

"Özür dilemene gerek yok. Baştan beri oraya girmemeliydim. Sadece... senin için endişelendim."

Hizmetçi elini morarmış şakağına götürdü. "İyiyim. Bu sabah çok sakın geçti. Çok güzel bir değişiklik oldu."

“Sanırım bundan sonra işler senin için daha iyi olacak.” Elimi omzuna koydum. “Böyle bir adamın himayesinde olmayı hak etmiyorsun.”

Gözleri yaşarırken, yavaşça uzaklaştı ve tepsiye doğru gidiyormuş gibi yaptı. "Biliyorum, sadece ekmek ve peynir, ama ikisini de kendi ellerimle

yaptım."

"Gitmeden önce benim için bir ziyafet ve gerçekten de zamanlaması çok uygun. Teşekkür ederim."

Bana doğru dönüp baktı. "Öyleyse gidiyorsunuz?"

Geleneksel kıyafetleri içinde, solgun elleri önünde bükülürken, yüzündeki morluklar hâlâ acı verici bir şekilde belirginkenki görüntüsü içime işliyor. Bu soruyu sorarken, Bay Lewis beni oturttuğundan beri içimde biriken, bastırmaya ve inkâr etmeye çalıştığım bir şeyin doruk noktası olduğunu hissediyorum.

Keşke Merc burada olsaydı.

Ama o gitmiyor. Bu yüzden kendi adıma şöyle cevap veriyorum: "Evet, gidiyorum."

Kaderler, gerçekten bunu mu yapıyorum? Gerçekten güneye mi gidiyorum? Ve özellikle Merc atımızı aldıysa nasıl yolculuk edeceğim...

"Yakında mı, yoksa bugün mü?" Cevap vermeyince derin bir nefes aldı. "Sizin ve kocanız için biraz yiyecek hazırlayacağım."

"Sadece kendim için."

Gözümün ucuyla kaşlarının kalktığını fark ediyorum. "Öyleyse eve mi dönüyorsunuz?"

"Hayır, ben Güney Krallığı'na gidiyorum."

Omuzlarındaki gerginliğin azalmasında belirgin bir rahatlama var. "Ah, güneye gidemezsiniz. Sel, en azından yağmur yağdığı sürece sizi vadi geçidinde durduracak."

Zihnimde silik bir şekilde, tüm bunlar hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. "Ama başka bir yol daha var, değil mi? Senin 'engel' diye bahsettiğin şey?"

"Hayır, kimse Kristal Kapı'dan geçemez. Bu imkansız."

"Neden?"

"Bu aşılmaz bir engel. Yüzyıllardır insanlar denedi, ama başaramadılar."

Gidip pencereden dışarı bakıyorum. "Bana geçidin yönünü gösterebilir misiniz?"

Hizmetçi yanımıza gelip patikayı işaret etti. "Bu yolu takip ederek ana yola kadar gidin. Sizi geçide götürecektir, ama gitmenize gerek yok. En az üç gün, suların çekilmesi gerekiyor."

"Peki ya Kristal Kapı?"

“Aynı şekilde. Kapıya giden patika ana yoldan ayrılıyor.”

“Yol işaretlenmiş mi? Yoksa otlarla mı kaplı?”

“Kaçırmanız mümkün değil. Yolu gösteren eski kaldırım taşları var. Ama bu da vaktinizi boşa harcar. Hanımefendi, size söylüyorum, güneye doğru herhangi bir yolculuğa çıkmadan önce bu rahat odada beklemeniz en iyisi. Üç günün ne farkı olacak ki?”

Şimdi o kanlar içinde geri dönen adamları düşünüyorum. Tıpkı köyümdeki Bay Cavenish gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Gülümsedi ve eğildi. "Size yemek getirmeye devam edeceğim."

Hizmetçi kapıdan geri çekilip bana hafifçe el salladıktan sonra beni tekrar içeri kapattı. Bir süre gri panellere baktım, sonra tekrar pencereye gidip dinledim. Şimdi aşağıda hızlı ve telaşlı bir şekilde konuşan birçok ses vardı, ama artık başka sesler de vardı. İnsanlar evler arasında koşuşturuyor ve verandalarında toplanıyorlardı.

Omzumu çevirip yiyeceklere şöyle bir göz attım, hiç iştahım yoktu ama iki kişi için yeterli olması beni sevindirdi. Ekmeğin bir kısmını yedikten ve iki bardak ferahlatıcı içeceği içtikten sonra, kullanılmamış olan yastık kılıfını alıp, onun benim için pişirdiği yiyeceklerin geri kalanını içine koydum. Peynir midemi bulandırdı - peynirde yanlış bir şey yok aslında. Ama sonra Merc'in yüzmeden önce tünelde yememiz gerektiğini söylediğini hatırladım.

Sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor.

Peyniri yemeye kendimi zorlarken, burada geçirdiğimiz geceleri sayıyorum—daha doğrusu benim burada geçirdiğim geceleri. Çok az. Yüzlerce gece gibi geliyor ve hissedebildiğim tek şey, önümüzdeki şeyle ilgili üzüntü ve korku.

Ancak duygulara kapılmanın hiçbir faydası yok.

Ve işin doğrusu, bu karar, bu seçim, ilk geldiğimizden beri aklımdaydı. Kendi köyümde yaptığım şeyi, sonunda beni kendi batıl inançlarına ve denge noktasının başarısız olduğu gerçeğine ihanet edecek insanlar için yapmaktan başka bir amaca ihtiyacım var. Kalmayı düşünüyordum çünkü devam edersem önümde yatanlarla yüzleşemem.

Ama Merc bunu en iyi şekilde ifade etti.

Sadece ileriye, asla geriye değil.

Elli Dokuzuncu Bir Ölüm Gerçekleşiyor.

Küvette yıkandıktan sonra, oldukça iyi bir şekilde temizlemeyi başardığım Julion'un kıyafetini tekrar giyiyorum. Yüzümü yeni bir türbanla örterek ekmegi ve ardından Merc'in günlüğünü çantama koyuyorum. Sonuncusu, tahta zeminde gıcırdayan bir hayalet gibi, beni rahatsız eden her şeyin fiziksel bir tezahürü, ama onu burada bırakıp atılmasına izin veremem.

Kapıda duraksıyorum. Bu odanın içini bir daha asla göremeyeceğim ve dikkatimi yatağın yanındaki duvara, Merc'in beni yerden kaldırıp vücuduyla sıkıştırdığı yere odaklıyorum. Üzüntümün altında, zihnimin bir köşesinde bir şey parlıyor, ama kafamdaki baskı altında bunu ortaya çıkaracak gücüm yok.

Gideceğime inanamıyorum. Hem de tek başıma.

O olmadan.

Ancak sırt çantamın ağırlığını hissettikçe, ne yapmam gerektiği ve nereye gitmem gerektiği konusunda daha da net bir fikre sahip oluyorum. Ve önemli olan da bu zaten. Bir paralı askerle ne olacağını düşünmüştüm ki? Paralı askerin dediği gibi, anlaşmamız her iki tarafça da sağlandı ve iş bitti.

Son bakışım o pencere kenarına. Hâlâ onu orada, fenerin yanında oturmuş, günlüğüne çizimler yaparken görebiliyorum.

Görünüşe göre buraya gelecek olan bir sonraki kişiler için lambayı yeniden yağla dolduracaklar.

Koridorda kapıyı kapatıp ilerlerken sesleri duyuyorum. Barda çok sayıda insan var, hızlı ve yüksek sesle konuşuyorlar. Merdivenlerin dibine indiğimde, öfkeyle bir kalabalığa hitap eden adam grubuna doğru bakıyorum. Onlar birlikte gidenler. Çamurlu yoldan koşarak gelip alarm veren ilk çoban, barda oturmuş, bira bardağını bir çırpıda boşaltıyor.

Adamlardan birkaçı bana doğru baktı, ama beni umursamamaları iyi bir şeydi. Yoluma devam ettim ve Merc ile ilk gece girdiğimiz kapıdan çıktım.

Parlaklık beni bunaltıyor ve gözlerimi korumak için kolumu kaldırıyorum. Gözlerim alışınca, avucumun kenarını indirip gökyüzüne doğru gözlerimi kısıyorum. Bulutlar daha da dağılmış ve fırtınanın gri gökyüzü, kulübenin gri ahşapları ve loş yağ lambalarından sonra güneş ışığı göz kamaştırıcı bir şok etkisi yaratıyor.

Yol tam bir bataklık ve ben de zorlukla ilerliyorum, kenarda kalmaya çalışıyorum çünkü ortada yağmur sularının biriktiği ve gölete dönüştüğü bir çukur var.

Hatırlıyorum da, karakola girdiğimizde ilk gördüğümüz binalar arasında ahırlar vardı ve yoluma devam ederken terliklerim sadece çamurlu olmakla kalmadı, tamamen çamura dönüştü. Atların kişnemesi ve taze saman kokusu vardıgımı haber verdi.

Ve işte o zaman oluyor.

Yolun karşı tarafında, çitlerle çevrili bir otlak, köyüm kadar büyük görünen, tek başına duran güzel bir ağaca doğru uzanıyor. Güneş, parlak yeşil yapraklarının yanı sıra, günlerdir kapalı kaldıktan sonra enerjilerini atmak için etrafta dörtnala koşan atların üzerine de vuruyor. Ama bunların hiçbiri dikkatimi çekmiyor.

Çünkü o pastoral manzarayı daha önce görmüştüm.

Kendimden geçmiş bir halde, durgun suyun derinliklerinden geçerek çit hattına ulaştım. Eğilerek, paralel tahtalar arasındaki boşluktan geçtim ve çayırdaki ilerlemeye devam ettim. Muhteşem altın rengi bir aygır, beyaz yelesi ve kuyruğu dalgalanarak, kulakları dik, vücudu güçlü adımlarında zarif bir şekilde yanımdan geçti. Gözüm ona takılmış olsa da, aradığım kişi o değildi.

Görmem gereken ağaç aşağıda, ağacın yanında olacak.

Aşağı inerken kendi kendime yanıldığımı söylüyorum.

Ben değilim.

Köy muhtarının kestane rengi kısrakını yumuşak çimenlerin üzerinde yatarken buldum. Gözleri kapalı, burnu mis kokulu çimenlerin arasında, vücudu rahat bir haldeydi.

Kayıp Ruhlar Gölü'nde gözlerine baktığımda gördüğüm şey tam olarak buydu.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü gür yelesine gömdüm ve kolumu boynuna doladım. Hala sıcaktı ama artık yaşamıyordu ve dua ediyorum ki artık eyerlerin, gemlerin, taşınacak yüklerin olmadığı bir yere gitmiştir. Bunun sorumluluğunu hissediyorum; o gökyüzünden gelen canavar bize doğru gelirken onu bu kadar zorladığım için, onu o çorak, susuz manzaradan sıcakta geçirdiğim için, onu bildiği her şeyden bu kadar uzağa götürdüğüm için.

Başka sebeplerden dolayı da ağlıyorum ve hepsi birbirine karışıyor—

“Ah, hayır. Ah, hanımefendi, çok özür dilerim—onu az önce dışarı bıraktım.”

Burnumu çekerek yüzümü sildim ve yukarı baktım. Sonra bir daha baktım. Hizmetçiydi—ama... değildi. Koyu renk saçları uzun ve iki yandan örgülüydü, yüzünde de çiller vardı. Keçe etek yerine, omuzlarından yukarı çekilen iş pantolonu ve dizlerine kadar uzanan çiftlik botları giymişti. Sesi de farklıydı. Daha kalın.

"Sorun yok." Elimle hareketsiz yan tarafını okşadım. "Zamanı gelmişti."

"Yemin ederim hanımefendi, ona kendi çocuğum gibi baktım—"

"Biliyorum." Ona gülümsedim ve sonra etrafa bakındım, diğer atların koşmasını izledim. "Ve kalbin durabileceği ne güzel bir yer. Bir atın en çok sevdiği şeylerle çevrili... özgürlük, güneş, çimen."

Kız boğazını temizledi. "Sorumluluğu kabul ediyorum. Bunu düzelteceğim—"

Elimi kaldırıp başımı salladım. "Endişelenmeyin." Mare'nin paralarını aradım, sonradan fark ettim ki paralar seyahat cebindeydi. "Peki, satılık at var mı?"

Altını nasıl kullanacağımı bilmiyorum ama en azından elimde var.

Kız otlak alanına bakarken ben de kırsağı okşamaya devam ediyorum. Her ne kadar gitmiş olsa da ve aslında benim olmasa da, bedeni hala sıcakken yerine yenisini getirmek son derece saygısızca olurdu, ama gece yaşananlardan sonra, hareket etmem gereken bir aciliyet var.

"Eşinize daha önce elimizde kalan son kestaneyi sattık. O da bize kestaneyi sizin için bırakmamızı söyledi."

Gözlerimi kaçırarak, konuşabilmem için biraz beklemem gerekiyor. "Çok nazik davrandı..."

"Hey! Ne saçmalıyorsun sen!"

Bir adam yamaçtan aşağı doğru hızla geliyor. Orta yaşlıdan daha yaşlı ve ya içki içen ya da dışarıda çalışan birinin kızıl ten rengine sahip. Belki de ikisi birden.

O kıza saldırmadan önce ayağa kalktım ve ona karşı durdum. "Atım yaşlıydı ve çok kullanılmıştı, bu benim hatam. Onun yaptığı hiçbir yanlış yok ve bu yönde bir suçlama kabul etmeyeceğim."

Adam kızın yanına duruyor ve o sessizlik anında kalbim daha fazla zulme dayanamıyor—

Ahır görevlisi güneşten yanmış, kel kafasından buruşuk şapkasını çıkarıp, buruşuk elini kadının omzuna koydu. "Evet, o herhangi bir hayvana kötü davranmaktansa kendine zarar vermeyi tercih ederdi."

Gözlerim yanıyor ve çok hızlı bir şekilde göz kırpmak zorundayım. "Çok iyi bir attı."

"Eminim öyleydi." Ahır görevlisi tarlaya şöyle bir göz attı. "Ona layık bir cenaze töreni düzenleyeceğiz."

"Onun yiyecek ve yemek masraflarını karşılayacak param var—"

"Kocanız zaten bunların hepsini ve gelecek haftanın işlerini halletti, bu yüzden ona bir ödeme yapmamız gerekecek. Peki şimdi nerede?"

"O benden önce yola çıktı." Göğsüm o kadar boş hissediyor ki, özellikle de yalan söylerken, "Ben, ah, onunla buluşacağım. Benim de bir at almam gerekiyor ama anladığım kadarıyla satılık at yok—"

Kız adama dönüp bilmediğim bir dilde konuşmaya başladı. Adamın gözleri irileşti ve kız susunca şapkasını tekrar başına takıp tarlaya doğru baktı.

O yöne doğru bir bakış atıyorum.

O güzelim altın rengi aygır çit boyunca dörtnala koşuyor ve hızı nefes kesici.

"Bir saat sonra geri gelebilir misiniz?" diye sert bir sesle sordu ahır görevlisi.

Lena ve Ronl'u düşünüyorum.

"Elbette." Hizmetçinin ikiz kız kardeşine baktım. "Ve bir şekilde bir yolunu bulurum. Satılacak bir şey yoksa benim için endişelenmeyin."

Ahırda çalışan kız, gözlerini aygırın üzerinde tutarak tarlaya doğru bakıyor.

"O zaman geri gel," diyor ahır görevlisi. "Biraz zamana ihtiyacımız var."

"Tekrar söylüyorum, bu sizi ilgilendirmez ama ben onun ekipmanını alacağım." Kısırlaştırılmış ata şöyle bir baktığımda, kalbimde bir keder belirdi. "Lütfen ona iyi davranın. Bana çok iyi davrandı."

"Öldüreceğiz," diyor kız. "Onu buraya, tam da kendisinin seçtiği bu ağacın altına gömeceğiz."

Başımı öne eğerek, sırlıklam terliklerim yokuşu tırmanıp, çit korkuluğunu aşp beni çamurlu yola geri taşıırken, ancak oradan uzaklaşabiliyorum. Zaten yeni anne babanın yanına uğrayacaktım ve o

bebeği tüm canlılığıyla görmek şu anda ihtiyacım olan şey. Cadde boyunca ilerlerken, her türden insan var, sesleri gergin ve hızlı, bedenleri aşırı hareketli—ama bu sadece konuştukları şeylerden dolayı değil.

Güneş ışığında özgürce dörtnala koşan atları düşünüyorum.

Hayvanlar ve insanlar bazen çok da farklı değiller. Ama Anathos'taki insanlar neler olacağının farkındalar. Atlar ise sadece güneşin tadını çıkarıyor ve bacaklarını germenin keyfini sürüyorlar.

Bitkisel ürünler satan dükkana vardığımda, elinde küçük bir kağıt torba olan bir kadın dışarı çıkıyordu. Telaşlı görünüyordu, saçları dağılmıştı ve aceleyle bana çarptı. Kapıyı yakalayıp içeri girdim—

Konuşan bir sıra kadın var ve hepsi de sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Ahır görevlisinin kızla kullandığı dilde konuşuyorlar, aceleyle söyledikleri heceler havayı dökülmüş yapraklar gibi kaplıyor, her şey karmakarışık. Kasada, Ronl yanındaki boş bir cam kaba işaret ederek onları sakinleştirmeye çalışıyor.

Bahse girerim aradıkları şey kötülüğü uzaklaştırmak içindir. Bir anda kendimi yanmış yerleşim yerinde, kapıların yanındaki işaretlere ve yerlerdeki kan lekelerine bakarken buluyorum...

Korksam da güneye gitmeye çalışarak doğru şeyi yapıyorum, diye düşünüyorum kendime.

Göz göze geldiğimizde bana el salladı ve arkasındaki kapıya doğru başıyla işaret etti. Aceleyle aşağı indim ve arka koltuğa geçerken koluna hafifçe vurdum.

“Lena?”

Yatak odasından hızlı bir şekilde "Buradayım" diye yanıt geldi.

Geçerken, su musluğunun yanındaki bir küvette birkaç kundak battaniyesi ıslatılmış halde duruyordu ve tezgahın üzerinde tavuk yumurtalarından oluşan, kısmen hazırlanmış bir kahvaltı ve bir dilim ekmek vardı.

Kapıyı yavaşça aralayıp, değerli kızını besleyen Lena'ya gülümsedim. Sonra omzumu çevirip, "Ronl sana yemek hazırlarken bir şey onu yarıda kesmiş gibi görünüyor. İşi ben bitirebilir miyim?" dedim.

"Öyle mi? Onunla işim neredeyse bitti ve hâlâ biraz ağrım var."

"Biraz bekleyin lütfen."

Basit bir işi yapmak, tavukların yumurtalarını dökme demir tavada kırmak ve ocağa götürmek çok iyi hissettiriyor. Dizlerimin üzerine çökerek,

yumurtaları koymaya gidiyorum—

Kor halindeki közlerin merkezinden yükselen alevler bana doğru eğiliyor, turuncu ve sarı tepeleri öne doğru uzanıyor.

Ben küfür ederek geriye doğru irkilirken, Lena endişeyle, "Kuzukulağı mı?" diye sordu.

Kendimi toparlayıp yatak odasının kapısına doğru baktım. "Evet?"

"İyi misin?"

Elimle ağzımı kapattım. Sonra tencereyi ızgaranın üzerine ittim ve ayağa fırladım. "Pekala, tamam. Gayet iyi, gerçekten."

Gözlerimi ovuşturarak, bacadan bir hava akımı geldiğini kendime söylüyorum. Dışarıdaki dükkandan gelen bir hava akımı. Açık pencereden gelen bir hava akımı, çünkü dışarıdaki sıcaklık nihayet yükseliyor.

Yemeği teslim ettiğimde, hazırladığım kahvaltıyı onun dünyaya getirdiği bebekle takas edebilecek kadar iyileşmiş oluyordum.

"Günaydın küçük kızım..." Yumuşak yanağını okşadım ve koyu renkli, ince tüyler üzerinde parmağımınla gezindim.

Birden Lena'nın yemek yemediğini fark edince kaşlarımı çattım. "Yumurtaları yakmış mıyım acaba?"

Yeni anne beni duymuyor gibi görünüyor. Kaşları çatık, dudakları gergin bir çizgi halinde bebeğine bakıyor.

"Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?" diye soruyorum, tetikte bir şekilde.

"Dün gece bir katliam oldu." Sesi yumuşak, kelimeleri dalgın bir şekilde mırıldanıyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Koyun otlağında."

"Ah... evet, bazı hayvanlarda bir sorun olduğunu duymuştum—"

"Bu bundan daha fazlasıydı. Bir adamın ölümüydü."

Çocuğu omzuma alıp yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. "Kimdi o?"

"Aşçı." Lena başını salladı. "Bardan."

Daha fazla cevap vermeyince, "Ne oldu?" diye soruyorum.

Cevap verirken gözlerini kızından kaçırdı. "Cesedi incelemeye giden adamlar... bunun bir şeytan olduğunu söylediler."

Altmış Veda.

“Tahminime göre, ‘tarlada parçalanmış’ deniyor.” Lena gözlerini ovuşturup ellerini kucağına indiriyor. “Çobanlardan biri, sabah hayvanlarını otlatmaya giderken onu ve koyun yavrularını bulmuş. Aşçının midesi... kesilmişti— yırtılmış. İğrenç bir muamele görmüş. Hayattayken o adamın korkunç bir şöhreti vardı, ama kimse böyle ölmemeli.”

Merc'in dün gece odamıza girdiği anı gözümde canlandırıyorum. Üzerinde kan yoktu. Morluk yoktu. Nefes nefese kalmıyordu. İzinin sürülmesini engellemek için yaptığı "iş" ne olursa olsun, kötülüğün elinden çıkmış gibi görünen dağınık bir ceset hazırlamak kesinlikle bu işin içinde değildi.

Eğer Merc, adamın ayrıldığını gördükten sonra aşçıyı dışarıda bir yerde yakaladıysa... sonrasında mutlaka bir iblis gelmiş olmalı.

Merc'in orada, karanlıkta... o şeylerden biriyle birlikte olduğunu hayal ettikçe ensemde korku kasılıyor.

Lena, “Başka bölgelerde de saldırılar oldu,” diyor. “Son haftalarda buraya gelen gezginler bu tür raporlarla geldiler. Ve kuzeyde bir yerleşim yerinin yakıldığını duyduk.”

"Evet," diye fısıldadım. "Buraya gelirken gördük."

Sembollere ve gerçekte ne olduğuna girmek istemiyorum.

"Onu nasıl bir dünyaya getirdim ben?"

Lena'nın gözleri benimkileri arıyor, ama ben onlardan kaçınıp onun için hazırladığım tabağa odaklanıyorum. Onu neyin beklediğini bilmeye dayanamıyorum, sadece kucağımda tuttuğum yavrunun benim gibi yetim kalmasını istemediğim için değil. Gerçek şu ki, atın geleceğine dair gördüklerimin Anathos'taki her şeyin yolunda gideceğinin kanıtı olduğunu umuyordum. Kahverengi kırsağın huzurlu sonuna kadar yıllar olduğunu ve bunun da hepimizin bir şekilde hayatta kalacağı anlamına geldiğini düşünüyordum; nalbant ve o hizmetçinin sadece birkaç günü kalmış olabilir, ama atımız... bana bir ufuk vaat ediyordu.

Ben öyle sanıyordum.

“İşte bu yüzden bütün kadınlar geldi.” Lena kendini toparlayıp tabağı kucağına aldı. “Kötülüğü uzaklaştırmak için astra arıyorlar.”

"Bu nedir?"

"Bunlar sadece bir halk efsanesi. Gerçekle hiçbir ilgisi yok, ama eğer bu yalan onları kısa vadede sakinleştiriyorsa, elimdeki otu alsınlar."

"Sanırım stoklarınız tükendi."

"Ronl onlara başka bir şey vermeli. Başka bir şey anlamayacaklar zaten." Lena iç çekti. "Bazen insanlara yardım etmenin tek yolu, hiçbir şeyi değiştirmese bile zihinlerini rahatlatmaktır. Şifacılar olarak elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Evet."

O yemeye başlarken biz sessiz kalıyoruz, sonra lokmalar arasında duraksıyor. "Veda etmeye geldin. Ona bakışından anlıyorum." Elini uzatıp elimi tutuyor. "Gitmemelisin. Sel suları birkaç gün içinde geçmene izin verse bile, kocanla bile olsa, güvenli değil."

"Yapmalıyım. Başka bir yerde bana ihtiyaç var."

"Bir zamanlar iblisler kuzeyde, uzaktaydı, ama her hafta yaklaşıyorlar. Sorrel, buradan ayrılmak çok tehlikeli; üstelik karakolun daha iyi bir seçenek olduğunu söylüyorum." Cevap vermeyince tabağı kenara koydu. "En azından kolunu tekrar görmeme izin ver. Ve sana ve kocana bazı temel ihtiyaç malzemeleri sağlamamıza izin ver."

"Oh, bizim için endişelenmenize gerek yok—"

"Bana yaptığınız yardımların karşılığı olarak her şeyi hediye olarak kabul edeceksiniz. Size olan borcumuzu asla ödeyemeyeceğim, bu yüzden bu içten alışverişe izin vermelisiniz."

Derin bir nefes alıyorum. "Sen ve Ronl gidebilir misiniz?"

"Burası bizim evimiz. Ayrıca Thale bizi koruyor çünkü kadınlarına ve onların... sorunlarına bakmamız için bize ihtiyacı var. Bize hiçbir zarar gelmesine izin vermeyecek."

Ardından gelen sessizlikte, ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum: Adam, gecenin karanlığında dolaşan şeyden herhangi birini koruyabilir mi?

Ve sonra aklıma gelen tek şey, bu kasabanın yerle bir edilmesi, herkesin, hatta bu güzel bebeğin bile, benden daha fazla kötülükle kirlenmemiş olmalarına rağmen batıl inançlara kurban edilmesi oluyor.

"Onu beşiğe koy ve kolunu bana göster."

Verilen emirleri yerine getiriyorum çünkü makul bir emir verildiğinde yapılması gereken budur ve Lena işini verimli yapıyor: Bez bandaj

çıkarılıyor, iyileşme kontrol ediliyor ve bana dükkânın içinde dışarıdan getirmem gereken şifalı otları nerede bulacağımı söylüyor.

Onların özel odalarından tekrar çıktığımda, Ronl hâlâ tüm kadınlarla ilgileniyordu ve Lena'nın da bulduğu çözümü o da bulmuş gibi görünüyordu. Çeşitli kaplardan torbalar dolduruyor, para almayı reddediyor ve korkmuş müşterilerin bozuk paralarını geri çeviriyordu. Kolumun üzerinden işaretler yaparak Lena'nın bana getirmemi söylediği üç cam kabı gösterdim ve o da başıyla onayladı.

Her şeyle birlikte yatak odasına döndüğümde, işler daha hızlı ilerliyor. Lena hâlâ iyileşme sürecinde olsa da, elleri çok hızlı ve bana uyguladığı aynı merhemi karıştırıp tekrar uyguluyor. Yara o kadar iyileşti ki, tamamen iyileşeceğimden emin oluyorum ve bana iki uygulama daha için yeterli miktarda malzeme veriyor; bu da izin verilen maksimum miktar.

Daha sonra ısrarla dolabına gidip bir etek ve ceket, ayrıca birkaç bluz ve temiz iç çamaşırı almamı ve hepsini bir seyahat çantasına koymamı istedi. Bana ayakkabı vermeye kalkınca da sınırimi çizdim.

“Lena, durmalısın.” Gözlerim yaşarmaya başladığı için ellerimi yüzümün önüne kapatıyorum. “Bu çok fazla—”

“Hiçbir şeyin kalmadı, değil mi?” Sesi yumuşuyor. “Sahip olduğun her şeyi kaybettin.”

“Ama bu senin suçun değil.”

"Eğer şu anda sahip olduklarımın bir kısmını size vermezsem, öyle olacak."

Başımı salladım. "Hayır, bunlara ihtiyacın var..."

“Kardeşim, hatırlıyor musun? Ve seni yedek kıyafet olmadan gitmeye bırakırsam nasıl bir kardeş olurum ki?” Sabırsızca bağımsız bir gardıroba işaret etti. “Şimdi içeri gir. Hadi Sorrel, eğer şu kapıları açmazsan, kalkıp kendim açmak zorunda kalacağım.”

Zarifçe oyulmuş ahşap yüzeye doğru dönerek, çift kanatlı kapıların bir tarafındaki mandalı çekiyorum—

“Hayır.” Omzumu çevirip ona baktım. “Ronl’un takım elbiselerinden hiçbirini almayacağız.”

“Ah, kocanızın onu koruyan deriden başka bir şey giymesini önerecek kadar akıllı değilim. Hayır, o rafta, orada. Arkada. Sorrel, tartışmayalım.”

Pes ederek parmak uçlarıma kalktım ve sağlam kolumu olabildiğince uzattım.

"Kapalı bir yerde." Lena başını salladı. "Biraz daha ileride, alabilirsiniz."

Parmak uçlarım yumuşak ve kare bir şeye değiyor ve çıkarırken garip bir çınlama sesi çıkaran dikişli bir çanta alıyorum.

"Onu çantaya koy." Lena sabırsızca başını salladı. "Ve evet, onu özel bir gün için saklamalısın. Bir gece, kocanın ayaklarına kapanmasını istediğin zaman, onu giyeceksin."

"Bu gerçekten olmayacak," diye mırıldanıyorum.

"Bunu bir festival için saklıyordum ama Ronl ile birlikte amacına çoktan hizmet ettik." Kızına sevgiyle bakıyor. "Ayrıca, bence senin için mükemmel. Şimdi koluna süreceğin otları içine koy, üstünü bağla ve vedalaşalım—"

Sözlerinin sonunda sesi titriyor ve boğazını temizliyor. "Affedersiniz, bu aralar biraz duygusalım."

Dediğini yaptıktan sonra elini bana uzattı ve ben de avucumu onun avucuna koyup yatağa oturdum.

Bir dakika sonra, "Bana yalan söylemediğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Ne hakkında?"

"Geri dönebileceğiniz ihtimali var."

Kucaklaşıyoruz ve ona sarılırken omzunun üzerinden gri duvara bakıyorum. Düşüncelerime katlanamıyorum, ama gözlerimi kapatmak tüm korkularıma korkunç görüntüler eklemekten başka bir şey yapmazdı. Bu yüzden ahşabın dokusuna bakıyorum ve inanmadığım hiçbir şeye dua ediyorum ki o, Ronl ve kızları kurtulsunlar.

"Eğer bir gün geri dönersem," diyorum, "size bir şekilde borcumu ödeyeceğim."

Başını salladı. "Nerede olursan ol, her zaman ailemizin bir parçası olacaksın; benim kültürümde kan bağı olanlar arasında borç yoktur."

Gözlerimi siliyorum. "Sahiplenilmeye alışkın değilim."

"Öyle olması gerekiyordu demek ki."

Gitmek için ayağa kalktığımda, onun hüzünlü gülümsemesini ve güzel bebeğini ömrüm boyunca hatırlayacağımı biliyorum.

Ayrılmadan önce "Hoşça kal, kız kardeşim," diye fısıldıyorum.

Altmış Bir Yıkanabilir.

Kasanın arkasından çıkıp eşlerin arasından geçerken, Ronl gözlüklerini düzeltti ve bana el salladı; ama yanımda götürdüğüm eyer çantasını görünce gülümsemesi kayboldu. Kapıda ona elimi uzattım ve bir an sonra o da aynısını yaptı. Çok ciddi görünüyordu, şüphesiz karısının bana anlattığı şeyi düşünüyordu.

Şeytanlar Çorak Topraklara geldi. Bu yüzden şimdi kimsenin buradan ayrılması için en uygun zaman değil.

Dışarıda, güneşin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırıyorum ve sonra ahırlara doğru geri yürüyorum. Vardığımda, krallık ağacına bakıyorum. Kestane rengi kısırak, üzerinde desen olan güzel bir beyaz örtüyle örtülmüş ve diğer atların otları kemirdiğini, dereden su içtiğini ve bir sürü halinde bir arada durduğunu izliyorum.

"Hanımım, o sizin için tamamen hazır."

"Özür dilerim?" diye mırıldandım dalgın bir şekilde. Sonra arkamı döndüm.

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Beyaz yeleli ve kuyruklu muhteşem altın renkli at, hadım edilmiş atın eyeriyle donatılmış, ancak dizginle donatılmamış; bunun nedeni şüphesiz boyut farkıdır.

Hemen başımı salladım. "Bu ata binemem—"

Kız sesini alçaltarak, "Ne yaptığını biliyorum. Dün gece." dedi.

Tamamen hareketsiz kalarak, sakın bir şekilde, "Affedersiniz," diyorum.

"Aşçı asla pub mutfağından ayrılmazdı. Hiçbir zaman. Ne bir iş için, ne bir gezinti için, ne de temiz hava almak için. Sadece dün gece kocanız aşağı indi ve ikisi konuştu."

"Neyden bahsettiğinizi anlamıyorum—"

"Kız kardeşim bana dün ona yaklaşıp yardım etmen için yalvardığını söyledi. O hayvanın ona ne yaptığını gördüğünü ve bu yüzden mecbur kaldığını söyledi—" Kendini toparlamak zorunda kalıyor. "Onu uzun zamandır yanımızda kalmaya ikna etmeye çalışıyorum. Ahır sahibi ve karısı çok nazik ve iyi insanlar. Onu hemen alırlardı. Ama o gitmek istemedi."

Aşçı, kız kardeşini onun yerine alacağını söyleyerek tehdit ettiği için, diye düşündüm kendi kendime.

Ahır görevlisi devam ediyor, “Neden en çok ona sataştığını hiç anlamadım ama bir gece, emindim ki...” Kadın gözlerini kaçırıyor. “İkizim benim diğer yarımım ve onun yaşadıklarına katlanmak zorunda kalması ve benim atlarla birlikte her şeyim güvende ve huzurlu bir şekilde yaşamam bana haksızlık gibi geliyor. Ama sen bunu değiştirdin...”

“Korkarım yanıyorsunuz. Evet, onunla konuştum ve bana izin vermesini rica ettim—”

“İkinizin de onun için neler yaptığını biliyorum.” Dizginleri ellerime tutuşturdu. “Ve onu almalısınız. Bu dünyada üzerimdeki kıyafetlerden başka sahip olduğum tek şey o. Onu tayken büyüttüm ve kendi başıma yaşayabileceğim kadar para teklif edilmesine rağmen... onu bırakmak istemedim. Şimdiye kadar.”

“Ve onu korumalısınız—”

"Bana söyleyin, kız kardeşimin hayatını kurtarmak için kendi hayatınızı tehlikeye atmadınız. Söyleyin bana ve şerefimize yemin ederim ki yalan söylemeyin."

Ağzımı açıyorum. Sonra kapatıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

“Onu kurtarmak zorunda değildin.” Kız gözyaşlarını yanaklarından sildi ve sonra ata baktı. “Her zaman onun gerçek kaderini beklediğimi hissettim. Her şeyin olması gerektiği gibi geliştiğini hissediyorum.”

Ata dikkatlice bakıyorum, elbette gözlerinin içine değil.

Ah, yakından bakınca çok daha görkemli. Ve bu iri, güçlü aygırın, zekice kafa duruşu ve uzun, güçlü bacaklarıyla, beni gitmem gereken yere götürebilecek tek şey olabileceği kanaatine vardım.

“Geri döneceğim,” dediğimi duyuyorum. “Ve onu sana geri getireceğim.”

Bu, yapılması çok kötü bir yemin. Savaş başlamışken bu yolculuğu yapabileceğime, hele ki buradan geri dönebileceğime dair hiçbir güvencem yok.

“Çok zeki.” Kız elini parlak burnunda gezdirdi. “İzin verirsen kafasını çeker. Bir de sol arka ayak kabısına dikkat et. Canı sıkıldığında fırlatıyor.”

Sonra boynuna dolanıp sıkıyor. Ona hayır demek istiyorum, tıpkı Lena'yı durdurmaya çalıştığım gibi, tıpkı hizmetçinin benim için özel bir şey pişirmemesini dilediğim gibi. Ama reddedilemeyen bu hediyeler,

içimde öyle kırık bir yeri dolduruyor ki, ona çok yakından bakmaya dayanamıyorum.

Hayatımın büyük bir bölümünü başkalarına hizmet ederek geçirdiğim köyde dışlanmışım. Burada, karakolda, yabancılar arasında kucaklanıyorum ve bana bakılıyor.

Kaderimin büyük bir kısmı beklenmedik ve katlanması ya da inanması zor şeylerdi, ama bu... çok hoş bir sürpriz.

Kız, kalbi paramparça olmasına rağmen gülümsüyor. "Atını kaybetmemiş olsan bile onu sana vermek isterdim. İkinizin de yaptıklarından sonra sana bir şekilde karşılık vermeden gitmene izin veremezdim."

"Teşekkür ederim."

Gözlerini kaçırırsam da onu kucaklamak için kendime doğru çekiyorum ve bana sarılırken titrediğini hissediyorum. Sonra geri çekiliyor ve Lena'nın kıyafetleriyle dolu çantayı eyerin arkasına bağlıyor.

Eskiden oturduğum yer.

Yapmak üzere olduğum şeyin büyüklüğü beni derinden etkiliyor. Merc benim kılıcım ve kalkanımdı. Şimdi tek başımayım.

Kız bana araba ile yukarı çıkmayı teklif etti ve eyerin üzerine bindiğim anda, sanki bu ata daha önce binmişim gibi hissettim. Altımda, at şaha kalkıyor ve başını sallıyor, platin sarısı yelesi su püskürtmesi gibiydi, ama şaha kalkmadı ve kaçmadı.

Belki de şu an sadece terbiyeli davranıyor ve tüm yaramazlıklar daha sonra gelecek.

"Onun adı ne?"

"Lavante. Benim dilimde doğudan esen rüzgar anlamına geliyor." Geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu arada, her şeyi yer. Endişelenmenize gerek yok."

O, otlak alanına doğru bakarken, aygırın vücudundan geçen enerjiyi hissedebiliyorum ve o da toynaklarını çamurlu toprağa sürtüyor.

"Ona çok iyi bakacağım."

"Biliyorum, yapacaksın." Bana doğru dönüp baktı. "Bu senin doğanda var. Yolun geçilmez olduğunu fark edip geri dönmek zorunda kaldığında, buraya gel, sen suyun çekilmesini beklerken ben de arka ayakkabını kontrol edeyim."

Kız kardeşi ona planlarımı anlatmış olmalı.

Geri dönmeyeceğim. Ve beni neyin beklediğini bilmiyorum, ama kaybedecek zamanım yok.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar.

Topuğumun işaretiyle, aygır Lavante ileri atılıyor ve toynaklarını çamura saplıyor. Hizmetçinin bana gitmemi söylediği yöne doğru ilerlerken, kötü zemine rağmen adımları bir esinti kadar yumuşak ve üzerine bindiğimde o kadar rahatladım ki, ilk kez sırtına bindiğime inanmadım. Ayrıca, dizginlerin işaretlerine uyarak uslu duruyor gibi görünüyor.

Tekrar durmayı düşünmüyordum ama pub'a yaklaşırken, garson kız öndeydi ve kollarında bir bohça vardı. Beni görünce el sallamaya başladı ve yanından geçmemin imkanı yoktu. Kız sıg verandadan inerken aygır durdu ve kişnemesiyle birbirlerini tanıdıkları belliydi.

Hizmetçi, köpeğin burnunu okşarken, "Emma bana onu sana vereceğini söyledi," diye mırıldandı.

"Onu götürmemeye çalıştım... ama o ısrar etti ve ona çok minnettarım."

"İşte size getirdiklerim." Hizmetçi, bezle sarılı bir ağırlık uzattı. "Bunların içinde mutfak eşyaları, daha fazla ekmek ve peynir, ayrıca su doldurabileceğiniz su torbaları var."

"Ha, hazırladığınızın yarısı bende var—"

Beni tamamen görmezden geliyorlar. Hizmetçi, parmak uçlarına yükselerek hediyelerini eyerin üzerine sabitliyor. İşler istediği gibi hallolunca geri çekiliyor.

"Yolun geçilmez olduğunu kendin görünce geri döneceksin," diyor. "Ben senin odanı saklayacağım."

Bu konuda söyleyecek başka bir şey yok, benim açımdan. "Lütfen kendinize iyi bakın."

Kız ellerine bakıyor. "Ben..."

Ona sarılmak istiyorum. "Hiçbir zaman senin suçun değildi. Yanlış bir şey yapmadın. Sorun ondaydı."

"Emma, kocanızın..." diyor.

"Hayatta bana çok yardımcı olan bir şey olduğunu biliyor musun?" Gözlerine bakmasam da, bana doğru bakmasını bekliyorum. "Sadece ileriye, asla geriye değil. Geleceğin önünde."

Ve gerçekten de, Merc olmadan buradan ayrılmayı düşünürken kendi sözlerime kulak vermeye çalışıyorum.

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Bir adım geri çekiliyor. “Ve yakında görüşürüz.”

Hayır, diye düşünüyorum kendi kendime. Yapamazsın.

Ardından gelen kalp atışında, gitme zamanının geldiğini biliyorum. Topuklarımı aygırın yanlarına doğru itmeyi, dizginleri gevşetmem ve—

Ortadaki çift kanatlı kapılar açılıyor.

Ve Thale ortaya çıkıyor.

Altmış İki Bir Hükümdarın Vaadi.

Karakolun yöneticisi, yine şık siyah takım elbiselerinden birini giymiş ve başında kenarının üzerinde mor bir bant bulunan silindirik bir şapka takmıştı. Hizmetçi onu görünce başını eğdi ve diğer girişe doğru koştu; fırının başında olması gerekirken dışarıda yakalandığı için açıkça çok korkmuştu.

"Lalah," diye sertçe söylüyor.

Adımını attığı anda donakaldı ve adını hiç bilmediğimi fark ettim. Sormalıyım...

Aniden diğer dile geçiyor ve ben şaşırıyorum. Ne dediğini bilmiyorum ama sesi yumuşak ve kızın vücudundaki gerilim, etrafımızdaki güneş ışığında buharlaşan yağmur suları gibi dağılıyor. Konuşması bittiğinde, kız yandan ona bakıyor ve adam başıyla onaylayınca, kız derin bir nefes alıp daha rahat bir tempoyla devam ediyor.

Eh, insan ne bilir ki. Görünüşe göre sözünü tutmaya niyetli.

En azından benim önümde.

Thale, uzun şapkasıyla boyunu daha da vurgulayarak, ağır adımlarla yanlarına geldi. "Güzel at. Ve görüyorum ki ihtiyaçlarınız da iyi karşılanmış. O çantalar oldukça dolu, değil mi?"

Çamurlu yolun karşısında insanlar oyalanıyor ve gizleyemedikleri bir merakla etrafa bakıyorlar.

"Bu karakolun kötü şöhretine rağmen," diye kabaca söylüyorum, "buradaki insanların oldukça nazik olduğunu gördüm."

"Hım. Sanırım bu, bu yerden çok sizinle ilgili bir yorum. İnsanlarla iyi iletişim kurabiliyorsunuz."

Köyümde beni öldürmek isteyen kalabalığı hatırlıyorum ve bunun için 'bu' kelimesinin uygun olduğuna karar veriyorum.

"Güney yönüne doğru gidiyorsunuzmuş, öyle mi?" Yola doğru bir bakış attı. "Sel baskınını görünce kısa süre içinde geri döneceksiniz. Ancak siz, her şeyi kendi gözlerinizle deneyimlemeyi seven bir kadınsınız. Odanızı biz tutacağız."

Lalah'ın kullandığı girişe şöyle bir göz attım.

Thale usulca, "Bu sadece sizin için bir gösteri değildi," diyor. "Onu koruyacağım. Merak etmeyin."

"Ve diğer hizmetçiler."

Bana sinsi gülümsemelerinden birini fırlattı. Sonra silindir şapkasının kenarına dokundu ve başını eğdi. "Diğerleri de öyle."

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizlemem gerekti. "Dürüst olduğunuz için."

"Şaşırmış gibisin." Elini göğsünün ortasına, elmas kravat iğnesinin hemen altına koyuyor. "Eğer, tabiri caizse, hak edilmiş bir itibara sahip olduğumun farkında olmasaydım, gücenirdim."

Tam o sırada pub müşterilerinden birkaçı verandadaki kapılardan dışarıya bakıyordu ve o an ikinci kattaki pencerelerin de aralık bırakılmış olduğunu fark ettim. Bu bana Merc ile buraya geldiğimiz zamanı hatırlattı.

Sanki Thale aklımı okuyormuş gibi mırıldandı, "Kocanın nerede olduğunu bilmiyorum." Sanki benden bilgi bekliyormuş gibi bir sessizlik oldu. Bilgi vermeyince, dudakları onaylamaz bir şekilde sıkılaştı. "Sana daha iyi bakmalı."

Ben cevap veremedim elimi kaptı ve avucumda öyle soğuk bir şey hissettim ki, geri çekildim—

Buzları yere düşürmememin tek sebebi, beni onları tutmaya zorlaması.

"Bunu al," diyor sessizce. "Cebine sakla. İhtiyacın olursa kullan."

Elimi kavradığı yeri açıyorum. Buz değil. Sekizgen şeklinde bir kristal parçası, bir yere sabitlenmiş...

Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum ve gözlerim neredeyse Thale'nin gözleriyle buluşacak.

"Bıçağı bu şekilde tutuyorsunuz." Sap kısmını işaret ve orta parmaklarımın arasından geçiriyor, ardından dik açılı kabzayı başparmağımla avucumun içine yerleştiriyor. "Hafif, çok ölümcül. Sanırım daha önce görmüşsünüzdür."

Evet, gerçekten de öyle. Sakallı korumasının onu öldürmek için kullanacağı silah buydu.

"Böyle bir hançeri kullanmanın birçok yolu var ve dediğim gibi, onu cebinizde tutacaksınız. İhtiyacınız olursa, görünmeyecek şekilde kavrayacak ve sürpriz unsurunu kendi lehinize kullanacaksınız. Onu bir yumruk gibi karnına saplayacak ve bunu yaparken omzunuzu da bıçaklama işlemine dahil edeceksiniz. Bir adamın karnını bir meyve dilimi gibi kesecektir."

Güneş ışığı saydam taşın içinden parıldıyor. Kristal çekirdeğin her bir açısı bıçak kadar keskin, ancak düz yüzeyleri parmaklarımın V şekline

mükemmel bir şekilde oturuyor ve ucu herhangi bir bıçağın ucuna rakip.

“Size bir hediye.” Güzel silaha işaret ediyor. “Çok pahalı. Bir ev kadar değerinde; isterseniz satabilirsiniz de.”

“Teşekkür ederim.”

“Bu, kelimenin tam anlamıyla, yapabileceğim en az şey.” Gözlerinin beni süzdüğünü hissediyorum. “Ve sen... bana başvuracaksın. Eğer başın derde girerse, bana bir haberci göndereceksin ve ben geleceğim. Hiçbir soru sormadan, hatta kuryenin parasını bile ben ödeyeceğim.”

Kaşlarımı çatarak gözlerine bakmak istedim ama çenesinin sert çizgisi karşısında durdum. “Bana kurtarıcı olmakla ilgilenen bir adam izlenimi vermiyorsun. Neden böyle bir şey yaparsın ki—”

“Size minnettarım.” Thale geri çekildi. “Kalbim attığı sürece. Ve sel baskınını kendi gözlerinizle değerlendirdikten sonra döndüğünüzde bunu daha ayrıntılı olarak konuşabiliriz. Çok uzağa gidemeyeceksiniz ama eminim yeni atınızla yapacağınız yolculuktan keyif alacaksınız—”

“Peki ya diğer yol? Engel... Kristal Kapı. Herkes ondan bahsediyor ama kimse bana ne olduğunu söylemedi?”

“Ah, şimdi, yapmanız gereken başka bir numara daha var. Bilinen tüm tarihte, hiç kimse bunu başaramadı.” Gülümsemesi geniş; eğer farklı bir tip olsaydı, sıcak bir sevgi ifadesi derdim. “Gidip kendiniz görün. Sınır oldukça açık. Ve buraya döndüğünüzde ne düşündüğünüzü bana söyleyin.”

Ona başımla onay verdim ve dizginlerimi topladım.

“Sorrel.” Sesi telaşlı bir hal aldı. “Karanlık çökmeden çok önce geri dön, evet. Kocan buralarda geceleri tehlikeli olan tek şey değil. Yoksa kendi mezarını mı biliyorsun?”

“O bilgiye sahip olsam bile, yine de istemezdim.”

Hafifçe kıkırdıyor. “Tekrar yalnız başıma kalmama izin verir misin? Orası kesinlikle değişti.”

Başımı sallıyorum. “O dönme dolaba binmek istemezsin. Ayrıca, zekân ve gücün seni bunca zamandır hayatta tuttu. İhtiyacın olan tek ikinci görüş yeteneği bunlar.”

“Bana ilk başta böyle söylememiştin, değil mi? Ve sonradan anlaşıldığı üzere, sana gerçekten ihtiyacım varmış.”

“Bence sen bunu anlayabilirdin.” Omuz silktim. “Her neyse, sen buradan gidiyorsun. Ben de. Hoşça kal, Thale.”

“Bana her zaman ulaşabilirsin.”

Güneşin gökyüzündeki konumunu göz önünde bulundurarak, ata sadece çok hafif işaretler veriyorum ve hafif bir koşuyla yola koyuluyoruz. Çamurlu yolda ilerlerken, bana bakan yüzlerle dolu daha birçok açık panjur görüyorum, ama düşmanca değiller.

Büyülenmiş gibi görünüyorlar...

Altmış Üç: Pusula Canlanıyor.

Lalah'ın dediği gibi, yol beni karakoldan uzaklaştırıp, Merc ile birlikte Kayıp Ruhlar Gölü'nden çıktıktan sonra karşılaştığımız benzer, engebeli arazilere götürüyor. Her yöne bakabildiğim için minnettarım, ama üzerimde bir hedef varmış gibi hissediyorum ve bilinmeyen türde silahlar ve uzak yerlerden bana nişan alınmış gibiyim.

Ya da bir yemek.

Göğüs kemiğimin arkasındaki boşluk, terk edilmiş bir köpek gibi Merkür'ü haykırıyor ve başka hiçbir duyguya yer kalmadığını düşünebilirsiniz. Ancak korku da benimle birlikte geliyor ve daha önce yaşadığım kaygı dalgalarını düşünüyorum. Bu, hepsinin toplamından daha kötü görünüyor.

Ne titreme, ne terleme, ne baş dönmesi ne de nefes nefese kalma var. Bu muhteşem atın sırtında, sadece içgüdülerime bağlı, donmuş bir blok gibiyim. Garip bir şekilde, nerede olduğumuzu takip etmesi gerektiğini anlıyor gibi görünüyor. Sağa sola bakıyor, kuyruğu sabırsızlıkla sallanıyor, toynakları hızlı ve yumuşak yürüyüşünde hafif. En azından, arabalar için iki şeritli yol, onun için daha kuru ve daha kolay hale geliyor. Burada, düzlüklerde, yağmurun ardından yağın kar çoktan toprak ve sürekli güneş ışığı tarafından emilmiş durumda.

Öte yandan, enerjisiyle bu aygırın havada bile dörtnala koşamayacağından emin değilim.

Uzaktan bir dağ sırası yükseliyor ve ilerlediğimiz yöne bakılırsa, bunun Rozar Dağları olduğunu biliyorum. Sivri zirveler, tepelerinde kar taşıyacak kadar yüksek değil, ama yine de ejderhalar için mükemmel yuvalama alanları olurlardı, bu yüzden misafirperver olmayan yamaçlarından uzak durmanın önemi büyük. Onlara yaklaşırken, sanki doğanın bir tarafında karakolu, diğer tarafında Güney Krallığı'nı tutmak için kasıtlı olarak inşa ettiği bir kapiya yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Eski sakinler sel konusunda yanılmamışlardı. Batıda, muhtemelen tüm yağmurlardan önce tatlı, elma tadında bir dere olan, hızla akan bir su yolu, tüm köyümden on kat daha geniş bir çayır alanını kaplıyor. Hendek de dahil. Nehir yola paralel akıyor ve akıntı Rozar Dağları'na doğru ilerliyor. Zirveler arasındaki geçitlerin dar olduğunu varsayarsak, gerçekten de oradan geçme şansım olmayacak.

Ama Thale haklı. Kendimi tanımam gerekiyor ve bu çok uzun sürmeyecek.

İlerleyişimi, yükseltilerin eteklerini çevreleyen ağaçlarla ölçüyorum. Erkek at sayesinde ormana olan mesafeyi hızla kat ediyoruz ve çok geçmeden gözlerim çeşitli yaprak ve dalları ayırt edebiliyor.

Kendime, oraya vardığımda biraz daha güvende olacağım diyorum.

Bir miktar koruma önlemi alacağım.

Elbette, beni avlayabilecek her şey de aynı şekilde davranacaktır.

Yol ayrımına geldiğimde zihnim işte bu ikilem arasında sıkışıp kalıyor. Dizginleri çekiyorum ve aygır yerinde tırıs yapıyor.

Sağdaki yol oldukça işlek, yolun iki şeridi birbirine sıkışmış, ortasında hiç yabancı ot yok. Solda ise, eski çağlardan kalma olduğu anlaşılan kaldırım taşları, sık çalılıklar ve dikenli bitkilerle kaplı.

"Şşş," diye mırıldandım sağa bakarak. "Lavante, lütfen sakın ol."

Erkek at, sanki tartışıyormuş gibi başını sallıyor, ama sonra toynakları duruyor—ve işte o zaman duyuyorum. Suyun kükremesini.

Sağ tarafa odaklanarak, gözlerimle ağaçlık alana doğru uzanan yolu takip ediyorum ve su baskınını göremesem de, ileride bir yerde yol ile nehrin kesiştiği bir nokta olduğunu biliyorum. Ve sese bakılırsa? Kesinlikle geçiş yok.

Peki ya tersi? Engel?

Kristal Kapı.

Aygırı sola doğru dizginleyerek diğer yola gönderiyorum. Otlara hiç aldırış etmiyor ve eski kaldırım taşlarının tüylü yeşil derzlerinin üzerinden geçmek için ayaklarını yukarı kaldırmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Ağaç sınırına ulaştığımızda, onu tekrar durdurup ormana bakıyorum. Parlak gün ışığında bile orada gizlenen karanlık beni ürpertiyor ve yaptığım işin büyüklüğü her yönden üzerime hücum ediyor.

Tek başımayım. Yanımda bir kese kraliyet parası, paha biçilmez bir silah ve her hırsızın çalmak isteyeceği bir at var.

Omzumu çevirip arkama baktım. Karakol o kadar uzaktaydı ki sanki Anathos'un öbür tarafındaydı. Tek istediğim oraya geri dönmek.

"Her zaman ileri, asla geri değil," diye fısıldıyorum kendi kendime. Ama yine de daha ileri gidemiyorum.

Topuklarıma işaret vermelerini emretsem de, ellerim dizginlere karşı hızla hareket etse de, eyerde öne doğru eğilsem de... atım nallı

toynaklarının altındaki taş üzerinde ilerlemeye tamamen muktedirken, ben çamurda sıkışıp kalıyorum.

Yardıma ihtiyacım var. Cesarete, yardıma ve...

Elim kendiliğinden hareket edip omzumdaki kayışlara doğru gidiyor. Bir sonraki an, sırt çantam kucağında, dizginler dizimin altında ve ben de boyun kısmını açıyorum.

İçeriye uzandığımda, pusula sanki kontrolü ele geçirmiş gibi avucumu buluyor ve onu çıkarıp kılıfından ayırdığımda, nesnenin etrafında güneş ışığının altına vurmasıyla ilgisi olmayan bir parıltı var gibi görünüyor. Başparmağım kapağın üzerinde geziniyor ve üstteki kilidi buluyor.

Kapak açıldığında, üzerime bir enerji dalgası geliyor ve at da bunu hissediyor. Şaha kalkıp yere ayaklarını vuruyor.

Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum, ama bu onun beni şaşırtmasından kaynaklanmıyor.

Daha kadranı incelemeye bile odaklanamadan, var olmayan harita birdenbire gözümün önüne fırladı—

Erkek at kişnedi ve tekrar şaha kalktı. Onu sakinleştirdiğimde, daha önce bana gösterilen şeyi, Anathos'un silüetini görüyorum... ancak her şey şimdi bulunduğum yere, Çorak Topraklar'a, karakoldan güney ve batı yönünde bir mesafeye göre yeniden yönlenmiş durumda.

Kırmızı ok, kararlı bir şekilde güneyi gösteriyor.

Bu da tam önümde bulunuyor.

Sanki bu alet bana ileriye doğru gitmemi söylüyor—

Aniden ve hiçbir uyarı vermeden, pusula kendiliğinden kapanıyor, kapağı kendi kendine dönüp yerine oturuyor, sanki dile getirmediğim isteğim yerine getirilmiş ve işimiz tamamlanmış gibi.

Altın rengi hatlarına hayretle bakakaldım. Baş parmağımı tekrar serbest bırakma düğmesine koyup ittim. Tekrar ittim. Küçük serbest bırakma düğmesine üçüncü kez bastım.

Hiçbir şey olmadığında, sanki benimle diyalogu reddetmiş gibi hissediyorum ve garip bir içgüdü bana, başka bir dinleyici kitlesi oluşturmaya çalışmaya devam edersem kaba bulunacağımı söylüyor. Ve bu cansız nesnenin -yine de kendi kendine hareket eden- atım dışında tek müttefikim olduğunu düşünerek, onu çantasına geri koyuyorum, sırt çantama yerleştiriyorum ve artık tanıdık gelen ağırlığı tekrar omuzlarıma ve omurgama yüklüyorum.

Ani bir panikle gökyüzüne baktım, zaman kaybettiğimden endişelendim. Ama hayır. Her şey bir anda oldu. Daha önce geçen saatlerin başka bir sebep için olduğunu düşündüm... belki de Merc ve ben belediye başkanının, oğullarının ve sevimli, sadık kısırağımızın kesişmesini beklemek zorunda kaldığımız içindi.

Ya da belki de başka bir şeydi. Kader bilir.

Bu arada, önümdeki ormanda gölgeler gizleniyor, büyük bilinmezlik ağaçların arasında bekliyor. Sanki kaderin gizemlerine ve tehlikelerine bakıyorum ve geri dönme içgüdüsü hissediyorum. Yine de, pusulanın gösterdiği yön, alabileceğim en iyi işaretlerden biri—ve ayrıca, gitmem gereken yer burası. Keşke önümdeki yolu daha net görebilseydim—

Önümde, bir çatının üzerindeki sıcak hava dalgaları gibi, parıldayan bir görüntü beliriyor; zümrüt kadar yeşil ve gümüş bir tabak kadar yansıtıcı. Sonra arkamdan bir esinti geliyor, tüm otların ve yabani otların tepeleri ortadan ikiye ayrılarak eğiliyor, sanki bize yol açıyorlarmış gibi.

Gizemli etki ormana doğru yayılıyor ve işte o zaman gıcırdama ve kırılma sesleri başlıyor. Mantıklı hiçbir sebep yokken, ağaçlar otlar gibi yana doğru eğiliyor, tepeleri dışa doğru kıvrılıyor, gövdeleri daha fazla bükülmeyi engelleyene kadar dalları daha kolay kırılıyor, hatta bazıları kopup düşüyor.

Büyü.

Bu... bir rüya değil. Bu gerçek bir sihir.

İnanamayarak ve hayretler içinde nefesimi veriyorum ve sonuçta yalnız olmadığımı hissine kapılıyorum. Yanımda bir şey var, Merc'in yerini koruyucu olarak alıyor.

Ama sonra ağzımdaki siyah kumu hatırlıyorum ve bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum. Yine de hissedebildiğim bir kötülük yok. Ve at da direnmiyor.

"Her zaman ileriye, asla geriye değil."

Dizginleri sıkıca kavrayarak Lavante'yi ileri doğru sürüyorum ve o da harekete geçme fırsatını değerlendiriyor, toynakları ormana doğru eski taşların üzerinde şapırdayarak ilerliyor. İlerlerken omzuma doğru bir göz atıyorum. İki kumaş parçasının tekrar birleşmesi gibi, otlar ardımızdan tekrar yoğunlaşıyor ve şimdi ağaçların arasındayım. Ağaçların eğilmesi sayesinde bol ışık var ve gözlerimden saklanacak hiçbir yer yok.

Etrafta, ince bir yeşil parıltı ışıldıyor, görünmez akımlar üzerinde dönüp duruyor, sanki bu enerji her şeyi benim için geri tutuyormuş gibi. Ve ben geçtikten sonra, orman kendini düzeltiyor. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe bu devam ediyor, önümdeki yol bana teslim oluyor, ardımda kalan patika tekrar kapanıyor. Bu bir pusula mı? Her neyse, kontrolüm dışında bir güç tarafından bir yere götürüldüğümünden şüpheleniyorum.

Ve bunun hayırlı bir şey olup olmadığından emin değilim.

Bir süre sonra yol kıvrılmaya başlıyor ve Rozar Dağları ile birleşene kadar bu şekilde devam ediyor; sağ taraftaki ağaçlar, yerden giderek yükselen ve sonunda beni aşan, pürüzlü kaya yığınlarına yerini bırakıyor. Bu, daha önce gördüğüm hiçbir dağ sırasına benzemiyor; yükselen dağlardan ziyade, yerin derinliklerinden yukarı doğru itilmiş bir şeye benziyor. Zirveler siyah ve kahverengi yatay damarlarla kaplı, bazı yüzleri ise güneş ışığına maruz kalmaktan solmuş. Yanlarına yaklaştıkça, yüksekliklerin dikliğine hayret ediyorum ve çok geçmeden, yamaçlarını görebilmek için başımı tamamen geriye atmak zorunda kalıyorum.

Merc'in, her dağa yağmurda çıkılabileceğini, ancak bu dağlara hiçbir hava koşulunda tırmanılamayacağını söylediğini hatırlıyorum.

Patika sağa doğru keskin bir dönüş yapıyor. Kendi üzerine geri dönüyor. Başka bir kıvrım yapıyor. Daralıyor. Kaya duvarları yaklaştıkça, Lavante'nin toynak sesleri yankılanmaya başlıyor ve güneş batıyor. Görmek için bolca ışık olmasına rağmen, ışınların hiçbirisi buraya ulaşmıyor ve sıcaklık hızla kayboluyor. Dağ sırasının diğer bölümünden akan suyu düşünüyorum. Bu dikey yükselti ve aralarındaki dar geçitlerle? Diğer yönün de benzer olduğunu varsayarsak, fırtına akıntısı bu kıvrımlı kanyonlarda ölümcül olur ve muhtemelen hızla yükselir—

Dar patikadan yankılanan bir ses, kayaların yüzeyinden sekerek her açıdan daha da şiddetleniyor. At da bu sesi duyuyor ve ben dizginleri geri çekmek üzereyken duruyor.

Ritmik bir vuruş... tuhaf bir yankısı var. Sanki biri -ya da bir şey- içinde metal olan bir yüzeye tekrar tekrar vuruyor gibi; ya da belki de bu sadece geçidin akustiğinden kaynaklanıyor?

Lavante'yi öne doğru teşvik eden aygır, sanki sinsice saldırmak onun için eğitilmiş bir beceriymiş gibi, her zamankinden daha hafif adımlarla ilerliyor. Ben de, bunun ne kadar faydası olacağını bilmeden, elimi cebime

atıp Thale'nin hediyesini bulup, bana onu nasıl kullanmam gerektiğini söylediğini hatırlayarak kendimi hazırlıyorum.

Hiç beklemediğim bir anda, virajdan çıkıp güneşin sıkıştırılmış toprağa kadar nüfuz etmesine izin verecek kadar geniş ve derin bir açıklığa giriyorum. Ama dikkatimi çeken şey eğik gelen güneş ışınları ve tekrar ısınma hissi değil.

Karşılaştığım o tuhaf, devasa engel bile değil sorun.

Gördüğüm tek şey, çizmelerini sıkıca bağlamış, simsiyah saçlı adamın omzunda bir kılıç taşıyıp durması...

Gökyüzü kadar yüksek, süt beyazı bir cam bölmede.

Altmış Dört Kristal Kapı.

Merc, kılıcın savrulma hareketinin ortasında ivmesini durdurup hızla dönerek silahı önüne doğru uzattı. Ucu aşağı indi ve doğruldu. Nefes nefese kalmıştı ve arkasında olağanüstü bariyerden parçalar kopmuştu—

Lavante olduğu yerde sıçradı ve sonra toprağı eşeleyip başını sallayarak etrafta dolanmaya başladı. Eyerin üzerine iyice eğilip ağzını kontrol altına almak zorunda kaldım, yine de sakinleşmeyi reddetti. Öte yandan, Merc'in neyle mücadele ettiğine dair rahatsız edici bir parıltı var.

"Güzel at," diyor nefes nefese. "Binmeye karar verdin mi?"

Onun varlığını, tüm silahlarını, siyah paltosunu, uzun, siyah saçlarını ve güzel siyah beyaz gözlerini içime çekiyorum. Ve konuşurken, sesinin yankısı sadece kulaklarıma değil, bedenime de işliyor—

Sırt çantamı gerdiğim gibi kendimi de geriyorum. Bu bir buluşma değil. Bu bir kesişme noktası.

"Kısırlaştırılmış atımız öldü," dediğimi duydum kendi kendime.

Ondan herhangi bir tepki beklemiyordum ama kaşları kalktı. "Bilmiyordum."

Pişman olmasını istiyorum. Benim hissettiklerimi hissetmesini istiyorum.

"Ahır görevlisi kız, suçu olmamasına rağmen kendini sorumlu hissetti." Lavante'nin boynunu okşadım ve duygularıma kızdım. Merc'in duygusuzluğuna da. "Görünüşe göre kendine bir at almışsın."

Koyu renkli, iri kalçalı bir at kenarda duruyor, arka ayaklarından birini sanki gürültüye ve yeni gelenlere rağmen uyukluyormuş gibi havaya kaldırmış.

"Adı Snooze. Sanırım bu isim başlangıçta bir tanımlayıcı olarak ortaya çıktı."

Merc bariyerin arkasına döner, ellerini beline koyarak geniş kılıcını hedef aldığı şeye doğrultur.

Gözlerim ondan uzaklaşıp bu anormalliğin genişliğine kayıyor. Daha önce hiç bu kadar benzer bir şey görmemiştim. Saydam, pürüzsüz düzlem, yerden dört beş evin temelden çatıya kadar uzanan yüksekliğine kadar uzanıyor ve yansıması sayesinde Merc'in yüzünü, atını, benim atımı, beni seçebiliyorum—ama bu bir ayna değil. Ve insan yapımı olmasa da, doğanın da bunu yarattığını düşünemiyorum. Çok hassas: İnanılmaz bir şekilde,

kayalıklara ve zemine karşı sızdırmazlık sıkı ve eksiksiz, boşluksuz ve dağ yamaçlarının kesişim noktalarında kristal parçacıkları yığınları var. Sanki topoğrafya zamanla daralmış ve kayma, şeyin bazı kısımlarını tıraşlamış gibi.

"Demek burası Kristal Kapı," diye mırıldanıyorum.

Sonra gözlerim, sanki manzaranın en baskın unsuruymuş gibi Merc'e geri dönüyor. Ve bu zayıflığa içerliyorum. "Bunun neyden yapıldığını biliyor musun?"

"Hayır." Elini uzatıp, araba sürdüğü yere dokunuyor. "Çok... olağanüstü. Hiçbir şey onu zayıflatamıyor gibi görünüyor ve bunu deneyen ilk kişi ben değilim."

İşte o zaman toprağı kaplayan tüm tüfek mermilerini fark ettim. Katman katman oldukları için çakıl taşı olduklarını sanmıştım. Ayrıca çeşitli çıkarılmış nesneler de vardı -balta başları, çekiçler, oklar- ki bu da yıllar boyunca birçok insanın yollarını tıkayan şeyleri yıkmaya çalıştığını gösteriyor.

Lavante hâlâ huzursuz olsa da, bir bacağımı üzerinden atıp yere çömeliyorum. Dizginleri eyer çantalarından birinin etrafına sıkıca bağlayarak yerinde kalmasını sağlıyorum, ama hoşuna gitmiyor; toynakları gevşek döküntülere vuruyor, tüfek mermilerini ve cam kırıklarını havaya savuruyor. Bariyerin yanına yürüyorum ve parmak uçlarımla pürüzsüz yüzeyi hissediyorum. Soğuk, hafifçe pürüzlü ve diğer tarafta gölgelerden başka bir şey görmemi engelleyen inci gibi bir etkisi var.

Ellerimi kullanarak ona doğru bastırıyorum. Hiç esneme yok ve soldaki yükseltiyle birleştiği yere doğru giderken ayaklarımın dibinde bir tıkırtı sesi duyuyorum. Düşen parçalar sekizgen şeklinde ve çömelip birini aldığımda, bunun Thale'nin silahı olduğunu anlıyorum.

Daha doğrusu, sakallı adamın—

Gong! Gong! Gong-

"Elbette," diye seslendim gürültünün arasından. "Bu yaklaşımı sürdürelim, çünkü çok iyi sonuç verdi."

Merc yine yarıda kesiliyor. "Daha iyi bir fikriniz var mı? Yoksa sunabileceğiniz tek şey yorum yapmak mı?"

Kristal elimden düşüyor, benzerini yeniden buluyor. "Bu yoldan, güneye doğru gitmenize şaşırdım."

Yüzündeki ifade mesafeli kalıyor. "Bana iş teklif edildiğinde kabul ediyorum ve beni nereye götürürlerse oraya gidiyorum. Bu yüzden buradayım. Ya siz?"

Birlikte seyahat edebileceğimizi söylemek için ağzımı açıyorum ama bu benim açımdan bir başarısızlık ilanı gibi olur, değil mi? Ayrıca, planlarımdaki değişikliği ona söylemedim ve sadece onu takip ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Geceyi nerede geçirdiğini merak ediyorum? Karakolda bir yerde mi? Yoksa başka bir kadının yatağında mı, belki bu sefer işini bitirebileceği biriyle mi?

Pekala. Bu gidişle kendimi bıçaklasam daha iyi olur.

Avucumu tekrar bariyerin üzerine koyup, ona doğru yürürken yukarı aşağı hareket ettiriyorum. Kapının yüksekliğini ve genişliğini incelerken, yüzeydeki düzensizliğin, yetişkin bir adamın göğüs hizası ile üst kol hizası arasında bir yerde yoğunlaştığını fark ediyorum. Açıkça, bariyeri kırma girişimleri bu bölgede yoğunlaşmış, ancak daha yukarıda da çukurlar var.

"Bunu kim yarattı?" diye mırıldanıyorum.

"Çok eski." Elini cama koyuyor. "Ve onu kurtarmak için çok uğraşıldı."

"Demek acele ediyorsun, güneye gitmek için." Cevap vermeyince, sert bakışlarına baktım. "Peki ya diğer taraftan dolaşmaya ne dersin?"

"Bunu zaten denedim. Hızla akan fırtına suları ve çamurlu bir bataklık var; eğer su olsaydı tekneyle geçilebilirdi, ama şu anki haliyle her şey en az günlerce geçilemez durumda."

Atına başıyla işaret etti ve işte o zaman çamurlu arka bacaklarını fark ettim.

"O halde karakola geri döneceksiniz, değil mi?"

Merc başını salladı. "Hayır, bunun üstesinden geleceğim."

"Sanırım sadece irade gücüyle."

"Daha önce de söylediğim gibi," sesi sertleşiyor, "eğer daha iyi bir fikriniz varsa, buyurun, kadın, uygulayın."

Eğilip alaycı bir centilmenlikle kolunu öne doğru savurdu, sonra da sırtındaki kılıfına geniş kılıcını saplayarak atına doğru yürüdü. Eyerine vardığında çeşitli ruloları ve paketleri bir kenara itti ve bir su torbası çıkardı. Sağlam bir içki içtikten sonra bana döndü ve gözlerime bakmadı.

Aslında, buraya geldiğimden beri bana doğru dürüst bakmadı bile.

"Ya bunu atlatamazsanız?" Etrafıma bakındım. "Burada kamp mı kurmuştunuz?"

Bariyerin önünde öfkeli bir bakışla, "Planınız bu mu?" diye sordu.

"O kadar ilerisini düşünmemiştim."

"Tahminime göre, tekrar bara gitmek isteyeceksiniz."

"Hayır, benim yolum sadece ileriye doğru—"

"Şapkalı arkadaşın kesinlikle çok üzülmüştür."

Kaşlarım çatıldı ve bir anda kendimi onun yanına doğru yürürken buldum. "Benim için bir vurur musun?"

Kafası karışmış gibi görüldüğünde, kapıyı işaret ediyorum. "Bir şeyde başarısız olduğunu görmek isterim. Bu beni neşelendirir ve dokunmadığım bir adam yüzünden seninle tartışmaktan çok daha eğlenceli olur."

Şimdi bana doğru düzgün bakıyor ve biz de öylece durup birbirimize dik dik bakıyoruz.

Göz temasını kesen kişi o olurken, "Tahmin edeyim," diye mırıldandı. "Bu iş için aklımı kullanmamı istiyorsun."

"Elbette, en azından bir kere de olsa yapacak bir şey bulurdum." Bana doğru eğik bir bakış atarken omuz silktim. "Ya da kılıcını kullanırsın. Kılıç elbette daha az acı verir."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, silahını bir kez daha kınından çıkarırken. "Şok edici olayların avantajları da var, örneğin bazı kişilerde bilinç kaybı yaşanması gibi."

"İlla da bana iltifat mı ediyorsunuz? Yüzüm kızardı."

Merc, ben geldiğimde bulunduğu yere doğru küfürler savurarak geri döndü. Dişlerini sıkarak, "Geri çekilin, bazen kırık parçalar olur," dedi.

Dizlerinin üzerine çökerek, omzuna attığı geniş kılıcıyla geriye doğru eğiliyor ve ben de onun duruşuna hayran kalmadan edemiyorum. Geriye doğru eğilirken kasları ve gücü dalgalanıyor, ardından jilet gibi keskin kılıcı süt beyazı hedefe doğru savuruyor—

Gong!

Tüm dikkatim bariyerde yoğunlaşıyor, yüzeydeki herhangi bir değişikliği gözlemliyorum. Ses kaybolduktan sonra ona doğru başımı sallıyorum.

"Tekrar." Bir adım öne atıp elimi cama koydum. "Lütfen."

Merc kılıcını gerer ve bir kez daha kapıya getirir. Gong!

Gözlerimi kapatıyorum ve o şeyin içinde neredeyse hissedilemeyecek kadar hafif bir titreşim hissediyorum. Sonra yukarıya, çok yukarıya, inci gibi parlayan enginliğe bakıyorum.

Merc, "Sanırım elimde biraz patlayıcı olsaydı," diye duyurdu. "Ya da bir top..."

Ani bir aydınlanmayla, zihnim beni Bay Lewis'in meyhanesine geri götürdü.

"Ne yapacağımı biliyorum." Lavante'nin yanına doğru yürüdüm. "Karakola geri dönmeliyim. Orada ihtiyaç duyulan her şey var."

Ben eyerin üzerine doğru yavaşça ilerlerken, Merc de kendi atına doğru gidip aynı şekilde bindi. Yavaş hareket eden atını benim aygırına doğru sürerkenki görüntüsü, itiraf etmek istemediğim bir rahatlama duygusuyla beni doldurdu.

"Benimle geri dönecek misin?" diye soruyorum.

"Eğer bir topu tek başına geri sürükleyebileceğini düşünmüyorsan, bana ihtiyacın olacak."

Ona bunun istediğim şey olmadığını, hatta yakından bile alakası olmadığını söyleyebilirim. Ama o zaman fikrini değiştirebilir ve ben onun yanımda olmasını istiyorum.

Kısa bir süre daha olsa bile.

Elbette, tamamen güvenlik amacıyla.

Başka bir şey yok.

Altmış Beş İşe Alım.

"Ciddi olamazsın."

Merc duyuruyu yaparken Thale'nin mekanından çıkıyoruz. Ve ardından şunu ekliyor: "Ve o sana inandı."

"İşe yarayacak." Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değilim. "Bana güven."

"Sen delisin." Atına geri biner. "Ve o da seni dinlediği için deli."

Çift kanatlı kapılardan biri açılıyor ve Thale, yanında iki kadınla birlikte dışarı çıkıyor; ben de soldaki kadına bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Bu, Merc'in yanında olan kiralık kadın Bethle, uzun sarı saçları pembe elbisesinin üzerinden aşağı doğru akıyor. Ona hızlıca bir bakış atıyorum ve Merc onu hiç fark etmemiş gibi görünüyor—ve Bethle de bunu umursamıyor gibi. Turkuaz renkli bir elbise giymiş arkadaşıyla kol kola girmiş, ikisi de parlak ışıktaki süslü kuşlar gibi, korseleri dalgalanırken kıkırdıyor ve kendilerini süslüyorlar.

"Şunu söylemeliyim ki, bu eski bir soruna yeni bir yaklaşım." Thale sabırsızca yola bakıyor. "Ama otobüsle gezintiye çıkmak için harika bir gün, değil mi canlarım?"

"Bekle." Ona şöyle bir baktım. "Üçüncüsü de var."

"Öyle mi? Sarı saçlı mı?" Merc'e doğru gülümsedi. "Bir tane sarı saçlı genç kız fazlasıyla yeterli gibi görünüyor, değil mi?"

Merc'in bakışları, geniş kılıcının keskinliği kadar sertti. "Şu anda benimle konuşmak istemezsin herhalde."

Aralarına giriyorum. "Biraz bekleyin lütfen."

İkisinin de birbirine girmemesi için dua ederek hızla içeri koştum ve merdivenlerden geçtim. Mutfak kapısını iterek açtım ve tezgahlarda ekmek hamuru yoğuran, fazladan bal şarabı fiçilerini yuvarlamak için ikişerli çalışan, fırının yan kapılarına odun yerleştiren hizmetçilere göz gezdirdim. Her şey daha temiz ve daha ferah kokuyordu ve tüm personeli etkilemiş gibi görünen kasvet dağılmıştı. Konuşmalar rahat ve neşeliydi.

"Ah! İşte buradasın." Lalah'ın yanına gidiyorum. "Yardıma ihtiyacım var—"

"Geri döndün!" Bana gülümsedi. "Odan hazır—"

"Benimle gelmeni istiyorum."

Kaşları kalktı ama hemen unlu ellerini önlüğüne sildi. "Elbette."

Acelemden neredeyse bir çuval tahıla takılıp düşüyordum ve o da dengemi sağlamama yardım etti. Mutfak kapısından geçerken, merdivenlerden yukarı çıkmak için arkasını döndü.

"Hayır, burada."

"Ah, çantanızla ilgili yardıma ihtiyacınız var." Özür diler gibi gülümsedi. "İzin verin, Lavante'yi ahıra götüreyim ve eşyalarınızı getireyim."

O, pubın çıkışına ilk ulaşmaya çalışsa da, kapıyı onun için açan ben oluyorum ve verandaya kadar gelen siyah arabayı görünce ikimiz de duruyoruz. Birbirine benzeyen iki gri at ve arkasında uşaklarıyla, sanki kraliyet ailesinden bir ziyaretçi gelmiş gibi; tek fark, arması olmaması.

Yolcu girişini üniformalı görevlilerden biri açıyor, kırmızı kadife iç döşemesi adeta bir şömine gibi. Ancak çalışan kadınların yerleşmesine yardımcı olan, onlara centilmence bir el uzatarak içeriye sokan kişi Thale oluyor.

"O da sizinle birlikte binebilir mi?" diye soruyorum.

Arkasını dönüp kaşını kaldırdı. "Evet, olabilir." İçeri girdi ve barmene elini uzattı. "Hadi ama, Lalah."

Üstte oturan şoföre şöyle bir baktı. Şoför, ikiz kardeşi Emma'ydı ve ona arabaya binmesi için işaret etti; ancak kadın hâlâ donakalmıştı.

Etrafımızda bir kalabalık olduğunu fark edince boğazımı temizledim. "Benimle mi gelmeyi tercih edersiniz—"

Teklifi daha yeni söylemiştim ki Lalah aceleyle Lavante'nin yanına koştu. Thale kendisini ve kadınlarını bir araya kilitlerken bir kıkırdama duyuldu, ardından arabanın çatısına bir vurma sesi geldi. Dizginleri sertçe çekip ikimize de gülümseyerek Emma onları yola koydu.

Üzengiye ayağımı koyup eyerledim, sonra Lalah da aynısını yaptı, terliğimin olduğu yere bir parmak ucu sokup yüksekçe zıpladı. Beşikte ikimiz için de fazlasıyla yer var; bu iyi bir şey, çünkü eşyalarım ve kıyafetlerim eskiden oturduğum yerde sabitlenmiş olsaydı, arkamda kimseyi yerleştirmenin imkanı olmazdı.

Merc, Lavante'ye onay vermemi bekliyor, sonra kendi atını sürüyor ve posta arabasına yetişmek için dörtnala gitmek zorundayız. Meğer atı liderden çok takipçi olarak daha iyiymiş ve artık düzenli olarak yetişiyormuş; oysa Merc yalnızken sürekli olarak atı ileriye doğru sürmek zorunda kalıyormuş. Yine de onları kontrol etme ihtiyacı hissediyorum—

Ardımızda bir geçit töreni var.

Karakoldan çıkarken, kasaba halkının her bir  yesi atlarını ve arabalarını toplayıp korteje katılıyor. Bu kadar hızlı bir şekilde nasıl toparlandıkları şaşırtıcı; ancak yaşıadıkları yeri göz önünde bulundurursak, her türlü olasıılıĀa hazırlıklı olduklarından şüphe yok.

Onların yol boyunca kıvrılarak ilerlemesini görmek beni endişelendiriyor.

Olası bir çözüm olarak başlayan şey bir gösteriye dönüştü ve her şey benim saçma fikrime baĀlı.

"Arkada iyi misin?" diye sordum Lalah'a.

"Ah, evet. Kız kardeşimle bunu eskiden çıplak sırtla yapardık."

ayırardan geçiş bulanık bir hal aldı ve sel sularının gürültüsü giderek artarken ve yol üzerindeki kola yaklařtıķķa, otların ve aĀaların bana tekrar boyun eĀeēēinden korkmaya başladım.

Neyse ki, olaĀan st  bir şey olmadı. Ve bunu, daha önce olanları aıklayabileceēēimden daha kolay açıklayamam.

Uurumlara yaklařtıēımızda ve ardından uçurumlar tarafından kuřatıldıēımızda, hızımız yavaşlar ve dar geitlerdeki bunca insan, at ve arabanın ıkardıēı gürültü bir kakofoni yaratır. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, daha önce oldukķa geniş görünen bir aıklıĀa doluşuruz ve insanlar Kristal Kapı'yı görebilmek için birbirlerine sıkışırlar.

" nce sen in," diyorum Lalah'a.

Ama o çoktan kontrolü ele alıp Lavante'yi dizginlemeye başladı bile.

Merc de zaten sahada görev yapmaktadır ve Lalah ona elini uzattıēında, atını da ona verir.

Başımı salladım. "Hayır, Lalah, sana da ihtiyaımız var—"

" yleyse!" Thale'nin sesi öylesine hızlı, öylesine tam bir sessizlik getirdi ki, sanki hiç kimse konuşmamış gibiydi. "Bu güzel kadınlarla ne yapmak istediēine bakmanın zamanı geldi."

Bana verdiēi gülümseme hoşgörülü. Merc'e attıēı bakış ise kendini beēenmiřlik dolu, sanki diēer adamın ona duyduēu bariz nefreti kışkırtmak maceraya ayrı bir güzellik katıyormuş gibi.

Thale sözlerine şöyle devam ediyor: "Ya yanılıyorsanız, önemli deēil. Sevgili dostlarımla geirdiēim zamandan keyif aldım."

Siyah saçlı kadın parmak uçlarıyla aēzının kenarlarına hafifçe dokundu, sonra sanki hoşuna giden bir şey tatmış gibi dudaklarını yaladı. Yanında,

Bethle boğuk bir kakhaha attı ve Thale'ye doğru eğilerek kolunu omzuna attı.

"Ne yapmamızı istersiniz?" diye soruyor bana cesur bir gülümsemeyle.

Boğazımı temizledim. "Şarkı söylemenizi istiyorum."

Kadınlar kaşlarını çatarken, Thale kakhaha atar. "Birçok yeteneğim olmasına rağmen—" Kadınlar bunu onaylayarak kıkırdarlar. "—Ne yazık ki, şarkı söylemek bunlardan biri değil."

"Sen değil." Yanındaki kadınlara doğru başımı salladım. "Hanımlar. Lütfen."

Bana doğru gelen iki sürpriz karşısında engeli işaret ediyorum. "Güçlü ve tiz sesleriniz var. Sanırım ses tonunuzu yeterince yükseltirseniz, titreşim..."

Etrafımda bir sohbet patlaması yaşanıyor, insanlar gülüyor ve başlarını sallıyor. Bu fikre kolayca katılan Thale bile, içten bir neşeye bağırıyor.

"Tıpkı bir bardak gibi." Daha yüksek sesle konuşuyorum. "Daha önce birinin şarkı söylerken bardak kırdığını görmedin mi?"

Thale ise, "İşletmemde birçok kırık bardak var," diye karşılık veriyor, "ama böyle bir not hiçbir zaman böyle bir kırılmaya neden olmadı."

"Lütfen." Bana kaşlarını çatarak bakan Merc'e baktım. Sonra dikkatimi kadınlara verdim. "İlk geldiğim gün birlikte şarkı söylediğinizi duydum. Saf, soprano sesleriniz var ve bence akustik ortam seslerinizi daha da güçlendirecek—"

Thale eğilip avucuna bir avuç tüfek mermisi aldı. "Bütün bu mermiler, bunca yıldır mı? Ve sizce şarkılar bunların yapamadığını yapacak mı?"

"Bu iş için yanlış araçlar bunlar." Kapıya doğru bakıyorum. "En azından denemeliyiz. Bu kadar yolu gelen tüm insanlar için bir konser mi? Ve eminim ki, Güney Krallığı'na daha doğrudan bir ticaret yolu açmak için yeteneklerinizi paylaşmaya da hazırsınızdır? Ve biliyorum ki haklıyım, bu oraya ulaşmanın daha iyi bir yolu."

Thale başını eğdi. "Doğru. Çok daha hızlı olurdu."

"Ve yeteneklerimizi paylaşmaya alışkınız," diyor simsiyah saçlı olan baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Eğer bu duvarda şarkı söylememizi istiyorsanız, neden olmasın?"

Sarışın arkadaşının elini tutar ve yavaşça öne doğru yürür. Aralarında birkaç yumuşak söz geçer ve sonra birbirlerine başlarıyla onaylarlar. Güneş ışınlarının altında, pembe ve turkuaz elbiseleriyle, kurşun saçmaları, balta

başları ve demir çekiçlerin ortasında duran bir gökkuşağının parçası gibi görünürler.

Birkaç derin nefes alırlar. Ardından huzursuz kalabalığın gevezeliğiyle dolu bir sessizlik olur.

Merc'e bir kez daha göz attım. Sanki iki güzel kadın, vücut hatlarını vurgulayan korseler giymiş halde, bir karış ötede durmuyormuş gibi bana dik dik bakıyordu.

Kadınlar şarkı söylemeye başlar, sesleri neşeli ve canlı bir ezgiye göre yükselip alçalır. Uyum, kayalıklar boyunca seker ve ikiye katlanır, ta ki şarkı sanki yüzlerce ses bu anlamadığım kelimeleri taşıyormuş gibi canlanana kadar—

“Hayır, hayır.” Ellerimi sallayarak sözlerini kestim. “Çok güzel ama—”

Kadınlar sustular ve bana dik dik baktılar.

“Tek bir nota.” Keşke gözlerinin içine bakıp ne demek istediğimi anlatabilseydim. “Sadece bir tane. Olabildiğince yüksek, tiz ve uzun.”

Sallae Mae'nin bunu nasıl yaptığını hatırlıyorum; sesini bardağın kenarına odaklayarak, uzun ve istikrarlı bir şekilde şarkı söylerdi ta ki...

“Üçte,” diyorum kadınlara. “Bir... iki...”

Üçe ulaştığımda, onları işaret ediyorum.

Ortamda sadece rahatsız edici bir sessizlik var. Ta ki Thale sert bir şekilde, "Dediğini yap," diye emredene kadar.

“Bir,” diye tekrarlıyorum. “İki... ve üç.”

Komutum üzerine ikisi de tiz, yüksek ve temiz bir nota çıkardı. "Daha fazla!" diye bağurdım sesin üzerine. "Ve bariyerin üzerine doğru yükseltin!"

Elimle cama vuruyorum ve titreşimi hissedebiliyorum. "Evet! Çalışıyor! Devam et—"

Başladıkları anda neredeyse nefesleri tükeniyor ve toparlanmak için derin nefesler alıyorlar. Etraftaki kalabalık da yer değiştiriyor.

“Tekrar denememiz gerekiyor.” Atıma doğru bakıyorum. “Ve bir sese daha ihtiyacımız var.”

Altmış Altı Engeli Aşan Başarı.

Kristal Kapı'dan ayrılırken Lalah'a yaklaşıyorum. "Onlara katılmalısın—"

Kızın gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı ve dizginleri kalbine bastırdı. "Ah, efendim, hayır—"

Sesimi alçaltıyorum, sadece o duyabilsin diye. "Otele giriş yaptıktan hemen sonra, odamın dışında şarkı söyledin. Çok güzeldi ve ikinizin de şu an ulaşamadığı notalardı. Lütfen. Şarkı söyle—onlar için değil. Benim için şarkı söyle. Güney Krallığı'na en kısa sürede ulaşmalıyım—bu tek yol."

Başını öne eğiyor ve omuzları düşüyor—

Arkadan ikiz kardeşi belirir ve Lalah kıza bakar. Aralarında bir tür sözsüz iletişim kurulur ve ardından Lalah'ın titreyen elleri atların dizginlerini kız kardeşine devreder.

Hizmetçi kırmızı keçe ceketini içine çekti ve sanki kadınlar ona silah doğrultmuş gibi onlara yaklaştı.

Siyah saçlı olan onu baştan aşağı süzdü. "Hadi bakalım." Elini uzattı. "Sorun yok. Sadece şarkı söyleyeceğiz. Tek bir nota. Üçümüz birden."

Lalah'a sunulan gülümseme, kadının diğer herkese verdiği gülümsemelere hiç benzemiyor. Hiçbir yapmacıklık içermeyen, nazik ve doğal bir ifade.

Bethle de aynı şeyi yapıyor, eğilip başını aynı nezaketle sallıyor. "Sadece bir nota. Ve bize ne zaman olduğunu söyleyecek. Derin bir nefes al, tamam mı? Bunu birlikte yapacağız."

Lalah korkuyla kalabalığa bakıyor.

Onların arasına giriyorum, etraftaki herkesi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Onları dert etme, Lalah."

Şöyle bir baktı ve alçakgönüllü bir sesle, "Senin için," dedi.

Nefesimi veriyorum, dikkat çekmekten bu kadar rahatsız olduğu açıkça ortadayken onu bu duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ama sonra derin bir nefes alıyor. Ve bir tane daha.

"Sanırım hazırız?" Herkes başını sallayınca tekrar başlıyorum. "Bir... iki..."

Lalah diğer çiftle birlikte derin bir nefes alıyor.

"Üç."

Kadınlar yüksek ve gürültülü bir sesle başlıyorlar ve sanki sesi bariyerin ötesine itiyorlarmış gibi öne eğiliyorlar; ben de eğilip avucumu

kristal cama koyduğumda titreşimin yeniden başladığını hissedebiliyorum. Notayı öncekinden daha sert ve daha uzun süre tutuyorlar—

Siyah saçlı kadın ilk önce pes ediyor, yüzü kızarıyor, kendine gelirken göğüsleri inip kalkıyor. Ardından Bethle durmak zorunda kalıyor ve çabadan başı döndüğü açıkça belli oluyor, dengesini sağlamak için elini uzatıyor.

Yankılar dağılırken, Lalah'ın bana baktığını hissedebiliyorum.

Ağzını açtığı anda her şey yavaş çekime giriyor. Ağzından boğuk, hırıltılı bir ses çıkıyor.

"Bunu başarabilirsin," diyorum sessizce, dikkatimi şakağındaki morluğa ve ardından boğazındaki halkaya çevirerek. "Bu duvarı yıkabilirsin."

Duraksıyor. Elini yaralı yüzüne götürüyor... sonra parmak uçlarını boğazının ön kısmındaki kırmızı bant şeklindeki izde oyalıyor. Gözleri acıyla kararınca, ben de ciddi bir şekilde başımı sallıyorum.

"Duvarı yık, Lalah," dedim daha sert bir ses tonuyla. "Onu indir... Onca yılı. Hepsini."

Duvara işaret ediyorum. "Acıyı oraya gönder."

Bir süre sonra hizmetçi çok büyük bir hava hacmini içine çekti.

Sonra ağzını açıyor.

Ve çığlıklar.

Ses boğuk ve çirkin, kızın öfkesi patladıkça daha da çirkinleşiyor. Gözlerimi kapatınca, acının, utancın ve korkunun sadece bedeninden değil, ruhundan da çıktığını duyuyorum. Her şey orada, işkence ve ıstırap dönemi, katlanılan zulüm, hayatının çaresizliği.

Ses tonunun tam olarak ne zaman değiştiğini söylemek zor.

Ama göz kapaklarımı tekrar açtığımda, çığlık başka bir şeye dönüşüyor. Lalah şimdi şarkı söylüyor, gittikçe yükseliyor, kayalıklar sesi ikiye katlıyor, tekrar tekrar yankılıyor. Daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek—

Gözlerinden yaşlar sel gibi akıyor ve şu an çıkardığı ses ne kadar güzel olsa da, onu çıkarırken korkunç bir acı çekiyor. Yanında, çalışan iki kadın ellerini ağızlarına kapatmış, yüzlerinde pişmanlık ifadesiyle, sanki onun başına gelenleri biliyorlarmış ama nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlarmış gibi duruyorlar.

Keşke daha fazlasını yapsalardı.

Çevremizdeki kalabalığın farkında değilim ama bir şey kesin. Lalah'ın sesi sonunda hepsi tarafından duyuluyor—

İlk çatlak tam ortada, Lalah'ın durduğu yerde beliriyor. Ardından, bariyerin yanlardaki kaya kulelerine bağlandığı yerden örümcek ağı gibi yayılan, tabandan yukarı doğru kıvrılan ve tepeden aşağı inen başka çatlaklar da var.

"Paramparça olacak!" diye bağıyor Merc. "Dikkat edin! Parçalanacak —"

O anda büyük bir patlama oldu ve ben Lalah'ın önüne atlayıp ona sarıldım, vücudumla onu korurken kapının yapıldığı malzemeden fırlayan parçalar üzerime yağdı. Etrafta bağırışlar ve çığlıklar vardı, atlar şaha kalkmış, arabalar dağın yamacına sürtünüyordu, Thale'nin güzel gri atları arabaları hâlâ bağlıyken zıplayıp kaçmaya çalışıyorlardı.

Hayatımda duyduğum en yüksek sest, kulaklarım bunu ses olarak değil, kafama saplanan delici bir acı olarak algıladı. Tüfek mermileri ve şarapnel parçaları dalga dalga üzerimize geldi, ayaklarımızı gelgit gibi kapladı, toz bulutları kum fırtınası gibi yükseldi, enkaz parçaları yere düşerek her ikisini de daha da kötüleştirdi.

Ve sonra kayboluyor.

En azından sesler, düşen kristal parçaları ve yer örtüsü sakinleşti. Havadaki ince parçacıklar ise havada asılı kalıyor.

Lalah'ın bacakları yerden kalkarken, hafif ağırlığını elimden geldiğince destekleyerek onu yere indiriyorum. Hemen ardından kız kardeşi yanına gelip kendi dillerinde onunla konuşmaya başlıyor.

Gözyaşlarını yanaklarından siliyorum. "Sadece nefes al... Lalah, sadece nefes al..."

Başını yana çevirdi. "Ben... yaptım."

Emma'dan biraz uzaklaşarak doğruldu ve karşı taraftan her neyse oradan gelen yeni bir rüzgarın açıklığa girmesiyle ortaya çıkan büyük, kocaman deliğe baktı. Bu, tozun bir kısmını dışarı çıkardı ve ben de ortaya çıkan şeye baktım: Yüksek, sivri dağların arasından geçen bir patika, yine aynı şey.

Karşı tarafta bir hazine olmasını bekliyordum.

Ama Lalah zorlukla ayağa kalkarken ve dengesini sağlamak için bana tutunarak dümdüz ileriye bakarken, biliyorum ki bu süreçte kazandığı şey altından daha değerli. Bunun geleceği üzerinde etkileri olacak. Artık daha

güvende ve bu sadece Thale'nin koruması altında olmasından kaynaklanmıyor.

O da artık kendine sahip.

"Onu geri götürmeme izin verin."

Sesini ilk başta tanıyamadım. Ama sonra silindir şapkayı gördüm. Thale.

"Benim arabamla geri dön," diyor Lalah'a usulca. "Kız kardeşin de seninle oturabilir. Ben atları süreceğim."

Dikkatli bir hareketle onu diğer iki kadınla birlikte uzaklaştırır ve ikiz kardeşi de yanında kalır.

Lalah birden bana doğru koşmaya başladı. Yüzüme dikkatlice baktığını biliyorum ama... Gözlerine bakamıyorum. Bunca zorluğun ardından bir gece bir iblis tarafından öldürüleceğini bilmek beni rahatsız ediyor.

Yapabileceğim şey, mümkün olan en kısa sürede Güney Krallığı'na gitmek.

Savaş tacını ve gölgeyi asıl sahibine teslim edin.

Beni saran kollar güçlü. "Teşekkür ederim," diyor sert bir şekilde. "Her şey için."

Sonra kız kardeşinin yanına geri koşar.

Thale dört kadını arabasına bindirip, kapıları kilitleyip sürücü koltuğuna otururken ben olduğum yerde kaldım. Atlarının dizginlerini eline alıp, kalabalığa karakola geri dönmeleri için emirler yağdırmaya başladı. Tüm bunlara şahit olan erkekler ve kadınlar heyecanlı seslerle konuşuyorlardı ve eminim ki birçoğu öne doğru gidip bir sonraki köşede ne olduğunu görmek istiyordu.

Ama Thale sorumlu. Ve onlar bir emre karşı gelmeyecekler.

Omzumu çevirip baktığımda, Merc'in iki atımızı da aldığını görüyorum. Hilal ayına şükürler olsun. Onun atı kalmış olabilirdi ama Lavante'nin kalacağından emin değilim.

Antrenöre doğru dönüp bakıyorum.

Thale bana doğru bakıyor. Sonra silindir şapkasını çıkarıyor ve derin bir reverans yapıyor.

Son bir baş selamıyla ekibini yanına alıp gözden kayboldu ve kalabalığı da beraberinde götürdü.

Bundan sonra sadece Merc ve ben kalacağız.

"Onun böyle bir yeteneğe sahip olduğunu nereden bildin?" diye soruyor kısık bir sesle.

Eskiden kırılmaz bariyerin bulunduğu yere dönüyorum. Geriye kalan tek şey kristal parçacıklarından oluşan yığınlar, geçiş için yol açık.

"Nasıl yapmasın ki?" diye sert bir şekilde yanıtlıyorum.

Dördüncü Bölüm Güney Krallığı

Varış noktaları.

Altmış Yedi. Burada Değil, Şimdi Değil. Asla.

İleriye giden yol, geriye giden yolla aynıdır.

Kalabalığın ayrılışının yankıları azalırken, Kristal Kapı'nın olduğu yerin ötesine bakıyorum ve içinde bulunduğumuz açıklığın diğer yarısını görüyorum - ve etkilenmiyorum. Uçurumların devamı ve açık alandan sert dönüş, buraya gelmek için geçtiğimiz diğer tüm kıvrımlar ve dönüşler gibiydi.

Merc, "Karakolun sizin hedefiniz olduğunu sanıyordum," diye belirtiyor.

Ben de öyle düşündüm. "Fikrimi değiştirdim."

"Bundan sonraki tek şey Güney Krallığı'dır."

"Evet. Oraya gidiyorum."

Merc, Lavante'nin dizginlerini bana uzatırken, "Öyleyse birlikte bineceğiz," diye duyurdu.

Ona doğru baktım. Çökme sonucu hepimizin üzerine toz kalkmıştı ve benimkiler gibi onun kıyafetleri de tozluysa. Hatta saçında bir cam parçası asılıydı ve gözüm ona takıldığında elini kaldırıp kristali aldı.

Yüzü, yüz hatlarının bir maskesi gibiydi; ne ifadesi ne de siyah beyaz gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Bir an için, önce onun gitmesini ve ona yarım saat süre vermeyi teklif etmek istedim. Ama bu sadece küçük düşürücü bir davranış olurdu.

Genellikle içimdeki kırgınlığı saklarım: "O zaman sana yeni bir iş daha."

"Bu kadar şaşırmış gibi görünme."

"Hayal kırıklığına uğradım, daha doğrusu. Bence koşmayı bırakıp sevdiğin şeye geri dönmelisin." Dizginleri alıp eyerime biniyorum. "Ama hepimizin yapması gereken seçimler var, değil mi?"

Lavante az önce olanlardan dolayı çok heyecanlı ve ayaklarının dibinde parıldayan kristal parçalarına pençeleriyle dokunuyor. Hizmetçi duvarı yıkarken kristallerin çoğu dışarı fırladı, bu yüzden enkaz alanı önümüzde duruyor.

Atların toynakları konusunda endişeliyim.

"Onlar için güvenli mi?" diye soruyorum.

Merc, "Bizim başka seçeneğimiz yok," diye karşılık veriyor. "Dolayısıyla onların da yok."

Eyerin üzerinden bir bacağını atıp atını ileri doğru mahmuzluyor.

Atı kristallerden ürküyor, geri geri giderken şaha kalkıyor ve başını sallıyor. Merc kontrolü ele geçirip atın tamamen kaçmasını engellese de, ikinci bir denemede aynı şey oluyor, üstelik bir iki kez de şaha kalkıyor.

"Önce ben gideyim," diyorum Lavante'ye hafifçe başımla dokunurken.

Aygırım sevinçle yanıma geldi ve toynaklarını havaya kaldırdı, kasıtlı olarak yarattığı ışık gösterisinin içinde dans ederken etrafına cam kırıkları saçıldı. Arkama baktığımda, Merc bana sinirli bir bakış atıyordu.

"Ondan bunu yapmasını istemiyorum," diye sesleniyorum tıkırtıların arasında.

En azından atı sürüye uyuyor, sürüyle birlikte kalma içgüdüğü, garip toprak örtüsünden duyduğu korkudan daha ağır basıyor. Çok geçmeden, o güzelim karmaşayı aşip sağlam toprağa ulaşıyoruz. Burada bitki örtüsü olmamasına şaşırıyorum, çünkü daha önce patikada da yoktu, ama taş kayalıklara baktığımda bir şeylerin farklı olduğunu fark ediyorum...

İçgüdülerimin bana neyi işaret ettiğini bir türlü çözemiyorum.

Aşağıya bakarken, "Bu tarafta hiç boş tüfek mermisi yok," diye belirttim. Merc cevap vermeyince, omzuma doğru baktım. "Dedim ya, mermi yok. Yerde..."

"Seni duydum."

Arkamı döndüğümde, sessizliği yalnızca atların toynaklarının yere değme sesi ve koşum takımlarının gıcirtısı doldururken, koltuğumda irkildim. "Sanırım sadece karakol ayrılmak istedi."

Bir viraja daha giriyorum ve tekrar yukarıya bakıyorum. Kaya yüzeyleri o kadar yüksek ki uçlarını göremiyorum ve daha önce olduğu gibi, sert, dik dikey yüzeyler siyah ve kahverengi. Ama açıklayamadığım tuhaf bir dalgalanma var—

"Biliyor musun," diye kendimi sakinleştirmeye çalışarak söylüyorum, "bir krallığın bunu yıkmak için en azından bir girişimde bulunmamış olması bana inanılmaz geliyor."

Yine, boşuna bir cevap bekliyorum. Bu yüzden devam ediyorum, "Özellikle de bariyerin ne kadar zamandır yerinde olduğunu düşünürsek. Belki de umursamıyorlardır çünkü onlardan yeterince uzakta ve başka bir geçiş yolu da var."

"Yeter ki on iki yıldır aralıksız yağmur yağmasın," diye yakınıyor.

"Sadece üç gün sürdü."

"Sanki yıllar geçmiş gibi geldi bana..."

Atlarımız yan yana giderken dizginleri sıkıca tuttum ve eyerde döndüm. Ağzımı açmadan sözümü kesti. "Beni terk etmemi ikinci kez mi söylüyorsun? Yoksa üçüncü mü? Artık saymayı bıraktım—ve birlikte olursak hayatta kalma olasılığımız daha yüksek. O yüzden tartışmayı bırakalım artık, olur mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayatta kalma konusunda haklısın. Ben olmasaydım, o gökyüzü avcısı seni o gri taşlık çorak arazide ögle yemeği olarak yerdı."

"Ve ben olmasaydım," diye çıkıştı, "bir balas tarafından yenmiş olurdunuz. Ya da daha da büyük olasılıkla, kaçmaya bile fırsat bulamadan kendi köylülerinizden biri tarafından öldürülürdünüz. Ölümlülerin böbürlenmesine karşılık vermek sizin için kaybedilecek bir oyun olacak."

"Sorunlu tavır sergileyen ben değilim—"

"Öyle mi? Şimdi kimin sesi yükseliyor?"

"Üzülen sensin." Sesimi kararlılıkla kısıyorum. "Sadece Thale bizim odamızda olduğu için."

Merc etrafımızdaki taş kulelere doğru gülüyor. Sonra da sert bir bakışla yaklaşıyor. "Tekrar etmek ister misin? Ne kadar saçma geldiğini bir duy bakalım."

"Evet, öyle düşünüyorum. Çünkü olan buydu. İçeri girip Thale'yi görünce sinirlendin ve—"

"Size temin ederim ki Thale'nin varlığının hiçbir şeyle ilgisi yok—"

İnanmazlığım yukarıya doğru yankılanıyor: "Onu öldürmek mi istedin!"

"Ve bunun onun nerede olduğuyla hiçbir ilgisi yok. Adam kadınları kâr için satıyor, kumarbazlardan para alıyor ve bir de üstüne üstlük süslü bir takım elbise ve aptal bir şapka giyip bunun otorite sahibi olduğu anlamına geldiğini sanıyor. Haksız kazançlarla servet edinmiş sıradan bir zorba, hepsi bu. Tam bir rezalet."

"Ama o benim odama girene kadar sinirlenmedin."

"Bizim odamız."

Kaşımı kaldırdım. "Gerçekten sadece kişisel eşyalarınız için mi endişeleniyordunuz?"

Ardından gelen sessizlikte, Merc'in onaylamayan bakışındaki her ayrıntıyı inceliyorum.

"Onun kadınlarından birine gittin," dedim usulca. "Bunun sana eleştirme hakkı verdiğini söyleyemem."

“İnsanın ihtiyaçları vardır.”

Thale'nin bana söylediklerini düşünüyorum. "Ve orada kiralık olan bütün kadınlar arasından, sadece benimki gibi açık renk saçlı olanı seçtin."

“Açık tenli miydi? Fark etmemiştim.” Göz kapakları kapandı. “Başındaki şey, boynunun altındaki şeyden daha az önemliydi.”

Yatağın yanında, duvara yaslanıp yaptıklarımızı düşünüyorum. "Neden itiraf etmiyorsun? Kışkandın."

Bir an için şaşkına dönmüş gibi görünüyor—ya da öyleymiş gibi yapıyor. Sonra da gülümsemeden gülmeye başlıyor. "Biliyor musun, bana neden yalnız seyahat ettiğimi hatırlatıyorsun. Gerçekten de—"

“Seni sarışının yatak odasından çıkarken görünce kışkandım. Bu beni neredeyse öldürdü, oysa böyle hissetmeye hakkım yok.” Çenemi yukarı kaldırdım. “İşte, söyledim. Sana karşı dürüst olmaya cesaretliyim, ama sanırım aynı şey silah ve saldırganlıkla dolu bir paralı asker için söylenemez.”

Merc'in parıldayan siyah gözleri kısıldı. "Size hatırlatmak isterim ki, sizin isteğınız üzerine bir adam öldürdüm. Yargılamalarınıza başlamadan önce, sizin için yaptığım bu kanlı iyiliği hatırlamanızda fayda var."

Kurumuş boğazımdan yutkundum. "Lalah'ın yüzündeki morluklara bakışını gördüm. Bunu kendin yapardın."

“Hayır, yapmazdım.” Parmağını bana doğru uzattı. “Bunu senin için yaptım.”

“Neden?” Kaşımı kaldırdım. “İsteğim neden bu kadar önemliydi?”

Merc boşta kalan elini havaya kaldırıp mırıldanmaya başladı. "Bu konuşmadan bıktım. İster beni takip edin ister etmeyin, bu uçurum labirentinden geçin. Ama ben önden gidiyorum ve artık konuşma olmayacak—"

“Neden söyleyemiyorsun!”

"Ne dedin sen!" diye bağırdı bana. "Aşk ilanını mı bekliyorsun? Sadece bir kere birlikte olduk diye mi? Seçtiğin meslekteki deneyimin sana benim gibi erkeklerle senin gibi kadınlar arasında işlerin böyle yürümediğini gösteriyordur herhalde—"

"Hayatımda birlikte olduğum ilk erkek sensin."

Bir anlık sessizlik oluyor. Sonra gözlerini devirme şekli, sanki biri ona ölü bir at satmaya çalışıyormuş gibi. Oysa ben açıkça bir atı dövüyorum ve yine de duramıyorum.

"Doğru," diye itiraz ediyorum başım zonklamaya başlarken. "Bana hiçbir şey olmadı. Ya da... olmadı."

Şimdi sıkılmış gibi görünüyor. "Seni ilk tanıdığım gece, seninle baban yaşında bir adam arasında para alışverişi gördüğümü unuttun mu? Sadece bakire elini tutmak için mi para ödüyordu sanıyorsun? Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki, dün gece içine kaydığım yer ipek gibi pürüzsüz, iyi sürülmüş bir tarlaydı."

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum.

Şakaklarımı ovuşturarak, bunun bu yüzleşme için ne zaman ne de yer olduğunu kendime hatırlatıyorum. Aslında, biz asla böyle samimi bir konuşma yapmamamız gereken iki insanız. Hiçbir zaman.

Biz sadece uyumsuz değiliz. Yabancı bir ülkede, farklı, ama şimdilik yeniden paralel yollara sapmış yabancılarız.

Aniden, Merc yorgun bir nefes verdi ve önündeki yola baktı. "Benim hakkımda ne düşündüğünüzle enerjinizi boşa harcamayı bırakmanızı ve hedefimize doğru yolculuk etme işine odaklanmanızı rica ediyorum. Ve eğer iyi arkadaşınız ve fener bakıcınız Thale'nin meselelerini kurcalamakta ısrar ederseniz, sizi temin ederim ki, kıskançlık duygusuna kesinlikle sahip değilim."

"Peki bunun sebebi nedir?"

Bir anlık duraksama oluyor: "Çünkü ben sevgiye tamamen yetersizim."

Kalbime soğuk bir mızrak saplandı. Yine de başımı salladım. "Bu bir yalan."

Başını bana doğru çevirdi ve gözleri o kadar kasvetliydi ki, adeta çukur gibiydiler. "Yakınlığımızı, özümde kim olduğumla karıştırma."

"Yerleşim yerindeki o tarlaya bakarken ağladığınızı gördüm." Atın üzerinde tamamen hareketsiz kalınca, tüm bunları neden söylediğimi sorguluyorum. Sonra da devam ediyorum: "Ve günlüğünü pencere kenarında açık bırakmıştın. O sayfalarda yazılanlar, ruhunun derinliklerinde yatan bir özlemi gösteriyordu. O kapının resmini çizmiştin—"

"Kapa çeneni."

Sesi artık öfkeli değil. Ölü.

İşte o zaman yukarıdan gelen homurtuları duyuyoruz.

Altmış Sekizinci Savaşta.

İkimiz de aynı anda yukarı bakıyoruz ve sağdaki kulenin dikey eğimine yapışmış gölgeyi görüyoruz. Ancak... bu, taşın yarıklarından kaynaklanan karanlık bir nokta ya da kayanın damarındaki bir renk değişimi değil. At büyüklüğünde, derisi ağaç kabuğu dokusuna sahip bir yaratık. Elleri ve ayakları açık bir şekilde, sanki yerdeymiş gibi oturuyor ve bize bakmak için pozisyonunu değiştirdiğinde, renklerindeki garip bir dalgalanma onu siyah ve kahverengi bantlarla mükemmel bir şekilde kaynaştırıyor.

Bunu hissettim ama görmedim.

Avcı her zaman aramızdaydı ve siyah dili dışarı çıkıp sivri siyah dişlerinin etrafını yalarken, öğle yemeği vakti yaklaşıyor gibi görünüyor.

Merc usulca, "Devler," diyor. "Onları duydum. Derileri neredeyse geçilmez ama çok yavaşlar."

Canavarın yanları içeri ve dışarı doğru şişiyor ve renk sapması nedeniyle tam konumunu takip etmek zor olsa da, arka kısmının titrediğini düşünüyorum. Sanki kasları çalışıyor gibi.

Çünkü üzerimize atlayacak.

Merc, "Gitmemiz gerek," diye uyarıyor. "Şimdi—"

Tam emri bağırarak verdiği anda, dev havalandı. Uçan bir sincabınki gibi deri kanatlarının kabardığını kısa bir an gördüm ve sonra her şey bulanıklaştı. Lavante, o şey bizi yemeye çalışırken yerinde durmayacaktı. At hızla fırladı ve Merc'in atı da hemen arkamızdan onu takip etti. Rüzgar saçlarımı savururken ve kulaklarımda sadece bir kükreme duyarken, arkama bakmak zorunda kaldım.

Merc'in arkasında pek bir şey göremiyorum, sadece soluk kumlu toprak ve siyah-kahverengi kayalıklar. Kaderin cilvesi, eğer dev kendini kamufle edebiliyorsa, yerde bizi kovalıyor mu yoksa hâlâ dikeyde mi olduğunu anlamak neredeyse imkansız.

Gürültülü bir hızla sola doğru bir viraja giriyoruz, sağa doğru hızla dönüyoruz, sonra da daha küçük bir açıklıktan dümdüz geçiyoruz. Ondan sonra, daha fazla kıvrım ve keskin virajla dolu bir karmaşa başlıyor. Lavante'nin boynuna yaslanıyorum ve özellikle yol gittikçe daraldıkça onun hareketlerini takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Daha önce hiç duymadığım türden garip bir ses yankılanıyor etrafta.

Kurt ulumasıyla yırtıcı bir kuşun ılığının karışımı gibi. Ses dalgalar halinde yayılırken—

"Yaklaşıyorlar!" diye bağırdı Merc gürültünün arasından.

“Onlar’ mı?” Demek bu sadece bir yankı değildi. Bizi kovalayan birden fazla kişi var. “Haydi Lavante! Haydi!”

Topuğumu gösteriyorum, ama bunun bir önemi yok. At, yön değıştirme ve yeniden yönlendirmelerin sayısı göz önüne alındığında, giderek daralan koridorda olabildiğince hızlı koşuyor. Ama sonunda, yeterince geniş bir düzlüğe ulaştık—

Lavante başını yana çevirip korkuyla kişnedi, uzun bacakları birdenbire hareketlendi. Onun işaretini alarak, uçurum duvarına baktım.

Devlerden biri sadece yanımda değil, aygırın da önüne geçmiş durumda.

"Yavaş olduklarını söylemiştin!" diye bağırdım Merc'e.

"Devam etmek!"

“Sanki duracaktım gibi—”

Alevler.

Bir anda, virajdan hızla çıkıp daha önce hiç görmediğim kırmızı bir manzaraya girdiğimizde, uçurumlar bir anda kayboldu. Kırmızı topraktaki çatlaklardan kan kırmızısı alevler fışkırıyor, ateşler Anathos'un yüzeyinin derinliklerinden gelen geçirmeler gibiydi. Düzlükte, birbirine dolanmış dalları ve bükülmüş gövdeleri olan kırmızı, yapraksız ağaçlar göze çarpıyordu ve Lavante hemen birinin etrafından dolandı. İkincisinden sıyrıldı. Bir alev patlamasıyla yanmaktan kaçınmak için yana sıçradı.

Eyerin üzerinde kalabilmek için elimden geleni yapıyorum.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, ne olacağını bilsem bile hiçbir şey yapamazdım: Bir dev tam yolumuza çömelmiş bir şekilde indi.

Lavante burun deliklerinden bir ılık attı, arka ayakları toprağa saplanıp gevşek kırmızı toprağı savurarak etrafımıza sıçrattı. Sola doğru yaptığı atılım o kadar şiddetliydi ki, kendimi havaya fırlamış gibi hissettim ve sert bir şekilde yere düşerken, dev yarattığı gözlemlemeye çalıştım.

Kabuğuna benzeyen derisi, toprağın tam kırmızı rengine bürünür; sadece boncuk gibi kırmızı gözleri görünür.

Ve o simsiyah dişlerin hepsi.

Yuvarlanırken nefesim kesiliyor ve kükürt tadında toz yutuyorum. Dönüşlerden birinde, Merc ve atının kayalıklardan son hızla fırladığını,

tepede dalgalanmalar oluştuğunu ve daha fazla devin kayalık yollarından kurtulup etten kanatlarıyla uçuğunu kısa bir an için görüyorum.

Ve sonra homurdanan sesi duyuyorum.

Dört ayak üzerine çömelerek, önümde çömelmekte olan devle karşı karşıya geldim. Kuyruğu bir akrebin kuyruğu gibi sırtının üzerinden kalkıyordu ve canavarın zıplamadan hemen önce titremesi, bu yer dövüşünü kaybedeceğimi gösteriyordu.

Hilal var, kavga bile olmayacak.

Atların toynaklarının sesi Merc'in bana yardım edebileceği kadar yakın olmadığı için, dev havaya sıçrayıp ön pençelerini gökyüzü avcısının pençelerinin başlattığı işi bitirmeye hazır hale getirirken ben de saldırıya hazırlanıyorum. Gökyüzüne karşı siluet halinde beliren görüntüsü tam bir kabus gibiydi ve kollarımı kaldırarak kendimi korumaya çalıştım—

Her yer alevler içinde.

Sanki ben onları öyle yapmaya yönlendirmişim gibi, yerden iki ateş sütunu fırladı ve tıpkı kollarımın keşiştiği anda, devin yörüngesi onu ileriye doğru taşıdığı anda, ikisi de birbirini kesti.

Yaratık tiz bir çığlık attı ve yanmış et kokusu aldım. Sonraki an, yaratık üzerime düştü, bir ayağı kalçama, diğerı omzuma saplandı. Isırılmayı bekleyerek başımı tuttum ve sıkıca büzüldüm.

Fakat canavarın başka sorunları da var.

Yarısı alev alev yanıyor, kızıl alevler tıslayıp tükürürken bodur bacaklarıyla çırpınıyor ve rastgele renk değiştiriyor; siyah, kahverengi, kırmızı, sarı... Aniden sendeliyor ve yanımdan düşüyor. Yanına devriliyor. Tekrar çığlık atıyor. Yanmış et kokusu kükürt kokusuyla karışırken, benim de endişelenmem gereken başka şeyler var.

Merc, dağın eteğinde dolanarak ilerliyor ve arkasında, hepsi siyah ve kahverengiden kırmızıya dönüşen bir devler silsilesi var.

Bir çığlık daha.

Yerde kıvranıyorum. Bana doğru uçan ikinci bir dev var, kanat olmayan o kanatları yörüngesini yönlendirmek için açılmış, üzerime inmek için mükemmel bir açi yakalamış, siyah dişleri açıkta, siyah dili sanki beni şimdiden tadabilecekmış gibi dışarı sarkmış.

Ama ben ellerimi avuç içlerim öne bakacak şekilde uzattım.

Ve alevlere sesleniyorum; bu, Lena'nın evinde önce fenerle, sonra da ocakla istemeden yaşananlardan doğan, bilinçli bir emir.

Yerde, prizlere benzeyen üç tane yakındaki delik var ve sanki ateşi bir ip gibi çekebiliyormuşum gibi, havayı çekiştiriyorum—

Alevler sanki onları ben çağırmışım gibi birdenbire canlandı ve ellerimi ileri doğru uzatarak, havadaki dev yaratığa doğru ısı patlamasını ittim. Bu, fenerin bana olan çekiminin bin kat daha fazla güçlendirilmiş haliydi; beni arayan küçük bir fitilin parıltısı değil, çok daha fazlasıydı.

Ne yaptığımı, nasıl yaptığımı anlamıyorum ve bu tıpkı ölümle savaşmak gibi.

Ama ben yapıyorum.

Geriye doğru düşerken ve bir başka ateşli ezilmeye hazırlanırken çığlık kulaklarımı tırmalıyor. Şey üzerime basıyor, acı içinde kükrüyor, geriye sadece pişmiş et kokusu kalıyor, bir süre parçalanıp sonra kırmızı toprağa düşüyor. Ölümünün kıvranışını takip etmekle vakit kaybetmiyorum.

Ayağa fırlayarak Merc'i aramaya başladım. Sanki beni yerden kaldırmak niyetindeymiş gibi batıdan bana doğru daire çizerek geliyordu.

Arkasında bir ordu var.

Devlerin kamufle olmuş bedenleri, bir sıcak hava dalgası gibi yerde dalgalanıyor ve aralarındaki mesafeyi kapatan bir deniz oluşturuyorlar.

Ve işte o zaman ikinci grubun kayalıklardaki başka bir yarıktan fırlayarak havalandığını görüyorum, uçtukları yerden ayrılırken renkleri kırmızıya dönüşüyor.

Bağırmağa başlıyorum. Boşuna çaba ama içimdeki öfke dinmiyor ve sanki müzisyenleri yönetiyormuş gibi kollarımı genişçe açıp sonra tekrar içeri çekerek ateşi harekete geçiriyorum.

Ve ona benim isteklerimi yerine getirmesini emredebilirim.

Yarım daire şeklinde bir alev duvarı belirliyor ve karşı taraftan tiz çığlıklar duyuyorum; devlerden birkaçı ısı ve duman içinde patlayarak havaya fırlıyor.

Ama sonra dehşet içinde ne yaptığımı fark ediyorum. Ben korunuyorum. Merc ve atı dışarıda bırakılmış durumda—

Bir hayalet gibi, kızıl ateş hattının içinden atlıyor; atının vahşi gözleri ve alev alev yanan burun delikleri, takip edebileceğim hiçbir şey değil, çünkü gözlerim sadece onda. Siyah deri giysili bedeni ve dalgalanan siyah saçlarıyla, elindeki geniş kılıçla intikamın ta kendisi; cehennem ateşi, o geçmeden önce sadece geçmesi için yeterince uzun süre aralanıyor, sonra tekrar kapanıyor.

O ve atı yere indiğinde, tam bana doğru kükreyerek geldi, postundan dumanlar yükseliyordu, titreyen kırmızı ışık ve kükreyen sıcaklık sanki kötülüğün en derinliklerinden çıkmış gibiydi.

Ve sonra hızla yanımızdan geçti.

Arkamı döndüğümde, arkamdan gelen devin ilk kez görüldüğünü fark ettim. Bir iki saniyelik bir gecikme olsaydı ölmüş olacaktım. Ama Merc beni kurtardı. Savaş çılgılığı attı, atını durdurdu ve sonra o kadar çok yana doğru eğildi ki neredeyse atı yere devirecekti.

Akıcı bir hamleyle, geniş kılıcın keskin ucunu, üzerime atlamak üzere olan devin kafasına sapladı.

Yaratık, gittikçe hızlanan ve sıkılaştan bir şekilde kendi etrafında dönmeye başlar, ta ki acı içinde bağırıp, şekli bozulmuş, renk değiştiren bir kıvrıma dönüşene kadar.

Başımı omzumun üzerinden çevirip alev duvarını ölçüyorum. Hâlâ orada kalmasını istiyorum ve mantıklı hiçbir sebep yokken, ihtiyacım olduğu sürece orada kalacakmış gibi hissediyorum.

Bu olamaz.

"Şükürler olsun ki öyle," diye tısladım telaşla etrafa bakınırken.

Merc atını bir daire çizerek döndürüyor ve ölü devin yanına geri dönüyor. Eğilip elini uzattığında, silahını geri alacağını biliyorum.

Lavante nerede?

Hiç beklemediğim bir anda bir ısıklık sesi duyuyorum ve sonra fark ediyorum ki, o sesi ben çıkarıyorum.

Karşılık olarak soldan kişneme sesi geliyor ve işte orada, kızıl ağaçların arasında dörtnele koşan, bizi ayıran mesafeyi hızla geçen, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir alev filizinin üzerinden atlayan aygırım var.

Rüzgar gibi hızlı gidiyor, titreyen ışık güzel altın renginin gün batımı gibi parlamasını sağlıyor, beyaz yelesi ve kuyruğu ateş duvarının kutsal olmayan aydınlatmasının etkisiyle pembeleşiyor. Ve sığağa ve yaratıklara rağmen, bana doğru geliyor.

Aşağıya doğru çöküyorum.

Tam üzerime doğru gelirken, toynaklarını kırmızı toprağa saplayıp durdu; ve sanki bu hareketi bin kere yapmışız gibi, mükemmel bir koordinasyonla eyerin üzerine geri sıçradım, hâlâ bağlı olan yüklerin üzerinden bacağımı attım. Kalçam yere değdiği anda, ne olacağını bildiğim için yelesinden avuç dolusu tuttum.

Merc, geniş kılıcının kabzasını sıkıca kavrayıp ölü devin bedeninden söküp attığı anda, Lavante öyle bir güçle ileri atıldı ki, sanki birkaç dişimi geride bırakmışım gibi hissettim. Bu aygır inanılmaz derecede hızlı ve canavarca güçlüydü; başı, ilerleyen vücudundan dümdüz uzanıyor, omurgası burnunun ucundan kuyruğunun son teline kadar uzanan bir ipe dönüşüyordu.

Sanki baştan beri benim aracı çağırmam için işaret vermemi bekliyormuş gibi, kendi görevini yerine getirmek için fırsat kolluyordu.

Kendimi onun boynunun yanına yaslayıp, ateş püskürten deliklerden bizi geçirmesi için ona güvenerek, Merc ve atının bizimle kalması için dua etmekten başka bir şey yapamıyorum.

O ateş duvarı sonsuza dek süremez; sürse bile, o devler duvarın uzunluğunu aşmanın bir yolunu bulacak kadar zekiler.

Güvende değiliz.

Bu savaş henüz bitmedi.

Altmış Dokuz İsteyin ve Alın.

Yanılmışım.

Merc ve ben atları, sanki koca bir sezon boyunca yorulmuş gibi uzun süre koşturduk ve Lavante Anathos boyunca dörtnala gidip geri dönecek kadar dayanıklı görünse de, diğeri yorulmaya başladı. Sonunda, yavaşlayıp dörtnala koştuktan başka çaremiz kalmadı ve en azından Snooze'un tarafında, bitkin bir tırıs başladı.

Zamanımın çoğunu geminin ardında bıraktığım izleri kontrol ederek geçiriyorum.

Sonunda, alev dalgasını göremiyorum ve bu söndüğü için değil. Artık kızıl, alev püskürten manzaranın düz bir ovasındayız ve batıda taş kuleler oldukça yakın olsa da, doğuda ufuktan başka hiçbir şey yok. Pusulanın haritasına baktığım için okyanusun o yönde bir yerde olduğunu biliyorum, ancak topoğrafya ve kızıl ağaçlar onu görmeyi imkansız kılıyor.

Güneş hala bulutsuz gökyüzünde çok yüksekte ve bu iç rahatlatıcı. Topografyanın görünümüne bakılırsa, geceyi geçirmek için iyi bir yer nerede bulabileceğimizden emin değilim. Ve daha ne kadar yolumuz olduğunu da bilmiyorum.

Ya da daha ne kadar ileri gidebileceğimiz.

Merc dizginlerini yukarı çekiyor ve her iki at da duruyor; sanki Lavante'nin dizginlerini de kontrol edebiliyormuş gibi emin bir şekilde.

Ona neyin yanlış olduğunu sormadan önce, yana doğru çekilip sele çantasından bir şey çıkardı.

Parşömen kağıdını açarken sert bir sesle, "Bir harita aldım," dedi. "Karakolda."

Lavante, sanki bizim de nerede olduğumuzu kontrol etmek istiyormuş gibi, hemen diğer ata doğru gidiyor. Eğilip baktığımda, krem rengi bir zeminde türlü türlü çizgiler görüyorum.

"Bu konuda hangisinin hangisi olduğunu söyleyemem," diyorum, pusulanın ne gösterdiğine dair hiçbir şey söylemeden.

Çünkü gerçekten, bunu nasıl açıklayabilirim ki?

"Uğraşmanıza gerek yok." Haritayı bana çevirdi. "Sadece sular altında kalan ana güzergahtan nasıl geçileceğini gösteriyor. Bulduğumuz yer için hiçbir bilgi içermiyor."

Merc, sayfanın boş olan alt kısmını daire içine alıyor. "Konumumuz şurada bir yerde."

Haritanın geri kalanına hızlıca bir göz attığımda, bulunduğumuz yerin yukarısında her türlü detayı görüyorum; anladığım kadarıyla karakolun binalar grubundan, engebeli tepelerin başlangıcına kadar takip ettiğimiz yola... ve geçemediğimiz sular altında kalmış geçide ve oradan devam ederek Kingdom daSouse olarak işaretlenmiş devasa, sınırlandırılmış bir bölgeye ulaşan rotasına kadar.

"Atlar için suya ihtiyacımız var." Dikkatimi tekrar kan kırmızısı manzaraya çeviriyorum. Sanki etrafa bir kez daha bakmak bir şekilde yardımcı olacakmış gibi. "Onlar için endişeleniyorum."

"Anlaştık." Merc parşömeni bir kenara koyup dağları işaret etti. "Krallığa bir giriş noktası olmasını ummalıyız—hem de yakında. Söyleyebileceğim tek şey, o sıradağların doğrudan okyanusa doğru kıvrıldığı. Nasıl geçeceğimizi bilmiyorum ve yüzmek de mümkün olmayacak. Bu kadar güneyde dalgalar çok yüksek. Tuzağa düşebiliriz."

Tuzağa mı düştünüz? "Devler tarafından yenildiniz" demeyi deneyin. Tek bir çatışmayı kazanmak, ömür boyu dev ordularıyla savaşmaktan çok farklıdır.

Zihnim kaygıya doğru sürüklenirken, öncelikle ele almam gereken acil soruna odaklanmam gerektiğini biliyorum. Suya ihtiyacımız var—

İşte o zaman anladım.

"Ne oldu?" diyor, sanki bir şeyler mırıldanmışım gibi.

"Ben... ah."

Sırt çantamı çıkarıp, pusulayı çantasından alıyorum. Altın renkli aleti ortaya çıkardığımda, Merc'in bana baktığını hissediyorum ve yorum yapmadığına sevindim.

Bunun neden işe yarayacağına dair hiçbir fikrim olmasa da, gözümde su canlanıyor; temiz, serin, taze ve içilebilir su. Bu görüntü zihnimde o kadar netleşiyor ki, canlandırıcı kokusunu alabiliyor ve yüzeyindeki parıltıyı görebiliyorum; kapağı açıp nefesimi tutuyorum.

Bunun durumumuza yardımcı olabileceğini düşünmek için hiçbir sebep yok. Ama kaderin cilvesi olsun diye ateşi manipüle ettim. Bu eski aletten, sanki bölgenin yerlisiymiş ve iletişim kurabiliyormuş gibi yol tarifi istemek, bundan daha mantıksız olamazdı—

Harita yüzümden ayrıldıktan sonra, ortadaki ok daha hızlı ve daha hızlı dönmeye başlar ve yön işaretleri de aynı şekilde ters yönde hareket etmeye başlar. Elimde bir titreşim algılanır ve kolumdan yukarı doğru ilerleyerek yaramı gıcıklayarak göğsümün merkezine ulaşır. Oradan, enerji vücudumun her tarafına yayılır—

Her şey duruyor.

Gözlerimi kırpmam gerek: Ok ileri ve sağa doğru yönlenmiş ve yön işaretleri N harfinin aletin tabanında ve biraz solunda olduğunu gösteriyor.

İleriye, kayalıklara doğru işaret ediyorum. "O yöne gidiyoruz. Su için."

Pusulayı tekrar çantaya koyup, sırt çantama geri yerleştirirken ve ağırlığı tekrar omuzlarıma yüklerken, Merc bana bakmaya devam ediyor.

"Bu şey de ne?" diye soruyor uzak bir sesle.

Dizginleri elime alıp gözlerinin içine baktım. "Sana bilmediğimi söylesem inanır mıydın?"

Uzun bir sessizlik olur. "Evet, sanırım yapardım. Ama bildiğim şu ki, bu hayvanlar çok uzun süre çok hızlı koşullar ve eğer karanlık çökmeden önce bir su kaynağı ve barınak bulamazsak, kendimizi başka bir... durumda bulabiliriz."

Bana verilen yöne odaklandıkça, titreşimin yankısının avucumda ve kolumda yeniden hissedildiğini fark ediyorum.

Ve sonra, asla söyleyeceğimi hayal etmediğim bir şeyi kısık bir sesle dile getirdim: "Annemden miras kaldı. Çok, çok eski."

Annem. Bu kelimeler, kulağıma girerken olduğu kadar dilimde de garip geliyor.

"O halde bu sihir mi?"

Yapabileceğim tek şey omuz silkmek. "Buna gerçekten cevap vermek zorunda değilim, değil mi?"

Merc yavaşça nefesini verdi. "Hayır, öyle değil."

Geri dönüp geldiğimiz yere baktığında gözleri kısılıyor ve devlerden kaçışımız hakkında ne kadar şey fark ettiğini merak ediyorum. Yakında bir işaret fişegi var ve alevlere, susmasını söylediğim bir çocukmuş gibi bakıyorum. Pusulayı açıklayamadığım gibi, ne yaptığımı da anlamıyorum—

"Pekala, o yoldan gidelim," diye sertçe duyurdu. "Belki de biraz su buluruz."

O atını öne doğru sürerken ben de onaylayarak başımı sallıyorum ve Lavante, önden gitmediği için nefret ettiği halde, başını sallayıp ayaklarını

yere vurarak, benden hiç destek almadan onu takip ediyor. Ancak kısarak için çok hızlı gidecek, bu yüzden daha zayıf olan atın önde olması gerekiyor.

Daha fazla kırmızı ağaç. Kırmızı topraktaki deliklerden kendiliğinden çıkan daha fazla yangın. İkincisinden büyük bir farkla kurtuluyoruz, ama en azından atlar artık ısı ve ışık patlamalarına tepki vermiyorlar; ya alışmış oldukları için ya da sadece yorgun oldukları için. Aslında, Lavante artık tehdit altında değil ve Merc'in atı da umursamayacak kadar yorgun.

Manzarayı taramaya devam ediyorum, Merc de aynısını yapıyor; kovulduğumuz uçurumlar gittikçe yaklaşıyor. Kayalıkların arasına karışmış devleri henüz göremiyorum ve takip edildiğimizden ve bunun farkında olmadığımızdan endişeleniyorum.

"Toprak değişiyor," diye belirtiyor.

Gerçekten de, kırmızı renk seyreltildiği için soluyor, yerini alıştığım normal kahverengi toprak rengi alıyor ve kısa süre sonra küçük yeşil filizler görüyorum. Ağaçlar da değişiyor, yeni çeşitler geliyor ve çirkin, düğümlü kırmızı olanları boğuyor, yapraklar yeşile dönüyor. Ve artık yangın da yok, çünkü bir ormana giriyoruz.

Merc burnundan derin bir nefes aldı. "Kokuyu alabiliyorum."

"Ne?"

"Su."

Koklama yöntemini deniyorum ama sadece kükürt ve yanmış et kokusu alabiliyorum, sanki burnumu lekelemiş gibi.

"İşte orada." Atını sağa doğru çekip işaret etti. "Ağaçların arasından. Duyuyor musun?"

Lavante'nin soluk yelesinin üzerine eğildim, evet, görüyorum... hızlı bir akıntıyla akan bir nehir. Atlar da akıntıya kapılıyor, kişniyor ve alçak dalların arasından daha hızlı dörtnala koşuyorlar.

Hızla akan akıntının kenarındaki ağaçlar yemyeşil, yapraklı ve birbirine sıkışık; bu yoğunluğun arasından sıyrılıp nehrin görüntüsüne vardığımızda büyük bir rahatlama hissediyoruz. Ve nehir çok büyük, kıyı şeridi adeta taşmış gibi görünüyor, şüphesiz ki Badlands fırtınasının getirdiği su baskınlarından dolayı.

Merc, dizginleri geri çekerken "Durun bir dakika," diye emretti. "Bakın."

Gerçekten de, kıyı boyunca çeşitli ayak izleri var; ayrıca ağaçların arasına doğru uzanan kanlı bir izle işaretlenmiş büyük bir tahribat da mevcut. Korkum hemen bunu bir şeytan saldırısı olarak nitelendiriyor ve aşağı doğru, karnı açık ve eti kemiklerinden ayrılmış şişmiş bir hayvan cesedi arıyorum.

Merc bölgeyi taramaya devam ederken, iki at da bu gecikmeden hoşlanmıyor, ama ben de beklemeyi tercih ederim. Canlı canlı yenirseniz susuzluk sorun olmaz.

"Onu burada tutun," diyor attan inerken. "Suyun durumunu test edeceğim."

Merc'in dizginlerini alıyorum ve o da gidip diz çöküyor. Geniş kılıcını sağ elinde tutuyor, sol eliyle de bir kupa yapıyor. Çevreme dikkat etmem gerekse de, dikkatimi kılıcın üzerindeki kurumuş gri kana ve yanımdan gürleyerek geçerken o devin kafasına sapladığı andaki yüzündeki öfkeye odaklıyorum.

Hayatta kalmamı sağlamak için.

"Temiz," diye duyurdu.

Atlar onu anlıyormuş gibi, onunki serbest kaldı ve su içmeye gitti, Lavante ise sabırsızca öne doğru ayaklarını yere vurarak ilerledi. Ben daha inmeye fırsat bulamadan aygırım koltuk altlarına kadar suya girdi.

Merc iki atın da dizginlerini yakaladı ve bana da aynısını yapmam için başıyla işaret etti. Aşağıya doğru eğilerek önce ellerimdeki kırmızı toprağı temizledim, sonra da sıcak yüzümü duruladım. Suyun tadı, karakola giden deredeki sudan farklıydı. Keskin bir tadı vardı, şüphesiz buraya ulaşmak için içinden geçtiği mineral birikintilerinden kaynaklanıyordu.

"Kuzukulağı."

Kaygı içimi kemiriyor ve telaşla etrafa bakıyorum. "Evet?"

Merc arkamdaki ağaçları tarıyor, kılıcı hazırda bekliyor—ve ona bakmaktan asla bıkmayacağımı fark ediyorum. İster saçlarının parıldayan dalgaları olsun, ister kılıcın kabzasındaki elinin gücü, isterse de bacaklarının toplanma şekli... O, başlı başına bir manzara.

"Pusulayı kaybetme."

Sözleri gayet açık ve anlaşılır olsa da, anlamını çözmek biraz zamanımı alıyor. Sonra gözlerim yanarken başımı aşağıya eğip içmeye devam etmek zorunda kalıyorum.

Kaybetmek istemediğim çok şey var.

"Asla," diyorum kabaca.

Yetmiş, bunun tamamen benim hatam olduğu anlamına geliyor.

“Burada durun. Henüz ağaçların üzerindeyken.”

Merc bu sözleri mırıldanırken, ikimiz de atlarımızı durduruyoruz. Dere kenarında karnımızı doyurduktan yaklaşık bir saat sonra, rotamız güney yönünde kalmış olsa da, dereden ve kıyılarında avlanan her neyse ondan uzak durmak için ormanın içinden doğuya doğru bir açıyla ilerliyoruz. Tepede, güneş ufukta batmaya başlamış ve ağaçların yoğunluğu nedeniyle hava serin kalmıştır.

"Sorun ne?" diye soruyorum usulca.

“Önümüzde bir şey var.”

"Ne gibi-"

“Ağaçlar yaklaşık yedi boy uzunluğunda bitiyor. Ama okyanusun sesini duymuyorum. Nereye doğru gittiğimizi bilmiyorum.”

Ve işte o zaman ben de görüyorum. İleride, ağaç gövdeleri ve dalları arasından sadece gökyüzü görünüyor... neredeyse Anathos'un bu kısmının sonuna ulaşmışız gibi. Ama bu mümkün değil. Güney Krallığı kıttadan kopup deniz tarafından yutulmadıkça.

"Yine de dalgaların sesini duymuyorum," diye mırıldanıyor. "Demek okyanus değil."

Yeniden yola çıktığımızda, ilerledikçe rüzgarın şiddetlendiğini ve orman kenarına yaklaştıkça içgüdülerimin daha da sızladığını fark ediyorum. Bir şeyler çok farklı ve görebildiğim tek şey ufuk çizgisi—

Ağaçların arasından birden bire çıktık ve nefesim kesildi.

Merc'in atı ön toynaklarını aniden durdururken ve Lavante bile geri çekilirken, gözlerimi aşağıda açılan manzaradan alamıyorum.

Mermerden yapılmış antik bir şehrin kalıntılarına doğru inen dik bir yamacın kenarındayız. Krem rengi taşın yıkık duvarlarının içinde, sütunlu tapınakların ve binaların iskeletleri, kaideleri eksik heykeller ve yerde yatan, havada dik durmayan dikilitaşlar var. Sokakların düzeni dik açılarla kurulmuş ve her şey bir tür tanrıçanın devasa merkez heykeli etrafında şekillenmiş gibi görünüyor. Her yerde moloz varken, devasa kaidesi üzerinde hala dik durması bir mucize gibi görünüyor; molozlar, duvarların büyük bölümlerini kapatmış durumda.

Aniden, Lavante'den düştüğümünden beri beni rahatsız eden ağrı ve sızılar şakaklarımın arasında yoğunlaştı.

"Başka çaremiz yok, oraya inmeliyiz," diyor Merc.

Yorgun gözlerimi tekrar odaklanmaya zorluyorum. Metropolün uzak tarafında, tıpkı eşliğinde olduğumuz gibi bir başka yükselti daha var, ama sis—ya da belki de alçak bulutlar—üzerinde ne olabileceğini görmemi engelliyor.

En azından doğuya doğru manzara açık ve nefesimi kesiyor—

"Kader," diye fısıldıyorum. "Daha önce hiç... okyanusu görmemiştim."

Hayatımda gördüğüm en güzel şey bu. Enginlik, suyun gökyüzüyle buluştuğu o hafif kavis, kıyıya vuran ve çöken muazzam dalgalar—o kadar büyükler ki bu mesafeden bile belli oluyorlar. Güneşin doğuşunu, pembe ve şeftali tonlarındaki ışınlarının tepede uzanıp mavi-yeşil enginliği değerli taşlar gibi parıltılarla renklendirdiğini hayal edebiliyorum.

Antik kentin görkemli, harap olmuş girişine doğru geri dönerken, gözlerim geniş bir bitki örtüsü ovasını tarıyor. Okyanusu surlarına bağlayan otlakları ve sürülerin otladığı alanları hayal etmek zor değil ve bir zamanlar kesinlikle barış dolu bir krallık olan bu yerde yaşanan sohbetleri, müziği, hayatları neredeyse duyabiliyorum.

Merc, "Çok fazla ışığımız kalmadı," diye belirtiyor.

Haklı. Batı dağlarının sivri zirveleri güneş ışığını çoktan kesiyor ve harabelerin üzerine düşen pençe gibi gölgeleri ölçerken, çok çok uzun zaman önce gerçekleşmiş bir ölüme tanık oluyormuş gibi hissediyorum.

"Burada neler oldu?" diye mırıldanıyorum. "Ve sanırım unutuldu, Kristal Kapı ve dağlar tarafından dışlandı—"

"Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Atları, arka ayaklarını kullanmalarını gerektirecek kadar dik, bizim de eyerde geriye doğru yaslanmamızı gerektirecek kadar eğimli, ancak ayakların yere basmasını engelleyecek kadar da açılı olmayan zikzaklı bir inişe yönlendiriyoruz. Merc etrafı gözetlerken, ben tamamen metropolün büyüüne kapılmış durumdayım.

Ve baş ağrım giderek kötüleşiyor, sonunda ağrıdan kalbim teklemeye başlıyor.

Dikkatimi dağıtmak için yere odaklanıyorum ve işte o zaman ayak izlerini görüyorum. Alçak bitki örtüsünün arasında, toprağa gömülü, sayılamayacak kadar çok iz var. Daha önce gördüğüm hiçbir hayvan ayağına benzememeleri hiç de şaşırtıcı değil. Uzun zamandır manzaradaki hiçbir şeyi tanıyamıyorum.

Merc, sanki kendisi de aynı şeyi fark etmiş gibi, "Dikkatli olun," diyor.

Henüz uzakta olsak da, harabelerin içine ve dışına giden patikalar belirginleşiyor; çökmüş mermer sınır boyunca uzanan kıvrımlı yollar, birçok insanın ayak izleriyle dolu ve toprakla kaplı. Antik kalıntıların sınırlarından ayrıldıktan sonra kimlerin veya ne varsa nereye gittiklerini görmeye çalışıyorum. Bunu anlamanın bir yolu yok. Peki ya terk edilmiş şehrin içinde? Sokaklarda veya yıkılmış mimari yapılarda, bazıları bir tür beyaz kumaşla örtülmüş gibi görünen yapılarda, hareket eden kimseyi veya hiçbir şeyi göremiyorum.

Gördüklerimin hiçbirini beni en ufak bir şekilde rahatlatmıyor.

Ancak yazıları fark etmeye başlıyorum. Taş sütunlar ve direkler, bana yabancı gelen bir biçimde resimler ve yazılarla işlenmiş. Resimler uzaktan bile güzel ve gözlerimi kısırsam, seçebiliyorum—

"İyi misin?" diye soruyor Merc.

Dikkat kesiliyorum. "Affedersiniz? Yani, evet, elbette."

"İnlediğini duydum sanki. Acı çekiyordun."

"Uzun bir gün oldu."

Şakaklarım zonklarken, yeterince yemek yemediğimden ve belki de Lavante'den düşerken kafamı çarptığımdan kaynaklandığını kendime söylüyorum.

Ama mesele bu değil. Ve meselenin ne olduğunu bilmek istediğimi de sanmıyorum.

Kendimle ilgili açıklayamadığım şeylerle çevrili olduğumu hissediyorum ve bu yolculukta ilerledikçe daha da fazlası ortaya çıkıyor.

Yamaçın dibine yaklaşırken, dağ zirvelerinin gölgelerine giriyoruz. Zirveye vardığımızda olduğundan çok daha uzakta uzanıyorlar ve okyanustan gelen hakim rüzgarla birlikte soğuk, kıyafetlerimden hızla geçiyor. Sele çantalarımın uzanıp kırmızı keçe eteğimi çıkarıyorum.

Meğerse oldukça kullanışlı bir şekilde pelerin olarak da kullanılabilirmiş.

Tahmin edilebileceği gibi, Merc soğuğa hiçbir tepki göstermiyor. Öte yandan, kılıcın atının yelesinin yanında olması, en çok bizim pusuya düşürülmemizden endişe ettiğini açıkça gösteriyor.

Düzlüklerin tam kenarı boyunca ilerlemeye devam ediyoruz, mermer yapıların temelini oluşturan eğim ve düzlüğün birleştiği kıvrımda antik kente paralel hareket ediyoruz. Bir kez daha, izleniyormuşuz gibi ürkütücü

bir hisse kapılıyorum ve gözlerim etrafta dolaşıyor. Yüksekliklerin korunaklı tarafındaki yayılan tutulma rahatsız edici, sanki sadece güneş ışığının yokluğu değil de, toprağın üzerine bir kasvet çökmüş gibi.

Ve işler giderek daha da kötüye gidiyor.

Atların her adımında, güneşin daha da büyük bir kısmı kesiliyor, sert çizgi şimdi şehrin tamamını, hatta ortadaki tanrıça heykelini bile boydan boya kesiyor. Gölgenin denize doğru uzanışını izliyorum, sanki bir güç toprağı ele geçiriyor gibi. Arkama bakıp, bunun sadece uçurumların ve zirvelerin hizalanmasından kaynaklanan bir etki olduğunu, güneş batı ufkuna doğru yolculuğuna devam ederken her şeyin yeniden hizalanacağını ve ışığın biraz daha uzun süre parlayacağını kendime söylüyorum.

Hareket. Duvarın yanında...?

Yoksa bunlar sadece düşen kaya bloklarının ve devrilen dikilitaşların düzensiz yüzeyleri mi?

Merc, "Şimdi karşıya geçmeliyiz," diye duyurdu. "Bataklığa çok yaklaşmak istemiyorum, çünkü kader ne olduğunu biliyor."

Anlaşılan burası otlatma alanı değil. En azından tamamı değil.

Başımı sallayıp onu takip ediyorum, Lavante hâlâ ikinci sırada olmaktan memnun olmasa da. Merc'in belirlediği rota bizi antik kentin önünden geçirirken, karanlık önümüzde ilerleyerek okyanusa doğru ışığı yavaş yavaş söndürüyor. Sanki geceyi kovalıyormuşuz gibi görünüyor, ama hissettiğim şey gecenin bizi tuzağa düşürdüğü.

Yıkama işlemleri duruyor.

"Hadi bakalım," diye usulca söylüyorum, topuğumla hafifçe teşvik ederek.

O yerinde koşarken, ben aşağıya bakıyorum—

Nedense ellerim dizginleri kavradı ve geriye doğru çektim.

Parmaklarımı gevşetmelerini emrediyorum, ama gevşemiyorlar.

Ve Merc ilerlemeye devam ederken, başım kendiliğinden dönüyor. Tam olarak harabelerin girişine hizalanmış durumdayım; iki yanındaki iki devasa heykel, bir zamanlar ne olduklarını anlamayı imkansız kılacak kadar harap olmuş durumda; devasa merkezi tapınağa inen ana yol ise yıkılmış kalıntılarla dolu—

Bir göz kırpmasıyla bir sonraki göz kırpması arasında, alacakaranlık ve çürüme yok oluyor.

Onların yerini refah ve zarafet vizyonu alıyor.

Her yer aydınlanıp güneşleniyor ve aniden, dağlar kadar büyük, boyalı ahşap bir kapı görüyorum. İki panel, pembe renkte parıldayan bakır şeritler ve perçinlerle iyice güçlendirilmiş ve krem rengi bir zemin üzerinde, örtülü giysiler giymiş, yoksullara sadaka veren, ekin eken, bal şarabı yapan ve kitap okuyan insanları gösteren resim sıraları var. Girişin her iki yanında da heykeller yeniden beliriyor ve onları eskiden oldukları gibi görüyorum. Solda, uzun koyu saçları örtülü elbisesinin üzerinden dökülen, yüzü okyanusa dönük, sanki yükselen güneşi selamlıyormuş gibi güzel bir kadın var.

Sağda... yüksek yakalı bir gömlek giymiş bir adam. Ve ona karanlık bir ifadeyle bakıyor—

Saklamak.

O eski tanıdık komut kafamda yankılanırken, hayali kapı açılıyor. Etki o kadar gerçekçi ki, büyük menteşelerin gıcırtısını duyuyorum, havanın uğultusunu hissediyorum, çiçek ve tütün kokularını alıyorum. Diğer tarafta mı? Ne yıkıntılar ne de yıkılmış heykeller, sadece en sağlam destekleri ayakta kalmış kısmi binalar yok. Her şey tertemiz, mermer sütunlar süslü başlıkları ve resim yazılarıyla güzel ağaçlar gibi, yol enkazdan temiz, yapılar sağlam ve davetkar.

Her şeyin etrafında döndüğü tanrıça heykeli, güzelliğiyle ışıltıyor. Bir ayağı hafifçe önde, diğer eli ise başının üzerinde yüksekte uzanmış halde duruyor. Eli açık, avuç içi düz, sanki göklerden bir şey alıyormuş gibi; görkemli yüzü şehrin üzerinden denize doğru bakıyor.

Ama duvarların içinde kimse yok.

Sokaklar yayalardan bomboş ve nedense tüm binaların, evlerin ve tapınakların da boş olduğunu biliyorum.

Bu... bir serap, ve bu sadece zihnimin bir şey hayal etmesinden kaynaklanmıyor. Aslında, bu görüntü gerçekliğin yerini aldı.

“Sorrel, hadi gel.”

Her şey aniden kayboluyor ve ben birden dikkat kesiliyorum. Ve yavaş atıyla bir boy önde olan Merc'e yetişmeye niyetliyim.

Dizginlere uyguladığım baskıyı gevşetip Lavante'yi ileri doğru sürdüğümde olan bu değil. Bunun yerine, ellerim onu, yıkılmakta olan erkek ve kadın heykellerinin arasından yönlendiriyor. Yolun kırık kaldırım taşlarına çarptığımızda, toynaklarının sesi yankılanarak düşmüş bloklar ve yıpranmış sütunlar arasında yankılanıyor. İlerleyiş yavaş çünkü çatılardan

ve dış duvarlardan düşmüş beyaz mermer karo yığınlarının ve devrilmiş, parçalara ayrılmış tüm heykellerin üzerinden atlamak zorunda. Ve sonra uzaktan gördüğüm "kumaş" var. Örtü, bir tür köpüklü iplikten yapılmış bir şeymiş ve burada burada küçük kümeler halinde bulunuyor—

Merc yanıma yanaşıyor ve konuştuğunu biliyorum ama ne dediğini duyamıyorum. Zihnim, ne yapacağımı bilemediğim şimdiki zaman ile hakkında hiçbir şey bilmemem gereken geçmiş arasında gidip geliyor.

Daha önce hiç burada bulunmadım.

Yine de yemin ederim ki...

Merc, atıyla önüme geçip yolumu kesti. Kolunu öfkeyle savurarak bana kaşlarını çattı ve şüphesiz bağırmaya devam etti.

"Çok özür dilerim," diye araya girdim boğuk bir sesle. "Görmek zorundaydım. Burası..."

Yayın akışı saldırısı her yerden geliyor.

Şişkin, tüylü gövdeleri ve kırmızı çıkıntılarla sonlanan bacakları olan dev siyah örümcekler, her yöne doğru çatlaklardan ve köşelerden fişkırıyor. Kurt büyüklüğündeki bu böcekler, alacakaranlıkta dehşet saçıyor; bir at kadar hızlı, bir sürü gibi kalabalık, yarış halindeki ilerleyişleri kaldırım taşlarına vuruyor. Kırmızı, öfkeli gözler bize kilitleniyor ve büyük siyah kısaçallı ağızlar açılıp kapanırken tıslıyor.

İpek iplerden ilki fırlayıp belimi sarıyor. İkincisi ise ters yönden gelip Lavante'nin ön bacağına dolanıyor.

Merc yakalanmamak için geniş kılıcını savururken, atlar paniğe kapılıp şaha kalkıyor, ama artık çok, çok geç. Ellerimizi, ayaklarımızı, bedenlerimizi ve toynaklarımızı engelleyen yapışkan ağlarla hızla yakalanıyoruz. Saldırganların başlarımızı dışarıda bırakıp atların burun deliklerini açık bırakmaları, bedenlerimizi yerken bizi hayatta tutacaklarını gösteriyor.

Ve örümcekler gelmeye devam ediyor, çatılara tırmanıyor ve dikilitaşların tepelerinden aşağı sallanıyorlar; bu durmaksızın devam eden koşuşturmalarının sesi, sonsuza dek hatırlayacağım bir şey olacak.

O kadar vaktimiz yok aslında.

Beni içine hapseden kozanın içinde sıkışıp kalmışken, gözlerimi Merc'e dikmeye çalışıyorum. O da kendi sınırlarına karşı savaşıyor, geniş kılıcı onu hapseden beyaz ipeğin içinden dışarı çıkmış durumda.

"Kaderin efendisi," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, "ben ne yaptım?"

Örümcekler yaklaşırken, "Bizi öldürdünüz!" diye çıkıştı.

Yetmiş Bir: Uzun Zamandır Beklenen Bir İtiraf.

Örümcekler ağızlarıyla tıkırdama sesi çıkararak bize doğru geliyorlar, dişlerini gıcırdatıyorlar ve içlerinden biri sürüden ayrılarak tam bana doğru geliyor. Lavante çaresizce kişniyor. Ağ başının üstüne örüldüğü için göremiyor, ama kokularını aldığını biliyorum. Altımda irkiliyor, çılgın ve sonuçsuz hareketleri eyer aracılığıyla benim bedenime de geçiyor. Ben de çırpınıyorum ama bir yere varamıyorum, beni kilitleyen milyonlarca ince ipliğe karşı itiyorum.

Bana özel ilgi gösteren örümcek, parlak kırmızı ayaklarıyla ölümcül bir hızla kozanın tabanına arkadan tırmanıyor. Ağzından bir şey damlıyor. Zehir mi? Olmalı.

Lavante'nin kalçasına doğru daha da yükseliyor, ben de gözlerimi ondan ayırmamaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. Merc'e son bir kez bakıyorum. O da aynı şeyle uğraşüyor, göğsüne kadar yükselmiş, gözlerinin içine bakan bir örümcekten biriyle. O örümceğin donmuş geniş kılıcın bıçağını tutunma yeri olarak kullanması, bu silahın bu durumda ne kadar işe yaramaz olduğunun bir kanıtı.

Tık tık tık tık—

Göğsümden nefes alıp verirken duyduğum tek şey bu, korkum gözyaşlarına dönüşürken görüşüm bulanıklaşıyor—

Hiç beklenmedik bir anda, delici bir kırmızı ışık daire çizerek harabeleri öyle parlak bir yakut kırmızısı ışıkla aydınlatıyor ki, sanki metropol kana bulanmış gibi.

İnanılmaz bir şey oluyor.

Örümcekler donakaldı. Hepsi birden. Sonra, sanki gizemli ışık onları çağırıyormuş gibi ön ayaklarını yukarı kaldırdılar.

Hep birlikte kaynağa yönelirler ve metropolün merkezindeki tapınağa doğru bir hac yolculuğuna başlarlar. Oradaki heykel, çağlar boyunca her şeyden daha iyi dayanmış, onları çağıran fenerin taşıyıcısıdır... Tanrıçanın elinin gökyüzüne uzandığı çok yükseklerde, dünyevi olmayan ışığın merkezi bulunur. Bir an için bunun bir sihir olduğunu düşünüyorum. Değil. Kırmızı renk, Rozar Dağları'nın sivri tepelerinden ikisinin birleşme noktasından geçen bir güneş ışınının yarattığı optik bir etkidir. Saat geldiğinde, hassas bir hizalama gerçekleşmiştir ve o taş avuç içindeki bir şey kırılmayı sağlamaktadır.

Ve bu uzun sürmeyecek. Güneş kendi yolunda ilerlemeye devam edecek ve V şeklinin diğer tarafı ışın demetini kesecek.

Her şeyi yeniden karanlığa gömerek, örümcekleri üzerlerine çöken hipnozdan kurtarıyoruz.

“Deniyorum...” diye homurdanır Merc. “...kurtulmaya...”

Bir an için, tapınağın dibinde toplanmış, ön bacaklarını yukarı kaldırmış ve tanrıçaya doğru ince ince sallanan örümceklerin görüntüsü karşısında donakaldım. Yüz tanesi peşimizden geldiyse, o zaman harabelerin içinde bin tanesi mutlaka yaşıyordur ve sanki hepsini birbirine bağlayan tek bir zihin varmış gibiydi—

Lavante korku dolu bir şekilde tekrar kişnedi ve ben de hemen dikkat kesildim.

Ağın içinde biraz yer açmak için ileri geri hareket etmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor—tıpkı daha önce de işe yaramadığı gibi. Sarmada bir denge var, her öne doğru hareket, karşılık gelen bir daralmayla dengeleniyor. Ve Merc'in sahip olduğu kaba kuvvete sahip değilim. Sanki atını yerden kaldırmaya çalışıyormuş gibi zorlanıyor—ve kılıcını ileri geri sallamaya çalışsa bile hiçbir yere varamıyor.

Heykele şöyle bir göz attım ve bolca zamanımız olduğunu umarak güneş ışınlarını takip edip dağlara doğru baktım. Ama öyle olmadı. İndiğimiz yamacın tepesinde karanlık yeniden çökmeye başlamıştı bile ve çok geçmeden şehri de kaplayıp heykelin avucundaki her şeyi gölgede bırakacaktı.

Bu bir işkence—

Bu tür bir silahı kullanmanın birçok yolu var ve onu cebinizde taşıyacaksınız.

Thale'nin sesi bir emir gibi kafama giriyor ve aniden bir amaçla canlanıyorum. Fazla yer yok ama pelerin gibi kullandığım kırmızı keçe etek kurtarıcım. Bir şekilde sertliği boğucu baskıya direniyor ve sol kolumu karşı kalçama doğru zorla uzatabiliyorum. Parmaklarım oradaki cebe saplanıyor—

Ve hemen Mare'nin para dolu çantasına yakalanırlar.

Kristal bıçak onların altında. Kaygan ucunu hissedebiliyorum ama çantanın etrafına geçiremiyorum çünkü her hareket ettiğimde paralar oluşturduğum boşluğa kayıyor.

Yamaca şöyle bir göz attım. Karanlık, yamacın dörtte birini kaplamış.

Yanımda duran Merc hâlâ hiçbir yere varamıyor çünkü çok iri yarı olduğu için diğer silahlarına ulaşmak için manevra yapamıyor.

Gözlerimi kapatıp, kristal bıçağı tuttuğumu, parmak uçlarımın kadife çantanın yapışkan dış yüzeyinde gezindiğini hayal etmeye çalışıyorum.

Paralar cebimden düşüyor. Lavante'nin bacaklarını birbirine bağlayan ağların içindeki bir yerlerde, yere düşerken çıkan şıkırtı ve çarpma sesini duyuyorum.

Gözlerim korkuyla örümceklere dikildi. Ama ses o kadar hafifti ki, hiçbiri geri dönmedi.

Ve şimdi bıçak bende.

Thale'nin bana öğrettiği gibi, çapraz kabzayı kavrayıp ana gövdenin işaret ve orta parmaklarım arasında uzanmasına izin vererek, ileri doğru saplıyorum.

Ağ hemen yırtılıyor ve kolumu yukarı doğru çektiğimde de yırtılmaya devam ediyor. İpek battaniyenin kolayca döküldüğünü görünce rahatlıyorum, çünkü onu kesmek, kavrama gerilimini ortadan kaldırıyor: Ne kadar çok kesersem, onu üzerimden o kadar çok sıyrabiliyorum.

"Geliyorum seni!" diye tısladım, yamaçtaki koyu çizginin ilerleyişini ölçerken. "Biraz daha..."

Garip bıçağı savururken bir yandan da hızla konuşuyorum ve birdenbire üst bedenim serbest kalıyor. Eyerin altında Lavante, serbest bırakılmak üzere olduğunu biliyormuş gibi seğiriyor. Ama henüz bacaklarına geçemiyorum.

Kendimi eyerden kurtarıp yere atlıyorum. "Bunu hallederim, seni hallederim, ben—"

"Kuzukulağı."

Adımı duyduğum anda bir anlığına donakaldım ve Merc'e baktım.

Siyah saçları ve çelik zırhının dışında hiçbir şeyi görünmeyen, atının üzerinde bir mumya gibi sarılmış halde bana bakıyor.

"Atınızı serbest bırakın," diyor usulca. "Ben burada iyiyim."

"Deli misin?"

Kılıcı almak için ayağa kalkmaya çalışırken, o başını geriye doğru savurdu, sanki geri çekilebilseydi öyle yapacakmış gibi. "Sorrel. Devam et... benimle vakit kaybetme."

Sesi yavaş yavaş kaybolurken, kendimi hareket edemez halde buldum. Onda, bana bakışında, sert yüzündeki neredeyse hüzünlü ifadede, ürkütücü

bir nitelik vardı.

“Seni bırakmıyorum—”

“Sana bunu söylüyorum.”

“Peki ben seni ne zaman dinledim ki?” Kristal bıçağımı savurup geniş kılıçla ağa doğru ilerlemeye başladım. “Dikkatli olacağım, seni kesmek istemiyorum—”

Koza yavaş yavaş düşmeye başlıyor, ama omzumu çevirip baktığımda, geri dönen karanlığın çizgisinin giderek hızlandığını görüyorum. Tapınağın etrafındaki örümcekleri kontrol ediyorum ve hâlâ büyülenmiş haldeler, ama o kırmızı ışık söner sönmez ilk geldikleri hızla geri döneceklerini hayal ediyorum.

“Zaman yok,” diyor Merc sert bir şekilde. “Lavante’yi kurtarıp koşmaya başlamalısın. Sisli yamaca doğru git. Oradaki bulutların arasında saklanabilirsin—”

Bir kez daha etrafa bakıyorum. Trajik bir noktaya değiniyor. Örümcekler hızlı hareket ediyor ve yıkık duvardaki tüm o yollar, harabelere girip çıkmakta hiç zorlanmadıklarını kanıtlıyor. Yarısu onu yemek için kalsa bile, bazıları peşine düşecektir.

“Git.” Sesi yumuşadı. “Ama gitmeden önce, bir şeyi bilmeni istiyorum.”

Gözlerimi ovuşturarak, kendini savunma şansı bulabilmesi için kılıç tutan kolunun etrafına birkaç kesik daha attım. "Bu ne?"

"Haklıydın," diye mırıldandı hafif, alaycı bir gülümsemeyle. "Thale'yi kıskanıyordum."

Yetmiş İki Yarış Başladı.

Merc itirafını yaparken gözlerim onun gözlerini arıyor. Hayatının son anlarında, artık çok geçen, savunmasız kalmayı seçmesi onun karakterine çok uygun görünüyor.

"Sen tam bir aspinhaul'sun."

Mare'den bir kelime ödünç alarak söylüyorum, Merc başını geriye atıp kahkaha atıyor. Sonra gözlerini kısıyor. "Ne yapıyorsun—"

"Kapa çeneni."

Koza'dayım, kristal bıçakla kesiyorum, bıçağın ucu kıpkırmızı parlıyor. "Sana kendini kurtarma şansı veriyorum; daha önce ölmeni istemediysem de, şimdi dürüst olduğuna göre kesinlikle istemiyorum."

Ben ne kadar çok şey yaparsam, o da kendi çok daha büyük kılıcıyla o kadar çok şey yapabiliyor ve bir anda, ağırlığı deri zırhından sıyrılıp belinden aşağı düşüyor. Sonra diğer elinde bir hançerle kendi işine koyulabiliyor.

Lavante'ye doğru hızla geri dönüyorum. Ona zarar vermemek için çok dikkatli olmalıyım; boynuna doğru ilerlerken kafasını savurması da işleri zorlaştırıyor. Dizginleri kavrayıp, arka bacaklarını çırpmaya ve şaha kalkmaya başlayınca onu kontrol etmeye çalışıyorum.

Zamanımız neredeyse tükendi. Karanlık en doğudaki duvara ulaşmak üzere. Oradan itibaren, sekiz bacaklı topluluğun hipnotize olmuş halinin sona ermesi an meselesi olacak.

"Çabuk ol," diye emrettim Mercedes'e.

Sanki o yöne gitmek gerekliymiş gibi. Benden bile daha hızlı iş çıkarıyor, hançerinin ve kılıcının keskin uçları, ağ atının bacaklarından aşağı doğru indikçe havada uçuşuyor. Merc birden doğrulup atının boynunu tek bir darbeye keserken, Lavante şiddetli, tüm vücuduyla bir patlamayla harekete geçiyor.

Dizginleri ele geçirmeye zar zor vakit buluyorum.

Erkek at bana sadece bir anlık, hareketsiz bir tepki veriyor; vahşi gözleri benimkine dikiliyor, sanki bana şu anda sırtına binmezsem beni bırakıp gideceğini söylüyor.

Hiç tereddüt etmiyorum. Terliğimi üzengiye sokup kendimi eyerin üzerine atıyorum.

Bana yerleşme şansı vermiyor. Ve iyi ki de vermiyor. Lavante, gürültülü bir şekilde kaldırım taşlarının üzerinde koşuyor, toynaklarının taşa vuruşu öyle bir kuvvetle oluyor ki, kırık heykeller ve yamuk sütunlar arasında yankılanan sesler davul sesi gibi geliyor. Benden hiçbir yönlendirme almadan, devrilmiş kayaların ve mermer fayansların etrafından dolanıyor ve ben de müdahale etmeye kalkışmamam gerektiğini biliyorum. O, kendi ayaklarının ne kadar yük taşıyabileceğini benden çok daha iyi biliyor.

Geriyeye bakıyorum.

Merc atının sırtından indi ama hâlâ atının başındaki ağı çözmeye çalışıyor ve karanlık çemberi yaklaşıyor. Şimdi harekete geçmezse çok geç olacak. O felaket getiren güneş tutulması, yıkılmış çatıların ve sokakların üzerinden hızla geçiyor ve birkaç dakika içinde o tapınağa ulaşacak.

"Çabuk!" diye bağırdım arkamdan.

Lavante büyük girişe ulaştığında, sanki önümüzde bir atlama rampası varmış gibi sıçradı. Kumlu toprağa indiği anda, karanlık üzerimize çökerken onu sağa doğru dizginledim. Yoğun sisle kaplı diğer yamaca doğru bizi götürürken her zamanki gibi hızlıydı.

"Merc!" diye bağırdım rüzgâra doğru.

Etrafımda dönüp duruyorum, onu göremiyorum. Kader, zamanı tükendi. Örümcekler şimdiye kadar kendilerine gelmiş olmalı ve beslenmeye hazır oldukları iki biniciyi ve atları unutmaları mümkün değil.

Geri dönmek istiyorum. Geri dönmem gerekiyor.

Merc ve atı girişten fırlayıp hızla ilerliyorlar ve atının adına rağmen rüzgar gibi gidiyorlar. Bir an rahatlıyorum, ama sonra hızının nedenini anlıyorum.

Örümcekler.

Bin tanesi heykellerin arasındaki girişten dışarı fişkırıyor ve tıkanıklık olduğunda dağılıp parçalanmış duvardan akarak siyah bacaklar ve kırmızı, aç gözlerden oluşan bir nehir oluşturuyorlar.

Altımda ani bir sarsıntı dikkatimi yeniden toplamama neden oldu. Lavante bizi yamaca getirdi ve eğimi sert bir şekilde kırdı. Aygır, sanki merdiven tırmanıyormuş gibi ön toynaklarıyla yükselen zemine tutunuyor, hızımız yavaşlasa bile bizi ilerleten güçlü çekişler sağlıyor. Merc'e geri bakmak istiyorum ama düşersem, kalabalığın arasından kaçamayacağım.

Lavante'nin boynuna iyice eğilip beyaz yelesinden sıkıca tutunuyorum, ona olabildiğince başımı veriyorum. Yukarı çıktıkça tempo yavaşlıyor ve

onun hırıltılı nefeslerini duyuyorum. Ama pes etmiyor. Devam ediyor, her metre için mücadele ediyor. Yine de zirve gittikçe uzaklaşıyor gibi görünüyor.

Daha yüksek. Daha yüksek.

Lavante kaymaya başlayıp dizlerinin üzerine düştüğünde, açısı çok aşırı olmasın ve daha iyi bir zemin yakalayabilsin diye onu sola doğru yönlendirmem gerekiyor. Gerçekten de, daha iyi bir zemine geçiyor ve daha hızlı gidiyor.

Ve işte zirvedeyiz.

Sis bizi tamamen yutuyor ve o kadar yoğun ki Lavante'nin kulaklarından daha ileride ne olduğunu anlayamıyorum. Yorgunluğundan toparlanırken hemen yavaşlayıp yürümeye başlıyor, yanları bir o yana bir bu yana kasılıyor.

Yüzüme bir şey çarptı ve çığlık attım.

Bu da Lavante'nin geri çekilmesine neden olur.

Bir dal daha bana çarptı, üçüncüsü de itti. En azından ağaç parçaları olduklarını düşünüyorum. Tam önüme gelene kadar hiçbir şey göremiyorum. Ve sis—ya da belki bu bir bulut?—o kadar yoğun ki, sesi de yutuyor.

Yani aşağıda Merc'in atının, diğer araçlar onları geçerken attığı acı dolu çığlıkları duyamayacağım.

Sislerin İçine Yetmiş Üç.

Burnumdan damlayan nem saçlarıma yapışıyor ve boğazımın arkasında denizin tadını hissediyorum. Lavante'nin sürekli homurdanması, onun da aynı şeyi yaşadığını düşündürüyor; ses sisin içinde kayboluyor. Ağaçlar nehir kenarındakilerle aynı yapraklı türden ve onları uzaklaştırmak için sağlam kolumu önümde tutmak zorundayım. Duyduğum tek şey eyerimin gıcırdaması.

Yön kaybı gerçek ve tam anlamıyla gerçekleşiyor.

Bu başka bir açıdan da mantıklı. Fiziksel bedenim burada olsa da ben hala düzlüklerdeyim. Merc'in tekrar yakalandığını ve atıyla birlikte, yıkıntılar arasında tabut gibi duran kapsüllerden biri haline gelmek üzere geri sürüklendiğini hayal ediyorum.

Belki de tuzun bir kısmı gözyaşlarından kaynaklanıyordur.

Onu nasıl öylece bırakabilirdim?

Geri dönüp başka bir seçim yapmak isterken içimde öfke kabarıyor. En başından beri karakolda kalmalıydım. O zaman Merc Kristal Kapı'dan geçemezdi ve bunların hiçbirisi olmazdı. Ve madem öyle, neden bu orduyu iblislerle savaşa götürme kaderi başkasına ait olmasın, neden istemediği bir yolculuğu sevdiği adama tercih etmek zorunda kalan kişi o olmasın?

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Aşk.

Sevdiğim adam...

Yoğun sisin arasından bir dal daha yuvarlanarak yüzüme çarptı.

Gözlerim birden açılıyor. Ve bağıriyorum. Hiçbir şeye, her şeye.

Ve işte o zaman adımı duyuyorum.

Çıkardığım sesi sisin içinden geri çekip nefesimi tutuyorum. Duyduğumu sandığım şey tekrarlanmayınca, sanki uydurduğum bir şeymiş gibi geliyor bana.

"Kuzukulağı..."

"Merc!" Dizginleri çekip Lavante'yi döndürüyorum. "Buraya gel! Merc!"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve hırıltılı nefes alışverişimden daha iyi duyabilmek için elimi ağzıma kapatıyorum.

"... Kuzukulağı."

Hayaletimsi ses sisin içinden yankılanıyor ve ben Lavante'yi tekrar çeviriyorum. "Buradayım!"

Aklıma başka hiçbir şey gelmeyince paniğe kapılıyorum, bunların aşağıdan yukarıya doğru gelen, benim bencilliğimi ve korkaklığımı kınayan son sözleri olduğunu düşünüyorum.

"Buradayım."

Merc, tam önümde, uçuşan bulutun içinden beliriyor; atının üzerinde kocaman bir silüetten başka bir şey değil. En azından... sanırım gerçekten o. Aşağıdaki görüntüler o kadar canlıydı ki, onu ben mi çağırdım yoksa o mu beni buldu, anlayamıyorum.

Elimi boşluğa doğru uzattım. "Gerçek misin?"

Güçlü kolu aramızdaki sisi yarıp geçiyor ve ben de onun yaralı avucuna olabildiğince sıkıca tutunuyorum; nasırları, hayati sıcaklığı ve bükülmez kemikleri hissediyorum.

"Evet, kadın." Hafifçe gülüyor. "Çok gerçekçi. O çirkinlerin bizi ayırmasına izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kaderler, nasıl kurtuldunuz?"

Merc öne eğildi, yüzü belirdi, hayalet gerçeğe dönüştü. Siyah beyaz gözleri benimkileri aradı ve gözleri buluştuğunda, yarım gülümsemesi her zamanki gibi kibirliydi.

Ve tıpkı okyanus gibi, o kadar güzeldi ki, onu asla unutmayacağım.

"Kendi kendime, arkadaşın Thale'nin buraya cinayet için geldiğini söyledim. Motivasyon fazlasıyla yeterliydi."

Ben de eyerden hafifçe yana doğru eğilirken başımı sallıyorum. O da bana yarı yoldan fazla yaklaşıyor, dudaklarımız birbirine değiyor, ancak atlarımız huzursuzlanınca temas kesiliyor.

"Bu o kadar da zor değildi, değil mi?" diye içimden geçiriyorum.

"Örümcekler mi, yoksa itiraf mı?" diye kuru bir şekilde yanıtlıyor.

Sislerin içine doğru bakışı, tüm bunları bir kenara bırakıyor. Ama kalbim o kadar çok sebepten dolayı sevinçle dolu ki, umurumda bile değil.

"Pusulanzın yardımcı olacağını düşünüyorum," diyor. "Hepimiz yönümüzü şaşırdık ve eğer kafamızı bu örtünün altından birazcık bile çıkarırsak, o örümcekler bizi bekliyor olacak."

O sözünü bitirmeden ben çoktan çantamı çıkarıp enstrümanı almaya gittim. Elim çantasını kavradığı anda, içimi burkan bir hüznü beni dönüp geriye bakmaya itti—ama geldiğimiz yönü bulamadım.

Mare'nin paralarını kaybettiğimi fark ettim. Kristal bıçağı almak için onları yere atmam gerekiyordu.

Asıl önemli olan içsel değeri değil; temsil ettikleri her şey: Son isteği, bana bakma çabası, benim iyiliğime karşılık gösterdiği nezaket. O çoktan ölmüş olsa da, onu o sekiz bacaklı yırtıcılarla birlikte o harabelerde geride bırakmış gibi hissediyorum.

"O zaman sorun ne?" diye soruyor Merc.

"Önemli değil, üzgünüm."

Avucuma aldığımda, pusulanın üst kısmı kendiliğinden açılıyor ve harita da aynı anda gözümün önüne fırlıyor. Tekrar döndürülüyor, artık kolayca tanıdığım yer işaretleri farklı bir konumda yer alıyor. Anında, ok ve yön başlıkları ters yönde dönmeye başlıyor.

Dön, dön... dön...

Dönüş devam ederken, yönümü kaybetmemin cihaza da yansımış olmasından endişeleniyorum. Ya da belki de sis tek başına bunu yapmaya yeterlidir.

"Okumak yok mu?" diyor Merc. Cevap vermeyince küfrediyor.

Ben de aynı hayal kırıklığını yaşıyorum.

Duraklama, eskiden olduğu gibi kesin bir duruşla değil, daha çok arkamızı gösteren bir okla birlikte kayarak bir duruşla gerçekleşiyor.

Arkamı dönüp Lavante'nin kışına baktığımda, içimdeki her şey bunun yanlış yön olduğunu söylüyor. Bunun bizi harabelere ve ölüme geri götüreceğini hissediyorum.

Pusulanın başka bir şey gösterip göstermediğini anlamak için tekrar aşağıya bakıyorum. Göstermiyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi yönlerin güney ve biraz batı yönünde olduğuna dair biraz güven kazanmaya çalışıyorum.

"Bu sana ne anlatıyor?" Merc, sanki tuz boğazının arkasına kaçmış gibi öksürdü. "Nerede—"

"İşte o yöne." Arkamı işaret ediyorum. "Ama hep ileri, asla geri değil, bu yüzden her şey yanlış geliyor."

"Ancak geri gitmek göreceli bir kavram." Atını dizginliyor. "Hem de bizi suya götürdü—ayrıca, başka neye güvenebiliriz ki?"

Lavante, sanki bu duraklamadan sıkılmış gibi, iri kalçasını sağa sola sallıyor.

Pusulayı yerine koyarken "Doğru," diye mırıldandım.

Tam olarak neye katıldığımı bilmiyorum ama sisin ve cehennem gibi, şapırdayan dalların arasından yola koyuluyoruz. Kemiklerime işleyen bir ürpertiyle, kırmızı keçe eteğe minnettarım. Özellikle kollarımı cep deliklerinden dışarı çıkardığımda, gerçekten harika bir pelerin görevi görüyor.

Tahmin edilebileceği gibi, sonsuza dek sürecekmış gibi hissediyorum ve zamanın, tıpkı yön duygumuz ve hatta pusulanın görme yeteneği gibi, kafasının karışık olup olmadığını merak ediyorum. Beynim sürekli yanlış yöne gittiğimizi haykırıyor ve yemin ederim ki, ağların sıkıştırmasını bir kez daha hissedebiliyorum.

Yine de, gözlerim kamaşmış olsa da, yoluma devam ediyorum ve kaderin bir insanın hayatındaki seyrine olan paralellik kaçınılmaz—

İleride bir parıltı. Başka bir dünyaya aitmiş gibi, sanki sihirli bir şey bize doğru geliyor.

Elbette, kötülük sisin içinde altın gibi parlamayacaktı.

"Önce ben başlayayım," diyor Merc.

"Hayır, birlikte gidiyoruz."

"Neden beni dinlemiyorsun—"

"Yukarıda ne olduğunu senin de benim kadar bilmediğin kesin."

"—orada ne olduğunu hiç bilmediğimiz zaman—"

"—öyleyse ikimiz de öğrensek iyi olur—"

Lavante ile birlikte sisin içine daldığım gibi, sis aniden kaybolurken tartışıyoruz; sanki örtü, içinden çıktığımız katı bir blokmuş gibi.

Atlar, istenmeden duruyorlar. Öte yandan, ileride ne olduğunu düşünersek, daha fazla gidilecek bir yer yok. Dağ sırası gerçekten de Merc'in haritasında ayrıntılı olarak gösterildiği gibi okyanusa doğru kıvrılmış, ancak karşımıza çıkan şey onun parşömeninde gösterilmemişti.

Gördüğüm en büyük ve en sağlam kapı bu ve Lalah'ın yıkmayı başardığı saydam bariyer gibi, sivri yükseltilerin ikisi arasındaki geniş boşluğu mutlak bir güvenle kapatıyor: Çimenli zeminden gökyüzüne kadar uzanan kanatlar, siyah-kahverengi kulelere oyulmuş geçidin her köşesine ve girintisine kilitleniyor. Ve menteşeli iki yarım, büyük bir dikey sütuna kilitleniyor.

Her yerinden yoğunlaşma damlıyor, sanki canlıymış ve kapalı kalma çabasından terliyormuş gibi.

Merc, "Gerçekten de harika bir yapı," diye belirtiyor. "Ağacın kendisi varken neden tahta kullanasınız ki?"

İşte o zaman neyden yapıldığını fark ettim. Koca bir orman kesilmiş ve bağlanmış, sayısız soyulmuş gövde yatay olarak sıralanmış ve düzinelerce sıra halinde istiflenmişti. Harçla sabitlenmiş ve büyük metal bantlarla gruplar halinde cıvatalanmış bu gövdeler, diğer tarafta ne varsa onu dışarıda bırakan kafes kapısını oluşturuyordu.

Ama sonra geriye dönüp bakıyorum ve bunun daha çok nereden geldiğimizi kontrol altında tutmakla ilgili olduğuna karar veriyorum - ve biz de kontrol altında tutuyoruz.

"Menteşeler var." Merc atını ileri doğru sürüyor. "Yani açılıyor. Ya da eskiden açılıyordu."

Kapının eskiliğine dair kanıt, havadaki tuzun metal bantlama sistemini aşındırması sonucu açıkta kalan, yıpranmış ahşaptaki lekelerdedir. Zamanın geçişi ayrıca, tabanın tamamında biriken ve bir çeşit talaş gibi görünen kalıntılarda da kendini gösteriyor. Belki de kabuk soyulmaktan ziyade kendiliğinden dökülmüş, yılların aşınması ağaç kabuğunu parçalayarak, bir zamanlar köklerini besleyen toprağa geri dönüşünü sağlamıştır.

Lavante'yi kendi başına dolaşmaya bıraktım ve tahmin edebileceğiniz gibi, başını eğip şüpheyle otları yokladı. Tadı ne olursa olsun, yeşil yapraklar muayeneden geçti, çünkü ciddi ciddi yemeye başladı, bir ayağını diğerinin önüne koyarak, geçmemiz gereken en yeni şeye doğru gittikçe bir iz bıraktı.

Yorgunluk bana yavaş yavaş yaklaşmak yerine, adeta vücuduma sığıyor.

Başımı geriye doğru yasladığımda gökyüzünü inceliyorum. O yıldız hâlâ orada, her zamankinden daha parlak, bir alamet gibi beliriyor ve işlerin gidişatını göz önünde bulundurursak, bunun kesinlikle iyi bir haber olmadığını biliyorum.

Ve sonra kapının tepesine iyice bir göz atıyorum. İnşaatçılar, ağırlığın bu kadar fazla olduğunu bildikleri için sadece yanlarda ve ortada değil, tüm yükseklik boyunca çerçeve takviyesi gerektiğini anlamış gibi, engelin üzerinden geçen bir korkuluk var. Ayrıca burası savunma açısından da mükemmel bir konum.

Merc bana doğru baktı. "Çalınacak zil yok."

"Bu taraftan ziyaretçilerin hoş karşılanıp karşılanmadığını bilmiyorum."

"Onları suçlayabilir misiniz ki?"

Ses, gök gürültüsüne benziyor, ancak metalik bir tınısı da var.

Kapının bir tarafı titremeye başlıyor, öyle ki ağaç gövdelerinin arasından yağmur damlaları fışkırıyor, Lavante geri çekilirken bile yüzüme ve saçlarıma düşüyor. Tam metal müzik gruplarının patlayacağını ve ormanın üzerimize yıkılıp yuvarlanacağını düşündüğüm anda bir deprem oluyor.

Lavante ayakta kalabilmek için bacaklarını yana açarak bir pozisyona geçiyor, ancak Merc'in atı tam tersi bir tepki veriyor. Şaha kalkıp kaçmaya çalışıyor, bu da Merc'i üzenkilere iyice çökmeye ve dizginleri kontrol altına almak için mücadele etmeye zorluyor.

Mühür, göğsümde yankılanan bir çatırtıyla kırılıyor ve küçük açıklıktan içeriye doğru esen rüzgarla birlikte nefesimi veriyorum. İşte o zaman inanılmaz bir koku alıyorum: Çiçekler. Çayır çiçeklerinin kokusunu alıyorum ve Lavante'nin otladığı çimenlere güneş ışığı süzülüyor.

Kristal bıçağı tekrar avucumda tutuyorum ve kontrolü ele geçiren Merc, geniş kılıcını açıklığın yönüne doğru doğrultuyor.

Daha sonrasında ...

Hiçbir şey olmuyor. Açıklık büyümüyor, kimse içeri girmiyor ve bize kimin giriş izni verdiğine veya diğer tarafta ne bulacağımıza dair hiçbir ipucu verilmiyor.

Merc, atını öne doğru sürerken, "Önce ben gidiyorum," diyor.

Bu sefer onunla tartışmıyorum, çünkü ikimizin de dikkatimizin dağılmasını istemiyorum. Lavante her zamanki gibi hazır, biz temkinli bir şekilde ilerlerken yerinde tırıs yapıyor. Sonunda bizi neyin beklediğini gördüğümde—

Mutluluğumun sınırı yok. Önümdeki dalgalı alan, gökkuşağının her rengini barındıran güzel çiçeklerle dolu. Ve onların ötesinde? Batan güneşin ışığında parıldayan, bembeyaz bir mermer şehir. Okyanus vadisinde harabe halindeki şehrin dört katı büyüklüğünde; o eski metropolün en parlak döneminde nasıl bir yer olduğunun tam bir örneği.

Ve şimdi kapının diğer tarafındayım, ormanın budanıp temiz tutulduğu, şüphesiz bu gibi durumlar için yapılmış bir geçidin içinde duruyorum.

Aniden, metalin metale sürtünmesinden kaynaklanan tiz sesler tekrarlandı, ardından gök gürültüsü ve deprem bir kez daha geldi. Ama şimdi başka bir şey daha var. Bir gıcırta.

Omzumu çevirip baktığımda, ortadaki dikey sütun boyunca uzanan devasa bir demir çubuğun yerine itildiğini görüyorum. Elbette bunu insanlar yapıyor olmalı, ama dağın yamaçlarından aşağıya doğru sarkan bir sarmaşık çağlayanı var ve kim çalışıyorsa o muhteşem sarkan sarmaşıkların altında kalıyor.

Cıvatanın yuvasına oturmasıyla bir kesinlik oluşuyor, durağanlık geri dönüyor. Ama önümde açılan o güzel tarlaya ve burnuma gelen o güzel kokuya rağmen, kendimi korunmuş hissetmiyorum. Hapsedilmiş gibi hissediyorum—

Muhafızlar ağaçların arasından çıkıyorlar. Atlılar ve yayalar var; atlıların mızrakları, yayaların kılıçları var. Üniformaları koyu mavi ve özel dikim, altın detaylarla süslü ve sol göğüs kaslarının üzerinde bir arma bulunuyor; başlıkları ise çeşitli kahverengi ve siyah tonlarındaki kısa kesilmiş saçların üzerine yerleştirilmiş.

Kaçmaya kalkışmadan önce bile etrafımız sarılıyor ve sonra kimse kımıldamıyor. Ne onlar, ne biz.

Yeşil sarmaşıklarla kaplı duvardan, sanki oradaki gizli bir tesisten iniyormuş gibi, otorite sahibi olduğu açıkça belli olan bir figür beliriyor ve yere indiğinde, daralmış çenesinin ve çizgi gibi bükülmüş dudaklarının itmesiyle birlikte, kibirli bir şekilde tembel bir tempoyla ilerliyor.

Anladığım kadarıyla o sorumlu, muhafızlar onun yaklaşımına uyum sağlamak zorunda kalıyor ve o onlara dik dik bakarak başıyla onay verdiğinde de saflarını sıklaştırıyorlar.

Gözleri Merc'in üzerinden geçiyor... ve bana kilitleniyor. Beni baştan aşağı süzmesinden nefret ediyorum, yüzündeki o bilmiş şüphe ifadesi görmek istediğim son şey.

"Sudaland Kraliçesi'nin topraklarına izinsiz girdiniz," diyor kalın aksanlı bir sesle. "Sizi tutukluyorum ve buna göre yargılanacaksınız—"

Merc'in sesi, bu yapmacık tavırların arasından sıyrılıyor. "Bizi alıkoymaya hakkınız yok—"

Polis memuru tabancasını çıkarıp Merc'i göğsünden vurdu.

Çılgılık atmaya başladığımda, askerin "Bu kadın benim. Onu nereye götüreceğini biliyorsun." dediğini duydum.

Yetmiş Dört Zindan ve Hücre.

Ellerim arkadan bağı bir şekilde sürüklenirken, başıma da odunsu kök kokan bir torba geçirilmiş; torbanın dokusu görüşümü engelleyecek kadar sıkı, ama bilincimi kaybetmeden aşırı nefes alıp verebilmem için yeterince hava alacak kadar gevşek. Ne kadar ilerlediğimi veya bana ne yapılacağını bilmiyorum, ama Merc'in öldüğünü biliyorum ve—

İtme beni öne doğru savurdu ve yüzüstü pis kokulu bir su birikintisine düştüm. Demir parmaklıkların kilitlendiğini gösteren bir tıkırtı duyuldu, ardından anahtarların şıkırtısı ve iki adam arasında hararetli bir konuşma geldi. Ayak sesleri uzaklaştı, sonrasında duyduğum tek şey yakındaki bir yerden damlayan su sesi ve bir farenin cıvıltısıydı.

Ağrıyan başımı kaldırıp, torbanın ıslak kısmını burnumdan ve ağızımdan uzaklaştırmak için kendimi silkeliyorum. Ellerim hareketsiz olduğu için onu çıkarmanın bir yolu yok. Ancak ayaklarım serbest, bu yüzden kendimi oturma pozisyonuna getirebiliyorum. Pek çok nedenden dolayı ayağa kalkmaya kendime güvenmiyorum.

"Merc..." diye fısıldadım, nefes nefese.

Hâlâ onun eyerde yere yığılıp kaldığını, kılıcının elinden düştüğünü görebiliyorum. Lavante bir kementle yakalanana kadar çığlık atmaya devam ettim, sonra da ondan sürüklenip başımın arkasına vuruldum. Bir tür araba veya yük arabasında kendime geldim, sonra da oradan çekilip yürümeye zorlandım. Eğimden ve küf kokusundan yer altına indiğimizi anladım, ama bunun dışında?

Şimdi buradayım, bu zindan neresi olursa olsun, ve etrafıma bakmak için başımı çevirme şeklim tamamen alışkanlıktan ibaret, boşuna bir çaba—

"Korkarım ki çıkış yolu yok."

Alaycı erkek sesine doğru kalçamın üzerinde sürünerek ilerliyorum. Rütbeli asker ve çok yakınımnda, sanırım ikimizi de birlikte kitlemiş. Tahta gıcırtısı duyduğumda, sanırım bir sandalyeye oturuyor.

Tahmin ettiğim gibi, sözleri biraz daha alçak bir ses tonundan geliyor, aksanı heceleri hızlı bir şekilde telaffuz ediyor. "Adınız nedir?"

"Şu kapüşonu çıkar," diyorum. "Ellerimi bırak."

"Talepte bulunacak durumda değilsiniz." Bir gıcırtı daha duyuluyor ve onun öne doğru eğildiğini hayal ediyorum. "Ancak kibarca rica edebilirsiniz. Ya da belki daha da iyisi... yalvarabilirsiniz."

“M nerede—” Boğazımı temizledim. “Kocam nerede?”

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok—"

“Kocam nerede!”

Ani bir hareketlenme oldu ve sonra öyle sert bir tokat yedim ki, gövdem döndü ve yüzüm tekrar su birikintisine düştü. Torbanın içinde—kafatasının içinde—yıldızlar gördüm, etrafımda dönen koca bir galaksi vardı ve şimdi ağzımda farklı bir tat vardı, sadece su birikintisinin sıvı çürümesi ve mineral tortuları değil.

Bakır.

Dudağım kanıyor.

Sandalye, askerin ağırlığını bir kez daha taşıyor. Sonra, sanki ütülü ve çok temiz tutmayı tercih ettiği pantolonunu silkeliyormuş gibi bir kumaş kayması oluyor.

"Seninle benim aram iyi bir başlangıç yapmadı." Hafifçe kıkırdadı. "Ve senin için planlarım var. Çok fazla planım."

İçgüdüsel olarak dizlerimi yukarı çekiyorum. Midem bulanırken, bunun kafa travmamdan mı, Merc'in ölümünden mi yoksa bu adamın bana ne yapmak istediğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Sandalye bana esir alan kişinin hareket ettiğini tekrar söylüyor ve ardından kulağıma fısıldadığı şey tam fısıldıyor: "Şimdi bana adını söyleyeceksin."

Cevap vermediğimde, başım öyle sertçe geriye çekiliyor ki omurgam bükülüyor. Acı içinde inerken, sesi buz gibi sakın kalıyor. "Direnmenizi çok daha fazla tercih ederim. Bu yüzden lütfen, otoriteye karşı gelme dürtünüze istediğiniz kadar izin verin."

El, keçe pelerinin ön kısmına doğru uzanıyor ve giysilerimin altındaki tenime ulaşmak için el yordamıyla bir şeyler aradığını hissediyorum.

"Kuzukulağı," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Duraksıyor. Kıkırdaması tekrar kulaklarıma ulaşıyor. "İtaatkarlığınızdan hayal kırıklığına uğradım. Ama ben onurlu bir adamım ve zevkin beklentiyle daha iyi olduğuna inanıyorum."

Asker beni bıraktı ve başımın beton zemine çarpmasından hemen önce ağırlığı zar zor yakaladım. Boynumdaki gerginlikten kurtulurken, düzenli bir tempoda ilerleyen ağır bot sesleri duydum ve bu ritmik gürültüyü hücremin sınırlarını anlamak için kullandım.

“Kocam nerede?”

"Yasak Topraklar'dan nasıl geçtiniz?"

Kurumuş ağızımdan yutkunuyorum ve kendi kanımın tadını daha çok alıyorum. "Kristal Kapıyı yıktık—"

“Yalancı.” Sesi yine yakından geliyor. “Yasak Topraklar'dan nasıl geçtin —”

“Bariyeri yıktık ve kızıl bir ormanın içinden ilerledik—”

Tokat beni susturdu, dişlerim birbirine sürtünüyordu. "Kimse Kristal Kapı'yı kıramaz ya da Ateş Alanı'ndan ve tüm kirliliğinden sağ çıkamaz. Binlerce yıldır böyle olmuştur ve her zaman da böyle olacaktır. Şimdi söyle bana, bunu nasıl başardın—"

"Bu gerçektir."

“Bana aptal numarası yapma. Daha önce de topraklarımıza sızmaya çalışan casuslarımız oldu, kabul ediyorum, senin gibi gelenler olmadı ama bu, diğer sebeplerin yanı sıra, sana özel ilgi göstermemin sebebi. Çok şanslı bir kadınsın... Sorrel.”

Saçlarımın uçlarında bir el var, hafif bir çekme hissediyorum. Ve başımı bir kez daha geriye doğru çekmesine hazırlanıyorum.

“Alevlerle dolu kızıl toprak,” diye fısıldıyorum. “Nasıl kirlenmiş olabilir ki?”

Nefes veriş i bıkkınlıkla doluydu. “Tam benim tipimsin, Sorrel. Beklenti, gecikme... her ne pahasına olursa olsun.” Gülüşü neredeyse kendini küçümser gibiydi. “Bir erkeğin ilgisini nasıl çekeceğini biliyorsun, ama korkarım ki alay etmek bir yere kadar iş e yarıyor. Bu yüzden senden istediğimi alacağım ve sonra seni kocanın yoluna göndereceğim. Eğer bana iyi davranırsan, ölümünü hızlı ve kolay hale getireceğim.”

İleri geri bir sarsıntı var—

Çıt diye bir ses eşliğinde çanta kaldırılıyor.

Askerin yüzü tam karşımda ve kendimi durduramadan, onun solgun, acımasız gözlerine bakıyorum—

Nefesim kesildi ve bileklerimi saran bağları çekiştirdim. Midem yanıyordu, acı o kadar şiddetliydi ki, nefes borumdan kan fışkırdığını hissettim. Şimdi hırıltılı sesler geliyordu... zorlanan dudaklarımdan fışkıran bir kan akıntısı...

"Ne derdin var kadın?" diye mırıldandı asker. "Hasta mısın yani—"

İnleyerek yana doğru yığıldım, ağzım acıdan boğulurken ve kasılırken açık kaldı. Yukarı bakarken gözlerim kırıştı ve—

Kendimi görüyorum.

Başımın üstünde duruyor.

Giysilerim ıslak ve kirli, saçlarım karmakarışık, yüzümdeki ifade ise dehşet ve intikamın bir karışımı.

Elimde... Thale'nin kendimi korumam için bana verdiği kristal bıçak.

Ve anlaşılan o ki, onu tam olarak bana tavsiye ettiği şekilde kullanıyorum.

Ölüm sancıları içinde bilincimi korumak için mücadele ederken, inkar edilemez korkunç sonuca karşı savaşıyorum. Bu, Merc'ten aşçıya yaptığını yapmasını istemenin bir sonraki aşaması. Bu, bir katil olarak benim halim. Ama bu yanlış olmalı. Onu öldürürsem bu hücreden nasıl çıkabilirim ki? Üstelik bıçağı bende bırakmış olmaları imkansız. Çantamı almanın yanı sıra, üzerimi her şey için aramış olmalılar.

Bayılırken aklıma geliyor... Her şeyin nasıl sonuçlanacağı beni çok daha fazla endişelendiriyor.

Öldürme eyleminin kendisi yerine.

Öte yandan, o şerefsiz sevdiğim adamı gözümün önünde öldürdü.

Yetmiş Beş Yürüyüş ve Sohbet.

İşitme duyum geri geldiğinde, görme duyum da geri gelir. Ancak görme duyum yer yer bozuktur, bu yüzden üzerime şüpheyle eğilmiş askerin bulanık görüntülerini elde ederim. Zamanla –her ne kadar sadece saatler geçiyormuş gibi gelse de– adamın tam bir izlenimini edinebilirim.

Kurbanımın.

Sağlam yapılı ve oldukça uzun boylu, bana doğru eğilmediği zamanlarda ise dik bir sandalye gibi duruşu var. Yüzünün pek bir kısmı dikkat çekmiyor, zaten fareye benzeyen, unutulmaya yüz tutmuş yüz hatlarına sahip. Ten rengi açık, sanki dışarıda vakit geçirmiş gibi bronzlaşmış ve içinde bulunduğum zindanın tüm kirine ve kapılardan buraya ne kadar uzakta olursak olalım, lacivert ve kraliyet kırmızısı üniforması tertemiz: Ne bir leke ne de bir çizgi, pantolonu mükemmel ütülenmiş, binicilik botları ayna gibi parlatılmış.

Artık onun gözlerine bir daha bakmak için hiçbir sebep yok. Söylemeye gerek yok, o soluk irisleri ve kara, kötücül göz bebeklerini asla unutmayacağım.

Ya da bana açıklananlar.

Kendi kendine mırıldanıyor gibiydi ve ben de onun dikkatsizliğinden faydalanarak etrafıma bakındım. Hücremen ön cephesi demir parmaklıklarla çevriliydi ve girişi raylar üzerinde geriye doğru kayıyormuş gibi görünüyordu; zeminin, duvarların ve tavanın geri kalanı ise mineral birikintileriyle kaplı kirli taştandı. Koridorun ilerisinde yağlı lambalar asılıydı ve masalar, aletler ve -bunlar kova mı?- şeylerle dolu açık bir alanın karşısında daha da kirli hücreler vardı ve hepsi boş gibi görünüyordu.

Merc'i bir yerlerde görmeyi umuyordum.

Göğüs yarası ölümcüldür. Kesinlikle ölmüştür.

Ruhumdan bir inilti yükseliyor.

“Ah, uyanmışsın.” Asker, bir sürüngenin tüm sıcaklığıyla gülümsedi. “Seni orada kaybettiğimi sandım.”

Ellerini beline koyarken, her iki yanında da birer tabanca olduğunu fark ettim ve süslü tabancalarından birine nişan aldım.

Kristal bıçağı unutun. Onu, Merc'i vurduğu şeyle öldürmek istiyorum.

“Şimdi, nerede kalmıştık?” Dizlerinin çıtırtısı duyuldu ve önümde çömeldi. “Ah, evet. Tam da senin bana yalvarmandan zevk almaya

hazırlanıyordum—”

Ayak sesleri ağır ve telaşlı, zindanın tüm duvarlarında yankılanıyor. Ve sonra bağırışlar geliyor. Bir kalp atışı sonra, bir gardiyan hücremin önünde aniden duruyor ve yabancı bir dilde hızlı hızlı konuşuyor—ve kelimeleri anlamasam da, ne olursa olsun, acil ve önemli olduğunu anlayabiliyorum: Kollarını uçmaya çalışıyormuş gibi çırpıyor ve gözleri o kadar büyük ki, kafatasından fırlayacaklarmış gibi geliyor.

Asker yavaşça ayağa kalktı. "Bu olamaz."

Muhafız başını salladı. Beni işaret etti. Ellerini çırpı.

Bu sefer, işkencecim başını aşağıya eğdiğinde, ifadesi şehvetli değil, mesafeliydi. "Bakalım göreceğiz..."

Açık alana doğru ilerleyen figür, bana gerçekten sahip olunan güç ile otoriteye sahip olduğuna inanmaya ihtiyaç duyan bir kişi arasındaki farkı düşündürüyor. İlginç bir şekilde, içeri giren bir kadın ve kaygan taş zemine kadar uzanan siyah bir elbise giymiş. Gümüşü beyaz saçları geriye doğru toplanmış ve omuzlarının altına kadar karmaşık bir şekilde örülmüş, yüzü ise bıçak gibi sert ve keskin.

Konuşurken duygusuz konuşuyor.

Onun sözlerini ben de anlamadım ama askerin ceketinin yakasından yüzüne yayılan o çirkin kırmızı kızarıklığa bakılırsa, sanırım onu azarlıyordu. Nitekim, kilitli olmayan hücre girişine doğru gitti ve içeri girip kenarda durdu.

Kadın bana dik dik bakıyor. Ve insan, aynı cinsiyette olmamızın bir tür hoşgörüyü yol açacağını düşünürdü. Ama bunun yerine, durumumun iyileşmediğini hissediyorum.

Ve durum muhtemelen daha da kötüleşti.

Kadın askere kısa ve öz bir şekilde hitap ediyor ve asker, belli ki hissetmediği bir saygıyla eğilmeden önce çok hafif bir duraksama oluyor, sonra da hücremin önünden hızla geçip gidiyor. Sanki bana dik dik bakıyormuş gibi başını bana doğru eğiyor. Gözlerine bakmayacağım ama bana bir rövanş vaadiyle baktığından şüphem yok.

O gittikten sonra, içeri koşan gardiyana emirler verildi. Gözleri tekrar irileşirken, benim ya da onun yakınında olmak istemediği açıkça belliydi. Yine de hücreye girdi, ayağa kalkmama yardım etti ve bileklerimi serbest bıraktı. Sonra da şapkasının kenarına sert bir şekilde elini koyarak ona selam verdi.

Kadın gitmekten ziyade adeta yok oluyor: Orada oluyor ve sonra gidiyor, karanlıkta parlayan beyaz örgülü saçlarından başka bir şey kalmıyor geride, bir geçitten bir platform üzerinde kayboluyor.

"Beni takip edin, hanımefendi."

Ancak gardiyan arkama geçip omzumun üzerinden işaret etti: "Bu taraftan, hanımefendi."

Bacaklarım kaskatı kesilmiş, bir bileğim acıdan kıvranıyor ve dengemi sağlamaya çalışarak ileri adım atıyorum, ama tam o sırada duruyorum.

Hücrelerin etrafına yerleştirildiği orta alan, korkunç işkence aletleri ve istasyonlarıyla dolu. Kovalar mı? Kanı, bağırsak ve organların posasını toplamak için ve birçoğu zaten yarıya kadar dolu. Kader, tahtadan yapılmış her şey kırmızı ve kahverengiye boyanmış, tüm metal keskin ve paslanmış, deriden yapılmış her şeyde ise tokalar ve sivri uçlar var.

"Lütfen, hanımefendi. Bu taraftan."

Muhafız tekrar işaret ediyor.

Dişlerim birbirine çarpana kadar titrerken, sırlıslıklam ısılandığımı fark ediyorum ve gevşemek için ısınmam gerekiyor. Neyse ki kader Lena'nın keçe eteğini benden almadı. Vücut ısını koruyan tek şey bu derme çatma pelerin.

Şokta mıyım acaba? Merak ediyorum.

"Lütfen yürüyerek gelin, hanımefendi."

O korkunç manzarayı topallayarak geçmek midemi tekrar bulandırıyor ve yerdeki kanla dolu giderler midemi bulandırıyor. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak gardiyana bakıyorum. Gözlerini kaçırmış, zaten bakmaya niyetim de yoktu, ve sağdaki fenerlerle aydınlatılmış bir kemere işaret ederek aramızdaki mesafeyi daha da artırıyor.

Bu sayede sol elimi gizlice keçe pelerinin içine sokup Julion'un binicilik pantolonunun cebini bulabiliyorum.

Thale'nin kristal bıçağı, ağlarda kullandıktan sonra onu koyduğum yer.

Dişlerimin arasından hıçkırık gibi bir nefes aldım. Nasıl fark etmediler? Muhtemelen beni saran kalın kırmızı keçe yüzündendir, diye düşündüm, daha birçok kemerli geçitle işaretlenmiş bir tünele girerken.

Bir an için, silahı avucuma alıp arkamı dönerek muhafızın karnını parçalamayı düşündüm. Ama nerede olduğumu ya da nasıl çıkacağımı bilmiyordum ve girdiğimiz bu yeraltı labirentinin farklı kollarından geldiğini tahmin ettiğim diğer muhafızların seslerini duyabiliyordum.

Burası çok büyük bir hapisane ve zamanımı beklemem daha iyi: Artık o askeri öldürmeye kesin karar verdim, ama bir kaçış planına ihtiyacım olacak.

Ve bıçağı bulamadıkları sürece, elimde bir silah var. Tabiri caizse, tek silahım.

Ek olarak bilgiye de ihtiyacım var.

"Efendim," dedim, en itaatkar ses tonumla, "kocam nerede lütfen öğrenebilir miyim?"

Cevap vermeyince arkama bakıyorum. "Sizden rica ediyorum. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama ona ne olduğunu bilmeliyim. Evli misiniz? Eşiniz sizden ayrılrsa siz de aynı şeyi hissederdiniz herhalde."

"Lütfen önünüze dönün, hanımefendi."

Hemen itaat ediyorum, umarım bu saygılı davranışımı şöyle yorumlar:

"Hanımefendi, kendisi hayatta ancak ağır yaralı. Ayrıca, eski kanunlara göre mahkemeyi silahsızlandırma niyetiyle izinsiz giriş suçundan da suçlu bulundu."

Beni saran ağlamayı taklit etmeme gerek yok ve hissettiklerimin sadece çok küçük bir kısmı Merc'in kurşundan kurtulmuş olmasından kaynaklanan bir rahatlama.

Bu suçlamanın sonuçları, gardiyanın ses tonundan açıkça anlaşılıyor.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Yarın sabah gün ağarırken meydanda idam edilecek."

Hızla arkamı döndüm ve ceketinin yakasındaki düşük rütbe işaretine odaklandım. "Lütfen onu görebilir miyim? O..."

"Yeter artık, hanımefendi." Gardiyan elini memurunkiyle aynı olan tabancaya uzattı. "Önünüze bakın ve yürümeye devam edin. Şimdi."

"Lütfen." Onu tutup sarsmak istiyorum. "O benim tek varlığım—"

"Bayanım, beni size zarar vermeye zorlamayın. Yürümeye devam etmelisiniz."

O zalim değil, asker gibi değil. Ama çok ciddi ve kendime, eğer burada ve şimdi kendimi öldürürsem Merc'e hiçbir faydam olmayacağını ve sadist askerle olan şansımı da kaybedeceğimi hatırlatıyorum. Arkamı dönüp topallamaya devam ediyorum. Bu alt kattaki yürüyüşün geri kalanı, kafam her türlü pazarlıkla, bazılarıyla kaderle, bazılarıyla arkamdaki adamlarla, bazılarıyla da beyaz örgülü saçlı kadınla yaptığım pazarlıklarla dolu bir

bulanıklık halinde geçiyor. Ama sonra basamakları çıkıyoruz ve sisin ardından bizim için açılan kapının neredeyse aynı büyüklükte görünen çift kanatlı bir kapıya geliyoruz.

Bekçi bir emir veya parola bağıırır ve her iki kapı da açılır.

Parlaklıktan irkildim ve ellerimi yukarı kaldırdım.

"Öyleyse buyurun hanımefendi."

Beni fiziksel olarak dürtmüyor ve sesi şaşırtıcı derecede nazik, sanki bana acıyor gibi. Bunu, eğer yapabilirsem, kendi avantajıma kullanmaya kararlıyım.

Gözlerim alışır alışmaz, göz kamaştırıcı aydınlatmanın içine doğru ilerlemeye devam ettim ve hemen adımlarımı kaybettim. Sol tarafa doğru göz alabildiğince uzanan mermer bir sütunlu geçidin başına girmiştik. Süslü başlıklara doğru incelen yüksek sütunlar, görkemli bir tavanı taşıyordu ve her yerde altın işlemler vardı. Muhafızlar da vardı: Üniformalı nöbetçi çiftleri, inanılmaz derecede uzun olan bu alan boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmişti. Bu arada, sağda güzelce düzenlenmiş bir bahçe ve ardından insanları dışarıda tutmak için açıkça tasarlanmış yüksek, çok yüksek bir duvar vardı.

Her yerde meşaleler var ve geceyi geri püskürten de onların alevleri, kullandıkları yakıtın tatlı bir şekilde yanmasıdır.

Ya da belki de bahçedeki tüm çiçekler yüzündendir.

"Öyleyse, hanımefendi."

Muhafız yine omzuma kolunu uzatıp sütunlu koridora doğru işaret etti. İlerlerken, birçok çift adam tarafından korunan birçok kapının yanından geçtik ve aklım her türlü önceliğe, acilen bilmem gereken şeylerin olumlu bir kataloğuna daldı: Pusula nerede? Lavante nerede? Merc nerede?

Sonra aklıma kapıların sayısını tutmam gerektiği geldi. Arkama bakınca, geçtiğimiz nöbetçi çiftlerinin sayısına bakarak sayımı tamamladım. Beşinci kapı olmalıydı ve altıncıya yaklaşıyorduk. Başımı geriye doğru eğip, yönümü bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etmek için tavana baktım. Çatı o kadar yüksek ki, altın zincirlerden sarkan fenerler gökyüzündeki güneşler gibiydi ve nöbetçilerin yerleştirdiği fenerlerle birlikte sayıları sayamayacağım kadar çok gibi görünüyordu.

Altı.

Ayaklarımın altındaki mermer fayanslar o kadar temiz ki, daha önce hiç kimsenin bu yoldan geçip geçmediğini merak ediyorum. Başka şartlarda, bu binanın büyüklüğüne hayran kalır ve sütunlardaki süslü oyma başlıklarına hayret ederdim.

Yedi.

Sonunda bir son beliriyor, hâlâ oldukça uzakta olsa da, bu görkemli ve muhteşem gezinti yolunu sonlandıran kesinlikle bir duvar var. Orada heykeller sıralanmış ve zarif duruşlarıyla bana harabelerdeki tanrıçanın daha küçük versiyonlarını hatırlatıyorlar. Kadın figürleri, çıplak ayaklarına kadar zarıfçe dökülen drapeli elbiseler içinde tasvir edilmiş ve farklı nesneler taşıyor gibi görünüyorlar—

Sekiz.

Bir lavta. Bir kitap. Tanımadığım bir şey, ama telleri nedeniyle başka bir enstrüman olduğunu tahmin ediyorum. Yüzler farklı görünüyor, yaklaştıkça bireysel özellikler daha netleşiyor.

On dört çift muhafızdan sonra nihayet heykellerin bulunduğu duvara ulaştık ve kadın figürlerinin devasa boyutlarına şaşırdım. Boyumun iki katıydılar ve mermerin oyulması en hafif tabirle ustacaydı.

"Sola, hanımefendi," diye söylüyor görevli, bir kez daha omzumun üzerinden işaret ederek.

Bir kez daha nefesimi tutuyorum. Heykel dizisi uzun bir alana yayılıyor; elli tane kadın heykeli olmalı, belki de daha fazla. Ve öncekilerin aksine, ileride, geçit töreninin ortasına yerleştirilmiş bir çift altın kapının önünde sadece bir nöbetçi grubu var. Diğer tüm erkeklerin aksine, bu muhafızlar kırmızı giyinmiş ve her iki tarafta ikişer tane bulunuyorlar.

Büyük girişin önünde durduğumuzda yankılanan ayak seslerimiz uzaklaşıyor. Muhafızım selam veriyor, o da karşılık veriyor ve sonra herkes bana bakıyor.

Bakışlarımı cilalı beyaz zemine indiriyorum ve olabildiğince küçük ve tehditkar görünmemeye çalışıyorum. Pelerin gibi kullandığım kırmızı keçe eteğin altında, kendimi sakinleştirmek için elimi cebime sokup kristal bıçağı avucumda tutmak istiyorum ama keşfedilme riskini göze alamam—

Törensel hareketlerin koordineli bir şekilde yürütülmesiyle, kırmızı giysili içteki iki muhafız öne doğru adım atıyor, süslü fildişi kulpları açıyor ve altın panelleri sonuna kadar aralıyor.

Karşı tarafta olanlar nefesimi kesiyor.

Yetmiş Altı Duvar Resmi.

Bana böyle bir emir verilmediği halde öne doğru bir adım atıyorum ve eşiği geçer geçmez arkamdaki muhafıza bakıyorum.

Başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Oraya girmeme izin verilmiyor..." Sesini alçaltarak, "Lütfen dikkatli olun." dedi.

Şapkasının kenarının altından, benimle gerçekten ilgilendiği anlaşıyor ve kırmızı giysili muhafızlar beni yalnız başıma içeri kilitlerken olduğu yerde kalıyor. Altın kapılar kilitlendiğinde arkamı dönüyorum ve nefesim yeniden kesiliyor. Tören salonu, yürüdüğüm sütunlu koridordan iki kat daha uzun ve kolayca dört kat daha geniş. Gökyüzüne değen bir tavanı ve yukarıdaki uçsuz bucaksız alanı destekleyen iki sıra yükselen sütunlarıyla, mekan, bir kraliyet sarayının nasıl olması gerektiğini hayal ettiğim her şey. Ancak dikkatimi çeken şey bu değil.

Ortak koridoru belirleyen sütunların her iki yanında, hazırda bekleyen, üniformalı, tam teçhizatlı ve benden çok daha uzun atlara binmiş heykellerden oluşan bir ordu var.

"Savaşçı kraliçe..." diye fısıldadım birine doğru yürürken.

Oyma işçiliğinin detayları hayret verici; çizmelerdeki tokalardan üzengilere, atın yelesinden askerin sert yüz ifadesine kadar her şey o kadar gerçekçi ki, sanki nefes alıyorlarmış gibi geliyor.

Sıraya doğru ilerliyorum. Binlerce kişi olmalılar. Burun buruna, her iki tarafta dörder sıra halinde, süslü bir yükseltilmiş platforma doğru aşağıya bakıyorlar ve tören koridorunda tekrar ortaya çıktığımda, önümde ne olduğuna odaklanıyorum.

Mücevherlerle süslü taht, altın gibi parıldayan ve değerli taşlarla ışıldayan bir şekilde yüksek bir kürsüde duruyor ve ben bunların hiçbirini anlayamıyorum. Gözlerim daha önce böyle bir şey görmemişti; Prosperitus'tan duyduğum fısıltılı hikâyeler ve abartılı dedikodular bile içinde bulunduğum kraliyet sarayının, etrafımı saran heykellerin... aşağıdaki muhteşem otorite tahtının gerçekliğine yaklaşıyor.

Bunu inşa etmek ve sürdürmek için gereken servet miktarı benim kavrayışımın ötesinde, aynı şekilde tüm bunlara sahip çıkmak için gereken güç de öyle.

Bilincime bir şeyler sızıyor ve gözlerim tahtın üzerinden, arkasındaki yarım daire şeklindeki duvara kayıyor. Kavisli yüzey bir tür duvar resmiyle

boyanmış ve içgüdülerim sızlasa da, buraya sanat eserine bakmak ya da ihtişamın içinde kaybolmak için gelmediğimi biliyorum. Merc'e ulaşmalı ve ikimizi de özgürleştirmeliyim.

Belki de asker bu yüzden öldü? Kurtarma operasyonu sırasında?

"Merhaba?" diye seslendim.

Kendi sesimin yankısından başka bir cevap alamayınca, topallayarak tahta doğru eğildim ve Bay Lewis'in bana verdiği tacı düşündüm. Çantamı karıştırmışlarsa, kutuyu bulmuş olmalılar—ve belki de yolculuğum sona ermiştir? Eğer o siyah kristal tacı kraliçeye teslim etmişlerse?

Taş savaşçıların yanından geçerken, salondaki kadın heykelleri gibi yüzlerinin hepsinin birbirinden farklı olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Ve her geçen savaşçı sırasına bakarak ilerlemeye devam ederken, izlendiğime dair kesin bir hisse kapılıyorum. Yukarı bakıyorum, tavana, sonra yere... ve nihayet yana bakıyorum. Hareketsiz adamlar ve atlardan oluşan ormanın arasından bir kapı seti görüyorum. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ah, demek ki sütunlu yoldan aşağı inerken saydığım o korunaklı geçitlerin diğer tarafında bunlar varmış.

Elim cebimde, kristal bıçağı avucumda tutarak devam ediyorum ve elbette izlendiğimi hissetmemin normal olduğunu kendime söylüyorum. Üzerimde binlerce "göz" var.

Ama bunun başka bir şey olduğunu biliyorum.

Nihayet kürsüye ulaştığımda, tahtın önünde durup gözlerimle değerli taşları inceliyorum, zihnimde ise bundan sonra ne olacağına dair türlü türlü düşünceler dönüp duruyor.

Ta ki dikkatim aniden başka bir şeye çekilene kadar.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyorum. "Bu olamaz..."

Kaşlarımı çatarak tahtın arkasına geçip kavisli duvara çizilmiş bir duvar resmini inceliyorum. İlk başta, algılayabileceğimden çok daha fazla şey var, ama resimlerin üzerinde ileri geri yürüdükçe... bir hikayenin anlatıldığını ve anlatının soldan başladığını fark ediyorum.

Her şeyin başladığı yere gidiyorum. Parlak mavi bir okyanusun yakınında, çiçeklerle dolu yemyeşil tarlalarla çevrili, ıslıl ıslıl beyaz bir metropol var. Sonraki kare, muhtemelen bu salonu gösteriyor ve insanlar kollarını uzatmış bir şekilde sıraya girmişler... kraliyet kıyafetleri içinde oturan bir kadına doğru...

"Şu taht," diye yüksek sesle söylüyorum, süslü sandalyeye şöyle bir göz atarak.

Kraliçe, başında ağır, kırmızı ve altın rengi bir taç taşıyor ve bir kolu mücevherli bir asa ile uzatılmış, diğer kolu ise kucağında bir küre tutarak halkına hitap ediyor. Genç ve çok güzel, teni koyu renkli ve saçları siyah; her ikisi de kırmızı elbisesi ve boynundan ve bileklerinden sarkan mücevherlerle daha da belirginleşiyor. Sakin bir şekilde gülümsüyor, sanki konumunu iyi biliyor ve yetkisini bir annenin ailesini gözetmesi gibi zarafet ve adaletle kullanıyor.

Ancak bir sonraki görüntü bölümü iç karartıcı. Bu salonda karanlık var, her yer boş, Kraliçe ve halkı gitmiş.

"Bir trajedi." Elimi uzatıp resmedilen bu bölümün üzerinde parmaklarımı gezdirirken sesimi fısıltıya indiriyorum. "Artık asla eskisi gibi olmayacak."

Ancak yaşananlar hakkında hiçbir ayrıntı vermiyor.

Yoluma devam ediyorum ve Kraliçe'nin odasına çekildiğini, ekinlerin kurduğunu ve ormanlık bir vadide bir tür katliamın yaşandığını görüyorum. Şehrin hayatı devam ediyor gibi görünse de, hiçbir şey eskisi gibi değil. Zaman geçiyor, mevsimlerin dönme dolabı gibi, ilkbahar, yaz, sonbahar ve kış; Kraliçe'nin saraydaki kapalı kapısı ise onun saklandığını gösteriyor.

Ve sonraki panel oldukça ilginç. Yine bu büyük salondayız, heykellerden oluşan bir orduyla karşı karşıyayız, tek fark tahtın yanında ayakta duran tek bir figürün olması—

Geriye doğru sendeledim.

Kürsüye çarptığımda ve ağır tahtın arka ayaklarına vurduğumda bir gıcırtı sesi çıktı ve taht kürsüdeki hassas hizasından çıktı. Darbenin etkisiyle omzumu ovuştururken gözlerimi önümdeki resimden ayıramadım.

Bu doğru olamaz herhalde. Ama gözlerim yalan söylemez.

İşte büyük salon, taş ordusunun tamamı ve boş taht. Ama arkada, tahtın arkasında saklı bir figür var... İzleyiciye sırtını dönmüş olan figür, çünkü kişi duvardaki resme bakıyor...

Uzun, renksiz saçlı, kırmızı pelerinli bir kadındır.

Elimle başımın tepesine dokunup, omuzlarımdan aşağı dökülen dalgaları öne doğru topladım. Sonra da boynuma bağladığım keçe eteğe baktım.

Bu benim tasvirim. Şu anki halimle.

Uyuşmuş bir halde, tamamlanmış son resme bakıyorum.

Kraliçe yeniden tahtına oturdu, halkı sevinç içinde, salondaki heykeller kaldırıldı, dışarıda güneş parıldayarak bereketli ekinlerin üzerine vuruyor.

Kırmızı pelerinli figürün tasvirine tekrar bakıyorum, sonra sola doğru koşup diziyi baştan başlatıyorum, karanlık anda oyalanıyorum ve sonra onu dizinin son karesiyle karşılaştırıyorum. İki kompozisyon arasında bir şeyler değişiyor ve bu sadece Kraliçe ve halkının kaybolması ve heykel ordusunun ortaya çıkmasıyla sınırlı değil. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

Kraliçenin ilk resmi ile kırmızı pelerinli figürün tam şu anda durduğum yerde durduğu resim arasındaki farkı fark edebilmem için anlatıyı birkaç kez tekrarlamam gerekiyor.

Sendeleyerek tahtın önünde dolaştım ve altın sandalyenin yüksek sırtlığına baktım, metaldeki kıvrımları ve mücevherlerin parıldayan, ışıldayan yüzlerini takip ettim.

Tepenin en ucundaki kocaman boşluğa doğru.

Gözlerim tekrar duvardaki resme kayıyor ve Kraliçe'nin başında duranın büyük bir yakutla süslenmiş bir taç değil, oturduğu tahtın işlemeli tepesine yerleştirilmiş bir yakutun önünde duran altın bir taç olduğunu görüyorum.

Bir ses dikkatimi çekiyor.

Aniden başımı geriye doğru uzattım, böylece yukarıya, ta yukarıya bakabildim.

Duvar resminin üzerinde, duvarın tavanla birleştiği yere yakın bir noktada, bir açıklık (oculus) bulunmaktadır. Bu açıklık, bir file perdeyle örtülüdür ve metal bağlantılardaki ince dalgalanmalar onu ele vermektedir.

"Yukarıdaki sen," diye sesleniyorum. "Seni görüyorum."

Perde hareketsiz kalıyor. Ama arkasındaki kişi orada kalıyor. File perdenin diğer tarafında gölge olarak silüetini görebiliyorum.

İçime tuhaf bir sakinlik çöker. "Sen kimseyi görmeyen Kraliçesin..."

Cevap gelmeyince, sanki onun ortadan kaybolmasını engelleyebileceğim gibi ellerimi kaldırdım. "Seninle konuşmam gerek! Acil bir ricam var! Lütfen beni dinle, tacın bende—"

Şekil sanki ayrılmak üzereymiş gibi dönüyor, profilleri ağın arkasında belirgin bir oyuk oluşturuyor.

"Bekleyin!" diye bağırdım çaresizce. "Bekleyin..."

Önce tahta bakıyorum. Sonra da duvardaki resme.

"Neyi kaçırdığınızı biliyorum," diye bağırdığımı duydum kendi kendime.

Mücevherlerin arasında boş olan yere işaret ederek, gözlerimi tekrar Kraliçeye diktim ve hızlıca konuştum: "Yakutunuzun nerede olduğunu biliyorum! Ve onu size geri verebilirim!"

Yetmiş Yedi Bir Bildiri.

Şekil, ağın arkasındaki önceki konumuna geri döner.

“Lütfen,” diye bağırdım. “Ben... eğer taşı size geri getirirsem, beni dinleyip kocamı bağışlar mısınız? Taş duvar resminde... Benim burada olmam gerekiyor. Bu yüzden beni size getirdiniz—”

Yan taraftaki gizli bir kapı açılır ve siyah elbiseli, beyaz saçlı kadın dışarı çıkar. "Yeter."

Ona döndüm. “Hayır, yeterli değil. Orada, duvarda.” İşaret parmağımla resimlere işaret ettim. “O benim. Taşı geri getirmem gerekiyor. Ama o benimle konuşmayı kabul etmedikçe ve kocamın hayatını bağışlamadıkça bunu yapmayacağım—”

Kadın sakince yanlarına doğru yürüyor.

Ve yüzüme bir tokat attı.

“Ben bu mahkemenin büyük veziriyim ve benimle konuşurken ses tonunuza dikkat edin.” Uzun kollu elbisesini yerine düzeltir. “Ve size hatırlatmak isterim ki, izinsiz girişten dolayı hakkınızda cezai işlem başlatıldı—”

"Kapıyı sizin muhafızlarınız açtı," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Biz davet bile istemedik."

"Ve bu suçlara Kraliçe'ye karşı saygısızlık etmeyi de ekleyeceğim."

Kürsüye doğru ilerleyerek, işlemeli sırtın üst kısmındaki boş yuvayı işaret ettim. "Eğer o taşı geri istiyorsanız, sizin için alırım. Tabii ki şu anki halinden memnun değilseniz."

Nerede durduğumu görünce o kadar şaşırdı ki, kendine gelmesi biraz zaman aldı. Ama gardiyanları çağırmadı, ki bence bu ilginç.

"Gayet iyi gidiyoruz," diye tersledi.

"Bu duvar resmine göre, sen değilsin."

Kadının asil tavrı adeta imparatorluk havasına bürünüyor. "Senden yeterince bıktım artık—"

“Sen sorumlu değilsin.” Gözümün üst kısmına, şeklin hâlâ yerinde durduğu yere bakıyorum. “O sorumlu.”

Geri çekilerek Kraliçe'nin beni iyice görebildiğinden emin oldum. "Atıma ve yüküme ihtiyacım var. Kocamı zaten burada tutuyorsunuz. Onun hayatta olduğunu bildiğim sürece geri dönmeme ihtimalim yok—"

Siyah giysili kadın sözünü keserek, "Kocanız öldü. Burada olmanız ya da gitmeniz onun kaderini değiştirmeyecek..." dedi.

"O başka bir sarayın casusu değil, ben de değilim!" Vezireyi görmezden gelirken, Merc'in para için insan öldürdüğünü söylemenin pek bir faydası yok gibi görünüyor. "Majesteleri, sizi ziyarete giderken beni korumak için benimle geldi."

"Peki, nerelisiniz?" diye soruyor danışman sıkılmış bir ses tonuyla.

Onu görmezden gelerek, sadece göz bebeğine odaklandım. "Prosperitus'un dışında küçük bir köyden geliyorum. Fulcrum'un çökmekte olduğu ve iblislerin iş başında olduğu haberini getirdim. Anathos'un Karanlık Kral'dan bizi kurtarması için size ve ordunuza ihtiyacı var—"

Siyah giysili kadın bir emir haykırır ve gizli kapıdan bir grup muhafız içeri akın eder.

"Sana yalvarıyorum!" diye bağırdım. "Kötülük yenilmez hale gelmeden önce onunla savaşman gerekiyor! Anathos'un hiçbir savunmasının olmadığı bir savaşın eşiğindeyiz ve bizi kurtarabilecek tek kişi sensin! Savaş tacı ve gölge tacı bende, onu sen takacaksın—"

Her taraftan tutulup geriye doğru çekiliyorum.

"Lütfen!" diye bağırdım. "Bunun önceden bildirilen şey olduğunu biliyorsunuz! Tahtınızın arkasındaki duvarda yazıyor—"

Birdenbire, gizli kapıdan içeri sürükleniyorum, kapı paneli katlanamayacağım bir kesinlikle kapanıyor. "Bırakın beni! Kraliçe ile konuşmam gerek—"

Danışman önüme geçiyor ama beni tutan adamlara benim dilimle konuşuyor—şüphesiz ona karşı işlediğim suçun cezasını anlamamı sağlamak için: "Onu eski yerine geri götürün. Ve teğmene onun kendi zevki için hazır olduğunu bildirin."

Kadın elini sallayarak beni görevden uzaklaştırınca, muhafızlar onun emrine uyararak beni koltuk altlarımdan tutup bekleme odasının mermer zemininde taşıdılar.

"Beklemek."

Vezirenin sesi onları durdurur ve ayaklarım havada sallanır halde beni tekerlekli sandalyeyle ona geri götürürler.

Kraliçenin danışmanı sert bir şekilde, "Onu öldürmeyecek," diyor. "Sabahın ilk saatlerinde, o casus kocasıyla birlikte meydanda başı kesilecek."

Kadın arkasını dönüyor, örgülü saçları bir ip gibi sırtından aşağı savrulurken, bir başka kusursuz panelin arasından süzülerek uzaklaşıyor.

Muhafızlar beni bir kez daha döndürdüler ve götürüldük; elleri kollarımı sıkıca kavradı, midem korkudan alt üst oldu. İlk götürüldüğüm yoldan farklı bir yoldan ilerlediler; bir kapıdan geçip, bir koridora, taş merdivenlerden aşağıya ve zindanın başka bir bölümüne indiler. Ancak korku terinin, nemli taşın ve eski kanın kokusu aynıydı ve boğulmaya başlayınca, kokudan kusmamak umuduyla ağzımı açıp nefes almaya çalıştım.

Köşeyi dönüp uzun, dar bir hücre bloğuna doğru ilerlemeye başladığımızda bağırış çağırışlar başlıyor. Hücrelerdeki adamlar kirli ve yırtık pırtık kıyafetler giymiş, saçları ve sakalları uzamış. Parmaklıkların arasından bana doğru uzanıp, irkilerek bakışlarımı kaçırdığım müstehcen şeyler bağırıyorlar. Son hücrelere ulaştığımız ve bir dönüş yapmaya hazırlandığımız anda—

Merc solda, taş duvara yaslanmış halde yatıyor; omzundan parlak ve endişe verici bir şekilde kan akıyor, gözleri kapalı, çenesi göğsüne çökmüş. Zırhı ve tüm silahları elinden alınmış, hatta örgülerinin uçlarındaki boncuklar bile kesilmiş, parçalar örgülerinden çözülüyor.

“Merc!” Adını haykırdığımda gözleri açıldı ve başını kaldırdı. “Merc —”

Ben gardiyanlara ve mantıklı olan her şeye karşı mücadelemi yeniliyorum, Merc bir şekilde ayağa fırlıyor ve kendini hücresinin parmaklıklarına atıyor.

"Kuzukulağı!"

Tüm vücudumu çekerek, tüm tutuşlardan kurtuldum ve hızla yanına gittim. Solgundu ve saçlarında, boğazında, uzun siyah gömleğinde ve deri pantolonunda kan vardı.

“Denemeye çalıştım—” Ağlamaya başlıyorum. “Bizi özgür bırakmaya çalıştım—”

"İyi misin?"

Muhafızlardan biri kolumu tekrar yakaladı ve Merc avucunun topuğunu ileri doğru iterek adamın çenesine vurdu. Adam darbenin etkisiyle geriye doğru sendelerken, diğer muhafız beni uzaklaştırmak için araya girdi.

Üniformalı ilk adam karşıdaki mahkumlar tarafından yakalanır ve ona saldırmaya başladıklarında çığlık atar. Arkadaşının beni bırakmaktan ve

yardıma koşmaktan başka çaresi yoktur.

Parmaklıklarla ayrılmış bir şekilde, Merc'in gözlerine bakıyorum. "Çok üzgünüm—"

Saçlarımı geriye doğru okşadı. "Özür dilemeye gerek yok. Senden asla özür dileme."

Dudaklarımız birleşiyor ve sonra söylüyorum, kalbimde uzun zamandır bildiğim kelimeleri... belki de Gauntlet'te onu ilk kokladığım o geceden beri bildiğim kelimeleri.

"Seni seviyorum."

Merc'in yüzündeki acı ifadesini kendi göğsümde de hissediyorum. Buraya, böyle biteceğimize inanamıyorum. Bu kadar yol kat ettikten sonra...

"Sorrel, ben—"

Muhafızlar mahkumlarla olan boğuşmalarından kurtuluyorlar ve beni belimden yakalayıp sürükleyerek götürüyorlar.

Adamlar beni köşeye doğru götürürken Merc'in adını bağıryorum.

Sevdiğim adamdan son gördüğüm şey, demir parmaklıklara karşı direnen, kolları açık, siyah beyaz gözleri yaşlarla dolu haliydi.

Yetmiş Sekiz: Korkunç Bir İlk.

Hücreye geri atıldıktan sonra, bu sefer parmaklıklar üzerime kapatılıp kilitleniyor ve yalnız bırakılıyorum.

İlk birkaç dakikayı, iki kez düştüğüm o pis su birikintisinin içinde bir ayağımla, yüzümden yaşlar süzülerek, kollarımı kendime sararak geçirdim. Sonra askerin beni almaya geleceğini fark ettim. İşte böyle... oluyor işte.

Ve eğer bu kıtada yapacağım son şey o adamı öldürmekse? Buna razıyım. Zaten yarın sabah öleceksem, bari başka kimseye zarar vermemesini sağlayayım.

Taş duvara yaslanıp bekliyorum.

Ve bekleyin.

Ve... durun bir dakika.

Yeraltındaki taş labirentin neresinde olursam olayım, etrafımda olan sesler dışında bana ulaşan hiçbir ses yok: Duvarların ve tavanın harcındaki sızıntılardan damlayan sular, arada sırada geçen farelerin ciyaklamaları ve etrafa monte edilmiş meşalelerin tıslama ve tükürme sesleri. Bir de benim hırıltılı nefesim var.

Ama başka bir yerden hiçbir ses gelmiyordu, ne ayak sesi ne de kapıların açılma sesi.

Öte yandan, burası insanlara işkence yaptıkları yer. Sesin yayılmasını istemiyorlar.

Gergin gözlerim o korkunç masaların, lekeli rafların, kovaların ve giderlerin üzerinde gezindi. Yüzümü ovuşturup volta atmaya başladım.

Bu bir süre devam eder mi? Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum.

Bacaklarım ağrımaya ve acıyan ayaklarım ağırlığımı protesto etmeye başlayınca, yere çöküp Merc'i nihayet gördüğüm anki pozisyonunu düşünüyorum. Uzuvarının tam olarak aynı yönünü taklit ederek kendimi onun gibi konumlandırıyorum, çünkü onunla birlikte olabilmenin tek yolu bu gibi görünüyor.

Daha çok zaman geçiyor. Bunu biliyorum çünkü her zaman böyle olur ve yalnızlığında, derme çatma pelerinine rağmen soğuk ve nem kemiklerime işlerken, hayatım boyunca farkına bile varmadan kaç gün ve gece geçtiğini düşünüyorum... kaç kez merdiven altında uyandığımı, Gauntlet'ın küçük mutfağında çalışmaya koştuğumu, Mare'nin evine

gittiğimi, geri koştüğümü, masaları topladığımı ve dağınıklığı temizlediğimi —sadece yatağa girip kalkıp her şeyi tekrar yapmak için.

Çok sayıda gün ve gece.

Gerçekten de sayısız.

Ve şimdi buradayım, referans alabileceğim hiçbir dış aydınlatma olmadan, hızlı mı yoksa yavaş mı geçtiğini bilmediğim, bilinmeyen bir saatler denizinde süzülüyorum... Bir adamın geri dönmesini bekliyorum ki onu öldürebileyim. Beni yere indirecek bir saat, kronometre veya tekrarlayan eylemlerin ritmi olmaması zihinsel bir meydan okuma. Karanlık bir odada yürümek kadar kafa karıştırıcı, bu sefer körlük ve ne kadar uzun sürerse o kadar uykulu oluyorum. Uyanık kalmak istesem de, ağırlaşmış göz kapaklarımı açık tutamıyorum ve kapandıklarında...

“Bizi yalnız bırakın.”

Erkek sesini duyunca başımı hızla kaldırdım. Taş zeminde yan yatmış, kolumu yastık olarak kullanmış, bacaklarımı vücuduma yakın bir şekilde toplamıştım.

Sonunda asker geldi. Ve ikimizi birlikte hücreye kapatırken, emriyle geri çekilen iki gardiyanı da gözlemlemeye devam ediyor. Karşıdaki kapıdan kaybolduktan sonra, hemen pantolonunun ön kısmına uzanıyor.

Soğuk bir gülümsemeyle, "Size duyulan öfkeyi artırmak için ne yaptığınızı bilmiyorum, ancak bizim adımıza gösterdiğiniz çabalardan dolayı sizi takdir ediyorum. Bize, istediğim süre boyunca, hiçbir şekilde müdahale edilmeyeceğine dair güvence verildi." dedi.

Akciğerlerim hava için zorlanıyor ve asker bana doğru gelirken zorlukla ayağa kalkıyorum; sonra üzerime atılıyor, bir eliyle boğazımı kavrayıp sıkıyor, diğer eliyle de keçe pelerinin altına girip tacize başlıyor.

Güçlü olmaya niyetliyim. Savaşmaya niyetliyim. Kendime bağırmayı, tekme atmayı, yumruk atmayı ve bana gösterilenleri yerine getirmeyi söylüyorum.

Bunun yerine, donakalıyorum.

Kaba, açgözlü parmakları kıyafetlerimi yırtmaya başlarken, tüm vücudum tiksintiyle geriliyor ve midem kalçamın kıvrımlarında çırpınıyor.

Nefesini ve terini kokluyorum, kolunun yününün karnımın ve göğüslerimin altından geçtiğini hissediyorum—ve sonra binicilik pantolonu yok oluyor ve kendini bacaklarımın arasına zorla sokuyor.

Durdu. Geri çekildi ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Senden daha fazla direnç bekliyordum. Daha önce çok daha umut vaat ediyordun."

Asker kolumu başımın üzerinden yukarı çekip duvara yapıştırdı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu? Durmam için yalvarmayacak mısın, fahişe?"

Bu kelime beni içine çekildiğim uyuşukluk halinden çıkarıyor. Bir anda, içimi bir sıcaklık kaplıyor: Bu dalgalanma uzuvlarımda başlıyor ve göğsümün ortasına doğru yoğunlaşıyor, ani bir öfke beni sarıyor ve ortaya çıkan bu diğer yanıma kucaklıyorum.

Uzaklardan kendi sesimi duyuyorum, sakın ve dingin.

"Kavga mı istiyorsun?" diyorum.

O korkunç kahkahası, tenime dokunan elleri gibi, tahammül edemediğim ve etmeyeceğim bir şey.

İçimdeki öfke ikiye katlanıyor ve sonra patlayarak titriyorum; ama bu korkudan değil, daha önce hiç deneyimlemediğim, bastırılmış bir enerjiden kaynaklanıyor.

"Sana daha önce de söyledim." Dudakları boynuma değiyor. "Yalvarmanı duyacağım."

Asker köprücük kemiğimi ısırdı ve ben acıyla bağırırken o tekrar güldü. "Ah, işte böyle. Bir daha deneyelim—ve eğer bunu benim için iyi yaparsan, yarın sabahki ölümünün hızlı olmasını sağlayacağım—"

Çıkardığı nefes sesi doğrudan kulağıma ulaşıyor ve kafatasımda yankılanıyor.

Doğrulurken şok içinde bana baktı. "Ne... yaptın sen?"

Serbest kolumu geri çekip ona tekrar yumruk atıyorum. Sonra da gözlerinin içine bakarak, karnına defalarca, öyle bir güçle yumruk atıyorum ki, onu kirli taş duvara doğru itiyorum.

"Dövüşmek mi istiyorsun?" diye hırladım kristal bıçağı tekrar ona saplarken. "Merhamet dilenirken bana zarar vermek mi istiyorsun?"

Onu bir kez daha bıçaklıyorum, bu sefer o kadar derinden ki tüm yumruğum karnına giriyor—ve şimdi silahı daha yukarıya doğru çevirip zorluyorum. Kan lekeleri yüzüme ve boğazıma sıçırıyor, ruhumu lekeleyen sıcak küçük damlacıklar. Ama ben serbest kaldım ve öldürme eylemi içimdeki intikam duygusunu besliyor—

Kırmızı kıvılcımlar tavandan düşerken asker köşeye yığılıyor, yüzünde hâlâ büyük bir şaşkınlık ifadesi var. Havada parıldayan şeylerden mi yoksa kendisine yapılanlardan mı kaynaklanıyor bilmiyorum. Umurumda değil. Kan öksürürken şapkası düşüyor, kel saçları ve şakağında madeni para büyüklüğünde bir ben ortaya çıkıyor.

Kalçalarının üzerinden atlayarak ona aşağıdan bakıyorum, yumruğumdan damlayan kan pantolonunun açık fermuarına sıcıyor.

Kendime onu bırakmam gerektiğini söylüyorum. Hücrenin kapısı bir kez daha kapalı, ama arkasından kilitleme zahmetine girmediğini görüyorum. Tek yapmam gereken dışarı süzölmek ve geçitlerden ve tünellerden geçerek Merc'in olduğı yere geri dönmek.

Etrafta kimse yok ve sesin yayılması konusunda da endişem yok. Ayrıca zamanım da var çünkü asker diğer muhafızlara bizi rahat bırakmalarını söylemiş ve istediğı kadar kalabileceğini övünerek belirtmişti.

Bu düşünceler aklıma gelirken, neden bunlarla vakit kaybettiğimi bilmiyorum—

İçimden geçen karanlık enerji dalgası her şeyi ele geçiriyor. Dehşete kapılmış olsam da, beni yöneten bu dürtüye karşı koymak için hiçbir şey yapamıyorum.

Öne doğru eğilerek ayağımı kasıklarına bastırdım, tüm ağırlığım kasıklarına bindi ve o da altımda kıvranarak kısık bir sesle çığlık atmaya başladı.

Dudaklarını açtığı anda eğilip kolumu geriye çekiyorum—

Ve kristal bıçağı ağzına sapla.

Subayın tüm vücudu kasılıyor, elleri ve bacakları taş zeminde çırpınıyor, gözleri geriye doğru dönüyor, kan öksürüyor ve boğuluyor. Ama ben henüz işimi bitirmedim. Yumruğumu geri çekiyorum, dişlerinin parmak boğumlarımın arkasında olduğunu hissediyorum—ve sonra onu bir kez daha, erkekliğinin tam ortasına, bana zarar vermek için kullanacağı etten silahına saplıyorum. Tek yapabildiğı inlemek ve kıvranmak, kanlı elleri aceleyle açtığı pantolonunun ön kısmına uzanıyor. Ondan sonra... artık hareket etmiyor.

Ardından gelen titrek sessizlikte, sert nefes alışverişlerini duyuyorum ve göğsüne bir şey indirebilmesine şaşıyorum—sonra bunun ben olduğumu fark ediyorum. Kısık nefesler alıyorum.

Kristal bıçağımı onun mahremiyetinden geri alırken, hücrenin tavanından son kırmızı parıltılar dökülüyor ve öfkem yavaş yavaş dinmeye başlıyor.

Askerin başında dururken zihnim berraklaşmaya başlıyor ve... yaptıklarımın, özellikle de parçalanmış gövdesine baktığımda, dehşete düşüyorum: Bir adamın karnını böyle parçalayarak ben de o iblislerden farksızım.

"Bana tecavüz edip öldürecekti," diye yüksek sesle söylüyorum. "Bu bir hayatta kalma mücadelesiydi."

Belki. Son kısma kadar—

Bir kapının açılma sesi beni döndürdü. İçgüdüsel olarak, kristal bıçağı, onu çıkardığım cebime, derme çatma pelerinin altına geri soktum. Elbette, geride bıraktığım kan lekesi, bir silah taşıdığımın açık bir göstergesiydi.

Dağınık ceset öyle değil mi?

Sonra da aptalca bir şekilde, hem kanlı elimi hem de nispeten temiz olan elimi, sanki biri bana tabanca doğrultmuş gibi havaya kaldırdım.

Bunlar gardiyanlar değil. Bunlar danışman.

Hücreye doğru yaklaşırken, dikkatimi çenesinde tutuyorum. Belli ki askere bakarken çenesi aşağı doğru eğiliyor, sonra bana bakarken tekrar düzeliyor.

Eh... Zaten öldürülecektim.

En azından kötü bir adamı yanımda götürdüm.

Yetmiş Dokuz, Bunun Üzerine Ben Bir Komplikasyonum.

Kraliçenin vesikalığıyla aramdaki sessizlik uzarken, kolumun içindeki subayın kanını hissedebiliyorum. Yüzüme sıçrayan kan çoktan kurumaya başladı ve buharlaştıkça gözeneklerim daralıyor. Aptalca bir şekilde, Julion'un pantolonundaki lekeleri nasıl çıkaracağımı merak ediyorum... gerçi bir mucize eseri buradan sağ çıkarsam bile onu bir daha asla göremeyeceğim kesin.

Bu da olmayacak—

"Neden bu kadar sorun çıkarıyorsunuz?" diye tersledi danışman.

Kadın sert bir emir verdi ve gardiyanlar içeri girdi. Hücredeki askeri, sanki karnı bir şey tarafından delinmiş ve sonra da iki ucundan da çıkmaya çalışılmış gibi görünce, silahlarını kınlarından çıkardılar.

Siyah giysili kadın, "Onu da benimle getirin," diye emretti.

Kollarımın üst kısmına bir çift daha kelepçe takıldı ve hücreden dışarı sürüklenirken, keşke aynı yeri tutmasalardı diye düşündüm. Orası zaten morarmıştı. Ama bunun bir önemi yokmuş gibi.

Yürümeye bile çalışmıyorum. Bunun bir kısmı yorgunluktan, büyük kısmı ise pes etmekten kaynaklanıyor. Evet, evet, beni zaten öldüreceklerdi, ama şimdi kendi adamlarından birini öldürdüğüme göre? Belki de kafa kesilmekten bile daha kötü bir ölümle karşılaşacağım.

Ve az önce yaptığım şey için bunu hak etmez miydim? Her şey öz savunma olarak başladı ve bambaşka bir şeyle sonuçlandı.

Gözlerimi kapatıp, işlediğim şiddeti tekrar gözden geçiriyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. İçimdeki şifacı nerede? Bir zamanlar olduğum kız ve Merc ile birlikte dönüşmekte olduğum kadın nerede? İkisi de içimde bulduğum çirkinliğin içinde kaybolmuş gibi hissediyorum. Daha önce asla cinayet işleyemezdin ve kesinlikle asla zulüm yapamazdın.

Bu yolculuğa çıktığımda dünyanın zor bir yer olduğunu biliyordum, ama yine de tüm insanlığı korumuştum. Şimdi... artık ne olduğumu bilmiyorum.

Bunun tek iyi yanı, en azından Merc ve benim, Karanlık Kral'ın denge noktasından serbest bırakılmasıyla yaşanacak yıkımı görecektik kadar uzun yaşamayacak olmamızdır.

Kapıların açıldığını duyuyorum ve burnuma gelen koku beni şaşırtıyor.

Gözlerimi açtığımda, farklı bir tünelde olduğumuzu fark ettim; tünelin sonu şeftali tonlu bir ışıkla parlıyordu. Sonuna yaklaştıkça, beyaz binaların ve altın sarısı güneş ışığının, çimenlerin ve çiçeklerin, uzakta yürüyen insanların manzarası gözümün önüne serildi.

Burası Krallığın şehir meydanı olmalı. İdamların gerçekleşeceği yer burası.

"Merc," diye inledim umutsuz bir sesle.

Gün ışığına çıkıyoruz ve ben irkiliyorum, gözlerimi kırpiyorum. Yönümü bulmak için gökyüzüne bakıyorum ve güneşi görüyorum. Batı ufkunda yine alçak bir açıyla duruyor—

Koca bir günümü kaybettim. Askerin dönmesini beklediğim o saatler... tam bir gün etti. Demek ki bizi "sabah" öldürmemişler. Tabii eğer Merc'i çoktan idam etmedilerse...

Danışman, sıkılmış bir ses tonuyla, "Kocanız hâlâ hayatta," diye bilgilendiriyor beni.

Ve sonra tanıdık bir kişneme sesi duyuyorum.

Tam bir gardiyan Lavante'yi köşeden getirirken ben de arkamı döndüm. At beni görür görmez şaha kalktı ve dizginlerini tutan adama pençeleriyle dokunarak yanıma gelmek için sabırsızlanıyordu.

Danışman, "Yarın sabaha kadar vaktiniz var," diye duyurdu. "Ama ben olsam hemen geri dönerdim. Son zamanlarda gece karanlığında gerçekleşen bazı saldırılar oldu. Ancak bu sizin sorunuz, benim değil."

Ses tonundan tüm bunlardan hoşlanmadığı anlaşılıyordu, bu yüzden "Döndüğünüzde, hatta Yüce Majestelerinin kayıp mücevheriyle bile olsa, neler olacağı konusunda hiçbir garanti veremem. Özellikle de o hücrede yaptıklarınızdan sonra." diye eklemesine şaşırmadım. Kendi atlarıyla gelen iki muhafıza başıyla işaret etti. "Bu adamlar sizi kapıya kadar götürecek ve içeri girmenize izin verilecek, ancak hiç kimse sizinle Yasak Topraklara girmeyecek. Oradan itibaren yalnız devam edeceksiniz."

Onu dinlemiyorum. Kollarımı hırpalayan muhafızlar beni bıraktıkça, ileri atılıp Lavante'nin boynuna sarılıyorum. Taze kokusunu içime çekerken ağlamak istiyorum.

Bunun yerine, geri çekilip kontrolü ele alıyorum.

Ata binerken, güzel, soluk boynunda bıraktığım kan izini görmezden gelemiyorum. Ama sonra eyerin üzerindeyim ve aygırımı toparlıyorum, o da yerinde tırıs yapmaya başlıyor. Eyer çantalarımı çıkarmıştım ve ne kadar

canlı olduğuna bakarak düzgün bir şekilde beslendiğini ve bakıldığını anlıyorum. Mantıklı. Sonuçta, herkesin sahip olmak isteyeceği bir aygır.

Tam danışmana dönecekken, arkamdaki birine sertçe başını salladı. "Evet, evet. Sizin sürünüz."

Omuz çantam ortaya çıktı ve bana verildi.

Onu sırtıma takarken ağırlığının aynı olduğunu hissediyorum. Taç ve pusula hâlâ benimle.

Vezir, "Kocanız yine de bizde," diyor. "Dönüp dönmeyeceğinize karar verirken bunu hatırlayın."

Muhafızlar atlarına yürümeleri için işaret verdiler ve ben de Lavante'yi takip etmesi için yönlendirirken danışmana şöyle bir baktım. Gözlerine bakmasam da, bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Fırsat bulsa, beni anında öldürteceğini biliyorum. Paralı askerimi de aynı şekilde.

Kimseyi görmeyen Kraliçe'nin yine de sarayını kontrol edebileceğini umuyorum.

Muhafızlar beni, sıkışık beyaz kabuklardan oluşan, iyi işlenmiş bir yoldan aşağıya götürüyorlar. Vatandaşların yanından geçerken, erkekler ve kadınlar durup bize bakıyorlar. Her ne yaşıyorlarsa yaşamlarının ortasındalar; tarlalardan kirli, kırıksık ve yorgun işçiler eve dönüyor, aristokratlar başları dik yürüyor, genç kızlar kıkırdayan gruplar halinde koşuşturuyor. Ancak keskin bir göz, anlık bakışların ardındaki gerçeği yakalar: İşçiler, çabalarının yeterli sonuç vermediği için yenilmiş görünüyorlar, aristokratların kıyafetleri yıpranmış ve genç kızlar bile, evlenecek yeterince erkek yokmuş gibi işçileri süzüyorlar.

Çünkü öldürüldüler veya nesilleri tükendi.

Geçtiğimiz binalar, her ne kadar sağlam ve temiz olsalar da, yer yer çatı kiremitlerinin döküldüğünü, bacaların tamir gerektirdiğini, kolonların çatlayıp onarılmadığını gösteriyor.

Bu Güney Krallığı çöküşün eşiğinde. Birkaç yüzyıl daha eklersek? İşte o yamaçtan aşağıya doğru inecek, yapıldığı ham bileşenlere kadar aşınacak olan şey bu olacak.

Her şey duvar resminde anlatıldığı gibi.

Ben ve korumalarım şehrin sınırına ulaştığımızda, bir sınır duvarını aşır kır çiçekleriyle dolu çayıra doğru ilerliyoruz. Ekin tarlaları güneyde kalıyor ve pusulanın haritasına daha önce baktığım ve Merc'in haritasının gösterdiği

kadarıyla yakınlarda bir okyanus olduğunu biliyorum, ancak okyanusu gözümde canlandıramıyorum. Ancak, arazinin ayrıntılarıyla ilgilenmiyorum.

En çok dikkatimi çeken şey güneş.

Şimdi hücrede geçirdiğim tüm o zaman için kaderime şükrediyorum ve gecikmenin nedenini tahmin edebiliyorum. Kraliçe beni serbest bırakma emri vermişti ve vezir, majestelerinin kararında ciddi olduğundan emin olmak istiyordu. Şüphesiz ki danışman, sabah ve öğleden sonra daha sağduyulu kişilerin karar vereceğini umuyordu.

Elbette yapmadılar.

Ağaçların yeniden filizlendiğini görmek rahatlatıcı, çünkü artık gün ışığının yolculukla boşa harcanmayacağı anlamına geliyor, ama kapı yaklaştıkça içimi bir korku kaplıyor. Yukarı bakıp büyük kapıların tepesindeki yürüyüş yolunu takip ederken, içimden bir korku dalgası geçiyor. Kuzey ve batıda, dağların sivri taş zirvelerinin çok yukarısında, akıntıların üzerinde süzülen gölgeler var. Kuşlara benziyorlar, ama bu mesafeden dolayı yanlış bir yorum. Bunlar, vahşi yaşam gece saklanma yerlerine çekilmeye başlarken avlanmaya hazırlanan ejderhalar. Bulutların bu krallarının, daha yaşanabilir yükseltilerde dolaşan dsteer ve goatum'ların yanı sıra, devlerden ve belki de gökyüzü avcılarından beslendiklerini hayal ediyorum.

Ama yeterince açlarsa bir insanı da avlayabilirler. Ya da bir aygırı.

Çok geçmeden, bir kez daha, çıplak gövdeleri şeritlerle çevrili ve ortası yarık olan o görkemli kapının önünde duruyordum. Girdiğim taraf tekrar açılırken menteşelerde gıcırdama sesleri duyuldu ve ardından diğer taraftaki sisi görebildim.

Kimse bir şey demiyor. Ama muhafızların bana iyi dileklerde bulunmasını ya da yardım etmesini beklemiyordum zaten. Onların görevi beni bu noktaya kadar görmekle başlıyor ve bitiyor, sanırım bu sorumluluktan kurtuldukları için rahatlamış durumdalar. En azından atım benimle birlikte kalıyor. Lavante, artık takip etmesi gereken atlar olmadığı için tekrar kontrolü ele almaktan mutlu. Ancak sisle karşılaştığımızda ve kapı kapanmaya başladığında başımıza geleceklerden habersiz...

"Bekleyin!" diye seslendim.

Kapanmanın devam edeceğini tahmin ediyorum. Bir ara olduğunda Lavante'yi tekerlekli sandalyesiyle gezdiriyorum.

“Bir Şeye daha ihtiyaım var,” diye rica ediyorum. “Lütfen.”

Seksen Örümcek ve Yakut.

Kapının öbür tarafında, hatırladığımdan bile daha yoğun bir sis var ve ağaçların şapırdayan dalları arasında ilerlerken her yönden hırpalanıyorum. Lavante, göremediğim şeylerin arasından ustaca sıyrılıp geçmekte çok yetenekli, oynamayı sevdiği başka bir oyun bu. Muhafızlardan aldığım meşale de işe yaramıyor. Ağaçların saldırılarından kaçarken alevler parlıyor ve püskürüyor, ama tüm altın ışık yoğun nemde kayboluyor, bu da harabelere inen uçurumu ararken beni sinirlendiriyor.

Lavante'nin toynakları altından kayınca eğimi fark ediyoruz.

Devrilmek üzereyken neredeyse ben de düşüyordum ve hem dengemi sağlamak hem de ikimizi de ateşe vermemek için yelesine tutundum. Üstün denge duyusuna rağmen, sisin içinde yana doğru düşüyordu, toynakları tutunacak yer arıyordu ve çıkardığı homurtular toparlanmak için ne kadar çok çalıştığının kanıtıydı.

Geçmişe, nerede olduğumuza bakıyorum; sonra da geleceğe bakmaya çalışıyorum.

Eğer sis aşağıda devam ederse, aşağıda yönümüzü bulamayacağımızdan endişeleniyorum ve gerçekten de, hiç beklemediğimiz bir anda, ayaklarımızın altındaki zemin aniden düz bir zemine doğru keskin bir eğimle değişince, zorlu inişi tamamlıyoruz.

Hiçbir şey göremiyorum.

Ve sonra, Lavante'yi öne doğru işaret ederken, garip bir ses duyuldu.

Kaderler, sanırım bataklıklardayız. Tahminler, korku ve kederin yanı sıra beceriksiz ve savrulup duran dalışımız yüzünden farkında olmadan yönümü kaybettim ve pusulaya bakmadım. Şimdi ise, harabelerden çok daha yakınımda, okyanusa çok daha yakın olduğumuzdan eminim.

Dizginleri çekerek etrafa bakıyorum, ama bunun bir faydası yok. Yanlış yöne gitmeye devam edersek bataklığa saplanacağız ve bu felaket olacak.

El fenerini bacağımın altına yerleştirirken mırıldandım: "Kıpırdamaman gerek yoksa o saçların adeta odun yığını gibi olacak."

Sırt çantamı çıkarıp pusulayı elime alıyorum, sanki işe koyulmaya hazır gibi ve harabeleri, ortasında devasa bir heykel bulunan haliyle, hatırlayabildiğim kadar net bir şekilde gözümde canlandırıyorum—

Kapak açılıyor, harita beliriyor ve dönmeye başlıyor. Bu alet olmadan bu cüretkâr girişimi yapmayı hayal etmeye çalışırken kalp atışlarım hızlanıyor ve Bay Lewis'in çok, çok uzun zaman önce söylediklerini düşünüyorum.

"Biri mümkün kılıyor, diğeri ise sebebi," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Siyah kristallerden yapılmış tacı düşünüyorum ve bir şekilde o yakutu ele geçireceğime, sonra da Kraliçeyi kaderini kabullenmeye zorlayacağıma karar veriyorum.

İstemesem de kendi durumumu kabul etmek zorunda kaldım. Ve işte şimdi buradayım.

Majesteleri de aynısını yapabilir.

Meşalenin titrek ışığında, pusula yüzündeki yön işaretleri dönmeye devam ediyor ve kırmızı ok bunun tersine hareket ediyor. Daha önce olduğu gibi, sis bir yön bozucu gibi, bu işlem daha uzun sürüyor, ancak daha sonra ok sabitleniyor ve arkamızı gösteriyor.

Demek haklıymışım, yanlış yöne gidecektik.

Pusulayı çantasına, çantayı da sırtımdaki çantaya geri koyarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Lavante geri dönüşe razı oldu ve biz de yola koyulduk, zemin sağlamlaşana kadar ağır ağır ilerledik. Tam bu sırada sis inceldi - en azından yerde. Başımızın üzerinde hala yoğun bir örtü vardı ve kendime bunun bir şekilde avantaj olduğunu söylemeye çalıştım. Ama ejderhaları uzak tutmaktan başka nasıl bir avantaj olduğunu bilmiyorum.

Ama bazen kendi iyimserliğimizi kendimiz yaratmamız gerekiyor.

Harabeler bize doğru geliyor gibiydi, sanki ben ve atım onlara doğru yaklaşmıyormuşuz gibi; ve surların birkaç boy ötesindeyken dizginleri çekiyorum. Öğleden sonraki loş ışık sis tarafından boğulmuş olsa da, yıkık heykellerin arasından nereden gireceğimi ve nasıl gitmemiz gerektiğini hatırlayacak kadar yerleşim planını hatırlıyorum. Ayrıca zihnimde, yolları ve çökmekte olan binaları kaplayan örümcek ağlarını ve kozaları da görüyorum.

Öyle bir şekilde yakalanmayı ya da o örümceklerin kırmızı gözlerini asla unutabileceğimi sanmıyorum.

Meşaleye şöyle bir göz attığımda, alevin tüm işi yapması gerekeceğini biliyorum ve sadece bu pervasız planımın işe yaraması için dua

edebiliyorum. En azından kırmızı boyayı ve onların yalvarışlarını kendi avantajıma kullanmayı planlamamıştım. Bu sisle mi? Saat kaç olursa olsun, görsel etki yaratacak güneş yok.

“Daha önce hiç koşmadığın kadar hızlı.” Aşağıya bakıyorum ve karşılaşacağımız kaldırım taşlarını düşünüyorum. Üzerlerinde çok fazla yoğunlaşma olursa, Lavante'nin nallı toynakları kayacak. “Ve kader, umarım ayaklarının üzerinde kalırsın—”

Bir çığlık ve iki topuğumu yere vurarak ona koşmasını emrettim.

Lavante fazlasıyla hazır. Aygır, yıldırım hızıyla çimenlerin üzerinden fırlıyor. Kapılara varır varmaz toynakları taş yola çarpıyor ve çıkan ses, davul sesi gibi yankılanıyor. Rüzgar beni hırpalarken, dikkatimi meşaleye veriyorum, alevlerin daha sıcak ve daha parlak yanmasını diliyorum—ve tıpkı kırmızı topraktan fışkıran kırmızı alevlerin benim komutlarıma itaat etmesi gibi, yağla ıslanmış kamış demetinin tepesindeki şey de itaat ediyor.

Alevlerim sönerse, ölürüm.

Eğer çok şey olursa... Ben ölürüm.

İki yandan sütunlar ve kırık heykeller uçuşuyor, havadaki tuz gözlerimi yakıyor ve boğazımı kaplıyor. Örümceklerin bize saldıracağını biliyorum, sadece yeterince ilerlemiş olmamızı umuyorum—

Onlardan ilki solda beliriyor, sekiz bacaklı bir şekilde saklandıkları yerlerden çıkıyor. İçgüdüm onlardan kaçınmak için rotamızı değiştirmek yönünde, ama meşaleye olan dikkatimi kaybetmemeliyim. Tek yapabileceğim dizlerimle tutunmak, alevleri canlı tutmaya odaklanmak ve Lavante'nin beni heykele giden yola taşımasına güvenmek.

Şehre girişte olduğu gibi, merkezdeki heykel de sisin içinden önümüzde beliriyor. Bu sırada bir örümcek sürüsünün önünde ilerliyoruz, bu yüzden düzenli bir şekilde attan inmek için zaman yok. Dizginleri geri çekiyorum ve Lavante, kaçmak istiyorsak hızın dostumuz olduğunu biliyormuş gibi, başı için benimle mücadele ediyor. Ama ondan istediğim bu değil.

Hızı neredeyse hiç azalmadı ve sonunda ben de atlamak zorunda kaldım. Eyerden inerken, devam etmesi için kalçasına vurdum. Hayatta kalma içgüdüğü gereği, bensiz de devam ederdi zaten.

Kaygan, ıslak kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanarak yere düşüyorum.

Hızla sıçramaya hazırlanırken, tam önümde bir örümcek belirdi.

Canavar ağzını açıp ipeksi bir iplik çıkarmaya başlıyor. Meşaleyi hızla kaldırıp alevleri ileri gönderiyorum ve zihnimdeki komuta anında bir yanıt geliyor, büyük bir ateş patlaması fişkırıyor.

Örümcek ciyaklayarak geri çekilir, ama onun için çok geçtir. Örümcek ölmüştür, yanmış tüy ve et kokusu etrafa yayılırken, incecik yaratık onu tüketen şeyden kaçmaya çalışır. Zafer için zaman yoktur. Yerine bir başkası geçer. Ve bir başkası daha. Ve—

Meşaleyi daire şeklinde sallıyorum ve alevlerin etrafımda bir bariyer oluşturmasını diliyorum. Bir şekilde bu işe yarıyor ve ilerlerken, üzerime doğru gelen ağlar, yükselen bariyer tarafından tüketilirken siyah dumana dönüşüyor. Üzerime kaç tane örümcek geldiğini düşünmemeye çalışıyorum; tüm koloni çağrılmış, büyük, hızla ilerleyen örümcek hatları, kötü bir dalga gibi üzerime doğru akıyor.

Tanrıça heykeline vardığımda, kaidesini oluşturan bir tapınak üzerinde durduğunu görüyorum. Tek katlı bina harap halde, tüm sütunları çökmüş, sanki üzerindeki büyük taş ağırlığı altında yıkılmış gibi. İçeri girmenin bir yolunu bulmam gerekecek ve bir giriş noktası olmasını umuyorum, ancak etrafını dolaşmaya çalışmanın alevlerimin kapsama alanını kaybetmeme neden olup olmayacağından endişeleniyorum: Örümcekler sürekli olarak ateş alanındaki boşlukları test ediyor, ipek saldırıları her açıdan geliyor—ve umarım zıplayamazlar, çünkü biri üzerime çıkarsa konsantrasyonumu kaybederim ve o zaman kesinlikle hepsi üzerime üşüşür.

Tanrıçanın lekeli ve çatlamış elbisesine şöyle bir göz atarken, avucunu gözümde canlandırıyorum ve kırmızı ışık huzmesini hatırlıyorum.

Orada duran taş, Güney Krallığı Kraliçesi'nin yakutudur. Bu devasa taş, belirli bir zamanda belirli bir açıyla kulelerden geçen güneş ışınlarını yakalar ve bu kırılma, tapınağın ve çevresinin renginin değişmesine neden olur.

Ve örümcekleri hipnotize edin.

Oraya nasıl geldiğini, kimin koyduğunu veya neden koyduğunu bilmiyorum. Tek umrumda olan şey o mücevheri aşağı indirmek; bunun için de şimdi yukarı çıkmam gerekiyor.

Dans eden, yalayan alevlerin arasından heykelin dibine giden daha iyi bir yol görüyorum. Dikkatlice başlıyorum, üzerime çökebilecek bir iç kısımda ilerlemeye çalışmak yerine, devrilmiş sütunlardan birine tırmanıp eğimli, oluklu yanından yukarı çıkıyorum. Oyma yivler ve her şeyin

nemden dolayı ıslak ve kaygan olması nedeniyle ilerlemek zor, ama dengemi koruyup açılı bir şekilde kesişen başka bir sütunla bağlantı kuruyorum. Yumuşak tabanlı terliklerim yardımcı oluyor, ayak parmaklarım tutunabilecekleri her türlü kıvrıma tutunuyor, serbest kolum ise denge için yana doğru uzanıyor.

Bütün bu süre boyunca, bu çubuklardan oluşan düzenin ağırlığımı yüzünden bozulmaması için dua ediyorum. Eğer sütunlardan herhangi biri yuvarlanmaya başlarsa? Ezileceğim – eğer şanslıysam tabii.

Ama örümceklerle yüzleşmektense o şekilde ölmeyi tercih ederim.

Tapınak çatısının süslü korkuluğuna ulaşmam uzun sürmüyor ve altından eğilip yukarı baktığımda yenilgiyi kabul etmemek imkansız. Tanrıçanın eli sanki yıldızlarda ve etrafı sisle kaplı, suyun bir gideri çevrelediği gibi akıntılarla dönüyor. Bu sırada, örümcek sürüsü bir tavşanı kovalayan çakallar gibi yükselişimi takip ediyor. Alev çemberim yüzünden mesafelerini korumak zorunda kalan örümcekler yine de peşimde kalıyor ve taşı ele geçirsem bile bir şekilde aşağı inmeme gerekeceğini fark ettiğimde saf bir panik yaşıyorum.

Sonra da harabelerden çıkın.

"İleri, asla geri değil," diye dişlerimi sıkarak tekrar yukarı baktım.

İşte o zaman merdiveni görüyorum.

Yıkılmış bir başka korkuluğun mermer parmaklıklarının arasından, kaidelerinden devrilmiş daha fazla sütunun ortaya çıkardığı dairesel bir alanın içinde, bir dizi mermer basamak bulunmaktadır.

"Kaderler... teşekkür ederim."

Merdivenlere ulaşmak için enkazın ve tanrıçanın düşmüş, tüm vücudum büyüklüğündeki birkaç ayak parmağının arasından geçmek zorundayım ve giderken beynimin en büyük kısmını yangın duvarımı korumaya odaklamaya özen gösteriyorum. Sonunda merdivenlere ulaşıyorum ve tırmanışı değerlendirmekle vakit kaybetmiyorum. Yukarı doğru koşmaya başlıyorum, ya da en azından deniyorum. Kapalı, dar alanda her yerde ağlar var, ipeksi iplikler omuzlarıma, saçlarıma, ayaklarıma yapışıyor, ta ki onları bir gelinliğin kuyruğu gibi peşimden sürükleyene kadar. Arkamdaki örümceklerden bazılarının beni yakalamaya ve geri çekmeye çalışacağından endişeleniyorum—

Heykelin en tepesine çıkmak için planladığım merdiven çok erken bitiyor, ilk ulaştığım sahanlıkta içten bir çökme yüzünden yol tıkanıyor. Ve

omzumu hızla çevirip baktığımda, titreyen ışıktta sadece bir örümcek bacağı yığını ve binlerce kırmızı göz görüyorum.

Özellikle etrafımdaki yangından dolayı sıcaklık yükseldikçe panik beni hızla sarıyor. Burada kapana kısılmış durumdayım, ilerlemenin de, geri dönmenin de bir yolu yok—üzgünüm Merc ve senin sözlerin, bu sefer motivasyon işe yaramayacak—

Ama belki kenarda sıkışıp geçebileceğim bir boşluk var. Tabii ki, onlarla aynı alanı paylaşmak zorunda kalırsam alevler beni yutacak—ama denemek zorundayım.

Arkama doğru uzattığım meşaleyi sıkıca tutarak, gevşek kaya ve taş yığınının üzerinde yengeç gibi yürüyorum. Yığın biraz kayınca, kamış demetini dişlerimin arasına alıp mermer parçalarını tırmalamaya başlıyorum, böylece vücudumu geçirmek için daha büyük bir boşluk yaratıyorum. Arkamda ateş sağlam bir duvar haline geliyor ve bu da bana çalışma fırsatı veriyor—

Bu bir nevi doğum gibi.

Meşaleyi içeri sokup, ışııyla bir tür iç mekanın aydınlanmasını sağladıktan sonra, başımı ve omuzlarımı açıklıktan geçiriyorum. Nefes nefese ve zorlanarak ilerliyorum. Geçici pelerininin keçesi beni çiziklerden koruyor ama aynı zamanda bir engel de oluşturuyor, fazladan ağırlık katıyor. Şimdi mermer parçaları arasında yüzüyorum, burnuma toz giriyor, arkamdaki alevler ilerledikçe sönüyor—

Tıpkı diğer çocuklar gibi, kayıp düşerek yüzüstü yere çakıldım.

Başımı ve meşaleyi kaldırarak—

Küçük bir odadayım ve taze deniz havası kokusu alıyorum.

Haha. Duvarın o sığ boşluğunun karşısında bir oyuk var ve açıklığı bir ızgara kapatıyor. Sis oradan giriyor.

En azından bana bakan örümcekler yok.

Kaderler, yoruldum.

Gözlerimi kapatıp, götürülürken Merc'in o hücreden bana baktığını hayal ediyorum. Bu bana ayağa kalkma gücü veriyor. Metal tel örgünün bir mandalı var ve onu açarken çok gürültü yapacağından ve konumumun açığa çıkacağından endişeleniyorum.

Her şey tuzdan dolayı aşınmış ve sisten dolayı kayganlaşmış durumda, bu yüzden hiç ses duyulmuyor.

Dışarıya doğru eğildiğimde, ne kadar yukarıda olduğuma şaşırdım ve sürünün merdivenlerin girişinde toplanmış olmasına ve beni henüz fark etmemiş olmasına çok şükrettim. Ama sis girdapları yükselip alçalırken, altımda gördüklerim beni dehşete düşürdü. Tüm örümcek kolonisi tapınağın etrafında toplanmış, her kaçış yolunu tıkamıştı. Bunun içinden geçmek için etrafımda bir ateş topundan fazlasına ihtiyacım olacak—ve Lavante'nin durumu nasıl? Hayatta kaldı mı? Aşağıya insem bile, karanlık çökmeden önce kapıya geri dönmenin bir yoluna ihtiyacım var.

Üstelik o ata çok bağlandım.

Şu an bunların hiçbirini düşünemem. Yukarı baktığımda ayak bileği hizasında olduğumu ve elbisenin etek ucunun genişliğinden ve bükülmüş dizimin yüksekliğinden dolayı görüşümü zorlukla sağladığımı fark ediyorum.

Harika. Şimdi ne olacak?

O kaygan mermerin üzerinde kendimi nasıl yukarı çekeceğimi düşünürken cıvataları görüyorum. Taşa bir dizi devasa metal kanca delinmiş ve heykelin tepesine kadar uzandıklarına bakılırsa, tanrıçanın bedenine kumaş örtüleri veya belki de tören çiçeklerini veya kaderin bildiği başka şeyleri sabitlemek için kullanılmış olabilirler diye tahmin ediyorum.

Onlara merdiven gibi tırmanmak zorunda kalacağım.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, meşaleyi tekrar dişlerimin arasına koydum, çömeldim ve giriş noktasından çıktım. En yakın soğuk, ıslak kancayı kavrayarak kendimi yukarı çektim ve bacaklarım iki cıvata üzerinde açık, ellerim başımın üstünde aynı mesafede başka bir çift cıvatayı kavrayacak şekilde, adeta bir nefes almadan kendimi alevlerle çevreledim. Örümceklerin bana ulaşamadıkları için hayal kırıklığına uğramış gibi çığlık attıklarını belirsizce fark ettim, ama endişelenmelerine gerek yoktu. Dışarıdaki kardeşleri nerede olduğumu çoktan fark etmiş ve merdiven boşluğundaki darboğazdan ve tapınak tabanından dolaşarak, heykelin kendisine doğru topluca yönelmişlerdi.

“Bunu yapabilirsin...”

Bir ayağımı yukarıdaki bir cıvataya doğru hareket ettiriyorum, uyluğumu ve dizimi kullanarak itiyorum, diğer ayağımı da yukarı kaldırıyorum, ellerimin pozisyonunu değiştiriyorum ve biraz daha yukarı çıkıyorum.

Tekrar. Ve tekrar. Ve... tekrar.

İlerleyiş yavaş ve zorlu, yorgunluktan nefesim kesiliyor. Sonra bir rüzgar esintisi dayanma gücümü sınıyor, kulaklarımda çığlık gibi bir ıslık sesi yankılanıyor. Ya da belki de o sesi ben çıkarıyorumdur—

Ama... rüzgar değil.

Seksen Bir Tanrıça ve Tırmanış.

Daha şiddetli rüzgarlar esmeye başladı ve çığlıklar devam etti. Aslında ben değildim, ama kaynağı bulmaya çalışırken panik beni boğmaya başladı. Tekrar sakinleşmeye çalışırken bir ejderha kanadının ilk parıltısını gördüm. Bir göz kırpması sonra, tüm canavar bulutların arasından belirdi; pullu gövdesi ve mızrak gibi kuyruğu, herhangi bir kuşunki kadar zarif bir şekilde uçuyordu; boynuzlu başı ve kocaman, dişlerle dolu ağzı ise şu anki durumumda kesinlikle ihtiyacım olmayan şeydi.

Heykelin yanından geçerken ona yapışıp kalıyorum ve beni koruyan alevler, çok fazla nem taşıyan bir aşağı doğru hava akımıyla sönüyor.

Altımda, örümcekler etkilenmemiş durumda, bu da onların gelişten korkup kaçacakları umudumu söndürüyor. Şüphesiz ki, avcı için yeterli besin kaynağı değiller. Ama benim gibi bir kadın? Bu farklı bir hikaye. Ve tıpkı gökyüzündeki avcı gibi, etrafımı saran ateşin onları zirvelerinden çağırduğuna şüphe yok. Gelip etrafı kontrol ettiler ve şimdi beslenebilirler; bu yüzden gitmeyecekler.

Gerçekten de ejderha sisin içinde sadece bir anlığına kayboluyor ve sonra bir kez daha geri dönüyor. Kırmızı ve siyah renkte—ya da belki de dişi?—ve bana eski bir atasözünü hatırlatıyor: Tek ejderha ol, üç tane var; ışığını loş ve korunaklı bir yerde tut.

Gökyüzünde yaşayan ve ışığa çekilen yaratıklardan gerçekten bıktım.

Hava canavarı bir kez daha geçiş yaparken, büyük kanatları tanrıçanın etrafında bir görüş sütunu açıyor ve ben sadece önümdeki sınavı, sadece imkansız yolculuğumu görüyorum.

Yukarı çıkmalıyım.

Ağzımda meşaleyle, yavaşça ilerliyorum ve ejderhanın yarattığı şiddetli rüzgarlar yüzünden daha çok sallanıp tutunma yerini kaybetme endişesi yaşıyorum. Tanrıçanın elbisesinin ayrılmış eteğine vardığımda, durup tekrar nefesimi toplamam gerekiyor.

Kırmızı ve siyah ejderha bir kez daha, bu sefer daha da yakından geçiyor. Ve eski atasözleri haklı. Peşinde bir tane daha var, o da ışığı görmek ya da kendi türünün neyle oynadığını merak etmek için geliyor. Vücudum rüzgârda bir o yana bir bu yana savruluyor ve yere ne kadar uzakta olduğumu ya da düşersem aşağıda beni neyin beklediğini düşünmemeye çalışıyorum:

Sert mermer veya aç örümcekler.

Çok fazla seçenek var—

Sanki sonuncular potansiyel besin kaynaklarını ortaya çıkan en üst düzey yırtıcılardan korumak istercesine, bazı örümceklerin ön bacaklarının kırmızı uçları tam altımda beliriyor. Tüm dikkatsizliğim yüzünden koruyucu ateş çemberim sönükleşti ve onlar da hemen fırsattan yararlanarak bana yaklaştılar.

Meşalenin sapını avuçlarımın arasına alarak zihnimle onlara ateş gönderiyorum. "Geri çekilin!"

Yeni bir alev patlaması oluyor ve acı çığlıkları yükseliyor. Başka seçeneğim olmadığı için devam ediyorum. Ön kolum, artık eski bir yaralanma gibi gelen bir ağrıdan sızlıyor, avuçlarım tuzlu metal kancaları tutmaktan tahriş oluyor ve ayak parmaklarım vücudumun çapası olmaktan yanıyor. Bir de ön dişlerim var ki, üçüncü bir el olarak kullanılmak için yaratılmamışlardı. Kendimi gittikçe yukarı çekerken, alevler ejderhaların ilgisini çekiyor ama örümcekler uzak duruyor—ve sanırım etrafta uçuşan ikiliye üçüncü bir örümcek daha katılmış. Her geçişte kendimi düzleştirmem gerekiyor, bu da ağızımdaki büyük ve hantal kamış demetiyle zor oluyor.

Eteğinin üzerinden yukarı doğru ilerliyorum, sonra da kaburgalarının yanından göğsünün üzerinden, cıvataların izini takip ederek, örümceklerin izini de takip ediyorum. Omzunda ayağım kayıyor ve neredeyse düşüyorum, nemli, yumuşak ayakkabım altımdan kayıyor. Ama toparlanıp koluna kadar devam ediyorum, homurdanarak, zorlanarak, soğuğa rağmen terleyerek. Buradaki sis inanılmaz derecede yoğun, sadece hemen üstümü ve hemen altımı görebiliyorum. En azından ejderhaların kanatları zaman zaman sisi aralıyor, böylece ilerlememi ölçebiliyorum.

Ne kadar nazıksınız, gerçekten.

Sonunda bileğime ulaştım. Saçlarım rüzgarda savruluyor ve havadaki tüm su damlacıklarından tuzlu su soluyorum. Sıcaklık çok daha soğuk ve bu ellerim için bir sorun teşkil ediyor, ama artık hissetmesem bile kavramaya devam etmeye zorluyorum.

Şimdi yavaşlamalıyım. Avucumun topuğunun üzerinden bakarak yakutu görüyorum. Neredeyse başımın büyüklüğünde ve taşın sıkıca yerleştiği, ancak yüzeylerine güneş ışığının ulaşamayacağı kadar derin olmayan bir çukurda duruyor.

Bu işlem için iki el gerekecek.

Ama değişmeyen ne var ki?

Çenem yoruldu ve meşalenin kalınlığına sıkıca bastırmaktan dişlerim ağrıyor, ama bunun sonuna yaklaşıyorum.

En azından bu kısmı.

Tüm ağırlığımı tanrıçanın pürüzsüz bileğine vererek, elimi yukarı ve avucunun kenarının üzerinden uzatıyorum—

O kadar hızlı oluyor ki, olayların sırasını takip edemiyorum.

Ellerim, sanki hayatım buna bağıymış gibi, pürüzsüz, soğuk yakutu kavradığı gibi...

Ejderhaların ilki, kırmızı ve siyah olanı, girdap gibi dönen sisin içinden fırlayıp çıkıyor ve yüz yüze geliyoruz.

Gözlerine değil, ağızına bakıyorum; o sivri dişler, karşılaşacağı ölümden çok daha acil bir tehdit oluşturuyor. Kusursuz bir nişanla tam üzerime geldi, büyük kanatları sisi yararak gökyüzündeki azalan ışığın bana mükemmel bir görüş sağlamasına olanak tanıyor.

Beni neyin yiyeceğine gelince—

Ama başıma ve omuzlarıma saldırmıyor. Kısa koluyla, tıpkı bir hanımefendinin gümüş tepside duran bir keki alması gibi, narin bir şekilde meşaleyi dişlerimin arasından çekip alıyor.

İşte gidiyor, bulutların arasına.

Ve bununla birlikte, kendimi korumak için kullandığım ateş girdabı da ortadan kalktı.

Seksen İki Seçim Şelalesi.

Meşalenin yaydığı altın rengi ışık sisin içinde kayboluyor ve örümcekler hiç vakit kaybetmiyor. Siyah gövdeleri ve kırmızı uçlu bacaklarıyla bana doğru hızla yaklaşıyorlar. Örümcekler birbirlerinin üzerinden sürünerek bana doğru yaklaşıırken, ipekleri çoktan rüzgarda savrulup giderken, yakutu göğsüme bastırıyorum. Ama bu uzun sürmeyecek. Karşı yönden gelen bir sonraki rüzgarla birlikte ağlar bana doğru savrulacak ve yakalanacağım.

Bulutlar yüzünden göremediğim kadar uzak, sokağa doğru bakıyorum. Kozaları düşünüyorum ve avlarının bazılarının içinde hâlâ hayatta olduğunu, felçli halde tutulduğunu ama yakında kanlarının emileceğinin farkında olduklarını biliyorum.

Bir örümcek ayaklarımın üzerine tırmanıp arka ayakları üzerinde dikildi ve şişkin, tüylü karnını gösterdi. İpek bezlerini görünce ve tuzığa düşmenin benim için ne anlama geleceğini anlayınca, yapışkan ağ beni yakalamak için örülürken tam o anda kararımı verdim.

Heykelin üzerinden atlıyorum.

Serbest düşüş, kabullendiğim bir dehşet. Kaderin ne kadar süreyle yem olarak tutulacağımı bilmeden, kendi şartlarımla ölmeyi, o alçakların yüzüne bakarak, aşağıdaki mermere düşüp anında ölmeyi tercih ederim.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve rüzgarın sırtıma ve bacaklarıma uyguladığı direnç bir nebze olsun yastıklama sağlasa da gerçek bir fayda sağlamadığı için saçlarım savruldu. Bu kadar yaklaşmış olmak, yakutu elde etmiş olmak... ama gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşünmüştüm? Bunu başarabileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm?

Ve şimdi Merc de ölecek.

Ama denemek zorundaydım. Bazen yapabileceğimiz tek şey...

Vuuuş.

Birdenbire ve hiç beklenmedik bir anda, vücuduma çarpan hava akımı sert bir darbeyele kesildi.

İlk düşüncem, beklemediğimden daha önce etki yarattığım ve ölümün acısız olduğu yönünde. Ama işte o anda ritmik sallanma sesi geliyor... ve kanatların uçlarını görüyorum.

Etrafta dolanırken, kendimi bir ejderhanın sırtının kıvrımında, boynuzlu ve korkunç başının hemen arkasında buluyorum. Ensesinde bir çukur var ve tıpkı yakutun tanrıçanın avucunun ortasında olduğu gibi, ben de canavar

harabelerin üzerinden uçarken onun kucağında oturuyorum. Sislerin arasından aşağıda, kırık heykellerin ve devrilmiş sütunların olduğu sokakları, örümcek ağlarını, arada bir de rastgele bir örümceği görüyorum.

Arkamı dönüp omzumu geriye doğru çevirdim. Tanrıçanın başı sisle örtülüydü ama vücudu görünüyordu.

Üzerindeki elbiseler, karmakarışık bir halde kaynaşan örümceklerden yapılmış gibi.

Arkamı döndüğümde gözüm yükselen kanada takıldı.

Yeşil ve mor... tabanında bir yırtık, iyileşmiş bir yara.

Dondurucu soğukta olmam ve yerden metrelerce yüksekte bulunmamla hiçbir ilgisi olmayan, uyuşturan bir şok yaşıyorum.

Kurtardığım ejderha bu olabilir mi? Gözlerinin içine baktığım, boğazını kestiğim, bedenine canını geri verdiğim ejderha?

Köyümden ne kadar uzakta olduğumu düşünüyorum; benim için çok uzak, ama biliyorum ki onlar için bu sadece hava yollarında bir yolculuktan ibaret: Köyümün batısındaki karla kaplı dağlarda yuva yaptıkları biliniyor, ancak çiftleşmek veya yiyecek bulmak için çok uzaklara seyahat ediyorlar.

Renk tonu doğru. İyileşen yara da doğru.

Ve o da beni hatırlamalı...

Bacaklarımı ayırarak, bir atın üzerindeymiş gibi omuz hizasının biraz üzerinde oturuyorum ve çürüyen heykellerin bulunduğu ön girişi geçip bataklıkların üzerinden hızla ilerliyoruz. Ejderha, denizin kıyı şeridinin üzerinde büyük bir daire çiziyor ve sonra yere yakın bir şekilde alçalıyor.

O kadar yakınız ki, nilüferlerin yapraklarının tek tek hızla geçip gittiğini görebiliyorum.

Ve sonra çayırları geçip, harabelere doğru geri dönüyoruz. Son anda ejderha sağa doğru kıvrılıyor ve antik kentin uzun kenarı boyunca, hâlâ yere yakın bir şekilde, Merc ve benim ilk indiğimiz yamaca paralel olarak ilerliyor.

Ondan nasıl kurtulacağımı, sırtında olduğumu fark edip etmediğini veya beni bir kayaya fırlatıp fırlatmayacağını, o gökyüzü avcısına yaptığım şeyin intikamını alıp almayacağını merak etmeye başladım.

İlk başta, dikkatimi çeken tek şey, tıpkı devlerin görsel oyunları gibi, antik mermer duvara karşı olan hareket oldu.

Sonra karanlık gölgeler belirir, yıkılmış şehrin uzak köşesinden akıp giderler. Örümcek sürüsü, bir şeyleri kovalıyorlar—

Çamaşır makinesi.

Hızla koşan Lavante'dir; altın rengi kürkü, soluk taşların hepsine uyum sağlar, bembeyaz yelesi ensesinde bayrak gibi dalgalanır, kuyruğu ardında iz bırakır ve ejderha onunla çarpışma rotasındadır.

İkisi kafa kafaya gidiyor, ejderha o kadar alçakta ki, bu kadar hızlı gitmeseydik ben de atlayıp kurtulabilirdim. Lavante son anda yana doğru eğiliyor, ejderha ise benim aygırımın yanından geçerken rotasını değiştirmiyor.

Ateş.

O kadar çok ki, bunları kontrol altına alma çabalarım boşa gidiyor: Ejderhanın ağzından büyük alev topları fişkırıyor ve patlıyor.

Örümcekleri hedef alıyor.

Alevlerin yakılması sırasında öyle çığlıklar yükseliyor ki, sanki Anathos'un kendisi parçalanıyormuş gibi bir his oluşuyor ve saldırganların kendilerini savunmak veya korumak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Aslında, alevler serbest bırakılan ipek iplikler üzerinde taşınarak birinden diğerine yayılıyor, bir zincirleme reaksiyon oluşuyor.

Ve sonra yukarı doğru bir sıçrama oluyor, ejderha sanki üzerinde koştuğu sağlam bir zeminmiş gibi havada süzülüyor. Etrafı sarıyoruz ve ben de tutunmak için bacaklarımı sıkıyorum, büyük boynuzlu başın arkasına doğru eğiliyorum, yakut taşına sanki göğsümdeki atan kalbimmiş gibi sıkıca tutunuyorum.

Ejderha, Lavante'nin önünden ilerlerken, aygır harabelerin girişinin önünde virajı alıyor ve at, boğucu, sütlü sisin içinde ne tehlikenin farkında ne de çevresinden kopuk görünüyor.

O, benimle birlikte indiğimiz yamaca doğru dosdoğru dörtнала koşuyor.

Ve böylece ejderha beni zarif bir inişle taşıyarak, canlandırıcı yolculuğu uzun otların arasında koşan ayak sesleriyle sonlandırıyor... ta ki durana kadar.

Hemen geri çekilip, gözlerine bakmamaya özen gösterdim. Ve gökyüzünün soğukkanlı efendisi bana döndüğünde, umarım başka bir belaya bulaşmamışımdır diye düşündüm.

O beni yemiyor.

Ve sonrasında, keşke onunla iletişim kurabilseydim diye düşünüyorum. Ama o biliyor gibi görünüyor. Çünkü Lavante bana gürlerken bekliyor.

At çoktan bana doğru gelirken bile tiz ve yüksek sesle ıslık alıyorum ve at sertleşmiş bacaklarını savurarak önümde kayarak durduğunda, çamur hala havada savrulurken eyerin üzerine atlıyorum. Bir kolumla yakutu göğsüme bastırıyorum, diğer kolumla da dizginleri tutuyorum ama yönlendirmek için değil.

Benim aygırımı yönlendirilmeye ihtiyaç duyan bir at türü değil.

Her zamankinden daha hızlı bir şekilde yeniden havalanıyor. Ejderhamı, benim ejderhamı, geride bırakarak.

Deniz sisinin arasından geriye baktığımda, neredeyse yamaca varmıştık.

Yeşil ve mor canavar hâlâ yerde ve kaışımıza sırtını dönmüş, hızla uzaklaşmamızı korumak için yere çömelmiş durumda. Ancak örümcekler gelmiyor. Onların kolonisini öldürmedi ama birçoğunu ortadan kaldırdı ve varlığı, yamaca ve Güney Krallığı'nın kapısına doğru hızla geri dönerken bizi güvende tutmak için fazlasıyla yeterli... ki bu kapının ötesinde de birçok, birçok tehlike var, sadece farklı türden.

En azından hiçbirinin sekiz bacağı yok ve ağ örmüyorlar. Ve şu anda? Bu, herhangi bir kraliyet sarayı için olabilecek en iyi övgü.

Yokuşu tırmanırken sis bizi daha da içine çekiyor ve son bir kez arkama bakıyorum. Ejderhanın bir kez daha gökyüzüne yükselmiş olmasını bekliyorum. Ama hâlâ yükselmemiş. Kanatları açık, burnundan alevler püskürterek, sanki birilerinin onun neler yapabileceğini hatırlatmasına gerek varmış gibi, hâlâ koruyucumuz olarak duruyor.

Sonra, diğer birçok şey gibi, biz de tamamen kara bulutunun içine kaybolduk ve yüzümdeki nem, gözyaşlarım kadar tuzlu oldu.

Kader bana her zaman soğuk ve acımasız gelmiştir. Ama burada, bu yabancı ülkenin garip manzarası ve sisli havasında, karşılığını asla beklemeden yaptığım iyilik ve merhamet eylemim...

...tam da bir mucizeye en çok ihtiyaç duyduğum anda ve o koşullar altında bana geri verildi.

Seksen Üç, Çok Yakın Ama Çok Uzak.

Lavante ve ben muhafızlarımızla birlikte şehirden geri dönerken, yakutu başımın üzerinde yüksekte tutuyorum. Bunu zafer gösterisi olarak değil, mücevheri saraya geri getirdiğimin kamuoyuna açık bir kaydı olsun diye yapıyorum. Ve herkes ne olduğunu biliyor. Sınıf ayrımı gözetmeksizin, vatandaşlar gün ışığının son ışınlarının yüzeylerinde yansımalarını izlerken hayranlıkla yukarı bakıyorlar ve sonra nerede olurlarsa olsunlar, ne yapıyorlarsa yapsınlar diz çöküyorlar. Başlarının öne eğik olması ve avuçlarının birleşmesi, birçok şükran duasının edildiğini gösteriyor ve bu kadar çok insanın mücevheri görmesinden memnunum.

Tahtın arkasındaki duvar resmine rağmen, danışmanın tüm bunları manipüle etmesine hiçbir şekilde izin vermemem çok önemli.

Daha da düşününce, Kraliçe'nin bir hırsızlık yaptığını hissediyorum. Avuç içindeki o yuva çok iyi oturmuştu ve acaba aşağıdaki şehir yıkıldıktan sonra mı çaldı diye merak ediyorum. Ancak biri onu geri aldı ve onu asıl sahibine teslim edip etmediğimden emin değilim.

Ama Merc için soyguncu olmaya, hatta çok daha kötüsüne bile razıyım.

Muhafızlar beni doğrudan, sarayın büyük sütunlu girişine ve kabul salonuna götürüyorlar ve Lavante'nin dizginlerini alan kişiyi tanıyorum. Dün beni tören salonuna kadar eşlik eden, bana olabildiğince acıyan o nazik adam o.

Attan inerken, sanki hayalet görmüş gibi bana bakıyordu. Saçlarımda hâlâ örümcek ağları olduğu için gerçekten de bir hayalete benziyor olmalıyım.

“Ona iyi bakın,” diyorum. “Yemek yemeden önce serinlemesi gerekiyor.”

Muhafız başını eğerek, gözlerini hâlâ başımda duran yakut taşına dikti. “Evet, hanımefendi.”

İleriye doğru yürümek için izin beklemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, tüfekli ve kılıçlı adamlardan herhangi biri yoluma çıksaydı, onu yere iterdim. Yorgun bir güç dalgasıyla bir dizi basamağı tırmanıyorum ve daha önce indiğim sütunlu geçide ulaşıyorum—ve kalabalık beni artık göremediği için uyuşmuş kolumu indiriyorum. Muhafızlar benimle geliyor, ama arkamdan geliyorlar, botlarının mermerde yankılanan sesleri duyuluyor. Onları ben yönlendiriyorum, tersi değil.

Belki de mücevheri elimden aldığım anda her şey değişir.

Şu an bununla ilgili endişelenmeyeceğim ve yolu biliyorum. Kadın heykellerinin sıralandığı köşede dönüyorum... ve şimdi iki çift kırmızı üniformalı muhafızın bulunduğu seyirci salonunun girişinin önündeyim.

Vezirenin orada beni bekliyor olması hiç de şaşırtıcı değil. Ve şimdi onun yüzünün tamamına bakabiliyorum çünkü herkes gibi onun da gözleri elimdeki yakutta, sanki taşı gördüğüne inanamıyormuş gibi.

Kadının önünde durdum, sesim kaba ama güçlüydü. "Bunu ben teslim alacağım."

Ağzını açtığında, toplumunda hiçbir saygınlığı veya statüsü olmayan birinin böyle kutsal bir nesneyi taşımasına itiraz edecekmiş gibi davranıyor. Ama benim karşısında duruş şeklim fikrini değiştiriyor.

Danışman, kırmızı üniformalı muhafızlara sert bir şekilde başını salladı ve onlar da benim için kapıların her iki tarafını da açtılar.

Salona giriyorum ve tahta ve duvar resmine doğru orta koridordan topallayarak ilerliyorum. Yukarıda, göz deliğinde, şekil ağın arkasında yerli yerinde, profil mevcut.

Mermer atlarına binmiş mermer askerlerin yanından geçerken, diğer şehrin kalıntılarını düşünüyorum... ve sonra da yanıp kül olmuş yerleşimi. İnsanlar günlerin alışkanlığını kalıcılıkla karıştırmamalı. Her şey ölebilir, her şey kaybolabilir... hiçbir şey sonsuza dek sürmez.

Tahta vardığımda, göz deliğine bakıyorum. "Size kutsal taşı geri getirdim."

Yan taraftaki sıg basamaklardan kürsüye çıkıyorum ve yakutu koltuğa yerleştiriyorum. Sonra sırt çantamı çıkarıyorum, kutuyu katlanmış halinden alıyorum ve kancalı mandalı çevirmeye çalışıyorum. Mandal direniyor, neredeyse tırnağımı bir kez daha kırıyorum ama kapağı kaldırıp eski ahşap kutuyu tahtın koluna yaslıyorum ve siyah kristallerden oluşan tacı çıkarıyorum.

Onu başımın üzerinde tutarak sözlerime güç kattım: "Bu senin. Bunu sana vermek için buraya gönderildim. Bunu giy ve Karanlık Kral'ı yenebileceğini bil—"

"Bizi yalnız bırakın."

Karşıma çıkan ses, bir kadına göre oldukça derin; tam da bir savaşçı kraliçeden bekleyeceğim türden. Önce bunu fark ediyorum, sonra da sözlerinin anlamı kırık dökük beynimden sızıyor.

Nefesimi verip, omuzlarımı düşürüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Ama tacı bir kenara bırakırsak, Merc ile birlikte olmadıkça buradan ayrılmayacağım, ayırlamam.

"Yüce Majesteleri, elbette şahit olarak bana ihtiyacınız var."

Arkamı döndüm. Danışman belinden eğilmişti, uzun ve karmaşık örgüsü omzundan kayıp serbestçe dökülüyordu. Göz kapağına bakarken yüzünde gergin bir onaylamama ifadesi vardı, ama ses tonu bunu gizliyordu.

Neredeyse.

Bunun üzerine yukarıdan gelen ses, gergin havadan tek bir heceyi koparıp çıkarıyor: "Şimdi."

Duvar resminin yanındaki gizli kapı açılır ve eşiğin diğer tarafında iki muhafız belirir; bu, emre uyulmaması durumunda derhal yaptırım uygulanacağı anlamına gelir.

"Dilediğiniz gibi." Vezir tekrar eğilir ve sonra başı dik, sırtı sütunlardan biri gibi dimdik bir şekilde dışarı çıkar.

Ve sonra gizli giriş, sanki bir ağız onu çatalın ucundan ısırıp koparmış gibi kapanıyor.

Tekrar portala bakıyorum.

Kraliçe sert bir ses tonuyla, "Subaylarımdan birini öldürdünüz," dedi. "Bu, otoritime ve mülkiyetime karşı işlenmiş bir suçtur ve ölümle cezalandırılır."

"Bana tecavüz ediyordu."

"Evet, öyle anlıyorum. Pantolonu açıktı." Bir an duraksama olur. "Ceset oldukça dağınık haldeydi."

"İşkence odanızda tutuluyordum. Eminim ki o 'karmaşa', zindanınızın o bölümünde türünün ilk örneği değil."

"O işkence masaları babama aitti."

"Yani hâlâ hayatta mı?" diye sordum, o cevap vermeden önce araya girdim: "Çünkü yakın zamanda kullanıldılar."

Bir süre daha sessizlik oluyor ve acaba önemli bir haberi mi kaçırıyorum yoksa beni idam sehпасına götürecek bir sınırı mı aştım diye düşünüyorum.

Kraliçe sözlerine şöyle devam etti: "Subayımın durumunu hafifletici nedenlerden dolayı, suçunuzu affedeceğime inanıyorum. Bir kadından diğerine, ben de onu öldürürdüm."

Rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim."

Bir süre daha sessizlik oluyor. "Son görüşmemizden bu yana epey zorlu bir süreçten geçtin."

Saçımdaki örümcek ağlarını çekiştirerek omuz silktim. "'Duruşma.' Bu da bir kelimeyle ifade edilebilir—"

"Sizi, yakutun başından beri sizde olduğu ve ikiniz de dayanılmaz bir duruma düştükten sonra onu kocanızın hayatı karşılığında sattığınız konusunda suçlamak düşünülebilir. Ancak sizin... apaçık durumunuz göz önüne alındığında... uzun zaman önce sıradan bir hırsız tarafından benden alınan şey için mücadele ettiğinizi inkar etmek imkansızdır."

"Gerçekten senin miydi? Yoksa önce sen mi aldın?"

"Kendine dikkat et." Yine de ses tonunda ince bir neşe seziliyor.

"Şey." Omuz silktim. "Hırsız, çıkarıldıktan sonra uzun süre yaşayamadı. Bana güvenin."

"Öyle mi? Peki sizce o nasıl mezara gönderildi?"

"Sanırım bu çok sağlam ve bağlayıcı bir son oldu, Majesteleri."

Bana doğru bir kahkaha dalgası yayıldı. "Güzel. Umarım acı çekmiştir. Şimdi bana tam olarak ne yaptığını anlat."

Hikaye, tıpkı örümcek ağları gibi, yavaş yavaş ortaya çıkıyor ve her şeyi, karakoldaki kalışımızdan, kristal kapıdan geçişimize, Merc ve beni ilk başta kurtaran kırmızı ışık seline kadar anlatmayı bitirdiğimde, çok uzun bir sessizlik dönemi yaşıyor.

Kraliçe, "Orada olduğunu biliyordum," diye belirtiyor. "Ama o kapıyı kendi adamlarımla aşmaya hazır değilim. Yine de siz tek başınıza zafer kazanmayı başardınız."

"İyi bir atım var."

Bir kahkaha patlaması daha. "Öyle mi? Ve bunca yolu sadece bana bu tacı getirmek için mi geldin?"

"Evet." Siyah kristallerden yapılmış tacı kaldırıyorum. "Bu senin."

"Kime göre?"

"Bana söylenen buydu."

Bu ses, sert bir talebe dönüşüyor: "Kim tarafından?"

Boğazımı temizledim ve inanılma ihtimalim olsun diye hikayenin bir kısmını değiştirdim. "Annem. Ve kim olduğunu sormadan önce söyleyeyim, buna cevap veremem. Hayatım boyunca merdivenlerinin altında yaşarken

bana katlanan adam, bunu size götürmemi söyledi çünkü annemin baştan beri amacı buydu."

Sessizlik çok uzun sürdü, o kadar uzun ki, eğer tel örgünün diğer tarafında profilini göremeseydim, gittiğini düşünürdüm. "Elinde ne tuttuğunu biliyor musun?"

"Savaş ve gölge tacı mı?"

Bir başka sessizlik dönemi. "Bu benim değil. Tacım bende ve yakutumu geri verdiğinizde göre, kayıp olan artık kayıp değil."

Kollarımı indiriyorum. Tacı yastıklı yerine geri koyuyorum.

"Lütfen. Beni dinleyin." Birden iliklerime kadar üşüdüm, oysa burası oldukça ılık bir hava. "Şeytanlar, kirlenmiş olduğu için Fulcrum'dan kaçıyorlar. Karanlık bantları bizzat gördüm ve danışmanınız da topraklarınızda geceleyin ölü sığırlar bulduğunuzu söyledi. Aynı durum, buradan çok çok kuzeyde bulunan karakol ve küçük köyüm için de geçerli. Bu, çok sayıda oldukları ve yayıldıkları anlamına geliyor."

Tacı alıp almaması umurumda değil. Sadece bu kadının ve ordusunun bizim için savaşmasını istiyorum.

"Anathos'un sana ihtiyacı var," diye aceleyle söylüyorum; sanki çok yukarıdan bir yerden gelen bir enerji, bir varlık içime giriyor. Ses benim olsa da, sözler farklı bir varlıktan geliyor: "Eğer savaşmazsak, Karanlık Kral geri dönecek ve tarihin bile dayanılmaz bulacağı türden yeni bir çağ başlayacak. Benimle kuzeye gel. Prosperitus'un da savaşmak için kaynakları var. Eğer onlara katılırsan, bir şansımız olur—"

"HAYIR."

Nefesim kesildi. "Ne demek... hayır?"

"Cevap hayır."

Küfreterek nefesimi verdim. "Bana inanmalısın—"

"Size inanıyorum. Kuzeye ve doğuya düzenli olarak keşif görevleri gönderiyorum. Bana Fulcrum içinde oluşan kara çetelerden bahsettiler ve çiftlik hayvanlarının ve gezginlerin parçalanmış cesetlerini buldular. Muhafızlarım hatta gecenin karanlığında iblisler gördüklerini söylediler."

"Nasil görünüyorlar acaba?" diye soruyorum.

"Hiçbir şeyle tam teçhizatlı ve en az üç kişilik bir destek ekibi olmadan karşılaşmak istemezsiniz."

"Lütfen... bizimle birlikte savaşmaya gelmelisiniz."

"Biz mi? Geceleyin dışarı çıkıp o şeyleri mi avlayacaksınız?"

Heykelin avucunu bıraktığım andan itibaren hissettiğim serbest düşme duygusu geri geliyor. "Karanlık Kral'ın zaferinde katledilmektense, Anathos'un bu düşmanıya savaşırken ölmeyi tercih ederim."

"Karanlık Kral katliam yapmaz." O sert ses kısıldı. "Bundan çok daha kötü. Böyle bir savaş alanından uzak durmanız sizin için daha iyi olur."

"Yakutunu geri getirdim, değil mi?"

"Tek bir başarılı görev, sizi savaşın gerçeklerine karşı kör etmesin. Özellikle de Karanlık Kral gibi bir düşmanla karşı karşıya kaldığınızda."

"Geliyor musun... yoksa korkuyor musun?"

Kraliçe sert bir şekilde, "Ağzına dikkat et," diye çıkıştı. "Özgürlükler benim takdirime bağlı olarak verilir ve çok daha kolay bir şekilde geri alınır."

Başımı tamamen geriye attım ve tavana baktım. "Lütfen. Sana ihtiyacımız var. Anathos'un... sana ihtiyacı var."

Bir değişim yaşanıyor, Kraliçe arkasını dönüp gidiyor. "Buradaki halkım benim önceliğim. Onları başkaları için savaşmaya bırakmayacağım. Geçtiğimiz yıllarda yeterince acı çektiler..."

"Karanlık Kral denge noktasından çıkarsa Güney Krallığı diye bir şey kalmayacak!"

"Bu duvar resmi, bize nasip olan refahı müjdelemiştir—"

"Bu yanlış." Tahtın arkasına geçip resme doğru elimi salladım. "Sen kimsenin yüzüne bakmayan bir lidere, tacın bende ve bunlar sadece resimler! Savaş vakti yaklaşıyor ve sana ihtiyacımız var—"

"İşlemimiz sona erdi."

"Bekleyin!" Birdenbire hücredeki Merc'i düşündüm ve önceliklerimi yeniden düzenledim. "Kocam. Lütfen onu görebilir miyim?"

"O zaten odanızda ve dinleniyor."

Gözlerimi aptalca kırıyorum. "Bizim... bir odamız var mı?"

"Yakutumu bana geri getirdiniz, bu yüzden evet, misafirperverliğe önem veriyorum. Ayrıca onu kişisel şifacıma da götürdüm."

"Bunu ben dönmeden önce mi yaptınız?"

Kraliçe kuru bir tonda, "Eğer o ölmüş olsaydı ve siz zafer kazanmış olsaydınız, bu işlerin tadını kaçırırdı," diye yanıtlıyor.

"Ya mücevheri geri getiremezsem?"

"İkinizi de öldürür ve her şeyden kurtulurdum."

Ölümünden bu kadar rahat bir şekilde bahsetmesi, tam olarak kiminle konuştuğumu hatırlatıyor: Kılıcını sallarkenki tüm duygusuzluğuyla hesaplar yapan bir savaşçıyla.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, "Bize önderlik edebilecek tek kişi sensin," diyorum. "Sana yalvarıyorum, lütfen tacını tak."

Belki ona dokunursa ya da başına koyarsa...

Öyle uzun süren bir sessizlik var ki, acaba henüz gitmedi mi diye tekrar düşünüyorum. Ama hayır, profili hala görünür durumda.

"Gerçek olduğuna inanmadım," diyor farklı bir ses tonuyla. "Bunca yıldan sonra... kesinlikle ölmüş olmalısın diye düşündüm."

Gözlerimi kısarak fileye bakıyorum, yüzü görmeye çalışıyorum. "Duvar resmini kim yaptı? Benim geleceğimi kim biliyordu?"

Bana cevap vermediğinde, Bay Lewis'in beni oturtup inanmadığım bir hikaye anlattığını, tamamlayamayacağım bir görev verdiğini hatırlıyorum. Ve işte buradayım, tacıyla birlikte, kimseyi görmeyen Kraliçe'nin önünde duruyorum, bunca şeyden sağ kurtulmuşum.

Ve yine de başaramadım.

Kraliçe son bir kez daha söz alıyor: "Sabaha kadar burada kalabilirsiniz. Sonra o lanetli tacı alıp atlarınıza binecek ve krallığımı terk edeceksiniz, bir daha asla geri dönmeyeceksiniz. Bunu irademin ve otoritemin bir göstergesi olarak bilin; eğer siz veya kocanız yarın sabahtan sonra topraklarıma ayak basarsanız, bulunduğunuz yerde vurulacak ve ailenizin cesedi asla bulamayacağı bir yere gömüleceksiniz."

"Benim hiç ailem yok!" diye bağırdım gözlüğe doğru.

Bir yanıt bekliyorum. Daha fazla yalvarmak, daha fazla bağırarak için bekliyorum. Bekliyorum... çünkü tüm mesele buydu ve henüz pes etmemiş olan yanımda şimdi de pes etmeyecek.

Ama o uzaklaşıyor, file perdenin ardındaki gölge artık yok.

Onun gidişiyle birlikte, buraya gelme amacımı gerçekleştirme umudum da yok oldu.

Seksen Dört: Yeni Bir Konaklama Yeri.

Burası bir zindan değil.

Yorgun, ağrıyan ve hâlâ örümcek ağlarıyla kaplı olsam da, aklımdan geçen tek şey Merc'i kendi gözlerimle görmek olsa da, Anathos kıtasının tamamını nasıl hayal kırıklığına uğrattığımla kıvransam da, içinden geçtiğim yerin ihtişamını ve lüksünü fark etmeden edemiyorum. Üzerime doğru uzanan tavan altın yapraklarla kaplı, ayaklarımın altındaki halı kraliyet mavisi ve bu salonun duvarları, şimdiye kadar ayak bastığım herhangi bir çayır kadar güzel çiçekli ipek kumaşla kaplı.

Aslında bu çiçekleri hatırlıyorum. Krallığın kapısından sonraki tarlalardan...

“Bu taraftan, hanımefendi.”

Yine, çok nazik olan muhafız tarafından yönlendiriliyorum. Yollarımız bir şekilde kesişmeye devam ediyor ve şimdi o önümde, dönüşleri anlatıyor; artık omzumun üzerinden işaret etmiyor. Sürekli karşılaşmamızı bir tür kader olarak görebilirdim sanırım. Ama görmüyorum. Bence bu, savaşçı kraliçenin artık emrinde pek bir ordusu olmadığına işaret ediyor ve bunu ne kadar çok düşünürsem, umutsuzluk duygum o kadar artıyor.

Kafamın içinde sıkışıp kalmış bir halde, bu süslü koridorda süzülüyorum, hem de hiç iyi anlamda değil; uzaktan gelen boğuk müzik ve kahkaha sesleri de bu yön kaybını daha da artırıyor. Kutsal yakutun geri dönüşüyle ilgili haberlerin Krallık genelinde yayıldığını anlıyorum ve onlara durmalarını söylemek istiyorum. Gelecek parlak değil, çatışmaların geçici olarak dinmesi söz konusu ve her şey herkes için çok daha kötüye gidecek.

Avluya bakan bir başka pencerenin önünden geçerken, karanlıkta meşalelerin parıldadığını ve onları tutanların yazın ateş böcekleri gibi neşeyle dönüp durduklarını görüyorum. Bunun iblisleri kaleye çağıracağından ve beyaz mermer sütunlu yol boyunca kan döküleceğinden endişeleniyorum.

Çiçeklerle dolu bir vazoya neredeyse çarpıyordum. Geriye doğru sıçradığımda, "Ne kadar güzel!" diye mırıldandım.

Çünkü... evet, öyleler.

Muhafızım arkaya doğru baktı. "Kraliçe bunları annesinin anısına diyor."

“Başınız sağ olsun.” Sözlerime devam ederken, işkence aletlerini düşünüyorum. “Ve... ya babası?”

“Bunu bilmiyorum hanımefendi. Ama o çiçek tarlaları, bizim mahsullerimiz başarısız olduğunda bile bakılıyor.”

“Ne kadar...” Üzücü. Birçok açıdan. “Annesini çok sevmiş olmalı.”

Tanıdık bir özlem kalbimi delip geçiyor—

“Buradayım, hanımefendi.” Bekçi bir kapının önünde durdu. “Eşiniz bekliyor. Yemekler getirildi. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa diye bir zil göreceksiniz.”

"Teşekkür ederim."

Ona duyduğum minnet gerçek, ama altın renkli kapı koluna uzanıp kapıyı açarken onun varlığını çoktan unutmaya başladım bile.

“Merc!”

Üzerim örümcek ağlarıyla kaplı ve topallayarak yürüyor olsam da, altın rengi odanın karşısına, Merc'in yattığı görkemli, altın rengi yatağa doğru kendimi atıyorum.

"Kuzukulağı—"

Doğrulmaya çalıştı ve inleyerek saten yastıklara geri yığıldı, ama o hayatta ve ben de hayattayım, ve gerçekten başka bir şeyin önemi var mı ki

Beni öne doğru mu çekiyor? Eğiliyor muyum? Bildiğim tek şey dudaklarımızın birleşmesi ve onun dudaklarının benimkine karşı sıcak, canlı ve enerjik olması. Tıpkı kendisi gibi.

Nefes almak için ayrıldığımızda kaşlarını çattı, siyah beyaz gözleri yüzümü ve saçlarımı taradı. "Sana ne oldu, neden her yerin bu halde—"

Duraklıyor ve tekrar doğrulmaya çalışıyor. Acıdan küfretmeyi bitirdikten sonra, "Oraya, harabelere geri dönmedin. Tanrım, aklını mı kaçırdın kadın?" diye bağırıyor.

Yorgun bir gülümsemeyle parmak uçlarımla yüzünü okşadım. "Önemli olan tek şey burada, birlikte olmamız."

“Neden? Orada ne yaptınız—”

"Önemli değil."

Küfür etmeye devam ederken, surat asacak ve sinirlenecek gücü bulduğuna sevindim. Siyah ipek bir elbise giymiş, yüksek yakalı gömleği boğazına kadar açık, bacakları aynı kumaştan bol pantolonla kaplı. Saçları nemli ve sedir ile baharat kokuyor, örgüleri de yok. Genel olarak, her

zamankinden daha iyi görünüyor, ama aynı zamanda daha kötü: Belli ki benim kadar bitkin.

"Yolculuk yapabilecek kadar iyi misin?" diye sert bir sesle soruyorum, geri çekilip örümcek ağı gibi pelerinimi çıkarırken.

"Şu an rahat olmaktan memnunum."

"Ama bunu yapabilir misin?"

Merc'in kaşları o tanıdık şekilde kalkıyor ve onu görmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyorum. Gözlerim yaşlarla dolarken, çok ama çok yorgunum.

"Evet." Ellerini başının arkasına götürüp yüzünü buruşturdu. "Şimdi bana ne olduğunu anlatın. Bizi buraya getirmek için ne yaptınız? Ve unutmayın, konaklama yerimizdeki iyileştirmelerden hiç rahatsız değilim."

Önce biraz tereddüt ederek, sonra da giderek daha sakin bir şekilde, ona her şeyi anlattım. Yani, neredeyse her şeyi. Kraliçenin subayına o hücrede yaptıklarımı, taç, Kraliçe ve iblislerle ilgili meseleyi anlatmadım. Merc'in bildiği kadarıyla, mesele sadece özgürlüğümüzü o yakutla takas etmekten ibaretti.

Geri kalanını açıklayacak enerjim yok, özellikle de bu yolculuğun tamamen zaman kaybı, ölümcül riskler ve başarısızlıktan ibaret olduğunu düşündüğüm için.

"Yani yarın sabah yola çıkmamız gerekiyor," diye sonuçlandırıyorum sözlerimi.

"Yoksa vurulacağız."

Yatağımdan kalkıp, ağır saten örtülere, üfleme camdan yapılmış abajurlu altın renkli lambalara, şehrin etrafındaki manzara resimlerine dokunarak odada volta atarken, kasvetli bir şekilde başımı sallıyorum. Kararı tam olarak ne zaman verdiğimi bilmek zor, ama sanırım, yol boyunca vardığım birçok karar gibi, hızlı gibi görünen şey aslında bilinçli düşüncelerimin altında uzun süre düşünmenin bir sonucu.

Yatağa döndüm ve ona baktım. "Prosperitus'a gitmeliyim. Benimle gelir misin?"

Hiç tereddüt yok: "Yapacağım."

"Neden?" diye fısıldıyorum, bir yandan da rahatlamış hissediyorum.

Merc başını yana eğdi, lambanın ışığı siyah saçlarında parladı. "Neden ne?"

Ona uzun zamandır cevabını merak ettiğim bir soruyla karşılık veriyorum: "Karakoldan ayrıldığınızda gerçekten buraya mı geliyordunuz?"

“Sonunda burada kaldım, değil mi?” Yatağın üzerinde kendini işaret ederken hafifçe gülümsedi. Sonra o siyah beyaz gözlerini devirdi. “Yine balık tutmaya mı çalışıyoruz? Tamam. Belki yol boyunca biraz yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm. ‘İhtiyaç’ dedim, ‘istemek’ demedim, dikkat et.”

"Ama bunu benim için neden yapıyorsunuz?" diye soruyorum şaşkınlıkla başımı sallayarak.

“Sana daha önce de söylemiştim.” Ciddileşti. “O çocuğu doğurmama yardım ettikten ve pansiyondaki hizmetçiye baktıktan sonra... Sorrel, dünyanın seninle birlikte çok daha iyi olduğuna karar verdim. Ben pek meslek düşkününü bir adam değilim ve daha iyi bir ruha sahip olsaydım geri alacağım birçok şey yaptım, yine de seni korumak uygun bir çaba gibi görünüyor. En azından şu an için. Bu yüzden evet, seninle birlikte Prosperitus'a gideceğim.”

"Teşekkür ederim."

“Rica ederim.” Gözleri beni süzdü. “Ve itiraflardan bahsetmişken, sana açıkça söyleyeyim ki, bir dahaki sefere bir örümcek görürsem, onu botumla ezerek yok edeceğim.”

İkimiz de gülüyoruz, sonra göz kapakları kapanıyor ve artık seyahat, balık tutma veya sekiz bacaklı böcekler hakkında düşünmediğini anlıyorum... ve ben de yeniden enerji doluyorum. Ancak bir adım atmaya kalktığımda terliğimde bir örümcek ağı görüyorum ve iğrenerek küfrediyorum.

Merc hafifçe kıkırdadı. "Şunu açıkça söyleyeyim, seni her şekilde kabul ederim, kadın. Ama aradığın tuvalet tam orada, arkada. Ben de senin gelip beni bu büyük yatakta bulmanı umarak oradan faydalandım ve bak, işe yaradı. O lavabo sihirli."

"Öyleyse yanımızda götürebilir miyiz?" diye mırıldanıyorum.

"Ancak zamanı daha iyi ayarlamak için içine Erteleme (Snooze) özelliğini eklersek."

Gülümseyerek yanına gittim ve onu öptüm. "Çok uzun sürmeyecek."

Yüzü asık bir hal aldı. "Acele etme. Bence bunu hak ettin."

Dudaklarına son bir öpücük konduruyorum, sonra o güzel halının üzerinden geçiyorum. Egzotik ağaçtan yapılmış bir şifonyerin yanından geçerken, üzerindeki porselen figürleri ve gümüş fırçaları incelerken,

lüksün o kadar etkileyici olduğunu görüyorum ki, böyle şeyleri hayal bile edemem.

Süslemeli bir kapının ardında kaybolurken, Mare'nin bir zamanlar böyle yaşadığını düşünüyorum.

Kendimi odaya kapattıktan sonra, harabelerde bıraktığım paraları hatırlıyorum ve keşke onları geri alabilseydim diye düşünüyorum. Başkasının paha biçilmez yakutunu alıp çıkmak planımdı, ama bu görev her zaman gerektirdiği gibi, benden bir parça geride bırakmak zorundayım.

Tekrar odaklanarak etraftaki tesislere göz atıyorum. Outpost'taki pansiyonda sahip olduklarımızdan bile daha gelişmişler ve küvetin suyunu akıtırken, sıcak suyu soğuk suyla ayarlayabileceğimi görünce şaşırdım. Su seviyesi yükselirken kıyafetlerimi çıkardım ve sıcak havuza girdiğimde—

Ağlamaya başlıyorum.

Bu duyguları tam olarak tanımlamak imkansız, minnet ve acının karmaşık karışımı benim için anlaşılması veya kontrol edilmesi çok zor. Tanrıça heykelinin görüntüleri kafamı karıştırırken ve hücredeki memurun anıları kemiklerimi dondururken, ellerimle yüzümü kapatarak sesleri bastırmaya çalışıyorum.

"Kuzukulağı."

Adımı duyunca ellerimi indiriyorum. Merc küvetin yanında diz çökmüş, güzel siyah beyaz gözleriyle benimkileri arıyor.

"Şimdi her şey yolunda," diyor yumuşak bir sesle. "Zihninizde ne görüyorsanız, o geçmişte kaldı. Onu yaşadınız. Bırakmanız gerekiyor."

Yumuşak bir bezi ılık suya batırıp yüzümü nazikçe siliyor. "Sana söylediğimi unutma. Daima ileri... asla geri değil."

"Bazen elimde değil." Gözlerimi siliyorum ve gözyaşlarımın ne zaman duracağını merak ediyorum. "Görüntüler geliyor ve ben yine aynı yerde oluyorum—ve bu asla iyi bir şey değil."

"Tıpkı başka herhangi bir beceri öğrenir gibi, pratik yaparak düşüncelerinizi tüm bunlardan uzaklaştırabilirsiniz."

Uzandım ve elini tuttum. "Bana kaçtığın bir şeyi anlatır mısın?"

Merc yüzümü okşadı ve başparmağıyla dudaklarımı hafifçe okşadı. Sonra, onun hakkında bildiğim her şeyle tamamen tutarsız bir yenilgi ifadesiyle bakışlarını kaçırdı.

"Beni rahatsız eden şeylerden kaçmıyorum," diyor alçak sesle. "Nereye gidersem gideyim... oradayım."

Seksen Beşinci Buluşma.

Merc banyo yaparken yanımda kalıyor, ılık, damlayan bezi saçlarımın, çilli omuzlarımın, kollarımın üzerinde gezdiriyor ve sonunda gözyaşlarım diniyor. Ağlama geçtikten sonra, leğenin kenarına yaslanıp yanağımı kıvrımlı dudağa koyuyorum. İçten içe ağlamaya devam ediyorum ama bunu kendime saklıyorum.

Kendimi çok çaresiz hissediyorum.

"Saçınızı yıkamamı ister misiniz?" diye soruyor bana.

Minnetle başımı salladığımda, küçük bir kaptan hoş kokulu bir sabun çıkarıyor. Kokusu da ona benziyor, bezi bir kenara bırakıp ellerini köpürtüyor.

"Bırakın da ıslansın," diyor.

İşe minnettarım ve tüm dikkatimi başımı suyun altına sokmaya odaklıyorum. Su seviyesi yüzüme kadar yükselirken nefesimi tutuyorum ve dalgalı, sıcak su birikintisinin içinden üzerimde yükselen siyah saçlı adama bakıyorum.

Onu böyle görseydim ve tanımasaydım, beni öldürmeye gönderildiğine yemin ederdim. Bunun yerine, kendimi güvende ve emniyette hissediyorum. Benim için yapmaya hazır olduğu her şeyi zaten kanıtladı.

Ben de onun için aynısını yaptım.

Dolayısıyla, tam burada, bu huzurlu an için mücadele ettik; ödülümüz ise bu kısa süreli birliktelik anıdır ve benim için her türlü maddi ödemedenden çok daha kıymetlidir.

Derinliklerden çıktığımda, çenem önde, göğüslerim ise daha sonra su yüzüne çıkıyor. Gözleri göğüslerime kayıyor ve yaralı yüzündeki keskin açlık, bedenimdeki enerjiyi beni saran tuhaf umutsuzluktan uzaklaştırıp çok daha tercih edilebilir bir şeye doğru yönlendiriyor.

"Şuna bir bak," diyor alçak sesle. "Kadınım... her halünle güzelsin."

Yüzüm kızarınca öne doğru eğildim ve neredeyse havada süzülürken kendimi tutmak için ellerimi koltuğumun altına koydum. Avucunu saçlarımın üzerinde birkaç kez gezdirince hoş bir koku patlaması oldu ve ardından sabunu saç derime ve saç uçlarıma masaj yaparak yedirdi. Köpükler etrafımda oluştu ve yayıldı, Merc'in ateşli bakışlarıyla saklambaç oynayan meme uçlarımı gıdıkladı.

"Yani ertesi gün yola çıkıp kuzeye doğru gidiyoruz," diyor.

Sesi beni heyecanlandıran o derin, alçak tona indiğinde onun sözleriyle bağlantı kurmakta zorlanıyorum. Ama çeviri, tüm o cinsel çağrışımı süzgeçten geçiriyor.

“Ah, evet.” Boğazımı temizledim. “Lütfen.”

“Peki, Prosperitus’a vardığımızda ne olacak?”

“Kral ile görüşmem gerekecek.”

Merc'in kahkahası sinirlerime merhem gibi geliyor. "İyi ki hiçbir şey istemiyorsun, hanımefendi."

“Şey, mütevazı bir başlangıç yapmaya inanıyorum.” Sıcak ve nemli havada şakalaşmalarımız buharlaşırken, yorgunluktan nefesimi veriyorum. “Eğer tüm görüşmeleri reddeden bir Kraliçe'ye ulaşabiliyorsam, elbette gerçekten yöneten bir hükümdara da ulaşabilirim.”

“Peki onunla ne hakkında konuşacaktınız?” Hemen cevap vermeyince Merc, “O zaman iblisler hakkında mı olacaktı, evet?” dedi.

"Evet."

“İşte bu yüzden savaşçı krallığına geldik. Karanlıkta onları takip eden bir şeyden, sizi öldürmeyi tercih edecek olan o aptallar köyünü korumak istiyorsunuz. Ve şimdi burada olduğunuzda, bu kalede yalnızca geçmişin gölgelerinin olduğunu ve yardım etmeye istekli kimsenin olmadığını görüyorsunuz.”

"Buna benzer bir şey."

"Anlaşıldı." Başını suya doğru salladı. "Öyleyse bir kez daha suya girelim mi?"

Emrine uyarak bir kez daha suyun altına indim. Tekrar yüzeye çıktığımda, ayrı bir kaseyi musluktan aldığı temiz suyla doldurdu ve başımın tepesindeki sabunu tekrar tekrar duruladı; porseleni kenara koyduktan sonra saçlarımı topladı ve başımın tepesinde bir topuz yaptı.

“Sanırım Prosperitus’a bir günde ulaşabiliriz.” Biraz geriye yaslanıyor. “Erken yola çıkarsak tabii.”

"Aslında?"

“Evet. Eşyalarımızın hepsi çok kibar bir hizmetçi tarafından teslim edildi ve çantamın içindekilerin yerinde olduğundan emin olduktan sonra, bakacak başka bir şey bulamadığım için haritaya baktım. Kuzeye doğru, o dağ sırasını tamamen atlatacak kadar iç kesimlerden geçen bir rota var. Fulcrum'a yakın geçiyor ama gün ışığında köyünüzün çok ötesine

ulaşmamızı sağlayacak – tabii orada durmayı önermiyorum, aklınızda bulunsun.”

“En iyisi yapmamak, evet.” Sıcak suyun yüzeyinde etrafımda dönen, vücudumu bir o yana bir bu yana gizleyen köpüklere bakıyorum. “Ve eğer Prosperitus'a geceye kadar varabilirsek... daha iyi olur.”

Ama kader, kralın beni göreceğini neden düşünüyorum ki? Ona sunabileceği hiçbir şeyi olmayan bir kadın gezgini?

Belki Julion bana yardımcı olabilir.

"Sonra gün doğumuyla birlikte yola çıkıyoruz," diyor Merc. "Bir şeye ihtiyacım olursa zili çalmamı ve atlarımızı getirtmemi söylediler. Neresi olursa olsun..."

"Gün doğarken, evet."

Gülümsemesi ağzının bir yarısını yukarı doğru kıvrıyor. Ama gözleri, konuşma niyetinden çok farklı bir niyetle parlamaya başlıyor.

"Öyleyse geri kalanınızı da halledelim mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Sesime güvenmediğim için sadece başımı sallayabiliyorum.

Yumuşak bezle geri geliyor ve köpürtüyor, ardından köpüklü bezi sırtımdan, omuzlarımdan, kollarımdan aşağı doğru gezdiriyor. Sonra boğazıma geçiyor... ve daha aşağıya iniyor. Göğsüme ilk dokunuşunda, onun adını inleyerek söylüyorum.

Bu sadece başlangıç. Çok yakında daha da aşağıya inecek.

Bacaklarımı onun için aralarken, küvet beni kucaklayana kadar yavaşça geriye doğru yaslandım. Merc gerçekten çok titizdi ve kısa süre sonra bezin yerini eli, parmakları aldı. Sonraki an, küvetin üzerinde doğruldu ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar öpüştük.

Zevk doruk noktasına ulaşıyor ve birden irkiliyorum, suyu yere sıçratıp onu ıslatıyorum. Ama boşalmayı durdurmanın imkanı yok. Ona, ağzına, güçlü omuzlarına, eline sarılıyorum, bacaklarım birbirine çarpıyor. Ve enerji azalmaya başlamadan hemen önce gözlerimi açıp tavana bakıyorum.

Işık gösterisi tekrarlanmıyor ve nasıl bildiğimi söyleyemesem de, bir kez sergilendiğinde bir daha gelmeyeceğini biliyorum.

Bir eşik açıldı. Bir yolculuk yapıldı ve tamamlandı. Ve sonrasında... bende kalıcı bir değişim meydana geldi.

Merc geriye doğru yaslandı. "Yatağa."

"Evet..."

Güçlü ve nazik elleriyle beni küvetten çıkarıyor, kenarından geçmeme yardımcı oluyor. Dışarı adımımı attığımda, onun karşısında çıplak kalıyorum ve birden utanıyorum. Paylaştığımız tüm yakınlığa rağmen, böyle durmak bambaşka bir şey—

"Kuzukulağı..."

Dudaklarından dökülen ismim, tüm tenimde aynı anda bir okşama etkisi yaratıyor ve önümde diz çöktüğünde şok oluyorum. Ellerini bacaklarımın üzerinden yukarı doğru gezdirirken, dudaklarını karnıma, kalçama, uyluğuma değdiriyor. Nazikçe dizlerimi ayırıyor ve ağzını cinsel organımın üst kısmına bastırıyor.

Nefesim kesildi ve eğildim. Ama onu durdurmak için değil.

Merc daha aşağıya, ayağıma doğru iniyor ve topuğum küvetin kenarına yaslanacak şekilde bacağımı yukarı kaldırıyor.

Sonra ağzıyla söze başlıyor. Ve sevginin dilini ta içime işliyor. Bu yakınlık karşısında şok oluyorum, ama aynı zamanda çok doğal geliyor, özellikle de zevk doruk noktasına ulaştığında, yumuşak, ıslak ağzının yumuşak, ıslak tenime değmesi, adeta bir ecstasye eşleşmesi gibi.

Bir sonraki an dizlerim büküldü ve o beni yakalayıp mermer zemini kaplayan yumuşak halının üzerine uzattı, çıplak bedenimin üzerine eğilerek bana katıldı. Saten tuniğinin düğmelerini çözdükten sonra, göğsünün bir kısmına sarılmış bandajda durakladım.

"İyi misin?" diye soruyorum sert bir şekilde.

"Beni öldürmek için bundan fazlası gerekir. Çok, çok daha fazlası."

Anı yaşamaya çalışarak, huzursuzluğumu bir kenara bırakıp ellerimi sırtında yukarı doğru kaydırıyorum.

Vücudundaki yara izlerine baktığımda duruyorum ve derin bir empatiyle gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ah, Merc."

"Bunu aklından bile geçirme."

Gözlerinin içine bakarken fısıldadım: "Sana kim zarar verdi?"

Yüz ifadesi karardı, ama öfkesi bana yöneltilmemişti. "Çok uzun zaman önceydi."

Ama bu hâlâ onunla birlikte, hem de sadece bedeninde değil. Aklım her türlü senaryoyla dolup taşıyor... ihanetler, pusu kurmalar, saldırılar. Acaba bu yüzden mi böyle bir hayat yaşıyor? Köksüz bir şekilde saldırganlıktan saldırganlığa mı gidiyor?

"Hâlâ onlarla savaşıyor musun?" diye soruyorum. "Kim olduklarını bilmiyorum."

Siyah beyaz gözleri yüzümü taradı ve yanağımdan bir saç telini okşadı. Sert bir sesle, "Her günün ve her gecenin her anı. Özellikle de şimdi," diye yanıtladı.

"Ben çok üzgünüm-"

"Artık konuşmaya gerek yok. Bu an elimizde, bunu boşa harcamayalım."

Dudaklarını benimkine yaklaştırdığında, ellerimi başka yerlere götürüyorum. Ve sonra, o yetenekli ağzı, boynumda, köprücük kemiğimde, göğüslerime doğru iniyor. Beni zevklendirirken yavaş ve bilinçli davranıyor, elleri uyluklarımı ve kalçalarımı, bir kez daha merkezimi okşuyor.

Bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ediyor, hâlâ üzerinde olan saten pantolon hiçbir engel teşkil etmiyor, aksine sert hatlarına doğru cezbedici bir kayma sağlıyor. Bel bandını aşağı çeken benim ve elimi penisinin etrafına sardığımda, sanki bir damga tutuyormuş gibi hissediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi, tekrar dudaklarıma yaklaşıırken.

Onu kendime doğru yönlendiriyorum ve bu sefer penetrasyon yavaş ve kolay oluyor. Pürüzsüz ve ateşli. Derin ve dolu dolu.

Beni dikkatlice sürüyor ve ben de ona doğru kıvrılıyorum—ellerimi sırtına tekrar kaymadan son anda yakalamayı başarıyorum. Ona katılıyorum. Çok kısa bir zamanımız var ve bunu acı verici şeylerle harcamam. Bu yüzden kalçalarına tutunuyorum ve aniden, gittikçe hızlanıyor. İçimde yeniden bir zevk dalgası yükseliyor ve sonra o da benimle birlikte boşalıyor, bedeni benimkine kenetleniyor ve cinsel organı içimde harekete geçerek beni dolduruyor.

"Kuzukulağı..." diyor, sesi duygudan titreyerek.

Sonunda uykuya daldığında, ulaşabildiğim kadarını kollarımla sarıyorum ve yukarıdaki tavana gülümsüyorum. Birine onu sevdiğinizi, kelimeleri kullanmadan söylemenin yolları vardır.

Ve az önce isminin ağzından çıkış şekli de bunlardan biri.

Beşinci Bölüm Tüm Ruhların Savaşının Başlangıcı

Seksen Altı Saklı.

Güneş doğu ufkundan yeni yeni yükselirken, Merc ve ben atların koşum takımlarını kontrol ediyorduk. Kraliyet ahırlarının dışındaydık, birkaç muhafız ve üniformalı uşak bize eşlik ediyordu. Saat geç olmasına rağmen, Merc ve ben gitmeye hazırdık, atlarımız da öyle. Diğerleri ise farklı bir hikayeydi. Gözleri yarı kapalı ve her yerlerinden bal likörü kokusu yayılınca, kutlamalar akşam geç saatlere kadar devam etmişti.

Elimi Lavante'nin ipeksi yan tarafına koyup, Emma'nın beni uyardığını hatırlayarak arka ayak tırnaklarını kontrol etmek için aşağı doğru yürüdüm. İkisi de iyi görünüyordu. Ama ya sadece canı sıkıldığında tek bir tırnak çıkarıyorsa? Bu aygır, uyumadığı zamanlar dışında bir an bile huzur bulamamış.

Merc, sırt çantasını eyerinin üzerinden sarkıtarak, "Ah, unuttum," dedi. "Sizin için bir şeyim var—"

Muhafızlardan biri sendeleyerek çaydanlığın üzerine dirseğiyle takılıp saksıya düştü. Arkadaşları ve ahır çalışanları hemen ona yardım etti ve Merc, saksıdan bir şey çıkarırken başını salladı.

"Bu senin, değil mi?"

Nasırlaşmış avucunda... bir daha asla göreceğimi beklemediğim kırmızı kadife bir çanta var.

Nefesim kesiliyor ve sadece bakakalabiliyorum. Mare'nin paraları. "Nerede... buldun?"

"Harabelerde, oradan hızla uzaklaşırken yerde gördüm. O kadar alakasızdı ki, tam da senin ve atın olduğu yerdeydi." Çantasını silkeledi, boğuk çınlamalar kulaklarıma tatlı geldi. "Ağır. Sadece tek bir şeyin sesi."

"Teşekkür ederim." Ağırlığı alıp yakınımaya doğru tutuyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Çok teşekkür ederim."

Çantasını tekrar Snooze'un üzerine koydu. "İçinde ne tür paralar olduğunu bilmiyorum ama ağırlığına bakılırsa, bir servet olduğunu söyleyebilirim."

Ona şöyle bir bakınca, acaba ödemeleri mi düşünüyor ve tüm bunların başında ondan servetimi mi sakladığımı merak ediyorum. Ama yüzünde hiçbir acı, vücudunda hiçbir gerginlik yok.

"Bu... çok sevgili bir arkadaşımdan, vefatının ardından gelen bir hediye idi."

“O halde seni gerçekten çok sevmiş olmalı.” İkinci bir muhafız bayılınca, Merc, etrafındaki tüm hareketliliğe rağmen uyuklayan atının etrafından dolaşıp bir laneti bozmaya yardım etmeye gider. “Aman Tanrım, adamım. Üniforman var. Kendine gel.”

Lavante'nin yanına dönerek çantanın ağzını açtım ve birkaç parayı avucuma döktüm. Şafak ışığında parıldıyorlardı, sanki gökyüzünden güneş parçacıkları düşmüş gibiydi. Mare'yi hatırladım ve şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini merak ettim.

Evrimimdeki bazı yönleri onaylardı sadece.

Paraları yerine koyarken durup kaşlarımı çatıyorum. Birini alıp sağa sola çeviriyorum, içimi tuhaf bir his kaplıyor.

“Julion...” Şok içinde nefesimi tuttum.

Madalyonun üzerindeki yüzüne bakıyorum. Diğerlerinden farklı olan, sakalsız genç adamın resminin bulunduğu baskı işareti bu...

O sıradan bir saray şövalyesi değildi. O tahtın varisiydi.

Evet, diye düşünüyorum. Prosperitus'a gidiyoruz.

Taç sahibi savaşçı kraliçeyi zorlayamadım ama belki prensin benden istediğini yaparsam başka bir tahtı ele geçirebilirim.

"Öyleyse hazır mıyız?" diye soruyor Merc.

Yukarıya doğru baktım ve kendimi toparlamak için biraz çaba sarf ettim. "Ah... evet, evet, biziz."

Kravatı ilikleyip kadife keseyi Julion'un binicilik pantolonunun cebine geri koydum; pantolon kraliyet görevlileri tarafından yıkanmış ve ütülenmişti ve tıpkı yeni gibiydi. Tübanı bile temizlemişlerdi, gerçi ben onu orada bırakmıştım.

Merc ve ben atlarımıza bindik ve ardından muhafızlar—yerde oturmuş, başlarını ellerinin arasına almış iki kişi hariç—bizi kraliyet kalesinin koruma duvarının arkasındaki bir çıkışa götürdüler. Yaklaşırken, atlarımızın toynaklarının taş koridorda çıkardığı tıkırtıları düşünürken, sisin ve harabelerin arasına açılan o büyük kapıyı düşündüm.

Önümdeki bu yapı, karşılaştırma için bir önceki yapı olmasaydı, devasa sayılırdı.

Meşe paneller açıldığında, karşı tarafta çiğle kaplı bir çayır belirliyor; şafağın narin, altın rengi ışığı çiçekleri ve meyve ağaçlarını aynı şekilde aydınlatıyor. Etrafta kuşlar dallarda tatlı tatlı cıvıldıyor ve mavi, kırmızı ve sarı renklerdeki çiçeklerle direkler arasında uçuşuyorlar. Derin bir nefes

alıyorum ve doğanın kokusunun ruhu beslediğini hatırlıyorum; şifalı otlarımı ve iksirlerimi özlüyorum.

Kendime artık şifacı diyebilir miyim? Yoksa işkence zindanındaki eylemlerim, her zaman çağrım olarak gördüğüm şeyi o kadar kirletti ki, artık daha yüksek bir amaca hizmet etmeyen, kirlenmiş bir hale mi geldim?

“Yolu takip etmeniz yeterli—” Muhafızın talimatları, yüzündeki acımsı ifadeden de anlaşıldığı üzere, ekşi bir geçirme ile kesildi. “Yani, kuzeye ve tekrar kuzeye doğru gidin. Bu yoldan pek az kişi geçiyor, bu yüzden sorun yaşamazsınız, ama dikkatli olun.”

Merc başını eğdi. "Yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedim adama. "Ve bizimle ilgilendiğiniz için de teşekkür ederim..."

Birdenbire, muhafızlar şapkalarını çıkarıp kalplerinin üzerine koydular ve bana doğru eğildiler. Anlamadığım, sessiz bir şekilde konuştukları sözlerin arasında, güvenli yolculuğumuz için dua ettiklerini düşündüm. Doğrulduklarında, bana açık bir saygıyla bakan gözlerle karşılaşma riskini göze almasam da, sıcak bakışlarını hissedebiliyordum.

Duvarın dışına çıkar çıkmaz kapı kapanıyor ve güçlü bir sürgünün atılmasının yankısını duyabiliyorum. Omzumu çevirip arkama bakıyorum. Burası Krallığın arka girişi olsa da, gördüklerimden çok daha görkemli; ancak ilerlemeye başladığımızda bu lüks hızla kayboluyor.

Çok sayıda terk edilmiş ev.

Büyük sarayın ve koruma altındaki, bakımlı, mermer işlemeli görkemli arazilerinin ardında, kuzeyde ve batıda, boş arazilerden ve bakımsız tarlalardan başka bir şey yok. Bunun nedeni herkesin saray duvarlarının içinde güvenliğe sıkışmış olması olabilir, ama bu kadar insanı o alana sığdırmak mümkün değil.

Hayır, bu vatandaş sayısında bir azalmadır.

Konuşan muhafız haklıydı. Üzerinde bulunduğumuz araba yolu hiç de bakımlı değil, Krallığın ziyaretçilere hiç önem vermediğinin bir hatırlatıcısı: Kenarlarda otlar bitiyor, Kraliçenin profilini taşıyan bir dizi mermer levhayı boğuyor ve ortadaki şeritte kıvrıkcık yeşil otlar ve minik mavi çiçekler yetişiyor. Her iki tarafta nöbet tutan ağaçlık alan, bir zamanlar bakımlı bir yol olan yere sürgünler bulaşmış durumda ve burada burada paslanmış tarım makineleri çürüyor.

Ve sonra işlerin ne kadar kötü olduğunu hatırlıyoruz.

Geniş bir virajı dönerken, Lavante'nin rahat adımları düzensizleşiyor ve başını sallıyor, burun delikleri genişliyor ve ardından endişeli bir kişneme sesi çıkarıyor. Snooze da aynı şekilde ürküyor—

Ölü inek, yolun ortasında sırtüstü yatıyor, toynakları gevşemiş, karnı açıkta. Bir göz kırpmasıyla diğer göz kırpması arasında, öldürdüğüm memuru hücrenin köşesine yığılmış halde, karnı yazın bir pencere gibi açık bir şekilde görüyorum.

Boğulma sesini elimle bastırırken, Merc küfretti. "Yoldan sapıyoruz."

Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamadım, ama sonra atını yol kenarındaki çalılıkların arasına yönlendirdi. Lavante leşten kaçınmaktan çok memnundu ve ben bu saygısızlığı düşünmemeye çalışırken çalılıkların arasından sekerek ilerledi.

Ve sonra yedi boy ileride bir tane daha var. Bu sefer, o göbekte birlikte kafası da yok.

"Acele etmeliyiz," dediğimi duydum.

Ve acele ediyoruz.

Gittiğimiz rota düz bir araziden geçiyor ve atların ve bizim su ihtiyacımızı karşılayacak bol miktarda taze dere var. Gökyüzü mavi ve güzel hava bulutlarıyla bezeli olsa da, rüzgar sadece güneşli havada bir biniciyi rahat ve serin tutacak türden olsa da, bir fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyorum; vücudumdaki her içgüdü bana sığınacak bir yer bulmamı ve yere çömelmemi söylüyor.

Öğle vakti geldiğinde artık Güney Krallığı'nda değiliz, ama hangi bölgeye girdiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Merc işe yaramaz haritasına bakıyor ve ben de pusulayla rotamızı doğruluyorum; bildiğimiz tek şey bu, çünkü harita isim vermiyor ve pusula da konuşmuyor. Atlarla ilgilenen kişi bize biraz yiyecek de paketlemiş, bu yüzden kısa bir mola verip yemek yiyoruz ve ihtiyaçlarımızı gideriyoruz. Sonra herkesi sulamak için bir nehirde daha duruyoruz ve yolumuza devam ediyoruz. Yol bizi çok eski köprülerden geçiriyor ve yüzyıllardır kimsenin yaşamadığı yerleşim yerlerinin yanından geçiyoruz. Ayrıca eskiden ekilen, ancak daha sonra ormanlık alana dönüşen, sadece mülkiyet sınırlarını gösteren alçak taş duvarların kaldığı birçok tarla var.

Ve biz yine de ilerlemeye devam ediyoruz, ikimiz de fazla konuşmuyoruz. Merc, çünkü son derece tetikte, elinde geniş kılıcıyla, siyah

beyaz bakışları tehdit arayışıyla geçtiğimiz her şeyi tarıyor. Ben ise, ufukta bir şeye doğru ilerlediğimin hissi her kalp atışımı tüketiyor.

Güneşin açısına bakılırsa, uzaktan gelen kükremeyi ilk duyduğumda saatin öğleden sonra üç civarında olduğunu tahmin ediyorum. Dağların tamamen doğumuzda olduğunu fark ettim ve Merc'in bu rotanın bizi nereye götürdüğü hakkındaki söylediklerine dikkat ettim.

Yaklaşık yirmi ağaç boyu sonra, solumuzdaki orman seyrekleşiyor ve bu, ağaçların yerini başka bir tür topoğrafyanın almasından kaynaklanmıyor.

Her şey ölüyor. Dallardaki yapraklar buruşmuş ve dökülmüş; hem de mevsim değişikliğinden değil. Kuzeye doğru ilerledikçe sonbahar kesinlikle geliyor ve sıcaklıklar düşüyor olsa da, büyüyen şeyleri öldürmeye yetmiyor. Hayır, bu yapraklar normal döngülerinden geçmemiş. Yere düşmüş halde kararmış ve deforme olmuşlar, buruşuk kıvrımları, hastalık nedeniyle soyulmuş kabuk şeritleriyle karışmış durumda. Kök sistemleri bile etkilenmiş, ağaç gövdeleri parçalanmış ve topraktan dışarı çıkmış.

Siyah kirlilikle dolu.

İşte o zaman onu görüyorum, uzakta... Denge Noktası'nı.

Merc, ben ve iki at da dahil olmak üzere hepimiz durduk.

Bu alanın neredeyse tamamı artık siyah ve dönen çevresinden kopan garip parçacıklar, kötücül bir kar gibi etrafta savruluyor.

Eyerimin altında, Lavante sanki kaçmaya izin arıyormuş gibi toynaklarıyla yeri eşeliyor.

Merc, kasvetli bir şekilde, "Devam etmeliyiz," diyor.

Katılıyorum, ama yavaş yavaş gelişen gizem beni adeta büyülüyor.

"Kuzukulağı mı? Neyin var?"

"Hiçbir şey. Sadece—" Boğazımda bir gıdıklanma hissi daha fazla konuşmamı engelliyor.

Elimle ağzımı kapattım, ağzımda kum taneleri hissettim ve siyah kum tanelerini tükürdüm—ve işte o zaman oldu. Beni uzun zamandır rahatsız eden kâbus nihayet kendini gösterdi.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bir yüz öne çıkıyor, denge noktasının girdaplı kumlarından fırlıyor, yüz hatları aynı anda hem tamamen yabancı hem de korkutucu derecede tanıdık: Bunlar sadece işkence dolu uykumda gördüklerim değil... aynı zamanda önünde durduğum şeyler.

Bu heykel.

Harabelerin dışından. Yüzü güzel kadına dönük adam. Ona sahiplenmiş bir bakışla bakan adam.

"Ne oldu Sorrel?"

"Bunu görüyor musun?" diye çaresizce inledim.

"Neyi gördün?"

İşte o zaman, bunca yıldır beni koruyan, giderek yıpranıp parçalanan içsel köy duvarım yerle bir oluyor. Ancak bu duvar, zihnimi ve özümü etkilemesini engellemek yerine, içinde tuttuğu her şeyi serbest bırakıyor.

Bu adamı tanıyorum. Ruhumda onun kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini biliyorum. Bilinçli düşüncelerim bu sarsıcı sonucu reddetse de, ruhum bunu inkar edemez.

Saklamak.

Kendimi sandığım kişiden, her zaman gerçekten olduğum kişiye doğru adım adım yolculuğum aniden tamamlandı. Doğum hikayemle başladı, sanki içime programlanmış gibi tekrarladığım, başkalarına anlattığım ve kendime inandığım yalanla... ve ölümle dans etme yeteneğimle devam etti... ve Bay Lewis'in vahyiyle sürdü... ve sonra pusula, taç, Merc ile ilk cinsel deneyimim ve nihayetinde ateş ve ağaçların ayrılmasıyla daha da alevlendi...

Aşçının nasıl ölmesini istediğim ve o polisi nasıl öldürdüğüm de dahil.

İntikamla.

Harabelerin bulunduğu sokağa doğru bakarken gördüğüm görüntülerde her şey çok netti.

Özellikle de uykularımı altüst eden kabuslarda bu durum belirgindi.

Bu duygu her zaman benimleydi, yüzümü örtme ihtiyacımı körükledi... böylece etrafımdakiler, normal şartlarda doğup büyüyen ve ölenler, aralarında ölümsüz birinin olduğunu, küçük köylerinin meyhanesinde saklandığını, aynı ailenin nesilleri tarafından gözetildiğini ve kaderin artık engellenemeyecek bir gelgit haline geldiği gecenin geldiğini fark etmesinler diye.

Ve işte tam burada, içimdeki gerçeğin canavarı serbest kalıyor, onu tutacak zihinsel bir duvar artık yok. Dehşet içinde fark ediyorum ki, baştan beri yanılmışım.

Saklamak.

Yıllarca yüzümü kapatıp yalnızlığıma rağmen kendi halime kapanmama neden olan, hep rahatsız olduğum o ses, beni diğer insanlar hakkında

uyarmıyordu.

Bu durum beni ondan, siyah kumun içinden çıkan bu yüzden, kirliliğın içinden uzak tutuyordu.

O ses benim sesim değil. O ses annemin, yani Kurtarıcı'nın sesi, benimle konuştu.

Ve o, yarattığı denge noktasının içine hapsettiğı kişiden, yani içimdeki diğer yarımđan, her zaman yüzeyimin altında kaynayan, güçlü, intikamcı ve öfkeli yarımđan uzak durmamı emrediyor...

Karanlık Kral.

Tüm kötölüklerin kaynağı, iblislerin komutanı, yeniden özgür kalmayı arzulayan bela.

Hayatta kalmak için savaşmamız gerekenler.

Babam...

Seksen Yedi: Başlangıç ve Son, Aynı Anda.

Yolculuğun geri kalanı bulanık bir hal aldı. Merc'e uygun bir şekilde cevap vermeye çalışıyorum ama o aptal değil. Onun izini takip etsem bile, benden çok uzakta olduğumu biliyor. Ancak bunların hiçbirini ona anlatamıyorum. Sonuçları çok büyük ve korkunç, belki de bana inanmaz.

Yapmadığımı biliyorum. Hâlâ acınası, kaçamak bahaneler uydurmaya çalıştığımı da biliyorum.

Ama artık neden var olduğumu biliyorum ve gerçeği gördükten sonra, kim olduğumu bir daha zihnimde gizleyemem.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, manzaranın tanıdık gelmeye başladığını, büyüdüğüm ağaçların arasına girdiğimizi, topladığım bitkilerin yanından geçtiğimizi ve sadece günlük hayatımın karmaşık olduğu, Anathos'un ve mirasımın da karmaşık olmadığı zamanlarda ziyaret ettiğim dereleri geçtiğimizi fark edemiyorum.

Öğleden sonra ışığı ufka doğru iyice eğilirken, beni nihayet şimdiki zamana geri getiren ve topraklayan şey, yanan odun kokusudur.

Başlangıçta hafif bir koku, ama giderek yoğunlaşıyor, ta ki burun deliklerimin içi karıncalanıp hapsirana kadar. Amansız, ezici iç gözlemim sırasında bir uyarı alıyorum, ama bu kokuya tamamen bulaşmadan önce bunun tek bir nedeni olabileceğini fark etmiyorum.

Telaş içinde etrafıma bakındım ve tam olarak nerede olduğumuzu anladım.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Merc. "Bir sorun var..."

İşte o zaman ağaçlar ayrılıyor ve dehşet ortaya çıkıyor.

Köyüm yerle bir edildi.

İçimden gelen ilkel bir çığlık attım ve Lavante'yi topuklarımla öne doğru ittim, sanki bir şey yapabilirmişim gibi, sanki çok çok geç olmamış gibi.

Gri ve siyah duman bulutları, sanki bütün duvar bir bacaymış gibi koruyucu duvardan yükseliyor. Köprü yıkılmış, ama o geçidin büyük tahtaları bile kül olmuş ve gerçekten de, sıcaktan haşlanmış, şişmiş ölü balıklar, her zamankinden çok daha alçak olan hendeğin pis kokulu yüzeyinde yüzüyor.

Kutsal olmayan bir ocakta pişirilmiş bir yahni.

Lavante köprüden geçme girişime karşı çıktı, bu yüzden bir anda kendimi attan inerken buldum ve onu orada bıraktım, kaçıp kaçmayacağını veya Merc'in nerede olduğunu umursamadan. Tahtalardan aşağı sendeledim, sağlam kısımdan sağlam kısma atlayarak, bir yandan da önümdekine dikkat ederek ilerledim.

Küller. Harabeler. Hâlâ dumanı tüten közler.

Bedenler.

Köyün içine doğru ilerlerken, kemerli geçidin iki yanına kanla çizilmiş iki büyük SP sembolünün yanından geçip Gauntlet'in önünde aniden duruyorum. Pub ve pansiyon yanmış bir harabe halinde ve ben yine de kömürleşmiş kalıntıların içine adım atıyorum, yıkımın içinden bir zamanlar ne olduğunu yeniden inşa ediyorum, barın ve huysuz garsonunun, hayat kadınlarının ve Bay Lewis'in kapının yanındaki masasında kurduğu sohbetin anılarını zihnimde canlandırıyorum.

Hatta tam çıktığım anı bile hatırlıyorum; sandalyeler ters çevrilmişti, beni arıyorlardı; Bay Lewis elinde bir çanta ve bir kutuyla oturuyordu, yanında dokunulmamış bir bira vardı ve solgun, tombul yüzünün önünde bir fener duruyordu.

Çılgılık atmamak, pis kokuyu dışarıda tutmak, üzerinden geçtiğim her şeyi, kupaları ve tabakları, çatal bıçak takımlarını ve çivileri, geriye kalan her şeyi inkar etmek için ağzımı kapatıyorum; sadece en büyük destek kırılganlığı ve merdivenlerin kalbi hariç.

Mantıklı olmasa da, tökezleyip düşerek, avuçlarım külden simsiyah olana kadar kendimi toparlayarak, küçük evimin olduğu yere, ya da yaklaşık olarak olduğu yere kadar sürünerek ilerliyorum. İkinci katın bir kısmı birinci katın üzerine çökmüş, bu yüzden hala dumanı tüten yıkıntıya pek yaklaşmıyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor, çünkü artık tüm bunlarla olan bağımı biliyorum; ve bu bağ, büyüdüğüm bu köyün sürgün edilmiş bir üyesi olmaktan kaynaklanmıyor.

Babam beni bulmaya geliyor. Şeytanların geceyi kol gezmesinin sebebi de bu. Beni arıyor.

Çöküp o kadar yoğun bir yığın haline gelmiş merdiven boşluğuna geldiğimde bu gerçeğin yankı bulması bir şekilde yerinde görünüyor; tamamen yanmamış olsa da, kişisel eşyalarımın hepsini yok etmeyi başarmış. Gerçi bunların hiçbirinin önemi yok.

Devam etmeliyim.

Sarhoşlardan biri gibi, tekrar sokağa dökülerek Mare'nin evine doğru yoluma devam ediyorum. Eski ayakkabıcı dükkanı tamamen harap olmuş durumda ve onun için meyhaneden çaldığım battaniyeleri, acısını dindirmek için yaptığım çayı, ona ilgi göstermemden nasıl nefret ettiğini ve onunla geçirdiğim her anı nasıl sevdiğini düşünüyorum.

Elimle uzanıp metal menteşeden hala yayılan sıcaklığı hissettiğimde, "Bu ne zaman oldu acaba?" diye merak ediyorum.

Dün gece. Dün gece oldu...

Yoluma devam ederken, nalbanttan kaçmaya çalıştığım akşam, Merc'in geldiği ve her şeyin başladığı akşam attığım adımları yeniden izlediğimi fark ediyorum.

"Kızlar!"

Sokaktan hızla aşağı inerken, köy meydanına çıktım. Nalbantın dükkanı yıkılmıştı, geriye sadece demirci ocağı kalmıştı.

"Ölümü..." diye fısıldıyorum.

Gözlerine baktığımda, son acılarının pençesinde, alevler içinde olduğunu görünce yanılmıştım. İş yerinde bir kaza görmüyordum. Gördüğüm şey... buydu.

O da, iyisiyle kötüsüyle, bütün köylüler gibi yakıldı.

"Ya o kızlar?" diye düşünüyorum çaresizce. Diğerlerine bakan en büyük kız, onları kurtarmış olabilir mi? Onları bunca yıl babalarından uzak tutması, arındırıcılar geldiğinde hayatta kalmasına yardımcı olmuş olabilir mi?

O çocukların o pis mutfakta, masanın üzerindeki tavuk kemiklerinin arasında korkudan sinmiş hallerini gözümde canlandırıyorum.

Devam ediyorum, ama gerçekten ne için? Pazar yeri yerle bir olmuş, satıcıların tezgahlarının yerini küller almış, belediye başkanının gösterişli duyurularını yaptığı merkezi çardak ise sadece kısmi bir çatı ve yanmış basamaklardan ibaret.

SP sembolleri sokağa, dükkanlardan geriye kalanlara, kısmen ayakta kalmış birkaç sıra eve boyanmış durumda.

Merc köy meydanına varmadan önce atların ayak sesleri duyuluyor ve her iki atı da önde götürerek bana doğru gelirken, onu daha önce hiç görmediğim kadar somurtkan bir haldeydi.

Bunu düşünmeden önce ona doğru koştum ve o da beni kendine doğru çekip sıkıca tuttu.

"Özür dilerim," diyor saçlarımın arasına.

Geri çekiliyorum. "Bu Prosperitus'tan geldi. Sadece oradaki kraliyet sarayının bunu yapabilecek kadar insan gücü var."

Oradan ayrılıp, tahammül edemediğim ayrıntıları görerek ileri geri yürüyorum: Yanmış bir elin bir parçası, kararmış tahtaların arasından dışarı çıkmaya çalışıyor; bir ebeveynin kalıntıları tarafından tutulan küçük bir çocuğun iskeleti; belki de hızlı atlara binmiş, keskin kılıçlar ve omuzlarında meşaleler taşıyan saray askerlerinden kaçmaya çalışırken ayağından çıkmış birinin ayakkabıları.

"Önce erkekleri öldürürlerdi," diyorum boğuk bir sesle. "Sonra da kadınlara ve çocuklara geçerlerdi."

Gözlerimi kapatıyorum. Sonra ovuyorum. İkisi de zihnimdeki görüntüleri silmeye yardımcı olmuyor.

"Sonra her şeyi yerle bir ettiler... ve masumların kanıyla çizilmiş kurtuluş sembollerini geride bıraktılar."

Fulcrum'da büyük bir kötülük var. Ama en azından onunla doğrudan ve doğrudan mücadele edilebilir.

Zararlı batıl inanç, gölgelerden ve dumandan yaratılmış bir canavardır.

"Belki de hayatta kalırlardı." Merc'e bakıyorum. "Eğer dün gece Karanlık Kral'la savaşıydık, belki de hayatta kalırlardı—"

"Kuzukulağı—"

"—ve burada kalabilirlerdi. Hayatlarını çocuklarıyla birlikte, evlerinde, duvarın ardında sürdürebilirlerdi—"

"Kuzukulağı."

Adımı söyleme şekli beni derinden etkiliyor ve arkamı dönüyorum. Ona baktığımda, o adamla ilgili ömür boyu unutamayacağım bir anı daha yakaladığımı biliyorum: Orada duruşu, bir elinde atların dizginleri, omzunun üzerinden görünen kılıç sapı, kesinlikle burada olsaydı saldırının farklı sonuçlanacağı düşüncesiyle yere sağlam basan botları... asla unutamayacağım bir şey.

En azından artık beni terk edeceğinden endişelenmiyorum. Bu işin içindeyiz birlikte.

Her ne olursa olsun.

Ne olursa olsun.

Seksen sekizinci sayıda kayıplar hesaplandı.

“Prosperitus’a gidemezsiniz.”

Merc konuşurken gözlerimi kapatıyorum ve etrafımızdaki her şeyi, tüm ölümü ve yıkımı görmeye devam ediyorum. Sanki göz kapaklarım sadece camdan ibaretmiş gibi.

“Biliyorum,” diye fısıldıyorum. “Bunu yaptıktan sonra nasıl onların yanında savaşabilirim ki? Ama başka ne seçeneğim var ki—”

"Savaşamazsın, Sorrel."

Kaşlarımı çatarak gözyaşlarımı sildim ve sırtımı dikleştirdim. "Bütün yaşadıklarımızdan sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?"

“Karanlık Kral'dan kaçış yok.” Etrafına bakındı. “Sahip olduğu güce bakın. Artık her yerde, sadece iblislerle ilgili değil. İnsanları etkiliyor... yarattığı korku, nefret ve intikam yoluyla ruhlarını ele geçiriyor. Gitmeniz gerekiyor ve ben size yardım edebilirim. Tüm bunlardan uzak, güvende olacağınız bir yer bulabiliriz.”

Saklamak.

Fulcrum'dan çıkan yüzü görüyorum, bana bakıyor... ve ruhum buz kesiyor. Bunun sonuçlarından çok korkmuştum, ama aslında varlık bana karşı tehditkar değildi.

Hayır, babam beni çağırıyor.

Beni kendisine katılmaya davet ediyor.

Merc'in sesi düşüncelerimin arasına giriyor: "Sakın kavga etmeye kalkışma. Beynine girecek, en derin korkularını ve en derin arzularını görecek. Güvenliğin ortadan kaybolmakta. Bana güvenmelisin."

“Bu güvenle ilgili değil, Merc.” Hemen uzaktaki yanmış bir iskelete işaret ediyorum. “Haklısın. Karanlık Kral’ın iblisleri bunu yapmadı, ama onun varlığı burada olan her şeye sebep oldu; insanlar ondan korktukları için insanlıklarını kaybettiler, batıl inançlarından dolayı korkunç şeyler yaptılar.”

Şüphesiz tanıdığım birinin yanmış kalıntılarına doğru gidiyorum ve tekrar tekrar ağlamak istiyorum. "Ve bu, o serbest kalıp hepimizi sahiplenmeden önce olacak. Eğer savaşmazsak, sadece topraklarımızı, hatta kendimizi değil... gelecek tüm nesilleri ve onların tüm özgürlüklerini de kaybederiz. Yapılacak tek şey Anathos'u savunmak; eğer büyük savaşçı kraliçe bize katılmazsa, o zaman bunu onsuz yaparız."

“İşte bu yüzden Güney Krallığı'na gittiniz.”

“Ne faydası oldu ki?” Gökyüzüne bakıyorum ve bir zamanlar bildiğim her şeyden yükselen dumanı görüyorum sadece. Şey, bir de o lanet olası yıldız. “Ve şimdi Prosperitus kendi köyüme saldırıyor. Eğer oraya gitmek için o çabayı boşa harcamasaydım, belki bunu durdurabilirdim.”

“Hayır,” diyor kesin bir dille. “Sen de bunun bir parçası olurdun. Sen de sahiplenilirdin.”

Çaresizce gözlerine tutunuyorum ve bildiğim gerçeği dile getiremiyorum. Üstelik, her şey yine çok inanılmaz görünüyor.

“Şimdi gidersek,” diye karşılık veriyorum, “Prosperitus'a sadece üç saatlik bir yolculuk. Hava kararmadan oraya varabiliriz.”

Mare'nin paraları sayesinde Julion'un sıradan bir aristokrat olmadığını biliyorum ve onun çok istediği bir şeye sahibim. Hem de çok.

Belki de gerçek aşkı olmadan yapmak istemediği zor şeyler, Karanlık Kral ve iblis ordusuyla ilgilidir.

Merc başını salladı. "Orada ne başarmayı umduğunuzu bilmiyorum."

"Prens Julion, o ormanlık vadide benden bir iyilik istemişti. Hatırlıyor musun?"

"Bunu onun yaptığını düşünseniz bile, yine de onun yanına gitmek istiyor musunuz?"

“Ama belki de bunu şehir halkı yapmıştı. Belki de bu bir kraliyet fermanı değildi—”

“Sen de bu köylülerden birisin. Kraliyet sarayına gidip buradan olduğunu söylersen, seni öldürmek zorunda kalacaklar.”

"Onlar benim kim olduğumu bilmiyorlar..."

“O altın şövalye yaptı. Zaten peşinizde olan bir kalabalıktan kaçarken seni o lanet olası hendekten çıkardı. Ayrıca...” Merc sesini alçaltarak devam etti. “Soylu adamın senden bir iyilik istediğini mi söylüyorsun? Kraliyet sarayının bir üyesi, şehrinden bu kadar uzaktaki bir köye gelip sivil bir kadından ‘iyilik’ istemekle ne yapıyor? Bana burada neyi kaçırdığımı anlat.”

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum.

Bir an sonra, “Ateşle ne yaptığını gördüm, Sorrel. O devler bizi o geçitlerden kovduğunda. Ve ondan önce, o hizmetçiyle ilk kez karşılaştığında da oradaydım—ve sonra benden onu döven aşçıyı öldürmemi istedin. O pusula mı? Bu doğru değil, o alet avucunda

durduğunda neler oluyor. Sen uyurken kendim aldım. Benim için bile açılmıyor.” dedi.

Siyah beyaz gözleri, köyümün dumanı tüten yıkıntılarını taradı. Sonra tekrar benim bakışlarıma döndü. "Söylediklerimin arkasındayım. Bu dünya seninle daha güzel ve ben seni güvende tutabilirim. Ama kuzeye, çok kuzeye gitmemiz gerekiyor. Orada seni saklayabilirim."

Nefesimi verirken, ciğerlerimden bir lanet gibi nefesim çıkıyor. "Eğer Anathos'un benimle daha iyi olduğunu söylüyorsanız, onun için, halkı için savaşmıyorsam bu nasıl mümkün olabilir? Onları korumak ve güvende tutmak için savaşmıyorsam?"

"Onlar için tam olarak ne yapabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Başımı öne eğerek, en derin korkumu dile getirdim: "Merc."

"Söyle bana."

"Sanırım zaten biliyorsun." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "Karanlık Kral içimde, Merc—"

"Kes şunu, bırak artık." Elleriyle kulaklarını kapatıyor. "Bunu duymak istemiyorum—"

"Bir adam öldürdüm." Ona bağırırken, Merc'in bakışlarıyla doğrudan karşı karşıya geldim. "Zindanda. Subaylardan biri. Bana... niyetlerle geldi."

Merc'in dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve kaşları o kadar çöküyor ki, adeta şeytani bir görünüm alıyor. Ama konuşmasına izin vermiyorum. "Hücrede ona bıçakla saldırdım."

"İyi—"

"Hayır, öyle değildi. Durmadım. Duramadım... İçimdeki öfke o kadar şiddetli, o kadar inkar edilemez, o kadar... güçlüydü ki, yenik düştüm. Ve daha da kötüsü..." Gözlerimi kapatıp bağırmak istiyorum. "Olaylar yaşanırken... iyi hissettirdi. Ona verdiğim acıdan, aldığım intikamdan hoşlanıyordum. Bu yüzden anlamalısın, savaşmamın sebebi aynı zamanda kendim için de. Bunu içimde istemiyorum."

Merc'in başı yavaşça sallandı. "Karanlık Kral senin içinde değil—"

"Öyle." Bu kelimeleri söylemeye dayanamıyorum ama doğru olduklarını biliyorum. "Prosperitus'a gidiyorum, Julion'u bulacağım ve benden istediği iyiliği yapacağım ki beni babası Kral'ın yanına götürsün—"

"O sadece bir şövalye..."

"Öyle söyledi ama yüzü benim kralliyet paralarımın birinin üzerinde. Sizce o paralara herkesi koyarlar mı?"

Bir anlık sessizlik oluyor. Sonra Merc başını sallıyor.

“Sorrel, beni dinlemek zorundasın. Anathos’un kötülükleri hakkında senden çok daha fazla şey biliyorum. O saraya gidersen, o adam hakkında ne düşündüğün umurumda değil. O ve kraliyet ailesinden olan babası, eğer gerçekten prens ise, her hükümdarın yapması gerekeni yapacak ve halkını koruyacaklar – ve sadece halkını. Kendini boş yere tehlikeye atıyorsun.”

Kimseyi görmeyen savaşçı kraliçeyi düşünüyorum. Onun da mantığı buydu.

Merc yaklaştı. “Fulcrum yakınlarındaki o çocuklarla aranızda yaşananlar duyulmuş olmalı. Yasadışı büyü yapanlara nasıl davranılacağına dair bir örnek olarak şehrin kapılarında asılacaksınız. Ve eğer sonunda kendi istekleriyle savaşmaya karar verirlerse, kaybedecekler ve askerleri ele geçirilecek; bu da kötülüğün gücünü daha da artıracak. Alınan her ruh, Karanlık Kral’ı daha da güçlendiriyor.”

“Eğer söyledikleriniz doğruysa, o zaman hepimiz sonunda yok olacağız. Gerçekten de, ıssız bir yer bile olsa, ortam değişikliğinin bizi kurtarabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

Merc buna cevap vermeyince, damarlarıma bir kez daha korku doluyor: Onunla aynı fikirde olmasam da, haklı olmasını istiyorum. Keşke Anathos'un kaderini dışarıda bırakabileceğimiz bir yer olsaydı.

Gergin sessizlikte ellerimi havaya kaldırıyorum. "Pekala, tamam, savaşmak yok. Denemek yok. Sanırım sadece denge noktasına yürüyüp işi bitireceğim. Teslim olmak, aylarca, mevsimlerce, yıllarca beklemekten ve Karanlık Kral'ın beni son kalan ruh olarak bulup, en başından beri ele geçirmeyi planladığı şeyi almasından çok daha az acı verici görünüyor."

"Kötülüğe ve onun karanlık işlerine boyun eğmenin getirdiği tek şey acıdır," diyor kabaca.

Sesindeki sertlik, bana para için işlediği cinayetlerden duyduğu tüm pişmanlığı, içinde sakladığı her şeyi, daha önce hiç söylemediği kadar anlatıyor.

"İzin verin sizi buradan uzaklaştırayım ve güvende tutayım," diyor son bir kez.

Yavaşça başımı salladım. "Hayır. Artık saklanmıyorum."

Seksen Dokuz En Kötü Gerçek.

Köy surlarının dışında, hendekten kurtulup arka tarafa doğru dolaştıktan sonra yürüyoruz. Aslında, Julion'un bana kıyafetlerini verdiği ve isteğini ilettiği açıklıktayız; Merc'in kısırlaştırılmış atımızı çaldığı yoldan çok da uzak değiliz.

Tıpkı önceden gördüğüm gibi, bir diyar ağacının altında huzur içinde öldü.

Ben direkt doğuya gitmek istiyorum ve Merc'in sert vücut dilinden anlıyorum ki bizi hâlâ başka bir yere, herhangi bir yere götürmek istiyor. İkimiz de tek kelime etmiyoruz. İkimiz de söyleyeceklerimizi söyledik, bir anlaşmaya varamadık ve yine de aramızdaki en yeni anlaşma değişmedi.

Ben nereye gidersem, o da oraya gelir.

Yine de haklı olabileceğinden çok korkuyorum. Ya mahkemeye çıkarsam ve Julion beni örnek göstermek zorunda kalırsa? Yüzümü gizlemiş olsam da, itibarım benden önce geliyor.

Doğu Krallığı'nın prensini bana getirdi, değil mi?

Merc, "Sanırım bu ikisinin suya ihtiyacı var," diyor. "Yakınlarda bir dere var mı?"

Bulunduğumuz yeri hatırlamaya çalışıyorum, hayatım boyunca tanıdığım bir ormandayız.

"Şurada bir gölet var—" Kolumu çevirirken, keşke açıklama alabileceğim bir yer olsa diye düşünüyorum. "—orada."

"Öyleyse gidelim."

"Orada görüşürüz," diye mırıldandım sırt çantamı çıkarıp diz çökerken. "Lavante'yi sen götürebilir misin?"

"Evet, ama pusulaya dikkat et."

"Ne demek istiyorsun?"

Merc, atlarla birlikte uzaklaşmaya başlarken omuz silkerek, "Okunan enerjinin her zaman iyi türden olduğunu varsayıyorsunuz," dedi.

"Henüz yanılmadım," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, o ormanın derinliklerinde kaybolurken.

Aramızdaki gerilim işleri kolaylaştırmıyor, yine de yanına koşup bu konuda onunla tartışmak istiyorum. Pusulanın yol göstermesi olmasaydı, o sisin arasından geçmek imkansız olurdu.

Aleti çantasından çıkarır çıkarmaz üst kapağı açılıyor ve sihirli haritanın altındaki kadran, sanki mesajında bir aciliyet varmış gibi dönmeye başlıyor.

Ve sonra duruyor. Yönelim kuzey ve hafif batı yönünde; bu da Prosperitus'un bulunduğu yer değil. Aslında, gözün görebildiği kadar, ya da göremediği kadar, orada sadece orman var.

"Kader," diye fısıldıyorum, nereye gitmemi istediğini fark ettiğimde.

Pusulayı kapatıp bir an tereddüt ediyorum ve önerilen rotayı düşünürken isteksiz ve şüpheciyim. Ama tüm seçenekler riskli görünüyor.

Dalların arasından sıyrılıp ara sıra karşıma çıkan kayaların etrafından dolanarak cesetler arıyorum ve esen rüzgarda ekşi bir tatlılık kokusu aldığım da, bütün sürülerin katledildiğini anlıyorum. Yanlış bir arınma adına yapılan kurbanlar mı yoksa şeytanların işi mi, fark etmez.

Bir bakıma aynı şey değiller mi?

Küçük, kumlu bir plaja çıktığımda, Merc'i ellerini beline koymuş, huzursuz gözlerle oval göletin durgun sularına bakarken, su içen atların yanında dururken buldum. Güneş hala karşı kıyıdaki ağaçların tepelerini aşacak kadar yüksekteydi ve ışınları, sanki Merc'e yalvarırcasına, güzel çizgiler halinde süzülüyordu.

Silahları üzerinde, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyor.

Ve her zaman o dik duruşu, sanki dövüşmeye hazır gibiydi.

"Yüzmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun," diyorum.

Omuzunun üzerinden bakıyor, yüzü bir maske gibi. Yine de gülümsüyor. "Ve bu ışıktaki çok güzel görünüyorsunuz."

Yüzüm kızararak, açık bıraktığım saçlarımı düzelttim. "Şey, ben gidip Sooth'ların hayatta olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Tapınakları çok uzak değil. Burada bekler misin? Onlar münzevi bir hayat yaşıyorlar ve beni içeri bile almayabilirler. Neden gittiğimi bile bilmiyorum."

Ama eminim ki Merc'e benzeyen bir adama kesinlikle kulak asmayacaklardır.

"Evet, burada kalacağım." Suyu doğru döndü. "Prosperitus'a kadar yetecek kadar gün ışığı var, ama fazladan zamanımız yok. Mümkün olduğunca hızlı olun."

"Çok uzun sürmeyecek. Sadece... Soothların da yakılıp yakılmadığını öğrenmem gerek." Tereddüt ediyorum. "Yüzmen gerek. Şöyle... şey, çok uzun sürmeyecek."

Merc kendi düşüncelerine dalmış gibi başını salladı. Ama ben arkamı döndüğümde, "Silahın var mı?" diye sordu.

Elimi Julion'un cebine soktum ve soylu bir kanun kaçağı tarafından bana verilen kristal bıçağın pürüzsüz, keskin hatlarını hissettim. "Evet."

"Güzel. Akıllı olmaya devam et, bana ihtiyacın olursa hemen yanında olabilirim."

"Tamam aşkım."

Ağaçlar çok sık ve ben de aralarından zorlukla geçiyorum, eğilip bükülüyorum, yere düşmüş yaprakların üzerinde çıtırtılar çıkarıyorum. Kara veba hastalığının başlangıç belirtilerinin ve bugün Fulcrum'dan geçerken ejderhayı bulduğumda gördüğüm siyah pulların izlerinin olduğunu fark ediyorum. Kirlenme yayılıyor, Karanlık Kral daha da güçleniyor.

Tapınağın karakteristik kırmızı çatısını görmem biraz zaman alıyor ve büyük bir rahatlama ile, yapının duvarının ardında dokunulmamış halde kaldığını fark ediyorum. Bina iki katlı ve Thale'nin tapınağı büyüklüğünde. Dış etkilerden uzak kalmaları gerektiğine inanan Kahinlerin inancına uygun olarak, pencereleri yok ve koruyucu bariyerini delen kısa bir koridor gibi, bir tarafa doğru küçük bir uzantısı var.

Duyduğuma göre insanlar yardım istemek için oraya gidiyorlarmış: Tapınağın içine kimsenin girmesine izin verilmiyor, ancak isterlerse orada sizinle konuşmanıza izin veriyorlar, kendileri de bir paravanın arkasında duruyorlar.

Ayaklarımın altında toprak çıtırdıyor ve yaklaştıkça varlığımın fark edildiğini anlıyorum çünkü bacalarından çıkan duman siyahtan beyaza dönüyor. Belki de çıkardığım sestendir. Belki de tahmin bile edemeyeceğim başka bir izleme yöntemidir.

Beyaz duman, beni göreceklere anlamına geliyor. Ve onların dile getirdikleri sözde gerçeklere asla saygı duymamışken, onların yanına gidiyor olmam da gözümünden kaçmıyor.

Kafamdaki karmaşanın fırtınasında sığınabileceğim tek yer burası sanırım.

Kapıya doğru ilerleyip bir paneli geri kaydurdum ve serin, karanlık bir mekana adım attım. Bir an için, özellikle kendimi buraya kilitlemeyi düşündüğümde, boğulmaktan nefes alamadım. Ama sanırım hayat böyle işte?

Paneli yerine geri kaydırıyorum ve sonra banka oturuyorum.

Bir zil çalıyor, ağırlığım zili tetikliyor ve sanırım ince bir duvarın ötesinden ayak sesleri duyduğumda kalbim yerinden fırlıyor. Korkuyla. Umutla. Üzüntüyle.

Ben her türlü yıldırımın çekildiği bir paratoner gibiyim.

Kafamda ne söyleyeceğimi prova ediyorum ama sadece karmakarışık şeyler uyduruyorum. Neden burada olduğumdan bile emin değilim ve varlığımı "sihirli pusulam buraya gelmemi söyledi" diye açıklamak da yardımcı olmayacak.

Ve sonra hiçbir şey olmuyor. Artık ayak sesleri veya sesler yok. Hiçbir şekilde karşılama yok.

Beklemeye devam ederken, içlerinden bazılarının tesisi terk etmiş olup olmadığını merak ediyorum. Köyüme çok yakınlar—

Bir kayma sesi ve bir çarpma sesi duyulur ve aniden, sembollerle süslü metal bir paravanın içinden yayılan bir fenerin ışığı belirir; ayrıca başından omuzlarına kadar kırmızıya bürünmüş bir kişi de görülür.

Gözbebeğini ve beni görmeyi reddetmekle kalmayıp, hepimizin ihtiyaç duyduğu savaşçı olmayı da reddeden Kraliçeyi hatırlıyorum.

Ve sonra aklımdan diğer taraftaki varlıktan başka hiçbir şey geçmiyor. Bu çok garip bir şey... sanki kim olduğu belli olmayan bir şey değil de, bir şeymiş gibi geliyor.

Bana hitap edilmediğinde boğazımı temizlerim. "Ben... ah, ben köydenim. Ama o sırada orada değildim..."

"Seni tanıyorum." Ses kadın sesi ve sesin yaydığı güce rağmen şaşırtıcı derecede melodik. "Ve senin hakkında her şeyi biliyorum."

Ellerimi tahta bankın kenarına sıkıca bastırarak fısıldadım, "Her şey?"

"Evet. Ve nereye gitmeniz gerektiği konusunda bilgilendirilmek istiyorsunuz. Size bunun burası olduğunu söylemeliyim. Olmanız gereken yerdesiniz."

Hayal kırıklığı beni huzursuz ediyor. "Evet, sanırım şu anda burada tavsiye almak için bulunmalıyım. Ama bundan sonra nereye gideceğimi bilmem gerekiyor..."

"Köyüne gittin işte." Ses o kadar yumuşak ve hipnotize edici ki. "Ve kalbin kırık."

"Evet." Ama hadi ama, bu yeni bir şey değil. "Ve bilmem gereken şey, bundan sonra ne yapmam gerektiği—"

"Daha da bozulacak."

Başımı öne eğerek bağırma isteğime karşı koydum. "Bütün o insanların hiçbir şey için kurban edildiğini gördükten sonra bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum..."

"Onlar böyle ölmediler."

Paravanın ince dokusuna bakıyorum. "Evet, öyleydi. Köyüme arındırma adı altında yapılanları kendi gözlerimle gördüm. Evlerinde katledildiler ve her şey ateşe verildi..."

"Biliyoruz. Çıglıkları duyduk ve duman kokusunu aldık."

İçimde bir öfke dalgası yükseliyor ve başımı sallıyorum. "Ve sen hiçbir şey yapmadın mı? Belki dışarı çıksaydın onları durdurabilirdin. Burada, küçük, izole tapınağında, kutsal bir kaynaktan tavsiye vermesi gereken sen, bir kerecik de olsa bir şey yapabilirdin!"

Ayağa kalkıp arkamı döndüm. "Bu, zamanımı boşa harcamaktı..."

"O kapıdan çıkarsan, aradığını bulamayacaksın."

"Bundan sonra nereye gideceğime kendim karar vereceğim—"

"Gerçeği öğrenmek için geldiniz, yol tarifi almak için değil."

Ses tonundaki bir şey beni dondurdu ve arkamı döndüm. Acı bir sesle karşılık verdim: "Ben kendi gerçeğimi biliyorum, ihtiyacım olan şey tavsiye..."

"Köylüler arınma amacıyla öldürülmedi."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Masumların kanıyla çizilmiş sembolleri, hayatımı geçirdiğim yerin yıkıntıları arasında her yerde gördüm. Az önce içinden geçtiğim bu katliamla tartışmaya kalkışmayın—"

"Peki o sembol neye benziyordu?"

Sooth'un bu kadar sakin kalması beni daha da sinirlendiriyor. Böylesine aptalca bir retorik soru sorması beni adeta volkan gibi patlatıyor.

"Bu, S ve P'nin birleşimi. Salvatore ute Protecfitrae," diye çıkıştım ona. "Eski dilde, Kurtuluş ve Koruma. Şimdi, izninizle—"

"Bu sembolün anlamı bu değil," diyor Kahin sakin bir şekilde. "Ve siz buraya onun gerçeğini öğrenmek için geldiniz."

"Gerçeği biliyorum."

"Hayır, gerek yok. Şimdi otur ve istediğini al."

Doksan Her Şeyi Değiştiren Sembol.

Yavaşça banka geri otururken küçük zil tekrar çalıyor. Çınlama sesi sessizliğe karışırken, sanki bakışlarım ekranın narin dokusunu yakıp yok edebileceğim gibi ekrana odaklanıyorum... böylece, aniden korkmaya başladığım gibi, istemediğim bir cevabı elinde tutan Kahin'e doğru düzgün bakabileyim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyorum.

"S harfi Shadwe'yi, P harfi Possesstrix'i temsil eder. Gölge Olanın Mülkiyeti altında."

"Ben... ben... anlamıyorum."

"Anlamak istemiyorsunuz." Baş pozisyon değiştiriyor, aşağı doğru eğiliyor. Sonra tekrar düzleşiyor. "Bu semboldür."

Bir parşömen parçası eleğe konuluyor ve elekten geçen çizim, köyümün her yerinde gördüğüm sembol oluyor. İlk gecemizi geçirdiğimiz yerleşim yerinde. S ve P harfleri birlikte bir girdap oluşturuyor.

"Bu işareti taşıyan şey Karanlık Kral tarafından sahiplenilmiştir."

"Hayır..." Ama itirazım zayıf kalıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Karanlık Kral'ın ajanları köyünüze gidip oradaki ruhları onun için aldılar. Ateş, kurbanların özlerini kabul ettiğinde ortaya çıkar. İş bittiğinde, iblisler yeni bölgelerini bu sembolle işaretler ve bir sonrakine geçerler. Ruhları topluyorlar ki kötülüğün gücü büyüsün ve o, Denge Noktası'ndaki hapishanesinden çıksın. Çok uzun zamandır orada gömülü, ama her şeyin doğasında büyüme vardır. Bitkiler, hayvanlar, insanlar... iyilik ve kötülük de."

Nefes alamıyorum ve elimi boğazıma götürdüm. "Anlamıyorum... neden bilmiyordum..."

"Zihniniz size gerçeği görmenize izin vermedi. Gerçeği kabullenemediğiniz ve zamanınız henüz gelmediği için alternatif, mantıklı bir açıklama sundu."

"İnek cesetleri." Tekrar ekrana bakıyorum. "Onlara ne oldu?"

"Şeytanlar haftalardır bu ormanda bekliyor, ganimetleri sayıyor, saldırıyı planlıyorlar. Karanlık Kral'ın bu nöbetçileri, kendisi geçemediğinde Denge Noktası'ndan geçebilirler. Gücü hâlâ tuzığa düşmüş durumda, ancak o, ihtiyaç duyduğu işi yapmaları için bu astlarını yetiştirdi:

kendi tüketimi için ruhları toplamak. Siyah bantlar, şeytanların dışarı çıkış yolu değil, aksine kötülüğün artan gücünün kanıtıdır.”

Fulcrum'u en son gördüğüm haliyle, tabanından tepesine kadar simsiyah olarak hayal ediyorum. Boğuk bir sesle soruyorum: "Eğer Kahinler tüm bunların olup bittiğini biliyorsa, neden söylemediniz?"

"Evet, yaptık. Belediye başkanınızı defalarca uyardık. Birkaç gün önce oğullarıyla birlikte gelip, yatıştırıcı sözler ve iksirler aradı. Gerçeği istemiyordu. Şimdi sizin gibi hissediyordu; katlanamayacağı bir gerçekle yüzleşiyor ve kaçınılmaz olanla mücadele ediyordu.”

"Kaçınılmaz olan nedir?" diye fısıldıyorum.

"Eğer içinde cesaret olan ve kendisini en çok korkutan şeye karşı bu cesareti kullanacak güce sahip bir lider ortaya çıkmazsa, Karanlık Kral zafer kazanacaktır.”

"Kimseyi görmeyen kraliçe."

"Bu doğru."

Başımı sallıyorum. "Ama beni reddetti. Ona tacı getirdim... ve daveti geri çevirdi."

Kahinin sesi yumuşar. "Beklediğinden çok daha uzağa gittin, beceriler ve müttefikler edindin ve şimdi kaderin doruk noktasına ulaşıyor. Tüm Ruhlar Savaşı'ndaki bu ilk çatışmaya girerken bunun gerçek bir savaş bile olmadığını bil. Bu sadece rakibin selamlaşması. Önünde çok daha fazlası var... eğer bu geceyi atlatırsan.”

Nefesimi verirken, dünyanın yeniden dönmeye başladığını hissediyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, öyle. Her şeyin özü sende."

"Taç..." Sonra Julion'u düşünüyorum. "Pekala. Kraliçe kabul etmezse, başka bir seçeneğim var. Gidebileceğim başka biri var. Prosperitus prensi —"

"Gerçekten de, bahsettiğiniz kişinin, topladığı adamlarını çoktan Fulcrum sunağına doğru sürdüğünden korkuyorum. Bu gece savaşıma hazır ve savaştığında da ölecek.”

"Ölecek mi?" Ayağa fırladım ve zil çaldı, alarm gibi ses çıkardı. Ya da belki de bu, kafamdaki gürültülü sestir. "Öyleyse bir şey yapmalıyım. Onu uyarmalıyım—"

Sooth sözümü kesiyor. "Sorrel, senin bana gelmeni ve bu mesajı duymanı nesillerdir bekliyorum. Ben ve diğer Soothlar sana çok iyi

dileklerde bulunuyoruz. Sadece düşmanla yüzleşmek için değil, kendinle yüzleşmek için de cesarete ihtiyacın olacak.”

Gözüm kapalı çıkış paneline doğru dönüyorum. Ama sonra duruyorum. "Güvende misiniz? Size yardımcı olabilir miyim?"

Bir an duraksadı, sonra bana karşılık gelen hafif bir kıkırdama duyuldu. "Aslında burada değiliz, sevgili dostum. Bu düzlemde var olmayan şey, bu düzlemde yok edilemez. Ama nazik düşünceniz için teşekkür ederim."

"Sana inanmıyordum," diyorum sert bir şekilde. "Şimdiye kadar."

"Sorun değil. Gerçek, kabul görmeyi gerektirmez." Ekrandan süzülen iç çekiş, zaman kadar eski. "Size gelme nedeninizi anlatmak hiç de hoş değildi, emin olun. Ve nezaketiniz karşısında size bir şey sunmak istiyorum."

Ekranın altındaki küçük bir kapı açılıyor ve küçük bir kese uzatılıyor. "Ne işe yaradığını ve ne zaman kullanacağınızı anlayacaksınız. Unutmayın, tüm bunların sebebi sizin."

Plaka yerine oturtulunca ışık söner.

Bana verilenleri aldıktan sonra, seyirci locasından sendeleyerek çıktım ve ilk yaptığım şey küçük çantanın ağzını açmak oldu. Elime yuvarlanan şey, hiçbir önemi olmayan gri bir çakıl taşıydı. Onu geri koydum ve uyuşmuş ve beceriksiz bir halde yürümeye başladım.

Ormandan geri dönüş yolumun hiçbirini hatırlamıyorum. Ancak bedenim yolu biliyor ve kısa süre sonra gölete, Lavante'nin güneş ışığında durup, kabarık bulutların yansımasının tadını çıkarıyormuş gibi suya baktığı sahile varıyorum. Yanında ise Snooze... evet, uyukluyor.

Ve o an için, geçici huzur, inanmaya teşvik edici bir cazibe oluşturuyor. Ama ben daha iyisini biliyorum.

Küçük bir giysi yığını ve etrafına dizginlerin sarıldığı fidanın yanında duran büyük bir silah yığınının yanına duruyorum.

Merc, boynuna kadar suya batmış, ama kıyıdan çok uzaklaşmamış, sanki kumlu dibe oturmuş gibi. Bana sırtını dönmüş, güneşe doğru bakıyor; güneş şimdi daha da alçakta. Rastgele kulaçlarıyla, göletin yüzeyinde kollarını ileri geri sallıyor, oluşturduğu dalgalar güzel altın sarısı ışığı yakalayıp her yöne uzanan küçük dalgalar yaratıyor.

Bana anlatılanları düşününce, onun bu anını mahvetmek istemiyorum.

Bu, onun çok çok uzun bir süre boyunca yaşayacağı son sessiz yalnızlık olabilir.

Tüm Ruhların Savaşı'nın başlangıcı mı? İlk savaş... bu gece. Ve biz tam ortasındayız.

O başını geriye eğip saçındaki suyu silkelerken aklımdan geçenler bunlardı. Sonra da çıplak bir şekilde doğrulup ortaya çıktı.

Bunun üzerine ilk kez onun çıplak, yara izleriyle dolu sırtını gördüm.

İlk başta gözlerim gördüklerimi reddediyor. Sonra ağzımdan çıkan inilti, içimden, çok derinlerden geliyor.

Ve bana dönse bile, gözlerim her şeyi biliyor... görebildiğim her şey...

...bu sembol, tenine o kadar derinlemesine kazınmış ki kenarları halatlar gibi kabarmış.

S ve P harfleri iç içe geçmiş durumda.

Doksan Bir Kalbim Daha da Kırılıyor.

Merc bana doğru dönerken gözlerini kaçırmıyor. Ne gördüğümü çok iyi biliyor. Belki de dikkatimi çekmeyecek şekilde gizlediği bir şeyin bu gösterisini planlamıştı. Az önce aldığım cevapların farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Bence öyle ve bu yüzden gerçeği açıklamak zorunda kaldı.

İleri doğru yürümeye başladığında, bedeni tüm gücü ve ham güzelliğiyle ortaya çıkıyor; göğsünde hiçbir yara izi yok. Dün gece sevişirken orada olan bandaj, altında olduğunu sandığım yara, sanki hiç olmamış gibi yok olmuş. Zihnim bu durum karşısında anında parçalanıyor, gördüklerimi inkar etme ve ortaya çıkardığı her şey karşısında dehşete düşme arasında bölünüyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve geri çekilme açımı, silahlarına ulaşacak şekilde ayarlıyorum. Geniş kılıcı olmadığı için, güvenilir bir şekilde kullanamadığım için, bulduğum ilk şeyi kapıyorum.

Bir hançer. Hançeri iki elimle tutuyorum ve dümdüz önüme doğru uzatıyorum.

"Dur," diye emrediyorum. "Yoksa..."

"Şu anda giyiniyorum."

Sesi ifadesizdi ve ben geri çekilmeye devam ederken, gerçekten de giysi yığınının yanına gitti. Pantolonunu giyerken, düğmelerini hızla ilikledi ve bundan sonra silahlarından ve atlarımızdan geri çekilen o oldu: Suya girerken bıraktığı ayak izlerinin olduğu yere gidip durdu.

"Sen nesin?" diye çatlak bir sesle soruyorum. Oysa biliyorum. Bu yüzden kendime cevap veriyorum: "Beni öldürmek için gönderildin. Hedefin benim."

Yıkıcı bir ardı ardına, her şeyi baştan, her şeyin başladığı ana kadar yeniden kurguladım. "Duvarımızın dışındaki inekleri sen öldürdün... Köyümü gözetlerken, orada olduğumu bilerek, saldırını planlarken onları yedin. Ve o gece yolda yürürken arkamdan bir şeyin geldiğini hissettim... o sendin."

Bunların hiçbirini inkar etmiyor. Çünkü edemez.

"Karakoldayken." Düşünceleri, kader kadar kaçınılmaz olan sonuçları engellemek için ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Sen gittikten sonraki sabah buldukları şey... aşçının cesedinin yanındaki ölü koyun yavruları? O

da sendin, her şey. Adamı öldürdün ve sonra her şeyi bir iblis yapmış gibi gösterdin... ama bu bir sahneleme değildi.” Sesim dehşet içinde titriyor. “Gerçekten olan buydu... ah, kaderler, siz nesiniz...”

Eğilip öğürdüm, gözlerim yaşlarla doldu. Sonra doğruldum. "Seni kim gönderdi?" Çok açık olsa da, onun ağzından duymak istedim. "Seni ne gönderdi!"

Uzun bir sessizlik olur. "Karanlık Kral. Babanız. Sizi öldürmek için değil, sizi evine, yanına götürmek için."

Kulaklarımdaki çınlama, Lavante'ye bindiğim ve o dört nala giderken Merc'i aramak için başımı çevirdiğim ve rüzgarın çok şiddetli estiği anları hatırlatıyor.

"Sen bir şeytansın," dediğimi duydum.

Sesi buruk bir hal alıyor. "İsteğimle değil—"

Birdenbire başka bir şey hatırladım. "Ah, hilal ay, bedenimi aldın—"

Midem yine isyan etti ve düzgünce kusmak için kıvranmaya başladım. Bütün gün hiçbir şey yemediğim için safra ve bir saat önce dereden içtiğim suyun bir kısmını kustum. Dünya dönüyor ve sarsılıyor, kendimi dengelemek için elimi uzattım. Ama tutunacak hiçbir şey yoktu, sadece hava, dengemi sağlayacak bir ağaç gövdesi, bir dal... beni dik tutacak güçlü bir kol yoktu.

Merc artık bana yardım etmeye gelmiyor.

Ne kadar bilge bir adam—

Şeytandan bahsediyorum.

Bedenim çırpınırken bile zihnim acı verici derecede keskin kalıyor. "Ah, kaderler... at yoktu. Gauntlet'e girdiğinde ahıra koyacak bir atın yoktu çünkü ihtiyacın yoktu. Sen... Denge Noktasından çıktın."

Tamamen doğrulmaya çalışıyorum ama kuru öksürük dinmiyor. Boğazım yanıyor ve tüm vücudumdaki kasılmalar yüzünden nefes almakta zorlanıyorum.

Sonunda bir sessizlik olduğunda, ona baktım ve zorlanan, sulanan gözlerimi odaklamaya çalıştım. "İşte bu yüzden bakışlarına karşılık verebiliyorum. Sen zaten ölmüşsün."

Sembollerde olduğu gibi, her şeyi tamamen yanlış anlamıştım. Onun ölümlü kaderine karşı körlüğüm, onun için ölmeye razı olmamdan kaynaklanmıyordu. Onun ölümü zaten gerçekleşmişti...

“Ve tüm o şeyler... benimle ilgili.” Başımı salladım. “Ölüm hakkında görebildiklerim. Pusula. Sahip olduğumu bilmediğim yeteneklerim—hiç şaşırmadınız, hiç soru sormadınız... çünkü zaten biliyordunuz, değil mi? Muhtemelen benim kim olduğum hakkında benden daha çok şey biliyorsunuz—”

“Şimdi beni dinle, Sorrel.” Hızlı ve aceleci bir şekilde konuşmaya başladı. “Bütün bunlar nasıl başladıysa başlasın, sana karşı hislerimde hiçbir değişiklik olmadığını bilmelisin. Seni korumak ve ondan güvende tutmak istiyorum—”

“Bütün bu süre boyunca bana her şey hakkında yalan söyledin! Bu tamamen bir oyundu—” Kendime küfrediyorum ve kendimi tokatlamak istiyorum. “O kurumuş ekin tarlasında ağlıyormuş gibi yaptın, böylece beni kandıracaktın—”

“Ben öyle bir şey yapmadım—”

"Söylediklerine inanamıyorum!"

“Geçmişim hakkında yalan söylemedim!” diye bağırdı. “Kuzeydeki köyüm işgal edildiğinde çiftçiydim. Ailemi kurtaracağını düşünerek kendimi Karanlık Kral'a teslim ettim. Kurtaramadı. Önce korumam gereken kız kardeşlerimi katletti, sonra da nişanlımı gözümün önünde taciz edip öldürdü!” Boğazını sertçe temizledi. “O harap olmuş mahsullerin başında dururken, kaybettiğim her şeyi, umut ederek isteyerek vazgeçtiğim her şeyi hatırladım—”

“Karanlık Kral sana ne söz verdi?” Sesim soğuk ve cansız. “Beni ona sunduğunda sana ne verecek?”

Merc gözlerini göletin öte tarafındaki tarlalara çevirirken, yüzündeki acı ifadesi beni derinden etkiledi. Ama sonra kendimi toparladım.

“Sana her şeyi geri vereceğini söylemişti, değil mi? Kaybettiğin hayatı.”

Merc'in kendisinin de söylediği şeyi düşünüyorum; kötülüğün insanların içine nasıl girdiğini ve en derin arzularını nasıl bildiğini.

“Beni teslim et, geçmişini geri al.” Başımı sallıyorum. “Ve şimdi buradayız. Denge Noktasının sunağından sadece birkaç yüz metre uzaktayız. Beni korumak için kuzeye götürmeyi asla düşünmüyordun, beni kurban edilmek üzere sunağa, onun sunağına götürmeye çalışıyordun.”

Başlangıçta Merc ile yaptığım o aptalca anlaşmayı düşünüyorum; karakola ulaşmama yardım etmesi karşılığında bedenimi ona vermiştim.

Zaten beni oraya kadar takip edecekti—kahretsin, neden beni zorlamadı ki?

“Başlangıçtaki durum...” Başını sallıyor. “Şimdiki durumla aynı değil.”

“Bitti demek istiyorsun. Aramız bitti—”

“Lütfen, Sorrel, seni koruyabilirim. Seni onun henüz gelmediği kuzeye götürebilirim. Birlikte yaşayabiliriz—”

"Kapa çeneni."

Merc sessizliğe bürünüyor ve güneş ışığının vücuduna yapışıp, sanki olduğu kişi değilmiş gibi bir aura yaratmasını fark etmemeye çalışıyorum. Gerçi, muhtemelen beni baştan çıkarmak için bu etkiyi kendisi de istiyor.

Bu konuda çok başarılı olduğunu kanıtladı.

“Öyleyse şimdi savaşağız,” dediğimi duyuyorum. “Sen ve ben. Sen, Tüm Ruhlar Savaşı'nın başlangıcında karşılaşmam gereken düşmanımsın.”

Ve sonra kendi soruma cevap veriyorum: "Beni hiçbir şeye zorlayamazdınız çünkü kendimi öldürme veya yaralanma riskini göze alamazdınız. Bu yüzden her risk aldığımda üzülüydünüz."

"Sana yalan söylemiyorum, Sorrel."

"Bana hep yalan söyledin..."

“Eğer Karanlık Kral’a bu kadar bağlıysam,” diyor, “kendinize sorun, neden sizi onu yenebilecek Kraliçe’ye götüreyim?”

Tekrar başımı sallıyorum. “Çünkü onun hayır diyeceğini ve benim başarısız olacağımı her zaman biliyordun. Prosperitus Kralı'nın sadece kendi vatandaşlarıyla ilgileneceğinden bahsederken bana o konuşmayı kendin yapmıştın. Sonunda buraya, köyüme geri döneceğimizi ve benim Prosperitus'a gitmeye kararlı olacağımı biliyordun; ve gitmemiz gereken yol bizi tam da Fulcrum'daki sunağın yanından geçirecekti. Her şey senin için mükemmel bir şekilde yerli yerine oturuyor.”

"Sence bu, her şeyin yoluna girmesi mi?"

"Benimle oyun oynamaya kalkma. O aşamayı çoktan geçtik, sen ve ben."

İkimiz de kumsalda birbirimize bakıyoruz ve bizi ayıran şeyin kum olması bana şiirsel geliyor. Tıpkı uyandığımda ağzımda hissettiğim şey gibi. Tıpkı annemin babamı hapsetmek için yarattığı, denge noktasını oluşturan şey gibi...

Merc hareket edince ben de geri sıçradım. Ama bana doğru gelmiyordu. Sadece sırtını bana döndü, o sembolün derisine kazınmış olduğu,

omuzlarından kalçalarına kadar uzanan yara izlerini... Ellerimi omurgasında gezdirdiğimde hissettiğim ve onun adına dehşete düştüğüm şeyi.

Gömleğini giyip düğmelerini yavaşça ilikliyor. Sonra gömleği içeri sokup kılıcını kılıfına yerleştiriyor ve son olarak da fileyi ve deri paltoyu giyiyor. Geniş kılıcını eline aldığı anda, irkilmemi gizleyemiyorum.

"Seninle dövüşmeyeceğim." Merc, her geçen an daha da alçalan güneşe baktı. "Ve kesinlikle seni öldürmeyeceğim."

Sanırım bunu zaten umutsuzlukla yaptınız.

Gidip atının dizginlerini fidanın üzerinden çözdü. Ata binerken gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Sana elimden geldiğince zaman vereceğim, ama o beni eve çağıracak. Git ve Julion'a katıl. O ordu iyi silahlanmış ve koordineli. Anathos'un en iyi şansı bu olacak. Sana gelince, eğer Fulcrum'a girersen, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını unutma."

"Yani içeride güvenilir bir şey bulamadınız mı demek istiyorsunuz? Ne yazık!"

Sanki ona vurmuşum gibi gözlerini kısa bir anlığına kapatıyor. "Özür dilerim—"

"Özür dilemeyi bırak. Tanıdığım en zalim şeysin sen—bana nasıl böyle yalan söyleyebilirsin? Bunca zamandır nasıl rol yapabilirsin, oysa aslında sadece şunu bekliyordun—"

"Neden şimdi seni bırakıyorum?" Kaşını kaldırıyor. "Eğer gerçekten kötüysem, neden seni şu anda babana götürmüyorum? Beni yargılamadan önce buna cevap verir misin?"

Bir an için, bu mantık beni sessizliğe büründürdü. Ama sonra gözlerimi kıstım. "Çünkü Julion zaten sunağa bir ordu getiriyor ve bu senin tahmin etmediğin bir sorun. Babamı uyarman gerekiyor. Karanlık Kral olmadan, iblis savunmalarının hazırlanması için gereken ödülü alamazsın. Bu benim güvenliğimle ilgili değil. Bu senin güvenliğinle ilgili—"

Merc, anlamadığım bir sürü kelimeyle bana küfürler savurdu. "Senin için canımı tehlikeye attım!"

"Artık senin bir tane bile yok!" diye bağırdım karşılık olarak. "Ve sen benim düşmanımsın!"

"Hayır, değilim ve bunların hiçbirini planlamadım—"

"Her şeyi sen planladın! Ta ki şu an her şey altüst olana kadar! Benim Sooth ailesine gideceğimi düşünmedin ama beni durduramadın ve sonra da

her şeyi itiraf etmek zorunda kaldın.”

“Çünkü artık kendimle yaşayamam ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim!”

“Yalan! Benim sana aşık olduğuma güveniyordun ve beni, ‘Seni kuzeyde koruyacağım’ diye biten yürek burkan bir hikayeye manipüle ediyordun. Ama işe yaramadı, değil mi!”

Merc yavaşça başını salladı. "Her şeyi yanlış anladın."

“Hayır, her şeyi yanlış anlamışım. Şimdi gerçeği görüyorum—”

“Sana aşık olacağımı hiç düşünmemiştim!” Atını döndürüyor. “Ve eğer bu kadar kötüysem, neden şimdi seni terk ediyorum? Ha? Neden sana bir şans veriyorum? Söylediklerimin arkasındayım. Dünya seninle daha güzel ve seni elimden geldiğince koruyacağım—”

“Hayır. Gizli görevin ortaya çıktı ve efendine geri dönüp Julion ve ordusuna gitmeyi planladığımı söylemelisin.” Sanki bir şeye saplıyormuş gibi hançerini havaya doğru savurdum. “İşte bu yüzden gidiyorsun. Sadakatin bana değil ve şimdi her şeyi söyleyeceksin çünkü yakalandın!”

Merc, atının dizginlerini vahşice kavrayarak uzun süre bana baktı. Sonra, "Ruhu olmayan tek kişi ben değilim, Sorrel. Sen henüz ruhunu ne zaman kaybettiğini hatırlamıyorsun ama yakında olacak. Gerçeğin seni takip ediyor ve gölgelerin arasından sana doğru atlamak üzere—ve beni istediğin kadar nefret et, sadece şunu unutma... Tüm hikayeni bilmeme rağmen seni sevdim çünkü sen taşıdığın lanetten çok daha fazlasısın." dedi.

"Lanet olsun...?" diye fısıldadım.

Merc tekrar başını salladı ve sanki o kadar yaralı bir hayvana bakıyordu ki, öldürülmesi gerekiyordu. "Sorrel, kendi ölümünü neden göremediğini hiç merak etmedin mi? Beni kınamadan önce, kendi gözlerine iyice bak."

Bunun üzerine dörtnala koşarak ağaçlık alanın içine kayboldu, ardında tarif edilemez, hatta katlanılmaz bir yıkım bıraktı.

Kendi gözlerimle mi?

Kendi gözlerimle...

Boğuk bir çığlıkla, sendeleyerek kıyıya doğru gittim ve dizlerimin üzerine çökerek suya düştüm. Eğilip yansımama baktım. Yüzeydeki dalgalanma ilk başta hiçbir şey görmemi engelliyordu ve bunda elbette bir merhamet duygusu vardı.

Çok geçmeden göletin yüzeyi durgunlaşıyor ve kendi gözlerime bakıyorum, sadece kendi yansımamı görüyorum... yüzünde dehşet ifadesi

olan, çilli, beyaz saçlı genç bir kadının yansımasını.
Ellerimle ağzımı kapatarak çığlığımı bastırdım.
İşte bu yüzden kendi ölümümü göremiyorum.
Ben... çoktan öldüm.

Doksan İki: Gerçek Savaş Başlıyor.

Olduğum yerde, göletin içinde, kollarımı kendime sarmış, gözlerim donuklaşmış bir halde kalıyorum. Güneşin ufukta daha da battığını ve karanlığın etrafımı sardığını belirsizce fark ediyorum. Hareket edemiyorum, uyuşmuşum ve garip bir şekilde sıcak hissediyorum. Giysilerim serin suyu emse bile, içimde derin bir yanma hissediyorum ve köyümün dumanlar içinde, harap olmuş görüntüleri bilinçli düşüncelerimi ele geçiriyor.

Bilinçaltımda olanlar çok dağınık ve travmatik oldukları için listelemek mümkün değil.

Sanki yerle bir olan bir ev gibiyim, tıpkı duvarın içindekileri gördüğüm gibi; dış katmanlarım yanmış, iç desteklerim yok olmuş, kişisel eşyalarım yok olmuş. Artık benim için sandalye veya masa yok, pelerinimi asacak askı yok, uyuyacak yatağım veya eşyalarımı saklayacak sandıklarım yok. Artık kimse bu yıkılmış evimde yemek yapmayacak ve ayak sesleri duyulmayacak, çünkü zeminim veya merdivenlerim yok.

Bir zamanlar ne olduğum, amacım ne olduğu, sahip olduğum çatı ve pencerelerim, hepsi gitti, gitti, gitti.

Ve onun yerine... uzun zamandır inkar ettiğim bir şey...

Bilincimin hemen altında hep var olan, kendimin garip, yabancı bir parçası olarak gördüğüm ama aslında gerçek doğam olan intikam duygusu.

Ben babamın kızıyım.

Ve bu çözümsüz gerçeğin ardından, dikkatli olmazsam felaketlere yol açabilecek bir zayıflığımı keşfediyorum: Beni altüst eden tüm acımasız gerçekler arasında, Merc hakkındaki gerçek en zor katlandığım gerçek.

Bu, babamın kim olduğunun ortaya çıkması ya da annemin beni saklayarak benden bazı şeyleri de aldığının farkına varmak olmalıydı... Şimdi bir zamanlar sahip olduğum beceriler, yaşadığım deneyimler, yaşadığım yerler olarak tanıdığım şeyler. Yaptığım şeyler... ki bunların bazıları mahrem—çünkü Merc haklıydı. Onunla ilk cinsel ilişkim bakirelik değildi ve bu ne anlama geliyor? Çok uzun zaman önce bir sevgilim mi vardı? Derin duygular beslediğim bir adam... bir koca? Bir aile? Gölge bir duyguya veya geçici bir eğilime çok derinlemesine baktığımda her zaman yaşadığım baş ağrıların, altında ne varsa onu gizleyen bir tür zihinsel yama olduğunu şimdi anlıyorum.

Babam kötü, ama annem benim hırsızım.

Üstelik öldüğümü öğrendim, bu da kadınlar gibi adet görmememin nedenini açıklıyor.

Ve tüm bunlar şu anki kaderimi belirliyor: Bu akşam Karanlık Kral'la yüzleşeceğim. Julion adamlarıyla gelmeden önce tek başıma sunağa gideceğim ve oraya silahsız, ordusuz ve savunmasız bir şekilde gideceğim; muhtemelen hayatta kalamayacağım bir karşılama için.

Öyleyse, tüm gerçeklerim arasında, içsel yıkımımın en büyük nedeni kesinlikle bu olmalı.

Ama hayır, bunların hiçbiri en kötüsü değil.

Merc'in ihaneti ve onun söz konusu olduğunda göremediğim her şey, bunun en acı verici kısmı. Ve sanki zihnim, bu kararmaya yardımcı olan duygusal hislerim için beni cezalandırmaya kararlıymış gibi, onunla ilgili bazı anları tekrar tekrar hatırlıyorum: Bara ilk gelişi, aşağıda bana vermeye çalıştığı bakır para ve sonra kendisine verilen misafir odasında... tünelde bana bağırması ve sonra balas'a binip zaferle hendekten çıkması... Kayıp Ruhlar Gölü'nün dibinde, gökyüzü avcısıyla boğuştuğumda bana doğru gelen gürleyen atını hatırlıyorum... ve şimdi de Karakol'daki o pencere kenarında oturmuş, günlüğüne karalamalar yapıyor ve Thale içeri girdiğinde bana dik dik bakıyor.

Savaşçı kraliçenin zindanındaki o hücrede yığılıp kalmış Merc'i ve o lüks süitte saçlarımı yıkayıp benimle sevişmesini tekrar hatırlıyorum...

Az önce söylediklerine, yani hislerinin gerçek olduğuna inanmak çok cazip geliyor. Ama Karanlık Kral hakkında ne demişti?

Kötülük içinize işler ve en derin korkularınızı ve arzularınızı bilir.

Merc sonuçta bir iblis ve ben onun az önce söylediği ikna edici sözlerle değil, karşımda duran gerçekliğe inanmalıyım. Babamla beni bekleyen her şeyle kendi başıma ve duygularımın bulanıklaşmasına izin vermeden yüzleşmeliyim.

Bu vesileyle, bir kez daha sudaki yansımama odaklanıyorum. Alacakaranlık çökmüş, bu yüzden gözlerim zar zor görünüyor, yine de onları net bir şekilde görüyorum: soluk dış kenar ve karanlık orta delik.

Bu, ölü ruhum kadar kara.

Sudan yukarı çıkarken, kıyafetlerimden ve vücudumdan damlayan suyu duyuyorum ve soğuğu daha da derinden hissediyorum. Göletin karşısına bakarken, bulunduğum yerden biraz daha kuzeyde ve biraz daha batıda, çok da uzak olmayan bir yeri hayal ediyorum.

Sunak. Karanlık Kral'ın kurban edildiği yer.

Pusulanın beni Sooth'lara götürdüğünü sanıyordum. Ama hayır, tapınakları tam da bulunduğum yerle Fulcrum'un kadim merkezi arasında yer alıyormuş.

Oraya gitmeliyim.

Lavante'ye döndüğümde, başı kalkık ve tetikteki gözleri bana dikilmişti. Yanına doğru yürürken itiraz edeceğini bekliyordum. Etmedi, ama belki de kötülük, zamanla alışabileceğiniz türden bir şeydir.

Evet, şimdi ne yapmam gerektiğini ve nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Ve bunu yalnız başıma yapmalıyım.

Artık saklanmak yok. Asla.

Aygırın o sessiz, hüzünlü ve sevimli karşılama kişnemesi eskiden gözlerimi yaşartırdı. Artık değil. Ne şimdi ne de gelecekte benim için gözyaşı olmayacak.

Eyeri çıkarıyorum, dizginleri çıkarıyorum ve koşum takımlarını kıyıya atıyorum. "Sen çok güzel bir atısın."

Avucumu kaslı boynunda gezdirirken, altın rengi tüyleri batan güneşin son ışınlarında parıldıyor. Lalah ve Emma'yı düşünüyorum ve bana verildiği anı hatırlıyorum; iyi niyetlerle yapılan kötü bir işin karşılığında büyük bir varlık olmuştu. Onunla birçok zorluğun üstesinden geldiğimi, çimenlerin üzerinden, çürümüş mermerlerin üzerinden, sisin içinden geçtiğimi hatırlıyorum. O, güzellikten daha fazlası. O, vahşi, cesur, sadık ve zeki.

"Seni özleyeceğim," diyorum kısık bir sesle.

Dahası, o benimken bildiğim dünyayı özleyeceğim. Ve içinde olduğumu sandığım gerçeklik versiyonu için yas tutuyorum.

Ve sonra hareketsiz kalıyorum.

İçimdeki bir şey ne yapılması gerektiğini biliyor, ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa da: İki kolumu da açıyorum, kollarımın arasından çıkan tene bakıyorum ve görmemem için programlandığım her şeyi gözlerimden siliyorum—

İşte orada.

Beni saran, gizleyen, koruyan sihirli bir parıltı. Tüm bedenimi kaplıyor, çok çok uzun zaman önce yerleştirilmiş sihirli bir kalkan.

Lavante'ye güveniyorum.

Bu at, bu güzel at, bu gece hayatta kalmalı. Onu bir daha asla göremeyeceğim ve ölümünün vicdanımda kalmasını istemediğim için değil,

ya da benim adıma gösterdiği çabalar için ona borçlu olduğum her şey için de değil. Hayır, bu anda gösterdiğim merhamet, herhangi birine ve herhangi bir şeye göstereceğim son merhamet olacağı için. Onun koruması, insanlığımı işaretleyecek mezar taşı olacak.

İrade gücümün bir esnemesiyle, parıltıyı ona gönderiyorum; sihir, sanki kovulmaya direnmek istercesine bedensel uzuvlarımı çekiştiriyor. Ancak galip geliyorum; enerji parmak uçlarımdan çıkıp, gece havasını büken ısı dalgaları halinde toplanan karanlığın içinden geçiyor. Büyü aygıra ulaştığında, aygır irkilip başını savuruyor, sonra şaha kalkıp aramızdaki mesafeyi alarm dolu bir kişnemeyle işaret ediyor—

Gök gürlemesi ve prizmatik bir ışık parlaması oldu. Ardından parıltılar tüm vücuduna yayıldı ve her kıvrımını, her yerini kapladı, sanki başının ve sırtının üzerinde bir gökkuşağı belirmiş gibi.

Işık gösterisi sona eriyor ve o son bir kez kafasını sallıyor.

Duygularımı bastırmak zorunda kalsam da, uzanıp burnunu okşadım. "Anathos'ta dolaşmış en iyi attın ve şimdi gitmelisin."

Anlamış gibi hafifçe kişneyip başını salladığında, yeni bir kayıp duygusuyla sarsılıyorum ve sonra gidiyor, bembeyaz kuyruğunu savurarak, toynakları yere vurarak ağaçların arasına doğru koşuyor, ne iblisler ne de insanlar tarafından bir daha asla görülmeyecek, özgürce dolaşacak, geleceğini dikte edecek bir efendisi olmayacak...

Ya da ona binlerce yıldır sakladığım şeyi vererek, onun uzun bir ömür sürmesini sağladım—

İçimde kalan hafif bir karıncalanma hissiyle kolumu sıyrıp kaşlarımı çatıyorum.

Tenimin rengi farklı, çok daha koyu ve omzuma bir tutam saçımı çektiğimde, dalgalar artık beyaz değil. Tıpkı Merc'inki gibi simsiyah.

Sonuçta çillerim yoktu. Maskeleye büyüğü cildime soluk bir desen bıraktı ve saçımın rengini soldurdu.

Tanıdığım kişiden tamamen farklı biri olduğuma göre, bambaşka birine benzemem de doğal görünüyor—ve işte o zaman kendi işaretlerimi görüyorum. Her iki bileğimin iç kısmındaki SP harfleri.

Bizzat Karanlık Kral tarafından iddia edildi. Başından beri.

Bütün bunlar ruhumun derinliklerinde yankılanırken, gölgelerle birleşiyorum, geceyi oluşturan ve manzarayı karartan topluluğun sadece bir üyesi oluyorum.

Ama ben gölgeden daha fazlasıyım. Ben bir iblisim, tüm insanların korktuğu şey, efendilerinin emriyle ormanlarda ve dağlarda dolaşan ruhsuz ölümsüzüm.

Hayır, ben daha da kötüyüm. Ben babamın güçlü kızıyım, onun yeni nesliyim, doğduğum ve saklandığım karanlık büyüünün nihayet bana bahşedilmesini sağladım.

Ve kaderime doğru gitmeliyim.

İleri doğru yürüyüp kıyıdan uzaklaştığımda, önümdeki gölet ayaklarımın altından kaymıyor. Şimdi su beni reddediyor; birkaç dakika önce beni tatlı, arındırıcı beşiğine kabul eden şey, sıkıştırılmış toprak gibi oluyor. Tenimden büyü kalkınca, gerçek doğam artık elementlerden saklanmıyor ve onlar beni kutsal olmayan ve istenmeyen biri olarak tanımlıyorlar.

Her adımda, erimiş çeliğin sıcaklığını kaybedip kalıcı şeklini bulması gibi, giderek daha da sertleştiğimi hissediyorum. Karşı kıyıya vardığımda, yalanlardan ve aldatmacalardan arınmış, yeni bir şekilde yeniden doğmuş oluyorum. Ve tıpkı gerçeğim ve öz doğam gibi, gücümün tam olarak bilincinde olarak, bir kez daha yere adım attığımda tamamen ortaya çıkıyorum.

Elimle uzanıp önümdeki ormanı yardım, ağaçlar ve çalılıklar eğilip çekilmeye zorlandı.

İşte o zaman şeytanları görüyorum.

Ağaç gövdelerinin arasına, bir köpeğin tüylerindeki keneler gibi, insan biçimli, balas derisine sahip ve yılanın uzun gözlerine sahip siyah yaratıklar olarak yerleşmişlerdi. Orman örtüsünün aniden kaybolması, bana doğru dönmelerine neden oldu.

Saldırmazlar.

Bunun yerine, tek dizlerinin üzerine çöküp eğilirler.

İrademle onları böylece donduruyorum, ölü bedenlerini kayaya çakmış gibi yere sabitliyorum. Onları burada, bu konumda tutmamın amacı Julion'u ve buraya savaşmak için getireceği güçleri korumak değil.

Babamın amaçlarını, kötülüğü engelleyerek boşa çıkarmak demektir.

İki kişi de kontrolü ele geçirebilir, değil mi?

Geniş ağaçlık alandan açtığım yol, ardımda kendiliğinden kapanarak babamın güçlerini daha da sıkıştırıyor ve öfkem o kadar büyük ki, çevreme

hükmetmenin ve bir zamanlar dehşetle baktığım şeyi boyun eğdirmenin ne kadar kolay olduğuna gülüyorum.

Bu, eskiden utangaç ve çekingen halimdeki gibi bir kahkaha değil.

Ses agresif ve kaba.

Önce Fulcrum'un kükremesi kulaklarıma ulaşıyor, sonra da büyük dönen kumun önünde buluyorum kendimi; kirlilik sadece tamamlanmakla kalmıyor, aynı zamanda dışarı atılıyor, siyah girdaplar saçan, tüküren bariyer o kadar bozuluyor ki artık açılacak bir kapı bile değil. Sadece kenara itilecek bir perde.

Babamın hapsedildiği söylenen yeri işaretleyen eski taş levha sunak, unutulmuş bir kalıntı gibi dönme dolabın önünde duruyor; granit tablası kum yığınlarıyla kaplı, destek tabanı ise Fulcrum'un yıkımından kalan enkazın altında neredeyse tamamen gömülmüş durumda. Nesiller boyunca burada kurbanlar verildiğini, Karanlık Kral'a hayvan rüşvetleri sunulduğunu, insan ruhlarının rahat bırakılması umuduyla küçük ruhların kurban edildiğini duymuştum. Bir noktada bu uygulama sona erdi, belki de hava değişip yiyecek kıtlığı arttıkça israf edilebilecek evcil hayvan et kaynakları azaldığı için.

Kötülüğün, Anathos'un tamamen ele geçirilmesinden daha azıyla yatıştırılabileceği fikri saçma.

Avucumu uzatarak girdabı durduruyorum, havada donan her bir kum tanesiyle birlikte, hatta savrulup aşağı doğru inerken duran pullarla bile, girdabı sonlandırıyorum.

İçeri adım atıyorum, zihnimin derinliklerinde bir köşede zaten tanıdığım bir manzaraya...

Hayır, bu doğru değil. Karşımda gördüklerimi tanıyorum çünkü yakın zamanda çok benzer bir yeri ziyaret ettim.

Kristal Kapı'dan sonra, o sivri kuleler labirentinin öte tarafındaki kızıl manzara, hani şu bükülmüş, işkence görmüş ağaçlar ve ateş çukurları olan yer; sadece burada alevler siyah. Ve burada, kasvetli panorama sonsuza dek sürüyor, tepeler yükselip alçalıyor, ufuk çizgisine hiç ulaşmıyor çünkü asla bitmiyor.

“Baba,” dedim buyurgan bir sesle. “Şimdi yanıma gel.”

Bunun üzerine bir sadistin kahkahası duyuyorum.

Ve sonra, insanlar arasında saklandığım süre boyunca rüyalarımda tanıdığım o ses geldi.

"Kuzukulağı."

Doksan Üç Karanlık Kral.

Babam, harap olmuş toprağın bir yarığından çıkıyor, kızıl topraktan yükseliyor, etrafını saran kara ateş, bir çukurdaki yılanlar gibi tıslayıp tükürüyor. Kötülüğü nefes kesici, enerjisi o kadar korkunç ki, midemle başımı da etkileyen bir bulantı dalgası içimden geçiyor. Ve ah, korkunç görünüyor. Karanlık Kral, iki güçlü, hortum benzeri bacak üzerinde dik duran boynuzlu bir canavar; kaslarının üzerindeki deri manzara kadar kırmızı, iğrenç ellerinde bıçak gibi keskin pençeler var, arkasında rüzgarda savrulan siyah bir yelesi var, sanki sadece ona karşı esiyor gibi, çünkü etrafımda bir esinti bile yok. Vücudunda hiçbir silah yok, kılıfında veya bağlı hiçbir şey yok; zaten geleneksel silahlara ihtiyacı da yok, değil mi? Ve sadece devasa omuzlarından dalgalanan siyah bir pelerin ve belini örten bir bağ ile giyinmiş.

Gözleri simsiyah, bakışları boşluk gibi ama aynı zamanda beni kendine çeken bir çekiciliğe sahip; bu yüzden bakışlarına fazla takılmamaya özen gösteriyorum ve gülümsemesi ölümün çürümesinin iğrenç tatlılığını taşıyor.

"Seni ne kadar özledim, canım kızım."

Ses son derece büyüleyici, açgözlülere zenginlik, saplantılı muhtaçlara aşk, çirkin ve istenmeyenlere seks, acınası ve değersizlere güç vaadini hecelere dokuyan baştan çıkarıcı bir mırıltı; yeter ki karşılığında ruhunuzu vermeye razı olun.

"Seni benden sakladı, bunca yıl, yüzlerce yıl. Ama bu, yeniden bir araya gelmemizi çok daha anlamlı kılıyor, değil mi?"

Şimdi gülümsemesi genişliyor ve tıpkı devlerinki gibi, kara örümceklerin ağzındaki gibi siyah dişlerini ortaya çıkarıyor. Şimdi anlıyorum ki bunlar onun yaratıkları, kendilerine ayrılmış bölgelerde ürüyorlar, yukarıda süzülen ve nüfuslarını kontrol altında tutan ejderhalar tarafından o vadiye hapsediliyorlar.

O kirlenmiş kırmızı arazi gibi, o hayvanlar da onun hapsedilmesinden hemen önce var olan bir şeyin kalıntılarıdır.

"Annen kötü olan, biliyorsun. Babayı çocuğundan uzak tutmak akıl almaz bir şey."

Onu ancak yarım yamalak dinliyorum. Şimdi gözümde canlanıyor, o şehrin kalıntılarının dışındaki heykeller, başka yöne bakan kadın, kıskançlıkla büyülenmiş adam. Bütün bunları annem için inşa etti, kim

olursa olsun, o tapınakları ve heykelleri güzel bir tuzak olarak kurdu, merkezdeki tanrıçaya taptı ve onu yerinde tutmaya çalıştı.

Sapık bir aşk için şımartılmış bir kafes.

“Bana zarar vermesi gerekiyordu.” Pençeli elini geniş göğsünün üzerine koydu. “Ve biliyordu ki, ikimiz birlikte, sen ve ben, yenilmez bir güçtük. Ama ben onun işini hallettim. Şimdi bulunduğu yer uygun bir ceza, endişelenme. Kızım, intikamın alındı ve şimdi yeniden bir araya geldik—ve ben özgürüm. İçindeki sihir sayesinde.”

Hemen esas duruşa geçtim. “Seni buradan çıkarmayacağım.”

“Bundan emin misiniz?”

“Çok.” İçimde kaynayan bir düşmanlıkla birlikte, ilk defa aşkın karmaşık olduğunu fark ediyorum. Nefret ise öyle değil. “Ve beni ikinci kez öldüremezsin.”

“Ah, bunu yapan ben değildim.” O gülümseme bir lanet gibi kalıyor. “Peki ya bana beni serbest bırakmak için gerekeni vererseniz, karşılığında size bir şey vereceğimi söylesem? Ailevi bir takas, en çok istediğiniz şey karşılığında benim en çok ihtiyacım olan şey.”

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok—”

“Kendini kandırıyorsun. Sana gönderdiğim o adama ne oldu?” Sözler havada bana doğru, güvenliği müjdeleyen bir bayrak gibi, kışın bir ısı kaynağı gibi, acıya merhem gibi aktı. “Haklıydı, biliyorsun. Sana söylediği her şey doğrudu. Sana aşık oldu.”

“Sanki sana herhangi bir konuda güvenecekmişim gibi—”

“Ama ya ona tekrar inanabilseydiniz? Ya geri dönüp kaybettığınız şeyi geri alabilseydiniz? Bana bunun sizin için hiçbir değeri olmadığını mı söylüyorsunuz?”

Bir an için, göğsüme saplanan bir özlem hissettim. Haklıydı. Sadece o eski halime dönmek istiyordum; tek önemli tehlikenin fiziksel tehlike olduğu, güçlü ve koruyucu bir adamla ortak bir amaçta birleştiğim, bütünümlün diğer yarısının yanımda olduğu ve yaklaşan şeyden habersiz olduğum o zamana.

Merc bana ne demişti peki... eğer Denge Noktasına girersen, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını unutma.

“Aşk, yalanlar labirentinde var olamaz.” Ses tonumu sertleştiriyorum. “Ve gerçek, var olmak için benim onayımı gerektirmez; anılarımı alabilirsiniz, ama kalbim her zaman doğru olanı bilecektir.”

“Ama ya her şey gerçekse? Ya senin ne olduğunu bilmesine rağmen seni seviyorsa?”

Nefesimi kontrol etmeye, hiçbir şey belli etmemeye çalışıyorum. Ama kader... keşke gerçek bu olsaydı da, duygularımı bana karşı kullanılan kılıçlara dönüştürmek için özenle seçilmiş sözler olmasaydı.

Ama sonra başımı sallıyorum. "İşte bu yüzden annem seni asla istemezdi, değil mi? Senin kim olduğunu çok iyi biliyordu... ve senden öğreniyordu."

Karanlık Kral'da ani bir değişim olur, baştan çıkarıcılığı kaybolur, öfkesi etrafındaki siyah alevlerden oluşan aurayı kırmızıya çevirir.

"Pekala, ihtiyacım olanı alacağım."

Hiç beklemediğim bir anda, bedenim büyük bir güç tarafından kavranıyor, varoluşsal bir emme ve çekme hissiyle sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum, oysa bütünlüğümü koruyorum: Acı tarifsiz, anlatılamaz, kaçınılmaz; gözlerimden yaşlar akarken tüm dişlerimi sıkıyorum ve saldırıya karşı direniyorum. Uzaktan, kollarım ve bacaklarım gövdemden dışarı doğru uzanırken ve göğsümün merkezi ona doğru çekilirken, boğazımdan kopan çığlığı duyuyorum.

Karanlık Kral'ın sesi, sanki derimin içindeymiş gibi, kafamın içinde bir girip bir çıkıyor. "Annen seni doğururken benden bir parça çaldı ve eğer beni kendin özgür bırakmazsan, şimdi bana geri vermeni isteyeceğim. Ben burada hapsolmuşken ruhları tek tek toplamak çok uzun sürüyor—ama içindeki tohumum beni anında bütünleştirecek. Ah, Sorrel, kaderin her zaman bana geri dönmekti, kızım—cömert teklifimi reddettiğin için, şimdi benim olanı kendi şartlarımla geri alacağım."

Tekrar çığlık attım ve ardından siyah kum taneleri öksürerek boğuldum.

Acı yakıcı, kanım ve kemiklerim acımasız, içe çeken bir çekimle alev alev yanıyor. Buna karşı koymaya, ona karşı kullanmak için biraz sihir toplamaya, içimdeki kötülüğü ondan uzak tutmaya çalışıyorum. Ancak bana elini uzattığında, kendimi öne doğru sürüklenirken buluyorum—

Ama benim bedenim değil.

Bedenim cansızca yere yığılırken, bilincim, ruhum, özüm ona doğru yükseliyor.

Yapabileceğim hiçbir şey yok.

O çok güçlü.

"Sen ve ben bir olacağız," diyor çarpık, şeytani sesiyle. "Ve sonra onun bu dayanak noktasını kum gibi bir kenara atacağım ve hakkım olan tüm ruhları özgürce talep edebileceğim..."

Ve gösterdiğiniz iyiliğe karşılık olarak size bir şey sunmak istiyorum. Ne işe yaradığını ve ne zaman kullanmanız gerektiğini biliyorsunuz.

Hiç beklemediğim bir anda, Kahin'in sesini duyuyorum.

Son bağımsız irademle elimi cebime sokuyorum ve sonra dikkatimi tekrar babama çeviriyorum.

Duyusal bir paralellik kurarak, bilincim bana verilen minik kesenin dokusunu algılıyor ve gizlice onu kısıtlamasından kurtarıyorum. Sert ve beceriksiz parmaklarım iple mücadele ediyor, ama sonra o kadar sıradan, o kadar önemsiz çakıl taşı elimde oluyor.

"Bu, her zaman takdir edildiği gibiydi," diye devam ediyor babam, ona gittikçe yaklaştıkça memnuniyetle. "Eksik parçam geri döndü..."

Bu mümkün değil. Bu sadece küçük bir taş parçası.

Yine de onu atmak zorunda kalıyorum—

Alakasız çakıl taşı kırmızı toprağa çarptığı anda, Karanlık Kral tısladı ve başını o yöne doğru hızla çevirdi. Bizi birbirimize bağlayan çekim gücü, o taş odaklandığı anda anında kırıldı ve ben de gevşek bedenime geri döndüm.

Ellerimi kırmızı toprağa dayayarak kendimi yukarı doğru ittim ve daha fazla siyah kum öksürdüm. Ama hiçbir şeyden kurtulamadım. Sanki ağır bir hastalık geçirmiş gibi güçsüzdüm ve savunmasız bir korkuyla yukarı baktım.

Hariç ...

Anlayamadığım bir nedenden dolayı, babam küçük kayadan gözlerini ayırmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Başını sallıyor ve bir aygır gibi ayaklarını yere vuruyor, kırmızı toz kaldırıyor, toynaklarını toprağa saplıyor. Etrafında, sanki onun hayal kırıklığına karşılık veriyormuş gibi, en yakın toprak deliklerinden siyah alevler fışkırıyor.

Küfreterek dişlerini gösterdi ve bana doğru şakırdattı. "Bunun dikkatimi dağıtacağını mı sanıyorsun?"

"İşe yarıyor, değil mi?" diye hırıltılı bir sesle karşılık veriyorum.

Bakışları sonsuz bir azabın habercisi. "Senden salon numaralarından daha fazlasını bekliyordum kızım—"

“Bana öyle seslenmeyi bırak.” Ayağa kalkmak için sendeledim. “Asla senin bir parçan olmayacağım. Buraya seni yok etmek için geldim—”

Ondan çıkan kükreme beni geriye savuruyor ama üzerime atılmıyor. Peşimden gelemiyor. Bana bakıp sonra tekrar taş bakıyor, taş sanki aptalca uzaklaşmak üzere olduğu kıymetli bir mücevher gibi.

Onu herhangi bir düzeyde, hatta hiçbir düzeyde alt ettiğim düşüncesi, içimde canlandırıcı bir cesaret ve enerji patlaması yaratıyor.

“Şunu al”—parmağını işaret ederek—“ve tekrar çantaya koy.”

"HAYIR."

“Şu lanet olası taşı al ve koy—”

"Hayır!" diye bağırdım ona.

Ani bir kararlılıkla avuçlarımı ileri doğru uzattım ve işte o anda içimden kara bir ateş fışkırdı, öyle güçlüydü ki büyük Karanlık Kral geriye doğru sendeledi. Hatta şişkin, damarlı kollarını başının üzerine kaldırdı ve sanki bir yaban arısı fırtınasını durdurmaya çalışıyormuş gibi havayı dövdü.

Ve ben, bilinçli olarak farkında olmadan, onun nereye gitmesi gerektiğini biliyorum.

Onun için yaratılan ve annem tarafından, çağlar önce, Anathos'un toprağından kalan tüm iyi büyüü toplayıp buraya getirdiğinde ve onu hapsederek bizi güvende tuttuğunda, denge noktasıyla mühürlenene yarığa geri döndü.

Beni de burada hapsedmeliydi, çünkü ben de onun kadar tehlikeliyim. Ama bunun yerine, belki de bir canavar olmama rağmen beni sevdiği için, gelecekte, hayal edemediği ama gerçekleşeceğini bildiği bir zamanda, onun yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı beni insanların arasına sakladı.

Ve onu yenme şansı olan tek kişi bendim, çünkü ben oyum ve o da ben.

Bütün bunlar aklıma gelirken, onun çıktığı yarığın kirlenmiş kırmızı kabukta yeniden açıldığını görüyorum. Daha da büyük bir güçle tekrar çığlık atıyorum ve benden çıkan karanlık enerji ikiye katlanarak ona darbeler gibi vuruyor, ta ki dizlerinin üzerine çökene ve ben de onun üzerinde durana kadar.

"Sorrel," diyor en karanlık arzuları bile gerçekleştireceğini vaat eden o baştan çıkarıcı sesiyle. "Bunu yapma. Birlikte... Anathos'un tamamına hükmedebiliriz. Birlikte, bana biçilen kaderi gerçekleştirebiliriz. Şimdi orduma dikkat et, emrimizi yerine getirmeye hazır."

Kırmızı manzarada bir bozulma dalgası yayılıyor, siyah alevler eş zamanlı bir patlamayla parlayarak aynı anda hem sıcaklık hem de soğukluk getiriyor—ve sonra, bu optik gösteri sona ererken, şüphelendiğim ama asla tanık olmak istemediğim dehşeti görüyorum.

Binlerce, milyonlarca iblis ordusu, düzenli bir şekilde hazır bekliyor. Ufuk çizgisi gibi sonsuza dek uzanıyorlar, çünkü sonu yok. Bunlar babamın aldığı, yalanlarla takas ettiği, kutsal olmayan güçle alt ettiği ruhlar.

Ve Merc de onların arasında.

Öte yandan... ben de öyleyim.

Ey kader, hiçbir insan ordusu bunu yenemez.

Savaş başlamadan kaybedildi.

Meğer ki ...

Eğer bu selamlaşmadan, bu el sıkışmadan sağ çıkmaktan daha fazlasını yapabilirsem, ki bu konuda Kahin beni çok şiddetle uyarmıştı, eğer kendi öfkem serbest bırakılarak babamı ortadan kaldırabilirsem, tüm Anathos'u kurtarabilirim.

Elbette bu zafer beni iyileştirecek. Ya bu süreçte ölürsem? En azından denemiş olurum.

Denge noktasını ve etrafımı saran siyah bantları, siyah fırtınaları, siyah alevleri düşünüyorum.

Bütün gücümü toplayarak, özümü babama aktarıyorum; bunu bir hediye ya da alabileceği bir şey olarak değil, onu içten dışa çürütecek, kötü özüne kadar bozacak, onu cansız ve iradesiz hale getirecek korkunç bir kirlilik olarak yapıyorum; tıpkı şeytanlarından birinin öldürdüğü soğuk, ölü bir ineğin cesedi gibi.

Akıl almaz bir şekilde, Karanlık Kral yarığa doğru geriye doğru hareket etmeye başlıyor. İvmeye mücadele etse de, bir türlü kurtulamıyor; kafası, değersiz çakıl taşı olan bana ve onu içine gönderdiğim kara deliğe dönüp duruyor.

“Durun! Durun—kızım benim!”

Benden çıkan homurtuların arasında onu zar zor duyabiliyorum. Sanki bir evi temelinden kaldırıyormuşum gibi hissediyorum ve gereken güç benim sahip olduğumdan çok daha fazla; yine de çabalıyorum, titriyorum, terliyorum, geriniyorum, inliyorum ve işe yarıyor. Kötülük şimdi toprağın içine çekiliyor.

“Kızım!” Karanlık Kral sesini toparladı. “Sana göstermem gereken bir şey var. Arkana bak... Ona ne yaptığını gör... Sevdiğin kişiye bak—”

“Yalan söylüyorsun—”

İşte o zaman, görmezden gelemeyeceğim, ama gelmemem gereken o sesi duyuyorum.

Merc'in:

"Bana yardım et..."

Doksan Dört Son.

Gözlerimi kapatıyorum. Ve Merc'in bana söylediklerini bir kez daha hatırlıyorum, yine de onu bir daha asla düşünmek istemiyorum.

Her şey görüldüğü gibi değildir.

“Yalancısın!” diye bağırdım babama. “O burada değil, o değil, o burada değil, o değil—”

Arkamdan yükselen boğuk inilti kulaklarımda ve bedenimde yankılanıyor. Kendime bunun sadece benim yararım için yaratılmış bir yanılsama, karanlık büyüyle yaratılmış ve beni durdurmanın tek yolu olarak bilinçli bir şekilde seçilmiş bir manipölasyon, bir hayal ürünü olduğunu söylüyorum. Ve babam beni kandırabileceğini düşündüğü için intikamım daha da güçleniyor ve bu yüzden Karanlık Kral'ın artık sahip olmadığım bir zayıflığımdan yararlanmaya çalışmasından memnunum.

Arkamdan gelen çığlıklar kalbimin ya da zihnimin derinliklerinde bir şeyleri sarsıyor; ruhum olamaz, çünkü eğer bir ruhum olduysa, onu kaybettim. Kendime bakmamamı söylesem de, arkamı dönmemem için kendime emir versem de, bu benim küçük çakıl taşım, benim zorunluluğum. Bakmadan edemediğim şey.

Başım dönüyor.

Merc, dört siyah alev arasında, sanki parçalara ayrılmış gibi asılı duruyor. Çıplak, esaret altında kıvranıyor, acıdan deliye dönmüş geniş gözleri yukarıdaki puslu gri gökyüzüne dikilmiş, kasları kasılmış, boynundaki damarlar atıyor, ağzı o kadar açılmış ki dişlerinin iç kısımları görünüyor.

Siyah alevler onu canlı canlı parçalara ayırıyor.

Ama o öldü.

Yani tüketim sürekli. Bedeni parçalansa bile, anında yeniden oluşuyor, işkencenin durağanlığı değişmiyor, böylece acının içinde hapsolmuş durumda. Yine de kendime bunun bir yalan olduğunu, artık sahip olmadığım, hatta belki de hiç sahip olmadığım bir yanıma hitap etmek için yaratılmış bir hayalet olduğunu söylüyorum.

Fulcrum'dan içeri adımımı attığımda beni ilk karşılayan şeytani kahkaha, bir rüzgar esintisi gibi etrafımda dönüp durarak tekrar tekrar yankılandı.

Bana asıl amacımı hatırlatıyor.

Karanlık Kral'a karşı saldırıma devam etmek için döndüm, ancak avuçlarımı uzattığımda ortaya çıkan şey daha önce olanlara hiç benzemiyordu. Babam, bükülmüş halinden doğrulurken enerjiyi kolayca bir kenara bıraktı. Tırnaklı ayaklarını tekrar yere bastı. Tüm heybetiyle doğruldu.

Arkasında, yarık kapanmaya başlıyor.

Dikkatimin dağılmaması için gereken tüm nedenleri hatırlayarak çabalarımı iki katına çıkarıyorum—

Merc'in çılgınlıkları, bir yanılsama olsa bile, görmezden gelemeyeceğim bir şey. Odak noktam artık tam değil ve içine düştüğüm tuzak görünmez ama demir parmaklıklardan daha iyi: İşkencenin gerçek olup olmadığını bilmiyorum ve eğer gerçekse, buna katlanamam.

Ondan nefret etsem de, ona olan sevgim... karmaşık.

Ve bu da, inkar etmeye çalışsam bile, duyguyu gerçek kılıyor; kararlılığımdaki en ufak bir çatlak, beni tamamen yok eden bir fay hattına dönüşüyor.

“Onun çektiği acıyı duy ve bunun gerçek olduğunu bil, kızım. Bu bir imge değil, aksine efendisine ihanet etmeye çalışan bir hizmetkar. Peki ne için? Aşk için mi?” Babam acı acı gülüyor ve öne doğru gelmeye başlıyor. “O hadım edici güç, benim yaptığım her şeyden çok daha yıkıcı, bizi içine çeken ve esir alan zayıflatıcı, öldürücü, sinsî bir çatlak. Ben de aşk besledim—annene. Peki o bana ne yaptı? Çocuğumu çaldı, beni bu cehenneme sürükledi ve beni burada bin yıl boyunca hapsetti!”

Öfkesinden dolayı simsiyah alevler pis kokulu havayı kapladı.

Sonra kendi avucunu bana doğru uzattı ve şöyle dedi: "Biliyor musun, Sorrel, bence o yeterince acı çekmiyor. Bunu düzeltelim, ne dersin?"

Babamdan yayılan karanlık enerji dalgası gibi, ben de mantıksız, yapmamam gereken, yapamayacağım şeyler yapıyorum.

Akıntının önüne atlıyorum.

Acı, evrenden daha büyüktür; soğuk ve katı olan her şey, başkalarının acı ve talihsizliğinden beslenen, çocukların ve hayvanların ölümlerinden, evlerin ve ailelerin yerle bir edilmesinden hastalıklı bir şekilde zevk alan her şeydir. Bu savaştır. Bu kıtlıktır. Bu salgındır. Bu işkencedir.

Bu bir zulümdür.

Ve şimdi sıra bende.

Akıntı sonsuza dek sürüyor ve dindiğinde, alevlerin esiri olan Merc'in yanına yığılıyorum; o da alevlerden kurtulmuş ve kızıl toprağa yığılmış durumda.

Midemden siyah, yapışkan bir sıvıyı kusmak için yana döndüğümde gözlerimiz buluştu.

O gerçek biri.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama onun özünü hissedebiliyorum.

Ve her ne kadar bir iblis olsa da, gözlerinden dökülen gözyaşları da gerçek ve kendisi için değil. Onlar... benim için ve her ne kadar o olsa da, sevgiden kaynaklanıyorlar.

Ben olduğum kişi olsam bile.

Tüm hikayeni bilmeme rağmen seni sevdim çünkü sen taşıdığın lanetten çok daha fazlasısın.

Henüz herhangi bir sonuca vardığımın farkına varmadan bir karar veriyorum ve bedenim zihnimden değil, kalbimden hareket ediyor: Elimle güçsüzce Merc'e doğru uzanıyorum. Ve o da avucumu kendi avucuyla karşılıyor.

Bağlantı kuruldukça, diğer gerçeğimi, daha sessiz olan gerçeği hatırlıyorum.

Ben babamın yarısıyım... ama annemin de yarısıyım. Ve bana ne yapmış olursa olsun, kötü değildi. Aslında, Anathos'un tamamını kurtarmaya çalıştı.

Kurtarıcı. Karanlık Kral.

Benim geçmişim. Benim kökenlerim.

Ben.

Gözümden bir damla yaş süzülüp gitti. Aynı madalyonun iki yüzü, iyilik ve kötülük; yazı mı tura mı geleceğine ben karar vermeliyim değil mi?

Bakışlarımı tekrar Karanlık Kral'a çevirdim; o da yankılanan bir memnuniyetle bize doğru geldi.

Boynuzlu canavarın gülümsemesi, üzerimde dururken zafer dolu bir gülümsemeydi, pelerini rüzgarda dalgalanıyordu. "Buraya büyük bir kibirle geldin kızım. Annen bunca yüzyıl boyunca senden saklamış olsa da, kendi gücünden o kadar emin ve eminsin ki, beni yok etmeye o kadar hazırsın. Senin yerinde olsam ona çok kızardım, ama belki de biz aynı değilizdir sonuçta. Ne yazık. Ve şimdi korkarım ki seni yok etmek zorunda kalacağım."

Avucunu yukarı kaldırır. “Ama önce, etrafınıza bakın ve başarısızlığınızı görün. Annenizin yarattığı, dayanak noktası olan şeyin yıkımını bir daha düşünmeyin.”

Karanlık Kral haklı. İçeri girmek için kısa bir süre durduğum bariyer çökmüş, kumlar bizi çevreleyen mütevazı, dairesel bir tepeden başka bir şey değil.

“Unutma kızım, birlikte hüküm sürebilirdik, sonsuza dek benim içimde birleşmiş olarak. Bunun yerine, annenin olduğu yere gideceksin. Sonsuza dek.”

Merc'in elini sıkarak, bana isabet edecek şeye hazırlanıyorum. Karanlık Kral'ın avucundan kara enerjinin tekrar çıktığı an, işimin bittiğini biliyorum. Artık içimde pek bir şey kalmadı ve bu son saldırıyla hayatta kalma şansım yok.

Sona ulaştım, hikayem burada doruğa ulaşıyor, yaratılışında bana bahşedilen kader mühürlendi—

Hayaletimsi biçimlerden ilki, sanki bambaşka bir varoluş düzleminden geliyormuş gibi, havadaki gizemli bir açıklıktan öne doğru adım atıyor. Işıltılı ve güzel olan bu varlık, yüzünü görmeden önce bile benim için anında tanınabilir.

Mare. Evet... Mare, ama yaşlı ve ölüm döşeginde değil. Genç ve güzel, zarif ve asil bir duruşu var. Ve yere serilmiş, perişan bedenimin önüne geçip Karanlık Kral'la yüzleşmeden önce bana gülümsüyor—

Zaman ve mekândaki açıklık yeniden açılıyor. Ellyne dışarı çıkıyor... Sevgili Elly, nalbantın ikinci karısı, doğum yatağında yanında bulunduğum kişi, ve kollarında kaybettiği bebek var, kusursuz eli hayalet gibi bir yay çizerek dönüyor bana gülümserken.

O da babama dönmeden önce.

Sonrasında fırıncının karısı, kızıyla birlikte ortaya çıkıyor; yirmi yıl önce kurtarmaya çalıştığım çocuk olarak değil, hayatta kalsaydı olacağı genç kadın olarak. Sonra, atın altında ezilerek ölen ve yardım etmek için çok geç kaldığım çiftçinin kızı var. Nehirde ölen ikizler, on yıl önce soğuk ve grileşmiş halleriyle bana getirildiler ama yine de yardım etmeye çalıştım.

Ve şimdi, köyümde geçirdiğim yüzlerce yıl boyunca kurtardığım kişilerden daha fazlası var; iyi hayatlar yaşayan ve yaşlılıktan ölmeden önce hak ettikleri zamanın tadını çıkaranlar. Erkekler ve kadınlar, yıllar boyunca farkında olmadan ölen, ölümden geri getirdiğim tüm o bebekler.

Kurbanlarından kurtardığım hastalıklardan. Ölümcül olması gereken yaralanmalardan. Her birini hatırlıyorum, geç kaldığım için kaybettiğim bebekler de dahil—özellikle de yüzlerinde biraz daha erken gelmiş olsaydım sahip olacakları olgunluğu gösterenleri, tanıdıklarını.

Hayattayken bana teşekkür edememiş, hatta beni tanımamış olsalar da, şimdi Karanlık Kral'a dönmeden önce minnet ve saygıyla başlarını eğiyorlar. Dirilişimin başarılı olup olmaması önemli değilmiş gibi görünüyor; bana duydukları minnet, sonuçtan ziyade gördüğüm acılarla ve bu acılara karşı yapmaya çalıştıklarıyla bağlantılı gibi.

O zaman ben onların yerini aldığım gibi, şimdi de onlar benim yerimi alıyorlar.

Önce on taneydi, şimdi yirmi. Otuz, sonra yüz.

Sonra bin.

Babam ruhları topluyordu... ama şimdi görüyorum ki ben de öyle. Ve ondan farklı olarak, bana ait olmayan bir şeyi sahiplenmek istemedim. Sadece onların yaşamalarını, aileleriyle birlikte olmalarını, seçtikleri kişiyi sevmelerini ve Anathos'ta hak ettikleri zamanı geçirmelerini istedim.

Bu, ejderhanın mucizesinin bir kez daha doğru zamanda gerçekleşmesi, ancak bu çok daha fazlası. Bu, tüm çabalarımın, tüm yılların, karşılık beklemeden dünyaya verdiğim her şeyin, bana verildiği gibi geri dönmesinin doruk noktası.

Sevgiler.

Ve bu, sahip olduğum zamanı en iyi şekilde değerlendirerek yarattığım aile tarafından sunuluyor.

Karanlık Kral şimdi büyük bir ışık duvarının öbür tarafında duruyor. Dönen ışık huzmeleri arasında kafası karışmış gibi görünüyor, ancak hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde hızla kendine geliyor ve ölçüsüz bir öfkeye kapılıyor.

"Bu gösterinin beni durduracağını mı sanıyorsun?" diye homurdanıyor, sesi bozuluyor.

Korkunç bir kükremeye, toynaklı ayaklarını yere sağlamca basar ve avuçlarını öne doğru uzatarak kara büyüünü ruhlar zincirine salar.

O kadar güçlü ki, sanki koca okyanus tek bir dalgayla geliyor.

Doksan Beş Aşk.

Yine de ruhların kalkanı beni ve Merc'i koruyor.

Babam ne kadar güçlü bir kötülük yayarsa ya da ne kadar etkili olursa olsun, ışık ordum ve sağladıkları koruma karşısında hiçbir şansı yok. Ama durum bundan da öte. Kötü büyüünün seli aydınlanma duvarına çarptığında, tıpkı bir aynanın önündeki her şeyi yansıtması gibi, Karanlık Kral'a geri gönderiliyor. Kendi karanlık enerjisiyle vuruluyor—

Boynuzlu canavar, gökyüzünün tamamı kadar büyük bir mantar bulutu şeklinde üzerimize doğru yayılan muazzam bir patlamayla parçalara ayrılıyor.

Sadece hayret ve şaşkınlıkla yukarıya bakabiliyorum—

Patlama ne kadar büyükse, geri çekilme de o kadar şiddetlidir. Yukarı ve dışarı doğru uzanan şey kendi üzerine büzülür; güçlü emme kuvveti o kadar büyüktür ki, kızıl toprakta yeni bir çatlak bırakır.

Bu onu aşağı çekiyor ve içeride tutuyor.

Tekrar kapatmadan önce.

Olayın ardından sessizlik kulakları sağır ediyor. Sonra elimde bir el hissediyorum ve Merc'e bakıyorum.

O bana uzanırken ben de ona uzanıyorum. Sarsılmış ve güçsüz bir halde, yerde birbirimize sarılarak kucaklaşıyoruz.

Yanağıma düşen kar tanelerini hissedince yukarı baktım. Her yerde siyah kar yağıyordu. Üzerimize, geriye kalan iblis ordusunun üzerine, kızıl toprağın üzerine.

Ama ruhlar etkilenmez. Onlar dokunulmazdır.

Hayalet ailem bana geri dönüyor ve önemsiz olduğumu düşündüğüm zamanlarda hayatlarını değiştirdiğim tüm insanların sakın, ışıldayan yüzlerini görüyorum. Şimdi anladığım ders şu ki, iyilik asla boşa gitmez. Soğuk, acımasız dünyanın karanlığına karşı güneş ışığıdır ve tıpkı Kehanet'in gerçeği tanımladığı gibi, merhamet de böyledir:

İyiliğin var olması için kabul edilmesine gerek yoktur.

Onsuz yaşayamayız.

Bir anda ruhlar dağılmaya başlar, ancak geldikleri bu varoluş düzlemindeki ayrılığa veya bu korkunç yerdeki çatlaklara doğru değil.

Onlar denge noktasına giderler.

Kutsal enerjiler birer birer havalanıp annemin Anathos halkını güvende tutmak için yarattığı bariyerin çevresini yeniden oluşturuyor ve etrafında dönmeye başladıklarında, denge noktası yeniden oluşmaya başlıyor, bantlar doluyor, dönüş yeniden başlıyor.

Daha hızlı. Daha hızlı... ta ki kum yerden tekrar kaldırılana ve babamın hapishanesi onu yeniden kuşatana kadar.

Öyle ki, bir zamanlar var olan şey şimdi yeniden var.

Merc'e bakıyorum ve titreyen elimle yara izleriyle dolu yüzünü okşuyorum. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Yorgun ve hâlâ acı içinde olmasına rağmen, inleyerek başını kaldırdı ve dudaklarını benimkine yaklaştırdı. "Ve seni aynı şekilde seviyorum."

Başını geriye doğru düşürüyor, çünkü ağırlığı taşıyamıyor.

Kafatasının kızıl toprağa tekrar çarptığı anda bir şeylerin olduğunu fark ediyorum ve yeni bir dehşet dalgası yaşıyorum. Kızıl zemine düşen siyah kar yeniden bir araya geliyor. Tane tane, etrafımızda meydana gelen bu olayla birleşiyor.

Babam henüz işini bitirmedi.

Kendini yeniden yapılandırmaya şimdiden çalışıyor.

Ve tüm bu süre boyunca, ufuk boyunca, sayısız iblisi boş kaplar gibi hazırda bekliyor... ta ki iradesi onları kontrol edebilecek kadar güçlü olana kadar.

"Gitmeliyiz," diyorum aceleyle. "Buradan çıkmalıyız."

Eğer yapabilirsek.

Ayaklarımın üzerinde durmak için iki deneme yapmam gerekti ve Merc'i kolundan tutup ayağa kaldırdım.

"Beni yalnız bırak," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Gitmelisin—"

"Sessiz ol." Onu biraz daha yukarı kaldırdım. "Bunun nasıl işlediğini unutma—ben sorumluyum. Ve sensiz ilerleyemem. Geriye bakmak görecelidir, değil mi?"

Enerji çemberinin girdabına doğru sendeleyerek ilerlerken, bizler duraksayan ve topallayanlarız. Yaklaştıkça, nasıl başaracağımızı daha çok merak ediyorum.

Bize özel bir açıklık yaratılıyor ve bu açıklık yalnızca o anki ihtiyacımız kadar büyük oluyor.

Karşı tarafa geçtiğimiz anda çıkış kapısı tekrar kapanıyor.

Tek yapabildiğim göz kırmak. Ağaçlar görüyorum. Gökyüzündeki son ışığı görüyorum. Başımın üstündeki yıldızları, özellikle de en parlak olanı görüyorum.

"Hadi," diyorum yürümeye başlarken, kendim de bayılmak üzereyim. "Güvenli bir yere ulaşmalıyız."

Neresi olursa olsun. Ormanda hâlâ iblisler var ve üzerlerine yaptığım büyüün işe yarayıp yaramadığını ya da babamın onları geri çekip çekmediğini henüz bilmiyorum.

Dengemi kaybediyorum ve Merc beni göğsüne yaslasa da devam edecek gücü yok. Benim de yok.

Kendime devam etmem gerektiğini söylüyorum ama yapamıyorum ve ikimiz de kumlu zemine düşüyoruz.

İradem aksini istese de, durum bu. En azından şimdilik.

Gözümün ucuyla, Fulcrum'un yeni versiyonunun döndüğünü izliyorum... ve içinde neler olup bittiği konusunda endişeleniyorum. Ama sonra, onun büyüüne enerjilerini veren tüm ruhları düşünüyorum.

Herkes kahraman olabilir. Ve birlikte çalışan insanlar, daha başlamadan destansı bir savaşın gidişatını değiştirebilirler.

Ne yazık ki, korkarım ki bu sadece bir selamlaşmaydı, tıpkı Kahin'in dediği gibi, ve eğer bu sadece bir el sıkışmaysa? Bundan sonra ne olacağını hayal bile edemiyorum—

Merc ile ben aynı anda kaskatı kesildik ve sonra acımıza ve yorgunluğumuza rağmen döndük... ve içinde bulunduğumuz kraterin kenarında bir ordunun toplandığını izledik.

Orada mutlaka bin asker olmalı... hepsi at üzerinde, kılıçları çekilmiş silahlı adamlar.

Düşünmeye fırsat bulamadan, tepki veremedim, yalnız bir figür kumlu yamaçtan aşağı doğru inmeye başladı. Beyaz bir aygırın üzerinde altın bir şövalye. Julion. Ve vardığında, atını şaha kalkarak durdurdu ve indi. Gözlerimi göğüs zırhına kaldırdığım ve daha ileri bakmadığım anda fark ettim ki...

Bütün bunların özü benim görüşüm.

Birdenbire ayağa kalkacak enerjim geldi, ama kalkmadan önce sırt çantamı omuzlarımdan attım ve eski tahta kutuyu çıkardım. Kapağı kendiliğinden açıldı ve siyah kristalden yapılmış halka, şekillendirilmiş bağından kurtulup ellerime doğru süzüldü.

Kumların arasından yükselip, ayaklarımı Anathos topraklarına sağlamca basarken, savaş tacını ve gölgeyi başımın üzerinde tutuyorum.

Ben kimseyi görmeyen savaşçı kraliçeyim.

Ve bu benim hayatım.

“Kuzey, Güney, Doğu ve Batı krallıklarını birleştireceğim,” diye ilan ediyorum, “ve birlikte Karanlık Kral'ı yeneceğiz.”

Siyah metal bas gitarın ağırlığı başıma oturduğu anda, manzara üzerinde bir parıltı belirliyor, gecenin karanlığında renkler dans ediyor, tıpkı benim simsiyah, ölü ruhumun içinden iyiliğin geçmesi gibi.

Gizemli aydınlanma solarken Julion, başındaki tüylü altın miğferi çıkarır. Miğferi göğsüne bastırarak bir dizinin üzerine çöker ve bana doğru eğilir.

Çevredeki tüm askerler miğferlerini çıkarıp savaş atlarının güçlü boyunlarına doğru eğiliyorlar.

Emrim dahilinde.

Kutsal an, tarihe geçecek, ocakların ve ateşlerin etrafında anlatılıp tekrar tekrar anlatılacak, kitaplara yazılacak ve gelecek nesillere öğretilecek türden bir olay olacak... tabii Anathos için daha böyle bir şey yaşanacaksa.

Bir efsane doğdu, bir kehanet gerçekleşti.

Gözlerim Merc'e kayıyor ve son, değişmez bir gerçeği biliyorum. İçindeki sevgi benim pusulam, asla kaybolmayacağım yönüm, karanlık tarafıma kapıldığımda ruhumun hayaletini bana her zaman geri döndürecek rehberim.

Daima ileriye, asla geriye değil, gideceğiz.

Kader bizi nereye gönderirse oraya.

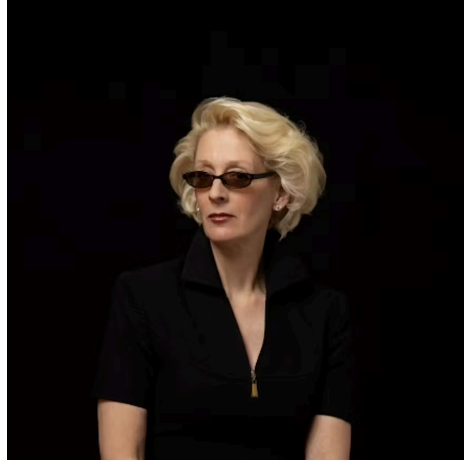
Teşekkürler

Teşekkür edecek çok insan var ama en büyüklerinden biri Monique Patterson. Bu seriyi üstlendiğiniz için çok minnettarım ve sizinle çalışmayı çok seviyorum! Mal Frazier'e ve Bramble'daki herkese de teşekkür ederim. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer, Casey Conniff ve JRA'daki harika aileye (özellikle Christina Prestia ve Sonnie Dean'e!) teşekkür etmek istiyorum. Charlotte Powell, Liz Berry ve Jillian Stein'e de teşekkürler. Ve bu, Waud Ekibi olmadan mümkün olmazdı; kesinlikle yalakalık yapmayan en iyi grup ve yazar köpeklerim Naamah, Obie ve Jerjer olmadan. Aileme de sevgilerimi ve minnettarlığımı ifade etmek istiyorum.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, sevdiğim bu işi yapamazdım.

Daima ileri, asla geri değil.

Yazar Hakkında

credit Andrew Hyslop

J.R. WARD, aralarında New York Times ve USA Today'in en çok satanlar listesinde 1 numaraya yükselen Kara Hançer Kardeşliği serisinin de bulunduğu altmıştan fazla romanın yazarıdır. Ward'ın romanlarının dünya çapında otuz milyondan fazla kopyası basılmış olup, yirmi beş farklı ülkede yayınlanmıştır. E-posta güncellemeleri için buradan kayıt olabilirsiniz.

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
Tor Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

**Science fiction. Fantasy. The universe.
And related subjects.**

Reactor is a premiere award-winning magazine
publishing short fiction from sci-fi to horror to fantasy,
and genre authors both established and new.

While you're there, you can also check out book
reviews, essay, rereads, and more. Visit the magazine
today and join the conversation yourself!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

SAVAŞ VE GÖLGE TACI

Telif hakkı © 2026 Love Conquers All, Inc.'e aittir.

İllüstrasyonlar © Slava Gerj / Shutterstock

Her hakkı saklıdır.

Kapak resmi: Sasha Vinogradova

Kapak tasarımı Christine Foltzer'e aittir.

Virginia Allyn tarafından hazırlanan harita

Bir Bramble Kitabı

Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group tarafından yayınlanmıştır.

120 Broadway

New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Bramble™, Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri talep üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-37362-5 (ciltli)

ISBN 978-1-250-37363-2 (e-kitap)

eISBN 9781250373632

Bu e-kitabın yayıncısı, bu e-kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu e-kitabın yayıncısı, bu e-kitabı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

E-kitaplarımız, tanıtım, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu alım için satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2026

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bildirimi
Adanmışlık
Harita

Birinci Bölüm. Köy Meydanı: Her Şeyin Başlangıcı

Birinci Bölüm. Şeytanlar ve Ayrılıklar.
İkinci Bölüm. Sıçanlar Arasında Bir Fare.
Üçüncü Bölüm. Kanunu Çiğnediğim Yer.
Dördüncü Bölüm. Bir Yabancı Geliyor.
Beşinci Bölüm. Atların Rüyası.
Altıncı Bölüm. Tek ve Gerçek Dostum.
Yedinci Bölüm. Duvarın Dışına Bir Yolculuk.
Sekizinci Bölüm. Bana ve Sana Bir Kötülük Geliyor.
Dokuzuncu Bölüm. Ejderha ve Şövalye.
Onuncu Bölüm. Kana Susamış Bir Kalabalık.
On Birinci Bölüm. Korkunç Bir Keşif.
On İkinci Bölüm. Yaraların Oluşumunun Başlangıcı.
On üçüncü Bölüm. Vahiy.

İkinci Bölüm. Görev Başlıyor: Becerilerin Toplanması

On dördüncü Bölüm. Tünel.
On beşinci Bölüm. Çıkmaz.
On Altıncı Bölüm. İlk Canavar.
On yedinci Bölüm. Paylaşılan Bir Yemek.
On sekizinci Bölüm. Ani Bir Son.
On dokuzuncu Bölüm. Balıklarla İlgili Konular.

Yirmiinci Bölüm. Son Yemek İntikam Alıyor.
Yirmi Birinci Bölüm. Yılan ve Mezar.
Yirmi İkinci Bölüm. Boyut Meseleleri Üzerine.
Yirmi Üçüncü Bölüm. Kıbarca Reddedilen Bir Davet.
Yirmi Dördüncü Bölüm. Binilecek Bir Şey.
Yirmi Beşinci Bölüm. Güven Sorunları.
Yirmi Altıncı Bölüm. Beklenmedik Yolculuk.
Yirmi Yedinci Bölüm. Her Taraftan Yalanlar.
Yirmi Sekizinci Bölüm. Ürpertici Bir Kabuk Ortaya Çıkıyor.
Yirmi Dokuzuncu Bölüm. Susamışlar İçin Su.
Otuzuncu Bölüm. Perde Aralandı.
Otuz Birinci Bölüm. Keder Hasadı.
Otuz İkinci Bölüm. Son Bir Veda Hediyesi.

Üçüncü Bölüm. Çorak Topraklar: Müttefiklerin Buluşması

Otuz Üçüncü Bölüm. Zorlu Bir Ortamda Mizah.
Otuz Dördüncü Bölüm. Bunun Üzerine Hem Balıkçımız Hem de Yemiz.
Otuz Beşinci Bölüm. Hava Saldırısı.
Otuz Altıncı Bölüm. Uğruna Ölünecek Bir Adam.
Otuz Yedinci Bölüm. Susuzluğun Giderilmesi.
Otuz Sekizinci Bölüm. Karakol Geliyor.
Otuz Dokuzuncu Bölüm. Değişmeyen Şeylerin Hatırlatılması.
Kırkıncı Bölüm. Tehlikeli Bir Kararlılık.
Kırk Birinci Bölüm. Bir Sorun Ortaya Çıkıyor.
Kırk İkinci Bölüm. Şifacı.
Kırk Üçüncü Bölüm. Savaşa Gidiyorum.
Kırk Dördüncü Bölüm. Gece Güneş Işığı.
Kırk Beşinci Bölüm. Benden Sadece Bir Tane.
Kırk Altıncı Bölüm. En İyisi İçin.
Kırk Yedinci Bölüm. Işıltılı Bir Rüya.
Kırk Sekizinci Bölüm. Ayrılış ve Çağrı.
Kırk Dokuzuncu Bölüm. Kız Kardeş.
Elliinci Bölüm. Açılan ve Kapanan Kapılar...
Elli Birinci Bölüm. Sınırlamalar.
Elli İkinci Bölüm. Uyanış.
Elli Üçüncü Bölüm. Kemer ve Askı.

Elli Dördüncü Bölüm. Yapılan Bir Teklif.

Elli Beşinci Bölüm. Kabul.

Elli Altıncı Bölüm. Farklı Bir Hizmetçinin Ziyareti.

Elli Yedinci Bölüm. Başlayan Şey Biter.

Elli Sekizinci Bölüm. Yalnız Yolculuğum Başlıyor.

Elli Dokuzuncu Bölüm. Bir Ölüm Gerçekleşiyor.

Altmışıncı Bölüm. Vedalar.

Altmış Birinci Bölüm. Lavante.

Altmış İkinci Bölüm. Bir Hükümdarın Vaadi.

Altmış Üçüncü Bölüm. Pusula Canlanıyor.

Altmış Dördüncü Bölüm. Kristal Kapı.

Altmış Beşinci Bölüm. İşe Alımlar.

Altmış Altıncı Bölüm. Engelleri Aşmak.

Dördüncü Bölüm. Güney Krallığı: Gidilecek Yerler

Altmış Yedinci Bölüm. Burada Değil, Şimdi Değil. Asla.

Altmış Sekizinci Bölüm. Bir Savaşa Doğru.

Altmış Dokuzuncu Bölüm. İsteyin ve Alın.

Yetmişinci Bölüm. Bunun Sonucunda Her Şey Benim Suçum.

Yetmiş Birinci Bölüm. Uzun Zamandır Beklenen Bir İtiraf.

Yetmiş İkinci Bölüm. Yarış Başladı.

Yetmiş Üçüncü Bölüm. Sislerin İçine.

Yetmiş Dördüncü Bölüm. Zindanlar ve Hücreler.

Yetmiş Beşinci Bölüm. Yürümek ve Konuşmak.

Yetmiş Altıncı Bölüm. Duvar Resmi.

Yetmiş Yedinci Bölüm. Bir Bildiri.

Yetmiş Sekizinci Bölüm. Korkunç Bir İlk.

Yetmiş Dokuzuncu Bölüm. Bunun Üzerine Ben Bir Komplikasyonum.

Sekseninci Bölüm. Örümcekler ve Yakutlar.

Seksen Birinci Bölüm. Tanrıça ve Tırmanış.

Seksen İkinci Bölüm. Seçimin Düşüşleri.

Seksen Üçüncü Bölüm. Çok Yakın, Ama Çok Uzak.

Seksen Dördüncü Bölüm. Yeni Bir Konaklama Yeri.

Seksen Beşinci Bölüm. Buluşma.

Beşinci Bölüm. Tüm Ruhların Savaşının Başlangıcı

Seksen Altıncı Bölüm. Saklan.
Seksen Yedinci Bölüm. Başlangıç ve Son, Aynı Anda.
Seksen Sekizinci Bölüm. Bunun Üzerine Kayıplar Hesaplandı.
Seksen Dokuzuncu Bölüm. En Kötü Gerçek.
Doksanıncı Bölüm. Her Şeyi Değiştiren Sembol.
Doksan Birinci Bölüm. Kalbim Daha da Kırılıyor.
Doksan İkinci Bölüm. Gerçek Savaş Başlıyor.
Doksan Üçüncü Bölüm. Karanlık Kral.
Doksan Dördüncü Bölüm. Son.
Doksan Beşinci Bölüm. Aşk.

Teşekkürler
Yazar Hakkında
Telif hakkı

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM